

பு.
விஷயகுசிகை.
க. அறத்துப்பால்.

க. துறவுறவியல்.

புதிதே.

- க. செல்வநிலையாமை.
உ. இளமைநிலையாமை.
உ. பாக்கைநிலையாமை.
அறன்வலியுறுத்தல்.
இ. தூய்மை.
க. துறவு.
எ. கிணமின்மை.

புதிதே.

உ. இல்லறவியல்.

- (அ) பொறையுடைமை.
க. பிறர்மனநயவாமை.
கௌ. ஈமை.
கக. பழவினை.
கஉ. மேல்மனம்.
கஉ. தீவினைபச்சம்.

அ.அ
எ.உ
அ.உ
க.க
க.க
கௌ.அ

உ. பொருட்பால்.

க. அரகியல்.

- கச. கல்வி.
கௌ. குறப்பிழப்பு.
கக. மேன்மக்கள்.
கௌ. பெரியாரப்பிழையாமை.
கௌ. கல்விக்குறித்தல்.
கக. பெருமை.
உௌ. தாளாண்மை.

ககக
கௌ.ச
கௌ.ௌ
கௌ.அ
கச.ௌ
கௌ.ௌ
கௌ.ௌ

உ. கிடப்பியல்.

- உக. அறத்திறப்பு.
உஉ. அப்பாரப்பிழப்பு.
உஉ. கிடத்திறப்பிழைத்தல்.
உச. உபாபு.

ககக
கௌ.ௌ
கௌ.அ
ககக

விஷய சூசிகை.

உ. இன்பவியல்.

உரு.	அறிவுடைமை.	உக௭
உரு.	அறிவினமை.	உ௦௪
உ௭.	நன்றியிச்செவ்வம்.	உ௧௧

ச. துன்பவியல்.

உஅ.	ஈயாமை.	உ௨௫
உக.	இன்மை.	உ௨௪
உ௦.	மானம்.	உ௪௨
உ௧.	இரவச்சம்.	உ௪௧

ரு. பொதுவியல்.

உ௨.	அனாவபரிதம்.	உ௫அ
-----	-------------	-----

க. பனகவியல்.

உ௩.	புல்லறிவாண்மை.	உ௬௭
உ௪.	பேதைமை.	உ௭௪
உ௫.	செழ்மை.	உ௮௧
உ௬.	ஊபண்மை.	உ௮௭

எ. பன்னேறியியல்.

உ௭.	பன்னேறி.	உ௯௫
-----	----------	-----

ங. காமத்துப்பால்.

க. இன்பதுன்பவியல்.

உஅ.	பொதுமகனார்.	உ௦௩
-----	-------------	-----

உ. இன்பவியல்.

உ௧.	செப்புடைமகனார்.	உ௧௧
உ௦.	காமதுன்பவியல்.	உ௧௧

இங்ஙனம் பாடுபாடுசெய்யாமல் நின் இதழியநிலாத்தமையத்திரம் அமர்த்துப்பாணசு உதவா. இதழியநிலாத்தமையத்திரம் அப்பொருட் செவித் துறைப் பயிர்வதும், அதற்குமுன்னுள்ள இரவிரி அநிலாத்தமையில் அனல் முழுதும் பயிர்வதையும் அனல்செழு துறையிற் திருக்குறளில் செப்புடைமகனார் சொல்லு பொருள்படும் வாழ்க்கைத்தரிசலெனமென்றும் அநிலாத்தமையத்திரம் அந்நதப் பாவிலும், பொதுமகனாரென்று பொருள்படும் கவரவினமையாரென்றும் அநிலாத்தமையத்திரம் பொருள்படவிலும், செந்தமிழ்தம் கோத்தமத்தே.

பொருள்பாலில் வரும் இன்பவியல் என்பதற்கும், அமர்த்துப்பாலில் வரும் இன்பவியல் என்பதற்கும் வேதபாடு மாறுபாடு அறியத்தக்கது. பொருள்பாலில் வரும் 'செவின்பவியல்' என்றும், அமர்த்துப்பாலில் வரும் 'செவின்பவியல்' என்றும் வரும்.

‘ஸ்ரீ’
அதிதார அடைவு. *

“அறவிய விருவகைத் தாமவை தம்முள்
தறவே ழில்லற பிருமூன் நென்ப;

பொருளியல் வகையெழ் புலப்படத் திளப்பின்
அரசிய வேழதிகா மாறும்
நட்டியல் நான்கதிகா மின்ப
மூன்றே துன்பவிய வதிகா
நான்கே பொன்றே பொதுவியல் பனனாறு
உறதிகா நான்கே பன்னெறி
உறதிகா மொன்றெனத் திளப்பர்;
கடைபின்ப வகைதான் கருதி விருவகை
யின்பதுன்ப வதிகா மொன்றே பேசை
யின்ப வதிகா மிரண்டே”.

“செவ்விரியாமலை இளமையிரியாமலை யாக்கைவிரியாமலை என்னும்
அதிகாரவடைவுக்கு மூன்று உதாரணம்; அந்த யாதெனின்,—மூன்று யாக்கை விரி
யாமலைய உணர்த்தி அதன்பின்பு இளமையிரியாமலைய உணர்த்திப் பின்பு
அந்த இளமையிருவத்திரிலே மூன்றே உண்டான செவ்வத்தின் விரியாமலைய
உணர்த்துவதென்பதோ? என்னின்,—யாக்கைக்குப் புருஷபுக துறவையென
தும், இளமையிருவம் மூப்பத்தினாண்டு வயதென்றும் ஒரு விரிய மூன்று; இந்தச்
செவ்வம் இத்திரியாகக் கிற்றுவென்ற ஒருததியில்லாமையாக் இப்படி ஒருததி
யில்லாத செவ்வம் அந்த எய்தியபொழுதே மதமாய்க் குறுதியான அதன்வீழ்
செய்யவேண்டுமென்றதற்கு மூன்று செவ்வவிரியாமலைய வைத்த, அதன்பின்பு
அப்படி விரியாத செவ்வத்தை அனுபவித்தற்கு இளமையிருவத்தை விரியாகக்
கருதியிரியம் மூப்பத்தினாண்டு வயதென்றோ துறத்த நன்குசெய்யவேண்டு
மென்றதற்கு இளமையிரியாமலைய அதிகாரவடைவு செய்து பின்பு யாக்கை
க்கு அறிந்த வயது துறென்ற கொண்டு அதனை விரியென்ற கருவியில் அதன்
திரிவ வரடையும் வழுதாமத் செய்வதென்றென்றதற்குப் பின்பு யாக்கைவிரி
யாமலையச் சொன்னு சொப்பனம்.

“ஆதலால், அறத்துப்பிரிவில் விரியாமலையின் விவரவு உறத்தொழுதி
மூன்றைச் செவ்வவிரியாமலையின் வைத்த, அதற்குப்பின்பு இளமை விரியாம
லையின் வைத்த, அதற்குப்பின்பு யாக்கைவிரியாமலையின் வைத்த, அதன்பின்பு
இந்தப் பெருதந்தியை யாக்கைவிரியப் பெற்றபொழுதே அறத்துசெய்ததொழுட்
டாக அதன்பின்புதந்தியை வைத்த, அதன்பின்பு அறத்திரிவ யுறத்து விஷ

இது, பழைய எட்டிப்பிரதிவீத விரிப்படிபெயர் அறிவிப்பதென்றது.

யங்களிலே மயங்காமல் அந்த விஷயங்களின் துய்யமையிலாவமையை அறிவித் தற்பொருட்டுத் துய்யம்மையின் வைத்து, அதன்பின்பாக அப்படித் துய்யம் மையில் விந்து மயங்காமல் மறமையில் உறுதியாக மனவாழ்க்கையின் தந்த தனதுசெய்தற்பொருட்டாகத் தந்தவென்றும் அந்நிகழ்ச்சி வைத்து, அதன் பின்பு அந்தத் தந்தைக்கு மறமையாகிய எனம் எழாமல் உயிர்வென்றித அன்பு வைத்தற்பொருட்டாகச் செய்யின்மையை வைத்து, அதன்பின்பாக இப்படி ஒத்த தந்தைக்கு மறமையாகிய பரிசைப் பொறுத்ததும் அறிவாமையால் ஒரு வர் தமக்கு ஒரு சிக்கு செய்தால் அதனைப் பொறுத்ததும் வேண்டுமென்பது சொல்லிப் பொறுத்ததும் வைத்து, அதன்பின்பாக இவ்வந்தை உடத்து வந்தருப் பிறர்மனவையாவும் பெருப்பான்மை வாதவினதும் இத்திரியங்கள் செய்யும் மிகைசென் மீட்டுத் தம்வாத்திரேய ஒருப்படுத்திச்சொன்னதும் முன் சொன்ன பொறுத்ததும்மையினும் அரிதானவினதும் அதன்பின் இந்தப் பிறர் மன வயவாமையை வைத்து, இந்தச் சிவகுணமில்லாதவனாகத்தொட்டுத் தொட்டுத் தன் உடாதாவின் பிறர்மனவையாவையினப்பின் ஈகை பென்றும் அதிகாரத் தைச் சேர்த்து, முற்பிறப்பில் ஒருவர்க்கு ஒன்றைச் சொடாதவைத் தன்பமுற்றப் பரிபிணியினிப இவ்வுத்திரியவென்றும் இதனை அறிவித்ததற்கு ஈகைக்குப்பின் பாகப் பழவினையை வைத்து, இந்தப் பழவினையைச் சிர உணரும் இவன் உல கத்தில் உடத்தபோதும் ஒழுக்கத்தினதத் தப்பாணென்பதென்கொண்டு அன்கொழுத் தத்தின் உண்மையின் மெய்மையென்ற பழவினையினப்பின்பெ வைத்து, உல கத்தில் உடத்தபோதும் தானதரும்க்கைச் செய்யாமல் சிவையிலே புரிந்தொழுது மவற்கு அறிவித்தற்பொருட்டாக இப்பிறப்பில் மிகவும் தன்பமுறன் முற்பிறப் பில் சிக்குசெய்தவ சொன்னுமத தோன்ற அதன்பின்பு சிவியினப்பின்பின வைத்து, இப்படி அதந்தப்பால் பதிகமுன்ற அநிகாரமாகச் சேர்த்து,

“இனிப் பேசுப்தாவதிகாரவையடி செய்ததற்குச் சல்லியை முதலாக எடுத்துச்சொண்டார். அசைக்கும் மத்தம் ஒழித்தோர்க்கும் கவி புண்டானும் அவர்களை உலகத்திற் பிராணிகளே ஈகைப்படுவதானதும் தருமம் பரிபாவிச் சப்பட்டுவரு மாதவனும் பொருப்பருதிக்குச் சல்லி இன்றியவையாதாவின் சல் லியை முதலில் வைத்து, அந்தச் சல்லிக்குப்பின்பு அந்தச் சல்லிக்குத்தக ஒழு குதம் குடிப்பிறந்தார்க்கு மிகவும் வேண்டுமாதவின் குடிப்பிறப்பைச் சேர்த்து, அதன்பின்பு சல்லாக் குணங்களினும் வைத்த மேம்பாட்டுத்தன்மை குடிப்பிறத் தார்க்குப் பெருமபான்மையாதவின் அந்தக் குடிப்பிறப்புக்குப்பின்பு மேன்மை க்கை வைத்து, இப்படிச்சொத்த மேன்மக்களைப் பிழைத்தவர்களுக்கு மறமையில் உறுதியுயிர் இப்பிறப்பினும் யாவாணும் இவழப்பட்டு அந்தப் பிராணையி மாணமென்றதும் இவ்வயாப்பிடுமாதவின் மேன்மக்களைப் பிழைக்கவா தன்பது சொல்லி அதன்பின்பு பெரியவாப்பிழைவாமையை வைத்து இப் படிச்சொத்த முறையையினையுடையவரைச் சேர்த்து மதிப்புண்டாகவேண்டு மென்பது தோன்ற அதன்பின்பு சல்லிக்குச்சேர்தல் வைத்து, ஒழுங் சிவயாந் தும் சல்லிக்கு சொன்ன அவர் பெருமையையடி தெளிவது தோன்ற அதன் பின்பு பெருமையென்றும் அதிகாரத்தை வைத்து, அந்தப் பெருமையும் முடிந்தி

புறப்பார்க்கவந்தினை பென்பது தோன்றப் பெருமைக்குப்பின்பு தானான்
 மையை வைத்த, 'இப்படி மூலத்த செவ்வத்தினைபுண்டாக்கிஞ்செவ்வத சந்த
 மூண்டாசென்பது தோன்றத் தானான்மயக்குப் பின்பு சந்தத்தினை
 வைத்த, சந்தத்தினைவிருப்பாரொருவர் தமக்குச் சந்தமாகத்தக்கானா ஆராய்ந்த
 சொன்னவென்றி பென்பது சொன்ன அதன்பின்பு எப்பாராய்நனை வைத்த,
 அப்படி ஆராய்ந்த உறவுசொண்டபின்பு அவர்செய்த பிழைநினைப் பொதுக்க
 வெண்டுமாதலின் அதன்பின்பு எப்பித்திழைபொதுத்தனை வைத்த, அதன்
 பின்பு உடா எப்பாபிய முறைசெய்யுடையவர் தமது வாரியங்களைச் சூதாறவர்ப்
 பணிப்பித்திசொன்னுமனவும் வேந்தமை சிறிதும் புலப்படாமல் கெட்புண்டாச
 அவர் மனங்கொள்க கைத்த ஒருமிப் பின்பு கைத்தாழ்த்துவியெவாநலின் அவர்
 குணத்தினைப் பின்பு தாம் கண்டு அவருடனே வரிசைக்கொள்ளாமல் இது கெட்டுக்கு
 இயல்பென்பவிரித்தல் எப்பித் பிழைபொதுக்கும் பெரிபொர்க்கே உதாருமென்
 பது சொன்ன அதன்பின்பு உடாஎப்பை வைத்த, இப்படி ஒத்தாறையும் கல்
 வளாக்கித் தமது செய்நுடம் குன்றாமலிருத்தல் அறிவுடைபொர்க்கெவ்வத உடா
 தென்பது சொன்ன அறிவுடைமையினை அதன்பின்பு வைத்த, அறிவாமையால்
 வரும் குற்றம் விசிறித்தகைத்தால்கெத மூல்கொன்ன அறிவுடைமைய சாயாமல்
 கிண்கெதன்பது சொன்ன அங்குறிவுடைமையைப் பேணுகென்ற அதன்பின்பு
 அறிவிக்கமையை வைத்த, இத்த அறிவுடைமைய கிண்கதாக்கு உதாபிப செல்
 வும் பிறர்க்குப் பயன்படாசென்பது தோன்ற அதன்பின்பு கென்றியில் செல்
 கைத்த வைத்த, இத்த செவ்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாமையால் அதனுக்கு வரும்
 குற்றம் தோன்ற அதன்பின்பு ஸயாமையை வைத்த, ஒருவர்க்கு ஒன்றைச்
 சொடாமல் மதமையக்கு உறவினா அறக்கிளையும் செய்வாமல் தன் உடம்பினைச்
 செலித்திருக்குமவனே கிழபனென்ற கட்டித்தக்கு ஸயாமையின்பின்பு இன்
 மையை வைத்த, உதமையுத்தவனுக்கே மானிக்கத்தக்க செய்கை உண்டாரு
 மாதலால் அப்படி உதமையிலே துன்பமுதபவன் மானபங்கம் கைத்தகைத்த
 உதமையாதலும் கெட்ட கைக்காமல் தன் பிராணனை விட்டாவது மானத்தினைப்
 பரிசுரித்தல் பெருப்பாக்கமையாதலால் அதன்பின்பு மானமென்றும் அதனை
 கைத்த, அப்படி 'மானத்தினைப் பரிசுரியாமல் உதமையினால் பிறப்பக்கம்
 சென்ற இத்த உயிர்காங்கமென்ற தவையாரின் இவ்வுகைத்திற் இவையுமும்
 இவ்வயப்பம் கெட்டுளுட்டமின்றி இவ்வுகையோ பெருகுமாதலின் இவ்வினை
 அஞ்சுவென்றும் மானமுடையா ரொருவாநலால் இவ்வுகைத்த அதன்பின்பு
 வைத்த, க்கவாச் க்கவினையுமுடைய பல கையினும் இவ்வுகைத்த கைத்தினைக்
 காலுடைய இயல்புநிளவும் அறிவுமன் இவ்வுகைத்தவின்த செவ்வாசென்பது
 தோன்ற அதன்பின்பு அவையுரிதனை வைத்த, சகையினைக்கா கிண்குறி அறி
 யாமல் அவைக்குக்கே ஒன்றினைச் செவ்வ இவ்வுகைத்த புகழிவாறாந
 கைத் அவையுரினர்க்கு இவை குற்றமாதலின் அவையுரியுமன் இத்த குற்றம்
 தவிர்வென்றமென்றக்கு அவையுரிதலின்பின்பு புகழிவாறாமையை வைத்த,
 இத்த புகழிவு கெ அறித்தம் அறிவாமது மூல்க தன்மையாரு மாதலால்
 தும் பேணாமல் தோன்ற அறிவாமடுவ கிருக்குமாதலும் புகழிவாறாமைய
 கைத்தின்பு பேணாமையை வைத்த, அறிவிக்கென்றும்மாதலினைப்பிறக்கெ

ஸ்ரீ
நாலடியார்
வரலாறு.

முன்னொருகாலத்திற் சுமணமுனிவர் எண்ணாயிரவர் கொடிய பஞ்சத்தால் தத்தம் நாடு விட்டுப் பாண்டிநாட்டைந்து அவ்வரசனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அவனதவையில் அமர்ந்திருந்தனர். பன்னாழ்கழித்துப் பஞ்சமீங்கித் தந்நாடு செழித்த தறிந்து அவர்கள் தத்தம் பிறப் பிடஞ்செல்ல விருப்பமுற்றாராய்ப் பாண்டியனை விடை வேண்ட, அவ னும், பன்னூற்பயிற்சியுள்ள அந்நல்லிசைப்புலவர் இருப்பது தன் அவைக்கு ஓர் அலங்காரமாமெனக் கருதி அவரைப் பிரிந்திருக்க மன மில்லானாதி விடையளியாது தாமதித்துவந்தனன். இங்ஙனமிருக்க அம்முனிவரனைவரும், சங்கேதமாய், அறம் முதற் பொருள் நான்கும் நன்கு புலப்படுமாறு தனித்தனி ஒவ்வொரு வெண்பாவைப் பாடிச் சிற் றெட்டிலெழுதித் தத்தமது பீடத்தின்கீழ் வைத்து, ஒரிரவில் யாரும் அறியாவண்ணம் அந்நாட்டைவிட்டு அகன்றனர். பொழுதுபுலர்ந்ததும் அம்மன்னன் அப்புலவரைக் காணாமலும் சென்றஇடர் தெரியாமலும் வருந்தி, ஏவலாளரைக்கூவி, அவர்களிருந்த ஆசனங்களை அப்புறப்படுத்திகையில், ஒவ்வொரு பீடத்தின்கீழும் ஒவ்வொரு வெண்பாட்டுச் சீட்டிலெழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றை எடுத்துப் பார்த்து அப்புலவரைப் பிரிந்த ஆற்றாமையால், அரசன், அவற்றை வையைப் பேராற்றில் வாரியெறிய ஏவினான். அவ்வாறு எடுத்தெறியப்பட்ட அவற்றுள் நானூறு பாடல், நீர்வழிச்சென்று நெடுங்கடல் சேராது எனிறோறிச் சென்றன. இம்மகிமை கண்டு, அரசன், மிகவும் ஆச்சரிய முற்று அவற்றை எடுத்து ஒருநூலாக்கி, நாலடியார் என ஓர் நற்பெய ரிட்டு வழங்கினன். இதனை,

“மன்னன் வழுவியர்கோன் வையைப் பேராற்றின்
எண்ணி யிருநான்கோ டாயிரவர்—உன்னி
எழுதியீடு மேட்டி லெதிரே நடந்த
பழுதிலா நாலடியைப் பார்”

என்னும் வெண்பாவினால் அறியலாம்.

பிற்காலத்திற் புகழ்மொழி என்னும் புலவரொருவர், இந்நூலுக்குப் பாஸ் இயல் அதிகாரம் என்னும் பாகுபாடுசெய்தன ரென்பர். இதனை,

“கனங்கெழு திருவொடு கையக முழுது
முனங்கனி ரின்பத் தின்ப முனப்ப
வன்பெருஞ் செப்பின் மாதவம் புரிந்தாஅன்
கென்பெருஞ் குன்றத் திருத்தவ முனிவ
ரதம்பொரு னின்பம் வீடெனு மிவற்றின்
திறப்பித ரியுள் திறத்தவ காடிப்
பண்புற வெடுத்துப் பங்குறப் பகர்ந்த
வென்பா வியகென் னுவிட மவற்றிட
பாசெதிர் கொண்டு பாவி பேத்த
நீசெதிர் வந்து மிழையணி பெற்ற
மேனூற் தகையின் விதிமுறை பிழையாஅ
காணு தவற்றி னாயத்தெரிந் தோதிய
மதுமலர்த் தண்டார்ப் பதுமன் தெரிந்த
கையயில் பொருண்மை பதிகா ர்த்த
மெப்பா கலத்த வெண்ணைத் தவற்று
அறவியல் பதின்கூன் தாசர்த் குரிய
பொருளிய விருபத் தொருகான் கின்ப
மான்ற வகையை மூன்றென மொழித்தான்
“சான்றோ ரோத்துத் தருமத் தனைவனே”

எனப் பழைய எட்டுப்பிசுதி பொன்றிற் கெட்டத் துணியிப்பா
வால் அறிபனாம்.

இப்பதுமனார் இந்நூலுக்கு (திருக்குறளுக்குப் பரிமேழமுருகா
பொல) மிகச் சிறந்ததொருகையுள் இவற்றின ரென்பர். இந்நூலில்
ஆங்காங்குச் சிலபாடல்கள் அவ்வவ் வதிகாரத்தொடு ஈன்று பொருள்
தாமல் வருத்திப் பொருத்தத் தக்கவைவா யிருத்தற்குக் காரணம்,
இவற்றம்பொழுதே அதிகாரப்பகுப்புட னிவற்றப்ப்பட்டதொரு தூண்
காமையும், பின்பு அவ்வகையறை சேர்ப்பப்பகுத்தவர் ஒன்றோ அதிகாரத்
திற்குப் பப்பத்துப் பாடலென்னும் நியமக் கொண்டமையு மென்க.

“கென்னான் மாபுக்கு வேதமெனச் சான்றோ
கொண்குஞ் கூடி பெடுத்தகார்த்த—சாண்வாழ்த்த
காலடி காணுந் தன்னினிதா கென்மனத்தெ
கெழுட னிந்த தெளித்து”

எனப் பிண்டினார் இந்நூலின் பெருமையை இனிது எடுத்து ஒளி
யிருத்ததும் காண்க.

நாலடியார்.

குறள்வெண்பாக்களினாலாகிய நூலுக்கு 'குறள்' எனப் பெயரானாற்போல, நாலடியெண்பாக்களினாலாகிய இந்நூலுக்கு 'நாலடி' எனப் பெயராயிற்று. 'திருக்கோவையார்,' 'திருவந்தியார்,' 'திருக்களிற்றப்புடியார்,' 'சிவஞானசித்தியார்' என்ற நூற்பெயர்களிற் போல, சிறப்புப்பற்றிய 'ஆர்' விருதி கூட்டப் பட்டு, நாலடியார் என்று வழங்கலாயிற்று. நாலடி என்பதற்கு - நான்காகிய அடிகளை யுடையதென்று பொருள்; பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். நீதிநூல்களுள் இந்நூல் திருக்குறளோ டொப்ப மதிக்கப்பட்டு, "ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி, நாலு மிரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி" [ஆல் - ஆலம்விழுது. வேல் - கருவேலங்கொம்பு. நால் - நாலடியார். இரண்டு - குறள்.], "பழகுதமிழ்ச், சொல்லருமை நாலிரண்டில்" என்றபடி. 'திருக்குறள்' 'நாலடியார்' என்று கூட்டி வழங்கப்படுதலால், நாலடி என்பது - நான்கு அடிகளையுடைய விருத்தம் முதலிய வேறு பாடல்களின்மேற் செல்லாமல், நால்வகைப்பாக்களுள்ளும் முதன்மையையும் அந்தணர்சாதியாத லாற் சிறப்பையு முடைமைபற்றி 'முதற்பா' எனப்படுவதான வெண்பாவின் மேலேயேயு ின்று, அவ்வெண்பாவினுள் நான்கு அடிகளையுடையனவாய் நூல்க ளுட் பயின்றுவருகிற நேரிசை இன்னிசை வெண்பாக்களையே உணர்த்தி, அவற் றாலாகிய நூலுக்குக் கருவியாகுபெயராயிற்று. இந்நூற்பெயர், நாலடிநானூறு என்றும் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

'நாலடியார்' என்றும் 'நாலடி நானூறு' என்றுங் கு சொல்லப்பட்டுச் சிறப் புப்பொருத்தி வழங்குகின்ற இந்நீதிநூல், "நாலடி நான்மணி நானூற்பு நைற் திணை மூப், பால் கடுகக் கோவை பழமொழி மாமூலம், இன்னிசைய, காஞ்சி யோடு லொதி யென்பவே, கைநிலையொ டாந் கீழ்க் கணக்கு" எனக்கூறப்பட் டுள்ள சங்கம்மருவிய பதினெண்கீழ்க்கணக்கிற்சென்ற முதலாவது. பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்களுள் ஒன்றெனவே, இது கடை கிசங்கித்தாரிகாந்திற் 'செய்யப் பட்டு அச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட தென்றும், ஏறக்குறைய ஓர்வா ளாரும் ஊடலங்ஊடமுழக் தேனன்றியதென்றும் தெளிவாக விளங்குகின்றது. இந்நூல், ஒருவராத் பாடப்பட்ட தன்று; பலபுலவர்களாற் செய்யப்பட்ட செய்யுள்களால் அமைந்ததாம்: ஆதலால், இந்நூலினுள்ள 'கூறியதுகூறு'லும், 'மாறுகொள்கூறு' லும் சூத்திரமாக.

இனி, பதினெண் கீழ்க்கணக்காவன:—க. நாலடியார், உ. நான் மணிக்கடிக்கை, [நால் காற்பது =] க. இனியவைகாற்பது, ச. இன்னொகாற்பது, இ. கார்காற்பது, சு. கனவுநிகாற்பது, [நால்ஐந்திணை =] எ. ஐந்திணை மயம் பது, அ. ஐந்திணையெழுபது, க. திணைமொழி மயம்பது, கௌ. திணைமொழி

தாழ்மைப்பது, ௧௧. மூப்பால் [= நிரூபணம்], ௧௨. திரிவிதம், ௧௩. வேலை [= ஆசாயவேலை], ௧௪. பழமொழி, ௧௫. மாமூலம் [= விதபஞ்சமூலம்], ௧௬. காஞ்சி [= மூதமொழிக்காஞ்சி], ௧௭. வலாதி, ௧௮. கைநிலை என்பன. 'வாழ்ந்தது' என்பதிலுள்ள 'வாழ்' என்பதை 'ஐத்திரிண' என்பதனாலும் உட்கூட; உட்கூட, 'வாழ்ந்திரிண' என்பது - ஐத்திரிணப்பொருளுணர்ந்தும் 'ஐத்திரிணம்' மூலவிய வான்குதல்களின்மேல் வந்தும். 'கைநிலை' - கைநிலையின் உலையில் மேற்கோள்காட்டிய துல்களின் ஒன்று.

இனி, சந்திரன் காலத்த துல்கள், மேற்கணக்கு மேற்கணக்கு என இரு வகையாக வகுக்கப்பட்டன. அவற்றில், மேற்கணக்காவது - வெண்கா, ஆதி ரிப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருப்பா என்னும் ஐத்துவகைப்பாக்களானும் ஐம்பதாறும் ஐத்தது இறுதியாக வருவது: கிழக்ககக்காவது - அறம் பொரு வின்பங்களைப்பற்றிய வெண்காக்களினால் அத்தொகைபட வருவது: (இந்திர, "மேல் மேற்கணக்கென இருவகைக் கணக்கே," "மேற்கணக்கெனவும் மேற்கணக் கெனவும், பாற்படு வகையாற் பகர்ந்தார் சொன்னே," "அவையுள் கலிப்பாவுள் பரிபாடலும், பதிற்றைத்தாதி பதிற்றைப்பதிரு, மிருத்ததன் தொகுப்பது மேற்கணக் கெனவும், வெண்காத்தொகையு மங்கையு வெண்குண், என்னது மேற்கணக் கெனவும் சொன்னே," "ஐம்பது முதலா ஐத்த திரு, ஐவகைப் பாவுள் பொருக்கெறி மாயின், தொகுக்கப்படுவது மேற்கணக்காகும்," "அடிமியர் விவ்வாச் செய்யுட் பொருதி, அறம் பொரு வின்ப மருக்கி பங்கவகைத், திறம்பட வருவது மேற்கணக் காகும்" என்ற பன்னிருபாட்டியுள் குத்திரங்க ளால் ஆகி.) மேற்கணக்கு வெண்காவின்மேல் விவ்வகையையும் ஐம்பதினும் குறைத்த பாற்பாக்களும் ஐத்தாற்றினும் மிகு ஆயிரத்தமூத்தாறுமூப்பாக்களும் வருவதும் 'உலையிடுகோடல்' என்னும் உத்தியானம் பிறவாற்றினும் அவைத் தத்தொகை. மிக்க அடிவகையுடைய பலவகைப்பாக்களால் வருவதுபற்றி மேற்கணக்கென்றும், குறைத்த அடிவகையுடைய ஒருவகைப்பாக்களால் வருவது பற்றி 'மேற்கணக்கென்றும் காண்குறிபலமத்தனவென உணர்வு' இன்னும் கொள்ளுதற்கு, "அடிமியர்விவ்வாச் செய்யுட் பொருதி" என்றதும் ஆகாள்.

இனி, இத்தால் வேறொருதாவின்வழியே தொன்றியதென்று கொள்ள இடமில்லாமையானும், சமணசமயத்த விவையின்க்கெனிய அறிவையுடைய முனிவரால் செய்யப்பட்ட தாதலானும், முதலாம் வழிதால் சார்புதால் என்ற துல்களை மூன்றில் இது முதலாகியபாற்படு மேற்க.

சமணசமயத்துப் பெருங்காப்பியமான சீவகவிதாவணியின் உலையில் 'சுருதி யர்' கைநிலையின் 'பிறரும் இச்சமயத்தார்' "செய்யா பெருகா முகற்பிறந்தது வாரா" (காலையார், பழவிண, ௧௦) என்றதனாலும் உணர்வு என் உணர்ந்ததற்கும், இத்தால் சமணசமயத்தார்செய்ததென கருதுவதென்றது. இத்தொகைக்கு மத்தும்பல ஆதாரங்களும் உண்டு.

இத்தால், கைநிலையின் பரிமேலமுன் அடிவகைக்கும்களால் முறையி பிறந்த உலையாடுகியர்களால் எடுத்ததுகூடப்படும் பிரமாணத்துல்களின் ஒன்று.

இனி, இந்தால் செபிந்த காலத்திற்கு இலக்கணதால்கள் அகத்தியமும். தொல்காப்பியமும் மாதலானும், தொல்காப்பியச் செப்புப்பாவித்திற் “முத்ததால் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” என்றபடி தொல்காப்பியம் அகத்தியத்தின் வழிதலாலானும், பிறக்கூறிய தால்கள் கிரம்பிய இலக்கணத்தான அம்மைபாலும், தொருத்திச்செய்யப்பட்டு வழக்குதலாலிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றனவும் உதாதலானும், தொல்காப்பியத்திற் கூறிய இலக்கணமே இதற்கு இலக்கணமென்ற உணர்ச்சு; அத்தாலிற் செய்யுளியலில் ஆசிரியர், பா காங்கு என்றும் அவற்றை அறம்பொருளின்பத்தாற் உறுக வென்றும் கூறி, பின்பு, அம்மைமுதலிய எட்டும் [அம்மை, அமுத, தொன்மை, தோக், விருத்த, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன] தொடர்ச்சிச் செய்யுட்கு இலக்கணமென்ற உறுகின்ற இடத்து, “உணப்பியல் தானே வருக்குங் காலிச், செம்மென்மொழியால் தாய பணுவலோடு, அம்மைதானே அடிமியிர்வின்றே” என்ற குத்திரத்தால் ‘செவ்வாய் மெல்லியவாய் சொல்லோடும் இடையிட்டுவந்த பணுவிலக்கணத்தோடும் ‘அடிமியிர்வில்லது அம்மைபாய்’ என்று கூறினமையின், இத்தால் அம்மைக்கூறிய காலமையா மென்ற உணர்ச்சு. இன்னும், அக்குத்திரவுகையில், “அடி மியிராது” என்றது, ஐந்தடியின் வருது என்றவாறு. ‘தாய பணுவலோடு’ என்றது, அறம் பொருளின்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ்சொல்லுப: வேறு இடையிடையே அவையன்றியும் தாய்ச் செவ்வது என்றவாறு. அத்தாவது - பதினென்கீழ்க்கணக்கு என உணர்ச்சு. அத்தால் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும், அவை செவ்வாய் மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும், அறம் பொருளின்பமென அவற்றிற்கு இலக்கணக்கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறும், காணற்பது கவையிற் காற்பது முதலான வந்தவாறும் கண்டுகொள்சு’ என்றதும் அறிதற்பாலது.

*****

சுதவச்சுக்கத்தார்க்கு அகத்தியம்மாத்திரமும், இடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் மாபுராணம் பூதபுராணம் இகைதுணுக்கம் முதலியனவும், கடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் ‘என்னும் இவை மாத்திரமும் இலக்கணமென்பதை, இவையனாசப்பொருளின் கச்சேருகாபாலும், தொல்காப்பிய கச்சேருக்கினியத்தானும், பிறவாற்றாலும் அறிக. தொல்காப்பியப்பொருளினியாவுகையில் ‘அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் தொல்காப்பியத்தாற் காண்க’ என்றது, எட்டித்தொகைகளோடு சமகாலத்தானவாலிய பதினென்கீழ்க்கணக்குக்கும் ஒக்கும்.

நா ல டி ய ர்.

கடவுள்வாழ்த்து.

வானிடு வில்லின் வாவழியா வாய்மையார்
கானில் தோபாக் கடவுளை—பாசிலஞ்
சென்னி யுறவணங்கிச் சேர்தமெம் முன்னத்து
முன்னி பவைபூடிச வென்று.

இஃது - கடவுள்வாழ்த்து; அக்தாவது - எடுத்துக்கொண்ட காரியம் இடை
பூலின்றி இனித முடிதற்பொருட்டிச் சலி தான் வழிபடுகடவுள்வாவது எடுத்
துக்கொண்ட பொருட்டு ஏற்புடைய கடவுள்வாவது வாழ்த்துதல். அவற்றன்,
இவ்வாழ்த்து - தமக்கு வழிபடுகடவுளாகிய அருகத்தவனைப் பற்றிய நென
அறிச.

(இதன்பொருள்) வான் - மேகத்தில், இங் - உண்டாகின்ற, வில்லின் -
(இத்திர) தறுணைப் போன்ற, வாவு - (உடம்பின்) வருகையை. வாய்மையார்-
தத்துவஞானத்தினால், அறிபா - அறிந்து, 'எம் உன்னத்து - எமது மனத்தில்,
முன்னியவை - செய்பநினைத்தவை, முடிச - (இடைபூலில்லாமல் இனிமை.
யாய்) கிறைவேறுச,' என்று - என்று என்னி, 'கால் கிலம் தோபா கடவுளை -
(தனது) பாதங்கள் பூமிவீர்ப் படியப்பெருத (அருக) தேவனை, 'யாம் - நாம், -
நிலம் சென்னி உற - தகையிலே தலை பொருத்தும்படி, வணங்கி - மென்கரித்து,
சேர்தம் - சரணமடைவோம்; (என்றவாறு.)

'உன்னத்தில் கிறைத்தவை' என்றதில், பிறப்பறுத்ததும் அடங்கும்.

அறிபா, என்று, கடவுளை, யாம், வணங்கிச் சேர்தம் என முடிபு காண்க.

வானத்தில் தோன்றுகிற இத்திரவில் இப்பொழுதென்றும் இன்னபடி
மென்றுத் தெரியாமல் உண்டாகி உடனே உரு அழித்தபோவதுபோல, உடம்
பும் உண்டாகி கிறையில்லாமல் அழித்துபோவதனால் அது அழிவதற்கு முன்
எமே கிறைத்தவனாகியவன் கைகடும்படி நாம் கடவுளைச் சேர்கோமென்று
சொல்தது. 'வானிடுவென்ற வில்லினது தோற்றமும் அழிவும் போன்ற பிறப்
பாகிய இயல்பை யறித்து' என்ற பழையவுரையைத் தழுவி இங்மனம் உரைக்கப்
பட்டது. இனி, சிவன்கிந்தாமனியில் "மற்றவன் தேவனுடி வானிடு கிறையிற்
ரோன்றி" என்றவிடத்து, 'தஞ்சன், இத்திரவில் இன்னவாறு தோன்று மென்று
அதுதோன்றும் முறைமை உருவாகலின், அங்மனச் தோன்றுகின்ற தேவர்க்கு
அக்த உவமைப்பித்து; இத்தருத்தானகே, "வானிடுவில்லின் வாவழியா"
என்றும் பிறரும்" என்று ஆசிரியர் கச்சிஞ்சுக்கிணியர் உரைத்துள்ளதனால்,
'அறிவ' என்பதை நறவெட்ட எதிர்ப்புறப் பெய்சொச்சமாகச்சொல்லி உரு
குக்கு அடைமொழியாகி, ஆணவத்தில் தோன்றுகிற இத்திரவீர்ப்போல இன்ன
வாத தோன்றுமென்று முன்புவுருவையறிப்பபடாத கடவுளை மென்று உரைத்
தல் கச்சிஞ்சுக்கிணியர் சொத்தெனத் தெரிவித்தது; "திருவி விட்கிற் திவந்தரு
மென்கியன்", எனச் சிவப்பதிகாரத்திலும், 'மணிமேகலையிலும் இத்திரவில் தென்
காழ்த்துக்கு ஓசியில் உவமைஉறப்பட்டவாறு காண்க.

விண்ணின், இன் - ஐத்தனாகுபு, ஒப்பு. 'முதல்காக்கு' 'அறிவா' என்பத உடன்பாட்டு இறத்தகாலவினைபெச்சம். வாய்மை - மெய்மை : மெய்யறிவுக்கு ஐகுபெயர். வாய்மையால் அறிவா என மொழியாறி இயையும். இனி, வாய்மை யால் கால்கிலத்தோயா என இயைத்து, மெய்மையையாக புண்ணியத்தாற், கால் கன் தகாலிப்படியாதிருக்கப்பெற்ற என்பாரும் உள். வாய்மைவால் வணங்கிச் சேர்தும் என்று இயைத்து, திரிகரணசத்தியாக வணங்கிச் சரணமடைவோ மென்றதும் அகையம். சாலமிகன் நிலத்தில் தோயாமம் எல்லாத் தேவர்க்கும் உண்டாயினும், மற்றைத்தேவர்க்குக்கெல்லாம் புண்ணியமுடிவில் தெய்வவுடம்பு நீக்கி யோற உடம்பு வருதலால் அவர்க்கு அது முழுதும் நிலபெருமையந்றி, அக்காறின்றி. எக்காலத்துத் தெய்வத்தன்மையாகாது அருகக்கடவுளுக்கு அது விசேஷமாமாக்கப்பட்டது. சாதாரணமாகத் தேவர்க்கு அத்தன்மை நீக்குதலை 'எவ்வின முகவயத்து கால்க ளுளவென விமைக்கும் கண்ணும், கல்லெழில் மரீகை வாயும் கருகடை யமிர்துண்டாரின், பல்பகல்துய்த்த இன்பம் பழுதெனக் கவல்ப கண்டாய்' என்ற வேகவித்தாமணிகொண்டு உணர்க - இனி, 'கால்கிலத்தோயாக் கடவுள்' எனவே, கருத்திதா, வித்தியால், பூவினமேல் வந்தருளும் கடவுளென்று கருத்திக்கொன்றதனும் ஒன்று; அருகக்கடவுள் தாமதாமலவை வாகணமாகக் கொண்டு அதனைப்பூர்த்த செல்லுகின்றன கொன்று ஐகூதல்கள் உதும். கடவுள் - (எப்பத்தையு) டுத்தி கின்றவன்; உன் பெயர்விருதி. சேர்தும், தும்- தன்மையப்பன்மை யெதிர்காலமுற்ற விருதி; பிறகாயும் உணப்படுத்தியது. கால் நிலத்தில் தோயாத கடவுளை யாம் நிலத்தில் தலை பொருத்தும்படி. வணக்கு வோம் எனக் கடவுளின் பெருமையும் தமது பணியும் தோன்றக் கூறியவனும்; இது, ஐகூதலோடையின்பாற் படும். முடித - வேண்டுகோற்பொருளின் வந்த விவக்கோள்.

இச்செய்யுள், பால் முதலிய பாருபாடு செய்யத்தொடங்கும்பொழுது பதமணர் செய்த தோன்படும்; இதுவும், அவர்தம் 'மதம்' ஆருகத மென்பது விவக்கிற்று.

உணர்ப்பாறம்.

இத்திசன் முதலிய தேவர்களுடைய சுவர்க்கம் முதலிய உலகக்கிராமும், அகாலித்த பெரின்பத்தையுடைய அழிவில்காத முத்தியுலகத்தையும் அடைபும் வழியிதந்து அடைவதற்கு உரிய மணிதர்க்கு உறுதியைத் தருகொன்று உயர்க் தவர்களைத் குறிக்கப்பட்ட பொருள் கண்ணாய்; அனை - அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்பன; அத்திறை முறையே வடதுவன், தம்மம் அத்தும் காமம் மேடகும் என்னுஞ் சதர்வித புருஷார்த்தம் என்பர். அவர்தன், வீடு என்பது † மனத்துக் கும் கைக்குக்கும் எட்டாத நிலைமையை யுடையதாதலின், 'அதத்தின்' பகுதிய

† இது, திருக்குறளுகையாசிரியாயிய பரிமேதழகாது கருத்து. இனி, தொல்சாப்பியத் தெப்பப்பாறியுணாவில் கட்டுக்கடவியத் 'வீடு' உருவோ கெளகின், — அசத்தியனாகும் தொல்சாப்பியனாகும் வீடுபெற்றிற்று. கிவித்தன்

ஞன் ஒன்றான துறவறமாயிவ காரணத்தின்கையாகத் கூறப்படுகிறதே யல்லாமல் இவர்க்கையையாகத் கூறப்பட்டாயமையால், துண்காரத் கூறப்படுகன அது ஒழிந்த மூன்றாமையாம்.

அதம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களும் திரிவர்க்க மென்றும், வீடு அபவர்க்கமென்றும் வழங்கப்பெறுகும்.

இவற்றன், அதம் - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றையுள் தருவதும், பொருள் - இம்மை மறுமை பிராண்டையுள் தருவதும், இன்பம் - இம்மைபொன்றையே தருவதும் ஆகிய நெட்பின் தருகிறதே. அதம் முதலிலும், அதன்பின் பொருளும், அதன்பின் இன்பமும் கிறுத்தப்பட்டன வென்றும்; இவற்றன் இரண்டாவதாகிய பொருள் - முதலதான அதத்துக்கும், மூன்றாவதான இன்பத்துக்கும் காரணமாகத்தபற்றி, கெட்கோக்காய் அக்விசாண்டினிகடயில் வைக்கப்பட்ட தென்றும் அறிக. பொருள் - தரும காமக்கைத் தருவதான, “வடுவிலை வையத்த மன்னிய மூன்றில், கடுவன தெய்த விருதிலையு மெய்தும், கடுவன தெய்தன தெய்தும் உலகப்பெய், கடுவன தெய்து போலுக் துயர்” என்னும் இத்தத் தெய்யுளிலும், “அதனினு மின்பமு மீதுக் திறனறித்த, நீதின்றி வர்க்க பொருள்” என்ற திருக்குறளிலும், “அதம் பொரு ளின்ப மென்று ஆக ரிவற்றி விடையதிக. தெய்துவார், கிரா ரிருதிலையு மெய்துவார்” என்னும் பரகான் வர்க்கிலும் அறிக.

அவற்றன், அறமாவது - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றையுள் தருவனாய் மனுமுதலிய துண்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்ததும், விவக் கப்பட்டவற்றைச் செய்யுதொழிதலுமாம்; அது - ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என்ற மூன்றுவகையப்படும்; இவற்றை முறையே வட்டவனார், ஆசாரம், விவகாரம், பிராயச்சித்தம் என்பர். அவற்றன், ஒழுக்கமாவது - பிராமணர் முதலிய வருணத்தவர் தம்மக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமணியம் முதலிய ஆச்சிரமங்களில் கின்ற அவற்றிற்குச் சொல்லப்பட்ட அறங்களைவின்றி வருவாது ஒழுக்குதல்.

உறவனன்றி வீட்டன் தன்மை தமிழாற்குருகொன்று உணர்க; அக்த, “அக் கிலை மருங்கி கறமுதலாகிய, மும்முதற்பொருட்டு முகிய வென்ப” என்பத னுன் உணர்க; இக்கருத்தானே, வஞ்ஞவகையுறும் முப்பாவாகக் கூறி, தெய்யுணர்நனன் வீடுபெற்றிற்கு கியித்தம் கூறினார் என உணர்த்தலுதல், கர்க்கு னுக்கினியர் கருத்த இவ்விஷயத்தின் வேருதல் விளங்கும். மற்றும், மேற்காட்டிய “அக்கிலைமருங்கின்” என்ற தெய்யுணர்நியச் தெய்யுணர்நித் ஒத்திரத்தின் உணரில் “உணியற்பொருள்” மூன்றிலையுள் உறவனார், அவற்றை “மும்முதற் பொருள்” என்றான். அவையின்றி வீடுபெறுவாது வேறு இவ்வையின், கிலை ஆக்கிக் கூறினார் என்பது. அவ்வதார், வீடு என்னும் பெருஞ்ஞமை தெய்யுட்கன் வராமையின் அது உரு தெய்யுட்கு அக்கனன் கருகின், அறமுதற்பொருளும் தெய்யுட்கன் வராமையின் மறுக்க என்றதும், தெய்யுட்கியப் பொருளானே வுணர்நொட்கத்தின் “இக்கிலைமருங்கினும் இவற்றினும்” கீட்டத்தின் அக்கன்கூறினார் என்றதும் வராம்க.

வழக்காவது - ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பவர்கள் அதுவாணமாகத் தமக்குள் மாறுபட்டு அப்பொருளின்மேற் சொல்வது; அது கடன்வாங்குதல், வைப்பு, உடையவைல்லாதவன் விற்றல், உடிமேம்படுத்தல், கொடுத்ததை மீண்டும் கொடாமல், உன்கொடாமல், உடும்பாடுகடத்தல், விற்றும் வாங்கியும் உண்மொப்பாமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, எல்லாவழக்கு, தண்டிக்கொடுமை, சொத்தொடுமை, திருடு, வன்செய்கை, மாதகாக்கவர்தல், மாதகாடவர் தரும், தாயபாகம், குது எனப் பதினெட்டு வகையது. தண்ட மாவது - ஒழுக்கவழக்குக்களினின்ற தவறினவர்களை அத்தத்த வெறியில் விதுத்த தற் பொருட்டிப் படிபாதுமில்லாமல் ஆலோசித்து அத்தத்தக் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி சித்தித்தல்.

இம்மூன்றனுள், வழக்கும் தண்டமும் உலகத்தை எவ்வழிப்படுத்தவதற் கே பயன்படுவன வல்லது, ஒழுக்கம்போல மனிதரது உயிர்க்கு உறுதிதருஞ் சிறப்பை யுடையனாவல்ல வாதலாலும், அவையதாம் துல்களினாலேயே யன்றி அறிவுமிருதியாலும் தேசத்து இயற்கையாலும் அறியப்படுதலாலும், அவற்றை வெளியித்து, (திருக்குறளித்போல), இத்தாலிலும் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அற மென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதுதான் எல்லாவகை ஆச்சிரமத்ததாய் வரு ணத்தேதாலும் வேறுபாடுடைமையால், சிறபாண்மையாகிய அச்செய்யப்படுகின்ற வெளியித்து, எல்லார்க்கும் ஒத்திருத்தலாற் பெரும்பாண்மையாகிய பொதுவியன்பு பற்றி, இவ்வறம் துறவறம் என இருவகையினையாற் உறப்படுகின்றது. அவற் றுள், இவ்வறமாவது - இம்மை மறுமையாகிய இருமையின்பங்களுக்கும் அநு பவித்தற்கு உரிய இவ்வாழ்க்கையினில்குச் சொல்லுகின்ற வெறியில் மின்ற அத்தற்குத் துணையாகிய சற்புடை மனைவியோடுஞ் செய்யப்படுங் தரும்; துறவற மாவது - மேற்கூறிய இவ்வறத்தில் அழுவாமல் நடந்து அறிவுடையார்ப்ப் பிறப் பையன்கு முத்திபெறுதற்பொருட்டி எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டவர்க்கு உரிய தாகிய தரும்.

—

பால், இயல், அதிகாரம் என்றவற்றிற்கு - பலபொருள்கள் உண்ணாவாயி றும், இக்கே, ஒருபொருளையே குறித்தவரும் பல செய்யுட்களின் தொகுதி யாகிய துற்குதுபா டென்று பொருள். இத்தாலில், சங்கேதத்தால், பால் என்றது - பெரும்பிரிவுக்கும், இயல் என்றது - அத்தற் றுப்பட்ட சிறப்பிரிவுக் கும், அதிகாரம் என்றது - அதன் உட்பிரிவுக்குமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

இனி, ஒக்வொருபொருளை வற்புறுத்திக்கூறும் பப்பத்துப் பாடல்களை யுடைய ஈத்பது அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ள இத்தாலில் முதற்பதின் மூன்று அதிகாரங்கள், அநந்தபாடல்; பதினான்காம் அதிகாரம் முதல் முப்பத் தேழாம் அதிகாரம் வரையின் இருபத்துவான்கு அதிகாரங்கள், பொருட்டாயல்; இறுதி மூன்று அதிகாரங்கள், காரிந்தபாடல். "மூன்றுறுப்படக்கிய தன்மைத் தாயின், தோன்றமொழிப்புவை வது பிண்டமென்ப" என்னுக் தொகையுட்புச் செய்யுளியற் குத்திரத்தின்படி தீர்த்துப் பால் இயல் அதிகாரம் என்னும் மூன்று உறுப்புக்களையும் அடக்கியதொரு பிண்டமா மென்க. அவற்றை, —

முதலாவது

அறத்துப்பால்.

அகிலாவது - அறத்தைபுணர்த்தும் பகுதி என்பதாம். இரண்டாம் வேத
தருமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்க தொகை. இவ்வறத்தப்பால் - தறவற
வியல் இவ்வறவியல் என இரண்டு உட்பிரிவை யுடையது.

அறஞ்செய்வதற்கு உரிய இருவகைகளையுள் இவ்வறம் முதலதாம் தறவறம்
இரண்டாவது மாதலால் அம்முறைப்பற்றித் திருக்குறளின் அறத்துப்பாலில்
இவ்வறவியல் முன்னும் தறவறவியல் பின்னும் கிறுத்தித் கூறப்பட்டிருந்தா
லும், இத்துவியல் அங்கனம் மன்றி, தறவறம் கீர்த்தியமாகிய முத்தியை யடைதற்
குக் காரணமாதலால் அச்சிறப்புப்பற்றி அது முன்னும், இவ்வறம் தறவறம்
போல முத்தி பெறுதற்குக் காரணமாகாததனால் அச்சிறப்பின்மைப்பற்றி அது
பின்னுமாக வைக்கப்பட்டது. இத்துவின் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் - ஹை
சமயத்தொன்மைப்பின்படி முத்திபெறுதற்கு இன்றியமையாததான தறவறத்தைக்
கூறும் இயலென்றும், அதன்பின் ஆறு அதிகாரங்கள் - அத்தறவறத்திற்கு மறு
தலையாகிய இவ்வறத்தைக் கூறும் இயலென்றும் அமைக்கப்பட்டன. “அற
விய விருவகைத்தா மவைதம்முன், தறவே றிவ்வற மிருமுன் தொன்” என்ற
பழைய உரைக்குத்திரத்தை உணர்க. அவற்றுள்,—

முதலாவது

துறவறவியல்.

அகிலாவது - தறவறத்தைக்கூறும் இயல் என்றவாறு. [இரண்டாம்
வேததருமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை.] அதனால்,

முதல் அதிகாரம்.—செல்வநிலையாமை.

அகிலாவது - செல்வத்தினது நிலத்திலல்லாமை. இதனைச் செல்வது,
செல்வத்தினையுடையதோது வினாவில் அறஞ்செய்வதிற் கருத்த உண்டாதத்
பொருட்டு நிலையில்லாதபொருளை புணர்ந்தா லன்றி நிலையுடைய செருவில்
மாணஞ்செல்லா தாதலால், முத்தியடைவதில் விருப்பமுண்டாதப்பொருட்டு
நிலையில்லாதபொருளுகிய முன்றுஅதிகாரங்களால் உணர்த்தத்தொடங்கி, அவற்
றன் இளமைக்குப் பிராயம் முப்பதென்றும், உடம்புக்குப் பிராயம் நானென்றும்
ஒரு காலகிரமம் உள்ளதனால், அவற்றிற்குமுன், அச்சியமயில்லாத செல்வத்தின்
நிலையாமையை வைத்திட்டார். இங்ஙனம் அதிகாரங்களை யாதவிலும் ஒருகா
ணப்பற்றி ஒழுங்குபட கிறுத்ததால், ‘ஒத்தமுறைமைப்பு’ என்னும் உத்தியாகம்.

அதிகாரம் - அதியறித்தல்; அது இருவகைப்படும்: அவற்றுள் ஒன்று
அச்சன் தான் இருந்த இடத்திலே இருந்த தன் கிணமுழுததும் தன் உட்கிண
யில் உட்கிணச் செல்வம்போல, ஒருசொல் கின்றவிடத்தே கின்று பன்செய்யுள்கள்

தன்பொருளையே சொல்விவரும்படி செய்வது; மற்றொன்று, ஆய்காங்குச் சென்று வட்டனை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகன்போல, ஒரிடத்தி னின்ற சொல் பலசெய்யுட்களோடுஞ் சென்று இயைந்து தன்பொருளையே பயப்பிப்பது. அவற்றுள், இங்கு 'அதிகாரம்' என்றது, முதலிற்சூறிய வகைபற்றிப்பது. இனி, அதிகாரம் என்பதற்கு - முறைமைபெணப் பொருள்கூறுவர், எச்சொர்க்கினியர்.

க. அதுசகைவ யுண்டி யமர்ந்தில்லா னூட்ட.

மறுசிகை நீக்கி யுண்டாரும்—வறிஞராய்ச்

சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்

றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

(இதன்பொருள்.) அது சகை - ஆறுவகை ருசிகையுடைய, உண்டி - உணவை, அமர்ந்து - அன்போடு பொருத்தி, இல்லாள் - மனைவி, ஊட்ட- (எடுத்தெடுத்த) உண்பிக்க, மறுசிகை - மற்றொரு சகைத்தை, நீக்கி - தன்னி, உண்டாரும் - புதித்த பெருஞ்செல்வ முடையோரும், வறிஞர் ஆய் - (அச் செல்வமழித்து) தரித்திரர்களாய், ஓர் இடத்து - வேரோரிடத்தில், சென்று - போய், கூழ் - கூழை, இரப்பர் - பிச்சையெடுப்பார்கள், எனின் - என்றால், — செல்வம் ஒன்று - செல்வமென்கிற ஒருபொருள், உண்டு ஆக, - நிலையாயுள்ளதாக, வைக்கற் பாற்று அன்று - (மனத்தில்) வைத்து எண்ணத்தக்க தன்மை யுடையதன்று; (என்றவாறு.)

நிலையாமையுயறித்து பொருளிற்பற்றுவிட வேண்டுமென்பது கருத்து.

அதுசகை - தித்திப்பு, டுளிப்பு, காப்பு, கைப்பு, உலர்ப்பு, துவர்ப்பு என்பன. உணவிற்பவாறு அன்பு ஏழாவதொருசகையென்று பாராட்டிக் கூறப்படுதலால், 'அதுசகையுண்டி' என்றதன்பின் 'அமர்ந்து' என்றமை ஏற்கும். அமர்ந்தல் - விசையாதிருத்தலாகவுமாம். இல்லாள் - இவ்வறவாழ்க்கைக்கு உரியவள். செல்வர்க்கெனிடத்திற் பரிசாரகர் பலர் இருக்கவும் மனைவியே உண்பித்தல், இன்பஞ்செய்தற்பொருட்டென்க. மறுசிகைநீக்கி உண்ணுதலாவது - ஒவ்வொருவகை யுணவிலும் முதலில் எடுத்தெடுத்த சகைத்தையாதிராமே உண்டு (வயிறு நிரம்பியிடுதலால்) இரண்டாவது சகைத்தை அதுபோடு வேண்டாமென்று விலக்குதல். இங்ஙாறு உண்ணுதல், உணவுகளைகளின் மிகுதியினால், ஊட்ட என்னுஞ் சொல்லின் ஆற்றலால், தாம் கையில்வாங்கி உண்ணாமல் மனைவாள் தானே வாயிற்போகட உட்கொள்ளுதல் தோன்றுமாறு காண்க, சென்று என்றது, முன்னே கால்களால் நடவாமை தோன்ற நின்றது. தாம் செல்வராயிருத்த இடத்தினேயே இரத்தல் போவாமானத்தைத் தருதலால், வேரோரிடத்துச் சென்று இரப்பொன்க. இனி, 'ஒரிடத்து' என்பதற்கு - ஒரே இடத்தில் [முன்பு தாம் செல்வராய், வாழ்ந்த இடத்தினேயே] என்ற உரைப்பாரு முன். கூழ் - மிகத்தாழ்த்த உணவு; அதனை இரப்ப ரொளவே, மிகவுத் தாழ்த்தவரிடத்தும் போய் இரப்ப ரொன்பது பெறப்படும். எனின் - ஆதலால் என்றபடி. ஒன்று உண்டாக என எடுத்து, மீற்தும் நிலையுள்ளதாக எனினுமாம்.

உண்டி - உண்ணப்படுவது; இ - செயப்படுபொருள்விருதி, ட் - எழுத் துப்பேறு. ஊட்டு - உண்ணப்பதன் பிறவினை. மறசெை - பண்புத்தொகை. சை என்னும் முடிந்த குடியிலின்பெயர், பிசைத்த அண்ணத்தினின்று எடுக் குத் தவனத்துக்கு உவமவாகுபெயர். உண்டாரும், உம் - உயர்வுகிறப்பு. வறி ளர், கு - பெயரிடைநிலை; வறுமைஎன்ற பண்புப்பகுதி ஈறேயாய் இடை உதரம் இசையாயிற்று. செல்வம் - (எவரிடத்தும் நிலைத்திராமல் நீங்கிச்) செல்லுத் தன்மையத எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி; செல் - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விருதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. பார்த்து - பான்மை என்பதன் அடியாகப் பிறத்த ஒன்றன்பாற் படர்க்கைப் பெயர். மேல் கசக - ஆவது செய்யுளில், 'உணர்த்தாற்றன்று' என்பதிலும் இது. சை - சை என்னும் வடமொழி திரிந்தது.

“ஆயின் சுவையவை யாரே டடிநிலை டார்ந்தின், துமென்மொழி மடவா ரிர்க்கப் பின்னுத் துற்றுவா, சீமி மெமக்கொரு துற்றென் றிடவா ஈந விந், கோமின் துழாய்முடி யாதியுஞ் சோதி குணங்களை” எனத் திருவாய்மொழி யிலும், “முல்லைமுலை சொரிந்தாற்போன் றினிப்பாலடியில் மணரிசோத்த, எல்ல கருணையால் காள்வாயும் பொற்கலத்த யயந்துண்டார்சன், அல்லலடைப அடகிடு மிடுகுட்டகத் தென்று அயில்வாரக் கண்டும், செல்வம் சுமர்தான் நிலைபன்மின் செய்தவமே நிலையின்கண்டா” எனச் சித்தாமணியிலும் கூறியிருத்தல் காண்க.

இச்செய்யுளில் முன்வாக்கியத்தின் பொருளைக்கொண்டு பின்வாக்கியத்தின் பொருள் சாதிக்கப்படுதலால், செய்யுட்கூறியணி; வடதுவார் காவியலிங்கம் என்பார். இதில், செல்வத்தை ஊழ்வினைபாற் பெற்றால் அப்பெற்ற பொழுதே அதனாற் செய்யப்படும் கடவுட்புகையும் தானமும் முதலான தருமங்களைச் செய்துவைத்துக்கொள்ளவேண்டு மென்பது தென்க்கும்,

இவ்வென்பாவின் பின்னிரண்டடியில் இவ்வென்கை காண்க. (ச)

உ. துவைர் பெருஞ்செல்வச் தோன்றியக்காற் றொட்டிப் பகடு நடத்தகழ் பல்லாரோ மென்க வகடுற யார்மாட்டு நிலைநாது செல்வஞ் சகடக்கால் போல வரும்.

(இ - ன்.) செல்வம்—, அகடு உற - கடுவிலைமை பொருத்த, யார்மாட் டும் - எவரிடத்தும், நிலைநாது - நிலைபெருமல், சகடம் கால் போல - வண்டி யின் சக்கரம்போல, வரும் - (மேல்நிலைகளும் கீழ்மேலாகவும்) மாறிமாறி வரும்; (ஆதலால்)—, துண் நீர் - குற்றமற்ற, பெருஞ் செல்வம் - மிக்க நி லையம், தோன்றியக்கால் - (ஒருவனுக்கு) உண்டாகுல்,—தொட்டி - (அக் கண்டானவரன்) தொட்டி,—பகடு நடத்த கழ் - எருமைக்கடாக்கல் உழிது நடத்ததருல் உண்டாகிற உணவை, பல்லாரோடு - பலரோடும் கூடி, உண்க . (அகன்) உண்ணக்கடவன்; (அ - து.)

செல்வத்திற்குச் சூதம் - தருமவழியாலன்றி வேறுவழியால் வருதல் அதருமவழியால் வந்த செல்வம் புகழறங்கட்டுக் காரணமாகா தாதலால், அதனை விலக்குதற்கு, 'துவகச்செல்வம்' என்றார். பெருஞ்செல்வமென்றது - செல்வ பிக்கச்செல்வபிக்கச் சூதையுடையமல் மேன்மேல் வருவாயையுடைய பொரு ணென்றபடி. 'பசுமெடத்தகழ்' என்றது - பிறதொழில்களாற் பெரும் பொருள் பெற்றவர்க்கும் உழப்பவர் உழதாலல்லாமல் உணவு இடைபா தாதலால், அன்றி யும், கன்முயற்சிபாற்பெற்ற உணவென்பதற்கு ஒருதிருஷ்டாந்தம் காட்டினு ளென்றமாம். கழ் - இங்கே உணவுப்பொதுவாய் சின்றது. 'பல்லார' என்றது, விருத்தினர் சுற்றத்தார் முதலியோரை உட்கொண்டு. பலவகைத்தானங்களுள் ளும் அந்நானத்தகு ஒத்ததும் மிக்கதும் வேறு இல்லாததனால், 'பல்லாரோ டென்ச' என்றார். பெருஞ்செல்வம் பெற்றதற்குப் பயன் பிறர்க்குத் தானஞ் செய்தனும் தான் அனுபவித்தனமே பெண்பதாம். "அற்கா விவப்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்று, ஸற்குப் வாங்கே செயல்" என்றார் திருவள்ளுவனாகும். செய்யுட் துதிவணியேயே உலகையணி.

தீர் - தன்வினைபிறவினைகட்டுப்பொதுவான முதனிலை; இங்குத் தன்வினை இக்காலங்காந்த பெயசொச்சம், 'செல்வம்' என்னும் பெயர் கொண்டது. தீர்செல் வம் - வினைத்தொகை. தோன்றியக்கால் - 'கால்' விருதி பெற்ற எதிர்க்கால வினைபெச்சம்: வலியிக்கதனால், இது பெயசொச்சத்தொடரானது. தொடர் தொடு - முதனிலை. பசுமே - ஆண்பெயர். கடந்த என்னும் பெயசொச்சம் - கார ணப்பொருளது. உண்க - வியங்கோன்; விதித்தப்பொருளது. யார்மாட்டும்— யார் - யாவர் என்பதன் தொகுத்தல், மாடு - எழாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு, உம் - முற்று. சில்லாது - வினைபெச்சம், 'வரும்' என்னும் முற்றவினை கொண்டது. ஸகடம் - வடசொல்.

இனி, "பசுமே பெருமை யேறு பகிழி யான்மேதி லையம்பேர்," "அக டென்ப மடுவே குந்தி" என்னும் சிக்கண்டுகொண்டு பசுமே கடந்த என்பதற்கு - பெருமை பொருத்திய என்றும், அகடுற உண்க என்று இலையத்த வயிறுகிரம்ப உண்க என்றும் உரைப்பாரு முனர்.

இச்செய்யுளில் 'செல்வம்' என இடையிலேகின்ற மொழி 'சில்லாது' என முதலிலும், 'வரும்' என இறுதியிலுஞ் சென்று உடிறல், தாப்பேனைப் பொதுக்கோணம். (உ)

உ. பாலை பெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
செனைத் தலைவாய்ச் சென்றோரு—மேலை
வினையுலப்ப வேறாகி விழுவந்தான் கொண்ட .
மனைபாலை மாற்றார் கொண.

(இ - ன்.) பாலை எழுத்தம் - பாலையினது பிடரி, பொலிய - (தாம் வீற்றிருத்தலால்) வினங்கும்படி, (அதன்மேல் ஏறி), குடை கீழ்க் கீழ் - வெண்

கொற்றக்குடையின் கிழவில், சேனை தலைவர் ஆய் - சேனைதலைவரையுடைய அரசராய், சென்றோரும் - (விதிசனில்) உலாச்சென்ற பெருஞ்செல்வமுடையவர் களும், - எனை வினை - மந்தை வினை [நீவினை], உலப்ப - (அச்செல்வத்தை) அழிப்பதற்கு, வேறு ஆகி - (அங்கிலையினின்றும்) வேறுபட்டு [வறுமை யடைந்து], தாம் கொண்ட மனைபாடு மாற்றச் சொன் - தாங்கள் மனைஞ்செய்த கொண்ட மனைவினையும் படைவர்கள் சவர்த்தசொன்றும்படி, வீழ்வர் - நிலைகுலைந்து இழிவுறுவர்; (எ - ற.)

தன்மைநயிந்தியினி; வடநாலார் ல்லவபுலோக்தி என்பர். எழுத்து - கழுத்தின் மேற்புறம்; அம் - சாரியை. இவர்கள் ஏறதலால் யானையின் கழுத் துக்கு அழகு உண்டாவது எனவே, இவர்கள் அழகு உருமலே பெறப்படும். கிழந்தீழ், கீழ் - எழுவருபு. "ஒருவாய்க்கா யோட லுலகுட் குண்டவன்" என்ற வரது எகசக்காதிபத்திபமுடையாய் யாவனையும் வென்று வினக்குகிற சக்கர வர்த்திக் கொண்ட தோன்ற, 'குடைகிழந்தீழ்ச் சேனைத்தலைவராய்ச் சென் றோர்' என்றார். 'சேனைத்தலைவராய்' என்றது, சத சஜ தாக பதாதி என்னுஞ் சதாங்க சேனாகளும் தம்மைச் சூழ்த்தவர என்றபடி. இவ்வாறு செல்வம் மிக் கிருத்தற்குச் காரணம் முற்பிறப்பிற் செய்த புண்ணியமே யாதலால், அதற்கு எதிராகிய பாவம் - 'எனைவினை' எனப்பட்டது. சேனை - 'வேகா' என்னும் வட மொழி, ஆகிற ஐயாயிற்று. எனை - பிரிதென்னும் பொருள் தருகதோர் இடைச்சொல். நீவினையை அதன்பெயராத கூறவும் அஞ்சி 'எனைவினை' என்ற னார்போதும். இனி, எனை என்பது - அசைநிலையாய், வினை உலப்ப - அச் சல் வினை தொடர் என்றமாம்; [நிலப்ப திகாரத்தில் "முதிர்வினை தங்கட்கு முடிந்த தாகவின" என்றதற்குத் தங்கட்கு முற்பட்ட சல்வினை முடிந்த தாகவின" என்று பொழிப்புறாகுறிய அடியார்க்குசல்லார் 'முதிர்நல் - முற்படுதல்; எனவே, சல்வினை முடிதலால் என்ச: "எனைவினை புலப்ப" என்றார் பிறரும்' என விசேடவுறாகுறியது காண்க.] செல்வமாயிய உயர்த்தலையினின்று இழிந்து வறுமையாகிய தாழ்த்தலையை அடைதலால், 'வீழ்வர்' என்றார். மனைபாடு என்றவிடத்து, மந்தைச் செல்வஞ்செய்யப்பெற்றி என இறத்ததுதழுவின எச்சப் பொருளைத் தருகிற உயர்வுநிறப்பும்மை விசார்த்தல் தொக்கது. மாற்றார் - மாருணவர்: மாறு [=எதிர்]—பகுதி.

ஆற்றல் மிக்க அரசர்க்கிடத்துஞ் செல்வம் நிலைபெறு தென்றபடி. இங் களவு செல்வத்தையும் வறியவாரதல் கூறவே, மந்தையோர் வறியவாரதல் கூறவேண்டாதாயிற்று. பெருந்துன்பமும் போவமாளமும் தருதல்பற்றி, மனைபாடு மாற்றார் சொன்னதனை எடுத்துக் கூறினார். "உய்யமின் திறை கொணர்ச் தென் துலகாண்டவ நிம்மையே, தம்பின்சையை மடவாணைப் பிறர் கொன்னத் தாம்பிட்டு, வெய்யி னெனினெயிற் காணகம்போய்ப் குமைதீய்பர் கன், செய்யின்முடித் திருமாரி வினைத்தடி சேய்யிடு" என்ற திருவாய் மொழியையும் காண்க.

௪. நின்றன நின்றன நில்லா வெணவுணர்ச்
தொன்றின வொன்றின வல்லே செபிற்செப்ச
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.

(இ - ள்.) வாழ் நாள் - (உயிர் உடம்போடுகூடி) வாழ்கின்ற ஆயுள்நாட்கள், சென்றன சென்றன - கழிந்தன கழிந்தன; கூற்று - யமன், செறுத்து - கோபித்து, உடன் - வினாவில், வந்தது வந்தது—; (ஆதலால்),—நின்றன நின்றன - வந்துகின்ற செல்வம் முதலிய பொருள்களெல்லாம், நில்லா - நிலையில்லாதனவாம், என - என்று, உணர்ந்து - (உண்மையை) அறிந்து,—ஒன்றின ஒன்றின - (செய்தற்குக்) கடமான தருமங்களை யெல்லாம், செயின் - செய்யப் புகுந்தல், வல்லே செய்ச - வினாவில் (ஒவ்வொருவரும்) செய்யக் கூடவர்; (எ-று.)

செய்யக்கூடிய நற்காரியங்களைச் சீக்கிரத்திலே செய்யவேண்டும்; பின் செய்வோமென்றால், செல்வம் அழிந்துபோய், உடம்பும் நிலையன்று என்பதாம்.

சொந்தொருபுகிவருநிலையன். நின்றன - செல்வமும், இளமையும். நின்றன நின்றன, ஒன்றின ஒன்றின என்னும் அடுக்குக்கள் - மிகுதி பற்றியன, சென்றனசென்றன, வந்தது வந்தது என்னும் அடுக்குக்கள் - விளைவு பற்றியன. 'நின்றன நின்றன நில்லா' என்ற சொற்போக்கு, நிலைபெற்றன நிலைபெற்றன வென்று தம்மாத் கருதப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் நிலைபெருமல் அழியு மென்ற கருத்தையும் விளக்கும். சென்றன, வந்தது என்றவற்றில்—தெளிவுபற்றி, நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டன; காலவருவமைதி. வல்லே, உடன் - விளைவுப்பொருளைத்தரும் இடைச்சொற்கள். நாள் - பால்பகா அகிறிணைப்பெயராதலால், இங்கு, சென்றன என்னும் பன்மைவினை கொண்டது. தேவர்களை இருவினையாகவும் சொல்வது இலக்கண மாதலால், இங்கு 'கூற்று வந்தது' என அகிறிணையாக் கூறப்பட்டது. கூற்று - உணையும் உயிரையும் வெவ்வேறு கூறுக்குள் கடவுள்; உடவினின்ற உயிரைப் பிரிப்பவ னென்றபடி. 'வாழ்நாள் இடையரூது செல்லும் காலத்தினைப் பொருள் வகையாத் கூறுபடுத்தல் கடவுள்' என்பர் சீக்கிரக்கிணியர். ஈற்றடி - ஓன மெதுகை.

“காலச் செய்வோமென் தறத்தைக் கடைப்பிடித்துச், சாலச்செய்வாரோ தனைப்படுவார்—மாலாக், கிடத்தா னெழுத வரிநான் மற்றென்கொ, வறங்காலச் செய்வாதவாறு” என்றார் ஆறநெரிச்சாரத்திலும். (௪)

௫. என்னுது மொன்றுதன் கையுறப் பெற்றக்காரற்
பின்னாவ தென்று பிடித்திரா—முன்னே
வெடுத்தா ருயப்போவர் வேடிநீச் கூற்றச்
தொடுத்தாறு செல்லுஞ் சரம்.

(இ - ன்) என் ஆனும் ஒன்று - யாதாயினும் ஒரு பொருள், தம் கை உற பெற்றத்கால் - தமதுகையிற் கிடைக்கப்பெற்றதும், பின் ஆவது என்று - (பிறர்க்கு ஈதல்) பின்னே ஆகக்கூடவது என்று, பிடித்து இரா - இறுதப் பிடித்துவைத்திராமல், முன்னே - அப்பொருள் கிடைத்தபொழுதே, கொடுத்தார் - தானஞ்செய்த வர்கள், - கோடு இல் - பகட்பாதையில்லாத, நீ கூற்றம் - கொடுமையைப்புகைய யமன், கொடுத்து - (தம்மைப் பாசத்தாற்) கடடி, செல்லும் - கொண்டுபோகின்ற, ஆறு - வழியினான், சரம் - வெப்புநீலத்தினின்றும், உய ரோவர் - (அந்நல்லினை வந்த உதவுவதனால்) தப்பிச் செல்வார்கள்; (எ - று.)

பலநிலைகள் செய்து காசத்திற் செல்லுக் கன்மையாயினும், யாதாயினும் ஒருபொருளில் ஒருநிலைதரும்படி செய்திருந்தால் அந்நிலை அந்நிலையிலுள்ள தன்பம் நீக்கி இன்பம் பெறவொன்றபடி. யமன்வசப்பட்டு காசத்தன்பம் தகர்த்தவின்றி நல்லினைப்பயனாக் கவர்க்கப்புகு இன்பநிலைவொன்ற கருத்தும் இதில் அமையும்.

‘பின்னாவதென்றுபிடித்து’ என்பதற்கு - பின்னாலத்தில் [முதலாமையில்] (தமக்கு அப்பொருள்) பயன்படுவது என்று எண்ணி லோபஞ்செய்து என்றும் உணர்க்கலாம். கோடு - முதலிலாத் தொழிற்பெயர். கோடுதல் - கோணுதல்: நெய்நிலைமையாவதுதல். கோடல் கூற்றம் என்றது - நல்லினைசெய்தோர்க்குத் தீமையையும், தீவினைசெய்தோர்க்கு கன்மையையும் மறத்தாநாதவொன்றற்கு ‘நெயன்,’ ‘மைவர்த்தி,’ ‘தருமன்’ என்றென அவனது பெயர்களாலும் அழிக. பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதில் எவ்வளவும் இரக்கமில்லாமையென்பதறி, ‘நீக்கற்றம்’ என்றார்.

என், ஆனும் என்பன - எவன், ஆயினும் என்பவற்றின் விவரங்கள். பெற்றத்கால் - காலிற்று விளையெச்சம். இரா - ஈறகெட்ட எதிர்மறை விளையெச்சம். சரம் - இவரம் என்ற வடமொழியின் திரிபு; சரம் என்றது - அந்நிலைமையென்பவாவது உய உய்த்து: எச்சத்திரிபு. (இ)

க. இழைத்தநா னெல்லி யிசுவா பிழைத்தோரீஇக்

கூற்றம் குறித்துய்த்தா ரீக்கெல்லி—யாற்றப்
பெரும்பொருள் வைத்திர் வழங்குமி னுனைத்
தழீஇத்தழீஇத் தன்மைப் படும்.

(இ - ன்) இழைத்த நாள் - (வழுவிலையால்) விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆயுள் நாள், எல்லி இசுவா - (தமது) அனாவக் கடனாதனாவும், கூற்றம் - யமனிடத்தினின்றும், பிழைத்து - தப்பி, ஓரீஇ - நீக்கி, குறித்து - (அவ்வொன்றைத்தவ) கடத்துபோய், உய்த்தார் - உயிர்வாழ்த்தவர்கள், ஈற்று இல்லி - இவ்வுலகத்தில் (எவரும்) இல்லி; (ஆதலால்), ஆற பெரும் பொருள் வைத்திர். யிசுவம் அநிசுவான செல்வத்தைச் சேர்த்தவைத்திருப்பவர்களே! வழங்குமின் - (விவாவாசுவே) தானஞ்செய்யுங்கள்; காண - காணக்கே, தன்மை - இறந்தவர்க்கு உரிய செய்தற்பொறு, தழீஇம் தழீஇம்-தழீம் தழீம் என்னும் ஒசைவண்டாய்படி, படும் - அடிக்கப்படுதல்கூறும்; (எ - து.)

குறையும் குறையது வளவும் வளவது என்றற்கு, பொதுப்பட, 'எல்ல விலை' என்றார். ஓரீதி - ஒருவி; சொல்லிவாசப்பட்டி அளபெடுத்ததனால், சொல்லிவா யளபெடை. பெரும்பொருள் - பெருமையைத் தருவதாயிப் பொரு ளெனினுமாம். 'பிழைத்த ஓரீதி' என்பதை 'இவ்வா' என்பதனோடு கூட்டியுரைப்பாரு முனர். 'படம்' என்பதற்கு-ஒலிக்குமென்றபொருளும் உண்டு. 'சென்றவாசெல்லாக்கு நிறைவல்லவாத் தெண்ணலாம், நின்றவான் யார்க்கும் உணர்வாரிது' ஆதலால் 'வாசை' என்றார். இங்கு 'வாசை' என்றது - எதிர்காலத்தை யுணர்ந்தவந்தோர் குறிப்புச்சொல். தண்ணம் :- தண்ணுமையென்கிற சாக்காட் டுப்பதை. தழீஇம் தழீஇம் - அதுகாண மென்றும் ஒலிக்குறிப்பு; இரட்டைக் கிளவி: இயற்கையளபெடை.

மரணம் சம்பவிக்கு மென்பது, 'தழீஇத் தழீஇத் தண்ணம் படம்' என வேறொருவகையாற் காட்டப்பட்டது: இது, பிழிநீசனிற்பியனீ; வடதுவார் பரியையோக்கிதாவுகியேம் என்பர்.

இச்செய்யுள் - பலவிதந்ப ஓர்வினை வெண்பா.

(க)

எ. தோற்றஞ்சான் ஞாயிது நாழிபா வைகலும்
கூற்ற மனந்துதல் நாளுண்ணு—மாற்ற
வறஞ்செய் தருளுடை? ராகுமின் பாரும்
பிறத்தும் பிறவாதா ரில்.

(இ-ள்.) தோற்றம் சான் ஞாயிது - உதித்தல்-பொருத்திய ருரியின, நாழி ஆ- அளவுக்குவிபாகச்சொண்டு, வைகலும் - காந்தோறும், கூற்றம்-யமன், தம் காண்- உங்கள் வாழ்காக்கினை, அனத்த - அளவிட்டு, உண்ணும் - உண்ணுவருகின்றான்: (ஆதலால்),—ஆற்ற - மிகுதியாக, அறம் செய்த - தருமஞ்செய்து, அருள் உடை யீர் ஆருமின் - (உயிர்க்களித்தது) கருணையுள்ளவராவீர்கள்; (அவ்வாறு ஆகாவிட் டால்), யாரும் - எப்படிப்பட்டவரும், பிறத்தும் - (இவ்வுலகத்திற் மனிதராய்ப்) பிறத்தும், பிறவாதாரில் - பிறவாதவர்போலவே (ஆவீர்); (எ - து.)

'தோற்றஞ்சான்' என்பதற்கு - "தோற்றஞ்சான் தொருபொருள்" என் னும் கவித்தொகையிற் போல 'வினக்கமமைத்த' எனவுமாம். 'இறவாதாரில்' எனவும் பாடம்வொவ்வார். 'ஞாயிது நாழிபா' என்றும், 'உண்ணும்' என்றும் கூறியதற்கு ஏற்ப, காண்களாயிப் தானியங்கினை என்னுதது - என்னேசெய்யுட வணீ. தோற்றம் - தோன்றுதல்: தொழிற்பெயர்; தோன்று - பகுதி, அம்-விசுதி, வலித்தல் - விசாரம். சான் - உரிச்சொல் வைகலும், உம்மை - தொறுப்பொரு ளது. உண்ணும் - எழிப்பான் என்றபடி. ருரியனது உறுபுன்குமையினிசுரவே காண் உண்டாவித் தழிவதனாலும், அது எழிப ஆயுள் குறைவதனாலும் இவ்வாறு கூறினார். மேல் உட-ஆகு செய்யுளையும், "காணென வொன்றபோற் காட்டி யுழிக்கும், வான துணர்வார்ப் பெறினீ," "வாண்க எனி காண்கன் செல்வ" என முன்னோர் கூறியிருத்தலையும் காண்க, "ஆடிவடி உண்டமாதாய ரவிர வ்தம் சமீஷ்யதி" என்னும் வடதுவன் மேற்கோளும் இங்குத் தவனிக்கத்தக்கது. பலவகைப்பிறவினொன்றும் அரிபதாய்ப்பெற்ற மக்கட்பிறப்புக்குப் பயன் அருள்

கொண்டு அறஞ்செய்த உறுதிபெறுதலே யாதலால், 'ஆற்ற அறஞ்செய்த அருளுடைவீராகுமின்' யாரும் பிறத்தம் பிறவாதாரில்' என்றார். "அறனும் அருளுடையான் சண்ணதே யாரும்", "அருளிவர்க்கு அங்குலக மில்லை" என்ப வாதலால், 'அருளுடைவீராகுமின்' என, அறத்திற்குக் காரணமான அருள் எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

'யாரும் பிறத்தம் பிறவாதாரில்' என்றது - அருளுடையாய் அறஞ் செய்வாதவர் அடைதற்கு அரிய மானிட சன்மத்தை அடைத்திருத்தும் அதன் பயன் பெருமையால் அந்நீன அடையாதவராகவே எண்ணப்படுவ ரென்றபடி. அவர்கள் பருத்தரிவினையால் விலங்கோ டொப்ப ரென்ற கருத்தும் இதில் அமையும். பிறவாதாரில், ஐந்தனுருபு - ஒப்புப்பொருளது; இது - ஒப்பில்போலி. 'ஆவர்' என வினைமுற்று வருவிக்க. ஏழனுருபாகக் கொண்டு, பிறவாதாரில் (வைத்த எண்ணப்படுவர்) என்றமாம். இனி, உண் ணும் என்பதனோடு கூட்டி, எவரும் பிறத்தம் பிறவாதவர்போலாம்படி [இறக் கும்படி] கூற்றம் காள் உண்ணும் என்ற உரைப்பாரு முனர்.

உண்ணும் - செய்புமென்முற்று, கிசுக்கால முணர்ந்திற்று. அறம் - செய் யத்தக்கது என னூல்களால் வரையறுக்கப்பட்டது என்று பொருள்படுங் கார ணத்திழி; அது - பருதி, அம் - செயப்படுபொருள்விருதி: [இறன்வதிர்மொழி - மறம்; அதமும்: செய்புத்தகதது என னூல்களால் மறுக்கப்பட்டது என அதற் குக் காரணப்பொருள் காண்க.] 'அறஞ்செய்த அருளுடைவீராகுமின்' என்றதை அருளுடைவீரான அறஞ்செய்யின் என விருதி பிரித்துக்கூட்டுதலும் ஒன்று. (எ)

டி. செல்வார்பா மென்றுதாஞ் செல்வுழி பெண்ணுத
புல்லறி வானர் பெருஞ்செல்வ—மெல்லிற்
சுருக்கொன்ம வாய்திறந்த மின்னுப்போற் றேன்றி
மருக்கறக் கெட்டு விடும்.

(இ - ன்.) செல்வர்' யாம்' என்று - (இப்பொழுது) செல்வருடையோம் காம் என்று எண்ணிக் களித்து [தம்மைத் தாமே மதித்து], தாம் செல்வுழி- தாம் போருமிடங்களில், எண்ணுத - (பிறரை) மதிப்பத, புல் அறிவானர்- அற்புத்தியுடையவர்களது, பெருஞ் செல்வம் - மிக்கசெல்வமும்,—எல்லின்- இரத்திரியில், சுருங் கொன்ம - சுருகிறமுடைய மேகம், வாய் திறந்த - வெளிவிட்ட, மின்னு போல் - மின்னல் போல, தேன்றி - (மிக்கிற்று பொழுது) காணப்பட்டதின்று, (உடனே), மருக்கு அற - இருத்த இடமும் தெரியாமல், கெட்டுவிடும் - அழிந்துபோம்; (எ . ந.)

உலகமையனர்.

இனி, 'தாம் செல்வுழிபெண்ணுத' என்பதற்கு - மறமையில் தாம் செல் னுக்கதிலை ஆலோசியாத என்று உரைத்தது மொன்று. செல்வர் யாம் - தன் னுமையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. செல்+ஆழி+செல்வுழி: வகை மெய் - உடம்புமெய்யல்லாதமெய்; 'மெய்வீற்றுடம்புமெய்' என்பர் கச்சொருக்க் கினியர், மேல் இச - ஆஞ் செய்யுளில் 'தேய்விடத்து' என்பதில் உள்ள வகைமெய்

இது. கரிய இருண்டபுடைய இரவிலே ஒளிமிக்கு விளங்குதலால், 'எல்லில் தொன்றுமே மின்' என்றார். கொண்டும் - சீரைச் செவ்வ தென்னும் பொருளில் வந்த காரணப்பெயர் போலும். பார்வைக்கு வரையத்திறந்து விடுவதுபோலக் காணப்படுதலால், 'வாய்திறந்த மின்' என்றது. மின் - செவ்வத்துக்குத் தொழி லாவமை; உ - சாரியை. செட்டிலிடும், விடு - துணிவுப்பொருளுணர்ந்தும். (அ)

க. உண்ணு ஞானிரிசு ஞேக்கு புகழ்செய்ப்பான்
றுன்னரும் கேளிர் துபர்களைபான்—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஞ்
விழந்தானேன் நெண்ணப் படும்.

(இ - ன்.) (ஒருவன்), உண்ணான் - (தானும்) அனுபவிப்பான்; ஒளி திருன்-
மதிப்பையும் சினைபெறச் செய்யான்; ஒங்கு புகழ் செய்யான் - மேம்பட்ட
கீர்த்தியையும் சம்பாதிப்பான்; தன் அரும் கேளிர் துபர் களைபான் - சேர்
தற்கு அரிய உறவினரது துன்பத்தையும் போக்கான்; கொன்னே வழங்
கான் - வசம்மாது கருதாமல் தானமுஞ் செய்யான்; (இவ்வாறு இருந்து),
பொருள காத் திருப்பான் எல் - செவ்வத்தைக் காவல்செய்து வைத்திருப்பா
னானால், (அவன்), அ. ஆ - ஐயோ! இழந்தான் என்று எண்ணப்படும் - (அப்
பொருளை) இழந்துவிட்டானென்றே (யாவாராலும்) சினைக்கப்படுவான்; (எ-று)

பாடுபட்டித் தேடிய செவ்வத்தைத் தானும் அனுபவிப்பாமல் கல்விவசு
த்திலும் உபயோகப் படுத்தாமற்போனால் அதனை விழ்த்ததற்குச் சமமானமே
என்று கருத்து; வைத்திருத்தும் பயனில்லை பென்றபடி.

பரிமேலழகர் "ஒதுதல் வேண்டி மொயிமாழ்க்குஞ் செய்விரை" என்ற
திருக்குறளின் உரையில் 'ஒளி-தாம் உளகாலத்த எல்லாராலும் கண்குமறிக்கப்
படுதல்' என்றும், "ஒளி பொருவற்குள்ள வெறுக்கை" என்ற திருக்குறளின்
உரையில் 'ஒளி - தான் உளையுடையது மிகுத்தோன்றாத லுடைமை;
"ஒளிரிசு ஞேக்குபுகழ் செய்யான்" என்றார் பிறரும்' என்றும் உரைத்த
வற்றை இங்கே உரைக்க; 'ஒளிபாவது - வெள்ளைமையின்மை' என்பர் தொல்
காப்பியவுரையில் கச்சொர்க்கினியர். திருன், சில் என்பதன் பிறவினைபாடுப
கிற - பகுதி. புகழ் - இம்மைப்பயனும் இவ்வுலகத்தில் என்றும் அழிவாமல்
நிற்கும் கீர்த்தி; தாம் இறந்துழியும் தாம்நிசுத்தியவாறு உலகம் உயர்த்துக்
கூற சினைபெறுவது. "சிவவரை நீன்புசு நூற்றிற் புலவரைப், போற்றுது
புத்தே குலகு" எனத் திருக்குறளிலும், "புலவர்பாடும் புகழுடைபோர் விசம்
பின், வலவ ரெவா வான லுத்தி, பெய்துப வென்பதஞ் செய்விரை முடித்த" ¹
எனப் புறநானூற்றிலும் கூறியபடி, அது மதமைக்கும் காரண மென்பது
தோன்ற, 'ஒங்கு புகழ்' எனப்பட்டது. கேளிர் - (யோசகேசுமண்களைச்) கேட்ப
வர்; இச் - பண்பால் விருதி; 'மகளிர்' என்பதற் போல. கொன்னே - பயனின்
மைப்பொருள் தருவ தோர் இடைச்சொல். இதனை, 'வாத்திருப்பான்' என்பத
ஞேடு கூட்டி, வீனாகச் செவ்வத்தைப் பரதுவாத்த வைத்திருப்பானென்று
பொருளுணர்வானிலும் அமையும். அ. ஆ - இரக்கக்குறிப்பிடச்சொல். எண்
ணப்படும் - செய்யுமென்றபடி, ஆன்பால். முன்னிரண்டடி - ஓரவெறுகை.

அ. ஆ. என்பது விட்டிசைத்ததனால், தனிக்குறில் முதலில் கோசையா
வீற்று; ஆகவே, தேமாச்சிராய்த் தனிக்கு இயையும். “விட்டிசைத் தல்வால்
முதற்சன் தனிக்குறில் கோசையென்ற, ஒட்டப்பாது அதற்கு ‘உண்
னான்’ உதாரணம்” என்ற யாப்பருங்கலக்காரிகையையும், “இதனால் ‘அ. ஆ.’
என்புழி அருளின்சன் குறிப்பாய் மொழிமுதற்சன்க்கின்ற குற்றெழுத்து
விட்டிசைத்த கோசையாயினவாதும், அல்லாதவழிக் குறில்மொழிலோடுகடி
நிலையையாயினவாறும் கண்டுசொன்ச’ என்ற அதன்உரையையும் உணர்க.

கூ0. உடாஅது முன்னுனான் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்வறமுஞ் செய்பார்—கெடாஅது
வைத்தீட்டி னுரிமுப்பர் வான்கொப் மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி.

(இ - ள்.) வான் தேய் மலை நாட - ஆகாயத்தை யகாவிப்புயர்ந்த மலை
சிறையுடைய (பாண்டிய) நாட்டின் அரசனே! —உடாதும் - (செல்ல உடம்புந்
சிறி) உடுக்காமலும், உன்னுதும் - (செல்ல உணவுசிறி) உன்னுமலும், தம்
உடம்பு செற்றும் - தமது உடம்பை வருத்தியும், கெடாத நல் அறமும்
செய்பார் - (எச்சரினும்) பயனழியாத நல்ல தருமங்களையுஞ் செய்யாம
லும், கெடாது - (அழுகாது) கெடாமலும், வைத்து - (செல்லுத்கைத்
காவல்செய்து) வைத்து, நாட்டினர் - (மேன் மேலும்) சம்பாதித்தவர்கள்,
இழப்பர் - (அச்செல்வத்தை ஒருகாலத்தில்) இழந்தேவிடுவார்கள்; (அவ்வாறு
இழப்பதற்கு),—உய்த்த நாட்டிம் தேனீ - (பலபூக்களினின்று தேனைக்) கொண்டு
போய் வைத்து (மேன்மேலுஞ்) சேர்ந்திற் தேனீக்கள், கரி - சாகியாயும்; (எ.து.)

தேனீக்கள் பலவானாகச் சிறிதுசிறிதாகச் சேர்த்தவைத்த தேனை ஒரு
காலிற் பிறனொருவன் கொண்டு போவதுபோல. ஒருவன் பலகாலமாகச்
சேர்த்தவைத்த செல்வத்தை ஒருகாலத்திற் கள்ளர் முதலியோர் கொண்டுபோவ
வொன்ற கருத்து. உவமையான். “நயர் தேட்டைத் தீயர் கொள்வர்” என்ற
தூவையார் அமுதமொழி, ஓரட்டுமொழிதலால், கெடாதலோபினது செல்
வத்தைக் கொடியோர் கைப்பற்றுவர் என உபமையாகவும், நக்கன் தேடிவைத்த
தேனைத் தீக்கோலையுடைய வேடர் கவர்வர் என உபமானமாகவும் ஒன்றே
நிரூபொருள்பட்டு இப்பாட்டின் கருத்தை விளக்குதல் காண்க.

‘மலைநாட’ என்றதனால், தேனீயை எடுத்துக்கறிஞர். வான்கொப்
மலைநாட - ஆடுவழக்கினால். ஆடுவழக்கினாலாவது - புருஷனை முன்னிலைப்
படுத்திக் கூறுவது; [இவ்வாறு மகவேழக்கினையும் உண்டு: அது - பெண்ணை
முன்னிலைப்படுத்துவது.] இந்த காலடியாரின் பாடல்கள் சமணமுனிவர்களாத்
பாண்டியநாட்டிற் பாடப்பட்டன வாதலால், இவற்றில் வருகிற ஆடுவழக்
கினீக்களைப் பாண்டியநாட்டினக் குறித்தனவென்னலாம். மருதநிலையாகிய அச்சுநட்
டை அடுத்ததன் குறிஞ்சிநிலத்தின் மட்கினையக் கூறுவார், ‘வான்தேய்மலை
நாட’ என்றார். “இருபுனலும் வாயிந்த மலையும் இருபுனலும், வல்லாணும் நாட்
கற்கு உறுப்பு” என்ற நிரூபணத்தினாலும், ‘இவ்வாயத்தி ஒருபுனையாததனும்

தன்வளத்தாலும் மாரிக்கண் உண்டரீர் கோடைக்கண் உமிழ்தலும் உடைமை பற்றி, வாய்த்த மலையென்றார் என்ற அதன் உரையாலும், மலை காட்டிற்கு அவ யவமாதலும், கிணவளத்துக்கு இன்றியமையாத நீர்வளத்துக்குக் காரணமாதலும் காண்க.

செந்து, செறு - முதலான. வான் தோய் மலை - மேகம்படியப்பெற்றமலை யெனினுமாம். செடாஅத என்பதனைப் பிறவினையாகக்கொண்டு, (தன்னைவிரும் பிச்செய்தவர்களைத் தான்) செடுக்காத கண்ணையையுடைய அற மென்னவுமாம்.

அன்படைகள் மூன்றும், செய்யுளினால் நிறைக்க வந்தவை. அன்படை கள் அடுத்தவந்தது, அன்புத்தொடைவளம். (30)

உ - ஆம் அதிகாரம்.—இளமைநிலையாமை.

அக்தாவது - இளமைப்பருவத்தினது நிலையிலாமைவைய உணர்த்து வது. இங்கே, இளமை யென்றது; - யெனவனாம்; அது - பதினாறுபிராயத் துக்குமேல் முப்பத்திரண்டு பிராயத்துக்குள் செறின்பவிஷயங்களில் மயங்கு கின்ற காணப்படுவாம். புல்லறிவுடையார் பெரும்பான்மையும் முறையே பற்றுச்செய்வது செறின்பத்திற்கு ஏதுவாகிய செல்வத்தினிடத்தும், அதனை அனுபவித்தற்கு உரிய இளமையினிடத்தும், அப்பருவத்திற்கு இடமாகிய உடம்பினிடத்துமே யாதலால், அம்முறையே, இந்த இளமைநிலையாமை - செல்வநிலையாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவனாரும் நிலையாமை யென்னும் அதிகாரத்தின் இம்முறை தோன்றக் கூறியவனாரும் காண்க. இளமை - பண்புப்பெயர்.

உக. நகரவரு மென்றெண்ணி நல்லறி வாளர்
குழவி பிடத்தே துறந்தார்—புரைநீரா
மன்னு விளமை மகிழ்த்தாரோ கோலூர்நறி
பின்னாக் கெழுத்திருப் பார்.

(இ - ள்.) நகர வரும் என்று - முதலமைப்பருவம் வரு. மென்று, எண்ணி - நினைத்து, குழவிபிடத்தே - இளமைப்பருவத்தினேயே, துறந்தார் - (பற்றுக்களை) விட்டவர்கள், எல் அறிவாளர் - குற்றமற்ற விவேகமுடையவ ராவர்; புரை நீரா - (காமவெகுளிமயக்கங்களாகிய) குற்றங்கள் நீங்காத, மன்னு - நிலைபெருத, இளமை - இளமைப்பருவத்தில், மகிழ்த்தாரோ - (நெ றின்பத்தை அனுபவித்தவாற்) களித்தீர் எல்லறிவில்லாதவர்களே, கோல் லுன்றி - (படத்திற்கு ஆதாரவாத) தடியை வளன்றிக்கொண்டு, இன்னுக்கு - துன்பத்துடன், எழுத்திருப்பார் - எழுவார்கள்; (எ - று.)

இளமையில் துறந்தவர்களே பின்பு பேரின்பமனுபவிப்பர்; செறின்பத் துற விரும்பித் துறவாதவர்களே பலரால் துன்பமனுபவிப்பர் என்பதாம்,

கரை - மயிர்வெருத்தல்; அதற்குக் காரணமான மூப்புக்கு இங்கு ஆகுபெயர். எண்ணி - துறத்தலாலுண்டாகும் பெரும் பயன்களையும், துற வாகையாலுண்டாகும் இடங்களையும் சிந்தாக்கி யாலோசித்த எண்ணவுமாம். இளமைப்பருவத்தே துறத்தற்கு ஏதுவாயினமைப்பற்றி 'எல்லறிவு' என்றும், அந்தணம் அருமையாகப்பெற்ற எல்லறிவைத் தக்கவழியிற் பயன்படுத்து தல் பற்றி 'எல்லறிவாளர்' என்றும் கூறினார் தாமாசலே எழுத்திருக்கமாட் டாமையேயன்றிக் கோலையுன்றிக்கொண்டும் எழுத்திருக்க வருத்தவ சொன் பது, அவரது வலிமை யின்மையை என்ரு வினக்கும். ஏகாமிரண்டும் - பிரி நிறை. குழ - இளமைப்பொருள் தரும் உரிச்சொல்: இங்கு, இ - பருதிப்பொ ருள்விகுதி; "உருளி மாமதி" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. தீர, மன்னு என்ற எதிர்மறைப் பெயரொச்சங்கள் - அடுக்கி 'இளமை' என்னும் பெய ரோடு முடித்தன; "மூவா முதலா லுலகம்" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. இன்னுங்கு - ஒருசொல்; 'பட்டாங்கு' என்பது போல. எழுத்திருப்பார் - ஒருசொல்: இரு - துணைவினை; இனி, எழுத்த இருப்பார் எனப் பதம்பிரித்து, எழுத்த (சிந்தவும்மாட்டாது மீட்டும்) இருப்பார் என்பதும் ஒன்று.

முதலிரண்டடியில் ஔயெய்துரை காண்க; அடுத்தசெய்யுளிலும் இது.

உஉ சுப்புநா சற்றன எல்லாரு மஃகினு

சற்புத் தநியு மவிழ்த்தன—வுட்காணாய்

வாழ்தனி தூதிய மென்னுண்டாம் வந்ததே

பாழ்கலத் தன்னகலும்.

(இ - ன்.) சுப்பு - சினேகஞ்சனாகிய, நார் - பாசங்கள், அற்றன - (உனது உண்பார்க்கு உண்ணிடத்த) அற்றுப்போயின; எல்லாரும் - (இளமை யில் உண்பக்கல் அன்புகொண்ட) மாதர்களும், அகிலினார் - அன்புருறைத் தார்கள்; அன்பு தநியும் - அன்புகளாகிய கட்டிக்களும், அவிழ்த்தன - (உன்சத் தத்தார்க்கு உண்ணிடத்தில்) தளர்ந்துபோயின; உன் காணாய் - மனத்தில் ஊன்றி ஆலோசித்துப்பார்; வாழ்தனின் - (இளமையைப் பொருளென மதித்து மகிழ்த்த) வாழ்த்ததனும், ஊதியம் என் உண்டாம் - என்னபயன் உண்டா யிற்று? ஆழ் உலத்த அன்ன - (உடலில்) மூழ்குகின்ற மாக்கலத்தி லுள்ள வர்க்கு வந்தது போன்ற, கலும் - தன்பம், வந்ததே - (இப்பொழுது) வந்த விட்டதே! (எ - று.)

இச்செய்யுள் - இளமைப்பருவத்திற் சிற்றின்பத்தையே விரும்பி அனுப வித்து வலிமைகுன்றி வினாவிலே முதுமையடைந்த ஒருவரின் கோக்கி, அன்விளமையை மகிழ்த்ததனா லுண்டான நிலைகளை எழுத்துச்சொன்ன தாகக் செய்யப்பட்ட தென்க. முன்னிரண்டடியில் உருவகவணியும், நற் தடியில் உவமைமணியும் காண்க.

என்பரும் உறவினரும் பலராதல்பற்றி, சுப்பும் அற்புத்தநியும் பல வாயின. சுப்பு, தநி என்பன - பால்பனாஅகிறினைப்பெய ராதலால், 'அத் தன', 'அவிழ்த்தன' என்னும் பன்மைவினையைக் கொண்டன. சுப்பு-சொழித்

பெயர்; என் - பருதி; பு - விருதி. உம்மைகள் - எச்சப்பொருளான. காணும் என்ற வவலொருமைமுற்றில், ஆப் - விருதி. ஏசாரம் - இரக்கம். அற்புத்தனை பாசபந்த 'மெனப்படும். வாழ்தலின், இன் - ஐத்தனாகுபு; ஏதப்பொருளது. என் - எவன் என்ற வினாப்பெயரின் விசாரம்; இது, அகிறிணையிருபாற்கும் பொது. 'ஆழ்வைத்தன்னை சலி' என்று பாடமோதுவாரும் உளர்; சலி-தன் பம். "சல்லா, ணுடன்படித் குளே பெருகும்" என்றபடி சல்லான் என்று இலக்குமிக்குப் பெயராதலால், சல்லார் என்பது - பெரும்பாலும் மகனிரை உணர்த்தும். அற்புத்தனை=அன்புத்தனை; அவ்வழியில் மென்றொடர் தன்னினாவன்றொடராயிற்று. கலம் - அதிவாழ்வார்த்து இடவாருபெயர். ஆழ்கலம் - வீணத்தொகை. சலும் - சலுத்தி; முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; கலக்கம், புலம்பல். ஆம் - அகை.

"காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல, ஆற்றத் துளக்காதிந் பனாழி வலவர்" எனப் பெரியதிருமொழியிலும், "பண்ணார் கனிநேபோற் பாயோங் குயர்சாவாய், கண்ணார் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழும்சால், மண்ணார் மணிப் பூனெய் மக்களுதல் துன்பம், கண்ணா காகத்தின் கான்கா மடியன்றே" எனச் சிந்தாமணியிலும், பிறதாங்கனிலும், கலம்சவிழ்த்தமக்கன் படுத்துன்பமே மிக்க பெருத்துன்பத்துக்கு எடுத்துக் காட்டப்படுதல் காண்க. (உ)

உரு. சொற்றனர்த்து கோலுன்றிச் சோர்ந்த கடைபினாராய்ப் பற்கழன்று பண்டம் பழிகாது—பிற்செறிந்து காம நெறிபடருங் கண்ணினார் க் கிலையே யெய நெறிபடரு மாகு.

(இ - ன்.) சொல் தளர்த்து - சொற்கள் தளர்ச்சியடைபயப்பெற்று, கோல் லான்றி - தடிவைய லான்றிக்கொண்டு, சோர்ந்த கடைபினார் ஆப் - தளர்ந்த கடை வையுடைபவர்களாய், பல் கழன்று-பற்கள் விழுந்துபோய், பண்டம் - இவ்வுடை யை பொருள், பழி காதம் - (கண்டவர்யாவாதும்) பழிக்கப்படுமானவும் [ரூப்பு முதிருமானவும்], இல் செறித்து - இவ்வாழ்க்கையிலேயே பொருத்தி, காமம் நெறி - ஆகையின்வழியிலே, படரும் - செல்லுகின்ற, கண்ணினார்க்கு - கோக் கத்தை யுடைபவர்க்கு,—எமம் நெறி - பேரின்பத்தைத் தருகின்ற முத்தி மார்த்தத்தில், படரும் ஆறு - செல்லும் விதம், இவ்வையே - உண்டாகாதே; (எ-து.)

வாழ்காணும்மட்டும் செறின்பத்தையே அனுபவித்துக்கொண்டு துறவா தவர் கந்திபெறுவது அரிய தென்பது கருத்து. எமம் நெறி - தமது உயிர்க்கு அரளுகிய கல்நெறி; வீணாதினப்போக்கித் உற்றத்தினின்ற தப்புவித்து முத்தி பெறுவிக்ஞத் துறவொழுக்கம்.

இல் - இல்லறவாழ்க்கைக்கு ஆகுபெயர். பண்டமென்னுஞ் சொல், உடம் பின் இழிவு தோன்ற நின்றது. பழிநதும் - பழிக்கப்படுமானவும்; செயப்பாட்டு வீணப்பொருளில்வந்த செயலினை. காது - எல்லாறுநிப்பதோர் இடைச்சொல். தளர்த்து, கழன்று என்னுஞ் சினைவினைகள் - முதலின்மேம்பின்றன. ஏசாரம் - தெற்றத்தோடு இரக்கம். (க)

கச. தாழாத் தளராத் தலைமடுங்காத் தண்ணேற்று
வீழா விறக்கு மிவண்மாட்டு—காழிலா
மம்மர்கொண் மாந்தர்க் கணங்காருத் தன்னைக்கோ
லம்மனைக்கோ லாகிய ஞான்று.

(இ - ள்.) தாழா - (உடம்பு) உடைந்ததும், தளரா-மெலிந்தும், தலைமடுங்
கா - தலைமடுங்கியும், தண்டு ஊன்று - தடியை ஊன்றியும், வீழா - கீழே விழும்
தும், இறக்கும் - மாணவேந்தனைப்படுகின்ற, இவண்மாட்டு - இவளிடத்திலும்,
காழ் இலா மம்மர் கொண் - மணவுறுதியில்லாமற் சாமமயக்கத்தைச் சொண்ட,
மாந்தர்க்கு - மணிதர்க்கு, —(இவன்), —தன் கைகோல் - (இப்பொழுது) தனது
கையில் (ஊன்றுதற்குப் பிடிக்கப்பட்ட) கொம்பு, அம்மனை கோல் ஆகிய
ஞான்று - தந்தாய்க்கு ஊன்றுகோலாயிருந்தகாலத்தில் [தான் இளமைப்பருவ
முடையனாயிருந்தபொழுது], அணங்கு ஆறும் - மோகினியென்னுள் தெய்வப்
பெண்ணாயிருந்திருப்பாள்; (எ-று.)

இச்செய்யுள் - பெண்களின் இளமையைச் சான்று விரும்புவோர்க்கு
இறந்துபடும் அமயத்தைமுடைய முதியொருத்தியைச் சுட்டிக்காட்டி 'இவன்,
இளமைப்பருவத்திலே காணுமார்க்கு மேன்மேல் ஆகையை மூட்டத்தக்க கட்டழ
குடையனா யிருந்தவன்: இப்பொழுது இவ்வாறாயினான்' என்று இளமையில்
யாமையை உணர்த்துவதாகச் செய்யப்பட்ட தென அழகி.

தண்டு - தண்டமென்றும் வடமொழியின் விகாரம். மாந்தர் - பன்மைப்
பெயர். 'மாந்தர்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், மந்தபுத்தியுடையா என்பது
தோன்றும். 'அணங்கு - காமநெறிபான் உயிர்கொள்ளுத் தெய்வமகன்' கீண்பர்
பரிமேலழகர்; இச்சொல்லுக்கு - தேவமாத என்றும், திருமகன் என்றும் பொரு
ளுண்டு. 'அணங்கு ஆறும்' என்பதற்கு - இவன் திருத்தஞ்செய்தவனாவான்
என்றது மொன்று. விறக்கும் எனப் பிரித்து, வெறவும் என்று பொருளுரைப்
பாரு முளர்; "விறப்பே வெறுப்பு பொருட்டி மாரும்" என்பது தொல்காப்பிய
வுரிச்சொல்லியற் சூத்திர மாதலால். இனி, '(இவன்), அம்மனைக்கோல் தன்
கைக்கோலாகிய காலத்தில் [முதுமையடைந்தபொழுது] தாழ்த்த தளர்த்து
தலைமடுக்கித் தண்ணேறி வீழ்த்த இறப்பன்; இவளிடத்தும் கெஞ்சுறுதியில்
லாத பேதைமையொண்ட மணிதர்க்கு ஆகா உண்டாசாநின்றது; (இது என்ன
வெவியற்றை!)" என்று இகழ்த்ததாகப் பொருள் கூறத்தலும் அவையும.

தாழா, தளரா, மடுங்கா, ஊன்று, வீழா - உண்பாட்டெச்சங்கள்; 'ஆ'
என்ற வினைபெச்சவிகுதியே இறந்தகாலங்காட்டிற்று. உம் - இழிவுநிதப்பு.
இலா - ஈதுவெட்ட எதிர்மறைவினைபெச்சம். "செவிகாசமா முயர்நினை" என்
பதனும், 'அம்மனைக்கோல்' என உயர்நினைப்பெயரின்முன் வலியிக்கிறது.

'அம்மனைக்கோல் தன்னைக்கோலாகிய ஞான்று' என்றது - பித்திகைநித்
சிவணி. முதலடி - முத்திமேனை.

உரு. எனக்குத்தா பாவிபா என்னையில் கிட்டெத்
தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றா—தனக்குத்தா
பாவி பவனா மதுவானாற் ருய்த்தாய்க்கொண்
டேரு மனித்திவ் வுலகு.

(இ - ன்.) எனக்கு தாய் ஆகியான்-எனக்குத் தாயாயிருந்தவன், என்னை ஈங்கு
இட்டி - என்னை இவ்விடத்தில் விட்டிட்டு, தனக்கு தாய் நாடியே - தனக்கு ஒரு
தாயைத் தேடிக்கொண்டே, சென்றான் - இறந்தபோனான்; தனக்கு தாய் ஆகிய
வரும் - அவளுக்குத் தாயாயிருந்தவரும், அது ஆனால் - அவ்வாறே போனானாத
லால்,—இ உலகு - இவ்வுலகைத்துப் பிராணி வர்க்க மெல்லாம், தாய் தாய்
கொண்டு - தாயைத் தேடிக்கொண்டே, ஏகும் - செல்லுகின்ற, அளித்த - என
மைமையுடையது; (அ - து.)

இட்டி - பெற்றுவைத்து. தனக்குத் தாய்நாடிச்சென்றா னென்றத - இறந்து
மந்தொருத்தியின் வயிற்றிற் புகுத்திட்டா னென்றபடி. உலகத்திற் பிறந்தமனிதர்
கள் யாவரும் இளமையுடையது "முதலையுடையது இறக்குத்தன்மையை யுடை
யவொன்று இளமைநிலையாமையை ஒரு திருஷ்டாந்தக்கொண்டு விளக்கியபடி.

தாய்க்கொண்டு என்பதில், தாய் - தாவு என்பத னடியாப்பிறந்த இறந்தகால
விளையெச்சம். அளித்த - ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று; து-விருதி.

இப்பாட்டு, யாக்கை நிலையாமையை இனிது பொருத்துவதாயினும், அந்
காரச்செய்யுந்தொகை நிரப்புதற்கு இங்கு வைக்கப்பட்டது; இளமையினும் மா
ணம் தேருமென்ற சம்பந்தம்பற்றியுமாம். (இ)

உரு. வெறிபயர் வெண்கனத்து வேன்மகன் பாணி
முறிபார் எதுக்கண்ணி முன்னர் த் தயங்க
மறிஞா குண்டன்ன மன்னா மகிழ்ச்சி
பறிவுடை பாளர்க ணில்.

(இ - ன்.) வெறி அயர் - ஆடுவசன்கொண்டு ஆடுகின்ற, வெம்-கொடிய, கன
த்து-பவியுமிடத்திலே, வேன் மகன் - வேளையுடைய அங்காவேசமாடுபவனாது,
பாணி-வையினான், முறி ஆர் - எதுக் கண்ணி-தனிக் கன் இடையிடையே பொருந்
திய வாகனவிகிதென்ற பூமான், முன்னர் - (தனக்கு) எதிரில், தயங்க - விளங்க,
மறி - (அங்கே பவியுமிடத்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்ட) ஆடானது, குளா
உண்டன்ன - (அம்மரையினுள்ள தனிகை) இளையாக என்னி உண்டு அடை
கின்ற மகிழ்ச்சிபொன்ற, மன்னா மகிழ்ச்சி - நிலையில்லாத மகிழ்ச்சி, அறிவுடை
பாளர்கள் இல் - உண்மையறிவுடையவரிடத்தில் உண்டானது [அவர் இளமை
யிலே துறப்பர் என்றபடி]; (அ-து.)

அறிவிலையில் அழிவுத்தன்மையதான இளமையைக் கண்டு மகிழ்வது,
உடனே தன்னை வெட்டித்தற்பொருட்டு வாய்ப்பிடித்த நித்திர வேண்டது கைவி
துள்ள மரையிற் பொருத்திய தனிகைத்தின்று பேதைமையுடைய ஆடு மகிழ்வதற்
குச் சமரண மென்றபடி உவமையானீ. சிறிதுபொழுதில் துன்பமாய் முடிவு
மென்பதாம்.

குறிஞ்சிவிலங்கன் அங்கிலத்தெய்வமான முருகக்கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனை செய்வதும் கிமித்தமாக மறியதற்குப் பவிபிட்பாடுதல் மாபு. முருகக் கடவுளது சேவைத் தனக்கு அடைபாணமாக எங்கிக்கொண்டு கிற்றலால், 'வேல்மகன்' என்றார்; வேலனென்றும், வெறியாட்டானென்றும் பெயர்க் குண்டி. முறியார் கதங்கண்ணி—'புலகாப் பச்சிலை யிடையிடுபு தொடுத்த, மலகா மாலை' என்றார் பிறரும். முன்னர் - இங்கே, இடமுன். குளகு - இலமேயும் விலங்கின் உணவு; "இலமேயில்லக்குளகு குளகென வியம்பலாகும்" என்பது கிசண்டி. உண்டன்ன - உண்டால்ன்ன, உண்டதன்ன. கனம், பரணி - வடசொற்கள். (க)

கரு. பணிபடு சோலைப் பயன்மா மெல்லகன்
கணிபுதிர்ந்து விழ்த்தற் திளமை—கணிபெரிதும்
வேற்கண்ண னென்றிவனை வெகென்கின் மற்றிவளுங்
கோற்கண்ண னாகுங் குனிந்து.

(இ - ள்.) இளமை - இளமைப்பருவமானது, —பணி படு சோலை—குனிர்ச்சி பொருத்திய சோலையிதான், பயன் மரம் எல்லாம் - பலன்படுகிற மரங்களெல்லாம், 'கணி உதிர்ந்து விழ்த்தற் - பழங்களுகிர்ந்து விழப்பெற்றதற் போன்ற நிலையிலாத தன்மையை யுடையது; (ஆதலால்), வேல் கண்ணன் என்று - (இப்பொழுது) வேல்போற் உண்மையான கண்ணையுடையவ னென்று எண்ணி, இவனை - இம்மக்கையை, கணி பெரிதும் - மிகவும் அகிசமாக, வெகென்கின் - விரும்பாதிர்கள்; இவளும்—, மற்ற - பின்பு, குனிந்து - உடம்பு உண்டைத்து, சோல் கண்ணன் ஆகும் - (வழிதெரிந்து நடப்பதற்கு), ஊன்றுசோலையே கண்ணு உடையவனாவன்; (எ - து.)

பாவரும் விரும்பும்படி சோலையிற் பழங்களுகி உடையிருந்த மரம் அப் பழங்களுகித்தின்பு விரும்பத்தகாத தாதல்போல, பாவரும் விரும்பத்தக்க இளமை அழித்தின்பு உடம்பு விரும்பத்தகாததா மென்றபடி. உவமையானி.

இச்செய்யுள் - மகளிரது இளமையழகைக் கண்டு பேரன்புகொண்டு கிற்பவரை கோக்கிச் சொல்லிய தென அறிச.

கணி பெரிதும் - ஒருபொருட்பன்மொழி. 'வேற்கண்ணன்' என, எல்லாவுறுப்புக்கும்னுக்கு நிறத்த கண்ணின் அழகை எடுத்துக்கூறியது, மற்றை அவ வகங்களின் அழகுக்கும் உபவசுணாம். வெகென்கின் - அதிகமறைய பேயுற் பன்மை. 'கோற்கண்ணன் ஆகும்' என்றது, முதுமையிற் கண்டெட்டு ஊன்று சோலையே ஆதாமாகக்கொண்டு தட்டித்தட்டி வழிதெரிந்து நடப்பவென்றபடி. 'கோற்க னெறிகாட்டக் கொல்வற் துழையதா' என்றார் விரைபுயிற்றும். இவளும், உம் - உயர்வுகிறப்பு. மற்ற - விரைமாத் துமாம்.

மிகமுதுமையடைகின்ற பொருளில் 'கோற்கண்ணனாகும்' என்றது, துணிவினவிரிவானி. (எ)

உடி. பருவ மெனத்தான பல்லின்பா லென
பிருசிகைய முண்டரோ வென்று—வரிசைபா
றுண்ணுட்டன் கொள்ளப் படுதலால் பாக்கைக்கோ
னெண்ணு ரறிவுடை பார்.

(இ - ன்.) 'பருவம் - பிராயம், எனத்த உன் - எவ்வளவு ஆகியுள்ளன? பல்லின் பால் - பல்லினுடைய குணங்கள், என - எத்தன்மையன? இரு சிலையும் - இரண்டுமேனக் கவனக்கொளவும், உண்டரோ - புதித்துவருகின் றீர்களா?' என்று—, வரிசைபால் - முறைமையாக, உன் காட்டம் கொள்ளப் படுதலால் - மனத்தில் ஆராய்ந்த (பலரும்) விசாரிக்கக் கூடியதா யிருப்பத னால், அறிவு உடையார் : எல்லறிவுடைய பெரியோர், பாக்கை கோள் - உம் பின் குணமாகிய இளமையை, எண்ணார் - (ஒரு பொருளாக) மதியார்; (எ - து.)

பல்லின் குணங்கள் - மென்றுதிண்ணுதலும், பேசுதற்கு உதவுதலும். எனத்த = எத்தனைத்து: மருஉ, வினாவடியாய் பிறந்த எவனென்ற அகி றினாக் குறிப்புமுற்று, இடைகுறைத்து முதல்விட்டு ஐகாச்சாரியைப்பெற்று 'என' என தின்றது: எனைய என்பதன் விசார மெனினுமாம். 'இருசிலையு முண்டரோ' என்பதற்கு - இரண்டு கவனமாகிலும் புதித்தீர்களோ? என்று உரைப்பாரு முனர்; உங்கள் கீர்ணசத்தி ஒரு கவனவுணவையே சொன்னுமோ? என்பது கருத்து. ஓ - வினா. காட்டம் - தொழிற்பெயர்; காடு - பருதி, அம் - விருதி, டகாசொற்ற - விரித்தல்விசாரம். (அ)

உஉ. மற்றறிவா எல்லினை பாமினைய மென்னுது
கைத்துண்டாம் போழ்தே காவா தறஞ்செய்ய்ப்பின்
முற்றி பிருத்த கனிபொழியப் தீவனிபா
னற்கா புதித்தது முண்டு.

(இ - ன்.) 'எல் வினை - தருமானியத்தை, மற்ற அறிவாம் - பின்னால் அறித்துசெய்வோம்: யாம் இனையம் - (இப்பொழுது) யாம் இளம்பிராயமுடை யோமன்றோ,' என்னுது - என்று என்னுமல், கைத்து உண்டாம் போழ்தே - கையிற் பொருள்கிடக்கும்பொழுதே, காவாது - ஒளித்துவைக்காமல் [வேபரு செய்வாமல்], அறம் செய்ய்ப்பின் - (ஈதல் முதலிய) தருமக்களைச் செய்யுங்கள்; (எனென்றால்),—முற்றி இருத்த கனி ஒழிய - முதிர்ந்தவன் பழங்கன் மாத் திரமே வல்லாமல், தீ வனிபால் - கடுங்காற்றினால், எல் காய் - எல்ல காய்கள், உதித்தலும் - உதித்திடத்தலும், உண்டு - உன்னது; (எ - து.)

இளமையை எம்படுவெண்டா வென்றபடி.

மற்றறிவாம் எல்லினை யென்பதில் - விசைத்து அறிவாம் என்றித வினை யை ஒழித்து, விசையாமல் அறிவாம் என்றித வினையைத் தருதலால், மற்ற - வினையாற்றுப் பொருளது. 'விசையாமல் அறிவாம்' என்றது, பின்னர் முதுமையி ல் ஆராய்ந்துசெய்வோ மென்றவாகும். எல்லிளையை அறித்தற்குப் பயன் அந னைச்செய்தலே யாதலால், 'அறிவாம்' என்பதற்கு - அறித்துசெய்வோ மென்று

பொருளுகாக்கப்பட்டது. போழ்தே, ஏ - தேற்றத்தோடு வினாவு. இளமை வினாவாமையோடு செல்வநிலையாமையையும் வற்புறுத்தாதற்கு, 'கைத்தண்டாம் போழ்தே' எனப்பட்டது. இளைபம் - தன்மைப்பன்மைக் குறிப்பு முற்று; கைத்து - ஸாவிடத்தலான பொருள்; ஒன்றன்பாற்றிப்பு வினாவாவியையும் பெயர்.

பருவம் முதிர்ந்த செவ்வகன் மாத்திரமேயன்றி உடம்புவலிய இளைபவர் களும் இரக்கமில்லாத பமனும் இறத்தலு முண்டு என்னும் பொருள் தோன்ற மின்றமையின், பின்னிரண்டடி - 'பிந்திமொழிதல்' என்னும் அலங்காரம்; உடனாவர் 'அபரஹ்மதபாரமில்ல' என்பர்: இது - முன்னிரண்டடியின் பொருளைச் சாத்திரமாக, செய்யுட்துறியணிக்கு அங்கமாக.

இச்செய்யுள் - ஒருவிசற்பு இன்னிசைவென்பது; இவ்வெதுகை கொண் டது.

உ. பொருள் துறியு மருளில்குற் றுண்மைபாற் றோட்டுசெய்யுக் காலத்தாற் கொண்டுமீயின்—பிட்டுறுக்கிப் பின்னிரண்டித் தாபவறக் கோடலான் மற்றதன் கன்னம் கடைப்பிடித்த வன்து.

(இ - ன்.) ஆன் பார்த்து - (ஆயுள்முடிந்த) ஆன்னைத் தவருது பார்த்துக் கொண்டு, உழுவம் - (உலகமெங்கும் தடையில்காமல்) திரிசின்ற, அருள் இல் கூற்று - கருணையில்லாத பமன், உண்மையால் - இருத்தலினால், தோள் கோப்பு - எல்லிணையாகி உட்டுச்சோற்றுமூட்டையை, காலத்தான் - (தோள் கொள்ளுதற்கு உரிய) காலத்திலேயே [இளமையில்லாதோ], கொண்டு - தேடிச் செல்லுண்டு, உய்யின் - ஈடுதளங்கள்; பின் பிதுக்கி - முதிர்ந்த கருப்பத்தை வெளிப்படுத்தி, பின்னிரண்டி - குழந்தையை, தாப் அலற - பெற்றவன் அழும்படி, கோடலான் - கொண்டுபோவதனால், அதன் - அந்த பமனது, கன்னம் - வஞ்சினையை, கடைப்பிடித்தல் - மறவாமல் உறுதியாக அறித்து தேர்தல், என்று - (மிகவும்) எல்லது (ஏ - து.)—மற்று - அசை.

தோட்டுசெய்யு - தோளிற் கோக்கப்படுவது என, வழிப்பிரயாணத்தாக் குக் கொண்டுபோவதாகிய உட்டுச்சோற்று மூட்டைக்குத் தொழிலாகுபெயராகிய காலத்தான்; அது - இங்கே, மதமை வழிக்கு இன்றியமையாததான எல்லிணையை உவமவாகுபெயராய் உணர்த்திற்று. ஆகவே, இருமடியாகுபெயர், "இதுகிறசுத் தோட்டுசெய்யுக் கொள்ளார்" என மேற் புல்லறிவாண்மை பெண் ணும் அதிசாரத்தில் வருவதன் கன்னம். "வேற்றது எல்லா தமனாக்கே செல்லி ணும் வெருளும் போல, வார்த்துணக் கொள்ளா தடிபுத்த வையப்பிரே யல்விச் போதும், உற்றன் கொண் டோடத் தமியே கொடுவெறிக்கட் செல்லும் போழ்தி, குற்றணக் கொண் ஈழகரை தறிவொன்று மிலிரோ போதும்" என்ற சிலை சித்தாமணிச்செய்யுள், இங்கு கோக்கத்தக்கது.

தோட்டுசெய்யு, பொதிசோது, உட்டுசோது, ஆற்றணு என்பன - ஒரு பொருட் சொற்கள். தாபவறதல், பருவம் விரம்புதற்கு முன்னமே கருவுகிற் றுந்த வேதனையினாலும் பின்னிரண்டிழத்தலானும் உண்டாகிய பெருத்துன்பத்

தால். 'ஆட்பார்த்த உழுவும்' எனவே, அவனது வருகை நெரிதல் தவறு தென்ற படி. 'பீட்டிதல்கிப் பிள்ளையப் தாபதைக் கோடலால்' என்றது, அவனது அருளில்லாமையக்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் காட்டியபடி.

'காலத்தான்' என்பதில், ஆனார்பு - கருவி கருத்தாப் பொருள்களாகாமல், 'காலத்தின்' என இடப்பொருளாய் கிற்றலால், உருபுமயக்கம்; 'காலத்தினுற் செய்த னன்றி' என்ற திருக்குறளிற் போல. கோடல் - தொழிந்பெயர்; கோள் - பருதி, தல் - விருதி, பருதி முதல் கீண்டது - வினாசம், தகரம் டகரமான விடத்து அகரம்செட்டது - சந்தி. (ஊ)

௩ - ஆம் அதிகாரம்.—பாக்கைநிலையாமை.

அகிலாவது - உடம்பினது நிலையில்லாமையை உணர்த்துவது. அதிகாரமுறைமை, முண்டியதனால் விளங்கும். ஆதேயமாகிய இளமையினது நிலையின்மையின்பின் ஆதாரமாகிய பாக்கையினது நிலையின்மையை நிறுத்தினவென்க. (ஆதேயம் - இடத்துகிதம்பொருள், ஆதாரம் - இடம்.) பாக்கை - (எலும்பு தகைதோல் முதலிய எழுமைகத்தாதக்களால்) பாக்கப்பட்டது; யாத் தல் - ஊடுதல். தொழிலாகுபெய சொல்லுல், கை - விருதி; ஐ - செயப்படுபொருள்விருதி பென்றால், கு - சாரியை.

௨௧. மலையிசைத் தோன்று மதியம்போல் பாணத்
தலையிசைத் கொண்ட குடைபர்—நிலமிசைத்
துஞ்சினு சொன்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்ட டாலல்லா
லெஞ்சினு ரிவ்வுகைத் தில்.

(இ - ன்.) மலையிசை - மலையின்மேல், தோன்றும் - காணப்படுகின்ற, மதியம் போல் - பூர்ணசந்திரன்போல, பாண தலையிசை - பட்டத்துபாணியினது தலையின்மேல், கொண்ட - கொள்ளப்பட்ட, குடைபர் - வெண்கொற்றக்குடைவையுடையாய்ச் சென்ற அரசர்களும், நிலம்மிசை - இப்பூமியிலே, துஞ்சினார் என்று - இறந்தார்கள் என்று, எடுத்து - (பிறர் அறிய) எடுத்துச்சொல்லி, தூற்றப்பட்டார் அல்லல் - (பலாஹம்) இவழப்பட்டார்களே பல்லாமல், எஞ்சினார் - அகலிந்தவரின் துழித்த நிலையாக கின்றவர்கள், இ உலகத்து இல் - இத்த உலகத்தின் (எவரும்) இல்லை; (அ - து.)

மலை - மதவிராசுவி சொரிநிற வலிய பெரிய பாணக்கும், மதி - குளிர்த்தி செய்து வட்டமாக விளங்குகிற ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடைக்கும் உவமை. மதியம், அம் - சாரியை, துஞ்சுதல் - தூக்குதல்; இறந்தவர்த் துஞ்சுதலென்பது - மல்கலவநுக்கு; பீளவும் எழுந்திராத பெருந்தகை மென்க, தம் உடம்பில் நோய் முதலியன நோராதபடி தேசசென்கியும் நெரிதல் குறைவாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ளவல்ல அரசர்களும் இறப்ப சொந்து, மற்றையோரிந்தநிலைக் கூறாமலே பெறவைத்தார். பாக்கை அழியும் இயல்பின தாதலால், அது உகன பொருடே அறஞ்செய்யவேண்டுமென்றதாயிற்று. முதலிரண்டடி-உவமையானி.

எழுத்தல் - செழுத்தல். இல் - இல்லை; வேறு உண்டு என்பனபோல ஐம் பான்மூவிடத்திற்கும் பொதுவாகிய குறிப்புவினைமுற்றுப் பதாப்பதம்.

“கொண்பாரினை மேலோர் குளிர்வேண் குடைக்கீழ்ப், பலயாரினமன்னர் பலர்போற்ற வந்தான், மலையாகம் போழாக மந்திரவனோ சாயந்தான், நிலையாமை சாலை நிலைபெற்ற தன்றே” என்றார் துணைமணிவீரனார். (ச)

உஉ. வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம்
வீழ்நாள் படாது தெழுதலால்—வாழ்நா
ளுலவாழு நெப்புர வாற்றியின் பாரு
நிலவார் நிலமிசை மேல்.

(இ - ன்.) வாழ்நாட்டு - ஆயுள்நாளுக்கு, அல்லது ஆ(ச) - (ஞர்) அளவாக, வயங்கு ஒளி மண்டிலம் - விளங்குகின்ற கிரணங்களை யுடைய சூரியமண்டலம், வீழ்நாள் படாது - உதித்தலில்லாத நாள் உண்டாகாதபடி, எழுதலால் - (நாள் தோறும்) உதயஞ்செய்து வருதலால், —வாழ்நாள் - அகவாயுள்ள நாள், லவா முன் - சுழிவதற்குமுன்னமே, ஒப்புரவு - உபகாசத்தை, ஆற்றியின் - (பிறர்க்குச்) செய்யுங்கள்; யாரும் - எவரும், நிலமிசை - பூமியில், மேல் - (அகவாழ்நா னெல்லையுள்) கடந்து, நிலவார் - வாழமாட்டார்; (எ - று.)

ஒருதாய் தொடக்கிப் பின்வருமுதயமளவீழ் சுழித்த காலத்தை ஒருநாள் என்றும், அப்படிப்பட்டநாள் முப்பது கொண்டதை ஒருமாதமென்றும், மாதம் பன்னிரண்டு கொண்டதை வருடமென்றும் இவ்வாறு எண்ணி நாள் கணக் கிடப்படுதலால், ‘வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம் வீழ்நாள் படா தெழுதலால்’ என்றார்: கீழ் “தோற்றஞ்சால் ஞாபித வாழிவா” என்றதன் கணக்க. படாது - செய்யுனாமை நிறைக்கவந்த உயிர்பெடை மிசை மேல் என்பதை ஒருபொருட்பன்மொழியாகக் கொண்டும் உரைக்கலாம். ஒப் புரவு - லகசையை அறிந்து அதற்கு ஏற்பச் செய்யும் உதவி; ஒப்பு உரவு எனப் பிரிக்க: லகசத்தாரோடு ஒத்துச்செய்யுஞ் சிறந்த தொழி லென்றபடி. இனி, ‘ஒப்புரவு’ - துறவறம் என்றகொண்டு, ‘நிலமிசைமேல் யாரும் நிலவார்’ என்பதற்கு - (துறவறஞ் செய்வதா நொருவரும்) எல்லாவுலகங்கட்கும் மேலாகிய முத்தியுலகத்தில் விளங்குதலிலொன்று உரைப்பாரு முனர்; (கிருக்குறளில் “நிலமிசை நீலவாழ்வார்” என்பதற்கு - பரிமேலழகர் ‘எல்லாவுலகிற்கும்மேலைய விட்டுவெள்ளைக் குழிவின்றி வாழ்வார்’ என்று உரைத்தமை காண்க: நிலமிசை மேல் - மிசைநிலம் மேல் என மாதக.) ஆ - விகாசம், மண்டிலம் - வடசொல் லின் திரிபு. (உ)

உஉ. மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாரின
வன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாப்ப—பிண்பை
பொலித்தது முண்டாமென் துபந்துபோ மாதே
வனிக்ருமா மாண்டார் மனம்.

(இ - ன்.) ‘மன்றம் கறங்க - சபைமுழுதும் ஒலிக்குப்படி, மனம் பறை ஆரின் - சவிவானத்திற்கு அடிக்கும் வாத்தியமானவைதாமே, அன்று - அந்

காளிலேயே, அவர்க்கு - மனஞ்செய்தகொண்ட அவர்களே, ஆகவே - அங்
விடத்தில்தானே, பிணம் பறை ஆய் - பிணத்திற்குக்கொட்டும் செய்தற்பறை
யாகி, பிள்ளை - உடனே, ஒலித்தலும் - முழங்குதலும், உண்டு ஆம் - உன்
தாக்கடும், என்று - என்று எண்ணி [பாக்கை நிலையமையைக் கருதி],
மாண்டார் மனம் - மாட்டினையுடைய அறிவுடையாரது கெடுதல், உய்த்த போய்
ஆறே - கற்கதிபெற்றுப்போதற்குக் காரணமான (தறவறத்தின்) வழியிலேயே,
வலிக்கும் - உறுதியாகத் துணிந்துகிற்கும்; (எ - து.)

ஆம் - அகை. மன்று - இங்கு, கலியாண காரியத்தின் பொருட்டாக் கடனை
கற்றத்தார் கண்பர் முதலியோரது உடம்பு; அம் - சாரியை. 'வலிக்குமாம்
மாண்டார் மனம்' என இவ்வாறு சான்றோர்மேல்வைத்துக் கூறியதனால்,
உடம்பை நிலையுடையதென்று மதித்துக் களிப்பவர் புல்லறிவானவரென்பது
போதரும். மாண்டார் - இறந்தவரால் வினையாலினையும்பெயர், மாண் என்னும்
பண்படி - பகுதி: (இறந்தவரென்ற பொருளில், மாண் - பகுதி.) (௩)

உசு. சென்றே பெறிப கொருகால் நிறுவரை
நின்றே பெறிப பறையினா—சென்றேகான்
முக்காலக் கொட்டினான் முடித்திக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் கமந்து.

(இ - ன்) சென்று - (இறந்தவிடத்திற்குப்) போய், பறையினா - பிணப்
பறையை, ஒரு கால் - ஒருதரம், எறிப - (முதலிற்) கொட்டினார்கள்; நிறுவரை
நின்று - (பின்பு) நிறிதுகேளும் கம்மா இருத்த, எறிப - (இரண்டாம்முறை)
கொட்டினார்கள்; முக் காலக் கொட்டினான்—முக்குத்தான் கொட்டும்பொழுதில்,—
செத்தாரை - இறந்தவர்களை, சாவார் - இனி இறக்கின்றவர்கள், முடி -
(போர்வைவால்) மறைத்து, கமந்து - எடுத்துக்கொண்டு, தி கொண்டு - (அந்த
விரித்த உடலை எறிப்பதற்கு) கெருப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு, எழுவர் -
புறப்பட்டுப் போவார்கள்; சென்றே கான் - (இவ்வுலகவியற்றை) கன்றுவிருக்
கின்றதே! (எ - து.)

எறிப - பலர்பால்முற்று; ப - விருதி, எதிர்காலக் காட்டிற்று. விரி
நீங்கிப் உடம்பை 'செத்தார்' என உயர்நிலையாக் கூறியது, இழிப்புப்பற்றி
வந்த நினைவுபூமையி. சென்றே - இழைச்செக்குறிப்பு. கான் - அகை. சென்றே
கான் - கன்றாக ஆராய்த்தபார் என்றமாம். 'சாவார்' என அவர்களது நிலை
யில்லாமையையும் விளக்கிவருது.

பின்னிரண்டடியில் ஓவவெறுகை காண்க. (௪)

உரு. கணங்கொண்டு கற்றத்தார் கல்லென் தலைப்
பிணங்கொண்டு காட்டுப்பார்க் கண்டு—மணங்கொண்டான்
கெண்டென் டென்னு முணர்வினாற் சாற்றுமே
பொண்டொண்டோ கண்களும் பறை.

(இ - ன்) கற்றத்தார் - உறவினர்கள், கணம் கொண்டு - உடம்பாகக் கூடி,
கல் என்று அவை - கல்லென்ற ஒலி—உண்டாக வாய்விட்டு அழாநிதிக், பிணம்—

பிணத்தை, கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, காடு - கண்டாட்டில், உய்ப்பார் - சேர்ப்பவர்களை, கண்டும் - (இவ்வுலகத்தில்) பிரதிபலமாகப் பார்த்திருத்தும், (யாக்கையின் நிலையாமையைக் கருதாமல்), மனம் கொண்டு - கவியானது செய்துகொண்டு, ஈண்டு - இவ்வுலகத்தில், உண்டு உண்டு உண்டு என்னும் - (இன்பம்) உவ்வது உவ்வது உவ்வது என்று கருதி மயங்குகின்ற, உணர்வினான் - நெற்றிவுடையவனைக் குறித்து, டொண் டொண் டொண் என்னும் - டொண் டொண் டொண் என்று ஒலிக்கிற, பறை - பிணப்பறை, சாற்றும் - (அவ்வுடம்பின் நிலையாமையைத்) தெரிவிக்கும்; (எ - து.)

கணம் - வடசொல், சற்றத்தார் - உரிய சடயங்களில் வந்து சற்றிதிப்பவர், கல்லென்று, டொண் டொண் டொண் - ஒலிக்குறிப்பு. உண்டு உண்டு உண்டு - தணிவுபற்றி மூன்றாமறை அடுக்கிற்று, [சன் - பொது - சச]. உய்ப்பார் கண்டும், உணர்வினான் சாற்றும் - உயர்திரையில் ஐயுருபுதொக்கவழி இயல்பின் விசாரமாயின - வகாரம் - பிரதிநிதியைக் காட்டிற்று.

பறை சாற்று மென்றது - தந்திரப்பேற்றவனா; அப்பறையொலியால் யாக்கை நிலையின்மையை அறிவலாம் என்றவாறு. (இ)

உக, ஈர்த்தொடுத் தீர்க்கிலெ னன்றாய் தடக்கிலென்
'பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்
ரேருதையு னின்ற தோழிலறச் செய்துட்டுத்
கத்தன் புறப்பட்டக் கால்.

(இ - க்.) தோல் பையுள் தின்று - தோலினுணைமீத பைபோன்ற உடம்பில் தின்று, தொழில் அற செய்து ஊட்டும் - தொழில்களை மிகுதியாகச் செய்து உண்பித்தவந்த, கத்தன் - உயிராகிய கத்தாடி, புறப்பட்டக்கால் - வெளிப்பட்டிச் சென்றதுவிட்டால், - (அந்த உயிர் தீங்கிய உடம்பை), ஈர் தொடுத்த ஈர்க்கில் என் - கவிற்றினாக்கடி இழுத்துக்கொண்டுபோனா லென்ன? என்று ஆய்ந்த அடக்கில் என் - ஈன்றாகச் சத்தக்குசெய்த அடக்கஞ்செய்தா லென்ன? பார்த்த உழி பெய்யில் என் - கண்டவிடத்திற் போகட்டுவிட்டா லென்ன? பல்லோர் பழிக்கில் என் - பலரும் கண்டு பழித்தா லென்ன? (எ - து.)

உருகிற உயர்வுதாழ்வுகள் ஒன்றுமில்லை என்றபடி. உயிர் உடம்பினான் இருக்கும்பொழுது கண்டோர்வியக்கும்படி பலவகைத் தொழில்களைச் செய்வதனால், அதனை 'கத்தன்' என்றார்; உருவகம். இருவினைக்கு ஏற்பப் பலவேறு ஷட்வெடுத்த இயங்குதல் உயிரினியல்பாதல் காண்க. உழி பார்த்து என மொழி மாற்றி, இடம்பார்த்து எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமைபும். 'பார்த்துவிப் பெய்யில்' எனப் பாடல்கொண்டு - பூமியைத் தோண்டிப் புதைத்தா லென்ன? எனப் பொருள்கொள்வது முன்; தனி = துணி. "உறுப்புக்கந்தா முடல் உடி யொன்றாயிருந்த பெரும்பை" எனக் துண்டலகேசியிற் கூறினார்போல, 'தோற்றை' எனப்பட்டது. உயிரை உயர்திரைக்கொல்வாற் குறித்தது, வட தொழிலுறைமைபற்றி. பார்த்துழி - தொகுத்தல்விளாம். ஈர்க்கில், அடக்கில், பெய்யில், பழிக்கில் = எதிர்காலவிளையெச்சுக்கள்.

இச்செய்யுளில் முதலிரண்டடிகளில் ஐசீடைசீட்ட் எதுகையும், மூன்றடி மடியில் ஓனவேதுகையும் காண்க. (ச)

உ௭. படுமழை மொக்குளிற் பங்காதுந் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கைபென் நெண்ணித்—தடுமாற்றம்
தீர்ப்பெம்பா மென்றுணரூந் தின்னாறி வானா
ரோர்ப்பாள்பார் நீணிலத்தின் மேல்.

(இ - ள்.) படு மழை - பெய்கின்ற மழைநீரில் உண்டாகின்ற, மொக் குளின் - குமிழிபோல, பங் காதும் - பலமுதையும், தோன்றி - உண்டாகி, கெடும் - (உடனே) அழிந்தபோல் தன்மையுள்ள, ஓர் யாக்கை இது என்று - ஒருடம்பு இது வென்று, எண்ணி - நினைத்து, தடுமாற்றம் - (பிறவியில்) தடு மாறுவதை, பாம் - நாம், தீர்ப்பேம் - போக்கிவிடக்கூடவோம், என்று உணரூம் - என்றுஅறிவின்ற, தின் அறிவானா - உறுதியான அறிவை ஆளுதலுடைய பெரியோர்களை, ரோர்ப்பார் - ஒப்பவர், நீன் நிலத்தின்மேல் - பெரிய பூமியில், யார் - யாவ குளர்? [எவரு மில்லை]; (உ - து.)

அக்கலங்காத அறிவுடையவரோ யாவரினும் மேற்பட்டவ ரென்றபடி. மொக்குன் - தோன்றி விரைவிலழிதற்கு உணமம். 'ஓர்' என்பது - யாக்கையின் இழிவைப் புலப்படுத்தும். அவரைப்போப்பவரில்லை பெனவே, அவரினும் மேம் படுபவரில்லை யென்பது தானே அமையும். பிறத்த இறத்தழிவது உடனுக்கு இயல்பு என்று கருதவேண்டு மென்பார், 'தோன்றிக் கெடுமிதோர் யாக்கை பென்றெண்ணி' என்றார். யார் என்ற வினாவிற்குறிப்புமுற்றது, இன்மை குறித்துகின்றது. தடுமாற்றம் தீர்ப்பேம்-தறவுமேற்கொண்டு அச்செறிபாற் பிறப் பற்றமுத்திபெறக்கூடவோம் தடுமாற்றம் - தொழிற்பெயர். மொக்குன் - முருகன் என்னும் வடமொழியின் சொதை. முன்னிரண்டடி - உவமையணி. (உ)

உ௮. யாக்கையை பாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையா லாப பயன்கொன்சு—யாக்கை
மலையாடு மஞ்சபோற் ரெழுந்திமற் ருங்கே
நிலையாது நீத்து விடும்.

(இ - ள்.) யாக்கையை - உடம்பை, பாப்பு உடைத்து ஆ - உறுதியுடையதாக, பெற்றவர் - (ஊழ்வினையாற்) பெற்றவர்கள், தாம் பெற்ற யாக்கையால் - தாம்அடைந்த உடம்பினால், ஆய - பெறுவதற்கு வரிய, பயன் - (முத்தியாகிய) பயனை, கொன்சு - (அப்பொழுதே) தேடிக்கொள்வக்கூடவர்; (எனென்றால்),— யாக்கை - உடம்பு, மலை ஆடும் மஞ்ச போல் - மலையின்மேல் அசைந்துகொண்டிருக்கிற மேகம்போல, தோன்றி - மூன்றே காணப்பட்டி, ஆங்கே - அக்கூட பொழுதிலேயே, நிலையாது - நிலபெருமல், நீத்து விடும் - உயிர் ஒழித்து போகப்பெறும்; (உ - து.)

மலையாடு மஞ்ச - உடம்பிற்குத் தொழிலால் உணமை. பாப்பு - உறுப்புக் குறையின்மை, கோயின்மை, நிலைத்தனாரியத்தைச் செய்தமுடிக்கவல்ல வரின்மை,

‘பாக்கைபா லாப பயன் கொள்’ எனவே, காலதாமதஞ் செய்வதாகாது என்ற தாம் ஆய, ய் - இறத்தகாலவிடைநிலை. மற்ற - விண்ணாற்ற. ஆய்சே - அங் வாரே [அம்மஞ்சின் தோற்றம்போலவே] எனினுமாம். ‘சீத்துவிடு’ என்ற தில், விடு - துணிவுணர்ந்தும். பிரன்னிரண்டடி - உவகையணி. (அ)

௨௯. புனனுனிமே னீர்போ னிலையாமை பென்றெண்ணி
யின்னிவிபே செய்க வறவினை—யின்னிவிபே
நின்ற விருந்தான் கிடந்தான்றன் கோலறர்
சென்றா னெனப்படுத லால்.

(இ - ள்.) ‘இன்னிவிபே - இப்பொழுதே இப்பொழுதே, நின்றான் - (ஒரு வன்) நின்றிருந்தான், இருந்தான் - உட்கார்ந்திருந்தான், கிடந்தான் - படுத்திருந் தான், நன் சேன் அலற - தனது சுற்றத்தார் சுற்றிப் புலம்பும்படி, சென்றான் - இறந்துபோனான்’, எனப்படுதலால்—என்று (உலகத்தவராத்) சொல்லப்படுதலால், புன் துணிமேல் நீர் போல் - புன்வினது துணியில் நிற்கின்ற பணிநீர்த்துணிபோல, நிலையாமை - (உடம்பு) நிலையில்காலமையே யுடையது, என்று—, எண்ணி - நி ன்ஊத்து, இன்னிவிபே - இப்பொழுதே இப்பொழுதே, அறம் வினை - தருமகாரி யத்தை, செய்ய - (ஒவ்வொருவரும்) செய்யக்கடவர்; (எ - து.)

எடுத்தசீராம் கணப்பொழுதிலே அழியு மியல்பின தாதலால், அத்தனிடையே தருமத்தை வினாந்துசெய்க வேன்பது கருத்து. முதலடி - உவகையணி.

‘உடம்பு’ என்பது, அதிகாரத்தால் வருவிக்கப்பட்டது. நிலையாமையென, பண்டியைப் பண்டாக உபசரித்தார். இன்னிவி - நெரிதல் காலஞ்செல்லாமை குறித்துநின்ற இனிவினி என்னும் இடைச்சொல்லுக்கின் விசாரம். ஏதாரம் - தேற்றம். சேன் - சேன்மையென்னும் பண்பின் அடி; சேனீர்க்குப் பண்டாரகு பெயர். (க)

௩௦. கௌரே வந்து கிண்கணா யிற்றென்றி
வானாதே போவான் மாந்தர்கள்—வானாதே
செக்கை மாஞ்ஞழியச் சேனீர்க்கு புட்போல
பாக்கை தமர்க்கெழுதிய சீத்து.

(இ - ள்.) மாந்தர்கள் - மனிதர்கள்;—கௌரே வந்து - (‘வரலாமா ?’ என்று) கௌரமலே வந்து, கிண்கண் ஆய் - உறவினராய், இங் தோன்றி - குடும் பத்திற் பிறந்து, (நெரிதுளையிருந்து),—செக்கை - (தமது) உடுகை, மாந் ஞழிய - மாண்கனில் தங்கும்படி (அவற்றையிட்டு), வானாதே - எம்மா [சொல் னாமலே], சேன் நீங்கு - செவித்தாரம் ஆகாயத்தில் நீங்கிப் பறந்து போகின்ற, புன் போல - பறவைகள் போல, பாக்கை - உடம்பை, தமர்க்கு - உறவினர்க்கு, ஞழிய சீத்து - (தம்பினின்று) நீங்கும்படி வைத்துவிட்டு, வானாதே - சொல் னாமலே; போவர் - இறந்துபோய்விடுவார்கள்; (எ - து.)

பறவைகள் தமதுவிருப்பத்தின்படி மாங்களில் வந்து சேர்வதும் விட்டுச் செல்வதும் போல, மனிதர் முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினைவசத்தால் ஒரு குடியிற் பிறத்தலும் இறத்தலும் மடைவ ரென்றபடி. “ருடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறச் சத்தே, உடம்போ டுயிரிடை கட்பு” என்னும் திருக்குறளோடு இந்நினை ஒப்பிடுக. கினை - உலகவாருபெயர். சேக்கை - தன்முயிடம். மான் - போலி. தம் - தம்மவர். “வானா - இடைச்சொல்; து - சாரியை; ஏ - இசைநிறை. ஆல் - அசை. உவமைவாணி. (௪௦)

௪ - ஆம் அதிகாரம்.—அறன்வலியுறுத்தல்.

அகநாவது - கிரிபெருதலில்லாத செல்வம் இளமை யாக்கை என்னும் இளைபொ லாசாமல் கிரிபெற்றுச் செல்வம் முதலியவற்றால் அலசியுஞ் செய்ய வேண்டியதாய் இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றையும் தருவதான தருமம் மந்தைப் பொருள் இன்பங்களினும் உறுதியுடையதாயிருக்கும் தன்மையை வற்புறுத்திக் கூறுவது. அதிகாரமுறைமையும், இதனாலே விளங்கும், “நெற்புடை மாபிற் பொருளு யின்பமும், அறத்த வுழிப்படுஉந் தோற்றம் போல” என்ற புறநானூற்றிலும்.

கூக. அகத்தாரே வாழ்வாரென் நண்ணுத் து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெருஅர் புறக்கடை பற்றி
மிசத்தாம் வருத்தி யிருப்போ மேலைத்
தவத்தாற் தவஞ்செய்பா தார்.

(இ - ள்.) மேலை தவத்தால் - முற்பிறப்பிற்செய்த தவத்தினால், தவம் செய் யாதார் - (பிற்பிறப்பில்) தவத்தைச் செய்யாதவர்கள்,—(மறுபிறப்பில் வறுமை யடைந்து),—அகத்தாரே வாழ்வார் என்று - “இவ்விட்டிலுள்ளவர்களைச் செல்வ முடையவர்கள்” என்று எண்ணி, அண்ணுத்த நோக்கி - (அவ்விட்டில் உபரிசை முதலிய நெற்புக்கிறத்) தனியெடுத்துப்பார்த்து, (அதனுள்ளே இரத்ததருதழை பத்தொடக்கி), தாம் புக பெருர் - (வாயில்காவலாளர்களால் தடுக்கப்பட்டதி) தாம் உன்றோ தழையுப்பெருதவர்களாய், புறக்கடை பற்றி - வாரிப்புறத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாம் மிச வருத்தி இருப்பா - தாம் மிசவும் வருத்தமுற்றிருப் பார்கள்; (ஏ - து.)

பிற்பிறப்பில் தவஞ்செய்வது முற்பிறப்பில் தவம் இல்லையாயின் கூடா தாதலால், “மேலைத்தவத்தால் தவஞ்செய்யாதார்” என்றார்; “தவமும் தவமுடை யார்ச் சாரும் அவம் அந்நினை, அகிதிலார் மேற்கொள்வது” என்றார் திருக்குறளினும்; அக்குறளினுணராயிற் பரிமேலழகர் ‘பரிசுத்தால் அறியும் ஆற்றலும் உடையாராய் முடிவுபோக்கலின் தவமுடையார்க்கு ஆகு மென்றும், அகித இல் லாதார்க்கு அவையின்மையின் முடிவுபோகாமையின் அவமா மென்றும் கூறி னார்’ என உரைத்ததை இவ்விடத்திற்குத் கொள்க. இனி, மக்கட்பிறப்புக்கு ஏற்ற தவத்தோடு கூடிச் செல்வத்துக்குத் தவப்பண்ணுதலென்றமாம். அகத்த

ஆரோ வாழ்வார் எனப் பிரித்து, இவ்விட்டினுள் வாழ்பவர் யாவரோதாம்? என உரைத்தலும் பொருத்தம். இவ்வாற பண்பிறப்புக்களெடுத்த அமைபவனாபத படி செல்வத்தினிடத்தும் உடம்பினிடத்துஞ் செய்யும் பற்றுக்களை ஒழித்து இளமையிலேயே தறத்த அந்நஞ்சிய அறங்களை வழுவாநொழுதிப் பேரின்பம் பெறவேண்டு மென்றவாறு. அன்னாத்த, அன்னா - பருதி. கடைப்புறம் - புறங்கடைஎனப் பின்முன்னாடி மாறிவந்தது, இலக்கணப்போலி. 'ஏ' இரண்டில், முன்னது - பிரிவினா; பின்னது - இரக்கத்தோடு தேற்றம். மேலும், ஐ - சாரியை தாம் - அசை அன்பை, செய்யுளினசை நிறைக்கவந்தது. தவம் - தபம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு.

இப்பாட்டு - ஓருவிகற்ப இன்னிசைவேண்டா; மேல் கூச - ஆம் பாட்டும் அது.

நா. ஆவாரா மாக்க நசைஇ பறமறந்து

போவாரா மென்றாப் புனைநெஞ்சே—போவாது
நின்றுநுற்றி வாழ்தி பெனிணுநின் வாழ்நாக்கள்
சென்றன செப்ப துரை.

(இ - ன்.) புனை நெஞ்சே - அற்பத்தன்மையையுடைய மனமே! (நீ), ஆக்கம் நசைஇ - (அதுவானவும்கிலையாத) செல்வத்தை விரும்பி, 'நாம் ஆவாம் - நாம் மேன்மேலும் செல்வமுடையவாராவோம்; நாம் அறம் மறந்து போவாம் - நாம் (அச்செல்வஞ்செல்வாதற்குக் காரணமாகிற) தருமத்தை விடக்கடவோம்.' என்னு - என்றஎன்னி, ஓவாது நின்று - (நிதிதும்) ஒய்வில்லாமல் நின்று, உருத்தி - (அச்செல்வஞ்சம்பாதிக்கப் பவவாறு) முயன்று, வாழ்தி எனினும் - வாழ்வாயானும், நின் வாழ்நாக்கள் - உனது ஆயுட்காட்டில், சென்றன கழித்துவிட்டன; செய்வது உரை - (இனி நீ) செய்வதைச் சொல்; (எ - து.)

நான் உன்ன காலமெல்லாநு செல்வத்தையே விரும்பி ஒடியோடிச் சம்பாதித்துக் கர்த்தவைத்துச் செறித்துத் தருமஞ்செய்யாமலே அந்நிமிஷம் யடைபுறம் பொழுது தன்மனத்தோடுகவித் தானே 'இனி யாதுசெய்வாய்' என்ற இரக்கத்தோடு ஒருவன் சொன்னதாகச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யுள் என அழிக, 'ஆவானென்பது அந்தோ எனப் பொருள்படும் இரக்கக்குறிப்பினையுச்சொல்' எனக் கொண்டு உரைக்குமிடத்து, அதனை யடுத்துள்ள 'நாம்' என்றது நின்று வந்தும். 'ஆதனா மென்று மலர்' என்ற காலடியாரினும், 'ஆது மென்று மலர்' என்ற திருக்குறளினும், 'ஆதம்' என்பது - மேலாகக்கடவோமென்று பொருள்படுதல் காண்க.

ஆக்கம் - தொழிற்பெயர் : ஆகுதல் ; இது - இங்கு, இம்மையில் மேன்மை யடைதற்குக் காரணமான செல்வத்துக்கு, காரியவாருபெயர். விரும்பபெனப் பொருள்படுகிற 'நசை' என்ற பெயர்ச்சொல், விரும்பியென வினைபெய்ச் பொருள்படுதற்பொருட்டு, 'நசைஇ' என அன்பெடுத்தது; இது - கோல்கினை யன்பெடை. நசைத்து என்ற வினைபெய்ச்சு நசைஇ என வினாப்பட்டு அந் பெருத்த தென்பார் ஒருவரார். என்னு என்பதை நடுவெட்ட எதிர்மறைப்பெய இச்சொலாகக்கொண்டு இச்செய்யுட்கு வேறுகருத்த அமைப உரைஉதாதல் சிற

வாழ்வையை உய்த்துணர்ச்சு. புல - பண்புப்பெயர் : புல் ஐ - முறையே பகுதி விருதிகள். மறந்தபோவாம் என்பதில், போ - துணிவுப்பொருளைக் காட்டிற்று.

௯௬. வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய வுயிரா
மனத்தி னழியுமாம் பேதை—வினைத்ததனைத்
தொல்லை தென்றுணர் வாரோ தடுமாற்றத்
தெல்லை யிகத்தொருவு வார்.

(இ - ன்.) பேதை - அறிவில்லாதவன்,—வினை பயன் வந்தக்கால் - (தான் முற்பிறப்பிற் செய்த) தீவினையின் பயனாகிய துன்பம் வந்து சேர்ந்தால், (ஊழ் வினைப்பயனென்று எண்ணியிராமல்), வெய்ய உயிரா - சமையாகப் பெரு மூச்சுவிட்டு, மனத்தின் - மனத்திலே, அழியும் - வருத்தவான்; அந்நினை - அந் துன்பத்தைப்பற்றி, வினைத்து-ஆலோசித்து, தொல்லைது என்று உணர்வாரோ - முற்பிறப்பின் தீவினையால் வந்த தென்று தெரிந்துகொள்பவர்க்கந்தாமே, தடு மாற்றத்து எல்லை இகத்து ஒருவவார் - சம்சார துக்கத்தின் எல்லையை விட்டு நீங்குவார்கள் ; (எ - று.)

பழவினையால்வந்ததென்று அறிந்தவர், இனிவரும்பிறப்பில் அவ்வாறு தன் பம்சேரிடாமல் இன்பமேசேரிடும்படி அதருமத்தைவிட்டுத் தருமத்தையே செய்து பேதபெறுவா தாலால், 'உணர்வாரோ தடுமாற்றத் தெல்லை யிகத்தொருவு வார்' என்றார். வெய்ய - வெம்மையென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சம்; ஐய மெல்ல என்பனபோல: இது - இங்கு, வினையுரியாய் நின்றது. இனி, வெம்மையுடையனவாக என, பலவின்பாற் குறிப்பு முந்தெச்ச மாகவுங் கொள்ளலாம். வெய்யவிர்த்தல் - குடாக மூச்சு விடுதல். மனத்தின், இன் - ஏழனுருபு. ஆம் - அசை. தொல்லை - பண்புப்பெயர். எ - பிரிவினையோடு தேற்றம். பேதை என்னும் பண்புப்பெயர், அறிவிலானுக்குப் பண்பாகுபெயர்; பேதைமையாவது - யாதும் அறிவாமை (௧)

௯௭. அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்
பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க—தரும்பூர்ந்த
சாறுபோற் சாலவும் பின்றுதவி மற்றதன்
கோதுபோற் போகு முடம்பு.

(இ - ன்.) அரும் பெறல் யாக்கையை - அருமையாகிய பெறுதலையுடைய மனிதசீர்த்தை, பெற்ற - அடைந்த, பயத்தால் - பயனால், பெரும் பயனும் - பெரிய பயனான தருமத்தையும், ஆற்றவே - மிகுதியாகவே, கொள்க - செய்து வைத்துக்கொள்ளக்கடவார்; உடம்பு - மனிதசீரம்,—தரும்பூ ஊர்ந்த சாறுபோல்-தரும்பானது (தண்ணீர் பக்குவமாக ஆனயில்வைத்து ஆட்டினவர்கட்குத்) தண்ணீர்த் திற் பொருந்திய சாற்றை (க் கொடுப்பது) போல, சாலவும் - மிகவும், பின் - மறுமையுடையவைய அறமாகிய பயனை, உதவி - (தண்ணீர் எவ்வுழியில் உபயோகப்படுத்தியவர்கட்குத்) கொடுத்து, மற்ற - பின்பு, அதன் கோது போல் - அக்கருப்பினது சக்கை போல, போகும் - நீங்கிப்போகும் ; (எ - று.)

அரும்பெறல்பாக்கை என்பது - வடமொழியை; பெறலருபாக்கை யென்று மாற்றி உரைப்பினும் அமையும். எல்லாப்பிறவிகளுக்கும், அறஞ்செய்து எந்தவிடப் பெறுதற்குக் காரணமான மனிதனுடைய மனத்தைப் பெறுதல், முற்பிறப்பின் மிக்க கல்விண்பா லன்றிக் கூடா தாதலால், 'அரும்பெறல் பாக்கை' என்றார்; "அறிதரிது மானிடசாத லரிது" என்றார் ஓளவைபாரும்.

"வினைபல வலியினாலே வேறுவேறிய பாக்கையாகி, நனிபல பிறவிதன்னுள் துன்புதாபம் பல்லுயிர்க்கு, மனிதரி னரியதாரும் தோன்றாதல் தோன்றினாலும், இனிபவை தகரவெய்துஞ் செல்வமு மண்ணதேயாம்," "உயர்குடி நனிவன் தோன் தல் ணையிற் பாக்கையாதல், மயர்வறு கல்விசென்வித் தன்மையால் வல்லார தல், பெரிதுணரறிவேயாதல் பேரதற்கோடென்றால், கரிதினைபெறுதலோடே பெற்றவர் மக்களென்பார்" என்னும் வண்ணப்பதிச்செய்யுள்களாலும், மனித சன்மத்தின்பெறலருமை உணர்ச்சு. "மக்களுடம்பு பெறற்கரிது பெற்றபின், மக்க னரியு மறிவரிது—மக்க, அறிவறித்தா ரென்பா ரதத்தின் வருவார், தெரிதலை நின் றெழுமுவார்" என்னும் அறநெறிச்சாத்தையும் காண்க. அங்வுடம்பைப் கொண்டு மறுமைக்கு உறுதி செய்து கொள்ளாதவர் அச்சீர்த்தைப் பெற்ற பயனை இழப்பாராதலால், 'பாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற் பெரும்பயனு மாற் றவே சொன்ச' எனப்பட்டது.

சாறு - ணாமன்னும் வடமொழியின் திரிபு; ணம். சேறு - அலாரம். பின் - பின்னுக்கு [மறுமைக்கு] உதவும்பயனுக்கு ஆகுபெயர்; இடைச்சொல், பெயர்த்தன்மையப்பட்டது. பயன் என்று நிறுத்தாமல் 'பெரும்பயன்' என்றது, துவறமென்று தோன்றாதற்கு. பின்வாக்கியம் - உண்மையணி.

பின்னிரண்டடியில் இவையெனுகை காண்க.

(ச)

ஈ. அரும்பாட்டிக் கட்டி தென்காலைக் கொண்டார்
அரும்பெழுந்து வெண்காற் துயரான் றெவ்வார்
வருத்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்காற் பரிவ திலர்.

(இ - ன்.) அரும்பு - அரும்பை, தென்காலை - (பதன் அழிதற்கு) முன்சாவற் திலேயே, ஆட்டி - (ஆணியில் வைத்து) ஆட்டி, கட்டி - (அதன் இராத்தினு வாகின்ற) வெள்ளக்கட்டியை, கொண்டார் - கொண்டவர், —தரும்பு - (அதன்) சக்கை, எழுத்து வேம் கால் - (கெருப்பிற்) பொருத்தி அரியும்பொழுது, ஆண்டு- அல்லிடத்தில் (அதனைக்கண்டு), தாய் உழுவார் - துன்பப்படமாட்டார்; (அது போலவே), வருத்தி - (விாதம் முதலியவற்றால்) வருத்தமுற்று, உடம்பின் பயன் கொண்டார் - சீரமெடுத்ததன் பயனாகிய தரும்பைச் செய்தவைத்துக் கொண்டவர்கள், —கூற்றம் வரும் கால் - யமன் (உயிரைக்கொண்டுபோதற்கு) வரும்பொழுது, பரிவது இன் - (அங்வுடம்பின் அழிவைப்பற்றி) வருத்தமாவை சாவர்; (அ - து.)

உடம்பினாலாகிய அற்பப்பயனாவது - துறத்த நவஞ்செய்தல். தென்காலை என்பது - அற்பமான மென்னும் பொருளுள்ளதாய், முன்சாவத்தைக் குறித்தது;

“நெற்றஞ் செறுகலே வந்துண்ணச் சேவித்து” எனப் பெரியார் பாசாத்திலும் காண்க. கரும்பை ஆட்டிச் சாற்றைக்கொண்ட பின்பு அதன் கோதுகனின் உட்டத்தை எரித்தல் இயல்பு. கரும்பு - உடம்புக்கும், அதனை ஆட்டுதல் - விாதங்க ளால் உடம்பைவருத்துத்தரும், கருப்பஞ்சாற்றுக்கட்டி - உடம்பின் பயனுக்கும், செறுகலே - இளமைய்பருவத்துக்கும், கருப்பங்கட்டிக்கொண்டார் - யாக்கைப் பயன்கொண்டவர்க்கும், தரும்பெழுத்தவேதல் - யமன் வாலினால் உடம்பு அழி தற்கும், கருப்பங்கட்டிக்கொண்டார் துயருழுவாமை - யாக்கைப்பயன்கொண்ட வர் வருந்தாமைக்கும் உவமை பெனச் காண்க. வேம்—வேகும்; செய்யுமெ னெச்சவித்துயிரிமெய் சென்றது.

உபமான உபமேயங்களை (ப் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவத்தோன்றத்) தனித் தனிவாக்கியமாக விடுத்தி, அவற்றின் இடையில் உவமைவருபுகொடாமற் கூறியத னால், இப்பாட்டு - எடுத்துக்காட்டுமேமையணி; வடநூலார் திருக்குடாந்தராவைக் காண மென்பர். (௮)

௩௩. இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னுது
பின்றையே பின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
பொருவுமின் தீயவை பொல்லும் வகைபான்
மருவுமின் மாண்டா றறம்.

(இ-ள்.) (யமன்வருவது), இன்றுகொல் - இன்றைக்கேயோ? அன்றுகொல் - அன்றைக்கோ? என்றுகொல் - என்றைக்கோ? என்னுது - என்று சந்தேகப் படாமல், கூற்றம் - யமன், பின்றையே பின்றது - (உயிரைக்கொண்டுபோதற் பொருட்டுப்) பின்னேயேவந்து மறைத்து நிற்கின்றது, என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, தீயவை - பாவச்செய்க்கை, ஒருவுமின் - (செய்யாமல்), நீக்குங்கள், மாண்டார் - மாட்சிமைப்பட்ட முனிவர் முதலியோர் (தூல்களிற்கூறிய), அறம் - தருமத்தை, ஒல்லும் வகையால் - (உங்களைத்) உடியமட்டில், மருவுமின் - செய் யுங்கள்; (எ - று.)

இன்று, அன்று என்றது - இளமை முதுமைகளை. கொல் - ஐயம். பின்றை - இங்கே, பின்னிடத்தைக் குறித்தது. ‘மாண்டாறம்’ என்றதில், தொக்குகின்ற ஆறனுருபு - செய்யுட்சிறுமைப் பொருளது; ‘பற்றற்றன்பற்று’, என்ற திருக்குறளிற் போல. திருக்குறளில் ‘அறன்வலியுறுத்தல்’ என்ற அதிகா ரத்தில் “ஒல்லும் வகையானறவினை யோவாரதே, செல்லும்வா யெல்லாக்குசெயல்” என்றதும், அதனுரையிற் பரிமேலழகர் ‘இயனுத்திரமாவது - இல்லறம் பொரு ளளவிற்கு ஏற்பவும், தறவறம் யாக்கைநினைக்கு ஏற்பவும் செய்தல்’ என்றதும், இங்கு அறியத்தக்கவை. தீயவை ஒருவுமின் - நீச்செய்க்கையினின்று நீக்குங்கள் எனினுமாம். (௯)

௩௪. மக்களா ளாய பெரும்பயனு மாயுங்கள்
லெத்துணையு மாற்றப் பலவானும்—ரோக்க
வுடம்பிற்றே பொப்புரவு செப்தொழுது தும்பர்க்
கிடத்துண்ணப் பண்ணப் படும்.

(இ - ன்.) ஆயும் வால் - ஆராயுமிடத்து, மக்களால் ஆய - மனிதசீர்த்தா வாகிய, பெரும் பயனும் - சிறந்த பயன்களும், எத் துணையும் - எவ்வளவிலும், ஆற்ற பல ஆனால் - மிகவும் அநேகங்களாகவியுள், —தொக்க - (முற்பிறப்பின் புண்ணியத்தினால் அருமையாகச்) இடைத்த, உடம்பிர்கே - சீர்த்துக்கே, ஒப் புரவுபயோகமாகின்ற காரியங்களை, செய்து ஒழுகாத - செய்துகொண்டிராமல், (அவ்வுடம்பைக்கொண்டு), —உடம்பர் கிடத்து - மேலுலகத்தில் இருந்து, உண்ண - (பேரின்பத்தை) அனுபவிக்கும்படி, பண்ணப்படும் - (எல்ல தருமங்களையே) செய்யவேண்டும்; (எ - று.)

இனி, தொக்க - பொருத்திய என்றமாம்; பொருத்ததல் - ஏழுததக்களுங் கூடி ஒன்றுதல். மக்கள் - இங்கு, அவர்களுடம்புக்கு முகலாகுபெயர். உம்மை கள் இரண்டனும், முன்னது - உயர்வுசிறப்பு; பின்னது - முற்றப்பொருளது. ஆனால் என்ற எதிர்காலவினையெச்சம், இங்குத் தேற்றப்பொருள்பட்டு கின்றது. இவ்வாறு வடதுவாளுக்கு நிறுபான்மை உண்டு. ஏ - பிரிதிலு, உடம்பர் என்றது, முத்தியுலகத்தை. பண்ணப்படும் - ஒருவகைவியக்கோள்; செய்யப்பாட்டு வினை முற்றுகவுள் கொள்ளலாம்: அப்பொழுது, 'அறம்' எனவருவிக்க. உடம்புக்கு ஆன ஒப்புரவுகள் - உண்ண உடுக்கப் பூச முடிக்கச் செய்பவை.

முதலிரண்டுகளில் இவ்வெதுகை காண்க.

(ஏ)

உயி. உறக்குந் துணையதே காலம்வித் தீண்டி.

பிறப்ப நிழற்பயன் தாஅங்—தற்ப்பயனும்

தான்கிறி தாயினும் தக்காரகைப் பட்டக்கால்

வான்கிறிதாப் போர்த்து விடும்.

(இ - ன்.) உறக்கும் துணையது - மிகச்சிறிய அளவுள்ளதாகிய, ஓர் ஆலம் வித்து - ஆலமாத்தின் ஓர் விதை, ஈண்டி - வளர்த்து, பிறப்ப - மிகவும், நிழல் - நிழலு, பயந்தாங்கு - தருதல்போல, —தான் கிறிது ஆயினும் - (தான்குஞ்செய்யப் பட்டபொருள்)தான் மிகச்சிறியதாயிருந்தாலும், தக்கார கை பட்டக்கால் - தருதி யுடைய கைப்பாத்திரங்களின் கையிற் சேர்த்தால், வான் கிறிது ஆ-(மிகப்பெரிய) ஆகாயமும் கிறியதென்னும்படி, அறம் பயனும் - தருமத்தின் மேலான பயனை, போர்த்தவிலும் - பாப்பிலிடும்; (எ - று.)

உலமையணி. "பார்த்தெதிர், வியத்தவர் வெருக்கொன விசம்பிடுனெங்கு, னுயர்த்தவர்க்குதவிய வுதவி யொப்பயை" எனச் சுட்பரி : உறியிருத்தலுக் காண்க. "தென்னிய ஆலின் நெய்முத்தொருவிதை, தெண்ணீர்க்கப்பத்துட் நெயின் கிண விலும், தண்ணிரே யாயினு மண்ணல் யானா, அணிதேர் புவி ஆட் பெரும் படைவொடு, மண்ணர்க்கிருக்க நிழலா ரும்மே " என்னும் நகுந்தொகைச்செய் யுறும், இங்கே பார்க்கத்தக்கது. "இணத்திணத் தென்பதொன்றிலு விருத் தின், துணத்திண வேவ்விப் பயன்" என்ற திருக்குறளின் உகையிற் பரிமே லழகர் 'பொருளாவை "தான்கிறிதாயினும் தக்காரகைப்பட்டக்கால், வான்கிறி தாப்போர்த்தவிலும்" ஆலின், இணத்திணத்தென்பதொன்றிலு வெங் றுத். உறியுள்" என்றதையும் கேட்குக. உறக்குந் துணையது - கின்னியெடுத்

கும் அளவுகள்; “ உயிர்ப்புறாபுத்தோர்மம் புயிர்க்காறுதற்குமுன்றி” என்ற கம்பாசமாயனமும் காண்க. தருதி - ஞான ஒழுக்கங்களால் வரும் உயர்வு அகற்றியல் தனக்கு ஒத்ததம் மிக்கதம் வேறு இவ்வாத தாதலால் வாரீன எடுத்துக் கூறினார்.

ஆலம்வித்து, அம் - சாரியை. பயந்தாஅங்கு - செப்புளியை நிறைக்கவந்த அன்பை. அறப்பயனும், உம்மை - அசைநிலை, உயர்வு நெட்புமாம். மெரி தாயினும், உம்மை - இழிவுநெட்பு. போர்த்தவிலும் என்றதில், ‘விடு’ என்றது - துணிவுணர்த்தும். (அ)

க-க. வைகலும் வைகல் வாக்கண்டு மஃதுணாரர்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் தின்புறவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மெல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.

(இ - ள்.) வைகலும் - தினத்தோறும், வைகல் - பொழுது கழிநிலை, தம் வாழ்நாண்மெல் வைகுதல் வைத்து - தமது ஆயுள்நாளிலே கழிநிலைவைத்து, வைகலை உணராதார் - காங்கழிதவின் உண்மையினமையை அறிபாதவர்கள்,— வைகலும்-தினத்தோறும், வைகல் - காங்கழிதல், வா - வந்துசொன்னோடவிரும்ப, கண்டும் - (அநினாம்) பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்திருத்தும், அக்த உணரார் - அதன் உண்மையை அறிந்து (இரங்கி விரைந்து) அறஞ்செய்ப்பாதவர்களாய், வைகலும் - தினத்தோறும், வைகலை - ஆயுள்வழிநிலை, வைகலும் என்று - (மென்மேல்) இருக்கிறதென்று எண்ணி, இன்புறவர் - மகிழ்ச்சியடைவர் ; (எ - து.)

வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னும் பலமுறை வந்ததனால், இது - சொற்பொருட்பிசுவநிலையினர்; வடதுவார் உபயாவிநந்திநியக மென்பர்: “சொல்லுத சொல்லித் பயனுடைய சொல்லந்த, சொல்லித் பயனிலாத சொல்” என்ற தீருத்தூறின் உணரலில், பரிமேலழகர் ‘சொல்லின் என்பது - இருவழியும் மிகையாலினும், சொற்பொருட்பின்வருநிலை பென்னும் அணி வேக்கி வந்தது; “வைகலும் வைகல் வாக்கண்டும்” என்பதுபோல’ என இப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டினார்.

வைகல் என்றது - காங்கழிதற்குக் காரணமான ஞானியோதய அந்தமணன் சிவ. சிந்தாமணியில் “வைகல் காலும் வைகென்றோ” என்றதற்கு, “காக்கென்றோறும் காங் கழியாகின்றது” என கச்சினார்க்கினியர் உரைத்ததும் இங்கு உணரத்தக்கது.

முதலடியில் ஆய்தம் மெய்ப்பொல் ஒலித்தது; அலகிட்டுக்காண்க. (க)

சு0. மாண வரூங்கல் நீக்கி பிராவென்னு
மீன வினவினால் வாழ்வென்ம—வீணத்தா
துட்டியக் கண்ணு முறுதிசெரர் திவ்வுடம்பு
நீட்டித்து நிற்கு மெனின்.

(இ - ள்.) ஈனத்தால் - இழிவான தொழில்வகினால், வட்டியக்கண்ணும் - உணவு முதலியவற்றைக் கொடுத்து ஈனத்தவிடத்தாம், இ உடம்பு - இந்த உட-

ம்பு, உறுதி செய்து - வலிமையை அடைந்து [வாசா வலிமை தளர்ந்து அழி
யாமல்], நீட்டித்து நிற்கும் எனின் - பண்டிதராலம் நிலப்பெற்று, நிற்கு
மானால், —மனம் அரும் கலம் நீக்கி - மானமாவிய பெறுதற்கரிய ஆபாசத்தை
விட்டு, இரவு என்னும் - பிச்சையெடுத்தலாவிய, ஈனம் இனிவிலை - மிக்க
இழிவைத்தருத் தொழிவிலை, வாழ்வேன் மன் - உயிர்வாழ்வேன்; (எ - று.)

நிலையில்லாத உடம்பைக் காத்தற்பொருட்டு இழிவானகாரியங்களைச் செய்
தல் வீண், நிலையான உயிரைக் காத்தற்கு வேண்டிய தருமங்களைச் செய்கதே
கலம் என்று கருத்து. எவ்வளவு காப்பாற்றினாலும் உடம்பு நீட்டித்து நிற்ப
தில்லை யாதலால் அதற்காக மானத்தை விட்டு பாசித்து வாழேனென்னும்
பொருளைத் தருவதனால், மட (இடைச்சொல்) - ஒழிவினைப்பொருளின் வந்தது.
மற்றை ஆபாசங்கட்போல உடம்புக்கே அழகுசெய்யாமல் உயிர்க்கு கன்மை
செய்தலால், மானத்தை 'அருங்கலம்' என்றார்; அன்றியும், மற்றை அனியனை
இழந்தால் மீண்டும் பெறுதல் உடும், மானத்தை இழந்தால் மீண்டும் பெறலா
காது என அறிக.

'மான வருங்கலம்' என்றது, உருவகவணி. ஈன இனிவு - ஒருபொருட்
பன்மொழி. " இலமென்னும் வன்மையின் வன்பாட்டினிள்," "இன்னுமை
வேண்டி விரிவெழுத" என்பாரதலால், 'இரவென்னும் ஈன இனிவு' எனப்பட்ட
து. ஊட்டியக்கண் - கண்ணிற்று எதிர்க்கால வினையெச்சம்; ஊட்டு - உண்
என்பதன் பிறவினை. (சு0)

உ - ஆம் அதிகாரம். — தாய்தன்மை.

.. இதற்கு - ஊட்டுமொழிக்கலால், தாய் அன்மை எனப் பிரித்து -
(மனநிதரீசத்தின்) சுத்தமுடையதல்லாத தன்மையைக் கூறவ தென்றும் ;
தாய் தன்மை எனப் பிரித்து - (அவ்வுடம்பை விரும்பாத) சுத்தமான தன்மை
யென்றும் பொருள் கொள்க. முறையே எழுதாய்தொகைநிலைத்தொடரும்,
பண்புத்தொகைநிலைத்தொடருமாம். 'தாய்தன்மை' என்று பாடமாயினும் -
தாயது அன்மை, தாய தன்மை எனப் பிரித்து இவ்வாறே பொருள் பழம். தாய
தன்மை - குறிப்புப்பெயரெச்சத்தொடர். மனத்தை மயக்கி கண் அதத்தைச்
செய்வொட்டாமற் பெரும்பாலும் செடுப்பது மனநிலைப்பெயராவால், அத
விடத்து விருப்பத்தை ஒழித்து அதத்தின் மனத்தைச் செலுத்துதற்பொருட்டு,
அவ்வளவு உடம்பின் இழிவை எடுத்துக் கூறலால், இவ்வதிகாரம் அறன்
வையுறுத்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

சுஉ. மாக்கெழ் மடகல்லு பென்றாற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்தொ ளுப்பதொர் துச்சிலை—பாக்கைக்கொ
ரீச்சிற கன்னதொர் தோலறிதும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதொர் கோல்.

(இ - க்.) 'மா - அழகையும், கோழ் - ஒவியையும், மடம் - இனமையையும்,
கல்லல் - சுத்தமுடையதல்லாத மனநிலை' என்று அர்த்தம் - என்று (மா

விரைக்கண்டு காழ்ந்து) வாழ்விட்டு இரங்குகின்ற, சான்றவர் - பெரியோர், செய்வது - அற்புதமுண்டாகிய, ஓர் - ஒரு, துச்சி - உடம்பின் இழிவை, கோக்காக்கொல் - ஆராய்ந்த பாராக்கோ? (எனென்றும்),—யாக்கைக்கு - அங்வுடம்பில், ஓர் ஈ நெரு அன்னது - ஈயினது ஒரு பக்கத்துச் சிறிதானவா, ஓர் தோல் - மிகவுஞ்சிறியதோல், அறினும் - அறபட்டுப்போனும், காக்கை வடிவது - (அப்புண்ணாக்குத்ததற்கு வருகின்ற) காக்கையை அடித்த ஒட்டியதற்கு, ஓர் கோல் - ஒருசொம்பு, வேண்டுமே - வேண்டியிருக்குமே! (எ - து.)

இவ்வளவு அருவருப்புக்கு இடமான உடம்பை அழகியதாகக் கண்டு விரும்புதல் பெரியோர் கொண்கையன்று என்பது கருத்து. சான்றவர் - நெருணை கல் லொழுக்கங்களால் கிறைந்தவர்; மகளிகா விரும்பிப் புழங்கின்ற புல்லறிவானவரை இங்கே 'சான்றவர்' என்றது - பரிசாசத்தக்குச்சொன்ன எழிலிழையிலக்கியை; வடதுலார் - விபரிக்ககூறா என்பர் : இது, பிறகுற்பீழி அடங்கும். அசத்தியைக் கண்டிருப்பாராயின் இவனைக் காழ்ந்து அரற்றார் என்றற்கு, 'கோக்காக்கொல்' என்றார்.

துச்சி - தங்குமிடம்; விரிதங்கு மிடமாகிய உடம்பை இங்கே குறித்தது. 'புக்கில்' என்ற பாடத்திற்கும் பொருள் இதவே. யாக்கைக்கு, குங்குபு - கொள்ளுதற் பொருளாகாமல் இடப்பொருளாகாததால், உருபுமயக்கம். ஈச் சிறகு - மிக்கசிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டியதோர் அளவை. கொல் - வினாவோடு இரக்கம். உம் - இழிவுசிறப்பு. சாரம் - இசைச்சி.

ஒன்று + துச்சி = ஓர் துச்சி; ஓர், ஓர் தோல், ஓர் கோல் என்பனவும் இவ்வாறே. இதனும், 'ஒன்று இரண்டு என்னும் எண்கள் ஓர் ஈர் என சிற்பது வருமொழிமுதலில் விரிவருமிடத்தே' எனவும், 'முதலீனாது உசாம் பெற்றது ஒரு இரு என சிற்பது மெய்வருமிடத்தே' எனவும், இவை மாதபடவரின் வருவாம்' எனவும், சிலர் கூறவது நியதியன்று. ஆனதுபற்றிபே, தொல்சாப்பியத்தில் அக்காலத்துப் பெரும்பாண்மை வழக்குப்பற்றி அங்கனம் கூறியிருத்ததை என்னுலார் இறந்தகாலிலக்கியால் குறித்த இலக்கியங்கண்டு "முதலீனா முதலீனும்" என்றும், "ஒன்றன்புள்ளி ரகாமாக, இரண்டினுத்தயிரே உவ்வருமே" என்றும் பொதுப்படச் சூத்திரஞ் செய்தனவொள்க. இவ்வாறுமிருக்க, இக்காலத்தாரினர் என்னுலாவிலும் அவ்வாறையையுப் புருத்ததல் துறக்கத்துக்கு ஒத்ததன்றும். என்னுலார்தாமே "ஆனவொன்றி யொர்புகைப்பொப்பினமே," "வேதவந்தென்னுமொர்பொருளின வேண்டியோடு" என மெய்முதல் மொழிமுன் ஓர் என உபயோகித்திருத்தல் அள்க. "ஊர்வ பதினென்றும்" என்ற பழம்பாட்டில் 'சிற்பவை ஈந்தனவோர்ப்பத்தாம்' என்றதையும் கோக்குக. "அச்சாணி யன்னதோடுகொல்," "ஆயிரக்காக்கைக் கொடுக்க" என இவ்வாறு வந்துள்ளவை அளவித்தன. இவ்வாறுபாரில், விரிமுதலோடு மெய்முதலோடு வாயிற ஓர் என சிற்பது. "எவ்வுயிரும் காக்க பொருளீச ஊண்டோ வில்லையோ" என்ற சிறுவன்குறியினிப்பாடலிலும், "உம்மையெச்ச மீநயித்தருளும்" என்ற தொல்காப்பியத்திலும், 'ஒருவாது' என உலக வழக்குச் செய்யுள்வழக்கு இவ்வாறும் விரிமுதல்

மூன் ஒரு ஂன வந்தது. என்஑ீர் என்஑ுர்த்தெனியர் பரிமேலழகர் முதலிய மூன் ஁னருகாணிலும், பஞ்சதந்திரம் முதலிய பின்஁னருகாணைகளிலும் இப் படியே காணலாம்.

மூன்றாமடியில் ஁னவெறுகை காண்க.

இச்செய்யுள் - ஁ந்நவிகற்பநேரிசைவென்பா (ச)

சஉ. தோற்போர்வை மேலுக் துண்பலவாப் பொய்ம்மறைக்கு
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பாளுன்—மீப்போர்வை
பொய்ம்மறைவாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறிவாப் பார்க்கப் படும்.

(இ - ன்.) உடம்பு - இவ்வுடம்பு,—தோல் போர்வைமேலும் - தோலாகிய போர்வையின்மேலும், துண்பல ஆய் - பல துணைகளையு முடையதாய், பொய் மறைக்கும் - (தன்னிடத்திலுள்ள) அசுத்தங்களை மறைக்கின்ற, மீ போர்வை - மேலேபோர்க்கும் ஆடை முதலியவற்றால், மாட்சித்து - அழகையுடையது; ஆளுல் - ஆதலால்,—மீ போர்வை - மேற்போர்வையினால், பொய் மறைவா - (அதனிடத்தினால்) அசுத்தியை மறைத்து, காமம் புகலாது - விரும்பிப் புகழ்ந்துசொல்லாமல், ஁தனை - அவ்வுடம்பை, பை மறி ஆ - பையைப்போல (உட்பக்கம் வெளிப்பக்கமாம்படி) மாற்றியதாக, பார்க்கப்படும் - ஆராய்ந்துபார்க்கவேண்டும் ; (஁ - து.)

மேலே அழகியதாயிருக்கின்ற பையை உட்புறம் திருப்பிப்பார்த்தால் அதிலுள்ள ஆபாசங்கள் விளக்குவதுபோல, என்ருக ஆராய்ந்துபார்த்தால் உடம்பினுள்ளே பல அசுத்தங்களும் தெரியவரு மென்று கருத்து.

துண்பல - என் செவி மூக்கு வாய் முதலிய சுவத்துவாகங்கள். மீப்போர்வை பொய்ம்மறைவா என்றது - மேல்தோலின் அழகையும் ஆடையணிவின் அழகையுமே கண்டு உடம்பினுள்ளே உள்ள அசுத்தியை அடியோடே அறிவாமல் விட்டு என்றபடி. இவ்வாறு அந்நுண்ணமையை ஆராய்ந்தறித்தவர்க்கே அதனிடத்து வெறுப்பையுடையவர்களாய்த் தமத்து முத்திபெற முயல்வதென்பதாம். காமம்புகலாதல் - புணர்துவார்த்தல் ; “காமஞ்செப்பாது கண்டது மெழியுமே” என்ற குறையாலுரிபுகைத்தித் போல. இங்கே ‘பைம்மறிவாப் பார்க்கப்படும்’ என்றதை, மணிமேகலையில் வருகிற “மக்கள்வாக்கை விதவென ஁கான்றது, மித்தோ ஁தனைப் புறமறிப்பாராய்” என்பதனாலும், குறையாலு கைப்பெறுகுகையில் வருகிற ‘பைம்மறிவா கைக்கப் பருந்தார்க்கும் தலை கைத்த’ என்பதனாலும் ஒப்பிடுக. ‘தொண்’ என்றும் பாடம்.

போர்வை- போர்க்கப்படுவது ; ஁ - செயப்படுபொருள்வியுதி, க் - ஁முத் துப்பெற. தன்னினை பிறவினைகட்டுப் பொதுவாகிய ‘மறைவா’ என்ற வினை யிச்சம், இங்கே பிறவினைப்பொருளதாய் கின்றது. மற்ற - அசை.

முதலிகண்டடியில் ஁னவெறுகை காண்க. (உ)

சுரு. தக்கோலம் தின்று தலைநிறைப்ப பூச்சுருப்
பொய்க்கோலஞ் செய்ப வொழியுமே—பெக்காது
முண்டி வினையு னுறைக்கு மென்பபெரியோர்
கண்ணை விட்ட மயல்.

(இ - ள்.) 'எக்காலம் - எப்பொழுதும், உண்டி - உணவாகிய, வினையுள் -
தொழிலினாலேயே, உறைக்கும் - உறுதிபெறும்', என - என்ற, பெரியோர் -
(அறிவார்) பெரியவர்கள், கண்டு உண்மையுணர்ந்த, கைவிட்ட - வெறுத்து
விட்ட, மயல் - செத்தவையாகிய உடம்பின் அசத்தக்கம்,—தக்கோலம் தின்று -
வாசனைப்பண்டங்களை மென்றுதின்று, தலை நிறைப்ப - தலைமயிர் நிரம்ப, பூ குடி-
புஷ்பங்களைச் சூட்டிக்கொண்டு, பொய் கோலம் செய்ப - பொய்யான அலங்கா-
ரங்களைச் செய்துகொள்வதனால், ஒழியுமே - சிக்குமோ? (எ - று.)

தக்கோலம் - வால்மினாரு : “ தக்கோலம் தீம்பூத் தகைசா விலவம்சங்,
சற்பூரூ சாதியோ டைத்து ” என்கிற ஐந்து முகவாசப்பண்டங்களுள் ஒன்று;
இது, மந்திர வான்கிற்கும் உபலக்ஷணம். நிலையில்லாமையாத் பொய்யாகிய
உடம்பிற்குச் செய்யப்படுவதனாலும், உண்ணபொருத்திய தர்க்கத்தத்தை ஒழி-
த்திடாமையாலும், ' பொய்க்கோலம் ' என்றார். ' சோற்கு றெடுத்த சுவர் ' என்ற
குற்போல, ' எக்காலம் உண்டிவினையுறைக்கும் ' என்றார். மயல், தரால்,
செத்தை என்பன - ஒருபொருட்சொந்தன். மயல் என்ற சொல் இப்பொருள்
தாதலை “ அம்புண்ட கோதைவர் மாற்று மயலோர ” எனச் சிந்தாமணிவிலும்
காண்க.

வினையுள் - 'உள்' என்னும் எழுதுருபு. இடப்பொருளதானமத் காரணப்
பொருள் தாதலால், உருபுமயக்கம். எ - எதிர்த்தை. உம் - முற்று. கைவிட்ட,
கை - உட்கைக்கும்.

“ மெய்ப்படு சாத்தம் பூவு மிகனீரி எமழு மேனும், கைப்படு சாத்தம்
பூவுள் கொண்டனாற் கைக்க லாசா, ஐப்படு பித்து செய்தோ ரம்புசோ ரழுதத்
புன்றோத், பொய்ப்பட அவைத்த துண்டோ பொன்னனீர் கம்முனாமல் ” என்
துஞ் சிந்தாமணியை இங்கே கோக்குக.

இரண்டாமடியில், யசாமெய் - ஆசெத்தகை.

(உ)

சுரு. தென்னனீர்க் குவளை பொருதயல் வெலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கன் சுவற்ற விடுவெடுகு
அன்னனீர் கனைத்தக்கா துங்குருகுன் திட்டன்ன
கன்னனீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

(இ - ள்.) உள் நீர் கனைத்தக்கால் - (கன்னனீர்) உண்ண யிருக்கின்ற நீரை
எடுத்தவிட்டால், தங்கு குன்றிட்டன்ன - தங்கைத் தொண்டி பெறுக்கப்பெற்ற
பன்னையின் ஒடுபொன்ற, கன் - கன்னனின், நீர்மை - (இழிவான) தன்மை
வை, கண்டு ஒழுகுவேன் - பார்த்து வருகின்ற கான்,—(அக்கன்னனின்), ' தென்

சீர் குவரீ - தெளிந்த நீரில் தோன்றிய சீரோற்பல மலர்போலும்; பொரு சயல்-
பொர்செய்து பிறழ்வின்ற இரட்டைக்கயல்மீன் போலும்; வேல் - வேலாபுதம்
போலும்,' என்று - என்றசொல்லிப் புதழ்த்து, கண் இல் புல் மாக்கன் - எல்லறி
வில்லாத அற்பமணிதர்கள், கவற்ற - (என்மனத்தைச்) சுவைப்படுத்தவதனால்,
விடுவெனோ - (என்சொண்ட துறவை) விடுவெனோ ? (அ - து.)

கண்களுக்குச் சுவரீ - கிறத்தினாலும் மென்மையினாலும் அழகினாலும்,
சயல் - வடிவினாலும் பிறழ்ச்சியினாலும், வேல் - உர்ஜையினாலும் ஆடவரை
வருத்ததலாலும், இம்மூன்றும் - வடிவத்தினாலும் உவமை உதரப்படும். 'அன்று
மலர்ந்த வாடாமலர்' என்பார், 'தெண்ணீர்க்குவரீ' என்றார். பொரு என்னும்
அடைமொழியை வேலோடுங் கூட்டலாம். இழிவுதோன்ற, 'மாக்கன்' என்
ருச். மாக்கனென்படுவார் - மனவுணர்ச்சி யில்லாமல் ஐம்பொறி யறிவுமாத்நிர
மேயுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிடங்கள். மக்களாவார் - ஐம்பொறி
புணர்வோடு மனவறிவு முடையவர்; விடுவெனான மணிதர். " மாவும் மாக்களும்
ஐயறிவினவோ," "மக்கள்தாமே ஆறறிவுவீரோ" என்னுங் தெலுங்காப்பியச்
குத்திரங்கரீசக் ளன்க. மா என்பது விலங்கின் பெயராதலால், அதன் பன்மை
யான மாக்கன் என்பது - விலங்குபோன்ற அவிடுவெனான உணர்த்துமென்க.
கவற்ற விடுவெனோ என்பதற்கு - சுவைப்படுத்தி மயக்கும்படி. மனத்தைப்
போனவழியில் விட்டுவைப்பேனோ ? என்றும் பொருள் உறலாம்.

கவற்ற என்ற பிறவினைப்பகுதியில், சயல் - தன்வினைப்பகுதி, து - பிற
வினைவிருதி. ஓ - எதிர்மறை. குன்றிட்டு, குல் - பகுதி. குறுதல் - குடைதல்.

இது - ஒரேவிதப்படுக்கைகளைப்பா. அடுத்தசெய்யுளும் இது. (அ)

சுரீ. முல்லை முகைமுதுவன் முத்தென் றிவைபிதற்றும்
கல்லாப்புன் மாக்கன் கவற்ற விடுவெனோ
வேல்லாரும் காணப் புறங்காட் டிதிர்த்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்.

(இ - ள்.) எல்லாரும் காண - யாவரும் பார்த்தும்படி, புறங்காடு - ஊருக்குப்
புறத்திலே புள்ள கண்காட்டில், உதிர்ந்த உக்க - சித்திக்கிடக்கின்ற, பல் என்பு -
பற்களையிவ எழும்புகளின் தன்மைமைய, கண்டி ஒழுகுவேன் - பார்த்தவருகின்ற
யான், "முதுவல் - அப்பற்கன், முல்லை முகை - முல்லை யரும்புகள்போலும்,
முத்து - முத்துக்கள்போலும்,' என்ற இவை - என்று இத்தன்மைமையான
புகழ்ச்சிகள், பிதற்றும் - சொல்லிக்கொண்டு திரிதற, எல்ல புல் மாக்கன் -
(மெய்த்துக்களைப்) படியாத அற்பமணிதர்கள், கவற்ற-கவல்விக்க, விடுவெனோ -
விடுவெனோ ? (அ - து.)

பத்துக்கு முல்லையரும்பும் முத்தும் - வெண்ணிறத்தாலும், வடிவினாலும்,
அழகினாலும் உவமைஉதரப்படும். உதிர்ந்த உக்க - ஒரேபொருட்டாகியோழி,
கத்த, உரு - பகுதி. என்றிவை - விகாரம். (உ)

சுள. குடரும் கொழுவுக் குருதியு மென்புந்
தொடரு ஈம்பொடு தோது—மிடையிடையே
வைத்த தடியும் வழுப்புமா மற்றிவற்று
னெத்திறத்தா ளீர்க்கோதை பான்.

(இ - ள்.) குடரும் - குடலும், கொழுவுக் - கொழுப்பும், குருதியும் - இரத்தமும், என்பும் - எனும்பும், தொடரும் - ஒன்றோடுஒன்று தொடர்ச்சியாயிருக்கின்ற, ஈம்பொடு - ஈம்பும், தோது—, இடை இடையே வைத்த - (இவற்றின்) எடுவிலே எடுவிலே வைத்த, தடியும் - தசையும், வழுப்புமா - விணாடும், ஆம் - ஆகிய, இவற்றுள் - இவைகளுக்குள், ஈர்க்கோதையான் - குளிர்த்த மாணவையுடைய இப்பெண், எ திறத்தான் - எத்தப்பகுதியையுடையவன் ? (அ - து.)

எத்திறத்தான் - 'என்ன மேம்பாடுவையன் ?' எனினுமாம்.

‘ இங்குச் சொல்லப்பட்ட குடல் முதலியவற்று வாகியதே உடம்பாதலால், இவற்றுள் ஒன்றாயினாலு அத்தமுடைய பொருளுண்டோ ? பாரும்’ என்று. பெண்ணுடையிக்கு அறங்காவிட்ட ஒருவரினோட்கிச் சொல்லியது.

குடர்—குடல்: ஈற்றுப்போவி. இடையிடையே - அடுக்கு தொகுப்பொருள். எ, மற்ற - அசைகள். ஈர்க்கோதை—ஈர்க்கோதை.

இச்செய்யுள் - அருகருப்புத்தோன்றல் கூறினமையால், ஒழிப்புக்கவையவர்க்கு உதாரணமாம்.

“ என்பின் ஈம்பிற் பின்னி யுதிசர்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப், புன்புறம் தோலைப் போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய வேய்த்திட, டொன்பது வாயிலாக்கி பூன்பயில் குரம்பை செய்தான், மன்பெரும் தச்ச எல்லன் மயங்கினார் மருள் வெள்ளுள்” என்றுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுள் இங்கு உணர்த்தப்பட்டது. (அ)

சுள. ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பது வாய்ப்புலனுந்
கோதித் குழம்பலிக்குந் கும்பத்தைப்—பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளா பென்னுயிப் போர்த்த
கருந்தோலாற் கண்ணினக்கப் பட்டு.

(இ - ள்.) ஊறி - (மலங்கள்) கசந்து, உவர் தக்க - வெறுக்கத்தக்க, ஒன்பது வாய் புலனும் - ஊறிதுவார்க்காகிய உறுப்புக்களெல்லாம், குழம்பு - மலத்தை, கோதி அலைக்கும் - சிதறிச்சிதறி வெளிப்படுத்தப்பெற்ற, கும்பத்தை - (மாதாது) உடம்பாகிய பாண்டத்தை (கோதி),—பேதை - ஆறிவில்லாதவன்.—யி போர்த்த கருத் தோலால் - அசைமேற் போர்க்கப்பட்டிருள் பெரிய தோலினாலே, கண் விளக்கப்பட்டு - கண்களுக்கு ஒளிபெறும்படி. செய்யப்பட்டி,—பெரும் தோளி - பெரியதோல்களை யுடையவனே! பெய் வளாய் - இடப்பட்ட விரையல் களை யுடையவனே! என்றும் - என்று புழங்குத சொல்லான் ; (அ - து.)

பேதை இவ்வாறு ஆவனெனவே, அறிவுடைபவன் அந்நிழிலை அறிந்த துறந்து முத்திபெறுவது என்றதாம். 'மீப்போர்த்த கருத்தோலாற் கண்ணின்கப் பட்டு' என்றது - மேற்போர்த்துள்ள தோவினமுடையோ பார்த்து மோகித்து உன்னின் அகத்தத்தை கோக்காமல் என்றபடி. 'பெருத்தோன்' என்றார், மகனீர்தோன் பருத்திருத்தல் கல்லிலக்கண மாதலின்; "தோன்கண்ணென மூவுழிப்பெருதி" என்றார் கவித்தோனாயினும்.

ஒன்பதுவாய்ப் புலனும், உம் - முற்று. பேதை என்னும் என இயைக்க. பெய்வளாய் - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகிய 'பெய்வள' என்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி.

இச்செய்யுளில் ஓவ்வெழுதை காண்க.

(எ)

சது. பண்ட மறிபார் படுசாந்துக் கோதையும்
கண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன்—மண்டிப்
பெடைச்சேவல் வன்கழுரு பேர்த்திட்டுக் குத்தன்
முடைச்சாகா டச்சிற் றுழி.

(இ - ள்.) பண்டம் - (உடம்பாகிய) பண்டத்தின் இழிலை, அறிபார் - அறிவாமல், படு சாந்தும் - பூசப்பட்ட சந்தனத்தையும், கோதையும் - மாணவையும், கண்டு - பார்த்து (மயங்கி), பாராட்டுவார் - (அவ்வுடம்பைப்) சொண்டாடு பண்கள், —முடை சாகாடு - முடை காத்தத்தையுடைய (இவ்வுடம்பாகிய) பண்டி, அச்சு இந்த உழி - (உயிராகிய) அச்சு முறித்து இறந்தபொழுது, (அதனை), பெடை சேவல் - பேடையும், ஆணுமாகிய, வல் கழுரு - வலிய கழுருகன், மண்டி - கெடுக்கி, பேர்த்திட்டு - இடத்தைவிட்டு இழுத்த, குத்தல் - குத்தித் தின்றுதல், கண்டிலர்கொல் - பார்த்திலரோ? (எ - று.)

கண்டுள்ளாராயின் அருவருப்புக்கொண்டு உடனே வெறுத்துத் துறப்போ பென்றபடி.

பெடை, சேவல் - முறையே பறவைகளின் பெண்பெயரும் ஆண்பெயருமாம். முடை - ஒருவகைத்தூக்கத்தம். சாண்டு - சடமென்னும் வடமொழியின் சொல்; இது சாடு என்றும், சாடு என்றஞ் சொத்து வழங்கும். அச்சு - சக்கரம் எனத்த மரம்; அகமென்னும் வடசொல்லின் சொல். 'அச்சு' என்ற சொல்லின் எபத்தால், அச்சாணிபென்றும், உயிரென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. இத்துழி - வினாம்.

அச்சில்லாமல் வண்டி சொல்காததுபோல உயிரில்லாமல் உடம்பு இவ்வாறு தரலால், உடனே வண்டிபென்றும், உயிரை அச்சென்றும் உருவகப்படுத்தினார்.

'கொண்டுபாராட்டுவார்' என்ற பாடத்துக்கு - பூசுவன முடிப்பன முதலிய வற்றால் உடம்பை அலக்கித்த ஆகரிப்பவ கொண்க. 'கொத்தல்' என்றும் பாடும்.

(அ)

சக. எழிந்தா ரிதேலை கண்டார்செஞ் சுட்சச்

குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாப்த் தோன்றி—பொழிந்தாரைப்
போற்றி செறிநின்மி னிற்றிதன் பண்பென்று
சாற்றுகொல் சாலைச் சிரித்து.

(இ - ன்.) எழிந்தார் - இறந்தவர்களுடைய, இடு தலை - (இடுகாட்டிற்) நித்
திட்கிடக்கின்ற தலைகள்,—கண்டார் செஞ்சு டட்ச - (தம்மை) கண்டவர்கள்
செஞ்சும் அஞ்சும்படி, குழித்து ஆழ்த்த கண்ண ஆய் - மிகவும் ஆழ்த்திருக்கின்ற
கண்ணையுடையவையாய், தோன்றி - காணப்பட்டு,— குழிந்தாரை - மந்தவர்
களைக்குறித்து, 'போற்றி - (நினைவாராதபடி உச்சரிப்ப)பாதுகாத்துக்கொண்டு,
செறி - (தூதரையாகிய) கல்வழியிலே, கிளியின் - கின்றுக்கண்: இதன் - இங்
வுடம்பினது, பண்பு - குணம், இற்று - இப்படிப்பட்டது', என்று—, சாலை -
மிகவும், சிரித்து—, சாற்றுகொல் - சொல்லுகபோலும்; (எ - து.)

குழித்து ஆழ்த்த - ஒருபொருட்பன்மொழி. கண்ண - நினைவுடையவாய்ந்த
பலவின்பாத் பெயர். குழிந்தார் - இறவாமல் கின்றவர்கள். இற்று - இகர்த்து
படிவாய்ந்த ஒன்றன்பாற்றுகிறபடிமுற்று; து - விருதி.

பந்தன் வெளித்தோன்றும்படி வாய்ந்திற்று கிடக்கின்ற இறந்தவாது
வெண்டலைகள் உடம்பையிரும்புகிற அறிவிலகா சோக்கிச் சிரித்துச் சாற்று
மெனச் கூறுதலால், தந்திரிப்பேற்றவனார்; 'கொல்' என்றது, அதன் உருபாய்
கின்றது. (க)

②௦. உயிர்போயார் வெண்டலை யுட்சச் சிரித்துச்

செயிர்தீர்க்குஞ் செம்மாப் பவரைச்—செயிர்தீர்த்தார்
கண்டிற் நிதன்வண்ண மென்பதனூற் தம்மைபோர்
பண்டத்துள் வைப்ப தினர்.

(இ - ன்.) உயிர் போயார் - உயிரிழ்ந்தவர்களுடைய, வென் தலை - (இடு
காட்டிற் கிடக்கின்ற) வெண்மையான தலைகள், டட்ச - (கண்டவர்) அஞ்சும்படி;
சிரித்து—, செம்மாப்பவரை - (இவ்வாழ்க்கையின்பத்தால்) மிகக்கனித்திருப்ப
வர்களை, செயிர் தீர்க்கும் - (அக்களிப்பாகிய) குற்றம் கிண்கிண்கியும்; செயிர்
தீர்த்தார் - குற்றம் கிண்கிண்கியை, கண்டி - (அத்தலைகளைப்) பார்த்து, இதன்
வண்ணம் இற்று என்பதனூல் - இதன் குணம் இப்படிப்பட்டதென்று கிளைப்ப
தனூல், தம்மை - தங்கள் உடம்பை, ஒர் பண்டத்துள் வைப்பது இவர் - ஒரு
வகைப்பொருளில் வைத்து என்னுமின்ற தொழிவிக்காதவராக [ஒருபொரு
ளை வைத்து மதியா ரென்றபடி]; (எ - து.)

உடம்பை வெறுத்துத் தவஞ்செய்து வீடுபெறுவ ரென்பதாம்.

இதமாப்பவர், அல்லாப்பவர், சோனப்பவர் என்பன போல, 'செம்மாப்
'பவர்' என்பது - ஒருசொல். வெண்டலை - மெத்தோலுழித்து அறுப்பு மாத்திர
மாய் தீர்க்கும் தலை. (ஈ)

க - ஆம் அதிகாரம்.—திறவு.

அதாவது - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்து உண்டாகின்ற 'எனது' என்னும் புறப்பற்றையும், அகமாகிய உடம்பினிடத்து உண்டாகின்ற 'பான்' என்னும் அகப்பற்றையும் விடுதலைக் கூறுவது. தானல்லாத உடம்பை யானென்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்தல் 'அஹங்காரம்' என்றும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனநென்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்தல் 'மமகாரம்' என்றும் வடதுவிற்பெயர்பெறும்.

இத்தாவில் செல்வநிலையாமை, இளமைநிலையாமை, யாக்கைநிலையாமை, அறன்வலியுறுத்தல், தாய்தன்மை, தறவு என அதிகாரங்களை முறைப்படுத்தித்தன்மைக்குக் காரணம் - செல்வம் இளமை உடம்பு என்னும் இவற்றின் நிலையில்லாமையையும், இவற்றுட் செய்யத்தக்க தருமத்தினது நிலையுடையமையையும், அறத்தைச் செய்யவொட்டாமல் மனத்தை மயக்கிக் கெடுக்கின்ற மனவிருடவின் அகத்தமான தன்மையையும் அறித்து நிலையில்லாத பொருள்வலிவிடத்திற்பற்றைவிட்டு நிலையுடைய அறத்தைப் பற்றவேண்டியதாத் லென்க.

தறவு - தறத்தல்: தொழிற்பெயர்; தற - பருதி, உ - விருதி, வ் - உடம்புமெய்; வு - விருதி பென்றதும் உண்டு.

கூ. வினக்குப் புகவிருண் மாய்த்தாக் கொருவன்

தவத்தின்முன் வில்லாதாம் பாவம்—வினக்குசெய்

தேய்விடத்துச் சென்றிருன் பாய்த்தாக்கு ஈல்வினை

நீர்விடத்து நிற்குமார் தீது.

(இ - ன்.) வினக்கு - தீபம், புக - (ஒரிடத்திற்) பிரவேசிக்க, இருன் - (அதற்குமுன்பு அங்கேயிருந்த) இருட்டி, மாய்த்தாக்கு - அழிதல்போல, ஒருவன் - ஒருவன்செய்யும், தவத்தின்முன் - தவத்திற்கு முற்பட்டி, பாவம் - தீவினை, வில்லாத - அழியும்; வினக்கு செய் - அத்தீபம் எரிவதற்குக் காரணமான செய், தேய்விடத்து - குறைத்துபோயிடத்து, இருன்—, செய்து பாய்த்தாக்கு - (அய்விடத்திற்) போய்ப் பாவதல்போல, ஈல்வினை-அத்தவஞ் செய்தற்குக் கருவியான தறவாகிய புண்ணியம், நீர்விடத்து - நீங்குமிடத்தில், தீது - பாவம், நிற்கும் - ஸ்தமிதற்கும்; (எ - று.)

தறவினா னுண்டாகும் ஈன்மையும், அக்து இல்லாதபோது உண்டாகும் தீமையும் உபமானமுதலாக இச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்டன.

தன் பணையாகிய அறம் வளர்வதின் தனக்கு நிலையில்லாமல் தீவினை மெய்தலாக, 'தவத்தின்முன் வில்லாதாம் பாவம்' என்றார்; "அக்ஷண தேய அறம் பெருகும்" எனத் தீருவஞ்ஞவனு! கூறியதும் இக்கருத்துப்பற்றியே தவம், பாவம் - தவம், பாவம் என்னும் வடசொற்சுவரின் திரிபுடன் தவமாவது - மனம் பெர்றியுழிபோகாத விற்றற்பொருட்டி வீரதக்களாக் உணவு கருக்குதல் முதலியன. பெரும்பான்மையற்றி, தவம் தறவாதத்தின்மேல் நின்றது; "தானத் தவ மிரண்டும் தன்மா" என்ற தீருக்குவனின் போல,

வினக்கு - (பொருள்சரி) வினக்கச் செய்வதானிய நிப்பிழம்புக்கு முதலினை திரிந்த தொழிலாகுபெயர் ; வினைமுதற்பொருள்வினாது புணர்ந்த செட்ட பெய சொன்றும் சொன்னலாம். புச - காணப்பொருளில் இறந்த காலக்காட்டிய செய வெனெச்சம். ஆங்கு - உவமவுருபு. காணாமையினை செய்வின் தேய்தலைக் கூறி, காறியமையினை வினக்கின் தேய்வைப் பெறவைத்தார். அதிகாரம் கோக்கி, கல்வினை துறவு எனப்பட்டது. 'ஆம்' இரண்டும் - அசை. தேய்விடத்து - எதிர்கால வினைபெச்சம் ; தேய்வு இடத்து என்றும் பிரிக்கலாம் : நிர்விடத்து என்பதற் கும் இவ்வாறே. நித - குறிப்பு வினையாலானையும் பெயர். முன் இவ்வாதாம் என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்.

துறவறத்திற்கு வினக்கும், பாவத்திற்கு இருளும் உவமை ; உவமையணி. இரண்டாமடியிலும், காண்காமடியிலும், ஐயவெதுகை (ச)

104. நிலையாமை கோய்ப்புப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித் தலைபாயர் தக்கருமஞ் செய்வார்—தொலையில்லாச் சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றும் இவைபிதற்றும் பித்தரிற் பேதைபா ரில்.

(இ - ள்.) தலை ஆயர் - மேலானவர்கள், - நிலையாமை - (செய்வம்) நிலை யில்லாமலிருத்தலையும், கோய் - (உடம்புக்கு) விபாதிவருத்தலையும், முப்பு - கிழித் தலாம் உண்டாதலையும், சாக்காடு என்று - மாணம் கோத்தலையும், எண்ணி - ஆரா ய்த்து, தம் கருமம் செய்வார் - தாம் செய்யவேண்டுங் தொழிலானிய துறத்தலையே செய்வார்கள் ; (அதனைச்செய்யாமல்), தொலைவு இல்லா - முடிவில்லாத, சத்த மும் - இலக்கணத்தாலும், சோதிடமும் - கணிதத்தாலும், என்ற இவை - என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை, பிதற்றும் - விடாமற் சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்ற, பித்தரின - ஸபத்தியம் பித்தரவர்போல, பேதைபார் - அறிவில்லாதவர், இவ் - (எங்கும்) இல்லை ; (எ - று.)

செய்வம்களும் அவற்றை அனுபவித்தற்கு உரிய உடம்பும் செடுந்தன்மை யனவாதனைக் கருதி ஞானதூத்களிக்கற்றத்தே தேய்த்து துறவுபூண்டு உய்யாமல், சத்தம் முதலிய தூத்களையே முக்கியமாகக்கொண்டு எப்பொழுதும் பவின்து வின்காலங்கழிப்பது பேதைமை பென்பதாம்.

தொல்காப்பிய லுணர்விலும், கவித்தொகையுணர்விலும், கன்னெயர்க்கினியர் லெனவு விபாகாணம் சத்தம் கிருத்தம் க்யோதிஷம் கல்பம் என வேதத்திற்கு அம்சமாகவுள்ள ஆறுசாந்திரங்கனையும் கூறிவருமிடத்து, சோதிடமென்பதற்கு ஈடாக 'காராயணியம் வாராகம் முதலிய கணிதமும்' என்று எழுதிவருத்தல் கொண்டு, சோதிட மென்பது கணித தாலாதல் துணியப்படும். "என்னெழுத் திசழைல்," "என்னு மெழுத்தும் கன்னெனத்தரும்," "என்னென்ப வேனை பெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும், கன்னென்ப வாழு முயிர்க்கு," "என்னு மெழுத்தும் கண்" எனப் பலவிடத்தும் நெப்பித்துக் கூறப்படுங் தன்மை யான வாதலால், மற்றைய சாந்திரங்களை பெருக்காமல் இவ்விரண்டையுமே எறித் தார், "காணும் பாணிநியகூச ண்ணொல்த் கோப்காணம்" என வடநூலர்

கும் இவ்விரண்டு அங்கங்களையுமே எடுத்துக்கூறுதலும் காண்க. அறம் முதலிய பொருள்களைக் காணுதற்குக் கருவியாகிய இவற்றை அங்கமாகக் கருவியாகக் கருதாது பயனாகவே எண்ணிப் பாராட்டிப் பயிப்பவர், 'பித்தம் பித்தம்' என இழைப்பட்டனர். சத்தம் - சந்தை சாந்திரமும், சோதிடம் - சொசுசுசாத்நால் வரும் பயிற்சியுடன் சோதிடசாந்திரமும் மென்றும் சொன்னலாம். 'பித்த ரித் பேதையாரில்' என்றது, இவர் சந்திரிமூடாதலால். அதிசயத்தால், 'தம் கருமம்' என்றது - தறவாம் ; அன்றியும், அரிய மானிடப்பிறப்பு எடுத்ததன் பயன் முத்திர்பெறுதலே யாதலால், அதற்குக்காரணமான தறவறம்தம் கரும மெய்யாம்.

மூப்பு, சாக்ஸு - தொழிற்பெயர்ச்சு ; மூ; சச - பருதிகள் : பு, காமு - விரு திகள். 'என்று' என்னும் எண்ணிடைச்சொல்லு, 'நிலையாமை' முதலிய காண்க ளோடுங் கூட்டுக; அவ்விடத்தில் ஒன்பதாக்கு குத்திரத்தினால், இது தொலைபெரு மல் வந்தது. நிலையாயார் - உத்தமர். ஆயார், ய் - இறத்தகாலவிடைநிலை. தங்கரு மக்கு செய்வார் நிலையாயார் என மாற்றி, தறவுபெயர்வரே நிலையானவரெனி னுமாம். கருமம் - கர்மம் : வடசொல். இல்லா - நறவெட்ட எதிர்மறைப் பெய சொச்சம் ; வினையெச்சமாகக்கொண்டு, ஓய்வில்லாமல் என்றமாம். அனாதாம் சந்தமுடிவதற்கு ஆயுள்போதாதபடி பார்த்திருத்தலால், 'தொனவிலல்லா' என் றார். சத்தம், சோதிடம் என்பவை - ஸப்தம், ஐயோதிஷம் என்பவற்றின் விளைவுகள். சத்தமென்றுக்கு சொல்லின் பெயர், ஆகுபெயராய், அதனிலக் கணத்தையுணர்ந்தும் வியாசான சாந்திரத்தைக் குறித்தது. 'என்ற' என்னும் பெயர்சொச்சத்த அசாதீது தொகுத்தல். ஆக்கு - அசை. இல் - இல்லையென்ப தன் விசாரம் ; இச்சொல் இருநிலையம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவான குறிப்பு முற்றுப் பகர்ப்பதமாதலால், 'பேதையார்' என்ற பல்பால் எழுவாயைக் கொண்டது. (உ.)

102 இல்ல மினமை பெழில்வனப்பு மீக்கற்றஞ்
செல்லம் வலிபென் நிலைபெல்லா—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு செடியார் தறப்பர்
நிலையாயார் தாழ்ப்பயக் கொண்டு.

(இ - ள்.) தலை ஆயார் - மேலானவர்கள்,—இல்லம் - இவ்வறவாழ்க்கையும், இளமை - பெணவரும், எழில் - வளர்ச்சியும், வனப்பு - அழகும், மீக் கூற்றம் - மெம்பட்ட சொல்லும், செல்லம் - செல்வமும், வலி - வலியுமாயும், என்ற இவை எல்லாம்—, நிலையாமை - நிலையில்லாமல் அழிதலை, மெல்ல கண்டு - வினையாமல் ஆயாபீது அறித்து, செடியார் - காலதாமதஞ்செய்யாமல், தாம் உயி கொண்டு - தாம்சுன் (பிறவித்துன்பம் நீங்கி) சந்திபெற்றுக் கடைத்தேற எண்ணி, தறப்பர் - (இவற்றிற் பற்றை) விடுவார்கள்; (அ - த.)

ஒக்கொருசமயத்தில் இவற்றினிடத்த உண்டாகும்வெறுப்பினால் இவை நிலையில்லாதவென்று தோன்றும் அறிவு கீழ்த்துளின் தறவுக்கு ஏதுவாகாத தலால், 'மெல்லநிலையாமகண்டு' என்றார். இல்லம் முதலியன, மனத்தையங்கித் தறவறம்முனைகொட்டாமல் தடைசெய்வன. இவற்றின் நிலையாமையை

உணர்ந்தா லன்றி இவற்றிற் பற்றுவிடா தாதலால், 'நிஃயாமைகண்டு தறப்பர்' என்றார். திருக்குறளில், 'நிஃயாமை' என்னும் அதிகாரத்தின்பின்பு 'தறவு' என்னும் அதிகாரத்தை வைத்தமையுள் சாங்க. இவையெல்லாம் நிஃயாமை, இவையெல்லாம் தறப்பர் என இருவகையாகவுள் கூட்டலாம். நிஃயாமைகண்ட விடத்து இல்லம் முதலியவற்றை பொழித்து நிஃயுள்ள உபர்கதியைப் பெற முயலாமல் வானாஇருக்க மனம் விரும்பா தாதலால், 'கெடியார் தறப்பர்' என்றார்.

'நிஃயாபார்த்தாமுபயக் கொண்டு' எனப் பாடமாயின், 'கெடியார்' என்பதை எழுவாயாகி, அறிவில்லாதவர் நிஃயாப ஆசிரியரைத் துணையாகுமாறு கொண்டு தறப்ப கொள் பொருள்வெள்ளலாம்.

இல்லம், அம் - சாரியை; இந்த மனையின் பெயர், மனைவாழ்க்கைக்கு இட வாகுபெயர். இல்லம் - குடிப்பிறப்புமாம். இளமையாவது - சாமச் செவ்வி நிகழ்வதோர் பருவம். எழில் - எழுச்சி; தொழித்பெயர்: எழு - பகுதி; இல் - விருதி. 'எழிலாவது - வளர்த்தமைத்த பருவத்தும் இது வளர்த்த மாறியதன்றி இன்னும் வளரு மென்பது போன்று ஊட்டுதல்' என்றார் ஈசனென்க்கினியர். 'வளப்பு' என வருதலால், இங்கே எழில் - அழகாகாது; இனி, எழில் வளப்பு - ஒருபொருட் பன்மொழியாக மிக்க வளப்புமாம். மீக்கற்றம் - சொற்செவவு; செவ்வாக்ரு: அநிகாரத்தோடு கூடிய சொல் என்றபடி; இதற்கு - 'மேன்மையான் சொல்லாறிய புதழ்' என்று உரைத்தால், "ஒன்று வகைத் துயர்ந்த புதழல்லாத், பொன்னுது நிற்பதொன்றில்" எனப் பிரசித்தமாகவுள்ள புதழின் அழியாததன்மையோடு மாறு படுமென மறுக்க. கூறப்படுவது, கூற்று; அம் - சாரியை; விருதியுமாம். வலி - தேசபலம், மனோபலம், சினேசபலம் முதலியன. என்றியை - பெயரெச்சத்தின் அசாலீது தொகுத்தல்: இனி, என்று எனப் பிரித்து, எண்ணிடைச்சொல் லெனினுமாம். கெடியார் - எதிர்மறைமூற்றெச்சம்; கெடி - பகுதி: இ சாரியை.

(உ)

சே. துன்பம் பலநா ளுழந்து மொருநாளை .

பின்படம காமுதுவ ரெழையா—ரின்ப

மிடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி மனைபா

றடைவொழிந்தா ான்றமைந் தார்.

“(இ - ஞ்.) எழையார் - அறிவில்லாதவர்கள்;—பல நாள் துன்பம் உழத்தும், பலநாள்கள் துன்பங்களை அனுபவித்தும், ஒரு நாளை இன்பமே - (அதனாற் பெறப்படுகிற) ஒருநாளின்மீறினப்பத்தையே, காமுதுவர் - விரும்புவார்; ஆன்று அமைந்தார் - (அறிவால்) மிகு அறக்கு ஏற்ப அடங்கிநிற்பவரோ வென்றால்,— இன்பம் இடை தெரிந்து - அவ்வின்பம் மாறுபடுவதை அறிந்து, இன்னுமை நோக்கி - (அதனால் வருத்) துன்பத்தைக் கண்டு, மனை ஆறு அடைவு ஒழிந்தார் - இவ்வாழ்க்கையழியைச் சேர்நிலைவிட்டுத் துறந்தார்; (எ - து.)

இவ்வாழ்க்கையில் அளவிற்றதுன்பங்களை அனுபவித்திருக்கவும் அவற்றைச் சகுதாமல் மறந்து ஒவ்வொருசமயத்து உண்டாகும் அற்புதங்களுடைய பரவாட்டி,

விரும்புதல் அறிவிவார் செயல்; அறிவுடைபார் அய்வீன்பத்தின் திறமையையும், துன்பங்களின் மிகுதியையும் கண்டுகொண்டது துறந்திலை என்ற.

“தண்ணுணர் விண்மை வறுமை யகிதுடைமை, பண்ணப்பரிணத்தபெருஞ் செல்வம்” ஆதலால், அறிவிவார் “எழையார்” எனப்பட்டனர் இன்பமே, ஏ - பிரிவினையோடு இழிவுசிறப்பு. உழத்தம், உம் - இழிவுசிறப்பு. காரண, ஐ - சாரணம். காமுறு - காமமுறு என்பதன் விசாரம்; “ஐயுறு” என்பது போல. இடை-இடைதல்: முதலிலாததொழிந்தபெயர்; இடைபூதென்பாரு முனர். இன்னுமை - எதிர்மறைப் பண்புப்பெயர்; இனிமையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறு போய் இடை இசாமுல் செட்டி, எதிர்மறை ஆகாரமும் மைவிருதியும் பெற்று, இன்னுமையென நின்ற தென்க. மனை - இடவாருபெயர். ஆன்று என்னும் இறத்தகாலவினையெச்சத்தில், சால் என்பதன் மருவவாகிய ஆல்-பகுதி; இனி, அகன்று என்பது ஆன்று என மருவவாகிய ஆல் - பகுதி; இனி, அகன்று என்பது ஆன்று என மருவவாயிற்றென்றதும் ஒன்று. கோக்கி ஒழிந்தார் என இவையும்.

‘ஆன்றவீந்தார்’ என்றும் பாட முண்டு; பொருள் அதுவே.

மேல் 80-ஆஞ் செய்யுளும் இதுபோன்ற கருத்தடைபதேயாம். (ச)

109. கொண்ணெ சுழித்தன் தினமையு மின்றென
பிணிபொடு மூட்டும் வருமாந்—துணிவொன்றி
பென்னொடு குழா தெழுநெஞ்சே போதிபோ
நண்ணெறி சேர நமக்கு.

(இ - ன்.) துணிவு ஒன்றி - துணிதலைப் பொருத்தி, என்னொடு குழாது-என்னொடுகடி(ச் செய்யக்கடவதை) ஆராயாமல், எழு - (புலங்களின்மேற்) செல்லுகின்ற, நெஞ்சே - மனமே! இன்னமையும் - பெணவனமும், கொண்ணெ - வினா [முதமைக்கு வேண்டியதைச் செய்யாமலே], சுழித்தனது - சுழித்த போயிற்று; இன்னே - இப்பொழுதே, பிணிபொடு - விபாதிபும், மூட்டும் - கிழத்தனமும், வரும்—; ஆல் - ஆதலால், (இனியாயினும்), நமக்கு—, என்னெறிசேர-நல்ல முத்திசெறி கிடைக்க, போதிபோ - (துறவுக்குச்) செல்லவோ? (எ - து.)— அகவியஞ் செல்லவேண்டுமென்று வேண்டியபடி.

மனத்தின்வழியாகவே ஆன்மா இன்பதுன்பங்கள் அனுபவிப்பதற்கும், தனது இன்னமையெல்லாம் இவ்வாழ்க்கையித்குழித்த ஒருவன் பின்னர்த் தன் மனத்திற்குக் கூறியதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்ட தென்று அறிக.

நமக்கு - உனக்கும், எனக்கும்; ‘நீ’ என்றது, மனம்; ‘நான்’ என்றது, ஆத்மமா. இனி, நமக்கு எல்லமுத்திசெறி யுண்டாய்ப்படி (துறக்கும்) துணிவு கொண்டு என்னிடத்தில் ஆராயாமல் (எப்பொழுதும் புலங்களின்மேற்) செல்லுதலையே இவல்பாகக்கொண்ட மனமே! இன்னமையோ சுழித்தவிட்டது; இன்னே பிணிபொடு மூட்டும் வரும்; (இவ்வாருணபின்பும் அவ்வாறே புலங்களின்மேற்) செல்லவோ? என்னுள் கருத்த அடைய உரை உதவாரு முனர்.

இன்னே பிணியொடு மூப்பும் வரும் - பிணியொடுகூடிய மூப்பும் விரைவில் வந்துசேரும் என்றுமாம்; இஃகைப்பருவத்தில் முநிராமல் அடக்கியிருத்தோய் தனது வளர்ச்சிக்கு உரிய சாலமாதலால் முதுமையில் முதிர்ந்து வெளிப்படு மென்றபடி. சொன் - பயனில்லாமையுணர்ந்தும் இடைச்சொல். சுழித்தன்று - இறந்தகால இடைநிலையும், 'அன்' சாரியையும், 'று' விருதியும், சந்தி விகாரங்களும் பெற்றுவந்த ஒன்றன்பால் விளைமுற்று. 'இன்னே' என்றத, விரைவையும் தேற்றத்தையுள் குறிக்கும்; இன் - இடைச்சொல்: இணியென்பதன் விகார மென்னலாம். இஃகையும், மூப்பும்—உம்மைகள் - முறையே எதிரதும் இறந்ததும் தழுவின எச்சப்பொருளை. 'துணிவொன்றி' என்பதை, 'போதியோ' என்பதனோடு சேர்த்தலாம். போதி - முன்னியொருமை எதிர்சாலமுற்று ; இ - விருதி, "வியங்கோ ளிம் மாரொதிரவும்" என்றதனால், இதுவே எதிர்சாலக் காட்டும்; த் - எழுத்துப்பேறு.

(இ)

கே. மாண்ட குணத்தொடு மச்சுட்பே நில்லெனினும்

பூண்டான் சுழித்தற் கருமைபாற்—பூண்ட

மிடிபென்னும் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணோ

கடிபென்றார் சுற்றநிச் தார்.

(இ - ன்.) சுற்று அறிந்தார் - (அவர்களைக்) சுற்று (அவற்றின் பொருளை) அறிந்தவர்கள், 'மாண்ட குணத்தொடு - மாட்சிமைப்பட்ட சுற்றணங்களும், மச்சுட்பேறு - பிணியுணர்ப்பெறுதலும், இல் எனினும் - (தன்மனைவிக்கு) இல்லையாயினும், பூண்டான் - மணஞ்செய்துகொண்ட கணவன், சுழித்தற்கு அருமை யால் - (அவனை) நீக்குதற்குக் கூடாமையாலும்,—பூண்ட - அடைகின்ற, மிடி என்னும் காரணத்தின் - வகுத்தமென்ற காரணம்பற்றியும், மேல் முறைக் கண்ணோ - மேலாகிய தறவொழுக்கத்திலே (கின்றது), கடி - (விவாகத்தை) நீக்கு, 'என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)

சுற்றணங்களும் புத்திரபாக்கியமும் இல்லாதிருத்தாலும் மனைவியை விடக் கூடாததாலும், மணஞ்செய்தின் இல்லவாழ்க்கையைப் பலதன்பங்களுண்டா தலாலும், இஃகையிலே அவ்விவாழ்க்கையை விட்டுத் தறவழம்பூண்டா யென்று பெரியோர்கள் சொன்னார்கள் என்பதாம்; இஃகையிலேயே தறத் தற்குக் காரணம் கூறியவாறு.

மாண்டகுணம் - சுத்பு, சாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்புமுதலியன. மாண்ட - மாண்பு என்னும் பண்பினடியுப பிறத்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். மச்சுட்பேறு - புத்திரபாக்கியம். 'மச்சு' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், அறிவுள்ள பல பிணியுணர்ப் பெறுதல் இல்லவாழ்க்கைப்பயனு மென்பது விளங்கும். மேன் முறைக்கண்ணோ - (மணஞ்செய்தற்கு) முற்பொழுதிலே பென்றமாம். உம் - இழிவுகிதப்பு; இது, மாண்டகுணத்தையும் மச்சுட்பேற்றையு முடையவாயின் மனைவியை விடுதல் முற்றும் கூடாதென்பதை விளக்கும்.

இனி, 'சுற்று அறிந்தார், 'மேல்-முற்காலத்தில், முறைக்கண் - துல்கணில், கடிஎன்றார்-(விவாகத்திற்குக் கடியவேண்டியதென்ற காரணத்தால்) கடி' என்று

பெயரிட்டனர் [ஆகவே, விவாகத்தைக்கடந்து துறக்கவேண்டும்] என்றும் உரை உறலாம்; இப்பொருளில், 'கடி' என்ற இடுகுறிப்பெயர்க்குக் கவி சாதரியமாகக் கடிதற்கு வரியது என்று காணப்பொருள் சுற்பித்துக் கூறியது நீருக்கியென்னும் அலக்காரம்; இது, தமிழில் பரிநிலைநிச்சியணி வெண்ப்படும்.

இவையிலேயே துறக்கவேண்டுமென்ற ஹைதத்தொன்றை இப்பாட்டில் வெளியாம். (உ)

107. ஊக்கித்தாம் கொண்ட விதங்க ஞான்றாடையத்
தாக்கருத் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கா
வீக்கி நிறுஉ முரவொரே நல்லொழுக்கம்
காக்குத் திருவத் தவர்.

(இ - க்.) ஊக்கி- முயன்று, தாம் கொண்ட - தாம் ஏற்றுக்கொண்ட, விதங்கன்—, உள் உடைய - முழுவதும் செடும்படி, தாக்கு அருத் துன்பங்கன் - பொறுத்தற்கு அரிய நீங்குகன், தலைவந்தக்கால் - வந்து சேர்ந்தால், வீக்கி - (அத் துன்பங்களைத்) தள்ளி, நிறுஉம் - (அவ்விதங்களை) நிறுத்திவைத்தென்ற, உரவொரே - மனவலிமையுடையவரே, —கல் ஒழுக்கம் - கல்ல துறவொழுக்கத்தை, காக்கும் - (விடாமற்) காக்கின்ற, திருவத்தவர் - மேன்மைமையுடையவர்; (எ-று.)

மனத்தாழ்வுமக்குச் சாதனமான விதங்கனைத் தொடங்கி அனுஷ்டிக்கும் பொழுது பலகாலையுடையதுக ஞான்றாடையதும் அவ்விதங்களை நடுவிலே விட்டிடாமல் முடித்துப் பயன்பெறுதல் துறத்தார்க்கு வரிய அறம் என்பதாம்.

விதங்கனாவன - வினைமாசுநீர்க்கு அத்தக்கானத் தாயதாய் ஞானமுண்டா தற்பொருட்டு இன்ன அறஞ்செய்யவொனையும், இன்னபாவம் ஒழிவெனொனையும் துறத்தவர் தம்ஆற்றலுக்கு ஏற்ப வரைத்துக்கொள்ளும் அருளுடைய முதலியன. ஊக்கிக்காவன - தண்ணப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாம்; இவற்றை வடதுவார் முறையே ஆத்மபாதிசம், ஆதிபேசுதிகம், ஆதிதைவிசம் என்பர்: ஆத்மபாதிசமென்பது - சீர்த்தைப்பற்றிவருத் தலைநோய் முதலியனவும், மனத்தைப்பற்றிய காமக்குரோதம் முதலியனவுமாம்; ஆதிபேசுதிகமென்பது - மனநிதர் விலக்கு பிரசகம் முதலிய வற்றால் சேர்வனவாம்; ஆதிதைவிசமென்பது-காற்ற மழை இடி வெயில்முதலிய வற்றால் சேர்வனவாம். வீக்குதல் - அத்துன்பங்களுக்கு மனத்தித் தெரிதும் இடம் கொடாமல். நிறுத்தல் - நிறைவேறும்படி செய்தல்.

வாதம் - வடசொல். ஊக்கி - ஊக்கிக்கொண்டு; ஊக்கு என்னும் வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறத்தகால வினைபெச்சம். உள், தலை - தமிழ்ப்பாசுர்க்கன். உள் உடைய - இவையிலே வெட என்றும், தலை வந்தக்கால் - தம் மிடத்த வந்தால் என்றும் கொள்ளலாம். தாக்கரு - முதலியனநிரித்தொழித் பெயர்; தாக்கரு என்பதன் அலித்தல். தாம் - அவை. நிறவும் என்பது, விசாரப் பட்டு 'நிறுவம்' என அறபெடுத்தது, சொல்லிவைப்பெடை. திருவத்தவர்— அறிது, அ-சாரியைகள். ஏ-பிரிவினையோடு தேற்றம்.

இது - ஒழுகிவந்த ஊக்கிவைப்பெண்பா. (அ)

④௮. தம்மை பிசுழ்த்தமை தாம்பொறுப்பு தன்நிமற்
தெம்மை பிசுழ்த்த வினைப்பயத்தா—தம்மை
பெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கோ லென்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்.

(இ - ன்.) தம்மை இசுழ்த்தமை - (ஒருநிற்குஞ் செய்யாத) தம்மைப்(பிறர்)
நித்திர்த்ததை, தாம் பொறுப்பது அன்றி - தாங்கள் பொறுத்துக் கொண்டதுமாந்
நிராமே பல்லாமல், 'எம்மை இசுழ்த்த வினை பயத்தால் - எம்மை நித்திர்த்ததனா
வாகிய நினைவின் வினைவினா, உம்மை - மறுமையில், எரி வாய் நிரயத்து -
நீ நிரம்பிய காதத்தில், வீழ்வர் - (இவர்) விழுவரோ!' என்று—, பரிவதூஉம் -
இரங்குவதும், சான்றோர் கடன் - (தறவொழுக்கம்) மிக்கவர்க்குக் கடமை
யாம்; (அ - து.)

பிறர் தம்மையிசுழ்த்தால் அதனைப் பொறுத்தலொடு, யாதொருநிற்குஞ்
செய்யாத தம்மை நித்திர்த்தது காரணமாக அவர்க்கு காதம் சேரிடுமே பென்று
இரங்குவதும் தறவியனின் கடமை பெண்பதாம்.

தாம் - மாறுசெய்யவல்ல தாங்கள் என்றபடி. எரிவாய்நிரயம் - தப்பதும்பம்,
கும்பிபாகம் என்பவை போல்வன. நிரயம் - தற்சமவடசொல். எரிவாய் - எரிநிற
வாயையுடைய என்றும், அனவின் தன்மைவாய்த்த என்றும் சொன்னவாம். மற்று-
வினைமாற்ற. எம்மை என்பது - இயற்கையற்றிய தனித்தன்மைப்பன்மை:
(ஒவ்வொருவரும் தம்மைப்பற்றித் தாம் நினைக்கும் பொழுது பன்மையாதலே
நினைத்தல், பெரும்பாலும் இயல்பு; இதனை நினைத்துக் காண்க.) இனி, தம்மைப்
போன்றவரையும் உண்படுத்திய பன்மை பெணினுமாம். இசுழ்த்த வினை -
பெயசொச்சம் காரணப்பொருளது. உம்மை - இம்மை பெண்பதன் எதிர்மொழி.
இசுழ்த்தமை - இறத்தகாலத் தொழிற்பெயர். பொறுப்பது என்பதில், -எதிரது
தழுவிய எச்சவுட்கை விகாரத்தால் தொக்கது. கொல் - அகை; வினாகையால்
இரக்கமுணர்த்துவ தெனினுமாம்: 'இடைச்சொற்கள் வேண்டிய பல பொருள்
களையும் வினைத்தற்கு உரியன' என்பது, வடநூலார் சொன்னது; தமிழ்நூலார்
கூட இது விலக்கன்று. 'பரிவதும்' என நிற்பிணுஞ் செய்யுளொகை குன்றது
யினும், இனியநகை தருத்தப்பொருட்டுக் குறில் செடிவாகி 'பரிவதூஉம்' என
அகபெடுத்தது: இன்னியையகபெடை. இதில் உம்மை - இறத்ததழுவிய
எச்சத்தொடு, உயர்வுநிற்ப்புப்பொருளது.

இச்செய்யுளால், னொயின்மையும் பொருளையுடையதும் பிறர்துன்பத்
திற்கு இரக்கும் அருளுடையதும் தறத்தவர்க்குச் சிறந்த விரதங்க ளென்று
கூறியபடி.

(அ)

④௯. மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவிபெனப் பேப்பெற்ற
வைவாய் வெட்டகை பவாவினைச்—வைவாய்ச்
கலக்காமற் காதத்துக்கு மாற்ற துடைபாள்
விலக்காது வீடு பெறும்.

(இ - ன்.) மெய் - உடம்பும், வாய் - வாயும், கண் - கண்ணும், மூக்கு - மூக்கும், செவி - காது, என் - என்று, பேர் பெற்ற - பெயர்கொண்ட, ஐவாய் - ஐந்துவழிகளை யுடையதாகிய, வேட்டை ஆவாவின் - வேட்டையாடிகையாகிய ஆவாவை, கலங்காமல் காத்த - (அதனால் தனதுமனம்) கலங்காதபடி தடுத்த, கைவாய் - துறவோழுக்கத்தில், உய்க்கும் - (மனத்தைச்) செலுத்துகின்ற, ஆற்றல் உடையான் - வலிமையையுடையவன், —விடக்காது - தவறாமல், வீடு பெறும் - முத்தியைப் பெறுவான்; (எ - து.)

தனதுமனத்தை ஐம்பொறிகளில் செல்லவொட்டாது தடுத்தத் துறவறவோழுக்கத்தில் செலுத்துகின்றவனுக்கு விசுவமாக முத்தி நித்திக்கும் என்பதாம்.

மெய் - ஸ்பரிசுத்திரியம், பேர் - பெயரென்பதன் மருஉ. ஐவாய் - ஐம்பொறிகளை வழியாகவுடைய; வாய் - குறிப்புப்பெயரெச்சம். கை - ஒழுக்கம்; வாய் - எழுவாயு. வேட்டையாவது - பொருள்களின்மேல் தோன்றும் பற்றுக்கம். ஆவாவது - அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் விடும் ஆசை; வேட்டையின் மிகுதி. வேட்டையாளுண்டாகின்ற ஆவா என மூன்றனுக்கு விரிச்சு; வேட்டையும்கூட ஆவாவும் என அவ்வழியாகக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. ஆவாவின் கை காத்த - “கைக்காத்துக் கற்றடக்கல்,” “செல்விடத்துக் காப்பான் கைக்காப்பான்” என்பன போல இவ்வுத்தரத்தின்பொருளில் வந்தது. வீடு - (எல்லாப் பற்றுக்களையும்) விட்டு அடையும் இடமெனக் காணப்பெயர்; ‘முத்தி’ என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. பெறும் - செய்யுமென் முற்று, இக்கே ஆண்பாதுக்கு வந்தது.

இச்செய்யுள், முதலடியில் யகா ஆசைகளை பெற்றுவந்தது. (க)

10. துன்பமே மீதுரைக் கண்டுத் துறவுள்ளா
ரின்பமே காமுறுவ ரேழையா—ரின்ப
மிசைதொது மற்றத வின்றொமை கோக்கிப்
பகைநல் பரிபாத மெல்.

(இ - ன்.) ஏழையார் - அறிவில்லாதவர், —துன்பமே மீதுரைக் கண்டும் - (இவ்வாழ்க்கையில்) துன்பம் மாத்திரமே மேன்மேல் அடுக்கிவரப் பார்த்தும், துறவு உள்ளார் - துறந்தலை வினைத்தனஞ்செய்யாராய், இன்பமே - (இவ்வாழ்க்கையில் உண்டாகுஞ்) செறிவ்பந்தையே, காமுறுவர் - (பெற) விரும்புனர்; மேல் - (அறிவால்) மேம்பட்டவரோ ‘வேள்குல்,—இன்பம் இசைதொறும் - அகவின்பம் (தம்பிடத்துக்) கடும்பொழுதெல்லாம், அதன் இன்றொமை கோக்கி - அகவின்பத்தாற் பின்வருந் துன்பத்தை கோக்கி, பகைநல் பரிபாத - (ஆதலால்) விருமபுகளைக் கொள்ளார்; (எ - து.)

இப்பாட்டின் இரண்டாம் அடியும், சிறு இசை - ஆம் பாட்டின் இரண்டாம் அடியும் ஒன்றுக்குமுதலாகவந்தது. இப்படி வெவ்வேறுசெய்யுள்களும் பொருளோடு சொல்லும் ஒற்றமைப்புகளும், சிறுபாண்கள் இடம்பு; இதனை, சமஸ்க

ததில் வேறுவேறு புலவராத் பாடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தினும், மணிமேகலை யினும் செவிடத்துக் காணலாம்.

இப்பாட்டிள் ஒருத்த இவ்வதிகாரத்த காண்காம் பாட்டோடு ஒத்ததே.

இவ்வாழ்க்கையாளுண்டாகும் துன்பத்தின் அகையக்டாட்டிலும் அந்நு ளுண்டாகும் இன்பம் மிதப்பதாயிருக்க, அந்நினை அநியமாட்டாமையால் அவரை 'எவையார்' என்றார். மற்ற, ஆம் - அகையக்ட. மற்ற - விண்ணாற்றும்மம். உன்னார் - எதிர்மறைத் தெரிவினை முந்தெச்சம். இவையோதும் - 'நோதும்' என்றும் இடைச்சொல் பெயர்ச்சொல் தன்மையுட்பட்டதனும், இவையோ என் னும் வினைத்தொகை அந்நினை விசேஷத்தது; இவையுத்தொதும் என்பதன் விசையாகக் கொள்வாரு முளர். பரியாத என்பதில், பரி என்பத - 'வடமொழி வினைபடி விசையம். மேல் - மேலோர்க்கு, பண்பாரு பெயர். 'மேல்' என்றும் எழுவாய் - பொருளால் உயர்ந்தினைப் பன்மையாயினுஞ் சொல்லால் பால்பகா அகிறினை பாதலால், 'பரியாத' என்றும் அகிறினை பொருமை வினைமுத்ததைக் கொண்டது. (30)

௭ - ஆம் அதிகாரம்.—சீனாயின்மை.

அநாவது - கோபத்தையுட்படுத்தும் காரணமாகிய குத்தம் ஒருவனிடத்த உண்டாகிய விடத்தும் அங்கோபத்தை உடைத்தானமையை உணர்த்துவது. இது, துத்தையுட்கு உரிய விரதங்களுட் தெத்தொன் குதலால், துத்திற் பின் கையக்டப்பட்டது. "குணமென்னுத் குத்தேறி கின்றுக் கெருவி, கண மேயன் கத்த வரிது" என்றபடி சாப. அதுக்கேச சத்தியையுடைய கிறை மொழியுத்தாராகிய முத்தத்ததத்த முணியுத்தது கென் ததிக்டப்பாத பன் திமைகளுக்கும் காரணமாகிய பவர்க்கும் வருத்தத்தது உண்டாகிப் பழிபாசுக் கினைப் பயத்த அங்கோபத்தையையுத் தவத்தையுத்தெத்தத் திக்கிதித்தெத்தது மாதலின், அத்தகைய கென் இல்லாமை - துத்தையுட்கு முத்தியபாச விரத மாலித்த. திருவள்ளுவனாகும் கெருவாமை பென்னும் அந்நினைத்ததைத் துத்த விடயில் கையுத்தாத காண்க.

கக. மதித்திறப் பாகு மிறக்க மதிபா
மிதித்திறப் பாகு மிறக்க—மிதித்தேறி
விபுத் தரிமே விருத்தல கத்ததிலார்
காயுத் கத்ததின்மை கன்ன.

(இ - க்.) மதித்த இறப்பாரும் - (தன்மை) கெளவியத்துச் செப்பவரும், இறப்ப - சென்; மதிபா - கெளவியமல், மிதித்த இறப்பாரும் - (தன்மை) கிழ்ப்புகித்திச் செப்பவரும், இறக்க - சென்; கயும் - (அத்ப பிராணியாகிய) கயும்; மிதித்த கதி - (பாசவையும்) மிதித்த - (அவர்க்கென்) கதி, தரிமேயுத் இருத்தலால் - தரிமயின்மேல் இருத்தலினால், அக்த அந்நினை - அக்த இருப்பை

அறிந்தவர், கையும் கதம் இன்மை - (பிறகாயும் தம்மையுஞ்) எடுப்படியான கோபத்தை உடைத்தானமை, என்று . கல்வது ; (எ - து.)

அறிவுடைபவர் பெரியவரை மதிப்பர் ; அறிவில்லாதவரோ அவமதிப்பர் ; அதற்கு ஈயே திருஷ்டாந்தம் ; அவர்களுண்டாகும் புதல் புண்ணியக்களையும் பழிபாணக்களையும் அடைபவர் அவரோ யன்றிப் பிறரால் : ஆதலால், அவமதித் தவரைக் கோபித்தல் அவசியமன்று என்பது கருத்து.

மிதித்தல் என்றது - இங்கே, வைதல் அடித்தல் முதலியவற்றைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று. இறத்தல் - செல்லுதல். ஈயும், உம்மை - இழிவு நெப்பு. அக்து அறிவார் காயும் கத மின்மை என்று - ஈயின்தன்மையை விவேகமில்லாத நென்று அறிந்து அதன்மேற் கோபம் கொள்ளாமல் போலத் தம்மையிசுமும் அறிவிவார்மேலும் கோபங்கொள்ளாமல் தருதியென்க. மதித்து இறப்பாரும், உம் - உயர்வுநெப்போடு எதிரது தழுவிய எச்சம். மிதித்து இறப்பாரும், உம் - இழிவுநெப்போடு இறத்தது தழுவிய எச்சம். இவற்றை எண்ணும்மைகளாகக் கொள்ளுதல் நெப்பன்று ; வெய்வெறு வாக்வின்களில் வந்ததனும்.

அக்தறிவார் என்பதில், ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது ; வெண்டினை பொருத்த அலகிட்டுக் காண்க. (ச)

கூஉ. தண்டாச் செப்பிற்றம் மின்னுயிரைத் தாங்காது
கண்டிழி பெல்லாந் துறப்படுவா—மண்டி.
படிபெயரா தாற்ற வினீவந்த போழ்தின்
முடிசிற்கு முன்னத் தவர்.

(இ - ன்.) அடி பெயராது - வைத்தகாலும் பெயர்க்கவொட்டாதபடி, ஆற்ற - மிகவும், இனி - தாழ்வு, மண்டி - இடைவிடாது செருங்கி, வந்த போழ்தின் - வந்த காலத்தினும், முடிசிற்கும் - (அதற்குக் கலக்காமல் ஏற்றுக்கொண்ட விதத்தை) நிறையெற்றும்படியான, உன்னத்தவர் - மனவலிமையையுடைய துறத்தவர்கள்,—தண்டா நெப்பின் - நீங்காத நெப்பினையுடைய, தம் இன் உயிரை - தமது இனிய பிரானனை, தாங்காது - தரிசாமல், கண்ட உழி எல்லாம் - கண்டவிஷயங்களி லெல்லாம், துறப்படுவா - விடுவார்களோ? [விடார் என்ற படி]; (எ-து.)

இச்செய்யுள், பிறர் தம்மை அவமதித்ததற்காகக் கொன்று உயிரைவிடுஞ் சிற்றறிவின்கைக் குறித்துச் சொல்லியதாகச் செய்யப்பட்டதென அறிக.

பெரிசுழ்ச்சி சேர்த்தவிடத்தும் அதைப் பாராட்டாமல் தாம் எடுத்த காரியத் தையே முடிக்கும் தன்மையுடையோர், கண்ட கண்ட இசுழ்ச்சிக்கெல்லாம் கலக்கி உயிரைத் துறவாமல் சாந்தமாகவேயிருப்பர் என்பது கருத்து. முத்தி பெறுதற்கு உரிய தாதலின் 'தண்டாச் நெப்பி னுயிர்' என்றும், உயிரினும் இனிய நென்று இன்னுதலால் 'இன்னுயிர்' என்றும் உறப்பட்டது. தமது உயிரை ஒழித்தவது மானத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டி மென்ற தன்மை இல்லாததற்குச் சூப்போவந்த துறவாததற்கு இன்னியமையாததென மறுத்தவாறு. இம்

மைப்பவனாகிய புலையுமாதிரியே வினைத்தற்கு உரிய மானந்தத்தால் இவ்வறத் தார்க்குச் செத்தாலும், முத்திப்பெற்றதற்குச் சாரணமாகாத அந்த மானந்தத்தைச் சாக்கும்பொருட்டு அநிதித்தெடத்த மானிடயாக்கையை விட்டு அதனொன்று மூலந்து பெறுதற்கு உரிய வீடுபெற்றதை யிழத்தல் தவறாததார்க்குச் செவ்வமை யுள் சாண்க.

இப்பாட்டிற்கு வேறுவகையாகப் பொருளுள் வருத்தம் உத்தரின், அநி சாரத்தோடும் தவறவிடக்கணத்தோடும் பொருத்ததாம்.

சென்றிழி - விசாரம். ஓ - எதிர்மறை. 'அடி பெயராத' என்பத, இழிவின் மிகுதியை விளக்கிற்று. முடிவிற்கும் என்பதற்கு, சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப, முடிவ் திற்கு மெனப் பிறவினைப்பாகப் பொருள்செய்துள்ளப்பட்டது; இவ்வாறு தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வருவதை வடதுவார் 'அந்தர்ப்பாவீத னீதி' என்பர், முடிவிற்கும்—முடி - பகுதி, சிவ் - ஆற்றலுணர்ந்தும் இஷ்டமில், கு - சாரி யை, உம் - எதிர்சாரப் பெயரொச்சவிகுதி. (உ)

கூக. சாவா தொருவன் தன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொ லோவாதே தன்னைச் சுடுதலா—லோவாதே
'பாய்ந்தமைந்த கேள்வி பறிவுடையா சொல்லுந் தன்
வாய்ந்தமைந்த சொல்லார் உறுத்து.

(-இ - க்.) ஒருவன் - பிறனொருத்தன், தன் வாய் - தனது வாயை, சா வாத - ஊத்துக்கொள்ளாமல், திறந்து-(அதனைத்) திறந்து, சொல்லும் - சொல்லு கின்ற, சொல் - தீச்சொல், லோவாதே - ஒழிபாயல், தன்னை - தம்மை, சுடுத லால் - வருத்ததலினால்,—லோவாதே - ஒழிவில்காமல், ஆய்ந்த - (தன்னை) ஆராய்ந்த, அமைந்த - சிரமப்ப, கேள்வி - தந்தகேள்வியோடு கூடிய, அறிவு உடையார் - ஞானத்தையுடைய துறத்தவர், எ ஞானதம் - எப்பொழுதும், உறுத்து - கேள்வித்த, காய்ந்த அமைந்த - உச்சிமாயுள்ள சொந்தனை, சொல்லார் - சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - து.)

பிறர்உரிய கெஞ்சொல் தமக்குத் துன்பத்தருளியே நிரூபித்தாயாகச் சொல்லி தாம் உதன் கெஞ்சொல்லும் இவ்வாறே பிறரை வருத்தமென்று உணர்ந்த, வினையின், னின்ற பிறர்விஷயத்திற் கெஞ்சொந்தனைச் சுருகொன் 'பது கருத்த. "நிலிநூற் சட்டியு ளுள்ளாத மாருதே, காலினூற் கட்ட வடு" என்ப பாடலால், 'லோவாதே தன்னைச் சுடுதலால்' என்றார். 'தன்னை,' 'அறிவுடை யார்' என வந்தது - ஓதுமைப்பல்கலை மயக்கம்; வழவகைநீ.

இனி, இச்செய்யுளுக்கு - துறத்தனொருவன் தன் வாயைச் சாவாமல் திறந்து னின்ற பிறரைச் சொல்லுஞ் சாபச்சொல் அவனது தவறத்தைச் செடுத்த அத்தவறத்துன்பத்தோடு பழைய பிறவித்துன்பக்களையும் ஒருங்கே செய்த வித்துச் சொன்ன அவினையே வருத்ததலால், கன்வி கேள்விகளால் திறைந்த அநி லுடையார் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட சொந்தனைக் கேள்வித்துச்சொல்லார்

என்றும் பொருள் சொன்னவராய், “தன்னைத்தான் காக்கித் திரைக்காக்க சாவாக்
கால், தன்னைப்பே சொல்லுஞ் சொம்” என்றார் தீரவகிருஷ்ணனும்.

எஞ்ஞான்றும் - ஸொஞ்செய்தற்குக்காரணம் ஒருவனிடத்தில் உத்தரவு பொழுதும் என்றபடி; தம்மை ஒருவர் சொற்செயல்களால் வருத்தியபொழுதும் என்ற. ஆய்ந்தமைந்த - துல்லினை ஆராய்ந்து கற்று அடக்கக்கொண்ட என்றும் உரைக்கலாம்; “கத்தறிவார் கண்டது அடக்கம்” என்பது மேற்கோளாக வின. தேவனியாவது - கேட்கப்படும் தூற்பொருள்களைக் கத்தறிந்தார் உறக் கேட்டல்; கற்றார்க்குக் கல்வியறிவை வற்புறுத்தியும், கல்லாதார்க்குக் கல்வியறிவை உண்டாக்கியும், இது மிகப் பயன்படும். கேள்வி - “வி” விருதி பெற்ற நொழிற்பெயர் ‘அகமைந்த’ என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது - பெய சொச்சம், பின்னது - அஞ்சாரியை பெருத பல்வின்பாற்பெயர். எஞ்ஞான்றும், எகாவிலு - எஞ்சாவைப் பொருளுது; உம்மை-மூற்றது. கதாத்தல் - கேட்பமுணர்ந்தும் உரிச்சொல்; “கதாப்புகு விப்பும் வெருளிப் பொருள்” என்பது நெயல் கடிப்பேறு : இது கருமைபென்னும் பண்பின் அடி. விசாரப்பட்டு வினைத் தன்மை பெற்றதாம். (க)

கூட. நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லிவக்கால்
வெர்த்து வெஞ்ஞார் விழுமிபோ—நேர்த்ததனை
புள்ளத்தா துன்னி யுரைத்தாரா யூர்கெட்பத்
துன்னித்தான் முட்டொங்கி கீழ்.

(இ - ள்.) நிகர் அல்லாள் - தமக்கு ஒப்பானாதவர் [சீழ்மக்க னென்றபடி, தேர்த்து - எதிர்த்து, தீர் அல்ல - (சொல்லத்) தகுதியில்லாத சொந்தனை, சொல் வியக்கால் - சொன்னால், விழுமியோர் - செந்த துறவையுடைய பெரியோர், தேர்த்து - (மனம்) புழுங்கி, வெருளார் - கோபியார்; சீழ் - சீழ்மக்களோ னென் றால், - அதனை, அந்நிகரத்தொன்றை, உணர்த்தார் உன்னி - மனத்தோற் றித் திந்து, ஒத்தது - ஆராய்ந்து, ஊர் தேட்ப - ஊரிதழ்வனவெல்லாரும் தேட்கும் படி, உரைத்து - (பலகோடுஞ்) சொல்லி, உராய் - (சுவர்முதலியவற்றில்) உராய்ந்து, துன்னி - எழும்பிக்குதித்து, துன்ன முட்டும் - துணிய் முட்டிக் கொள்வர்; (எ - து.)

இச்செய்தும் பெரியோரது தன்மையையும்: சீழோரது தன்மையையும்
 இனிப்பதாய் உறுவதானும், தன்மைநயிச்சியணி. இயற்கையை உள்வாங்கு
 உயிரிய தெற்றித்தவரது மனத்தை மகிழ்விப்பதானும், இவ்வணி எம்மையணிவா?
 நன்கு தெரிந்தொனம் சொண்டாறும் உயிரியனார், தன்மைய சீரிலா.

முதலடியைப் பிள்ளைகளிடமிருந்து வட்டி. வேர்த்து - உயம்பு புழுந்தி பென்றதாம். வேர்த்தல், உயம்பு, துன்றதல், துன்றப்பட்டதல் என்றும் இவை - கோபத்தின் மிகுதியால் உண்டாவன. வேர்த்து, ஓர்த்து - வேர்த்து, ஓர்த்து என்பவற்றின் அலிப்தல். விழுவிழை - நெய்ப்புணர்ந்தும் 'விழுமம்' என்றும் உரிச்சொல்வினாபடிப் பிறந்த பெயர்; "விழுமது விழுமமது நெய்ப்பு விழுமம்பயம்". என்பது நெய்வினாபடியி. விழுமம் என்பது, தம் வெய்தி

விழும் என நின்றது; இ - சாரியை, ஊர் - இடனாகு' பெயர். உராய் - பருதியே விளையெச்சமாவதின்றது; "வரிப்புனை பந்து" என்பதில் 'வரி' என்பது போல; இதில், விருதி முதலியன புணர்ந்து செட்டன வெண்க. இனி, 'உராய்' என்பதற்கு - வஞ்சுக்குசென்று என்று பொருள்சென்றதனும் ஒன்று. 'கீழ் முட்டிம்' என்ற முடிவை, கர:- ஆம் பாட்டில் 'மேல் பரிபாது' என்றும்போலக் கொள்க. ஆம் - அகச. அல்ல - பெயர். தன் - கந்தானு என்னும் வட சொல்லின் திரிபு.

(ச)

கூ. இனியா னடக்க மடக்கம் இனபொரு
வில்லான் கொடையே கொடைப்பய—எல்லா
மொறுக்கு மதுகை புரணுடை யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

(இ - ள்.) இனியான் - யெனவனமுடையவனது, அடக்கம் - (நெறின்ப வழியிற் செல்லாமல்) அடக்கியிருத்தலே, அடக்கம் - நெறி அடக்கமாம்; இன பொருள் இல்லான் - மேல் மேல் வளரும்படியான பொருள் வரும்படி வில்லாதவனது, கொடையே - ஈகையே, 'கொடை பயன் - நெறி நடைப்பயனும்; (அவைபோல),—எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஒறுக்கும் - அழிக்கவல்ல, மதுகை உரன் - (தவ) வலிமையின் மிகுதியை, உடையாளன் - உடைய துறந் தவன், பொறுக்கும் - (இனமில்லாமற் பிறர்செய்த பிழைகளைப்) பொறுத்துக் கொள்ளுகின்ற, பொறையே - பொறுமையே, பொறை - நெறிப்பொறுமையாம்; (எ - று.)

வயதில் முதிர்ந்தவன் வலிமையில்காமையால் அடக்கியிருத்தனும், அவ் விறந்த செவ்வமுடையவன் தனது செல்வத்தின் மிகச்சிறிதொருபகுதியைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தனும், பிறர்மேற் சோபய்ச்சென்றி அவரை வருத்தத்தற்கு வேண்டும் வல்லமை வில்லாதவன் பொறுத்திருத்தனும் இயல்பேயாதவால், அவை விசேஷஞானமென்று கொண்டாடத் தக்கனாவல்; பொறியினை வென்று தந்திய இனமைப்பருவ முடையவன் இத்திரியவிரகஞ் செய்திருத்தனும், வழி யவன் தனக்குக் கிடைத்தவற்றிற் சிறிது பிறர்க்குக் கொடுத்தனும், எவ்வளவு உயம்பட்டோரையும் அழிக்கவல்ல தபோபவமுடையவர் சோபய்ச்சொன்னா தொழிதலுமே அரியன வாதலால் கொண்டாடத்தக்கன என்பதாம். இங்ஙனம் பொறுப்பட இப்பாட்டில் மூன்று பொருள்சன் சொல்லப்பட்டிருப்பினும், அதி சாரத்தால், முதலிசைந்தவாக்கியங்களை உபமான மாகவும், மூன்றாவதை உபமேய மாகவும் கொண்டு எடுத்துக்கூட்டுவகையையினின்பாற் படித்தாக 'எல்லா மொறுக்கும்' என்ற அடைமொழியாலும், அதிசாரத்தாலும், 'மதுகைபுரணுடை யாளன்' என்றது - ஆற்றலாற் பெரியவராய் அசரினும் தவத்தாற்பெரியவராய் முனிவர்க்கும் உரியதாம்.

இனியான் - இனமையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த ஆண்பாற்பெயர்; பண்புப்பெயர் - ஈறேபாய் இடை அகரம் ஐயவியிற்று; இனி, இச்சொல் - எதிர் மறைந் தெரிதலை, வினையாலினையும்பெய் தாரும்பொழுது, இனித்திடாதவன்

எனப் பொருள்படுதலும் காண்க. அடக்கம், சொடை, பொறை - தொழிற் பெயர்கள். சிறு பொருள் - விசைத்தொலை, பிரிவின பேசுதலை முதல் வாக்கியத்திலும் உட்டு.

(௫)

கூ. கல்லெறிந் தன்ன கயவர்வா யின்னாச்சொ
கெல்லாரும் காணப் பொறுத்துப்ப—கொல்லி
யிடுநீற்றாற் கையவிந்த நாகம்போற் தத்தம்
குடிமையான் வாதிக்கப் பட்டு.

(இ - ஈ.) (தமந்தவர்).—இடு நீற்றும் - (மந்திரித்து) எறிந்த விழுநிலியினால் (தடைசெய்யப்பட்டு), கை அவிந்த - படமெடுக்கமாட்டாமல் ஒடுங்கிய, நாகம் போல் - கல்லபாம்புபோல, தம் தம் குடிமையான் - தத்தமது ஆச்சிரமத்துக்கு உரிய குழுக்கத்தால், ஒல்ல - விரைவிலே, வாதிக்கப்பட்டு - தடுக்கப்பட்டு,—கல் எறிந்தன்ன - கல்லால் எறிந்தாற்போலத் துன்பஞ்செய்கின்ற, கயவர் வாய் இன்னு சொல் - மூடர்வாய் துண்டான இனிமை பல்வாத [கடுஞ்] சொற்களை, எல்லாரும் காண - பலரும் அறிய, பொறுத்து—, உப்பப் - (தமதுவிரதத்தைச்) செலுத்துவர்; (எ - து.)

மந்திரபூர்வமாக மேலே விழுநிலையியப்பட்ட சர்ப்பம் தன்னை அப் பொழுது பிறர் வருத்தினாலும் அவரைத் தான் சிறித் தீண்டி வருத்தாமல் தடைக்கு அஞ்சி உட்டுப்பட்டு அடக்கிக்கிடத்தல்போல, அடக்கத்துக்கு உரிய தமவறத்தை மேற்கொண்ட பெரியோரும் தம்மைப் பிறர் தீய்த்தாலும் அவரைத் தாமதோபித்து வருத்தத் தொடங்காமல் தமது ஆச்சிரமத்தின் தகுதியை கோக்கி அடக்கியுப்பர் என்பதாம். உருமையணி.

இன்னுச் சொற்களுக்கு 'கல்லெறிந்தன்ன' என உருமையுடையது, தவறாமல் மிகவருத்தத்தகன என்பதற்கு, 'சொல்' எனவே அமைத்திருக்க, 'வாய்' என வேண்டாத உரியதனும், அவர்வாய் எப்பொழுதும் கல்ல சொற்கள் பவின்ற நியாதனை அதன் இழிவு விளங்கும். உப்பப் - ஈனமின்மையென்னும் விரதத் தவறாமல் குழுவார் என்பதடி. நாகம் - வடசொல்; கசத்தில் வாழ்வதென்று காணப்பொருள்: கசம் - மரமும், மலையும்.

தத்தம் - தாம்என்பதன் விரகாமாயித தத்தம் என்பதன் வலிந்தல். குடிமை, மை - தன்மைப்பொருளுணர்த்தும் விருதி. கயமை - கீழமை; 'கயமையாவது - குணங்கள் பாலும் இவைய சிதோத தன்மை' என்றார் பரிமேலழகரும் அந்நினை யுடையவர், கயவர். குடிமையென்பது, உயர்குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற குழுக்கமொன் ற்பொருள்படுதலாலும், இங்கே, இடத்துக்கு ஏற்ப ஆச்சிரமமொழுக்கமாயிற்று. வாதிக்கப்பாதிக்க. ஒல்லு கையவிந்த என இயைப்பிலுமாம். ஒல்ல - விரை வுணர்த்தும் இடைச்சொல்.

(௬)

கூ. மாற்றாய் நின்றதம் மாறெற்பார்ச் கெணமை
பாற்றமை பென்னா ரறிவுடைபர்—மாற்றமை
கோத்தின்னா மந்தவர் செய்தக்காத் முமவரைப்
பேர்த்தின்னா செய்வாமை நன்று.

(இ - ள்.) மாற்றார் ஆம் நின்ற - பகையுள்ளவர்களைப்பின்று, தம் மாறு ஏற் பார்த்து-தமது பகைமைக்கு உரிய காரியங்களை மேற்கொண்டவர்க்குவிஷயத்தில், அவாமை- (தாமதம் அகற்றை) மேற்கொள்ளாமலிருப்பதை, அறிவுடையார்—, ஆற்றாமை என்னார் - (தாழ்த்தவர்களுக்கு) வலியில்லாமையென்று இழித்துப் பேசார்; (ஆதலால்), அவர் - அப்பகைவர், ஆற்றாமை - பொறுமையில்லாமல் நேர்த்து - எதிர்த்து, இன்னு - துன்பந்தருவனவற்றை, செய்தகால் - (தமக்குச்) செய்தால், தாம் - தாமதம், அவரை - அவர்களுக்கு, பேர்த்து - மீட்டும், இன்னு செய்யாமை - அக்கொடுமைகளைச் செய்யாதிருத்தல், என்று - எல்லது; (எ - து.)

தமக்குப் பகைவராய்த் தீங்குசெய்பவர்க்குத் தாம் எதிராய் நின்ற தீங்கு செய்யாமை உத்தமவுத்திரிய விர்த்துப்போலத் துறவறத்தார்க்குத் திறமீன்மை பென்னும் பழிப்புக்கு இடமாகாது; பிறர் செய்த தீங்குகளைப் பொறுத்து அவர்க்குத் தீங்குசெய்யாமையே தகுதி யென்பதாம்.

மாற்றார் மாறுதலுடையவர்; த் - விரித்தல்: (மனத்தை) மாற்றுபவரு மாம். ஏற்பார்க்கு, அவரை என்பன - உருபுமயக்கங்கள். ஆற்றாமை என்னுஞ் சொல் இரண்டினுள், மூன்றது - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; பின்னது - எதிர்மறைவினையெச்சம். இன்னு - பண்படியாகப்பிறந்த எதிர்மறைப் பலவின் பார்ப்பெயர். மற்று - அகை; வினைமர்த்துமாம். (எ)

கூடி, செடுங்கால மோடின ரீசர் வெருளி

செடுங்கால மின்றிப் பாக்கு—மடுங்கால

ரீர்கொண்ட வெப்பம்போற் றுனே தணிபுமே

சீர்கொண்ட சான்றோர் இனம்.

(இ - ள்.) ரீசர் - சீழ்மக்களது, வெருளி - கோபம், செடுங் காலம் ஒடினும்- பலகாலஞ்சென்றாலும், செடுங் காலம் இன்றி - தான் அழியுங் காலமில்லாமலே, பாக்கும் - மேன்மேல் வளரும் ; சீர் கொண்ட - சிறப்பைப்பெற்ற, சான்றோர் - (துறவொழுக்கம்மிக்க) மேலோரது, இனம் - கோபமோ வென்றால்,—அடிம்காலை ரீர் கொண்ட வெப்பம்போல் - காப்பச்சப்பட்டகாலத்தில் ஐயங்கொண்ட குடுபோல, தானே தணியும் - (பிறர் ஆற்றவேண்டாமல்) தானாவே (வினாவில்) தணிந்துபோம் ; (எ - து.)

அநாதியாய் வருகின்றவாறுபற்றித் துறந்தவர்க்கும் ஒரோவிடத்து வெருளி நோன்றினும் நோன்றியபொழுதே அதனை அவரது மெய்யுணர்வு அழிக்குமாந லால், இங்ஙனங்கூறினார்; இதுபற்றியே, திருவாக்குவானாரும் “குணமென்னுங் குன்றேறி தீண்டுர் வெருளி, கணமேயும்” என்றது : “சத்தியனோ டொப்பப் பவர்த் சடுஞ்சினத்துப், பொற்பினனோ டொப்பாரும் போய்வாரோ—விதிபி டுத்து, சீர்மெழிய வெய்த வடுப்போல மாறுமே, சீரொழுது சான்றோர் இனம்” என்ற முறையையேய் காண்க. சான்றோர்இனம் தானேதணியு மென்றதனாலும், ரீசர்வெருளி பிறர் பலர் தணிக்கும்படி எவ்வளவு முயன்ருளும் தணிவாதென் பது பெறுப்பிடும். ‘அடிம்காலை ரீர்கொண்டவெப்பம்’ என்ற உபமானத்தால், ‘அத்தனை சென்போ ரதனோர் மந்தெய்யிர்க்குஞ், செந்தன்மை பூண்டொழுது

லான்" என்றபடி துறவிகள் இயற்கையில் தன்மையான அருளுடையவ ரென் பதும், அவர்க்குச் னெம் பிறர்செய்யுங் தீங்குபற்றிச் செயற்கையிலாகாதேயென் பதும் விளங்கும். உவமையானி.

குடி. னும், உம் - நெப்பு வெருளி - வெருளுதல் : 'இ' விருதி பெற்ற தொழிற்செயர். சரணம் - சரண யென விசாரம் ; சாமரம் - சாமரை, சரிதம் - சரித்த, வதம் - வதை என்பன போல. நீர், சீர் என்பவற்றை - நீரம். ஸ்ரீ என் னும் வடசொல்லின் தொலை என்பர். தணிபுமே, ஏ - தேற்றம் ; விடப்படிமம்

கி.க. உபகாரஞ் செய்ததனை போராடே தங்க
ணபகார மாற்றச் செயினு—முபகாரம்
தாளுசெய்வ தல்லாற் தவற்றினுற் றீங்குக்கல்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க்கில்.

(இ - ள்.) உபகாரம் செய்ததனை - (தாம்) கன்றிசெய்ததை, ஓராடே-(பிறர்) நினைவாமலே, தங்கல் - தம்விஷயத்தில், அபகாரம் - சிங்குநினை, ஆற்ற - மிகுதி வாக, செயினும் - செய்தாலும், தாம்—, உபகாரம் செய்வது அல்லால் - (அவர் கட்டு மேன்மேலும்) கன்றிசெய்வதே யல்லாமல், தவற்றினால் - (அவரிடத்தி லுண்டான) குற்றங்களையாமல (க் கோபித்து), சிங்கு ஊக்கல் - (தாமும் அவர்க் குத்) நினைசெய்யமுயலுதல், வாண் தோய் குடி பிறந்தார்க்கு - பெருமைபொருள் திய உயர்குலத்திற் பிறந்து துறந்தவர்களுக்கு, இல் - உண்டானது ; (ஏ - து.)

தாம் செய்த உபகாரத்தை மறவாமலிருந்து பிரதிபுபகாரஞ் செய்யாமையே போடு அதனை மறந்து மேலும் தமக்கு அபகாரத்தை மிகச்செய்தற்குக் தொடங் திய நீசர்களுக்குத் தாம் அபகாரஞ் செய்யாமையோடு மேன்மேல் உபகாரஞ் செய்தல் துறவியினியல் பெண்பதாம்.

வாண் தோய் குடி - (புதுவா) தேவலோகத்தை அனாவிய குடிபென்ற மரம் ; இனி, ஆதாயத்தைவளாவிய குடி பென்ற பொருளால் உயர்ந்தகுடியென் னால் கருத்துப்பட 'வாண்தோய்குடி' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம் : சிங்குநிறையில் "வாணுயர் தோற்றம்" என்பதற்கு - 'வாண்போலுயர்ந்த தவிரிடம்' என்று பொருளுடைய பரிமேலழகர் 'வாணுயர் தோற்றம் என்பது - "வாண்தோய் குடி" என்றதோலே ஓலகினைவழக்கு' என்றதும் காண்க. 'குடிப்பிறந்தார்' என்பது - அநிசாரத்தால், துறவந்தார் மேல் விற்றது. 'வாண்தோய் குடி' என்ற தொடர், இத்தலில் 'குடிப்பிறப்பு' என்னும் அநிசாரத்தின் இரண்டாஞ் செய்யுளினும் வந்துள்ளது. ஓராடே, ஏ - தேற்றத்தோடு இரக்கம். செயினும், உம் - இழிவுசெய்யு.

"இன்னு செய்தாளை பொறுத்த வளர்காண, கண்ணஞ் செய்த விடல்,"
"இன்னு செய்தார்க்கு மினியனே செய்யாக்கா, வெள்ள பயத்ததோ சாண்பு"
என்றவற்றாலும், சிங்குசெய்தார்க்கு எதிர்நின்று செய்யாமையும், கெஞ்செய் தலும் நெடுப்பாடல் அறிக.

(க)

எ0. கூர்த்தநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுத் தம்வாயாப்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரீங்கெயிலு—ரீர்த்தனறிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவொ
மேன்மக்க டமவாயான் மீட்டு.

(இ - ன்.) நாய்—, கூர்த்த - கோபம்மிக்கு, கௌவிக் கொள - (தம் உடம்
பைச்) கடித்துப்பிடுங்க, கண்டும் - பார்த்தும், தம் வாயால்—, பேர்த்து நாய்
கௌவினா—மாறுபட்டு நாயைக்கடித்தவர்கள், ஈங்கு - இவ்வுலகத்தில், இவ்வினா—;
(அதுபோல), கீழ் மக்கள் - அற்பர்கள், ரீர்த்து அன்றி - குணமுடைய சொல்
ஒன்றையுஞ் சொல்லாமல், கீழ் ஆய தாழ்வாகிய சொற்களையே, சொல்லியக்
கால் - சொன்னால், மேல் மக்கள் - மேலோர் [துறத்தவர்], தம் வாயால்—,
மீட்டு சொல்பவொ - மாறாக் (அப்படிப்பட்ட சொற்களை)ச் சொல்வார்களோ ?
[சொல்லா சொற்படி]; (எ - து.)

கீழோர் தம்மை வைதால் மேலோரும் அவரைக்கோபித்து எதிர்த்தால்,
நாய்கடித்தால் அதனை எதிரிற் கடித்தல்போலத் தகுதியற்ற தென்பதாம். “ரீர்த்
தகலில்லார் நிரம்பாமைத் தம் கலியில், கூர்த்தவரைத் தாம் கலிதல் தோன்றால்
சான்றோர்க்குப், பார்த்தோடிச் சென்று கதம்பட்டு நாய் கௌவிற், பேர்த்து
நாய் கௌவினா ரில்” என்ற பழமொழிச் செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. கீழ்
மக்கட்கு நாயுமை கூறியது, அவர்களிறிவை கங்கு புலப்படுத்தற்கு.

‘சொல்ப’ எனவே அமைத்திருக்க, ‘தம்வாயால்’ என வேண்டாது கூறி
னார், அவர்கள்வாய் கல்ல சொற்களையே பயின்ற தெனத் தாம் வேண்டியதன்
சிறப்பு முடித்தற்கு ; இங்ஙனம் துட்பமாகக் கருத்துக் கொள்ளுதல், வடநூலில்
நாற்பரீயம் எனப்படும் : “ஒழுக்க முடையவர்ச் சொல்லாவே நீய், வழுக்கியும்
வாயாற் சொலல்” என்ற திருக்குறளிலும் இங்ஙனம் காண்க. ரீர்த்த - ரீர்மை
பென்னும் பண்பினையாய் பிறத்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாளையும
பெயர். ஆய - பெயர்.

உபமான உபமேயங்களைத் தனித்தனி கிறத்தி அவற்றின் இடையில்
உவகையுருபுசொடாமற் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவத் தோன்றத் கூறினமையால்,
இது - எடுத்துக்காட்டுமேமையான; இதனை வடநூலார் ‘ந்ருத்தூடாத்தாலவி
காசம்’ என்பர். (ஸ0)

தூவறவியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது இ ல் ல ற னி ய ல்.

செய்வரிசையாமை முதல் எழுதிகாங்கனாள் அறத்துப்பாவின் முதற் கூறுபடி துறவறம் கூறி, இனி அதன் இரண்டாங்கூறுபடி இவ்வறம் கூறு வான் தொடங்கினார். இவ்வறமாவது—இம்மை மறுமையாகிய இருமையின் பங்கினையும் அனுபவித்தற்குரிய இவ்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற தெரி யில் கின்று, அதற்குத் துணையாகிய கற்புடைமையையோடுஞ் செய்யப்படும் தருமம்' என்றும், 'பொறையுடைமை முதல் ஆறு அதிகாரங்கள் இவ்வறவியல்' என்றும், இனி "அறவியலிருவகைத்தா மவைதம்முள், தறவே ழில்லற மிரு முன் நென்ப" என்ற பழைய உரைக்குத்திரத்தா னுரைகள்' என்றும் முன்னரே உரைப்பாயினதில் உரைத்தவாற்றால் இதன் பொருள் முதலியன இனிது விளங்கும்.

அ - ஆம் அதிகாரம்.—பொறையுடைமை.

அதாவது - காணும்பற்றியாவது அறிபாணையாலாவது ஒருவன் தமக்குக் குற்றஞ் செய்தவிடத்துத் தாமும் அதனை அவனிடத்துச் செய்யாமற் பொறுத் தலை யுடையவாராதல். இவ்வாழ்பவர்க்கு உரிய பலகுணங்களிலும் இது இன்றி யமையாச் சிறப்புடைய தாதலின், இவ்வறவியலின் முதலில் வைக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவனாரும் பொறையுடைமை பென்னும் அதிகாரத்தை இவ்வறவியலில் வைத்தவாறு காண்க. கெடின்மையும் பொறையுடைமையும் வெவ்வேறு இயலின்பாற் பட்டன வாதலால், இது கூறியதுகூற வாகாது.

எக, 'சொகை பருவிக் குளிர்வரை நன்னாட

பேதைபோ டியாது முகையற்க—பேதை

யுரைப்பிற் கிதைத்துரைக்கு மொல்லும் வகையான்

வழுக்கிக் கழிதலே நன்று.

(இ - ள்.) கோதை - மாண்போல விழுவின்ற, அருவி - சீராகவிசை யுடைய, குளிர் - குளிர்ச்சிபொருத்திய, வரை - மனைநையுடைய, எல் - நெய்த, நாட - பாண்டிய நாட்டையுடைய அரசனே!—பேதைபோடு . அறிவில்லாத வனோடு, பாடும் - எழுதும், உரையந்த - சொல்லதெரிக்கக்கூடாது; உரைப் பின் - சொன்னால், பேதை- அவ்வறிவில்லாதவன், கிதைத்து உரைக்கும் - வரம் பழித்து பேசுவான்; (ஆதலால்), ஒன்றும் வகையான்-கூடிய விதத்தால், வழுக்கி- தப்பி, கழிதலே - (அவனது தொடர்ச்சியினின்ற) கீக்குதலே, நன்று - சல்லது; (எ - று.)

தம்மோடு சலந்த அறிவில்லாதவனொருவன் தமக்கு பாதாயினும் ஒரு பிழையைச் செய்தால் அதற்காகச் கோபித்து அவனை ஒன்றுக்கு சொல்லவானாது; சொன்னால் அவன் மேன்மேல் எதிர்த்துப்பேசி இகழ்வான்; ஆதலால், சமயம் பார்த்து விரோதமில்லாமலே அவனது தொடர்ச்சியை விட்டுவிடுதலே சல்லது என்பது சூத்திரம்.

காட்டின் நிலவளத்துக்கு முக்கியகாரணமாகிய நீர்வளத்துக்கு இடமாகிய மலையின்மேல்செறிப்பைக் கூறினார். இதனால், மருதநிலமாகிய அங்காட்டை அடுத்ததன் குறிஞ்சிநிலமாகிய மலையின் மாட்டி விளங்கும்; “இருபுறமும் வாய்ந்த மலையும் வருபுறமும், வல்லாணும் காட்டிற்கு உறுப்பு” என்ற நீருக் குறளினாலும், ‘இடைபதன்றி ஒருபுறையதாதலும், தன்வளத்தருதலும், மாரிச் சண் உண்ட நீர் கோடைக்கண் ஊழித்தலு முடைமைபற்றி ‘வாய்ந்தமலை’ என்றார்’ என்ற அதன் உரையாலும், மலை காட்டிற்கு அவையுமாதலும் நில வளத்துக்கு இன்றியமையாத நீர்வளத்துக்குக் காரணமாதலும் காண்க.

‘கோறையருவிக்குளிர்வகைகன்னாட’ என்பது, ஐயேழைக் கிணை.

வகை - கணு; அநீதியுடைய மூங்கில் விரையும் மலைக்கு இருமடியாகு பெயர். பேதை - அநியாயம்; பேதைமை பென்னும் பண்பின் அடி: இங்கே, அநியாயத்தவனுக்கு, பண்பாகுபெயர். பேதையோடியாதம் - குற்றியலிகரம். உரைப்பின் - எதிர்சாலவிரையெச்சம்; ப் - எழுத்துப்பேறு: எதிர்சாலவிடை நிலையன்று: விருதியோ காலம் காட்டுதலினால். ஒல்லுநிலை, ம் - மகாக்குறுக்கம். கந்து - ஒன்றன்பாற்றுகிறிப்புமுற்று.

“இவங்கு நீர்முடி யிந்திரன் மார்பின்மேல், விவங்கி வீழ்த்த முத்தாரமும் போன்றவை” என்றார், சித்தாமணிவிலும். (ச)

எஃ. நேரல்லார் நீரல்ல சொல்லிபக்கான் மற்றது
தாரித் திருத்த தருதிமற்—ஒருகும்
புகழ்மைபாச் சொன்னாது பொங்குநீர் ஞாலஞ்
சமழ்மைபாச் சொண்டு விடும்.

(இ-ள்.) நேர் அல்லார் - (தமக்கு) ஒப்பாசாதவர் [தீர்ப்பட்டவர்என்றபடி], நீர் அல்ல - மற்றவர்களைப்போலவாத சொந்தன், சொல்லியக்கால் - சொன்னால், அது-அவ்வாறுசொன்னதை, தாரித்திருத்தல் - பொறுத்திருத்தலே, தருதி - (மேலோர்க்குத்) தக்கதாய்; மற்ற - அதற்கு வேருகிய பொதுமை யின்மைபை, பொங்கு நீர் ஞாலம் - மிக்க நீரையுடைய கடலார் குழப்பட்ட பூமியி னுள்ள உயர்ந்தவர், புகழ்மை ஆ சொன்னாது - புகழுக்குக்காரணமாக என்னாமல், சமழ்மை ஆ சொண்டுவிடும் - பழித்தற்குக் காரணமாக என்னி விடுவர்; (எ-து.)

“நிதியோச்செய்த நிறுபிழையெல்லாம், பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே” என்பவாதலால், மேலோர்சொன்ன தருதியில்செய்தலிற் பொறுத்தலே புகழாம்; பொருது தாரும் தருதியில்செய்த கூறினால் அது தீழ்மையின் பாற்பட்டுப் பழிப்புக்கு இடமாகென்க.

ஆ-ஆ என்பதன் விவரம்; இது “சாவென் மொழி வீற்று உயிர்மெய் சாதலும் விதி” என்றதன் உபலக்ஷணத்திற் சொன்னத்தக்கது. தாரித்து - தரித்து. நேர்அல்லார் - சொல்லுபவன் குணமில்லாதவன் என்றமாம். அல்ல -

பெயர். முதலடியில், மற்ற - அசை. இரண்டாமடியில், மற்ற - அங்வாறு பொறுத்திராமல் தாரும் அப்படிப்பட்ட சொற்களை எதிரோசொன்னால் அது என்னும்பொருளைத் தந்ததனால், பிறிது என்னும் பொருளாகுது. 'ஒரும்'.—அசை "அஞ்சுவ தோரு மறனே" என்றவிடத்துப் போல. புழங்குமை, சமங்குமை என்பவற்றில், மைவிகுதி - தன்மைகுறித்தது. பொங்கு நீர் - விளைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பதனால், ஞாலம் - இங்கே, உயர்ந்தோரை உணர்த்திற்று. ஞாலம் கொண்டு விடும் - கோவிலையோடீக்கிய முடிபு. (உ.)

௪௩. / காதலார் சொல்லும் கடுஞ்சொ ளுவந்துகாக்கு
மேதிலா ரின்சொலிற் தீதாமோ—போதென
மாதர்வண் டார்க்கு மலிகடற் தண்சேர்ப்ப
வாவ தறிவார்ப் பெறின்.

(இ - ள்.) போது எனாம் - பூக்களிலெல்லாம், மாதர் வண்டு - அழகிய வண்டுமே, ஆர்க்கும் - ஆவாரிக்கப்பெற்ற, மலி கடல் தன் சேர்ப்ப - நிறைந்த கடலின் குளிர்த்தொழை கலையையுடைய அரசனே!—ஆவது அறிவார் பெறின் - (ஒன்றினால்) உண்டாவதாயிப் பயனை (சல்லது நீயது என்று) பருத்தறிபவரைப் பெற்றும்,—காதலார் சொல்லும் கடுஞ்சொல் - (தம்பிடம்) அன்புள்ளவர் சொல்லுகிற கொடியசொல், எதிலார் உவந்து உரைக்கும் இன்சொலின் - விசேஷிகள் மகிழ்ந்து சொல்லுகின்ற இனிய சொல்லிப்போல, நீது ஆமோ - நிமையைத் தருவதொன்றாகுமோ? (எ - து.)—ஆவது, என்மையையே தரும் என்றபடி.

அன்புள்ள கண்பர் தந்தகாலத்தில் இனியனாவாகாமல் வெறுக்கத்தக்க சொற் களைச் சொன்னாலும் அவை பிற்காலத்தில் என்மையையே தரும்; அன்பில்லாத பகைவர் சொல்கின்றிய சொற்களையே சொன்னாலும் அவை விரைவில் நிமையை தரும்; இத்தன்மை, சொல்லிப்பயனை அறிவார்க்கு கன்கு விளங்கும்; ஆதலால் வேண்டியவர் கடுஞ்சொற்சொன்னாலும் பயன்கோக்கிப் பொறுக்க வேண்டு மென்பது, கருத்தது. "இனிபவ சொன் சொலினு மின்சொல்லெ யின்னார், கனியுமொழிபுக்கடுவே - பணங்கொருத்தும், வெண்ணாம் வெய்தெயினு தேய்பீர்க்கு மெப்பொடிப்பச், சின்ன குளிர்த்தன் கொழும்", "மாதர் சொஞ் சடைபார் வன்சொலினி தேனைபவர், பேசுந் தின்சொல்பிறிதென்ச - ஈசுந், கல்லோ னொழிவையோ கன்னுதா லொன்சொப்பு, வில்லொன்மனரோவிரும்பு" என்றார் பின்னோக்கனும்.

கடுஞ்சொல் - செவிக்கு இன்னா சொல். போது - மலரும் பருவந்த அரும்பு. அறிவார்ப்பெறின் - இயல்பின் விசையாய்ப் பகாம் மிக்கது. 'போதெனாம். மாதர்வண்டார்க்கும்' என்பது, செய்தல் விமையிற் கடந்தகாலின் லாந்தகம் நெய்ப்பித்தது. பெறுதலின் அருமை தோன்ற, 'பெறின்' என்றார்.

எசு. அறிவு தறிதடங்கி பஞ்சவ தஞ்சி
யுறவு துலருவப்பச் செய்து—பெறுவதஞ
வின்புற்று வாழு மிப்பலுடைபா ரெஞ்ஞான்றுங்
துன்புற்று வாழ்த லரிது.

(இ - ன்.) அறிவுது - அறிவுவேண்டியவை யெல்லாம், அறிந்து—, அடங்கி-
பொறுமைக்குணமுடையாய், அஞ்சுவது - அஞ்சத்தக்க பழிபாவங்களுக்கு
அஞ்சி - பயந்து, உறவது - தாம்செய்யும் காரியத்தையெல்லாம், உலரு உலப்ப-
உலகத்தவர் மகிழும்படி, செய்து—, பெறுவதஞ - அதனூற் பெறும் பயன்
களால், இன்பு உற்று - இன்பமடைந்து, வாழும் - வாழ்வின்ற, இயல்பு உடை-
பார் - தன்மையையுடையவர், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், துன்பு உற்று
வாழ்தல் - துன்பமடைந்து வாழ்தல், அரிது - இல்லை; (எ - று.)

“அறிவுடையா ராவதறிவார்,” “சுற்றறிவார் கண்டடக்கம்,” “அஞ்சுவ
தஞ்சாமைபேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச லறிவார்தொழில்,” “உலகத்தோ டொட்ட
வொழுதல் பலகற்றுங், கல்லா ரறிவிவாதார்” என்பன, இங்குக் காணத்தக்கன.

இப்பாட்டில் அறிவுடைமை, தீவினைபச்சம், ஒப்புரவுசெய்தல், நிரம்பிய
மனமுடைமை என்ற பிறபொருள்களுக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், ‘அடங்கி’
என்றதைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்
பட்டதென்க.

அறிவுது, அஞ்சுவது, உறவது, பெறுவது - சாதிநொருமை. உலரு -
லோசமென்னும் வடசொல்வின் திரிபு; இது; இடத்தையும் மக்களையும்
உணர்ந்தும். ‘அரிது’ என்பதில், அருமை - இன்மைகுறித்தது. (சு)

எஃ, வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் ஈட்டக்கூற்
தேற்று வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயி
னூற்றுத் துணையும் பொறுக்க பொருளுயிற்
றுற்றருதே தூர விடல்.

(இ - ன்.) இருவர் இரண்டுபேர், வேற்றுமை இன்றி - மனவேறுபாடு
இல்லாமல் [ஒற்றமையாக], கலந்து - சேர்த்து, ஈட்டக்கூல் - ஈடுகெடுத்தால்,
(யின்பு), ஒருவன்கண் - (அவ்விருவருங்) ஒருவனிடத்து, தேற்று ஒழுக்கம் -
ஈம்பத்தகர தீயகூத்தை, உண்டு ஆயின் - உண்டாகுமானால், (மற்றொருவன்),
ஆற்றும் துணையும் - (தன்னூற்) பொறுக்கக்கூடியமட்டும், பொறுக்க - பொறுக்
கக்கூடவன்; பொருள் ஆயின் - பொறுக்கமாட்டாமற்போனால், தூற்றருதே -
(அவனது தீயொழுக்கத்தைப்) பலரும்அறிய வெளிப்படுத்தாமல், தூரவிடல் -
(அவனது ஈடுகெடுத்தத்) தூரத்தில் விடக்கூடவன்; (எ - று.)

ஈட்டக்கூல் என்ற எதிர்காலவினையெச்சத்தில், கண் - பகுதி, ஈசாம் - டகா
மாணது - சந்தி, ட் - எழுத்துப்பேறு, அ - சாரியை, க் - சந்தி, கால் - விருதி.
தேற்று என்பதில், பகுதியாகிய தேற்று என்பதைத் தன்வினை பிறவினை இரண்
டுக்கும் பொதுவென்றவது, பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்ததென்றவது,

தேவனார் தன்வினாவிலுடைய தரமெய் விரித்தல்வினா மென்றவது
கொண்ட; "சில சொல்லல் தேற்றுவார்," "வானினுற் பேசினால் வானினுற்
பேசல் தேற்றேன்," "தேற்றும் பெரும பொய்யே" எனப் பிறபல இடங்களி
லும் இவ்வாறு வரும். தாவிடல் என்றது, உலகவழக்கு; இனி, தா - (அவ
னது எட்டித்) தாந்தபொம்படி [அழியும்படி], விடக்கடவனென்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். விடல் - அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியக்கோள்.

இது - ஒதுவீகற்ப ஓக்கிவைவென்பது.

(10)

எக. 'இன்னு செயிது மினிய வொழிகென்று
தன்னைபே தானேயி னல்லது—தன்னிக்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் காணக நாட
விவங்கிற்கும் வின்ன லரிது.

(இ - ள்.) காணகம் நாட - காடுசெறித்த காட்டையுடையவனே!—இன்னு
செயினும் - (தன்னேயிடு கொடுத்தவர் தனக்கு) இனிமையல்லாத [தன்பு
தருகிற] வாரியக்களைச் செய்தாலும், இனிய ஒழிக என்று - (அவை) இனியான
வாய்விடக்கடவன என்று எண்ணிப் பொறுத்து, தன்னைபே தான் கேளின்
அல்லது - (அவர் அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணமாய் முற்பிறப்பில் தீவினை
செய்தான்) தன்னைபே தான் வெறுத்துக்கொள்வதே யல்லாமல், தன்னி
கலந்தாரை - கொஞ்சி எட்டிக்கொண்டவரை, கைவிடுதல் - விட்டுவிடாதே;
(எனென்றால்),—வின்னல் - (கொடுத்தபின்பு ஒன்றைவிட்டு ஒன்று) பிரிதல்,
விவங்கிற்கும் - (பருத்தரில்லாத) மிருகங்களுக்கும், அரிது - அருமைமைய
யுடையது, ஆதலால்; (எ - று.)

"கடிப் பிரியேயல்" என்றார் ஓசைவையாதும். இனி, இனிய ஒழிக என்று
என்பதற்கு - அவற்றை இனியானவாக எண்ணிச் செனமொழிவாயாக வென்று
மனத்தைநோக்கிச் சொல்லியென்றும். தன்னைபே தான் கேளின் அல்லது
என்பதற்கு - (முன்னே செவ்வையாக ஆராயாமல் அவ்வாறு எட்டை ஏற்றுக்
கொண்ட) தன்னைபே தான் வெறுத்துக்கொள்வதல்லாமல் வென்றுக் கொள்
வலாம்.

"காணகநாட்" என்று, நாட்டிற்கு உறுப்பாய் அதற்கும் அரசனுக்கும் காவ
லருக்கு நெடுபுடைய காவலையாண்டனான் ஒன்றாகிய காட்டானின் அமைதி
யைக் கூறியவாறு, "அனீதிறத், காடு முடைய தான்" என்றார் திருவள்ளுவரு
ளும். விவங்கு - 'திரியக்' என்றும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது; குறுங்
கை உடம்பமையப்பெற்ற தென்பது பொருள்.

கைவிடுதல்களைவிடல் - எதிர்மறை எவ்வொருமை முற்று; து - வேண்
டாவழிச் சாரியை; இனி, 'து' என்னுஞ் சாரியையை இடையிற் பெற்ற 'அல்'
என்ற எதிர்மறை விபக்கோ னெனினுமாம்; இனி, 'அல்' விருதிபெற்ற விபக்
கொன்றோல, 'தல்' விருதிபெற்ற விபக்கோளும் உடன்பாட்டோடு எதிர்
மறைக்கும் வருமெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. அன்றி, 'கைவிடுதல்' என்ப
தைத் தொழித்பெயராகவே கொண்டு, 'கடாது' என்றும் முற்று வருவித்தது.

முடிந்தல் போல. 'அரிது' என்பதனையே 'கைவிடுதல்' என்னும் தொழிற் பெயர்க்கும் பயனியையாகக்கொண்டு உட்டிமுடித்தல் எனியவழி. ஒழிசென்ற - வியக்கோளின் ஈற்ற அசரம் தொகுத்தல். உம் - இழிவுசிறப்பு. (க)

என. 'பெரியார் பெருகட்டிக் கோடருஞ் செய்த
வரிய பொறுப்பவென் றன்றோ—வரியபோ
வொல்லெ னருவி யுபர்வகை ஈன்றாட
கல்லசெய் வார்த்துத் தமர்.

(இ - ள்.) ஒல் என் - ஒல்லென்று ஒலிக்கிற, அருவி - நீர்நிலையையுடைய, உயர் - உயர்ந்த, வகை - மானசையுடைய, கல் ஈட - சிறந்த ஈட்டையுடைய அரசனே!—பெரியார் பெரு கட்டி - (அறிவு ஒழுக்கங்களாற்) பெரியோரது மேன்மையான சிந்தைகளை, கோடல் - (பாவமும் விரும்பிக்) கொஞ்சதல், தாம் செய்த—, அரிய - (பொறுப்பதற்கு) அரிய குற்றங்களை, பொறுப்ப - பொறுத்துக்கொள்வார்கள், என்று அன்றோ - என்று எண்ணி யல்லவோ? கல்ல செய்வார்க்கு - கல்லவையையே செய்பவர்களுக்கு, தமர் - என்பாராகு பவர், அரியபோ - (கிடைத்தற்கு) அரியபோ? [அல்லர், எனினிற் பலர் கிடைப் பர் என்றபடி]; (எ - று.)

தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிக குற்றங்களைச் செய்தாலும், தாம் அவற் றைப்பொறுத்தல் பெரியோரியல்பு; குற்றமொன்றேனுஞ் செய்வாமல் கண் மையையே செய்பவர்களுக்கு எவரும் ஈட்பாவ ராதலால், அது விசேஷ மன்று என்பதாம்.

கோடல் - தொழிற்பெயர், அரிய, கல்ல - பெயர். அன்றோ, ஒ - தேற்றம் அரியபோ, ஒ - எதிர்மறை. ஒல்லெனல் - ஒலிக்கிறிப்பு.

உயர்வுகை - வினைத்தொகை; உயர்ந்த உயர்ந்த உயரும் என விரியும்; உயர்வாகிய வகையென விரித்துப் பண்புத்தொகையெனக் கொஞ்சதல், பொருளமைதிக்குப் பொருத்தமாயினும் சொல்லிலக்கணத்துக்குப் பொருத் தாத: உயர் என்பது வினைப்பகுதியாதலாலும், காலத்தோன்றித்தலாலும் எனக் காண்க. உச்சிமேற் புலவர்சொன் றச்செய்தலினிய், தொழையிய வகையில் 'உயர்நிலையென்பது - உயர்ந்த ஒழுக்கமொன றுந்தகால வினைத் தொகை; இந்நிலைப் பண்புத்தொகை பெண்பாரும் உயர்: அது பொருத்தாத; என்னை? இது காலத்தோன்ற நிற்றலின்' என்றவாறு அறிக. செய்தாவகை பெண்பதை, செம்மையையுடைய தாமையென விரித்து இரண்டாம்வேற்றமை யுறையும் பயனு முடன்தொக்க தொகையாகக் கொஞ்சதல் பொருளமைதிக்குப் பொருத்தமாயினும், சொல்லமைதிக்கு அது பொருத்தமால், செம்மையாகிய தாமையென விரித்துப் பண்புத்தொகையாகக் கொஞ்சதலே பொருத்தமாத லால; தொடர்வதனையேவிடத்தெல்லாம் பொருளமைதி மாத்நிரந்தையே கோக்காத பொருட்பொருத்தம், சொல்லிலக்கணம் என்னும் இரண்டற்கும் .மாதாபதவழியைத் தழுவுதலே முறைமையென்க. (எ)

௪௮. வற்றிமற் றுற்றப் பசிப்பி னும் பண்பிலார்ச்
சற்ற மறிப ளுரையற்க—வற்ற
மறைக்குந் துணைபார்க் குரைப்பவே தம்மைத்
தறக்குந் துணிவினா தார்.

(இ - ள்.) வற்றி - (உடம்பு) உலர்ந்த, ஆற்ற பசிப்பினும் - மிகவும் பசித்
தாலும், பண்பு இலார்க்கு - குணமில்லாதவர்களுக்கு, அற்றம் - (தமது) வறு
மையை, அறிப - (அவர்) அறியும்படி, உரையற்க - சொல்லாதொழிசு; தம்மை
தறக்கும் துணிவு இலாதார்-(விசேஷ சண்டகாலங்களில்) தம் உயிரை மாய்த்து
விடும் மனவுறுதியில்லாதவர், அற்றம் - (தமது) வறுமையை, மறைக்கும் துணை
பார்க்கு - நீக்கவல்ல தன்மைமையுடைய கண்பார்க்கு, உரைப்ப - சொல்லுவவர்.

மிகக் வறுமை பேர்த்தவிடத்தும், உயிர்போனாலும் போகவென்று பொறுத்
துக்கொண்டிருப்பதே, பொறுமை; அவ்வாறன்றிப் பிறரோடு சொல்லத் துணிக்
தாலும், அந்நினைவெனியிடாமல் நீக்கவல்லவர்க்குச் சொல்லலாமே பல்லாமற்
பிறர்க்குச் சொல்லவாசாதென்பது, கருத்து.

மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம். மறைத்தலென்பது - நீக்குதலென்னும்
பொருளுதாதனை, “தம்மவிற்குற்றம் மறையாவழி” எனத் தீருத்தறவிறுத்
தான்க; இனி, இரட்டிதமொழிதலென்னும் உத்தியால், மறைத்தல் என்றிதற்கு -
வெனியிடாதொழிதல் என்ற பொருளும் இங்குப்பொருத்தமாறு காண்க. பண்
பாவது - எல்லாரியல்புதரும் அறித்து ஒத்த ஒழுததல்; “பண்பெனப் படுவது
பாடறித் தொழுகல்” என்றார் கூடுத்தொகையிறும். அற்றம் - எல்லாப்பொருள்
களும் அறுதல்; இல்லையாதல்; தொழிற்பெயர்; அறு - பகுதி, அம் - விருதி,
ந் - விரித்தல். ஏ - அசை.

இச்செய்யுள் - பொறுத்தலென்றே சம்பந்தத்தால் இவ்வறிவாரத்திற் சேர்க்
கப்பட்டது; அடுத்த இரண்டு செய்யுள்களும் இவ்வாறே. (அ)

௪௯. இன்பம் பயந்தான் இழிவு தலைவரினா
மின்பத்தின் பக்க மிருக்காதத்க—மின்ப
மொழியாமை கண்டாது மொக்கருவி நாட
பழிபாசு வாரே தலை.

(இ - ள்.) ஒக்கு அருவி நாட - உயர்ந்த அருவிதலையுடைய நாட்டை
யுடையவனே!—இன்பம் பயந்த ஆக்கு - இன்பத்தைத்தந்த அவ்வழியில்,
இழிவு தலைவரினும் - தாழ்வுபெற்றதாலும், இன்பத்தின்பக்கம் இருக்காதத்க -
(அதன்கிடாமல்) அவ்வின்பம் வருகிற வழியிலேயே விரும்பியிருக்கிற உண
ர்க்கு—இன்பம் ஒழியாமையுண்டானும் - இன்பம் நீக்காமலிருப்பதைப் பார்த்து
தாலும், பழி ஆன ஆறே - பழிப்பு உண்டானத வழியே, தலை - தலைமை
புணதாம்; (ஏ - து.)

ஒருதொழில் இன்பத்தோடு பழியையும் தருவதானால், அதனைப் பழி தருதலுமேயென்கி விடவேண்டும்: இன்பத்தருதலுமேயென்கி விரும்பலாகாது என்பது, உருத்த; எனவே, அப்படிப்பட்ட தொழிலைச் செய்யாமற் பொறுத்தல் தருதி வேண்டாம்.

பயத்தாக்கு - பெயரெச்சவிறு தொகுத்தல். பக்கம் - பகை: வடசொல். இருத்தை - முன்னிலை பொருமை பிறத்தகால வினைபாலினையும் பெயர். ஐ - விருதி. இருத்தைக்க—கு உருபு, அகாச்சாரியை பெற்றது; “ஐயிலை யின்றே யாரியிறம்” என்பதற் போல. (க)

அஃ. தான்கெடினும் தக்கார்டே டெண்ணற்க தன்னுடம்பி
நூன்கெடினு முண்ணுர்கைத் துண்ணற்க—வான்கவிந்த
வைபக மெல்லாம் பெறினு முரையற்க
பொய்யோ டுடையிடந்த சொல்.

(இ - ள்.) தான் கெடினும் - தான் அழிய வேந்தாலும், (அவ்வழியை ஒழிக்கும்பொருட்டு), தக்கார் வேடு - மேலோரது கெடிதலை, எண்ணற்க - (பொருமையால்) வினைபாதிருக்கக்கூடவன்; தன் உடம்பின் வண் கெடினும் - தன் உடம்பிலுள்ள தலை (பெயரால் மெலித்து) அழிவதாயினும், (அதனைப் பொறுத்திடாமையற்றி), உண்ணுர் கைத்து உண்ணற்க - உண்ணத்தகாத வாத கையினால் வரும் உணவை உண்ணாதிருக்க; வான் கவிந்த - ஆகாயத்தாற் கவியப்பட்ட, வைபகம் எல்லாம் - பூமிமுழுமையையும், பெறினும் - (தான்) பெறுவதாயிருத்தாலும், (தன் வறுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமையற்றி), பொய்யோடு இடை மிடையீடு சொல் - பொய்யோடு இடையிலே கவிந்த சொல்லு, உரையற்க - சொல்லாதிருக்க; (எ - று.)

இவையெல்லாம் பொறுமைக்குணமுடையவரது செய் லென்றபடி.

முன்னிரண்டடியில், உம் - இழிவு சிறப்பு; மூன்றாமடியில், உம் - உயர்வு சிறப்பு. வைபகம் - பொருள்கள் வைக்கப்படும் இடம். (ஈ)

க - ஆம் அதிகாரம்.—பிரம்மணியவாமை.

அகதாவது - காமவயக்கத்தாற் பிறருடைய மனப்பாலை விரும்பாதிருத்தலை உணர்த்துவது. பொறையுடையவரான இவ்வாழ்வார்க்கு, பொறுத்தந்தகரிய காமத் தைப் பொறுத்தல் முக்கியமாக வேண்டுமென்பது தோன்ற, இது பொறையுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. பிரம்மணியவந்தல் பொறுத்தந்தகரிய குற்ற மென்பதைச் காட்டும்பொருட்டு; பொறையுடைமையின்பின் இது வைக்கப் பட்டதெனினும் அமைபும். திருக்குறளில், பிறனில் விழையாமையின்பின் பொறையுடைமையை வைத்ததும், இவ்விரண்டு அதிகாரங்களுக்கும் முன்ன சம்பந்தத்தை வற்புறுத்தும், மனை - ஆகுபெயர்.

அக. அச்சம் பெரிதா வதற்கின்புத் திறனவா
விச்ச நினைபுங்காற் கொக்கொலிபா—விச்சனும்
கும்பித்தே உர்த்த வினைபாற் பிறன்றா
நம்பற்க நாணுடை யார்.

(இ - ன்.) அச்சம் பெரிது - (பிறர்மனவியை விரும்பி எழும்புதலுத்தத் தமக்குள்ளே தோன்றுகின்ற) அச்சம் பேராசையுடையது; அதற்கு இன்பம் சிறு அளவு - அவ்வச்சத்திற்கு (தம்மால் அனுபவிக்கப்படுகின்ற) சிறுநின்பம் சிறிய அளவுடையது; கிச்சம் நினைபுங்கால் - (தமது கனவொழுக்கத்தின்) உண்மையை ஆராயுமிடத்து, கோ கொலை - (அரசனாக) கொல்லுதல் தண்டனை (இம்மையில் கேட்கும்); (அதுமாதிரியேயன்றி மறுமையில்), கிச்சனும் - எங்கேனும், கும்பித்தே உர்த்த வினை - எகத்திற்கே ஏதுவாகிய மிக்கபாவமாம்; (ஆதலால்), காண் உடை யார் - காணத்தக்கவுடையவர், பிறன் தாரம் - அபவானது மனைவியை, நம்பற்க- விரும்பாதிருக்கக்கடவார் (எ - று.)

பிறன் தாரம் நம்பினவர் மறுமையிலுடையும் எககதியை "வம்புலன் உர்த்தல் மனைவியைத் துறந்து பிறர்பொருள் தாரமென் றிவற்றை, நம்பினு ரிந்தால் நமன் தம் பற்றி யெற்றிவைத் தெரியெழுமின்ற, செம்பினு லிவன்ற பாவையைப் பாலீ தழுவுவன மொழிவதற் கஞ்சி, நம்பனே வந்துள் திருவடி யடைந்தேன் னவகிசா சனியித்து சொந்தாய்" என்னும் பேரியநிநுடொழியாலும், "காதலன் கரிந்துவைப்பக் கடிபடுவ கவித்த கன்றி, ஏதிலன் தாரம்சம்பி யெளிதென விற்ற பாவத்து, ஈதலை யுருகெடுத்த வெள்ளத்து செப்புப் பாவை, ஆகா தென்னப் புல்லி யவதனால் ஊரண வேந்தே" என்னுஞ் சிந்தாமணிப்பாடும், "தம்பிசுட் போதில் திண்சென் றயல்மனை, புக்கு மயிழ்த்தா வனவினை கானெனச், செக்கன லெயனை வெய்யி செம்பினிற், பொன்னத் பாவைகள் புல்லப் புணர்ப்பார்" என்னுஞ் சூதாமணிப்பாடும் அறிக.

அச்சம் - அவனுக்கு உடையவர் தம்மை அடித்தல் முதலியவற்றால் கேர் வன. 'ஆல்' என்றும் - அசை புறப்போதும் உடையாமானால் "வினைஞர் தோர்க்கும் வியப்பாமால்" என்றவிடத்து, 'உரைகாரர்' 'ஆல் - அசை; சொல் விழுக்காடாயினுமாம்' என உரைத்ததொன்றோடு, 'ஆல்' - வாய்க்கியவன்வா மென்ற ளுமாம். அதற்கு, 'கு' உருபு - எல்லாப்பொருளில் வந்ததனும், உருபுமயக்கம். கிச்சம் - கிஞ்சல மென்னும் வடசொல்லின் விசாரம். கிச்சம் - கிஞ்சலமென்னும் வடசொல்லின் கதை. தத்தும்பம், கும்பிபாசம் முதலிய கைவிசைகளுக்கின் 'கும்பி' என்றும்; வடசொல்திரிபு. நம்பற்க கைசுபுணர்த்தும் கம்பு என்னும் உரிச் சொல்லினடியாகப் பிறந்த எதிர்மறைவிப்பக்கோள்; "நம்புந் மேவும் கைசுபா ரும்மே." நனுவது - செய்யத் தகாதனவற்றில் உள்வெய்தும்கூதல். காண்- னனுதல்: முதலிசைத்தொழிப்பெயர். 'நாணுடை யார் பிறன் தாரம் நம்பற்க' என்ற தனும், பிறன் தாரம் நம்புபவர் கானிலொன்றது, தானே விளங்கும். தாரம் தாரா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. நினைபுங் கால் எதிர்வைப் பெய்சொச்சத்தொடர்; 'நினைத்தக்கால்' என்பதுபோல இரளை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு காலித்து எதிர்

காலவிநயசம்மொன்றில் மரபன்மையை உய்த்துணர்ச்சு. கால் - காலமென்றும் வடசொல்லின் வினாவும்.

அ. அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிற் றான்கும்
பிறன்றா நச்சுவாற் சேரா—பிறன்றா
நச்சுவாற் சேரும் பகைபழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்.

(இ - ன்.) பிறன் தாரம் நச்சுவார் - அபலானது மனையாண் விரும்புபவரை, அறம் - தருமமும், புகழ் - கீர்த்தியும், கேண்மை - சிநேகமும், பெருமை - சென்றவரும் ஆகிய, இ னான்கும் - இத்தகையன்கு பொருள்களும், சேரா - (ஒருதாறுக்கு) சேராவாம்; பிறன் தாரம் நச்சுவார் - அபலானதுமனையினைய விரும்புபவரை, பகை - பகையும், பழி - பழியும், பாவம் என்ற - பாவமும், அச்சத்தோடு - அச்சமும் ஆகிய, இ கால் பொருள் - இந்த நான்கு பொருள்களும், சேரும்—.

எனவே, அவர் இம்மை மதுரை என்னும் இருமையின்பக்கணையும் இழத்தல் பெறப்பட்டது. அறம் முதலிய நான்கும் கேட்கவேண்டியதென, ஈற்றில் தொகைபெற்றது; பகைமுதலிய நான்கும் இவ்வாறே. அறம்புகழ்கேண்மை பெருமை என்றதற்கு ஏற்ப, பாவம் பழி பகை அச்சம் என்பதே முறையாவிலும், செய்யுள்சோதிப் பிறழ்வைத்தார். வைசேஷிகர் பொருள் பண்பு தொழில் சாதி விசேடம் இயைபு என்பனவற்றை அறுவகைப்பொருளென்குந் போல, இங்கு பாவமாகிய பண்பும், பகை பழி அச்சங்களாகிய தொழில்களும், 'பொருள்' எனப் பட்டன.

நான்குபோய் நான்கு வரு மென்றதனால், இப்பாட்டில் பரிவரித்தநால்க்காரும் என்னும் மரபுநூல்களாகித் தொனிக்கின்றது.

“பகை பாவ மச்சம் பழிபென நான்கும், இவையாவ யில்லிறப்பான் கன்”
என்றார் திருவள்ளுவராதும். (௨)

அ. புகழ்விடத் தச்சம் போதரும்போ தச்சம்
துய்க்குமிடத் தச்சம் தோன்றாமற் காப்பச்ச
மெக்கது மச்சம் தருமா லெவன்கொலோ
வுட்கான் பிறனில் புகல்.

(இ - ன்.) புகழ் விடத்த - (பிறன்மனையாளிடம்) போகும்பொழுதும், அச்சம் - பயம் உண்டாகின்றது; போதரும் போது - மீண்டு வரும்பொழுதும், அச்சம்—; துய்க்கும் விடத்த - அனுபவிக்கும்போதும், அச்சம்—; தோன்றாமல் காப்பு - (அறிவாப்) பிறநியமற் காக்கும்போதும், அச்சம்—; எ காணும் அச்சம் தரும் - (இவ்வாறு) எப்போதும் பயக்கையே தருகின்றது; (இப்படி யிருக்க), உட்கான் - (ஒருவன்) அஞ்சாதவனாய், பிறன் இல் புகல் - பிறன்மனையாளிடத்து செல்லுதல், எவன்கொலோ - எவ்வாறோ? (எ - று.)

முத்திய செய்துநிற் பிரம்மசுத்தியுக்கு கேர்வனவென்று பொதுப் புகழ் கூறப்பட்ட நான்குருத்தங்களும், அச்சத்தின் தன்மை, இச்செய்யுளில்

செய்யுறையார் கூறப்பட்டது. தாமஸ் தாரணமாகப் பாவ வழியில் சிறப்பவர்களைப் பெண்களிடம் செல்பவரும், விவாகமானவர்களிடம் இழிகுறையவர்களிடம் கூடி இன்பமனுபவிப்பவரும் போல, அறத்தையும் பொருளையும் இழந்தவையன்றி, பிறர்மனை நயப்பவர் அச்சத்தால் தாம் தருகிய இன்பத்தையு மிழக்கின்றாராதலால், அச்சத்தின் கொடுமை தனியே கூறவேண்டியதாயிற்று.

‘எக்காது மச்சத்தும்’ என்பதற்கு, ‘பிறர்மனை நயத்தல்’ என்ற எழுதாய் அதிகாரத்தால் வருவிக்க. போதரும்போது, தா - துணைவினை. போது - பொழுது என்பதன் மருஉ; போத்து என்றும் மருவி வழங்கும். ஆல் - அகை; ஆதலால் என்பதன் விவரமாகவும் கொள்ளலாம். எவன் - வினாவடியாய் பிறந்த அகிழினைப்பொதுக்குறிப்புமுற்றது. சொல் து என்ற இரண்டினால், ஒன்று இழியையும், மற்றொன்று இரக்கத்தையும் உணர்த்துவ தென்னலாம். உட்கான் - எதிர்மறைத் தெரிவின மூற்றெச்சம்; உட்கு - பகுதி. புதல் என்பதை இடக்காட்க்கல் என்னலாம்; “நினைத்துணையும், தேரான் பிறனில் புதல்” எனத் திருக்குறளிலும் காண்க.

இது-ஒருவிதரீப இன்னொருவிதரீபம். மேல் அஅ-ஆம் செய்யுறும் இது.

அசு. காணிற் குடிப்பழியான் கையுறிற் கால்குறையு
மாணின்மை செய்யுங்கா லச்சமா—வேளிசுபத்
துன்பம் பயக்குமாற் றுச்சாரி கீகண்ட
வின்ப மெனக்கொணத்தாற் கூறு.

(இ - ள்.) காணின் - (பிறர்) கண்டால், குடி பழி ஆம் - தன் குலத்துக்கு சிறந்த உண்டாம்; கை உயின் - அடிப்பட்டுக்கொண்டால், கால் குறையும் - கால் வெட்டப்படும்; மாண் இன்மை செய்யும் கால் - மாட்டுமையில்லாத அத்தீச்செயலால் செய்யும்பொழுது, அச்சம் ஆம் - பயந்தோன்றும்; (இவையெயன்றி), கீள் கிரயம் துன்பம் பயக்கும் - (அவ்வொழுக்கம்) செடுக்கலால் அது பவிக்கும்படியான காலவேதனையை உண்டாக்கும்; (ஆகவே), துச்சாரி - தீச் செயலை செய்பவனே! கீ கண்ட இன்பம் - கீ (அதில்) அனுபவித்த கனம், எனைத்த - எவ்வளவின் து? எனக்கு—, கூறு - சொல்லு; (எ - று.)

பிறர்மனைநயத்த செல்லும் ஒருவனை நோக்கி அவனை அண்ணாடு சொல்லுவோட்டாது எத்புத்திகறி விலக்கத்தொடங்கின கன்பொருளுடன் கூறியதாக இப்பாட்டுச் செய்யப்பட்டதென்க.

அதிகாரத்தால், ‘மாணின்மை’ என்றது - பிறர்மனை நயத்தலாம்; அன்றி, ஓடக்கூடக்க வென்னலாம். பாவமென்ற பொருளில் ‘மாணின்மை’ எனப் பட்டது; “தெளிந்தாரிற், தீமை புரிந்தொழுகு வார்” என்ற திருக்குறளில், ‘தீமை’ என்றது போல. ஆண் இன்மை’ எனப் பிரித்த - உத்தமபுகழுடனாகு வரிய குணமாகாத அத்தீயொழுக்கத்தை பென்று பொருள் கொள்ளுதலாம்; பொருட் பெருத்தத்தொடு மேலினைப்பொருத்தத்தாலும் இதுவே தருதி. இத்தி ரியத்தின் அடக்குதலே ஆண்மையாதலால், அறிவைபடக்காமல் திகழிச்சென்று

தலை ஆணின்மை பென்றல் பொருத்தம்; “பிறன்மனை சேர்த்துப் போரணமை” என்ற திருக்குறளில் பிரன்மனை சபவாமையை ‘போரணமை’ என்றதனாலும், பிரன்மனைப்பதல் ஆண்மையின்மையென்பது அமைபும்; அக்குறளினாலையிற் பரிமேலழகர் ‘புறப்பகைகளை யடக்கும் ஆண்மை யுடையார்க்கும்’ உப்பகை யாகிய சரமம் அடக்குதற்கு அருமையின், அந்நியபட்சிய ஆண்மையைப் போரணமை பென்றார்’ என உரைத்தது உணர்த்தக்கது. தஞ்சாவூர் - வடமொழி. ‘ஆல்’ இரண்டும் - அசை; முதலதை ஏதுப்பொருளாகக் கொள்ளலாம். ‘இன்ப மெனக் கொணர்த்தாற் உறு’ என்பது, இன்பஞ்சிறிதாயிற்றுமென்பதை விளக்கும். என்னத்து - எத்தனைத்து என்பதன் மருஉ. (ச)

மே. செம்மைபொன் றின்றிச் சிறியா ரினத்தராய்க்
கொம்மை வரிமுலைபா டோண்மீஇ—யும்மை
வலியாற் பிரன்மனைமேற் சென்றோரே பிம்மை
வலியாதி பாடியுண் பார்.

(இ - ள்.) உம்மை - முற்பிறப்பில், செம்மை ஒன்று இன்றி - எடுவிலை மை சிறிதும் இல்லாமல், சிறியார் இனத்தர் ஆய் - அற்பகுணமுடைய விட ரோடு சேர்த்தவராய், கொம்மை வரி முலையான் - திரட்சியையுஞ் சணங்கையு முடைய தணங்களை யுடையவனது, தோன் - தோங்களை, மீஇ - சேரவிரும்பி, வலியால் - (தமக்கு உள்) வலிமையினால், பிரன் மனைமேல் சென்றோரே - பிற சது மனைவாளிடஞ் சென்றவரே,—இம்மை - இப்பிறப்பில், அலி ஆதி - எயும் சகராய், ஆடி - உத்தரடி, உண்பார் - (அதனும்) சீவிப்பவராவர்; (எ - து.)— ஆதலால், பிரன்மனை யபக்கவேண்டாவென்பது கருத்து

செம்மை ஒன்று இன்றி - பழிபாவங்களுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாம லென்ற படி; அன்றி, தன் மனைவாளது பதிவிரதாதமும் போலவே பிரன்மனைவா ளது பதிவிரதாதமும் பாதுகாத்தற்கு உரியதென்று படிபாதுகின்றித் தன்னைப்போலவே பிறவையுங் கருதவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் எனக் கொள்ளை பொருத்தம். சிறியாரினத்தராய் - “வறுமொழி யானொடு வம் பப் பார்த்தொடு, குறுமொழிச் கோட்டி மென்கை புக்குப், பொச்சாப்புண்டு பொருளுணையான், சச்சக்கொன்றேற்கு” எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கோவ லன் கூறினார் போலவன. கொம்மை - இளமையும், அழகும், வன்மையும், பரு மையுமாம். வரி - தொப்பிலிரோகையுமாம். மீஇ—மருவி; சொல்லிவாரப்பட்டு அனபெடுத்ததனும், சொல்லிவையுண்டபெடை. உம்மைச் சென்றோன இளமையும். பிரன்மனைமேற் சென்றார் - இடக்கூடக்கல்; “பிறன்மனைநின்றாரிற் பேசுதலா ரில்” என்ற திருக்குறளில் ‘நின்றார்’ என்றதுபோல. அலி - ஆணுறுப்பு மிகுத்து பெண்ணுறுப்புக்குறைந்த எயும்மை; (பெண்ணுறுப்புக்கு ஆணுறுப்புக்குறை த் எயும்மைப் பேடிபெண்ப்படு மென்றும், பேடு என்பது - எயும்மை என்ற வடசொற்போல இவ்விருவகைக்கும் பொதுவென்றும். நறிக.) ‘கொம்மைவரு’ என்ற பாடத்திக்கு - திரட்சியோடு வளர்ந்தவன். (இ)

அக. பல்லா ருதியப் பறைபறைத்து நாட்டுக்குக்
கல்பாணஞ் செய்து கடிபுக்க—மெல்லியற்
காதல் மனைபாளு மில்லாநா வென்னெருவ
னெனின் மனைபாளை நோக்கு.

(இ - ள்.) நான் கேட்டு - கல்லாநா விசாரித்த, (அங்கனில்), பல்லார்
அறிய - பலரும் அறியும்படி, பறை அறைத்து - மக்கள் வாந்தியுண்டான முழுக்கு
வித்து, கல்பாணம் செய்து - விவாகஞ்செய்யப்பட்டு, கடி புக்க - (தம்) காவலிற்
புருத்த, மெல் இயல் - மென்மையான குணங்கனையும், காதல் - விருப்பத்தையு
முடைய, மனைபாளும் - மனைவியும், இவ்வாள் ஆ - தன்விட்டில் உள்வாங்க,
ஒருவன்—, எந்ந் மனைபாளை - அயலானது மனைவியை. நோக்கு - புரப்பது,
என் - பாதுகாணத்திருவோ? (எ - த.)

இவ்வாண்டுகிறியது, தன்மனைபா னிருக்க அயலான் மனைபாவிடத்திற்
செல்வதன் குற்றத்தை கங்குவினக்குத்தொருட்டேயன்றி, தன்மனைபாவிடில்லா
விடின் பிறன்மனைபாவிடஞ் செல்லலாமென்று கூறியதன்நெனக் கொள்க;
“அறவின்கொண்ட தன்மனைபா எமனித்தலத்தி லமுதிரங்கப், பிறனிற்றேறும்
பெரும்பாவி” எனப் பாரதத்தில் வருதலும் காண்க இதனால், இங்கு ‘இல்
லாக்’ என்பதற்கு - இல்லாதவனென்று பொருளுணர்க இடமின்மையும் அறிக.
நோக்கு - இடக்காட்கல்; “பிறன்மனைநோக்காத போரணம்” என்ற தீநூக்
குறவிற் போல; அங்கு ‘பிறன்மனை நோக்காத’ என்பதற்கு - பரிமேலழகர்
‘பிறன்மனைபாளை உட்கொள்ளாத’ என்ற உரை கூறியவாறு அறிக. பெண்க
ளுக்கு உரிய சற்குணங்களைக்கொள்க அமைத்துள்ளவனென்பது நோன்ற, ‘மெல்
வியல்’ ‘காதல்’ என்னும் அடைமொழிகள் கொடுத்தார். மனைபாளுக்கு ‘காதல்’
என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவளுக்கு இவ்விடம் வேட்கையுண்டே
யன்றி இவனுக்கு அவ்விடம் வேட்கையிலென்பது நோன்றும்.

அறைத்து—அறைவித்து; பிறவினைப்பொருளில் வந்த தன்வினை வினை
யெச்சம்: அன்றி, எழுத்தங்குத்தாவென்றால், எளிதவழி. கல்பாணம் - உட்கொள்.
கடி - உரிச்சொல். உம்-உயர்வுசிறப்பு. என் - எவன் என்னும் வினாவிற்குறி
ப்புமுற்றின் விசாரம். எந்ந் - எந்நிலைக்குப் பண்பாருபெயர்; எந்ந் - அயல்.
நோக்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (க)

அக. அம்ப லயலெடுப்ப வஞ்சித் தம்பரீஇ
வம்பலன் பெண்மரீஇ மைத்துற்ற—அம்பு
நிலைமையி னெஞ்சத்தான் துப்புரவு பம்பின்
றலைக்கி பன்ன தூகடத்து.

(இ - ள்.) அயல் - அயலார், அம்பல் அடுப்ப - (அறித்து) பழித்தல்செய்ய
வும், தம்ப - உறவினரும் கண்பரும், அஞ்சி - (அறித்து இவனுக்கு என்ன நேரு
மோவென்று) பயந்து, பரீஇ - வருத்தவும், வம்பலன் பெண் மரீஇ - அயலா
னது மனைபாளைச் சேர்ந்து, வைத்து உடுத்து - களிப்படைத்து, அம்பம் - நிலைமை

இல் செஞ்சத்தான் - சம்பந்தம் நிலைமையில்லாத மனமுடையவனது, துப் புரவு - சிற்றின்ப துகள்செயானது, —பாம்பின் தலை எகி அன்னது உடைத்த - பாம்பினது தலையை எகிஇருப்போன்ற தன்மையுடையது ; (எ - து.)

பனபனப்பாயிருக்கிறதென்று பாம்பின் தலையை எகிஇருல் அது விஷம் பட்டு உடனே மாணமுடையதற்கு ஏதுவாவதுபோல, தற்காலத்தில் இன்பச் சுகவிறதென்று பிறன்மனைவியைச் சேர்ந்தால் அது விவாகிற் பெருந்துன்பத் திற்கு ஏதுவாமென்பது கருத்து. உவமையணி.

அயல் - ஆகுபெயர். பரீஇ - பரிபென்னுஞ் செயலெனச்சத்தின் திரி பாகிய பரிந்து என்பதன் சொல்லிசையன்படை. வம்பு - புதுமை; அதனை யுடையவன், வம்பலன்: அல் - வேண்டாவழிச்சாரியை. அம்பலென்பது - வெளிப்படச் சொல்லிவழித்தாமல் முணுமுணுத்துச் சொல்லுதலென்று பொருள் படுமெனவும், இதன் இனமாகிய அலரென்பது - பலாரிய வெளிப்படையாகச் சொல்லித் துற்றதலென்று பொருள்படுமெனவும் இறையனாகப்பொருளுகா யாதும், தெல்காப்பிய நச்சினுக்கினியித்தாதுத் தெரிவித்தது. மணிமேகலை யில் “நிலக்கிவன் மனஞத் தோன்றியதுஉம், மணக்கியாற்கு நீ மகனா யதுஉம், பண்டும் பண்டும் பலபிறப்புளவால், எக்பபிறவியே யல்ல காரினை” என்பவிடத்து ‘மகன்’ என்பதுபோல, இங்கே ‘பெண்’ என்பது - மனைவி யென்ற பொருளில் வந்தது. (எ)

௮௮. பரவா வெளிப்படாப் பல்லோர்கட் டங்கா
வரலோர்கட் காமநோ யோடு சொகுதே
விரவாரு ணுணுப் படலஞ்சி யாது
முறைபாதுன் னாறி விடும்.

(இ - ன்.) உரலோர்கண் - புத்தி பலமுடையவரிடத்து (உன்னதாகிற), காமம் நோய் - காமவிபாதிவானது, பரவா - வளராமதும், வெளிப்படா - வெளி யாகாமதும், பல்லோர்கண் தங்க - பலரிடத்துஞ் சென்று தங்காமதும், விரவா ருள் காணப்படல் அஞ்சி - (அந்நோய்) கலவாதவரிடத்து வெட்கப்படுவதற்குப் பயந்து, யாதும் உரைபாது - ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், உன் ஆறிவிடும் - உன் னோயே அடங்கிப்போய்; (ஆதலால்),—ஒது சொகுது - (அது) மிகவுன் சொகு யது! (எ - து.)

அறிவுடையார்க்கும் வினைவசத்தாத் காமமுண்டாகலாம்; அது விருத்தி யானதும், வெளிப்படாமதும், பல விஷயங்களிற் செல்லாமதும் உன்னோயே ஆறிப்போய்; ஏனெனில்,—பலர்க்கும் காணவேண்டி யிருப்பதனும். ஆனபடி யால், அது மிகவுன் சொகுயது என்பதாம். சொகுது என்பது, காமத்தின் நிலையை நோக்கி அதையும் பொதுக்கிருக்கேயென்று உண்டான விபப்பினு னென அறிக.

அறிவுடையோர் காமவிருதியாத் பிறர்மனைவியா னென்ற சம்பந்தம்பற்றி, இச்செய்யுள் இவ்வகிவாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டது.

பாவா, வெளிப்படா, தங்க - ஈதெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சங்கள். ஈதெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சங்களின்மூன்றே வலியியல்பாதற்கு விதி விலியையாதலால், "வெளிப்படா பங்கோதட்டன்" என்ற பாடம் கொண்டு தக்கதன்று, எதிர்மறைப் பலவீனப்பால் முற்றெச்சமாக கொண்டு, "அவ்வழியா மாயியா முற்றும் மிகு" என்றபடி இயல்பானதாகக் கொள்ளலாகாதேதாவெனின்,—ஆகாது; "கொடிது" என்ற ஒன்றன்பால் முற்றேடு மாறுபடுதலால். இனி, பாவாது, வெளிப்படாது, தங்காது என்ற எதிர்மறை பொன்றன்பால் முற்றுக்கள் ஈதெட்டு மின்றனவேனக் கொள்ளின், இயல்பாதற்கு இடமுண்டு. நீயொழுக்கமுடையவாது இவழ்ச்சி ஒருபொருளாகப் பாசாட்டத் தக்கதன் குதலால், 'விவாகுன் ஈதனுப்பட வஞ்சி' என்றார். 'யாதுமவாயாது' என்றது-நிதிமும் வெளிப்படாது என்பதை யுணர்த்தவந்த குறிப்புமொழி. இனி, பிற யாதும் துறிப் பழிக் இடமில்லாதபடி பென்றும் கொள்ளலாம். ஆறிவிடும் என்பதில், ஈடு என்பது - துணிவுப்பொருள் விளக்கிற்று. காமம் - தற்சம வுடையால். மனத்தையும் உடம்பையும் வருத்தவலிதால், காமம் 'தோய்' எனப் பட்டது ஓ - நெப்பு; அனபெடை - செய்முனைச நிறைக்கவந்தது. ஏ - தேந் தம். காணு, உ - சாரியை

(அ)

அடி அம்பு மழது மவிக் கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடிதும் புறஞ்சுடும்—வெம்பிச்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம
மவற்றிது மஞ்சப் படும்.

(இ - ன்.) அம்பும் - பாணமும், அழலும் - கொடுப்பும், அவிக் கதிர் ஞாயி றும் - விளக்குகின்ற கிரணங்களைப்போல ரூபியனும், வெம்பி சுடிதும் - வெப் பங்கொண்டு சுட்டாலும், புறம் சுடும் - புறமாகிய உடம்பையே சுடவல்லன வாம்; காமம் - பெண்ணுக்கையோ வென்றால், வெம்பி - வெப்பங்கொண்டு, மனத்தை - அமைதியை குஞ்சுத்தை, கவற்றி - கவலைப்படுத்தி, சுடுதலால் - எரித்தலால், அவற்றினும் - அந்த அம்பு முதலியவற்றினும் (அதிகமாக, அஞ் சுப்படும்—; (எ - து.)

புறத்தையே சுடுவனவாகிய அம்புமுதலிய உபமானப்பொருள்களினும் அசுத்தைச்சுடும் காமமாகிய உடுமையப்பொருளுக்கு உண் வேறுபாடு தோன் தக் கூறினமையால், இது, நெற்றுகையணிவன்பாற்படும்.

ஞாயிதையாயிது; முதற்போலி. கவற்றி - வினையெச்சம்; கவல் - என்பதன் பிறவினையாகிய கவற்று - பகுதி; இதில், பிறவினையிடுதி - து.

இச்செய்யுள் முழுவதும் இயந்திரம் அமைந்துள்ளது.

(க)

ஈடு. ஒரு கெழுந்த வுருகெழு செந்திக்கு
நீருட் குனிந்து முயலாரு—நீருட்
குனிப்பினும் காமஞ் சுடுமெருள் நெறி
பொனியப்பினும் காமஞ் சுடும்,

(இ - ன்.) ஊருள் எழுந்த - (தான் இருக்கும்) ஊர்முழுவதிலும் பற்றி யெழுந்த, உரு கெழு செம் நீக்கு - உருவம் விளக்குகிற செம்மையான கெருப் புக்கு, நீருள் குளித்தும் - தண்ணீருள் மூழ்கியபின்னும், உயல் ஆறும் - தப்பிப் பிழைக்கக்கூடும்; காமம் - காமமாகிய கெருப்பு, நீருள் குளிப்பினும் - நீருள் மூழ்கினாலும், அடுமே - சுடாமல் விடாது; காமம்—குன்ற அறி ஒளிப்பினும்— மனமேலேறி ஒளித்துக்கொண்டாலும், அடும்—; (அ - து.)

ஆதலால், கெருப்பினும் அஞ்சப்படுமென்பது கருத்து.

“காலத்தால் வருகின்றோருே காமத்தால் கண்டும்பெய்திச், சிலத்தாலுழி வதன்றிச் செய்யத்தானாவது துண்டோ” எனக் கம்பாசாரியனாற்றுவருவதன் கால்க. உரு - ரூபமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. ‘உருகெழு’ என்பதற்கு - அஞ்சத்தக்கதன்மை மிக்க என்றக் கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, ‘உரு’ என் பது - உரிச்சொல்: “உரு உட்காரும்” என்ற நொல்வெப்பியக்குத்திரன் கால்க. செத்தி - நீக்குச் செம்மை, ஓயக்கைப்பற்றிய கிடை மோழி: இளம்விலக்க வந்த தன்று. காமத்தை கெருப்பென்றது, தான்சேர்ந்த இடத்தை எரித்து அழித்த லால், உயல் - உய்தல்: தொழிற்பெயர்; உய் - பகுதி.

நீருள்மூழ்கி கின்றாலாயும் செழுந்தாக்குசென்று அகப்படாது கின்றாலா யும் சுடமாட்டாத கெருப்பாகிய உபமானத்தினும், அன்னம் கின்றாலாயுஞ் சுடவல்ல காமமாகிய உபமையப்பொருளுக்கு உள்ள வேறுபாடு தோன்றக் கூறினமையால், இதுவும் - வேற்றுமையாகி; வடதுவால் வியதினோலாகிகா ளில் என்பர்.

இனி, இப்பாட்டுக்கு - காமத்தாலாகிய பாவம் புண்ணியநிர்த்தக்களித் தென்று சீராமதிலினாலும் பெரிய மனமேலேறி எகர்த்தமாக இருந்து அரியதவகு செய்தலாலும் தீர்த்தகரியது என்னும் கருத்துப்பட உரைப்பாரு முனர்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும், பிறர் மனவயத்ததற்குக் காரணமான காமத்தின் கொடுமையைக் கூறினர். (அ)

க௦ - ஆம் அதிக்காரம்.—ஈனக.

அகிலவது - கற்பியவரால் இவ்வளவுக்கு இவ்வளவுமேலும் செழுந்தல் கெண்டு மெல்பகை உணர்த்துவது. இவ்வளவுக்குப் பிறர்மன வயவாமை போல நகைக்குறும்பும் இவ்விவமையாதலின், இது அறம்பின் கைக்கப் பட்டது. இம்மைக்குப் புலையையும் மறுமையுக்குப் புண்ணியத்தையும் தவருமல் மிகவினாத்தலில் ஈனக பிறர்மனவயவாமைமையையும், இம்மைவீழ் பழிவையுந் மறுமையிற் பாவத்தையும் தவருமல் மிகவினாத்தலில் ஈனகவின்மை பிறர்மன வயத்தையும் போதுதலால், ஈனக பிறர்மனவயவாமைமைய புடுத்தல் கூறத்தக்க குணமாயிற்றென்க. ஈனக - ‘கை’ விருதிபெற்ற தொழிற்பெயர்.

உ.உ. இல்லா விடத்து மிஸைந்த வளவின
துள்ள விடம்போற் பெரிதுவந்து—மெல்லக்
கொடைபொடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்
கடையாவா மாண்டைக் கதவு.

(இ - ன்.) இல்லா இடத்தும் - (தமக்குச் செல்வம்) இல்லாமற்போன
வாழ்ந்தும், இமைந்த அளவினும் - (தமக்குக்) உழையமட்டில், உள்ள இடம்
போல் - (செல்வம்) உள்ள காலத்தின்போல, பெரிது உவந்து - (இரப்பவர்களு
கைக்கு) மிகவும் மகிழ்ந்து, மெல்ல சாத்தமாக, கொடையொடு - கொடுத்தலோடு,
பட்ட-உழை, குணன் உடை மாந்தர்க்கு-கற்குணமுள்ள மனிதர்க்கு, ஆண்டை
கதவு - அய்யகைத்துக்கதவுகள், அடையா - மூடப்பட்டியா; (எ - று.)

எப்பொழுதும் இரப்பவர்க்குக் கொடுப்பவரது வருகையை கோக்கி
மேலாகைத்தவர் தம் உலகத்துக் கதவைத் திறத்துவைப்பர் என்பதாம்; என்றது,
தானஞ்செய்பவர்க்கு மறுமைப்பயன் தவருது செந்திக்கு மென்றவாறு. 'பெரி
துவந்து', 'மெல்ல' என்றவற்றால், இரப்பவரைக் கண்டபொழுது முகமலர்ச்சி
யும் அவர் கொடுக்கி வந்தபொழுது இன்சொல்லு முடைமை நலகக்கு நீலக்கண்
மென்பது விளங்கும்.

ஆம்-அரை. உம்மை-இழிவுபெறப்போடு எச்சப்பொருளது. பெரிது-குறிப்பு
முற்றெச்ச வினைபுரி. குணன் - ஈற்றுப்போலி. உடை - உடைய என்னும்
குறிப்புப் பெயரெச்சத்த அசைத்து தொகுத்தல் மாந்தர் - ஒருமையில்லாமல்
எப்பொழுதும் பன்மையிலேயே வரும் பெயர், இதனை வடநிலைச் சித்தியநா
வசம் என்பர். ஆண்டை, ஐ - சாரியை; "ஐயீற்றுடைக்குற்றகாரமு 'முனவே."

மேல் ஈவாரை என்னும் அதிகாரத்து "உட்டார்த்தம் கண்ணவர்க்கும்"
என்னுஞ் செய்யுள், இதனோடு ஒப்புக்கொக்கத்தக்கது. (ச)

உ.உ. முன்னரே சாசனம் முனிதக்க மூப்புள
பின்னரும் பிழிக்கு நோயுள—கொன்னோ
பாவன்மின் பற்றன்மின் பாத் துண்டின் பாதம்
காவன்மின் கைத்துண்டாம் போழ்து.

(இ - ன்.) முன்னரே - (உன்னை) முன்னமே, சாம் கான்-இறக்குக்காலமும்,
முனிதக்க மூப்பு - வெறுத்தற்குத்தக்க சித்திதனமும், உள - உள்ளது; பின்ன
ரும் - அவைமாதிரியேயன்றி மேலும், பிழி அழிக்கும் நோய் - அவிமையைக்
குலைக்கும்படியான விவாதமும், உள - உள்ளது; (ஆதலால்), கைத்து
உண்டாம் போழ்து - கைப்பொருள் உண்டாயிருக்கும் காலத்தில், கொன்னோ -
கீனாக, பாவன்மின் - (மேலாகும்பாதித்தற்கு) அனையாதிருக்கன்; பற்றன்
மின் - (உள்ளபொருளை உலோபத்தால்) இறுக்கிப் பிடியாதிருக்கன்; பாத்
துண்டின் - (பாளர்க்குஞ் சோதமுதலியவற்றைப்) பகுத்துக் கொடுத்த (மிரு
திலை) உண்ணுக்கன்; பாதம் காவன்மின் - (பிரகால் இரக்கப்பட்டவற்றன்)
எதையும் ஒளியாதிருக்கன்; (எ - று.)

முன்னோ - பிரதிபலனமாக அன்றபடி; அன்றது, சீர்க்கள் கட்டபலனமாகாண உலகத்திற் பலர்க்கும் பிணிமூப்புச்சாக்காடுகள் உண்டாகின்றனவே; அவற்றைக் கண்டாயினும், மூக்கும் இவை உண்டென்று துணியலாகாதோ? அன்றவாறு. அன்றி, பிறப்பெடுக்குமுன்னமே சாகாக்குதலியன முன்னைய வினைக்கு ஏற்ப அமைத்துள்ள அன்றவாறுமாம். பாவன்யின் - கெடத்த மட்டில் திருப்தி யுடையா பிறுக்கன் அன்றபடி. "பருத்துண்டு பத்துப்பிரோம்புதல் தானோர், தொகுத்தவற்று செல்லாச் சினை" என்ப வாதலால், 'பாத்துணியின்' என்றார். சீரூக்குறையில் "பழியஞ்சிப் பாத்துணுடைத்தாயின்" என்றவிடத்து, 'பாத்துண்' என்றதற்கு, பரிமேலழகர் 'அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினார்க்கும், தென்புலத்தார் முதலிய வால்வார்க்கும் பருத்துத் தாதுண்டல்' என உரைத்தது உரைத்தக்கது.

'முனிதக்க' என்பதில், முனி என்பது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; காண்காமலேற்றமைத்தொகை. பாத்து என்பதில், பரு என்பதன் மருவாகிய பா - பருதி. (உ)

கூட. கடுக்குத்துத் தற்சேர்ந்தார் துன்பத் துடைபார்
கொடுத்துத்தான் துப்பிது மீண்டுங்கா லீண்டு
மிடுக்குத்துப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்
விடுக்கும் வினைபுலந்தக் காண்.

(இ - ள்.) செல்வம்—, ஈண்டும் கால் - (செவ்விரையால்) வளருங்காலத்து, கொடுத்து தான் துப்பியும் - (பிறர்க்குக்)கொடுத்துத் தானும் அனுபவித்து வந்தாலும், ஈண்டும் - வளரும்; விடுக்கும் வினை உலகத்தகால் - (முற்பிறப்பிற் செய்து குறைபாடு) விட்ட அச்செவ்விரை முடிந்தகாலத்து, இடுக்குத்து பற்றினும் - இறுக்கிப் பிடித்தாலும், நில்லாது - நிற்பெருமற் போய்விடும்; (இதனை அறியாத பவர்), கடுக்கு உற்று தன் சேர்ந்தார் - (வறுமையினால்) கடுக்குதலை அடைந்து தம்மைச் சேர்ந்தவாறு, துன்பம் - துன்பத்தை, துடைபார் - (அவர் வேண்டியன கொடுத்துப்) போக்கார்; (ஈ - து.)

அத்தனாம் இருக்கலாகாது, தானும் அனுபவித்துப் பிறர்க்குக்கொடுத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

ஊற்றுநீர் இறைக்க இறைக்கச் சாத்தல்போலப் பொருள் தானுஞ்செய்யச் செய்யச் செய்து மென்பார், 'கொடுத்துத் தான் துப்பிது மீண்டுங்கா லீண்டும்' என்றார்; பிறர்க்குக் கொடுத்தலால் கைப்பொருள் செலவழித்தபோதப் பின்பு வறுமையுடையவென்றி வருமே பென்று வருதி, கொடுத்துப் பின்வாங்கு கிறவரை நோக்கி 'பொருளழித்தற்குக் காரணம் விளைப்பவனே யன்றி நான் யன்று' என்று பின்னிரண்டடிக்கால் விளக்கியவாறு.

'தற்சேர்ந்தார்,' 'தான் துப்பின்' என, பன்மைவாவெண்டியவிடத்து ஒருமை மயங்கிவந்தது - வழுவுமைநீ; ஒருமைபன்மைமயக்கம்; இடுக்கு, கடுக்கு - முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். மிடுக்கு உற்று எனப் பிரித்து - வலிமை பொருத்தி பென்றும் பொருள் கொள்வர்.

இப்பாட்டு, இரண்டாமடி முதலிலும், எண்காமடி அதன் பின்னும், மூன்றாமடி அதன்பின்னும், முதலடி அதன் பின்னுமாக மூன் பின்னாக எடுத்தமாத் திப் பொருள் கொள்ளப்படுதலால், இது, ஏற்புழி பெடுத்தான் கூட்டுறும் அடியாதைய அடியாநிறைந்துட்டு எதுக்கோணம்.

இது - ஒருவி கற்பு முக்கிசைவேண்டி; மேல் ௧௧, ௧௦௦ - லும் பாட்டுக் களும் அது. (க)

கூச. இம்மி யரிசித் துணைபா லும் வைகறு
தும்மி விவைவ கொடுத்தாமி—தும்மைக்
கொடா அ தவகொன்பர் குண்டுரீர் வைபத்
தடாஅ வடுப்பி னவர்.

(இ - ள்.) வைகறும் - காத்தோறும், இம்மி அரிசி துணை ஆளும் - இம்மி யென்னும் அரிசி யவ்வளவாயினும், தும்மில் இவைவ - உங்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடியவற்றை, கொடுத்த - (பிறர்க்குக்) கொடுத்து, உண்மின் - (மிருதியை) உண்ணுங்கள்; (அவ்வாறு செய்யாவிட்டால்), குண்டுரீர் வைபத்து - ஆழமாகிய நீரையுடைய கடலாத் சூழப்பட்ட இங்கிலவுகத்தின், அடா அடுப்பினவர் - சமைக்காத அடுப்பையுடைய சோற்றுப் பிச்சைக்கு வரும்; வறியவர், உம்மை - உங்கள், கொடாதவர் என்பர் - கொடுக்காத லோபிகளென்று இகழ்வர்; (எ-று.)

மதுமைக்கு வேண்டிய சல்வினைப்பொருட்டுக் கொடாவிட்டாலும் இம்மைக்குவேண்டிய புதுழிப்பொருட்டாகவாயினும் கொடுக்க ஒன்றபடி.

இனி, பின்னிரண்டடிக்கு - பூமியில் வறியவர் முற்பிறப்பில் தானஞ் செய்வாது கொண்படுவ ராதலா லென்றும் பொருள்சொன்னாம்; உம்மை - முற்பிறப்பு; அப்பொழுது கருத்த, மறுபிறப்பில் நீங்கள் செவ்வ முடையா யிருக்கவேண்டி இப்பிறப்பில் தானஞ்செய்யுங்க ளென்பதாம்.

சீர்தாமரைமீயில் “இம்மியவ தன்பொருள்கள்” என்றவிடத்த, கச்சொர்க் கெனியர் ‘இம்மியரிசி - மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி’ என உரைத்தது அறியத்தக்கது; இது, ‘நினை’ என்பதுபோல, நெறமைக்கு எடுத்துக்காட்டுவதோர் அளவை. இவைவ - பெயர். அளபெடைகள், செய்யுளோசை நிறைக்கவந்தன; அவைட்டுக் காண்க. என்பர் - செய்யப்பாட்டு வினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை. (ச)

கூடு. மதுமைபு மிம்மைபு நோக்கி பொருள்க்
சூதுமா நினைவ கொடுத்தல்—வதுமைபா
வீத விசையா தெனினு மிசவாமை
வீத விசட்டி. புதுமம்.

(இ - ள்.) மதுமைபும் இம்மைபும் நோக்கி - மேலுலகத்துப் பயனையும் இவ்வுலகத்துப் பயனையும் கங்குச ஆராய்ந்து, ஒருவர்க்கு-ஒருவருக்கு, இவைவ - கொடுக்கக்கூடியவற்றை, உறும் ஆறு - தக்கபடியே, கொடுத்தல் - கொடுக்கக் கடவீர்; வதுமையால் - இல்லாமையால், நதல் இசையாது எனினும் - கொடுத்தல் - இசையாமற்போனாலும், இவ்வாமை - யாவிடாதிருத்தல், நதல் இரட்டி உறும் - கொடுத்தவினும் இருமடங்கு க்கவதாலும்; (எ - று.)

மதமையிற் சுவர்க்க இன்பமும், இம்மையிற் புதும்பெருமையும் வருவதை நோக்கி இலயந்தவனவு பிறர்க்குச் சொடுக்கவேண்டும்; அவ்வாறு சொடுக்கக் கூடாமல் போனாலும் தான் பிறரை இரவாமலிருப்பது மிகவும் எல்லது என்பதாம்.

மதமையிற், இம்மை - ஆகுபெயர்சன். உறுவாறு சொடுத்தல் - தக்ககாலத்தில் முகமலர்ந்து எம்மனத்தோடும் இன்சொல்லோடுங் கைம்மாறு கருதாது சொடுத்தல். இலயன - பெயர். சொடுத்தல் - தல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள். இரட்டி - இரட்டிதலையது; இரட்டிதல் - இரண்டாகுதல்; இ - பெயர்விருதி.

மூன்றாமடி - மூன்றுமேன

(1)

கூக நடுவருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க

படுபரிசு பன்னர் பலர்சச்ச வாழ்வார்

குடிசொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்தன்னு மாக்க

வினோட்டு நோற்றைப் பரிசு.

(இ - ன்.) பலர் சச்ச வாழ்வார் - பலரும் (தம்மை) விரும்புவது அடுத்துப் பயன்கொள்ளும்படி வாழ்வார்;—எடு ஊருள் - ஊர்செவிலி, வேதிகை சுற்றுக்கோள் புக்க - மேடையினால் எல்லாப்புறமுஞ் சூழ்த்தொள்ளுதலின்பொருத்திய, படு பரிசு அன்னர் - காய்த்தல் பொருத்திய பெண் பரிசுமாவ் சரிசு ஒப்பர்; குடி சொழுத்தக்கண்ணும் - (தமது) குடித்தனம் (செல்வத்தால்) மிக்கவிடத்தும், கொடுத்த உண்ணு மாக்கன் - (பிறர்க்குத்) கொடுத்து (தம் தாமும்) உண்ணு மணிதர், இனோட்டுள் எந்தை பரிசு - சனோட்டினுள்ள காய்க்காத ஆண்பரிசுமாவ்சரிசு ஒப்பர்; (எ - து.)

பரிசுத்தமான ஊர்செவிலி பழத்தரும பரிசுமாம் ஒன்று இருந்து அதைச் சுற்றிலும் தின்னிணையு மிருந்தால் வேண்டியவர் வந்து பழம்பறித்துக்கொண்டு அதிதின்னிணையே விருந்து புடுத்தல்போல, உயர்வுலாத்துப்பிறந்த உயர்வாரிசு யாவரும் வந்து அடைந்து அவரிடத்துத் தமக்கு வேண்டும் பயன்சரிசுப் பெறுவர்; அபரிசுத்தமான இடத்தில் தோன்றிப் பரிசுமாய் தாரத மரத்தை எவரும் சேராதுவாறுபோல, இழிவுலாத்துப்பிறந்த லோபிணையினுரை ஒருவரும் அடையார் என்றபடி.

“பயன்மா முன்னுள் பழுத்ததருத் செவ்வம், கையனுடை யான்கட் படிசன்” என்ற திருக்குறளும், “உறவுமாயிள், பார்க்கெழு பயன்மாம் பழுத்ததருகவுள்” என்ற கம்பகாவியமும், “எந்தையது சுடர்மணி சனச மேனிய, பிறரை யென்னு தருள் பெரியர் வன்மையோன், மற்றவனுள்ள பன்மாமும் தம்பய, நெந்தையு முன்புரு திகைசன்தவே” என்ற கந்தபுராணமும் காணத்தக்கன.

‘ஊர்செ’ என்பது ‘செவூர்’ என முன்பின்னாகத் தொக்குவந்த ஆறும் நெத்தமையத்தொகை, இலக்கணப்போலி எனவுமபடும். வேதிகை - வேதின என்னும் உடனெல் நதநிலித்தது. சுற்றுக்கோள் - சுற்றுக்கோள் என்னும் முதலிணைநிலித்த தொழித்பெயர், படுபரிசு - வினத்தொகை. செவ்வம் மிகுதியாக இருக்க

வும் கொடுத்த உண்மையான இழிவு தோன்ற, 'மாக்கன்' என்றார். மாக்கன் என்பவரார், மனவுணர்ச்சியில்லாமல் ஐம்பொறி யறிவுமாதிரிமேயுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிடக்கன்; மா என்பது விலங்கின் பெயர்தல்லால், அதன் பன்மையாகிய மாக்கன் என்பது மிருகப்பாபாகிய அவிவேகசீரின் குறிக்குமென்க. மக்களாவார் - ஐம்பொறியுணர்வேடு மனவறிவு முடையவரர்; விவேகசீரான மனிதர்: "மாவு மாக்களு மையறி வினவே," "மக்கன் தாமே ஆற்றி ஷரீரே" என்ற தோக்காயியைக் குத்திரக்கனாக் காண்க. இடுகாடு - (உயிர்நீங்கிய உடல்களை) இடுகை காடு; இடுதல் - கொண்டுபோகடுதல்.

ஏற்றை - ஆண்பெயர்; "ஆற்றலெடு புணர்ந்த ஆண்பாற் செல்லாம், ஏற்றைக் கிணிய யுரித்தென மொழிப" என்னும் தொல்பெய்யிச் சூத்திரத்த 'எல்லாம்' என்றதனால், நெபாண்மை ஆற்றலில்லாததற்கும் இது சொன்னப் பட்டது. 'ஏற்றுப்பின்' என்று பாடமோதவாரும் உளர். மேற்காட்டிய "ஆற்ற லெடு புணர்ந்த" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தி னுரையில், கச்சினுர்க் கிணியர் 'எல்லாம்' என்றதனால், நெபாண்மை ஆற்றலில்லாதனவும் சொன்ச; அது "இடுகாட்டு ஏற்றைப்பின்" என்பதுபோன்று வருவன" என்று இது னையே உதாரணம் காட்டியதனால், அப்பாடல்சொன்னப்படி, 'ஏற்றைப்பின்' என்ற பாடமே சொன்னப்பட்டது. தொல்காப்பியர் "ஏறும் ஏற்றையும்" என்று இரண்டு பெயர்களையும் உடன்கவத்துச் சூத்திரஞ்செய்துள்ளதனால், 'ஏறு' என்பதுபோல 'ஏற்றை' என்பதும் தனியே ஒரு பெயர்சென்றும், ஏறு என்பது ஏற்றை என ஐகாச்சாரியை பெற்றதன்றென்றும் அறிச. (க)

கூ. பெயற்பான் மழைபெய்பாக் கண்ணு முலகஞ் செயற்பால் செய்பா விடினும்—கயற்புலால் புண்ணி கடியும் பொருகடற் தண்ணீர்ய வெண்ணி யுலகுப்பு மாறு.

(இ - ள்.) கயல் புலால் - மீன்களின் புலால்சுற்றத்தை, புண்ணி - புண்ணி மலர்கள், கடியும் - நீக்கப்பெற்ற, பொரு - அரிமோதுகின்ற, கடல் - கடலின், தண் - குளிர்ச்சியான, சேர்ப்ப - சகையையுடையவனே!—மழை - மேகங்கள், பெயல் பால் - பெய்யப்படுக் தன்மையுடைய நீரை, பெய்பாக்கண்ணும் - (காலத்திற்) பெய்பா விட்டாலும், உலகம் - உயர்ந்தோர், செயல் பால் - செய்பத்தக்க உதவிகள், செய்பாவிடினும் - (காலத்திற்) செய்பாவிட்டாலும், உலகு - உலகத்த உயிர்கள், உய்யும் ஆறு - பிழைக்கும் வழி, எண்ணி - யாதோ? (க - து.)—சேர்ப்பு - சகை.

எல்லா ஷரீர்களும் உய்வதற்கு மழைபொழிவது இன்றி யமையாதவாறு போல, இவ்வாதலொல்லாம் உயிர்வாழ்வதற்கு உள்வார் ஈதல் இன்றியமையாதென்பது கருத்த.

பெயற்பால் - அன்மொழித்தொகை. இனி, பெயற்பால் - பெய்ததற்கு உரிய காலத்தின், மழை பெய்பாக்கண்ணும் - மழைபெய்பாவிட்டால் என்றும் உலாக்கலாம். பெய்பாக்கண் என்பது - கண்ணிந்து எதிர்மறைவினைபெச்சமாயிய

ஒருமொழி பென்றவது, ஈறுசெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தொடர் சொன் னுவது சொன்னத்தக்கது. “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மட்டே” ஆதலால் ‘உலகம்’ என்ற பொதுமொழிக்கு உயர்ந்தோர் எனச் சிறப்புப்பொருள் சொன் றப்பட்டது. செயற்பால - செய்தற்கு உரியவை பென்ற என்னாமலேவந்து கைத்தொகைகிறத்தொடராகிய பெயர். உயல், புண்ண - இவை செய்தனிலத் துக் கருப்பொருள்கள். ‘உயர்புலால் புண்ணகழயும்’ என்றதனால், புண்ணப் புவின் பரிமளமிருதி விளங்கும். என்றனை, ஐ - சாரியை.

‘பெயற்பால் மறைபெய்யாக் கண்ணும்’ என்ற உபமானமும், ‘உலகம் செயற்பால செய்வாயிடினும்’ என்ற உபமேயமும் ‘உலகுப்புகழாது என்றனை’ என்ற ஒருதன்மையில் முடிக்கப்பட்டதனால், இது, தி.கா.லக்ஷணமாம்; தமிழின் வினக்கணை எனப்படும்.

“கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னுற்றது கொல்லோ வுலகு” என்ற திருக்குறளிலும் கைம்மாறுகருதாது மறைபொழியும் மேகம் கைம்மாறு கருதாது உயர்ந்தோர் செய்யும் உதவிக்கு உலகம் உறப்பட்டவாறு உணர்க. (எ)

உயி. ஏற்றகை மாற்றுகை பென்னுறும் தாம்வகையா
காற்றாதார்க் கிவதா மாண்கட—ஆற்றின்
மலிகடத் தன்சேர்ப்ப மாறிவார்க் கிதல்
பொலிகட னென்னும் பெயர்த்து.

(இ - ன்.) மலி கடல் தன் சேர்ப்ப - (வளங்கள்) மிகுந்த கடலின் குளிர்த்த துறையைபுடையவனே!—ஏற்ற கை-(பாசகன்) இரந்து ஏந்திய கையை, மாற் றுகை - மறுக்காமல், என் ஆனும் - (தமக்கு உண்டது) யாதொன்றையாயினும், தாம் வகையார் தாம் (இன்னுக்கு இன்னதைக்கொடுக்கவல்லமென்றும் கொடுக்க வானதென்றும்) வகைத்துகொள்ளாதவராய், ஆற்றார்க்கு - பிரதிபுகாராக்கு செய்பமாட்டாத வரிவார்க்கு, ஈவது - கொடுப்பதனே, ஆன் கடன் ஆம் - உத்தமபுருஷர்களுக்குக் கடனமையாம்; ஆற்றின் - (தாம்) கொடுப்பதானால், மாறு ஈவார்க்கு - கைம்மாறு கொடுக்கவல்லவர்க்கு, ஈதல் - கொடுத்தல்,—பொலி கடன் என்னும் பெயர்த்து - கொழுத்த கடன்கொடுத்த லென்னும் பெயரை புடையது; (எ - று.)

இவ்வென்று மறுக்காமலும், உறவு என்பு அயல் என்னும் வேறுபாடு கோக்காமலும் வரிபொர்க்கு அவர் இரந்த பொருளைத் தமக்கு இவைத்த வசவு கொடுத்தல்வென்றும்; அதுவே தான் மென்று சிறப்புப் பெறும்: அன்றி, பிரதி புகாராக்குசெய்வவல்லவர்க்கு [வரிவாள்வாதார்க்கு]க் கொடுப்பது, கடன்கொடுத் தல்போ லாகுமேயன்றித் தானமாகமாட்டாது என்பதாம். இப்பாட்டின்கருத்தை “வரிவார்க் கொன்றிவதே வீகை மந்தெல்லாம், குறிபெய்திப்பை நீர தடைத்து” என்ற திருக்குறளினால் அண்க. “ஆற்றார்க்கு அளிப்போர் அறவினை பன்னோர், ஆற்ற மாக்க அரும்பலி சீராவோர், மேற்றே உலகின் பெய்த்நெயி வாழ்க்கை” என்ற மணிமுேகையுடனும் அணந்தக்கனா. வகையார் என்பதற்கு - தமக்

சென்று ஒன்றையும் வரைந்து வைத்துக்கொள்ளாதவராய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

‘அந்த, எல் - பகுதி. கை என்பது - இங்கு இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகை யாதலால், “குறில்வழியத் தனியைநீ கொதுமுன் றென மீகலுநாய்” என்ற விதிப்படி அதன்முன் மெலிமிசாமல் விகாரத்து இயல்பாயிற்று. மாற்ருமை - மைவீற்று எதிர்மறைவினைபெச்சம். மாண்கடன் என்று எடுத்து, நெத்தகடமை பெணினுமாம். கடலுக்கு வளங்கள் - “ஒர்த்தோலை சங்கம் ஒளிர் பவனம் வெண்முத்தம், கீர்ப்படு முப்பிழை ஊடத்து” என்பன. (அ)

கூக. இறப்பச் சிறிதென்னு தில்லென்னு தென்று
மறப்பவன் யார்மாட்டுஞ் செய்க—முறைப்புதவி
விளயம் புகடல் தவரி கடினகுபோற்
ஈபய நிறைத்து விடும்.

(இ - ள்.) இறப்ப சிறிது என்றுது - (கமக்கு உள்ள பொருள்)யிகவுஞ்சிறியது என்று என்னுமலும், இவ் என்றுது - இவ்வின பென்று சொல்லாமலும், என்றும் - எப்பொழுதும், அறம் பயன் - தானாதருமமாயி பவனை, யார் மாட்டும் - யாவரிடத்தும், செய்க - செய்யக்கடவர்; (அங்கனஞ்செய்தால், சிறிது சிறிதாகச் செய்யப்பட்ட அச்செயல்), முறை - கிராமமாக, புதலின் - வாயில் தோறும், ஐயம் புகடல் - பிச்சைக்குச் செல்கின்ற, தவரி - சம்பாசியினது, கடினகுபோல் - பிச்சைப் பாத்நிரத்தைப்போல, ஈபய - மெல்லமெல்ல, நிறைத்துவிடும் - (அறப்பயனைப்) பூரணமாகும்; (எ - து.)

சிறிது கொடுத்தவித் பயனென் னென்று ஆலோசித்து, கொடுத்தவிதத் தவிர்வானது; இயன்றவளவும் இவ்வினயென்னுமல் யார்க்கும் எப்பொழுதும் கொடுத்தல் வேண்டும்; அங்கனங்கொடுக்கப்பட்ட சிறுகொடைகளின் தொகுதி யால் புண்ணியப்பயன் பூர்த்தி பெறும்; வீடுதோறும் சிறிது சிறிதாக இடப் பட்ட பிச்சைகளால் பிச்சைக்காரனதுபாத்நிரம் கிறைத்துவிடவில்லை! என்பதாம். உவமைவழி.

புதலின், இவ் - எழனுருபு. தவரி - தபலீ என்று வடசொல்லின் திரிபு; தவஞ்செய்யவ னென்று பொருள். சம்பாசிகள் அக்கபினை வளங்கி யுண்டே சேவிக்கவேண்டு மென்பது துல்துணிபாதலால், தவரியென்பதற்கு - சம்பாசியென்று உரைக்கப்பட்டது. ஈபய - குறிப்புவினைபெச்சம். புறம் என்பது, செய்யுளொசைநிறைக்க கெடிவாகி அனபெடுத்தது; மூன்றாமாத்திரை; இது இவ்வினைபனபெடை யன்று. (க)

200. கடிப்பிடு கண்முரசுக் காதத்தோர் கேட்ப
ரிடித்து முழங்கிபடுதார் போசனைபோர் கேட்ப
ரடுக்கிப் முடிவருத் கேட்டுமே சான்றோர்
கொடுத்தா கொண்படுஞ் சொல்.

(இ - ள்.) கடிப்பு இடு - குதந்தடியால் அடிக்கப்படுகின்ற, கண் - கண் ணியையுடைய, முரசம் - பேரிணையின் ஒலியை, காதத்தோர் - ஒருகாததாத்தா னிருப்பவர், கேட்பார்— இடித்த முழங்கியது (மேகம்) இடிவிடித்துக் கச்சித்த ஓசையை, ஓர் யோசனையோர் கேட்பார் - ஒருயோசனை தாத்து னிருப்பவர் கேட்பார்; சான்றோர் கொடுத்தார் எனப்படும் சொல் - பெரியோரால் (இவர் பாசல்க்குக்) கொடுத்தா சொன்ன சொல்லையோ வென்றால், அடுக்கிய மூ லாரும் - (ஒன்றன்மேல்ஒன்று) அடுக்கு அடுக்காக அமைந்துள்ள மூன்று உல சத்தாரும், கேட்கும் - கேட்பார்; (எ - று.)

முரசொலி காததாத்தாவும் கேட்கப்படும்; இடிமுழக்கம் யோசனை தாத்தாவும் கேட்கப்படும்; இவர் கொடுத்தா கொன்று பெரியோர் சொல்லுக்கு சொல் எல்லாவையும்விடும் கேட்கப்படும் என இத்தகைய மேல்மேலாயிச்சிவனி பட்ட கூறியதனால், கொடுப்பவாறுபுகழ் எங்கும் பாவு மென்பதாம்.

கடிப்பு - முரசுடிக்கும் குதந்தடி; “வாய்ப்பறைபாசையும், காத்கடிப்பாசையும்” என்றார் பிறரும். கண் - வாத்தியத்தில் அடிக்கப்படும் இடம். முரசும், யோஜனா என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. காதம் - ஏழையாழியைவழி. காதம் யோசனை யென்பன ஒரு பொருளை வென்பா குளாயினும், இக்கே, காதத்தினும் யோசனை பெரிப்பதென்று கொள்ளுதலே பொருத்தம்; என்னுதாதத்தை யோஜனை யென்பது, ஐயுததல்வழக்கு; சிவசத்திநாமணியில் “ஒசனைகமழும்” என்ற தற்கு - கச்சித்தினியார் “காத்காதவெல்லு காதம்” என உரைத்தது. இங்கு உரைத்ததது. முழங்கியது - வினைபாலினையும்பெயர். மூவுலகு - மேல் கடி கீழ் என்பன; கவர்க்க மத்திய பாதான்கள். ஏ - தேற்றம். சான்றோர் - மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகை; சான்றோரால் எனப்படும் என இயையும்.

இச்செய்யுள், “யோஜனம் (பெரி, ருத்தமும்) மேகரூபத்தால் தவாதா, தாத்த குளந்தாரூபத்தால் தவாலோக்யம்சாராசாரம்” என்னும் வடமொழிச் சொல் சத்தை அடியொற்றியது.

(ஐ)

கக - ஆம் அதிகாரம்.—பழுவின்.

அக்தாவது - முத்திரப்புகளின் செய்யப்பட்டதனால் பழையனாவையிய எல் லின் திரிவினகன் தம்மைச்செய்த வயிர்க்குத் தம்பயன்சனாவிய இன்பதுன்பங் களைப் பித்திரப்புகளில் தவருமல் தருமென்பதைப்பற்றிக் கூறுவது. பழுவின்- ண்மாத்நகரம், இது ‘ஊழி’ என்றும் சொல்லப்படும். எல்லின் திரிவின-புண் ணிய பாபங்கள். இக்கருமத்தான்-கூதித்தம், பிதாப்தம், பூகாரம் யும் என மூன்று வகைப்படும்; அவற்றுள், கூதித்தம்-பிறப்பு அகாதிபய் வருதலின் வயிரால் அள வில்லாமற் செய்த சேர்க்கப்பட்ட வினைகளின் பயங்கள்; பிதாப்தம்-அவத் துள் இறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தன வொழிய்ப் பிறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்ததற்குமுதல்தொன்னப்பட்டன; பூகாரம்-அவையன்றிப் பின்னும் அனுபவிக்கக் கூடவனவாய்க் கிடந்தன; இவைவெல்லாம் அடக்குதற்கு, பொதுப்

பட - 'பழவினை' என்றார். பழவினை பண்புத்தொகை; பழமையாகிய வினையென விரியும். தானம் முதலிய கல்வினைகளை முத்திர்ப்புக்களிறு செய்தகர்சுப் பித்திர ப்புக்களிறு செவ்வம் முதலியவற்றுத் பலகண்மையை அனுபவிப்ப சொப்பனை யும் அவற்றைச் செய்யாதவர் பரிபிணி முதலியவற்றுத் பலநிலைகளை அனுபவிப்ப சொப்பனையும் அறிவித்தற்கு, இவ்வதிகாரம், ஈனையென்றும் அதிகாரத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

கூக. பல்லாவு ஞாப்த்த விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்காடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினைவு மன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவினை நாடிக் கொளற்கு.

(இ - க்.) பல் ஆவுள் - பலபசுக்களின் கடுவில், உய்த்தவிடினும்—தான்செ ளுத்திவிடப்பட்டாலும், குழ கன்று - இளங்கன்றுளது, தாய் காடிக் கோடலை - (தனது) தாயைத் தானே தேடி யடைதலில், வல்லது ஆம் - வல்லமையுடைய தாம்; தொல்லை பழ வினையும் - மிகவும் பழமையாகிய கருமமும், தன் செய்த கிழவினை நாடிக் கொளற்கு - (பலநீங்கோடிகளுள்ளும்) தன்னைச் செய்த லரிமையுடையவனைத் தேடி யடைதலில், அன்ன தகைத்தே - அப்படிப்பட்ட தன்னமையை [வல்லமையை] யுடையதேயாம்; (எ - று.)

மிகச் சிறியதாயிருப்பினும் ஈன்று தான் பசும்கையின்கடுவில் விடப் பட்டால் தன் தாயையே காடி யடைவதுபோல, பழமையாகவுருகிற வினையும் நீங்குகோடிகளுள் தனக்கு லரியவனையே காடி யடையு மென்பதாம்; உயகை யணி. ('யதா தேதகைதன்ரோஷா வத்தலோ வித்ததி மாதாம் - எவம்பூர்வக்குதாம் காம் கத்தாச மதகச்சதி' என்ற மஹாபாரதத்தில் சூதாபாஸதிக பகீவத்துச் சலோகத்தை அடிபொன்றியது, இச்செய்யுள்.

பல்லா - பண்புத்தொகை; பல்+ஆ: பலவென்பது, தன்முன் பிறவா அகால்கெட்டது; [கன் - லயிர் - லா.] 'பல்லா வொளித்த விடினும்' என்கிற பாடத்துக்கு—(தாய்ப்பசுவைப்) பலபசுக்கட்டத்தினிடையே மறைத்துவைத்து விட்டாது மென்று பொருள். விடின் என்பது இவ்வுகையிற் செய்வினைப் பொருளையும், முன்னுணையிற் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளையும் உணர்த்திற்று; செயப்பாட்டு வினைப்பொருளுணர்த்தும்போது, அகாச்சாரியையும் படுகிருதியும் செய்புள்வினார்தாம் தொக்குநீர் தன வென்று அறிக. உம் - சிறப்பும்மை. குழ - இளமையுணர்த்தும் லரிச்சொல். வல்லது - பண்படியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று; அ - சாரியை, து - விருதி. ஆம் - அகை; ஆகுமொனப் பொருள் வெண்டாம், 'வல்லது' - பெயராம் தாய் - இருநிலைப்பொதுப்பெயர்.

கோடலை, கொளற்கு - இரண்டனுருபும் ஈன்களுருபும் ஏழாம்வேற்றுமை யிடப்பொருளில் வந்தமையால், உருபுமயக்கம்; தொல்லை - பண்புப் பெயர்; தொல்-பகுதி. ஐ-விருதி; (இப்பகுதி 'மை' விருதிபெற்றுத் தொன்மையென லும், 'து' விருதிபெற்றுத் தொன்று எனவும் வரும்) தொல்லைபழ - ஒருபொருட் புதிமொழி; வினையினது அகாதிபாய்வுகூந்தன்மையை வற்புறுத்துத்தொகுத்திடு.

இவ்வாறு உரினா சொன்ஃ இனி, தொல்லைபெயர்ப்பைப் பண்பாடுபெயராகச் சொன்னா, முற்பிறப்புக்களிற் செய்யலாற் பழமையாகிய வினை பெண்ணவுமாம். உம் - இறந்தது தழுவிய அச்சம்.. அன்ன - சுட்டியாய்ப்பிறந்த குறிப்புப்பெய சொச்சம்; அ - பகுதி, அ - விருதி, ன் - சாரியை, மற்கொரு ன் - சந்தி. தன் + செய் = தந்தசெய்த; ன்னாம் தகாமாயிற்று. செவன் - உரியவ னென்னும் பொருளில், செவமை ஈதபோன செழ - பகுதி; பெண்பால் - செழந்த (வயது குறித்தவனென்னும் பொருளில், செழம் - பகுதி; பெண்பால் - செவி.) (ச)

க02. உருவு மினமையு மொகம்பொருளு முட்கு
மொருவழி நில்லாமை கண்டு—மொருவழி
யொன்றேயு மில்லாதான் வாழ்க்கை யுடம்பிட்டு
நின்றவழித் தக்க துடைத்து.

(இ - ன்.) உருவும் அதற்கும், இனமையும் - பெண்பெண்களும், ஒன் பொருளும் - மோலான செவ்வமும், உட்கும் - (பலரும்) அஞ்சுத்தக்க மதிப்பும், ஒரு வழி - ஒரோதன்மையாக, நில்லாமை - (ஒருபிறப்பில்) நிலைபெற்றிராமையை, கண்டும் - பார்த்திருக்கும், ஒரு வழி - யாதாயினும் ஒருவழியால், ஒன்றேயும் - ஒருமித்து நல்வினையாயினும், இல்லாதான் - செய்தவைத்தவில்காதவனது, வாழ்க்கை - உயிர்வாழ்க்கையானது, உடம்பு இட்டு நின்ற வீழ்ம் தக்கது உடைத்து - உடம்பை (சிலகாலம்) பெற்று நின்று (அதனாலாகிய பயனைக் கொள்ளாமல்) வீழும் தன்மையை யுடையது; (எ - த.)

உருவம் முதலியவற்றின் நிலையின்மையைக் கண்டும் நிலையான நல்வினையைச் செய்யாதவனது பிறப்பு வினோன்பது, கருத்து. எனவே, இன்னும் நல்வினைசெய்யவொட்டாத ஒருவனது வானான வினாக்களுவது பழவினையின் செயலே யென்றதாயிற்று. ஒரு வழி - ஒருவனிடத்தான் எனவும், ஒரு வழி ஒன்றேயும் - ஒப்பந்த உயர்ச்சியைத் தாத்தக்க ஒருத்தசெய்க்கையையும் எனவும் உரைப்பாரு முனர்.

உட்கு - கருவிப்பொருள்கிடுதி புணர்ந்துசெட்ட பெயர்; முதலினைத் தொழிலாகுபெய சொன்னவுமாம். உட்குதல் - அஞ்சுதல். நின்ற-அசையுமாம். வீழும் என்றும் எதிர்த்தால்பெயசொச்சம், ஈற்றயிர்வெட்டு 'வீழ்ம்' என நின்றது; "செய்யுமெனெச்சவீற்றயிர்மெய் சேறலும்" என்றுஞ் குத்திரத்தின் உகையிற் கோடலால் இவனை அமைக்க, தக்கது என்பது - தக்க தகுதி என்பன போல, குணத்தைபுணர்ந்துத் தெழிப்பெயர். (உ)

க03. வனம்பட வேண்டாதார் யாப்பாரு மில்லை
பனந்தன போக மலரவ ராற்றான்
வினங்கப் திரட்டினா ரில்லைக் கனங்கனிலைப்
காரணச் செய்தாரு மில்.

(இ - ன்.) வனம் பட வேண்டாதார் - (செய்யும்முதலியவற்றைத்) தெழிப்பைப் பெற விரும்பாதவர், யார் - (உலகத்தில்) யான் உன்? யாரும் இல்லா

(ஆயினும்), போகம் - (அவாவாத) சகாஸ்பவம்சன், அவர் அவர் ஆற்றல் அளந்தன - அவாவாத ஊழ்வினைபால் (முன்னமே) அளவு செய்யப் பட்டுள்ளன; வினா தாய் திராட்டினர் இல்லை - வினங்காவைத் திராட்ட உருவின தாசச் செய்தவைத்தவர் இல்லை; சன கணியை தார் என செய்தாரும் இல் - கனாப்பழத்தைத் கரிய உருவினதாசச் செய்து வைத்தவரும் இல்லை; (ச - து.)

வினங்காய் முதலியன தம் தம் இயற்கையால் அமைந்திருப்பதுபோல அவாவாதமும் அவாவாத புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறாக அமைந்த தென்பதாம்; எடுத்துக்காட்டுவகையினி.

"அளந்தன போகமெல்லா மவாவாத் சற்றைவாரே, யளந்தன வாரா வாரும்" என்ற சிந்தாமணி இங்கு ஒப்புக்கொடுத்ததாகது. 'யார்; யாருமில்லை' என விருஷம் விடையுமாக இருமுறை கூறியது, வற்புறுத்தத்தகு; "உண்டோ லுணர்ச்சி மற் பில்லாரும்" என்றதற்போல. வளம்பட - தமக்குச் சொல்வ முண்டாருமாத் என்றமாம். யார்பாரும் என எடுத்து - எப்படிப்பட்டவரும் என்றும் உணர்ப்பர்.

அளந்தன - செய்ப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை. வினங்காய், கனங்கனி - மாப்பெயர்முன்னர் இனமென்மை தோன்றிற்று. போகம் - வடசொல்.

இது - இதுவிதேய இவ்விதையென்பா. (க)

கூசு. உறம்பால் நீக்க துறவர்க்கு மாசு
பெறப்பா லினைபவு மன்னவா லாரி
வறப்பிற் தருவாரு மில்லை பதனைச்
சிறப்பிற் தணிப்பா ரு மில்.

(இ - ன்.) உறல் பால் - (ஊழ்வினைபால்) வேரிடத்தக துன்பங்களை, நீக் கல் - விலக்குவது, உறவர்க்கும் - ஆற்றல் மிக்க முனிவர்க்கும், ஆசா - உடாததாம்; பெறல் பால் அளியவும் - பெறத்தக தன்மைமையுடைய அங் வுன்பங்களைப் பெறுதல்களும், அன்ன ஆம் - அப்படிப்பட்டனவேயாகும் [முனிவர்களால்தான் தாமதப்பாடனவாம்]; (எனவபோலவெனில்),—மாரி வறப் பின் - மறைபெய்யாதாயின், தருவாரும் - (அதனைப்) பெய்து தருவிக்கவல்ல வரும், இல்லை—; சிறப்பின் - (அம்மறை) மிகுதியாகப்பெய்தால், அதனை—, தணிப்பாரும் - குறையச்செய்பவரும், இல் - இல்லை; (ச - து.)

மறை பெய்யாமல் தவிர்த்தால் அதனைப் பெய்வித்தல் எவர்க்கும் முடியாத வாதபோல, புண்ணியப்பயன் வாராதவிடத்து அதனைக் கொடுப்பவரும் இல்லை; மறை மிகுதியாகப் பெய்யுமிடத்து அதனைத் தடுத்தல் முடியாதவாதபோல, நீவினைப்பயன் மிகுதியாக வேறுமிடத்து அதனைத் தவிர்த்தலும் முடியாத தென்பதாம்; எல்லாம் பழவினையின்படியே கடக்கு மென்பது, கருத்து.

எடுத்துக்காட்டுவகையினி. மறை வேண்டியவனவாகப் பெய்வது உணர்த்துக்கு தன்மையுத்தப்பற்றி அதற்கு கல்வினையும், மிகுதியாகப்பெய்தது தன்மையினைத்தப்பற்றி அதற்குத் தீவினையும் உணையுதல் எற்கும்,

மாரிவறப்பிற்றருவாயில்லை, பெறற்பாலினையவுன்னவாம்; அதனைச்
செப்பிற் தணிப்பாரு மில்லை, (அதபோல) உறற்பால நீக்க துறவர்க்கு மாசா
என மூழிச்சென்றியைதலால், இச்செய்யுள் - ஒழிநீரென்றபொருளுகோம்.

இனி, உறற்பால - பேரிடக்கூடிய துன்பங்கள், நீக்கல் ஆகா - நீக்குதற்கு
முடியாதனவாம் என்றும், பெறற்பால்அனையவும் - பெறக்கூடிய எவ்வினையுளும்,
அன்ன ஆம் - அவ்வாறே நீக்கமுடியாதனவாம் என்றும் உரைப்பாரு முனர்.
இவ்வுரைக்கு, முறைநீரென்றயாகவே இயைக்கலாம்.

இதுவும், அடுத்தவியும் - ஒதுவிசற்ப ஓக்கெனாவென்பா. இவ்வதி
கார்த்த க, க௦ - ஆகு செய்யுள்களும் அது. (சு)

கடு. திரிணத்துணிய ராகித்தந் தேசன் னடக்கிப்
பரிணத்துணியாள் வைகலும் பாடழிந்து வாழ்வா
நிரிணப்பக் கிடந்த தெவனுண்டா மேலை
விரிணப்பய னல்லாற் பிற.

(இ - ள்.) பரிண துணியார் - பரிணயனவு பெரியவர்கள், வைகலும் - காள்
தோறும், பாடு அழிந்து - (தமது) பெருமை செட்டு, திரிண துணியார் ஆதி -
திரிணயனவு தெரியவர்களாய், தம் தேச உள் அடக்கி - தமது ஒளியை உள்சே
அடக்கிக்கொண்டு, வாழ்வார் - உயிர்வாழ்வார்கள்; (இதற்குக்காரணம்), திரிணப் -
ஆலோசித்தால், மேலை விரிண பயன் அல்லால் - முற்பிறப்பிற்செய்த நீவிரிண
யின் பயனே யல்லாமல், பிற - வேறாக, கிடந்தது - பொருத்தியது, எவன்
உண்டு ஆம் - யாது உன்னதாம்? [அதுவுமில்லை யென்றபடி]; (ச - து.)

செல்லும் அதிகாரம் எவ்வி முதலியவற்றுல் லயர்ந்தவர்கள் பலர் விரை
விலே அவ்வுயர்ச்சியொழிந்து தாழ்வையடைத்த ஒளிகுன்றி இரத்தல் முதலி
யன செய்த வாழ்ந்தற்குக் காரணம் பழவினயே பெண்பது, கருத்த.

திரிண, பரிண என்பன - தொமை பெருமைக்கும், தாழ்வு உயர்வுக்கும்
எடுத்துக்காட்டப்படும் சில அளவுகள்; "திரிணத்துணை என்றி செயினும் பரிணத்
துணியாச், சொன்வர் பயன் தெரிவார்" என்ற நீருக்குறளினும் காண்க. பரிண
பெண்பது, மாப்பெயராய்ப் பெருமைகுறிக்கும். தேச - தேனும் என்ற வட
சொல்லின் சிறைவு. திரிணத்துணியார், பரிணத்துணியார் என்பன - இம்முத் தாழ்
வடைந்தவர்கள், சொனாவம்பெற்றவர்கள் என்ற பொருளைத் தந்தன. வைகலும் -
காணவடவிலே பென்றமாம். (இ)

கடுக பல்லான்ற தேன்கிப் பயனுணர்வார் வியவுங்
எல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரோற்—எல்லாதார்
சேதன மென்னுமச் சேதகத் தின்மைபாற்
கோதென்று கொன்னாதாம் கூற்று.

(இ - ள்.) பல் - பலவகைப்பட்ட, ஆன்ற - சிறந்த, தேன்வி - துந்கென்வி
செவிலும், பயன் - (உயிர்வாழ்க்கையின்) பயனை, உணர்வார் - அறிபவராயி

ரத்தோர்சன், வியவும் (பன் விராவிலே) இறக்கவும், கல்லாதர் - படியாதவர்
சன், வாழ்வது - (பலகாலம்) உயிர்வாழ்வதைப்பற்றி, அறிதீர் எல் - (காண
மென்னவென்று) ஆலோசித்தறிவிராணல், — கல்லாதர் - படியாதவர்கன், சே
தனம் என்னும் அசேது அகத்து இன்மையால் - அறிவென்கிற அத்தச்ச
ரத்தை (தம்மது) உண்ண உடைத்தாசாமையால், (அவர்களை, கூற்று - யமன்,
சேது என்று - அசாரமென்று வினைத்து, கொள்ளாது - எடுத்துக்கொள்
தான் ; (எ - து.)

சாரத்தை விராவிலே கொடுத்துக்கொண்டு அசாரத்தை விட்டிடுதல் எவர்க்
கும் இயல்பாதலாக், யமனும் கல்வியுடையோரை இனமையிலேயே எடுத்துக்
கொண்டு அகிலிலாரை விட்டிடுகின்றன என்பது, சகுத்த.

படித்தவர் விராவிலிறத்ததும் படியாதவர் செவ்வாரிருத்தது மாகிய மது
பாட்டிற்கும், வெல் அறிவுடையாரிருத்ததும் வெல் அறிவிலாரிருத்ததுமாகிய
வேறுபாட்டிற்கும் காரணம் சன்மாந்தர சமுமே யென இப்பாடலுக்கு இவ்வறி
காரத்தோடு இயைபு காண்க.

“பாபி சொயல் ஸூத்ருதி சதாயு” என்றபடி உலகத்திற் பாவிகள் செடு
வாரிருத்தற்கும், புண்ணியவான்கள் விராவிலிறத்தற்கும் காரணம் கற்பித்துக்
கூறியது - சதுத்தந்தநிப்பேற்றவன்; வடதுவார் தேறநாதிப்பேறவன்
காரணம் என்பர்.

சேது - ணாம் என்னும் வடமொழியின் சொத்து; “சேது படுமலர் சிந்த
விராவ்தே” எனச் சிந்தாமணிவிலும், ஸ்ரீவாராகுத்திரத்தைத் திருச்சேறை
யென வழங்குமிடத்தும் காண்க. தேவர்களை இருவினையாகவுஞ் சொல்லலா
மாதலால், ‘கூற்றுக்கொன்னாது’ என அகிறிணையாக் கூறப்பட்டது. ஆம் -
அசை. (ச)

கருள் இடும்கைபுள் கொஞ்சத்தா கொல்லாருள் கண்ண
கொடுக்கடை சின்றுழல்வ தெல்லா—மடம்பம்மு
வண்ணம் கிழிக்கு மலைபுடற் தண்ணசேர்ப்ப
முண்ண விராவாய் விடும்.

(இ - ன்.) அடம்பம் பூ - அடம்பங்கொடியின் மலர்களை, அண்ணம் -
அண்ணப்பறவைகள், கிழிக்கும் - (முக்கினுற் கொத்தித்) கிழித்து விராவாடுதற்
கிடமான, அலை கடல் தன் சேர்ப்ப - அலைகின்ற கடலினது குளித்ததழைையை
புடைய பாண்டியனை!—(உலகத்திற் வெல்), எல்லாரும் காண - யாவரும்
(தம்மைப்) பார்க்கும்படி, இடும்கை கூர் கொஞ்சத்தார் - வறுமைத் துன்பம்
மிக்க மனமுடையவர்களாய், கொடுக்கடை நீன்று - பெரிய பல கீட்டுவரையில்
கவித் போய் வின்று, உழல்வது எல்லாம் - (பிச்சைக்கார) வருத்துஞ்செய்கை
யெல்லாம், முண்ண விரை ஆய்விடும் - முத்திரப்பிற்செய்த நீவினையின் பயனை
யாம்; (எ - து.)

சீழ் இவ்வகிகாரத்தின் இ - ஆம் கவியில் உயர்த்தவர் தாழ்வு அடைதற்கு
சது முண்ணவிரைபென்று கூறியதுபோல, இங்கு, இயற்கையிலேயே வறிஞா

விரும்பதும் முன்வினைவினையினையே பெற்று உரியவாகும். “அகத்தாரோ வாழ்வாரென் தன்னுத்துவோக்கிப், புத்தாம்பெருஅர் புதம்படைபற்றி, மிகத்தான் வருத்தியிருப்போ மேலித், தவத்தான் தவஞ்செய்யாதார்” என்றது, இவ்ருக் காணத்தக்கது.

இனி, முதலடிக்கு - (தமது தாழ்த்த நிலைமையை கோக்கி) யாவரும் மிக இரக்கம் பொருத்திய மனத்தைபுடையவர்களாய்த் தம்மைக் காணும்படி பென்றும் உரைக்கலாம். செடுக்கடை - வெருகாலம் என்று உரைப்பாரா முனர். மூன்றாமடி - அச்சாட்டின் தீர்வாததையும், செய்தனிலிச்சிறப்பையும் வினக்கிறது.

உர் - உரிச்சொல் உழல்வதெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். அடம்பு- ஓர்சொடியின் பெயர்; அம் - சாரியை. ஆய்விடம், விடு - தானிஷ்பொருளை உணர்த்திற்று. அன்னம் - ஓதம் என்தும் வடமொழி. தனிச்சொல்லும் மூன்றாம் அடியும் - சூடு உழக்கினும். அடுத்த செய்யுளினும் இப்படியே. (எ)

கி.டி. அறிவாரா மல்லா தறிவ தறித்தும்

பழியோடு பட்டவை செய்தல்—வனிபொடி

செய்த னறவுயிர்க்கு நீன்கடற் தண்ணீர்ப்ப

செய்த வினைவான் வரும்.

(இ - ன்.) வனி ஓடி - காத்த விசதவினும், செய்தல் - செய்தற்பூச்சன், நறவு உயிர்க்கும் - (அரைத்து) தேனைச்சொகினைத், நீன் கடல் தன் ஓர்ப்ப - பெரிய கடலினது குளிர்த் தரையையுடைய பாண்டியனே!—(கி.டி), அறிவாரும் அல் வர் - அறிவாதவரு மல்லர்; அறிவது அறித்தும் - அறிதற்கு உரியவற்றை அறித் திருத்தும், பழியோடு பட்டவை செய்தல் - உலகநீர்க்கையோடு பொருத்திய நீய தொழில்செய்த் செய்தல், செய்த வினைவான் வரும் - (முற்பிறப்பித்) செய்த நீவி னையினும் உண்டாகும்; (எ - து.)

அறித்தும் பழிப்பனசெய்தல் பழவினைப்பயனே பெண்பது கருத்து. “தவ மும் தவமுடையார்க்காகும்” என்றபடி என்வினைக்கு என்வினையே காரணமாகத் போல, நீவினைக்குத் நீவினையே காரணமாக் என்றவாறு.

ஓடி—ஓட: எச்சத்திரிபு; இனி; வனி ஓடி செய்தல் நறவு உயிர்க்கும் - காத்த தந்தான் வினைத்துசென்று செய்தல்முனிசது வரசினையை நீசகின்ற னறவு மாம். செய்தல் - தீர்ப்புத்தொடகனான ஓன்று. அறிவது - சாதிமோருமை. நறவு- நரு என்பதன் வினாம்.

‘வழியோடி’ என்று பாடமோதி, (காத்தின்) வழியே போய் என்று உரைப்பாரா முனர். ‘நீன்கழித்தண்ணீர்ப்ப’ என்பதும் பாடம்.

முதலடி - ஸூதமோனை; அநாவது - ஓடியின் தீர்வாச்செல்லாம் மோனை வருவது. இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடியளில் உயிரொதுகை; அநாவது - இரண்டாமொழுத்த ஓன்றுதாயினும் இரண்டாமொழுத்தின் மேலேறிய உயிர் ஓன்றி தீர்பது.

(அ)

கருக. ஈண்டு நீர் வைப்பது எல்லாரு மெத்துணையும்
வேண்டார்மற் றியவிசுழைய எல்லவை
வேண்டினும் வேண்டா விடினு முறற்பால
நீண்டா விடுத லரிது.

(இ - ஈ.) ஈண்டு நீர் வைப்பது - செருவிய கடலாற் குழப்பட்ட நிலவு
சுற்றில், எல்லாரும் - யாவரும், எத்துணையும் - மிகச்சிறிதும், நீய - சொப்பன
வாயிப துன்பங்களை, வேண்டார்-(பெற) விரும்பார்; விழை பயன் - (யாவரும்)
விரும்பும் பயன், எல்லவை - எல்லாவாயிப இன்பங்களே யாகும்; (ஒருவர்),
வேண்டினும் - விரும்பினும், வேண்டாவிடினும் - விரும்பாவிட்டாலும்,
உறல்பால - (பழவினையால்) வந்து அடைதற்கு உரியனவாயிப இன்பங்களும்
துன்பங்களும், நீண்டா விடுதல் - (அவரை) அடையாமல் விடுவது, அரிது -
இல்லை; (எ - து.)

நாம் எப்போதும் என்மைபொன்றையே நாடினும் எவ்வினைப்பயனும்
நீவினைப்பயனும் பழவினைக்குற் றக்கவாறு அவ்வக்காலத்த வந்தேநீரு மென்ப
தாம்.

விசுழையன் அல்லவை எனப் பிரித்து - விரும்பப்படும் பயனல்லாதன
வாயிப நீயனாவற்றை பென்றும் உரைக்கலாம். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர். இனி,
ஈண்டு நீர் - வினைத்தொகை யன்மொழியாகவுமாம். மன் - அசை. "தனக்
குணமை யில்லாதான் தான்சேர்ந்தார் கல்லால், மனக்கவலை மாற்றலரிது" என்ற
நீருக்குறிப்போல, இங்கு அருமை இன்மையின்மேல் நின்று, அங்குப் பரீ
மேலுடன் இக்காலடிவையே மெற்கோள் காட்டினார்.

இச்செய்யுளின் பித்பாதி, பழகு வாய்விதும் 'சுழமலத்திய்யாத்' என்ற
செய்யுளின் பித்பாதிபாகப் பவின் றுள்ளது.

'எட்டுணையும்' என்றும், 'விசுழப்பயனல்லது' என்றும் பாடம். (க)

ககரு. நிறை பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
வுறுகாலத் துற்றுகா வாயிடத்தே யாகுந்
நிறைபைப் பட்ட பொறியு மதனா
விறைகாலத் தென்னை பரிவு.

(இ - ஈ.) நிறைபை - உயிர் உடம்பை யடையுஞ்சாலத்தில் தானே, பட்ட -
(அனுபவிக்கவேண்டுமென்று) நியமிக்கப்பட்ட, பொறியும் - ஊழ்வினைகளென்
னாம், - நிறை - குறைபாட்டா; பெருகா - வளமாட்டா; முறை பிறழ்ந்து
வாரா - (முற்பிறப்பிற்செய்யப்பட்ட) முறைதவறி முன்பின்கூட வளமாட்டா;
உறு எனத்த ஊற்று ஆகா - (துன்பம்) வருஞ்சாலத் து ஊன்றுகோல்போல்
உறவி அத்தனப்பத்தை ஒழிக்கமாட்டா; ஆம் இடத்தே ஆகும் - வரவேண்டிய
காலத்திலேயே வரும்; அத்தனம் - ஆதனம், இது எனத்த - (நீவினைப்பயனும்)
செடுதியடையுஞ்சாலத்தில், பரிவு - இரங்குவது, என்னை - ஏன்? (எ - து.)

அனுபவித்தேநீரேவேண்டுமெனவாயிப விதியின்படினைக் குறித்துத் துக்கிப்பது
யின் என்பது, கருத்து.

“ வரும்பி பழைத்தாலும் வாராத வாரா, பொருத்தவன பேரமினென்றும் போகா—இருத்தேன்கி, செஞ்சம்புண்துறா செடுத்தார் தாவின்கி, தஞ்சாவதே மாந்தர் நெரழி” என ஓவையாய் கூறியதும் காண்க. “சாதலும் பிறத்தல் தானும் தம்வினைப் பயத்தினாலும், ஆதலு மழிவு மெல்லாம் அவை பொருட் கெட்பு கண்டாய், சோதலும் பரிவு மெல்லாம் தன்னுணர் வின்மை யன்றே” என்ற சிந்தாமணியும் இங்கு அறியத்தக்கது. (கஉ)

கஉ - ஆம் அதிகாரம் —மெய்ம்மை.

அகிலாவத - உண்மையை புணர்த்துவது; இங்கே, உண்மைபென்றது - அந்தப்பொருள்களின் இயற்கையான தன்மை. இது, ஊழ்வினையால் அமைவ தாதலின், பழவினையின்பின் லைக்கப்பட்டது.

ககக. இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் பார்க்கும்
வசைபன்று வைபத் தியற்கை—கசைபழுக்க
நின்றொருபு பொய்த்த னரிசாதொடூஇ செய்த்சென்றி
கொன்றாரிற் குற்ற முடைத்து.

(இ - ள்.) நிறை தொடூ - ஒழுங்காகிய லீனயல்களை யுடையவனே!—
இசையா ஒரு பொருள் இல் என்றல் - (தம்மாற்கொடுத்ததற்கு) உடாததொரு
பொருளை (யாசனக்கு) இல்லைபென்ற (இரந்த அப்பொழுதே) சொல்லுதல்,
பார்க்கும் வசை அன்று - எவர்க்கும் பழிப்பாசாது: லைபத்து இயற்கை -
உலகத்தாரின் இயல்பாய்; நின்ற - (கொடுப்பனென்பது தோன்ற) நின்ற,
ஒடி - செடுங்கலங்கழித்தல்சென்ற, (பின்பு), கசை அழுக்க - (இரப்பவரது)
ஆசை செடுங்கடி, பொய்த்தல் - (இல்லைபென்று சொல்லிப்) பொய்யானதல்,
செய்த்சென்றி கொன்றாரின் குற்றம் உடைத்து - (தமக்குப் பிறர்) செய்த பபசா
தத்தை மறந்தவரது குற்றத்தினும் (அநியமான) குற்றத்தை யுடையது; (எ - து.)

உலகத்தில் யோக்கியர்கள் தம்மாற்கொடுத்ததற்கு இசையாத பொருளை
ஒருவர் யாரித்தால் அப்பொழுதே இல்லைபென்றுசொல்லி அனுப்பிவிடுவர்; அது
குற்றமன்று; அயோக்கியர்களோ, யாசனக்குத் தாக்கல் கொடுப்பதாக செடுங்க
லையும் ஆசைகாட்டிச் சடைசியில் இல்லைபென்று பொய்யாராவர்; அது எல்லாக்
குற்றங்களினும் பெரிதொரு குற்றமாக மென்பது, கருத்து. இதனும், யோக்
கிய அயோக்கியர்களுது இயற்கை சொல்லப்பட்டது. “கருதக்கூட காந்தி நிக்
க்குதி” என்னும் வடநாண்டுமேற்கோளானாலும், “எவ்வாறு கொன்றார்க்கு முய்
வுண்ட முய்விலினை, செய்த்சென்றிகொன்ற மதற்கு” என்னும் திருக்குறளானும்,
செய்த்சென்றி மறத்தல் பிராயசித்தநிலைவாதொரு பெருமபாவமான உணர்வு.

இனி, நின்ற - (யாசனக் செடுங்கலங்கழித்து) நின்ற, கசை அழுக்க - (பின்பு)
ஆசை செடுங்கடி, ஒடி பொய்த்தல் - (கொடுப்பதற்கு இசைத்த பொருளைக்
கொடாமல்) ஒடி ஒளித்தல் எனவும் பொருள்கொள்வனாம். நிறை தொடி -

வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிரத்த அன்மொழித்தொகை; ஈது சீண்டு அன்பெடுத்தது - வினியுருபு: இது, மகமே ழுன்வின.

“இவை சொடுப்பதா உயிலென்பதா உம், வசைபற்று வையத்தியற்கையகந்தரிப், பகைகொண்டவ னிர்பப் பார்த்துண்ண னாயின், ஈவசொன்னுள் செவ்வகை மில்” என்பது, பழமொழிச்செய்யுள். (அ)

ககஉ. தக்காரஞ் தக்கவ ளல்லாரஞ் தக்கீர்பை

பெக்காதுங் குன்ற விலாவ—ரக்காரம்

பாவரே தின்னிதும் கையாதாங் கைக்குமார்

தேவரே தின்னிதும் வேம்பு.

(இ - ன்.) தக்காரும் - தகுதியையுடைய ரெயர்க்கியரும், தக்கவர் அல்லாரும் தகுதியையுடையவாக்காத அரெயர்க்கியரும், எக் காலும் - எப்பொழுதும் [பெரிபவர்க்கப்பொழுதும் சிறிபவர்க்கப்பொழுதும்], தம் சீர்மை குன்றல் இவர் ஆவர்க்காத இயல்பானருளும் குறைதலில்லாதவராவார், (எதுபோலவெனின்),—அக்காரம் - கருப்பஞ்சாந்துக்கட்டி, பாவரே தின்னிதும் கையாத - எவர்க்கின் குறும் கையாத; வேம்பு - வேபபக்காய், தேவரே தின்னிதும் - தேவர்க்கே தின்னதும், கைக்கும் - கசக்கும்; (அ - து.)

அக்காரம் மிகத்தாழ்த்தவர் தின்னதும் இக்கவை யுடையதாவதுபோல, தக்கார் எப்போதும் கற்குணமுடையவராவார்; வேம்பு தேவர்க்கத்தின்னதும் கையையுடையதாவதுபோல, தக்கவாக்காத அரெயர்க்கியர் எப்போதும் தர்க்குணங்கொடு யுடையவராவார் என்பதாம்; எடுத்துக்காட்டவேண்டியன.

தக்கார் சீர்மை - உத்தமகுணம்; வாய்மை முதலியன. தக்கவாக்காத சீர்மை - அத்தமகுணம்; பொய்ய்மை முதலியன. அக்காரம் - இவ்வாணாம் என்னும் வடமொழியின் கிதைவுபோதும்; இக்கே வெவ்வும், சர்க்கார, கற்க்கண்டு முதலிய வற்றைக் குறித்தது. ககாக்கன் - முறையே இழிவுநெய்யும், உயர்வுநெய்யும் உணர்ந்தும், ஆம் - அரை. (உ)

ககஉ. காராடு ரொழிநிற் கழிவினாஞ் வானத்து

மெலாடு மீனிற பகாவ—ரோலா

விடொருவ குற்றக்கா சீர்க்குன்ற ஈட

தொடர்புடைய மென்பார் கெல்.

(இ - ன்.) ஈர் குன்றம் ஈட - குளிர்த்த மலைகையுடைய ஈட்டையுடைய வரே!—எல் ஆடு போழ்தில் - (ஒருவர்க்குச்) செவ்வம் வந்த காலத்தில், வானத்து மேல் ஆகும் மீனின் பல் - ஆணாயத்திலே உயரக் கஞ்சுகிக்கிற்ற கடித்திரக்களினும் அரெயர், கழி வினாஞ் ஆவர் - (அவர்க்கு) மிக்க உறவினராவார்; ஒருவர் வரை இடர் உற்றக்காய் - அங்கொருவரே தகாத துன்பத்தை அடைத்தாய், தொடர்பு உடையோம் என்பார் - (அவரோடு யாம்) உறவை யுடையோ மென்றுசொல்லி முன்னத்துஉறவுபவர், கெல் - கெடுதே; (அ - து.)

செல்வமுன்னகாவத்துப் பலர் வந்துமுடிந்த பொய்யுறவுபாராட்டி கடித் ததும், வறுமைவந்தகாவத்துச் செல்வாத்திரமே மெய்யுறவினாராக வந்து உதவுதலுமாயி உலகவியற்கை, இதனாற் சொல்லப்பட்டது. “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்கூனிற் போற்றியென் தேற்றெழுவர், இருக்கொன் துன்பத் தின்மை காவனில் என்னே யென்பாரு மில்லை” என்ற சூழ்வார் பாசுமும், “அற்ற குவத்தி வறநீர்ப்பறவைபோ, ஹத்தழித் தீர்வா குற வல்ல—ரக்குவத்திற், கொட்டியு மாம்பலு செய்தலும் போலவே, யொட்டி யுறவா குறவு” என்ற டுணையையிலுக்கும் காண்க.

நர் என்ற அடைமொழி, பலநீரகுவிகையுடைமையாயி குன்றத்தினது வளத்தைத் தெரிவித்தது. காட்டின் நிலவளத்துக்கு முக்கிய காரணமாகிய நீர் வளத்துக்கு இடமாகலின், மலையின் செழிப்பைக் கூறினார். செல் என்றது, அருமைகுறித்த கின்றது.

கால் ஆடுதல் - பாதம் கிணத்திடும் போதல்; இது - இலக்கணியால், செல்வம்பெறுதலை உணர்த்திற்று; ‘கைசாய்தல்’, ‘சாய்கால்’, ‘செல்வாக்கு’ என்பனபோலக் கொண்க; சிவசுந்தாமனியில் “சன்னாடிவென்று” என்ற பதற்கு - “சன் எல்லாரிடத்தும் உலாவி வென்று” என்று உரைகூறிய சூனியர் நச்சிசூரிக் கினியர் “காலாடுபோழ்தின்” என்றத்போல” என்று அதற்கு இதனை மேற்றோன் காட்டியவாறும் உணர்க. அன்றியும், காலாடுதல் - செல்வச் செருக்குக்கு ஒருகுறியா மென்பர். போழ்து - மருமொழி. கழி - உரிச்சொல்; இனி, கழிவினாள் - இழிவான உறவின சென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கிண னுள் - மாத்தைக் கிணபோல ஒருவரைத் தழுவுபவர்; கு - பெயரிடைகிண. மின் - விண்மீன். மின்னுவது மீன் எனக் காரணக்குறி; வான்மையி கரிய பெரிய கடலுக்கு மீன்போலுள்ளது என உவமை பற்றிய பெய் சென்றது மொன்று.

ககசு. வடுகிலை வையத்து மன்னிய மூன்றி
னடுவன தெய்த கிருதலையு மெய்து
நடுவன தெய்தாத நெய்தும் உலுப்பெய்
தடுவது போலும் துயர்.

(இ - ள்.) வடு இலா - குற்றமில்லாத, வையத்து - இவ்வுலகத்திலே, மன்னிய - பொருந்திய, மூன்றில் - (அறம்பொருள் இன்பம் என்னும்) மூன்ற னுள்ளே, நடுவனது - கவித்சொல்லப்பட்ட பொருளை, எய்த - (ஒருவன்) அடைப, (அதனும்), இரு தலையும் - மூன்றும் பின்னுமுள்ள அறத்தையும் இன்பத்தையும், எய்தும் - அடைவான்; நடுவனது எய்தாதான் - இடையில் கின்ற அச்செல்வத்தை அடையாதவன், உலு பெய்த அடுவது போலும் துயர் - (சொல்லனது) உலுக்கலத்திலே இட்டுக்காய்ச்சப்படுவதனாலானும் துன்பத் தைப்போன்ற துன்பத்தை, எய்தும் - அடைவான்; (எ - து.)

இதனும், செல்வவறுமைகளின் இயற்கை உறப்பட்டது. செல்வத்தைப் பெற்றால் தானதருமங்களைச்செய்யவும், இம்மை பின்பங்களை அனுபவிக்கவும் உடும்; அறிவிப்பெருமத்போலும் இரத்தல் முதலியவற்றால் மிக்கதுன்பத்தை

படைவான் என்பதாம். "ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கென்பொரு, னேனை யிரண்டு மொருங்கு," "பாளையர் சொல்லப்பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்று, மாறாயிற் குணே யறம்பொருளின்பமென், ருரா ரிவற்றி வினையதனை செய்த வார், சீரா ரிருகையு பெய்துவர்," "இல்லா ரிருமையு எல்ல வெய்தார்," "வறியா ரிருமை யறிவார்" என்பன காண்க. உவமையணி. (ச)

ககடு. எல்லாவின் கன்றாயி னாகும் வினையென உள்
கல்லாரோ யாயினுஞ் செல்வ்வாய்ச் சொற்செல்லும்
புல்லார்ப் போழ்தி னுழவேபோன் மீதாடிச்
செல்லாவா எல்கூர்ந்தார் சொல்.

(இ - ள்.) எல் ஆவின் கன்று ஆயின் - உயர்ந்தாதிப் பசவினது கன்று
விரகுஞ்ஞானம், காரும் - இனக்கன்றும், வின பெறுதல் - (மிக்க) வினையை
அடையும்; (அதுபோல), எல்லாரோ ஆயினும் - படியாதவர்க ளானாலும், செல்வர்
வாய் சொல் - பொருளுடையோரது வாக்கிலிருந்து யருஞ் சொற்கள், செல்
லும் - (தகாதனவாயினும் பலராலும்) அங்கேகரிக்கப்படும்; எல்கூர்ந்தார் சொல் -
(படித்தவராயினும்) வறுமைப்பட்டவரது சொற்கள், (எல்லாவாயினும்), புல்
ளாம் போழ்தின் உழவே போல் - அற்பமான ஈர்த்தையுடைய காலத்தில் உழவு
(நிலத்தில்விறக்காமல் மேலெழுந்தவாரும்ச் செல்வது) போல, மீது ஆடி -
மேலே மாதிரித் தோன்றி, செல்லா ஆம் - உன்னே ஏற்றத்தொன்சுப்படா
தனவாம்; (எ - று.)

எல்ல சாதிப்பசவினது கன்று மிக்க இனமையைபுடையதா விரகுப்பினும்
மிக்க வின பெறுதல்போல, செல்வமுடையவர் மிக்க இனமையைபுடையார்ப்
படியாதவராயிருப்பினும் அவர்க்கும் மிக்க செல்வாக்கு உண்டாம்; மேல்தோற்
தத்தில்மாதிரித் தாமுடையதாய்த் தோன்றத் தமனியில் உழதல் பயனற்ற
துவதுபோல, தரித்திரனுடைய சொல் செல்வாது பயனற்றதாகும் என்பதாம்.
இதனால், செல்வத்தின் நெற்பான இயற்கை உறப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டுவமையணியும், முந்நவகையணியுத் சொந்தவந்த
செல்லையணி.

"செல்லானே யானாலும் கைப்பொருளொன் துண்டாயின், எல்லாருஞ்
சொன்றன் செதிர்சொன்வர்—இவ்வாளை, இவ்வாரும் வேண்டாள்மத் தின்
நெடுந்த தாய்வேண்டாள், செல்லா தவன்வாயிற் சொல்" என்றார் ஒருவன்
யாதும்; "எழை வார்த்தை யம்பல மேருது" என்பது, பழமொழி.

காகு - இனமையையும் பெண்மையையும் உணர்ந்தும் பெயர்; "எருமையு
மகையும் பெற்றது காகே" என்றுத் தென்காட்டியச் சூத்திரத்தால், இது பசு
விற்கு உரிபதாநில உணர்ச்சி. வினப்பெறுதல் - இன்னிகாசரிதைத்தற்பொருட்டுச்
குறிப்பெடுவாய் அனபெடுத்தது. எல்கு வர் என்னும் இரண்டுசொற்கள் ஒரு
சொல்லின்தன்மையப்பட்டு எல்கு வர் என நின்று; எல்குதல் - பிற்பெடுத்த
தைப் பெற்றுத்தொன்சச் செல்லுதல்; இது வறுமையைச் சூழித்தல், காரியத்
தைச் சாரணமாகக் கூறிய உபசாரவழக்கு. எல்குதல் - சொடுத்தல், வந்தல் -

செல்லுதல். 'வாய்ச்சொல்' என்றவிடத்து 'வாய்' என வேண்டாதது உறுபத, அதன் நிறப்பை உணர்த்தற்கு. புல்லீரம் - எயிட்டிரம். உழவு - தொழிற்செயல்; உழு - பகுதி. (௫)

ககக. இடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பித்து மென்று
மடங்காதா ரென்று மடங்கார்—தடங்கண்ணா
யுப்பொடு செய்பா நயிர்காயம் பெய்தடினும்
கைப்பரு பேய்ச்சொலையின் காய்.

(இ - ள்.) தட கண்ணம் - பெரிய கண்ணை யுடையவனே!—அடங்காதார் - (இயல்பாய்) அடங்குத் தன்மையிலாதவர்கள், மெய் ஞானம் - தத்துவஞானத் தையுணர்த்தும் தாக்கன், இடம் பட - அதிகமாக, என்றும் - எப்பொழுதும், கற்பினும் - படித்துவந்தாலும், என்றும் அடங்கார் - எப்பொழுதும் அடங்கமாட் டார்கள்: [இயற்கையறிவினால் அடங்காதவர் செயற்கையறிவினால் அடங்கமாட் டாரென்றபடி]; (எதுபோலவெனின்),— உப்பொடு - உப்பையும், செய் - செய் னையும், பால் - பாலையும், நயிர் - நயிரையும், காயம் - பெருக்காயத்தையும், பெய்து - தனித்தனியே சேர்த்து, அடினும் - சமைக்கப்பட்டாலும், பேய்ச் சொலையின் காய் - பேய்ச்சொல்களாகக் காய்ப்பு அரு - (தமது இயற்கையான) காய்ப்பு நீங்காவாம்; (எ - று.)

இதனால், அடங்காதவரது தன்மை உறப்பட்டது.

ஞானம் - தூலுக்குத் தாரியவாகுமெயர். தட - உரிச்சொல். தடங்கண் - உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலால், இனமெவி மிக்கது. கண்ணம் - கண்ணம் என்ற பதன் விளி; மகவேழம்க்கை. 'உப்பொடு' என உப்பை 'ஒடு'க்கொடுத்தும் பிரித்தது, அறுசுவையுள்ளத் தன்மைபெறுதலாகிய அதன் நிறப்புத் தோன்ற.

'பெய்தடினும்' என்றவிடத்து, உம்மை - உயர்வுநிறப்புப் பொருளது; இனி, எச்சவும்மைபாக்கொண்டு, அதனைக் கத்திகொண்டு துணிப்பதன்றி எனப் பொருள் காணலாம்; ஆகவே, இப்பின்னிரண்டடி - "வஸுந் தீம்பம் பா ஸ்ராவா பந்திசைம் மதுளாப்பிஷா - பந்திசைம் சந்தமால்பாத்நயஃ ஸ்வதிர கடு ரோவ ஸு" என்ற கலோகந்தோடு ஒத்த கருத்துடையதாய், ஒப்புமைக்கூட வணியின் பாத்படும்; தன்மைபுரிவாரிடத்தும், தீமைபுரிவாரிடத்தும் ஒத்த தொழினுடைமையைக் கூறுதல், இதனிலக்கணம். முன்னிரண்டடியில் 'அடங் காதார் அடங்கார்' என ஒருவரிடத்துள்ள தன்மையைப்பே வற்புறுத்துத்தற்பொரு ட்டு மீண்டும் விதித்தது, விதியனியாம்: முன்னிரண்டடியும் பின்னிரண்டடியும் பிம்பப்பாதிப்பபாவத் தோன்ற நிற்பது, ஒத்ததக்கார்த்தமெய்வன. இங் வரது பன அணிகள் சேர்த்துவருவது. நேர்மையணி வெண்பபடும்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியை, 'ஐய்காரமிட்டு அகாத்தம் கரைத் தாலும் தன்வந்தம் பேரகாரம் பேய்ச்சொல்களாய்' என்ற பழமொழியோடு ஒப்பிட்டுக்கொண்ட காரம் - ஸம்வந்தகாரம். (௫)

ககக. தம்மை விசுழ்வாராத் தாமவரின் முன்னிசுழ்ச
வென்றை பலரொடு பட்டது—புன்றை
விறழ்பூன் சுழ்சுதானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
அறற்பால யார்க்கு முறும்.

(இ - ன்.) புன்றை - புன்றைமரங்களின், விறல் - பெருமையையுடைய, பூ - மலர்கள், சுழ - வாசனைவிசுவென்ற, தானல் - சோலைவையுடைய, வீங்குநீர் - மிக்க நீரையுடைய கடலினது, சேர்ப்ப - துறையையுடையவனே!—தம்மை விசுழ்வாராத் - (காணாமின்றித்) தம்மை விதிப்பவர்களை, தாம் அவரின் முன் இசுழ்ச - அவர் விதிப்பதற்குமுன்னே [விதித்தவுடனே யென்றபடி] தாம் விதித்தக்கடவர்; அவரொடு பட்டது என்றை - (தம்மை விதித்திற) அவர்களுடையோடு (தமக்கு) உண்டான தாகுபணியம் என்ன? உறல் பால - வரத்தக்கன வாகிய இன்பதன் பங்கள், யார்க்கும் - எவர்க்கும், உறும் - (தவருமல்) வந்தே நிற்கும்; (எ - று.)

காலடியார் தன்மையோ நீமையோ விதிவின்படி வந்தேநிற்கு மாதலால், பிறர் தம்மைப் பழிக்கும்போது 'இதனால் என்னநிற்கு விளையுமோ?' என்று அஞ்சிப் பின்வாங்குது அவரைப்பழிப்பதே அவர் வாயை யடக்கும் விதமா மென்றவாறு. இங்ஙனங்கூறியது, காணாமின்றிப் பிறரைப் பழிப்பவர்களுது நிக்கையைக் குறைவுபடுத்தற்கு உபாயமா மென்னுங் கருத்தாக வெள்ள; "கத என்று சான்றவன்மே நீது கழிய, மதகன்று மாண்பில்லார் முன்னர்" எனப் பிறர் கூறியதும் காண்க.

இதனால், கீழ்க்கணின் தன்மையும், அவரையடக்கும் உபாயமும் உறப் பட்டன.

'உறற்பால யார்க்கு முறும்' என்ற ஈற்றடி, 'தம்மைவிசுழ்வாராத் தாமவரின் முன்னிசுழ்ச' என்ற வாகியத்திற்கு ஏதுவாய் நின்று சாதித்த நிற்பது, தொட்டிநீரைச் சேர்ப்புத்திறியணி; இது, வடமொழியில் காலடியார் காலடியார் எனப்படும்.

'அவரின் முன்' என்பதற்கு - அவரது புறத்திலே யன்றி எதிரிலே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'விறல்' என்றது, கடலுக்கு இயற்கையாயுள்ள தூர்ச் சுத்தத்தையும் போக்கும் திறத்தை. வெய்தலில் கருப்பொரு ளாதலால், புன்றை உறப்பட்டது. பூங்கமழ் - "பூப்பெயர்முன் இன மென்மையுக் தேன்றும்" எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், அவ்வழி எழுவாய்த்தொடரில் மெலி மிக்கது. காலல் - கடற்கரைச்சோலை. வீங்குநீர் - விளந்தவையைவெழுநீர்.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டுகளில் காலடியாரை; அதாவது - வல் வெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும், மெல்லெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும், இடையெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும் ஏதுவையாய் நிற்பது. இவை முறையே வல்லினவெதுவை, மெல்லினவெதுவை, இடையினவெதுவை எனப்படும்.

(அ)

கஉவு. ஆவே தருவின வாயினு மாபயந்த
பால்வே தருவின வல்லவாம்—பால்போ
லொருதன்மைத் தாரு மறநெறி பாபோ
துருவு பலகொள லீங்கு.

(இ - ன்.) ஆ வேறு உருவின ஆவிலும் - பசுக்கள் வெவ்வேறு நிறத்தை யுடையவாயிருந்தாலும், ஆ பயந்த பால் - அப்பசுக்கள் தந்த பால்சென், வேறு உருவின அல்ல ஆம் - (வெண்ணிறத்தைப்போன்றி) வெவ்வேறான நிறத்தை யுடையவை யாகமாட்டா; பால் போல் - அந்தப் பால்போல, —அதம் - தரும மானது, ஒரு தன்மைத்த ஆகும் - ஒரோதன்மைவையுடையதாம்; நெறி - (அத் தருமத்தின்) வழிசென், ஈங்கு - இங்ஙனத்தில், உருவு பல கொளல் - பலருபங் களைக்கொண்டிருத்தல், ஆ போல் - அப்பசுக்கள் போல (ஆகும்); (அ - து.)

இதனும், அறத்தினது தன்மை சொல்லப்பட்டது. பசுக்கள் பனிநிறம் விரும்புதல்போலத் தருமத்தைச்சம்பாதித்தற்கு உரியவழிசென் பவவாயிருப்பினும், பசுவின்பால் ஒரோநிறமுடைய தாதல்போல அந்நெறிசொந்த செய்யப்படுங் தரும மும் ஒரோதன்மைவையுடைய தென்பதாம்; உவமையணி. என்பதது - தானம் தனம் விரும்பும் வழிபடுகடவுள்வணக்கம் முதலாகத் தருமஞ்செய்யும் வழி பவ்வா னியும், தருமம் என்மை பொன்றையே விளைப்பதாநியும் போக்கி யென்சு.

“உருவே அட்டையும் வடிவும் நிறமும்” என்பதனும், ‘உரு’ என்பதது - நிறத்தையும் வடிவையும் உணர்த்துமாறு அறிக. நெரு - நெருவு, கடு - கடுவு என்பனபோல, உரு - உருவு என உகாச்சாரியை பெற்றது. ‘ஈங்கு’ - சுட்டு நீண்டது. இனி, ‘நெறி ஆ போல் உருவு பல கொளல்’ என்பதற்கு - தருமமார்ச் ள்களைப் பசுக்களைப்போலப் பலவுருவமாகக் கொள்சு என்றும் உகாக்கலாம்; இங்ஙனாக்ரு, ‘கொளல்’ என்பதது - அல் ஈற்ற உடன்பாட்டுவியங்களை விளை முற்றது; தொழித்பெய ஈன்று.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டுகளில் லகாவேற்ற இடைகூறிய ஆசே நுகை; அதாவது - முதலெழுத்துக்கும் இரண்டாமெழுத்துக்கும் இடையே யாவழி என்ற மெய்களுள் ஒன்று ஒரோ விடத்த வருவது. (அ)

ககக. பாஅ குலகத்தோர் சொல்லில்லார் தேருக்கால்
பாஅ குபாயத்தின் வாழாதார்—பாஅ
ரிடைபாக வின்னாது தெய்தாதார் பாஅர்
கடைபொகச் செல்வமுய்த் தார்.

(இ - ன்.) தேரும் கால் - ஆராய்விடத்து, உவந்தது - உவகத்தில், ஓர்சொல் இல்லார் - ஒரு நிகழ்ச்சொல்லு உடையவாகாதவர், யார் - எவர்? [எவருயில ரொன்றபடி]; உபாயத்தின் வாழாதார் - தந்திரத்தால் வாழாதவர், யார் - எவர்? இடை ஆக - (அது ஆயுளின்) இடையிலே, இன்னாது எய்தாதார் - தன் பத்தை அடைவாதவர், யார்—? கடை பொக - வாழ் காலின் முடிவுகளாயில், செல்வம் உய்த்தார் - செல்வத்தை அனுபவித்தவர், யார்—? (அ - து.)

உலகத்தில் எல்லாரும் எதாவதொரு தீர்மானை அடைதலும், பாபாயினுமோர் உபாயத்தால் வாழ்ந்தலும், இடையிலே துன்பத்தை அடைந்தலும், செல்வத்தைவிழ்த்தலும் இயற்கை யென்பது கருத்து.

முதல்வாக்கியத்தி னுள்ள 'உலகத்து', 'தேருங்கள்' என்ற சொற்கள் மற்றை வாக்கியங்களினுக்குச் சென்ற இயைபு, முதலிலுத்தியும், 'யார்' என்ற சொல் ஒன்றே ஒருபொருளிற் பலமுறை வந்தது, கேள்பொருள் பிழைப்பையணி.

சொல் என்பதற்கு - புலம்புச்சொல் என்றும் உரைக்கலாம். அப்பெயரைச் - செய்யுளொசை நிறைக்கலாம். 'உபாயம்' என்றது - சாம பேத தான தண்டன் சரி. சரம் - இனிதாகச்சுதல்; பேதம் - மென்மையானும் வன்மையானும் மனத்தினுப்பேதித்தல்; தானம் - பணைவர் மனமெழும் கொடுத்தல்; தண்டம் - பணைவைப் போர்செய்து அழித்தேவிடுதல். இனி, உறுவு வந்ததும் சேவகம் பிச்சை முதலியன என்னவுமாம், 'கடைபோக' என்பது இப்பொருளில்வருதலை, "ஈறு கடைபோக வெண்கலம் கொன்றதும்" என்ற மணிமேகலையினால் காண்க.

இச்செய்யுளில் அப்பெயரைச் பல வந்தது, அடைபுத்தொடையாம்.

இச்செய்யுள், "கையதோடி குலையான்றி வயதிரோகோபீழை - வயல கங்கைப்பாற்பம் கையகொளியம் திரந்தாம்" என்றும் கலையத்தலைப் பெரும் பாலும் ஒத்தது.

'வாழாதாரியார்' என்றும், 'செல்வமுற்றார்' என்றும் பாடம். (க)

கஉ. தாளுசெய் வினைபல்லாற் றம்மொடு செல்வமுறத்
திரங்குணர் தெரிற் பிழிதில்லை—பாங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த வுடம்பும் பயமின்றே
கற்றங்கொண் டோடும் பொழுது.

(இ - ள்.) தெரிந் - ஆலோசித்துப்பார்த்தால்,—தம்மொடு செல்வது - (உடம்புவிட்டபின்பு) தமது உயிரோடு வருவது, தாம் செய் வினை அல்லால் - அவ்வாறு செய்த கருமமே பல்லாமல், பிழிது - வேறென்று, பாங்குணம் - எவ்விடத்தும், இல்லை—கற்றம் கொண்டு ஒடும் பொழுது - பயன் (உயிரைச்) கொண்டு விவாதித்தபோதும்போது, ஆங்கு தாம் போற்றி புனைந்த உடம்பும் - அவ்வாறு தாம் பாதுகாத்த (ஆடையாபரணமுதலியவற்றால்) அலங்கரித்த சரீரமும், பயம் இன்றே - பிரயோசனமில்லாததேயாம்; (அ - து.)

'இதுதான் உயிர்' என்று தேசத்தினிடத்தில் மிக்க அபிமானம் கொண்டு உலக முதலியவற்றைப் பலவகையாகப் பிரயோசனப்பட்டு வருத்தி வளர்த்த இவ்வுடம்பே பயன் உயிரைச் கொண்டுபோய்போது கமக்குப் பயன்படுவதில்லை யென்றும், மற்ற எதனால் கமக்குப் பயன்படப்போகின்றது? எதுவு மில்லை; ஆகவே, தம்மொடு வருவது இருவினைகளையென்பதைத் தெரிவிக்கவருந்தது நினைவாக நீதி கல்வினைகளிற் செய்யவேண்டுமென்று கருத்து.

இச்செய்யுளில், ஒரு பொருளைக் கூறுவதனால் மற்றொருபொருள் எனிதற் சித்தித்தலாகிய கைமுதிநியாயந் தோன்றி, தோடநிலைச்செய்யுட் போருட் பேறணித் தொனித்தல் காண்க.

நீதிநூல்களில் வெங்கும், நன்மைநீமையான காரியங்களின் தன்மையை மாத்திரங் கூறுமிடங்களில், நன்மையைச் செய்யவேண்டும் நீமையைத் தவிர வேண்டும் என்று கூறியதாகக் கருத்துக் கொண்க.

‘உடம்பும் பயமின்றே’ என்றது, அது இவ்வுலகத்தே கழிந்துவிடுதலால் ‘உடம்பும்’ என்ற உயர்வுபெற்றபுழைமை, மற்றைச் செல்வம் இளமை சுற்றம் கல்வி முதலியவற்றின் பயனின்மையையும் உணர்த்திற்று.

இப்பாட்டினால், வீண உடம்பு இவற்றின் தன்மை கூறப்பட்டது.

“ஈட்டிய வொண்பொருளு மில்லொழியும் சுற்றத்தார், காட்டுவாய் நேரே கலுழ்ந்தொழிவர் - மூட்டும், எரியி னொழியு முடம்பு ஈர்க்குன்ற நாட, தெரியி னறமே துணை,” “மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும் தன்வாசல்மட்டே, இனமான சுற்றம் மயானமட்டே வழிக்கு ஏதுதுணை, தினையாமளவு எவ்வள வாகினும் முன்புசெய்த தவம், தனையான என்றும் பரலோகஞ் சித்திக்கும் சத்தி யமே,” “அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே விழியம்புழுமுக, மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மி யிரு, கைத்தலை மேல் வைத்தழு மைந்தருஞ் சுகொடு மட்டே, பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்ணியபாவமுமே” என்ற செய்யுள் கல் இங்குக் காணத்தக்கன. “அர்த்துக்குழைநிலவர்த்தத்தே ஸ்மராரகேமிதரபாந் தவார - ஸுக்ருதம் துஷ்க்ருதஞ்சைவ கச்சந்த மதுகச்சதி” என்னும் வடநூல் மேற்கோளுங் காண்க.

மற்று - அசை. யாங்கண் - யாக்கண் என்பதன் மெலித்தல். ‘முடிப்ப முடித்துப் பின் பூசுவ பூசி உடுப்ப உடுத்து உண்ப உண்டு’ பாதுகாக்கப்படு தலினால், ‘ஆங்குத் தாம்போற்றிப்பிணந்த உடம்பு’ எனப்பட்டது. இங்கே ‘ஆங்கு’ என்றது, உலகநிகழ்வு. மற்றியாங்கண் - குற்றியலிகரம். குற்றியலிகரம், இங்கு அலகுபெறவில்லை. ஏ - தேற்றம்.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் இவ்வேதுகை.

(௧௦)

கூ - ஆம் அதிகாரம்.—தீவினையச்சம்.

அக்தாவது - பாவத்தைத்தருகின்ற கொடிய தொழில்சிறைச் 'செய்வதற்கு அஞ்சி யொழுக்கவேண்டு மென்பதைப்பற்றிச் சொல்வது. பொருள்சனின் உண்மையான தன்மையை உணர்ந்தா லல்லது தீவினை தருபவை இவை யென அறித்து அவற்றினின்ற அஞ்சி அவற்றைச் செய்பாறொழுகுதல் உபாயமாயல், இது மெய்ம்மை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

கஉக. துக்கத்துட் தேங்கித் துறவின்கட் சேர்ச்சலா
மக்கட் பிணத்த சடுகாடு—தொக்க
விலங்கிற்கும் புன்னிற்கும் காடே புலங்கெட்ட
புல்கறி வானர் வயிறு.

(இ - ள்.) சடுகாடு - மயானக்கல்,—துக்கத்துள் - சம்சாரத்துள்பங்கனிலே, துங்கி - தங்கியிருந்து, துறவின்கண் - துறவறத்திலே, சேர்ச்சலா - சேராது, மக்கள் - மனிதர்களுடைய, பிணத்த - பிணங்களைபுடையன; புலம் கெட்ட - கல்லறியில்லாத [மாம்சபோஜனஞ் செய்கிற], புல் அறிவு ஆளர் - அறிவு அறிவைபுடையவர்களாது, வயிறு - வயிறுசொன்னவென்றால்,—தொக்க விலங்கிற்கும் புன்னிற்கும் காடே - தொகுதியான மிருகங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் உரிய இடமாகையெனாம்; (எ - று.)

“அரிதரிது மானிட ராத லரிது” என்றபடி பிறவிக்குள் உயர்ந்த மனிதரது பிணத்தைபுடைய சடுகாட்டினும், மக்களினும் பலமடங்கு இழிந்த மிருகப்பறியினின் பிணங்களைபுடைய அறிபர்களாது வயிறு மிகவும் இழிவானதாம் என்பது போதகுதலால், குறிப்பாக்கப்பட்ட வேற்றுமையினர்; உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றற்குச் சொல்லுகுதலால், இவ்வணியின் இலக்கணம்: இவ்வ வடதுலார் விடத்தோகாலங்காரம் என்பர். இங்கே உபமானத்தினும் உபமேயத்துக்கு விசேஷம் கூறிலுள்.

‘புலங்கெட்ட’ என்றது, உயிர் உய்வதற்கு உபாயமாகிய தத்துவஞானத்தை உடைத்தாக்காமையால். ‘புல்லறிவானர்’ என்றது, உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் முதலியவற்றுக்கு உரிய சாதாரண அறிவை புடைமையால். துறவினாது தாய உடல் சடுகாட்டிற் சேர்த்துச் சுடப்படாமற் தெத்ததொரிடத்திற் சேமஞ் செய்த புனிதமாகப் போற்றப்படுதலால், அந்நினை ஒழித்து ‘துக்கத்துட் தேங்கித் துறவின்கட் சேர்ச்சலா மக்கட் பிணத்த சடுகாடு’ என்றார்.

இப்பாட்டால், மாம்சபோஜனம் தீவினை யென்பது உதப்பட்டது.

சடுகாடு - பாம்பாஅக்திரினைப்பெயர்: (இறந்தவரைச்) சுட்டு எரிக்கும் காடு கல். பிணத்த - ‘அங்’ சாரியை பெருத பலவின்பாங்குமுற்று. (ச)

ககஉ. இரும்பார்க்கும் காலா பேதிலார்க் காளாய்க்
கரும்பார்க் கழனிபுட் சேர்வர்—கரும்பார்க்கும்
காட்டுளாய் வாழுஞ் சுவனம் குறும்பூழும்
கட்டுளாய்க் கொண்டுவைப் பார்.

(இ - ள்.) கரும்பு - வண்டுசை, ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, காட்டுள் -
வனத்திலே, ஆய் - பொருத்தி, வாழும் - வாழ்கின்ற, சுவனம் குறும்பூழும் -
கவுதாரி காடை முதலான பறவைகளை, கட்டுள் - கட்டினார்களே, ஆய் -
ஆரும்படி, கொண்டு வைப்பார் - கொண்டுபோய் வைத்த வளர்ப்பவர்கள்.—
(முற்பிறப்பில்), இரும்பு ஆர்க்கும் காலர் ஆய் - இருப்புவிவகாரங்கள் ஒலிக்கின்ற
கால்களை யுடைபவர்களாய், ஏதிலார்க்கு ஆர் ஆய் - அவலார்க்கு அடிமைகளாய்,
கரும் பார் - வட்டைகிலங்களிலும், கழனிபுள் - விளைகிலங்களிலும், சேர்வர் -
(வேலைசெய்தற்குப்) போய்ச் சேர்வார்கள்; (எ - று.)

பறவைகளைக் கொன்று தின்பதே யன்றி அவற்றைப் பிடித்துக் கட்டி
வடைத்து வகுத்துவதும் நீவினை பெண்பது, இதனாக் கூறப்பட்டது.

(தசகுமாரசரித்துள் அன்னப்பார்ப்பை நூலிட்டுக் காண்கட்டிய பாவத்
தாற் பின்பு வெள்ளிவிவங்கு காலிற் கிடந்ததென்ற ஆசிரியர் கூறியவாறும், சேவக
செந்தாமணிபுள் முற்பிறப்பில் அன்னப்பார்ப்பைச் சுற்றத்தினின்றும் பிரித்துச்
செறவைத்த நீவினையாற் சேவகன் சுற்றத்தினின்றும் பிரித்து செறப்பட்டா
னென்று சாசனார் கூறியவாறும் உணர்க. “பூவைகெரி தோகையுனை என்னமொடு
பன்மா, யாவையவை தங்கினாய் வீடுவெழ வாக்கிச, காவல்செய்து வைத்தனர்”
என் தங்கினாய் வீடுகிப், போவார் புகழ்க்கிப் பிறப்பொழிவது கண்டாய்” என்
னுஞ் சித்தாரவணர்ச் செய்யுளையும் காண்க.)

கரும் பார் - கருமையான பார்; இங்கே, கருமை - வலிமை; அதாவது -
வட்டையாயிருத்தல்; பயனில்லாத கிலம். இனி, இருளுகையாகிய தாமிலாம்
என்னும் காலிகேசுடென்று உரைப்பாரு முனர். கரும்பு ஆர் எனப் பிரித்து -
“கரும்புடன் விளைகிற கழனி பென்றும் உரைப்பர். கரும்பு - வண்டுசையில் ஓர்
சாதி. ‘ஆய்’ என்ற சொல் காண்கணன், பின்னது - ஆக என்னும் எச்சத்தின்
திரிபு. வைப்பார் - பெயர். சுவல், குறும்பூழ் - மந்தைப்பறவைகட்கும் உய
லகுகளும். இரும்பு - விவங்குக்குக் கருவிபாருபெயர். இரும்பு ஆர்க்கும் - இரும்பு
விவங்கினால் கட்டப்பட்ட என்றலுமாம், ஏதிலார்— ஏது இலர் - வாடொரு
சம்பந்தமு மில்லாதவர்; பகைவருமாம். (உ)

ககங் அக்கேடுபர் லங்கை பொழிய் விரலழகுந்
தக்கத் தொழுநோ பெழுபடுவ—யக்கா
லலவனைக் காதவித்துக் காண்முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

(இ - ள்.) அ கால் - முற்பிறப்பில், அவனை - என்னை, காதவித்து -
விரும்பி, கால் முரித்து - அதன்காலை ஒடித்து, தின்ற - தின்றதனாகையி, பழ

வினை - பழைய நிலை, வந்து அடைந்ததால் - (பிற்பிறப்பில்) வந்து சென்றதால், — (அத்திலினைசெய்தவர்), — அக்கே போல் - சங்குமணி போல, அகம் கை ஒழிய - அகங்கைமாத்நரம் நிற்க, விரல் அழுவி - விரல்கள் அழுவிப்போய், தக்கம் தொழு கோய் எழுப - (மிக்க) துன்பத்திற்கு இடமான குஷ்டவிபாதி உண்டாகப்பெறுவர்; (எ - து.)

‘அலவன்’ என்றது - பிற்பிராணிகட்கும் உலகத்தினும். கண்டு முதலிய பிராணிகளை முரித்தத்தின்றவர்க்குக் குட்டகோயுண்டா மாநலால், அதுவுள் நிலினை யென்பது, கருத்தது.

அகம் + கை = அக்கை எனப் புணர்ந்தது. தொழு கோய் - தொழுவாயி கோய்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. “உயர்நிலை தொடர்ந்த பொருள் முதலாகும், அதனொடு சார்ந்தி னத்திலினை முடிபின்” என்னுஞ் சூத்திரத்தால், ‘கோய்’ என்னும் அகிலினையெழுவாய் ‘எழுப’ என்னும் உயர்நிலை யெழுவாயின் முதற்கைக் கொண்டது; நிலைவழுவமைதி. தின்ற பழவினை - ‘சங்குசுட்ட கண்ணாம்பு’ என்பதிற்போல, பெயரெச்சம் காணப்பொருளதாய்க் காரியப் பெயரைக் கொண்டது. பின்னிரண்டடி - இவைவெதுகை. (க)

ககர. கெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெப்போல் வதுஉ
மெரிப்பச்சுட் டெவ்வநொ யாக்கும்—பாப்பக்
கொடுவினை யாராவர் கோடாருங் கோடிக்க
கடுவினை யாகிவாரச் சார்ந்தது.

(இ - ள்.) செய் போல்வதுஉம் - செய்யும், — கெருப்பு அழல் சேர்ந்ததால் - கெருப்பினது வெப்பத்தைத் தான் சேர்ந்தால், எரிப்ப சுட்டு - (உடம்பை) எரிக்கும்படி சாய்த்து, எவ்வம் கோய் ஆக்கும் - (தண்ணீர்சேர்ந்த வர்க்குத்) துன்பத்தரும் கோயை உண்டாக்கும்; (அதுபோலவே) கோடாரும் - (எல்லொழுக்கத்தில்) தவருத யோக்கியர்களும், — கடு வினைவர் ஆகியவர் சார்ந்த - கடுமையான பாதகச்செயல்களையுடைய அயோக்கியரைச் சேர்ந்தால், கோடி - (அச்சேர்க்கையால் தம் ஒழுக்கத்தில்) தவறி, பாப்ப கொடு வினைவர் ஆகுவர் - மிகவுங் கொடிய தொழில்செய்து செய்பவராவர்; (எ - து.)

பலவகையாலும் உடம்புக்கு உறுதிதருவதாயிவ செய்யும் கெருப்பைச் சேர்ந்தால் தான் அல்லுடம்பையே யெரிப்பதுபோல, நிலினைபுண்டலாகச் சேர்ந்தால் எவ்வரும் அத்திலினையே புண்டலாகவொன்பதாம்; நீறுஅடர்ந்தவகை உவாம் [ஐந்திதுக்கடையேவமைவணி.] .

“நியகந்த முன்னதொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றற்குத், நியகந்த மேறத் திறமதுபோல்—நிய, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடி யிருப்பார்க்குத், குணமதுவெ யாடுசெறிவு கொண்டு” என்பது வான்க.

நியோர்சேர்க்கையினால் வருக் நிலை இதுகுந் கூறப்பட்டது.

‘செய்யும்’ என்ற உயர்வுநிலைப்பும்மை - அதுவது தன்மைவையும், எத்தன்மைவான புண்டலையும் ஆத்த மியல்பையும், “ஆய்நனை திருதம்” என்று வேதத்

நிலம் உறும்படி ஆயு எனிக்கவல்ல தாதிரியைக் காட்டிற்று. போல்குது-ஒப்பில் போலி ; “ஒப்பில் போலியி மப்பொருட் டாகும்” என்றுத் தொல்பெரியச் சூத்திரத்தின் உரையில், ஒன்றற்கொன்று ஒக்குமென்றும் பொருள் தன்னை இன்றி வரும் ‘போல்’ என்னுஞ் சொல் சிறிது பொருளுணர்த்தி உரையையாய் நிற்பதற்கு இதனை உதாரணமாகாட்டியிருத்தல் காண்க. இனி, கோடிக்கெவிரையர் என எடுத்து - மிகப்பலவாகிய நீவின்களையுடையவர் என்றமாம். (ச)

கஉரு. பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நானும்
வரிசை வரிசையா நத்தும்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) பெரியவர் கேண்மை - (அறிவினும்) பெரியோர்களுது நென
கம்,—பிறைபோல - இனஞ்சுத்திரன் போல, நானும் - நினத்தோறும், வரிசை
வரிசை ஆ - முறைபடி, நத்தும் - வளரும் ; சிறியார் தொடர்பு - (அறிவினும்)
சிறியவாறு நெனக்கமோ,—வான் ஊர் மதியம் போல் - ஆகாயத்திற் செல்லும்
பூர்ணசுத்திரன்போல, வைகலும் - நான்தோறும், வரிசையால் - முறையாக,
தானே - தனக்குத்தானே [பிறருடைய முயற்சி யில்லாமலே], தேயும்—குறைத்து
விடும் ; (எ - று.)

அறிவுடையார் தமக்குட் செய்துகொண்ட எப்பு முன்சுருக்கிப் பின் பெரு
குதற்கும், அறிவினார் தமக்குட் செய்துகொண்ட எப்பு முன்பெருகிப் பின்
சுருக்குதற்குத் தாரணம், தமக்குட் ஒருவர் ஒருவருடைய குணத்தை முன் அறி
யாமலிருத்தலும் பின் அறிதலுமா மென்க. “நிறைவே நீரவர் கேண்மை பிறை
மதிப், பின்னீர் பேதைபார் எப்பு” என்னுள் தீருக்கூறலுை கோக்குக. “ஆரம்ப
குர்வீஷயினோகாமேன லக்ஷியூகங்குத்திம திசபயூகாத - திசையுபூர்வார்த்த
பார்த்துதேசம் ௩௩யேவமைதீரல லுத்தூகாரம்” என்னும் பத்பமும் இக்குத்
கவனிக்கத் தக்கது. இவ்வாறு இருநிறத்தாறு எட்டையும் உணர்ந்து சிறியார்
தொடர்பை அஞ்சி விட்டுவென்றமென இவ்வறினார்த்திற்கு ஏற்பக் கருத்துக்
கொள்க.

இதனை, கஉரு - ஆம் சவியோடு ஒப்பிடுக

“ குன்றமார்பரிந்து வென்றவெந் குடுமிமா மஞ்ஞை பூர்த்த ” என்ற சிந்த
மணிபுலையினால், ‘ ஊர்தல் - ஈண்டுப் போதல்மேற்றது : “வானூர் மதியம் -
போல ’ என்ற நச்சிஞ்சிக்கினியி உரைத்தது இக்கு உணரத் தக்கது. (இ)

கஉக. சார்போடு ரெனமதித்துச் சார்த்தாய்மற் சார்த்தாய்க்குச்
சார்புணமை சார்த்தார்க னில்லாயிற்—சார்த்தோய்க்குள்
சார்த்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து.

(இ - ள்.) (நீ), சார்போடு என மதித்து - (இவர் எல்லாதற்குணங்களை
தும்) நிறைந்தவ சென்று என்ருமதித்து, சார்த்தாய் - (லெனார்) நெனத்தாய்;

சார்ந்தாங்கு - (அவ்வாறு) நெனத்த உனக்கு, சான்றான்மை - அந்தரூப நிறைவுடைமை, சார்ந்தாங்கு - (உன்குற) சோப்பட்ட அளரிடத்து, இவ் ஆயின் - இவ்வாமற்போலும், (அது) - ஒருவன் - சாந்து அகத்து உண்டு என்று - வாசனைத்திரவியம் இரணுவளே இருக்கிற தென்ற எண்ணி, செப்பு நிறத்து - ஒரு கமிதழைத் திறத்து, அகத்துள்ளே-அதனுள்ளே, பாம்பு கண்டது - பாம்பைக் கண்ட தன்மையை, உடைத்து - உடையது ; சார்ந்தோய் - நெனக்குவதனே ! கேள் - (இதனைக்) கேட்டறிவாயாக; (எ - து.)

இதனாலும், மேலிரண்டு செய்யுள்களாலும், அஞ்சப்படுவதாயி நியோர் நோடர்பா னுண்டாகுத் தீமை உறப்படுகின்றது

என்கு ஆராயாமல் ஒருவரோடு கட்டிச்செய்தல் பெருத்திமை வருதற்குக் காரணமா மென்பதை உபமானமுதல்தால் வினக்கினார். சான்றோனொரு மதித்துச் சார்ந்து - சார்ந்ததென்குண்டென்று செப்புத்திறத்தாலும், 'அங்குச் சான்றான்மையின்மையைக் காணுதற்கு - பாம்பு' அதனகத்துக் காணுதலும் உபமானமெனக் காண்க.

கண்டாற்போன்ற தன்மையையுடையது எனக் கூறுது 'கண்டது உடைத்து' என உபமையத்தை உபமானமாகவே கூறியது, காட்சியணி. ஒருவாரியத் தைச் செய்யத்தொடங்கி இவ்வுடத்தை யடையாது அறிவ்வுடத்தை யடைதலாயி நகுதீயிக் கையினையையும் இச்செய்யுளிலே காண்க. இவ்வாறு இரண்டணி சேர்ந்தது - சேரிகையணி.

மன் - அகை ; மிகவும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம் : ஒழியிகைப் டொருவ தென்றதுமாம். சான்று ஆன்மை என்ற வினையெச்சத்தொடர் - (கற்றுவாக்களால்) நிறைந்து அவற்றை ஆளுத்தன்மை என்று பொருள்படும். சாந்து - சந்தமம் என்னும் வடமொழியின் விசாரம் ; நிறப்புப்பெயர் பொதுப் பொருள் குறித்தது.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடி இவைவெறுகை.

(க)

கஉ௭. பாஅ ரொருவ ரொருவர்த முன்னத்தைத்
தேருத் துணைமை யுடையவர்—சார்த்
கணமணி நின்நினைமக்கு நாடகென் மக்கள்
மனம்பெறு செய்கையும் வேறு.

(இ - ன்.) சாரல் - மனப்பக்கங்களிலே, கணம் மணி - பெருமை பொருள் நிய இரத்தினங்கள், கின்று - நிற்பெற்று, இமைக்கும் - விளங்குகின்ற, நாட - நாட்டையுடைய அரசனே !—கேள் - கேட்பாயாக :—ஒருவர்தம் உன்னத்தை - வேறொருவருடைய மனத்தை, தேரும் - ஆராய்த்தறியக்கூடிய, துணைமை - அல்லமையை, உடையவர் - உடையவராயி, ஒருவர் - ஒருத்தர், யார் - எவருவர் ? [ஒருவரு யிள்ளி]; (எனென்றால்),—மக்கள் மனம் வேறு செய்கையும் வேறு - மனநிலைகளை எண்ணமும் வேறு செய்யுத் தொழிலும் வேறு; (எ - து.)

உலகத்தில் மனிதர்பலர்க்கு மனமுஞ் செயலும் ஒற்றமைப்பட்டாராம் வேறுபட்டிருக்கு மாறலால், ஒருவரது உண்ம இத்தன்மையென்று அவர் செய்கையைக்கொண்டு தெரியலாகாது என்பது கருத்து. எனவே, பலரால் பலவழியால் ஆராய்ந்து ஒருவரை உட்புகக்கொள்ளவேண்டுமென்றி, ஆராயாது உட்புகக்கொன்றின் நீயரோடும் உட்பு நேர்த்துவிடு மாறலால், அந்நீதினைக்கு அஞ்சி நடக்கவேண்டு மென்பதாம்.

‘மக்கள்மனம்போது செய்கையும்போது’ என்பது முன்னிரண்டையைச் சாதித்த பிற்பது - தொடர்நிலைக்கெய்யுட்கூறியணி.

‘மனம்போகம் வசம்போகம் கர்மண்போகம் மறாத்மகாம் - மனம்பய்யத் வசம்பய்யத் கர்மண்பய்யத் தூதத்மகாம்’ என்னும் வடநூல் மேற்கோள் வணிகத்த தக்கது.

சேன் - முன்னிரண்டையையும். வேறு - ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொது வான குறிப்புவினமுற்றுப் பகாப்பதம். (எ)

கஉடி. உன்னத்தா னன்னா துறுதித் தொழிலாய்க்
கன்னத்தா னட்டார் கழிகெண்மை—தென்னிப்
புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும்.

(இ - ள்.) புனல் - அருவிநீர், தென்னி - தெனியுடையதாய், செதும்பு - சேற்றை, நின்ற அலைக்கும் - இடைவிடாது ஒழிந்துநிற்கின்ற, பூ குன்றம் - அழிய மலையையுடைய, நாட - நாட்டையுடையவனோ—உன்னத்தால் கன்னத்தா - மனப்பூர்வமாகச் செனக்குசெய்யாமல், உறுதி தொழில் ஆய் - (பிரதாது கன்மையிற் சிறிதுக்கடுத்துவைவரது தமது) கன்மையைப்பே தேடுந் தொழிலையுடையவராய், கன்னத்தால் ஈட்டார் - வஞ்சனையாற் செனக்குசெய்தவரது, கழிசேண்மை - மிகுதியான ஈட்பு, மனத்துக்கண் மாச ஆய் விடும் - மனத்திற் குற்றமாய் முடியும்; (எ - த.)

ஆதலால், அதற்கு அஞ்சவேண்டு மென்பதாம்.

‘மனத்துக்கண் மாசாய்விடும்’ என்றது, பின்பு பலநிமைய வினைக்கு மென்றபடி. பூங்குன்றம் - பண்புத்தொலை; அழகாகிய குன்ற மென்க.

‘கழிவிழமை’ என்னும் பாடம்.

(அ)

கஉக. ஒக்கிய வொன்வாடன் னொன்னுக்கைப் பட்டக்க
தூக்க மழிப்பது உ மெய்பாரு—மாக்க
மிருமையுஞ் சென்று கடுதலா னல்ல
கருமமே கல்லார்கட் டார்வு.

(இ - ள்.) ஒக்கிய - (பேரிந் பகைவரைக்கொல்லுதற்பொருட்டு ஒருவன்) உயிரளடுத்த, ஒக் வான் - பிரகாசமான வானாயுதமானது, தன் ஒன்னுக் கை - பட்டக்கண் - அவனது பகைவரது கையில் அடிப்பட்டுவிட்டால், கைக்கம் அழிப்பதாயும் - (பகைவரை அழியாமையோடு தன்) வலிமையை நாசப்படுத்து

வதும், மெய் ஆகும் - (இம்மையில்) உண்மையாம்; (அதேபோலவே),—ஆக்கம் - (முடிர்க்குத் தாம்செய்யும்) உபகாரம், இருமையும் சென்று சுடுதலால் - (இம்மை மறுமை பென்றி) இரண்டிடத்துத் தொடர்ந்து(தம்மை) வருத்தவதனால், கல்லார்கண் தீர்வு - அறிவில்லாதவரிடத்தினின்றும் நீங்குதல், கல்ல சுருமமே - கல்ல ஊரிபடுமபாம்; (அ - து.)

பகைவர் கையில் தவறி அடிப்பட்ட தமதுவானினால் உண்டாகும் தீமை யினும், அறிவில்லார்க்குத் தாம்செய்த உபகாரத்தா ளுண்டாகும் தீமைக்கு மிகவும் அஞ்சவேண்டுமென்பது, கருத்து: ஏனெனில், பகைவர்கையிற் பட்ட வாள் இம்மையில் தம் உயிர்வாழ்க்கையை பொழித்தாலும் மறுமையில் வீர சுவர்க்க வின் பத்துக்குத் காரணமாம்: அறிவில்லார்க்குச்செய்த உபகாரமோ செய்தவர்க்கு இம்மையிற் பழியையும் மறுமையிற் பாவத்தையும் தந்து அவரை இருமையும் செடுக்கு மாடவி னென்க.

வேற்றுமையையுண்டாக்கி உத்தரவிட்டவர்க்கு உத்தரவிட்டவையன்றி.

ஒக்கிப் பன்னும் இறந்தவரால் பெயர்ச்சத்திற், ஒங்கு என்பதன் பிற வினாயாகிய ஒக்கு - பருதி; மெலி வலியானது - பிறவினைக்குறி. ஒன்றார் - ஒன்றார் என்பதன் மருது; சோதனா சென்று பொருள்.

‘ஆக்க மிருமையுஞ்சென்று தெதத்தலால்’ என்று பாடற்கொண்டு, தம் முடைய சன்மையை இம்மை மறுமை பென்ற இரண்டிடத்துத் செடுத்தலால் என்று பொருளுரைத்தது மொன்று. (உ)

ககஃ. மனைப்பாசம் கைவிடாய் மக்கட்கென் றென்கி
பெனைத்துழி வாழ்தியோ செஞ்சே—பெனைத்துஞ்
செவ்வாரேய பாபிதுஞ் செய்தான் தல்லா
றுதுபயனெ லில்லை யுயிர்த்து.

(இ - ன்.) செஞ்சே - மனமே!—மனை பாசம் கைவிடாய் - மனைபா னிடத்த உண் அன்பை விடாமல், மக்கட்கு என்ற எங்கி - பிள்ளைகளுக் காகவும் இரங்கி, எனைத்து ஊழி வாழ்தியோ - எத்தனைகாலம் வாழ்வாரோ? எனைத்தும் செவ்வாரேய ஆயினும் - எவ்வளவு செறிவதாயினும், செய்த - (ஒரு வன்) செய்தான், என்ற அல்லால் - எந்தாரிபடும யல்லாமல், உயிர்த்து - (அவனது) உயிர்த்து, உறு பயனெ - அடையும்படியான கற்பயனெ, இல்லை வேறில்லை; (அ - து.)

உயிர்த்து உறுதியாகிய எல்லிணையத் தேடிது ஸம்ஸாரபாசப்பத்தி வகப் பட்டு உழன்று விண்ணாலத்தித்தவாலாகும் தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது, இதனத் கூறப்பட்டது.

‘எனைத்துழி வாழ்தியோ’ என்றதனால், பாக்கைவினையாமையைத் குறிப் பித்தவாறு: முதலடியினால், பெண்டு பிள்ளைகள் மறுமையிற் உதவாமையை உணர்த்தினார்.

இச்செய்யுளின் பின்னிர்ண்டடியை, சீழ் ௧௨௦ - ஆஞ் செய்யுளின் முன் னிர்ண்டடியோடு ஒருசார் ஒப்பிடுக.

இச்செய்யுளில், ஸந்திராஸம் தோன்றுமாறு காண்க.

ஸம்ஸாரத்தினின்று அப்பாற்செல்லவொட்டாத கவிதபோலக் கட்டுப் படுத்தலால், அன்பை 'பாசம்' என்றே கூறினார்: "உலகையாருபெயராகிய காரணக்குறி. கைவிடாய் - முற்றெச்சம்; கை உபசரிக்கும்: தனக்கென்று ஒரு பொருளில்லாமல் வீணாயை யடுத்த வந்தது. சிறு வரை - சிறிய அளவு. (ஸ)

இல்லறவியல் முற்றிற்று.

அறத்துப்பால் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது

பொருட்பால்.

அகிலாவது - இல்லறத்தின்வழிப்படுவனவாகிய பொருளின்பங்களுள் பொருளை உணர்த்தும் பாசம். இரண்டாம் வேற்றமை யுறுப்புப்பயனு முடன் தொக்கதொகை. பொருளின்பங்கனிற் பற்றுவிடுதலே தறவாதலால், இவை - தறவறத்தின் வழிப் படுவனவல்ல. பொருளாவது - தனது அனுபவத்தால் இம்மைமையையும் தானம்முதலியவற்றால் மறுமைமையையும் தருவதானிற் தருமவழியிற் சேர்க்கப்பட்ட பொன் மணி செல் முதலியன. உலகத்திற்கு உயிர்போலச் சிறந்த அரசனது நீதி பொருளுக்குத் துணைக்காரனாதலால், அவ்வரசனீதி கூறவே பொருளின்தன்மை கூறியதா மெனக் கொண்டு, இப்பொருட்பா விருபத்த காண்கதிகாங்கனாலும் அதனைக் கூறுகின்றார்.

இப்பொருட்பால் - பதினான்காம் அதிகாரம் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் அரசியலென்றும், அதன்பின் ஈனாரு அதிகாரங்கள் எட்டியலென்றும், அதன்பின் மூன்று அதிகாரங்கள் இன்பவிய லென்றும், அதன்பின் ஈனாரு அதிகாரங்கள் துன்பவிய லென்றும், அதன்பின் ஓர் அதிகாரம் பொதுவிய லென்றும், அதன் பின் ஈனாரு அதிகாரங்கள் பகையிய லென்றும், அதன்பின் ஓர் அதிகாரம் பன் னெறியிய லென்றும் ஏழு உட்பிரிவுகளை யுடையதாய் அமைக்கப்பட்டது; "பொருளியல் வகையேழ் புலப்படக் கிளப்பின், அரசிய லேழிதிகா மாறு, எட் பியல் காங்கிதிகா மின்ப, மூன்றே துன்ப வியவதிகா, காங்கே ஒன்றே பொதுவியல் பகையியல், கூறதிகா காங்கே பன்னெறி, கூறதிகா மொன்றே" என்ற பழைய உரைக்குத்திரத்தை உணர்க. (இதனால், ஓரியல்தானே ஓர்தி காமாக வருதலு முண்டு என்பதும் போதரும்.) அவற்றன்,

முதலாவது

அரசியல்.

அகிலாவது - அரசனது தன்மைமையக் கூறும் பாசம் என்றனது. அரசனீ திமையக் கூறும்பொழுது முதலில் அரசனது தன்மைமையக் கூறினே பின் வேறு

உறவேண்டியிருந்தால், அதனைத் தெரிவிக்கும் அரசியல் முதலில் வைக்கப் பட்டது: அரசு இயல் - இராசதருமம்; அதாவது - காவிரிநீர் தரும் முறைமை.

கரு - ஆய்வு அறிக்காரம்.—கல்வி.

அகநாவது - அவ்வாசன் தான் கற்பதற்கு உரிய துணைகளைக் கற்பனைப் பற்றிச் சொல்வது. அவை - அறதானும், நீதிதானும், தேர் யானை குதிரை படைக்கலம் என்னப்பட்ட இவற்றின் துணையும் முதலியன. பொருள் பெறு தற்கு முதற்காரணமாயும், பெற்ற பொருளைக் காத்தற்கும் பிரச்சுச் செலவழித் துத் தானும் அனுபவித்தற்கும் துணைக்காரணமாயும் இருத்தல் பற்றி, கல்வி முதலில் வைக்கப்பட்டது. அரசன் அறிவுடைபவனாயிருந்தால் தனது உயிர்ச் சேயன்றி உலகத்த உயிர்கட்கும் பயன்படுதல் வேண்டி இக்து அரசியலுன் வைக்கப்பட்ட தாயினும், யாவர்க்கும் உறுதியைத்தருஞ் சிறப்பை யுடைமையாற் பொதுப்படக் கூறப்படுகின்றது. 'கல்வியாவது - தத்தன் குலத்திற்கேற்ப ஒது தனும், பொருள்களை வினக்கக்கேட்டறிதனும், பின்பு அவற்றைத் தான் வகுத் துக்கூற வல்லொருவனாய்' என்பது, பழையபுரா. கல்வி - தொழிற் பெயர்; வி - விருதி.

கக்க குஞ்சி வழகுந் கொடுந்தானைக் கோட்டமுரு
மஞ்சு எழகு மழகல்ல—கொஞ்சத்து
கல்லம்பா மென்னு நடுவு நிலைமைபாற்
கல்வி வழகே வழகு.

(இ - க்.) குஞ்சி அழகும் - மயிர்முடியின் அழகும், கொடுந் தானை கொடு அழகும் - மடிப்புள்ள ஆடையினது கரையின் அழகும், மஞ்சு அழகும் - கல்லம்பூச்சினது அழகும், அழகு அல்ல - அழகாகமாட்டா; கொஞ்சத்து கல்லம் யாம் என்னும் கவிஞர்நிலைமையால் - மனத்தில் யாம் நற்குணமுடையோ மென்று கண்டித்த கோணத்தில்லாத தன்மையால், கல்வி அழகே அழகு - படிப்பினு துண்டாகும் அழகே அழகாம்; (எ - த.)

குஞ்சிவழகு முதலியன தம்மைப்பார்க்கும் பிரச்சுசேயன்றித் தமக்கு இன் பத்தருவன அல்ல, கல்வி பொன்றே தம்மனைத்தற்கு இன்பத்தருவது என்பதாம். இனி, பின்னிரண்டடிக்கு மனத்தில் கல்வையர்களை யிருக்கக்கூடவோம் யாமென்று என்னுந் படிப்பாநிலில்லாத தன்மையோடு கூடிய கல்வியினது அழகே அழ சென்று உரைப்பாரு முவர்.

ஆடவர்க்கு உரிய குஞ்சியை முதலிலும், மகளிர்க்கு உரிய மஞ்சனை இறுதி யிலும், இருவர்க்கும் பொதுவாகிய தானையை இடையிலும் வைத்துக்கூறியதாகக் கொண்டு இப்பாட்டை ஆண்கல்விக்கும் பெண்கல்விக்கும் பொது வென்பர் லவர்.

“மயிர்வளப்புத் கண்கலரு மாப்பின் வளப்பும், உயிர்வளப்புத் காதின் னளப்புஞ்—செயிர்நீர்த், பல்விண் வளப்பும் வளப்பல்ல துற்றியைத்த,

சொல்லின் வணப்பே வணப்பு” என்னுஞ் சிறுபஞ்சுலக்செய்யுளையும், “இடைவணப்புத் தோள்வணப்பு மீதின் வணப்பு, கடைவணப்பு கணின் வணப்பும்—புடைசால், கழுத்தின் வணப்பும் வணப்பல்ல வென்றோ, டெ முத்தின் வணப்பே வணப்பு” என்னும் கலாநீக் செய்யுளையும் இங்கு ஒப்பு கோக்குக. “கேழாரணி க பூஷயந்தி புருஷம் ஹாரா க சந்த்ரோஜ வலா, கல்சாகம் கவிலேபகம் க குணமம் காலகக்குதா முர்த்தஜா; | வான் யேகா காமலகரோதி புருஷம் யா காமலக்குதா தார்பதே, கபீயந்தே கஜ பூஷணாதி காததம் வாப்பூஷணம்பூஷணம்,” “வித்யைவபூஷணம் பும்ணாம்” என்னும் வடநூல் மேற்கோள்கள் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கன.

குஞ்சி - ஆண்மயிர்; பங்கி, குமியி, கிணை என்பனவும் இவ்வாதே : (அள சம், ஒதி, உத்தல், ஐம்பால், கோதை என்பன - பெண்மயிரின் பெயராம்.) கொடுமை - வர்ணவு; கொடுங்கோல், கொடுவான், கொடுமரம், கொடும்புறம் என்றவிடங்களிலும் காண்க; இங்கே மடிப்புக்குக் கொள்ளப்பட்டது மஞ்சள் - மத்தும் பலவகைப்பட்ட நோற்றுச்சக்களுக்கும், கொடுந்தாரினக்கோடு - ஆபரணங்களுக்கும், குஞ்சி - பிதவறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். கல்லம் - தன்மைப் பன்மைக் குறிப்புமுற்றது; அம் - விருதி. ஏ - பிரிநிலை. (க)

ககஉ இம்மை பயக்குமா வீபக் குறைவின்றாற்
தம்மை விளக்குமாற் குமுனாராக் கேடின்கு
லெம்மை யுலகத்தும் பாக்காரணைக் கல்விபோன்
மம்ம ரதுக்கு மருந்த.

(இ - ள்.) (கல்வியானது),—இம்மை - இப்பிறப்பின் பயனுடைய தத்துவ ஞானத்தை, பயக்கும் - (தன்னைபுடையாறுக்குத்) தரும்; ஈய - (பிறர்க்குக்) கொடுக்க [போதித்தலால்] என்பதடி, குறைவு இன்ற - (செல்வம்போலக்) குறைவுபடாது [மேன்மேல்] வளரும்; தம்மை விளக்கும் - தம்மை (ப் புதலால் கொடுத்தாமட்டும்) விளக்கச்செய்யும்; தாம் ஈன் ஆ கேடு இன்று - தாங்கள் உயிருள்வவராக வாரும்வையும் அழிதலில்லை; ஆல் - ஆதலால்,—யாம்—, கல்வி போல் மம்மர் அதுக்கும் மருந்து - கல்விபோல அறிவாமைபாடுபே கேரவை பொழிக்கின்ற நொரு மருந்தை, எம்மை உலகத்தும் - எத்தன்மைபாற உலகத் திலும், காரணம் - காரணிக்ஞேயில்லை; (ஏ - து.)—மம்மர் - மலக்கம்.

கல்விப்பொருளானது செல்வப்பொருள்போலவே இம்மைவைப் பயத்தும் ஈயக் குறைவதில்லை; அன்றியும், தம்மை விளக்குவதாயிருத்தும் தாமுள்ள போது செடுவதில்லை; அதுவன்றியும், செல்வமோ அவிடுவதத்தை வளர்க்கின்ற தது; இக்கல்விபோ அறிவை அடியோடு ஒழிக்கின்றது எனச் செல்வத்திற்கும் கல்விக்கும் வேற்றுமைதோன்றக் கூறியுள்ளது காண்க.

கல்வியை மருந்தாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, மம்மரை கோவாகக்கருதத னூல், இஃது - ஏகநேசவுருவகவணி; ‘கல்விபோல்’ என உவமைவகையுள் கலந்துவந்தது.

உடற்பணிதீர்க்கும் மருத்தினும் உயிர்ப்பணிதீர்க்கும் கல்வி பலவகையா
துஞ் சிறத்ததென்பது, இதனாற் உறப்பட்டது.

இச்செய்யுள், தொல்சாப்பியப் பொருளதிகார எச்சென்க்கினியருகையிற்
ஒகந்திறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. “அறம்பொரு ளின்படும் வீறும்
பயக்கும், புறந்தகை கல்விசையு காட்டு—முறந்தகைவொன், துத்தழியும் கைசொ
டுக்கும் கல்வியி னுத்தகல்வி, சித்தயிர்க் குற்ற துணை” என பிட்டுஞ் சுறி
யதும் காண்க.

இம்மை - பயனுக்கு ஆகுபெயர். மை விருதி - இம்மை பெண்பதில் இடப்
பொருளையும், எம்மை பெண்பதில் தன்மைப்பொருளையும் உணர்த்திற்று. தேவ
லோசுத்த மருத்தாகிய அமிருதமும் மம்மாதக்கா தாதலால் அதனினுஞ்சிறந்த
தென்பது தோன்ற, ‘எம்மை யுலகத்தும் யாக்காளோன் கல்விபோன் மம்ம
ாதக்கு மருத்து’ எனப்பட்டது. இம்மை - செல்வம் எனவுமாம். முதவினுள்
முன்று ‘ஆல்’ - அகையு காண்காவது ‘ஆல்’ - ஆதலால் என்பதன் விசாரம்.

ககக களர்நிலத் துப்பிறந்த வுப்பிரிசுச் சான்றோர்
வினைநிலத்து செல்வின் விழுமிதாச் சொன்வர்
கடைநிலத்தோ ராயினும் சுற்றநிற் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.

(இ - ள்-) களர் நிலத்து பிறந்த - (இழிவாகிய) உளர்நிலத்தில் உண்டான,
உப்பிரிசு - உப்பை, சான்றோர் - பெரியோர், வினை நிலத்து செல்வின் விழுமிது
ஆ - வினைநின்ற (கல்வி) நிலத்தில் தோன்றிய செல்வினுஞ் சிறத்ததாக, சொன்
வர் - சொன்னார்கள்; (அதுபோலவே), கடை நிலத்தோர் ஆயினும் - இழிவான
நிலிற் பிறந்தவர்களானும், சுற்று அறிந்தோரை - (தாக்கரை) சுற்று (அவந்
திற் பொருள்) அறிந்தவர்களை, தலை நிலத்து வைக்கப்படும் - மேன்மையான
நிலத்தில் வைத்துக் கொள்விகவேண்டும்; (எ - று.)

பிறப்புப்பற்றி உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாமற் கல்விச்சிறப்பால் என்முமதிக்க
வேண்டுமென்பது, அருத்தது. “காற்பாற் குலத்தின் மேற்பா லொருவன், சுற்
றிலுவிற் சீழிருப்பவனே,” “எக்குழப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும், அச்
சூழிற் சுற்றோரை வருக வெண்பார்,” “ஆக்கு மறிவானவது பிறப்பினுன்,
மீக்கெ னுயர்வியிவு வேண்டற்க,” “மெய்த் திருவன்னுலகு வெந்துயர்ந்
தார் கல்விலை, துய்த்த சுக்கத்தார் தாழ்த்தார் சோமோசா - வுபத்தறிவின், மேற்
பிறந்து ராயினும் கல்லாதர் சீழ்ப்பிறந்து, சுற்று ருணத்திலர் பாடு,” “வேத்
துமை தெரிந்த காற்பாறுன்னும், சீழ்ப்பா லொருவன் சுற்பின், மேற்பா லொரு
வனு மவன் உட் படுமே” என்பன காண்க. உப்பின்சுவை உணவுக்கு இன்றிய
மையாதது போலக் கல்வியறிவு மக்கட்கு இன்றியமையாததென்பது தோன்ற,
உப்பைத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறினார். உப்பு விழுமிதாச் சொன்னப்படு
தலை, “ஷுன்னும் சுவைநம் வவணம் ப்ரதாநம்” என்னும் வடநூல்கோந்
கோணக் கொண்டும், “உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே” என்னும் பழ
மொழியைக் கொண்டும் உணர்க. இனி, செல்வின் - செல்வப்போல எனவும்
உணரப்படும்.

விழுமிது - விழும மென்னும் உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த ஒன்றன் பாத் குறிப்புவினையாலினையும்பெயர். வைக்கப்படும் - ஒருவனை விபங்கோன் வினாமூற்ற : செய்வினை : செயப்பாட்டுவினையன்று. அன்றி, வைக்க என்பதைச் செய்வெனெச்சம் தொழித்பெயர்த் தன்மைப்பட்டு வந்ததாகக் கொண்டு, வைக்க - வைத்தல், படும் - தரும் என்றும் உரைக்கலாம்.

இச்செய்யுளில் வந்தக்கொதுகையோடு உயிரொதுகை; அதாவது - இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாதவியுறும் இரண்டாமெழுத்தின்மே லேறிய உயிர் ஒன்றி நிற்பது. (க)

ககச. வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேட்கல்லி
மிக்க சிறப்பி னாசர் செறினவவ்வா
செச்ச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.

(இ - ன்.) (விச்சை) - கல்விசை,—வைப்பு உழி - வைக்கப்பட்ட இடத்தில், கோட்படா - (பிறார்த்) சுவாப்படமாட்டா ; வாய்த்து - (கொள்பவர் தக்கவராகத்) கெடத்தது, ஈயின் - (அவர்க்குத்) கொடுத்தால், கேடு இல்லை - குறைவில்லை ; மிக்க சிறப்பின் - மிகுதியான சிறப்பினாலே, அரசர் - அரசர்சன், செறின் - (பொருமைகாரணமாகத்) கோபித்தானும், வவ்வார் - அபகரிக்கமாட்டார்சன் ; (ஆதலால்), ஒருவன்—, எச்சம் என - ஆக்கமென்று, மக்கட்கு - (தனது) பிள்ளைகளுக்கு, செய்வன - சேர்த்தவைக்கத்தக்கவை, விச்சை - கல்விப்பொருள்களையாம்; பிற அல்ல - மற்றைச் செய்வப் பொருள்களல்ல; (எ-து.)

செல்வப்பொருள்கள் கன்னாரானும் ஞானியர்முதலியோரானும் கவர்த்து கொள்ளப்படும், பிறர்க்குக்கொடுத்தாற் செலவழித்தபோம், கொடுக்கோன் மன்னார்த் கொள்ள கொள்ளப்படும் ; கல்விப்பொருளுக்கு இத்தன்மையான அபாயங்கள் ஒன்றும் இல்லை ; ஆதலால், செல்வப்பொருளினால் கல்விப்பொருளே நெத்த தென்பது கருத்தது. வேற்றுமையணி.

“கேடில் விழுச்செல்வங், கல்வி பொருவதற்கு, மாடல்ல மற்றையவை,” “தத்தை மகந்தாத்தது கன்றி யவையத்து, முத்தி யிருப்பச் செயல்” என்ற திருக்குறள்களையும், ‘அழிவின்கையாவது - தாயத்தார் கன்வர் வலியர் அரசர் என்றிவார்த் கொள்ளப்படாமையும், வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்தழிக் குறைபாடையுமாம்’ என்ற பரிமேஸ்துகளுகையையும் இங்கே அறிக.

செல்வத்தினால் கல்வி நெத்ததென்பதற்குக் காரணங்காட்டி, அதனை மக்கட்குச் செய்யவேண்டுவது கடமைபென்பது, இதனூற் கூறப்பட்டது.

வைப்பு உழி - வைத்தலையுடைய இடம். கோன் - கொள்ளுதல் ; முதலினினைநித்த தொழித்பெயர். எச்சம் - (சம்பாத்தியத்தில்) மிச்சப்பட்டுநிற்பது ; ஆண்டு : எஞ்சு - பகுதி, ஆம் - கருத்தாப்பொருள்விருதி, வலித்தல் - விசாரம். விச்சை - வித்யா என்னும் வடமொழியின் கெதவு. மற்று-அசை ; வினாமாற்றாமாம் - மற்று, பிற - ஒருபொருட்டன்மொழி பெணவுன் கொன்னலாம்.

“சோழநாயகம் சோழநாயகம் விதேயபாசேசபாசனரி | எந்த நகம் ஸர்வநாத ப்ரதாசம் வித்யாதகம் யத் புருஷா வஹந்தி” என்ற சலோகம் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கது.

இங்காலடியாநூலில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ஒவ்வொரு புலவரால் தனித் தனி பாடப்பட்டதாதலால், இச்செய்யுளில் ‘ஈயிற்சேஷம்’ என்றது - சீழ் “ஈயக்குறைவின்று” என்றதனோடு கூறியது கூற வென்னும் குற்ற மாகா நென அறிச; மற்றும் இக்களம்: வருவனவற்றிற்செல்லாம் இஃது ஒக்கும். இச் செய்யுளில் இவ்வெழுத்துகை. (ச)

ககடு. கல்வி கலாபில சற்பவர் ஈர்நிலை
மெல்ல நிரைக்கிற் பிணிபல—தென்னிதி
ஞாய்ப் தமைவுடைய சற்பவே நீரோழிபப்
பாதுண் குருகிற் தெரிந்து.

(இ - ள்.) கல்வி கலா இல-வித்தைகளாகிய கடல்களோ கலாவையுடைய னவல்ல; சற்பவர் ஈர்நிலை - (அவற்றைப்) படிப்பவரது வாழ்காட்சளோ நில வாம்; மெல்ல நிரைக்கிற் பிணி பல - விசையின்றி ஆலோசித்துப் பார்த்தால் (அவ்வாழ்க்கை நிலவந்துள்ளும்) கலாப்களோ பல உள்ளன; (ஆகலால்), நீர் ஒழிப பால் உன் குருகின் - நீர் ஒழிபப் [பிரித்தவிட்டுப்] பாலைமாத்திரமே உண்டிற்ற அன்னப்பறவைபோல, தெரிந்து - (தூல்களின் தன்மைகளைப்) பருத்து அறித்து, தென்னிதின் ஆராய்ந்து - தெளிவாக ஆராய்ச்சிசெய்து, அமைவு உடைய - சராமாசவுள்ள ஞானதூல்களையே, சற்ப - (விசேகிசன்) படிப்பார்கள்; (எ - று.)

கல்வி கடல்போற் பரத்தும், ஆயுள்ளான் மிகக்குறையும், அவ்வாழ்க்கானிலும் சற்செவாட்டாது தடைசெய்யும் பலவகையாகிய பிணிகள் மிக்கும் இருத்தலால், பெறுதற்கரிய மனிதசனானமெடுத்தோர் சராமானவற்றைப்படித்து உய்யக்கடவ னென்பதாம். (“அசத்தபாசம் மஹா வேதிதவ்யம், அப்பர்ப்சகாலோ பஹவச்ச லி க்கா- யத்ஸாரபூதம் ததுபாததித,ஹம்ஸோபநா கபீரமிவாம்புமிச்சர்” என்ற வட தூல் மெற்கோளும் இப்பொருளுடையதே.)

‘அமைவுடைய’ என்றது, பேசாநீதநூல்கலை. பாலைபும் நீலையும் கலந்து வைத்தால் அன்னப்பறவை நீராப்பிரித்தவிட்டுப் பாலை உண்ணாமென்பது தூற்றினிபு; “பானிநக்குருகிஞய்த்து” என்றார் சிந்தாமணிபாரும். இதுபற் றியே, அன்னம் நிலமானுக்கிக்கு உவமை கூறப்படும். கலா - எல்லை, முடிவு.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டுகளில் இவ்வெழுத்துகையோடு வந்திரு வேறுகை. (இ)

ககக. தோணி பிபக்குவான் ஞெல்ல வருணத்துத்
கானிற் கடைப்பட்டா னென்றிதழார்—காணு
பவன் துணியா வாறுபோ பற்றெனில் சற்ற
மகன் துணியா லல்ல கொளல்,

(இ - ன்.) (தீழ்ப்பட்டசாதியிற் பிறந்தவனாயினும்), தான் கற்ற மகன் - சான்றிதழ்விடப்படாத மனிதன், தான் ஆ - (குருவன்) துணையாகக்கொண்டு, கல்ல - சிறந்த துற்பொருள்களை, கொண் - அறிந்துகொள்ளுதலானது, — தோணி இயக்குவான் - மாக்கலத்தைச் செலுத்துபவன், தொல்லை வருணத்து - பழமையான சாதியை, கடைப்பட்டான் என்று - இழிவான சாதியிற் பிறந்தவனென்று, காணின் - (யாவரும்) அறிந்திருக்கும், இசுழார் - (அவனை) இசுழ்ச்சி செய்யாதவர்களாய், அவன் தான் ஆ - அவனைத் துணையாகக்கொண்டு, ஆற போய் அற்றே - ஆற்றுவெள்ளத்தைக் கடந்துபோகுத்போன்றதாம்; (அ - து.)

தாழ்த்தசாதியினும் மீகாமனைக்கொண்டே வெள்ளத்தைக்கடப்பது இன்றியமையாதிருத்தல் போல, தாழ்த்தசாதியினும் கற்றவனைக்கொண்டே அவையொருபொழுது துல்களைக் கச்சுவெண்டு மென்பதாம். உவமையானி.

பிறப்பினுண்டாகும் பெருமையினும் கல்வியினுண்டாகும் பெருமை சிறந்த தென்றவாறு. “வேற்றுமைதெரிந்த காற்பாறுள்ளும், தீழ்ப்பாலொருவன் கற்பின், மேற்பாலொருவனு மவன்சுட்படுமே” என்றார் பிறநீர். ‘கற்றவன்’ என்றது ‘கற்றமகன்’ என்றது, கல்லாதவன் மனிதனாக வையப்பட்டதா லிலக்குகனோடு ஒப்ப மதிக்கப்படுவா னென்பது விளக்குதற்கு.

தோணி - தீரோணி என்னும் வடமொழியின் சொது. சாதியிசுற்புஞ் சிறுப்புசுலத்தே எற்பட்டதன்றி இடையிலே வந்ததன்றென்பது தோன்ற, ‘தொல்லைவருணம்’ எனப்பட்டது. காணாய் - முன்னிலையாக; நீ அறி என்று மாம். போய் - போகு வென்னும் எச்சத்தின் திரிபு; இனி, போயத்து என் பதை - போயதத்த என்பதன் விசுராமசுஷன் கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியுளின் உயிரோதுகையோடு முற்றுமெழுக்தோக்தொதுகை. முக்குமெழுக்தொன்றெதுகையாவது - இரண்டாமெழுக்து ஒன்றுது கிறகு முக்குமெழுக்து ஒன்றிசிற்பது. (க)

கஉக. தவலருத் தொல்கென்வித் தன்மை யுடையா
ரிசுவில ரெடுகுடையார் தம்முட் குழி இ
கசவி வினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்
தும்ப குறைவார் பதி.

(இ - ன்.) தவல் அரு - தவறுதலில்லை, தொல் - பழமையான [தொன்று தொட்டுப் பரம்பரைபாச வருகின்ற], கென்வி - துற்கென்விசினது, தன்மை - தன்மையை, உடையார் - உடையவர்களும், திசல் இலர் - பகைமைக்குறையில் வாதவர்களும், எடுகு உடையார் தம்முன் - புத்திக்கூர்மையுடையவர்களும் ஆகிய கற்றவர்களுடைய குழாத்தினுள்ளே, குழி - உரு. யிருத்த, கசவி - மகிழ் தலக்கூட்டினும், இனிது ஆயின் - இன்பத்தருவதாமானால், அசல் வானத்த உம்பர் உறைவார் பதி - பார்த்த விண்ணுலகத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற தேவர்களது கசரமாவிய அமராவதியை, காண்பாம் - (யாம்) காண்குடவோம்; (அ - து.)

கத்தோர் கெசத்தைப்போலச் சுவர்க்கதபவம் தத்துவஞானத்தாகும் முத்திபெறுவதற்கும் எதுவாகாததனும், கற்றவர்கனோடு சினெகித்து அது

பவிக்கும் ஆனந்தம் அவர்க்காதுபவத்தா ளுண்டாகும் ஆனந்தத்தினுஞ் சிறந்த தென்பது, எழுத்து. அறிவுடையோருடன் கூடி மகிழ்ச்சினும் இனியதன் குதவின் தேவர்ப்புதியை யாம் காண்கடலெமல்லைம் எனக் கற்றறித்தோரது உட்டுறவின் அருமைபெருமைகளைத் தெரிவித்தபடி. தேவர்கட்கும் வித்தவான் கட்டும் வடமொழியில் 'விபுநர்' என்ற பெயரும், தென்மொழியில் 'புலவர்' என்ற பெயரும் உள்ளது, இவ்ருக் காணத்தக்கது.

‘ஒவ்வொருவனும் பெரும்பாலும் தண்ணீர்ப்பற்றித் தன் பன்மைவாகவே என்னுதல் இயல்பாதலால், ‘காண்பாம்’ எனப்பட்டது; தனித்தன்மைப்பன்மை. தவல் - தொழிற்பெயர்; தபு என்பதன் மருவவாகிய தவு - பருதி. கேவலியாவது - கேட்கப்படும் துற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார்கட்குக் கேட்டல்; இது, கற்றவர்க்குக் கல்வியறிவை வலியுறுத்துதலானும், கல்லாதவர்க்கும் அவ்வறிவை உண்டாக் கு தலானும் சிறத்தா மொன அறிச. கேள்வி - தொழிற்பெயர். எகரு - ஆபுதம்: உர்மை; இங்கே, புத்திதாட்பம். குழுமி அல்லது குழுவி என்பது, குழி இன விசாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; இது, சொல்லிசையுளபெடையின் டாற்படும். உம்பர் - மேலிடம்; இங்கே, சுவர்க்கம். அகல் வானம் - வினைத்தொகை.

தொல்லாப்பியப் பொருளதிகார சச்சொர்க்கினியருலையில், இப்பாட்டு, அறிவுபொருளாக உலககிறத்தற்கு உதாரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. (எ)

கககி. களைகடற் தன்செர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை
துணியிற் கரும்புதின் தற்றே—துணிகீக்கித்
துளிர்தின் தன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
விர மிலாள் தொடர்பு.

(இ - ள்.) களை - ஒலிக்கின்ற, கடல் - கடவினது, தன் - குளிர்த்தொன், செர்ப்ப - துறையையுடையவனே!—கற்று - (கல்ல துள்களைப்) படித்து, அறித் தார் - (அவற்றின் பொருள்களை) அறிந்தவர்களது, கேண்மை - நென்கமானது, துணியின் கரும்பு தின்ற அற்று - துணியிலிருந்து (அடிவரையிற்) கரும்பைத் தின்றுத்தோன்றது [வாவா இனிமையமிகும்]; பண்பு இவா - (அக் கற்றறி வாகிய) குணமில்லாத, ஈரம் இலாள் - அன்பில்லாதவர்களுடைய, தொடர்பு - நென்கம், தனி கீக்கி - (அக்கரும்பை) துணியிலிருந்து தின்றுதலை குறித்து, துளின் தின்ற அன்ன - அடியிலிருந்து தின்றுத் தோன்ற, தகைத்து - தன்மைவையுடையது [வாவா இனிமைகுறையும்]; (எ - து.)

புயனுலகையணி. இசை, கவி, ககக - ஆம் கவிசொரு ஒப்பிசை, “கருத்துணர்ந்த கற்றறிந்தார் கேண்மை பெருஞ்ஞான்றம், குருத்திற் கரும் புதின் தற்றே - குருத்திற், செதிர்செலத் தின்றன்ன தகைத்தரோ வென்றும், மதுமிலாள் தொடர்பு” என மேல் டப்பாசாந்தலில் வருவதுங் காண்க. அசோ - ஈற்றகை.

“இக்கோக்காத் காமரூப் பர்வணிபர்வணி பநா கவையோகடி / தத்தத் துணைமைநீ விபரீதாநாத்தவிபரீதா” என்னும் டட்டால் மேற்கோளை அடி பொற்றியது இச்செய்யுள்.

(அ)

கஉக. கல்லாரோ பாபிதூய் கந்தரூகச் சேர்ந்தொழுவி
எல்லறிவு நானூத் தலைப்பறிவர்—தொல்நெப்பி
னெண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயல் தாங்கு.

(இ - ள்.) தொல்நெப்பின் - பழமையான[புயற்கைபாஷை]நெப்பையும்,
ஒன் கிறம் - பிரகாசமான கிறத்தையும் உடைய, பாதிரி பூ - பாதிரிமரத்தின் மல
கை, சேர்தலால் - அடைவிலும், புது ஓடு - புதிதான பரிணயோடானது, தன்
நீர்க்கு - (தண்ணிடமுள்ள) குளிர்த நீர்க்கு, தான் பயந்து ஆங்கு - தான் (வாச
னைப்பை) கொடுத்தாற்போல, —கல்லாரோ ஆபிதூய் - (தாம்) படிவாதவர்களே
யானாலும், கந்தரூக சேர்த்து ஒழுகின் - படித்தவர்களைச் சேர்த்துமட்டால், எல்
அறிவு நானும் தலைப்பறிவர் - (அச்சேர்க்கையால்) எல்லஅறிவு காந்தோறும் உண்
டாகப்பெறுவர்; (அ - து.)

புத்தோடு - கண்ணாக்கும், பாதிரிப்பூ - கந்தூர்க்கும், எல்ல பரிமளம் -
எல்லறிவுக்கும் உவமை பெண்களாகக். 'புத்தோடுதண்ணீர்க்குத்தான்பயந்தாங்கு'
என்ற உவமையால், முன்னே கண்ணாதுப் பின்பு கந்தோடுதேர்க்கையால் தாம்
அடைத்தஅறிவைத் தம்மைச்சார்த்தவர்க்குத்தருகொன்பது பெறப்பட்டது. புதுப்
பரிணயிற் பாதிரிமலர்களையும் சீசையும் பெய்தவைத்தால் அந்நீர் எல்ல மணத்
தைப் பெறு மென அறிக. "பூவேடு சேர்த்த காரும் மணம் பெறும்" என்ற
பழமொழியோடு ஒத்தது இவ்வுவமை. "எல்லமண முன்றதொன்றை கண்ணி
யிருப்பதற்கு, எல்ல மணமுண்டாம் கலமதுபோல்—எல்ல, குணமுண்டோராத்க
ளுடன் கூடியிருப் பார்த்தும், குணமதுவே யாருச்சேவு சொண்டு" என்றார் பெரி
யாரும்.

அறிவு தலைப்பறிவர்-திணைவழுவமைதி: [கண்-பொது-உக.] புதுமைபெண்
னும் பண்புப்பெயர், ஈதுப்பாய்த் தன்னென்றிராட்டி, புத்தோடு எனப்புணர்ந்
தது. ஆங்கு - உவமவுருபாவிய இடைச்சொல். (க)

கஉ௦. அலகுசால் கற்பி னறிவுதூய் கல்லா
துலகது லோதுவ தெல்லாந்—கலகல
கஉந் துணைபல்லாந் சொண்டு தடுமாற்றம்
போதூந் துணைபறிவா ரில்.

(இ - ள்.) அலகு சால் அளவு மிக்க, கற்பின்=கித்தகைக்குள்ளே, அறிவு
தூய் - தத்தவனானத்தைத் தருகின்ற சாத்திரங்களை, கல்லாது-படியாமல், உலகம்
தூய்-இவ்வுலகத்திற்கே பயன்படுகின்ற வேறுதூய்களை, உதுவது எல்லாம்-படிப்
பது முழுதும், கலகல கஉம் துணை அல்லால் - கலகல வென்று கூடிமையே
யல்லாமல், சொண்டு - (அவ்வுலகதுலோதுவதைத்) சொண்டு, தடுமாற்றம் போம்
துணை அறிவார் - (பிறவித்தன்பங்களில்) தடுமாறுதல் நீங்கும் தன்மையை அறி
பவர், இல் - இல்லை; (அ - து.)

அறிவுதூய் - ஞானசாத்திரம். உலகதூய் - தருக்கம், விபாகாணம் முத
லியன, 'அறிவுதூய் கல்லா துலகது லோதுவது' என்றதனும், தத்துவ துற்பயிற்

செக்கு வேண்டிய அளவு மந்தைய தூக்கியாயும் கற்றல்வேண்டுமென்ற; சீழ்த் தரவென்றும் அதிகாரத்தில் "தொண்டில்லாச், சத்தமுஞ்சோதிடமு மென்றும் விடைபித்தும், பித்திரிப் பேணையா ரில்" என்றதிலும் இச்செய்யுளின் 'சூழ்து இருத்தல் காண்க.

இச்செய்யுளினால், இன்னது கற்றவேண்டுமென்று கூறியவாறு.

'அறிவனாலோதாது' என்ற பாடத்துக்கு - ஞானசொகுதியான கடவுளைப் பற்றிய தூக்கியப் படியாம வென்று பொருள்; அன்றி, இறைவனும் உறப்பட்ட ஆதாமதூக்கிய ஒதாமல் என்றும் கொள்ளலாம்.

செப்பு - கல்வி; தொழிற்பெயர்: பு - விருதி, இன் - எழுவருபு. கலகல - அதுகாணும்; ஓட்கை - கல்வி; இங்கே, பொருளில்லாமையக்குறித்தது. அன பெடைகள்-செய்யுளோசை விதைத்தன. கடம், போம் - கடவும், போகும்; செய்யு மெனெச்சத்த நன்றயிர்மெய் செட்டது. சால் - உரிச்சொல். (௪௦)

பின்னிரண்டுகளில் அனபுத்தொடை காண்க.

கரு - ஆம் அதிகாரம்.—குடிப்பிறப்பு.

அகதாவது - உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனது நெற்பைக்கடவது. உயர் குடியிற் பிறந்தார்தோ பெரும்பாலும் கல்விசெய்தல்பயன்செய் அமைதலால், இது கல்விவிடின் வைக்கப்பட்டது; அன்றியும், கல்வி ஒருவன்பிறந்த குடியை உயர் த்ததலை அதிகாரமுறைமைக்குக் காண மென்னலாம்.

கசக. உடுக்கை வுலறி யுடம்பழிந்தக் கண்ணுள் குடிப்பிறப் பானாதக் கொண்கையிற் குன்ற ரிடுக்கன் டலைவந்தக் கண்ணு மரிமா கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று.

(இ - ள்.) உடுக்கை உலறி-உடுக்கப்படும் ஆடையுள் கெட்டு, உடம்பு அழித் தக்கண்ணும்-(உணவில்லாமையால்) உடம்பும் மெலிந்து அழிந்தபோவதானாலும், குடி பிறப்பு ஆவர் - உயர்ந்தகுடியிற் பிறத்தலை யுடையவர்கள், தம் கொண்கையின் குன்றார் - தமது குலத்துக்கு உரிய ஒழுக்கத்திற் குறைவுபடார்; (எதபோலவெ ளின்),—இடுக்கன் தலைவந்தக்கண்ணும் - (பரிசுவினாவிய) துன்பம் மிகுதியால் உண்டாய்ப்பொழுதும், அரிமா - செம்மையிய மிருகம், கொடி புல் கறிக்குமோ - கொடியாகப் படர்ந்திருக்கும் புல்லைத் தின்னுமோ? [தின்குது](௪ - த.)

மிருகத்தினாலுயிர் செங்கத்துக்குப் புல்லைத்தின்னும்போல, நெற்பவையினை குடிப்பிறப்பானர்க்கு ஒழுக்கக்குன்றாமையி னியல்பென்பதாம். இதனால், புல்லைத் தின்னுதல் பசுமுதலியவற்றிற்கு இயல்பாததோபா ஓழுக்கக்குறைதல் தாழ் குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பா மென்பதும் பெறப்படும். கருத்துக்கூட்டுகோமை வனி.

இரண்டோக்கிப்பக்கவிதமுள்ள இழிவுநெற்பும்மையாலும், பிறகாலக்களில் கிண்குறைபடாமைய உருதே குறிப்பிக்கப்பட்டது. "புலி பசித்தாலும் புல்லைத்

தினனாது", "எல்லா குழந்தைகள் தலைநிலைநிலை அல்லா செய்து
கொடுப்பார்—பல்பொறிய, செங்கட் புலியே தற்படுத்தித் தினனாவாம்"
என்பார் புறத்தலைப் புது" என்பார் காண்க. 'தலைநிலைத் தலைநிலைவாரிமா
என்ற பாடத்துக்கு - கோடுகளைபுடைய புலியென்று பொருள்.

உலகத்தை உலகி - பொல்லாவுகின்றவையாற் பொலிவிழந்து என்னுமாம்.
உலகத்தை - உலகப்படுவது என ஆகைக்குச் சாரணப்பெயர்; இதனைத் தொழி
லாகுபெய சொப்பாரு முன். பிறப்பார் - பிறப்பை ஆண்பவர். 'குடுக்கை
என்பது - மலர்ந்தோர்க்கினி மையல்கோக்கம் பட வரும் இரக்கம்' என
புலியார் நச்சிடுகின்றியர் உறியிருத்தலைக் கொண்டு, இடுக்குகள் என்பது
இடுக்கன் என விசாரப்பட்ட தென்றும், துன்பம்சேருங்காலத்திற் கண் இடுக்கு
தலால் துன்பத்திக்கு இடுக்கன் எனப் பெயரென்றும் உணர்க. அரிமா - இரு
பெயரொட்டிப் பண்புத்தொலை. கு - எதிர்மறை; மற்ற - அரை. (க)

கசஉ. சான்றாண்மை சாய லொழுக்க மிவைமுன்றும்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது—வான்றோயு
மைதவழ் வெற்ப படாஅ பெருஞ்செல்வ
மெய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு.

(இ - ன்.) வாண் தேயும் - ஆகாயத்தை அளவிய, மை தவழ் - மேகங்கள்
தவழ்வன்ற, வெற்ப - மலையைபுடைய அரசனே!—சான்றாண்மை - நற்குணம்
கொல் கிடைத்த (அவற்றை) ஆளுதலும், சாயல் - மென்மையும், குழக்கம் - கல்
லொழுக்கமும், இவை முன்றும்—, வாண் தேயும் குடி பிறந்தார்க்கு அல்லது -
(பிரித்திபால்) மேலுலகத்தை அளவிய [உயர்ந்த] குடியிற் பிறந்தவர்க்கே யல்
லாமல், பிறர்க்கு - மற்றையோர்க்கு, பெருஞ் செல்வம் எய்தியக்கண்ணும் -
மிக்க செல்வம் உண்டாகுதலும், படா - உண்டாகாவாம்; (எ - து.)

"சாயல் மென்மை" என்னுள் தொல்காப்பியேந்தித்தேந்தாந், சாயல்
என்பது-ஐம்பொறிகளானும் துன்பப்படும் பலவகைமென்மைகளையும் உணர்த்துவ
தோர் உரிச்சொல்லாதலை உணர்க. வாண்டேயப் குடி - "வாணியர் தேர்தறம்"
என்றுற்போல, உயர்ந்தகுடிபென்னும் பொருள்பட கின்றது.

'வாண்டேயமுமைதவழ்வெற்ப' என்றவிடத்திலுள்ளும் மேகத்தகக்குஞ் சம்
பத்தியில்காவலிருக்கவுஞ் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனும், தொட்டியு
நிலிந்தியனார்: வடதுவார் 'சுந்தரபாதிசயோகி' என்பார்: இதனும், மலையி
னது உயர்வு தொனிக்கின்றது.

முதலடியில், பெயரிக்கேவெண் நற்றில் தொலைபெற்றது. ஆண்மை -
பண்புப்பெயர்; விண்ப்பகுதியடியாப்பிறத்தது: தொழிற்பெயரெனினும் இழுக்
கது. (உ)

கசக. இருக்கை யெழுவ மெழிச்செலவு மேகை
விடுப்ப வொழிதலை டுன்ன—குடிப்பிறந்தார்
குன்று வொழுக்கமாகக் கொண்டார் எய்வரோ
பென்ற வுணர்த்தார் நன்து.

(இ-ள்.) (பெரியோரைக்கண்டால்), இருக்கை எழுவும் - (உடனே தமது) ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து நின்றதும், எதிர் செலவும் - (அவர்களை) எதிர் கொண்டு சென்ற அழைத்துவருதலும், ஏனை - இன்னமும், விடுப்ப முறிதலோடு - (அவர்கள் மீறும்பொழுது) விடைகொடுக்கத் தாம் (அவரைவிட்டுப்) பிரிதலும், இன்ன - இத்தன்மையான செய்கைகளை, குடி பிறத்தார் - உயர்ந்தகுடி யிற் பிறந்தவர்கள், குன்ற ஒழுகும் ஆ - (என்றும்) குறைவுபடாத [இயற்கை யான] ஒழுக்கமாக, கொண்டார் - வைத்துக் கொண்டார்கள்; (ஆதலால், அவர் களை), சுயவரோடு - மூடர்களுடனே, ஒன்று ஆ - ஒருதன்மையாக, உணரல் பார்த்து அன்று - மதித்தல் தக்கதன்று; (எ - து.)

சந்திரப்பிறந்தாரும் பிறவாதாரும் மேல்வோர்க்கில் ஒத்திருப்பினும் இங் விருவர்க்குமுள்ள வேறுபாடு அவ்வவருடைய ஒழுக்கத்தால் சங்குபலனு மென்பதாம். 'இன்ன' என்றதனாலும், இவைபோன்ற மற்றும் பல சங்கொழுக்கங்களும் ஊன்றப்படும். இவையெல்லாம் இழிகுவத்தாரிடத்தே இயற்கையாக அமைந்திரா வாதலால், 'சுயவரோடொன்றாவண்ணாற்பாற்றன்று' என்றார்.

இருக்கை - 'வை' விருதி பெற்ற தொழிலாகுபெயர். ஏனை - வினைமார்த்தப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். ஒடு - எண்ணிடைச்சொல். சுயமையாவது - சந்திரனாகச் சாரவும் இல்லாத தன்மை: அந்நியனுடையவாரிய நிரோசர், சுயவர். முதலடி - முற்றமோனை. (க)

கஉச. 'சல்லவை செய்யி னியல்பாகுச் சீயவை பல்லவர் தூற்றும் பழிபாகு—மெல்லா முணருத் குடிப்பிறப்பி னுநிய மென்றோ புணரு மொருவர்க் கெனின்.

(இ - ள்.) (உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள்), சல்லவை செய்யின் - சல்ல காரி யங்களிற் செய்வாராயின், இயல்பு ஆகும் - (அஃது அவர்சாக்கு) இயற்கையென்று ஊன்றப்படும் [நிறப்பாகக் கொள்ளப்படாது]; சீயவை (செய்யின்) - கெட்ட காரியங்களைச் செய்தாலோ, பல்லவர் தூற்றும் பழி ஆகும் - (அது) பலரும் எடுத்துச்சொல்லும் பழிப்புக்குக் காரணமாக; (ஆதலால்), ஒருவர்க்கு—, புணரும் எனின் - (உயர்குடிப்பிறப்பு முன்னிய சல்லியையார்) உடனும், எல்லாம் உணரும் குடி பிறப்பின் - எல்லாவற்றையும் அறியவல்ல அய்யுயர்குடியிற் பிறத்தலினால், ஊதியம் - பயன், என்றோ - யாதோ " (எ - து.)

உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு மிக்க சங்கொழுக்கத்தாலும் பெரும்புகழுண்டாத விடிலை; நெரிய நிரொழுக்கத்தாலும் பெரும்பழி உண்டாகின்றது; தாழ்குடி யிற் பிறந்தார்க்கோ இன்னையிடிலை; நெறு சங்கொழுக்கத்தாற் பெரும்புகழும், பெருநிரொழுக்கத்தாற் நெறுபழியும் உண்டாகின்றன; ஆதலால், உயர்குடிப்பிறத் தார்க்கு அக்குடிப்பிறப்பால் கெட்டமென்பெழிய லாபயிலை என, ஊதிப்புறந்தி. [நிந்தாவெழி]வையார் குடிப்பிறப்பின் மேன்மையை வின்கியபடி. இனி, சல் லவை செய்தலை இயல்பாகவும் சீயவைசெய்தலைப் பலரும் தூற்றும்பழியாகவும் கொண்டு யாவாரும் அறித்த ஊழமதிக்கப்படுகின்ற உயர்குடிப்பிறப்பு ஒரு

வர்க்குக் கூடுமாயின் அதனினும் இவர்பம் வேறுபாடுதோ? [எதுவுமில்லை] என்று உரைப்பினும் அமையும். மூன்றின் பொருளுக்கு 'இன்' என்ற ஐந்தனுருபு - ஏதுப் பொருளுதும், பித்தின் பொருளுக்கு, எல்லைப் பொருளுதமாம். வெள்ளாடைக்கு மாகபடிதல்போல, உயர்ந்தோர்க்குப் பழியுண்டாவது எனினாம்; "குடிப்பிறந்தார் கண்ணினங்குமுற்றம் விசம்பின், மதிக்கண் மறப்போலுயர்ந்த", "ஒன்றாய்விடினு முயர்ந்தார்ப் படுக்குற்றம், குன்றின்மே விட்ட வினக்கு" என்பன காண்க.

முதலடியில் 'கல்லாமை', 'தீயமை' என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது - முரண் தொடை. (ச)

கூசுவி. கல்லாமை பச்சம் கயவர் தொழிலிச்சஞ் சொல்லாமை யுள்ளோமோர் சொர்வச்சம்—மெல்லா மிரப்பார்க்கொன் றியாமை பச்ச மாத்தாரிப் மாணுக் குடிப்பிறந் தார்.

(இ - ன்.) கல்லாமை அச்சம் - தாம் படியாமலுக்கு அஞ்சதலும், கயவர் தொழில் அச்சம் - கீழோர்செய்யும் இழிதொழில்களைச் செய்தற்கு அஞ்சதலும், சொல்லாமையுள்ளும் ஓர் சொர்வ அச்சம் - (பொய் கோள் கடுஞ்சொல் பயனில் சொல் என்னுள் தீச்சொற்களைச்) சொல்லாமலிருப்பதிலும் (எந்த இடத்திலாவதுப் போமோ என்று) ஒரு தளர்ச்சிக்கு அஞ்சதலும், எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம் - (தமக்குவேண்டுவன) பலவற்றை இரப்பவர்களுக்குப் (அப் பொருள்கள் பலவற்றுள்) யாதாவினுமொன்றைக் கொடுக்கக்கூடாமற்போனால் அதற்கு அஞ்சதலும், (இத்தன்மையான பல அச்சங்கள், உயிர்குடிப்பிறந்தார்க்கே உள்வன); (ஆதலால்), இ மாணு குடி பிறந்தார் - மாட்சிமையுடைய இவ்வயர் குடியிற் பிறந்தவர்கள், மாத்தார் - மாக்கலத்தினுள்ளார்போல எப்பொழுதும் அச்சமுடையார்; (எ - று.)

இதவும் - வஞ்சகப்புகழ்ச்சியுடையமையக் குடிப்பிறப்பின் மேன்மையைத் தெரிவித்தது.

"ஒன்றனுள் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயின், ஈன்றா தாவி யிடும்" ஆதலால், 'சொல்லாமையுள்ளோமோர்சொர்வச்சம்' எனப்பட்டது. தம்மிடத்த உள் எதைஎல்லாங்கொடுத்த இல்லாததைக்குறித்த இரங்குதல் தென்பார், 'எல்லா மிரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம்' என்றார். உயர்குடியை 'மாணுக்குடி' என்றது, எப்பொழுதும் பல அச்சத்திற்கு இடமாயிருத்தல்பற்றி; இனி, மான் ஆகுடி எனப் பிரித்தது, மாட்சிமையாதலையுடையகுடியென்று உரைத்தலும் பொருத்தம்.

மாக்கல மென்பது சில இடங்களிற் கலமென நிற்கல்போல, இங்கே மா மென நின்றது; இவ்வாறு வருவதனை, வடநாலார் 'நாமையகதேசேநாமக்க றுணம்' என்பார். இனி, மாமென்பதை - அதுவையே தோணிக்குக் கருவியாகு பெயரெனக் கொள்ளலாமாம். இனி, மாணுக்குடிப்பிறந்தார் - மாட்சிமையில்கூற தாழ்த்தகுடியிற் பிறந்தவர்கள், மாத்தார் - (இப்படிப்பட்ட அச்சத்திற்குக் காரண மான உணர்ச்சி மெய்தும் இல்லாமையால்) மாத்தோ டொப்பர் என்றும் உரைத்தல் கூறும்; மாத்தார் - டாத்தினுத்தெய்த பாலைபோன்றவ ளென்றும் உரைப்பார். (உ)

கசக. இனனன்மை பின்சொலொன் தீதன்மற் றெனை
மனனன்மை பென்றிவை பெல்லாக்—சனமணி
முத்தோ டுமைக்கு முழங்குவரித் தன்சேர்ப்ப
விற்பிறந்தார் கண்ணே யுள.

(இ - ன்.) கன் - நெத்த, மணி - இரத்தினங்கள், முத்தோடு - முத்துக் களுடனே, இமைக்கும் - பிரகாசிக்கின்ற, முழங்கு வளி - ஆரவாரிக்கின்ற கடலினது, தன் சேர்ப்ப - குளிர்ச்சியான கரையையுடையனே!—இனம் கன்மை. எல்ல நெனெதரை யுடைத்தாயிருத்தலும், இன்சொல் - இனிமைய சொற்களைச் சொல்லுதலும், ஒன்று ஈதல் - இரப்பதொருபொருளை (இரத்தோர்க்கு)க் கொடுத்தலும், ஏனை மனம் கன்மை - மற்றும் மனத்தினது தாய்மையும், என்ற இவை எல்லாம் - என்று சொல்லப்பட்ட இத்தெருணங்களைல்லாம், இவ் பிறந்தார் கண்ணே - உயர்குடியிற் பிறத்தவரிடத்தே, உள - (இயல்பாக) உள்ளன; (எ-து.)

‘இற்பிறந்தார்களே’ என்னும் பிரிவினை காரத்தால், தாழ்குடிப் பிறந்தாரிடத்தே இவை இவ் வென்பது பெறப்படும். மற்ற - அசை. என்றிவை - பெய சொச்சவிகாரம்; இனி, என்று இவை எனப் பிரித்து, எண்ணிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, பிறவிடத்தும் உட்டி யுரைத்தலும் ஒன்று ‘நீநாகாடி’ என்னும் வடமொழிப்பெயரின் பொருள் விளக்க, ‘சனமணி முத்தோ டுமைக்கு முவரி’ எனப்பட்டது. உவரி - உவர்ப்புச்சொல்லையுடையது; உவர் - உப்பு, இ - பெயர் விருதி.

“கைக யீகை பின்சொ விசழாமை நான்கும், வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு” என்பது, திருக்குறள்.

முதலடி - ழந்தமோனை.

(க)

கசள. செய்கை யழிந்து தென்மண்டிற் றுயிதும்
பெய்யா வொருநிறை பேரி ழுடைத்தாரு
மெவ்வ முழந்தக் கடைத்துங் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ன்.) பேர் இல் - பெரிய வீடாயிருத்தால் அது, செய்கை அழிந்து - உட்டிக் குணத்த, தென்மண்டிற்று ஆயினும் - செல்வால் அளிக்கப்பட்டதானாலும், பெய்யா ஒரு நிறை உடைத்து ஆகும் - (மலைபீர்) உன்னை ஒருபக்கத்தை யுடையதாம்; (அதுபோல), குடி பிறந்தார் - உயர்குடியிற் பிறந்தவர், எவ்வம் வழம் தக்கடைத்தும் - (வறுமை போல் முதலியவற்றால்) தவ்வு மறுபவிக்கும் பொழுதும், செயல் பாலவை தாம் செய்தற்குவரிய கடமைகளை, செய்வர் - (விடாமற்) செய்வார்கள்; (எ - து.)

எடுத்திக்கூட்டுவையுணர்.

நெல் - சிறையார். தென்மண்டிற்று ஆயினும் - நெல்சன் செருங்கிய தானாலும் என்றுமாம். நெல் - சாதிமேயுமை. பாலவை - பால்மையென்னும் பகுதியி னடியுடையபிறந்த ‘பலவின்பாற் குறிப்புவினைவாலினாயுப்பெயர்’; இரண்டனுருபு நெருக்கது.

கசஅ. ஒருபுடை பாம்பு கொனிது மொருபுடை
பங்கன்மா ஞாலம் வினக்குறாடர்—நிக்கன்போர்
• செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பிது மொப்புரவிற
கொல்கார் குடிப்பிறந் தார்.

(இ - ன்.) ஒரு புடை - (தனது) ஒருபாசம், பாம்பு கொனிதும் - பாம்பி
ஞற் பிறக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஒரு புடை - மற்றொருபாசத்தால், அம் கன் மா
ஞாலம் - அழகிய இடத்தைபுடைய பெரிய பூமியை, வினக்குறாடம் - பிர
காசிப்பிக்கின்ற, நிக்கன் போல் - பூணாசத்தின் போல,—குடி பிறந்தார் -
உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், செல்லாமை - வறுமை, செவ்வன் தேர் நிற்பினும் -
கன்ருக (ந் தம்மிடம்) தேர்ந்துகின்றனும், ஒப்புரவிற்கு - (பிறர்க்கு) உபகாரஞ்
செய்வதற்கு, ஒல்கார் - தனார்; (எ - து.)—உவமையுடைய.

கொண்கால்களின் சத்திரினை மறைக்கின்ற பூமியின் சாயையை இராசு
தேதக்கொன்னும் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுகின்ற புராண தால்
வழக்குப்பற்றி, இங்ஙனம் கூறியது. இதனை கசக - ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.
செல்லாமை - எண்ணமும் செவ்வும் தொழினும் ஆகிய நிரிகாணங்களின்
செய்க்கன் செத்தி வெருமை; எனவே, வறுமையாம். செவ்வன் - பண்புப்பெயர்;
அன் - விருதி. தேர் - 'தேர்த்து' என்னும் வினைபெச்சத்தின் விசாரம்: "விரிப்
புனை பந்து" என்பதில், 'வரி' என்பதுபோல. ஒப்புரவு உலககாலைய அறித்து
அதற்கு ஏற்பப் பிறர்க்கு உதவியெய்தல்; ஒப்பு உரவு என்று பிரிக்க: உலகத்தா
ரோடு ஒத்துச் செய்யுஞ் சிறந்ததொழி வென்றபடி. (அ)

கசக. செல்லா விடத்துத் குடிப்பிறந்தார் செவ்வன்
செல்லிடத்துஞ் செப்பார் செறிபவர்—புல்வாப்
பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பாரி மாபோர்
பொருமுர னூற்றாத வின்று.

(இ - ன்.) செல்லா இடத்தம் - (வறுமைமுதலியவற்றால்) செய்யமுடி
வாதகாலத்தினும், குடி பிறந்தார் - உயர்குடிப்பிறந்தவர், செவ்வன் - செப்பும்
கற்குமக்காண், செறிபவர் - தாழ்குடிப்பிறந்தவர், செல் இடத்தம் - (செவ்வன்
முதலியவற்றால்) செய்யக்கூடியகாலத்தினும், செப்பார் - செவ்வமாட்டார்;
புல்வாப் - மானுடது, பருமம் பொறுப்பினும் - சேணம் முதலிய போர்க்
கொல்கைத் தாக்கினும், பாய் பரிமா போல் - (இயற்கையாகப்) பாய்
தோடுதன்மையையுடைய குதிரைபோல, பொரு முரன் ஆற்றாத வின்று -
போர்செய்யத் தன்மையை யுடைத்தாதலினால்; (எ - து.)

நீருண்டாநீதால்காரம்.

புல்வாய் - புல்வாத்தின்னும் வாயையுடையது என மானுக்குக் காரணப்
பெயர்; வேறதுமையதொகைப்புறத்திப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பருமம் -
குதிரைமேத்தலிக. பருமம் பொறுப்பினும் - பருத்திருத்தலினை யுடைத்தாயிருத்
தாலும் என்றமாம். பிறவற்றைக்கூறாது புல்வாவையும் பரிமாவையும் கூறியது,

இரண்டுக்கும் மாணென்று ஒருபெயர் பொதுவாக உள்ளதனால்; அன்றியும், ஒரு வகையான் குறியைப்போலப் பகுத்திருக்கும். பொருளான் - வினைத்தொகை. 'பெருமூலன்' எனவும் பாடும்.

இச்செய்யுளோடு மேல் ௧௮௪, ௧௮௮ - ஆகு செய்யுள்களை ஒப்பிட்டுக் காண்க. (௧)

கக௦. எற்றொன்று மில்லா விடத்துத் குடிப்பிறந்தா
எற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கைகவிடத் தூற்றுவ
எற்றக் கடைத்து மகல்பா நகழ்ந்தக்காற்
தெற்றெனத் தெண்ணீர் படும்.

(இ - ள்.) குடிப்பிறந்தார்—, எற்று ஒன்றும் இல்லா இடத்தும் - யானொரு பொருளு மில்லாதவால்தும், அற்று தன் சேர்ந்தார்க்கு - வேறுதெய்வியல்லாமல் தம்மை அடைந்தவர்க்கு, அகைவு இடத்து ஊற்று ஆவர் - தளர்ச்சிதென்ற விடத்து ஊன்றனோப்போல உதவுவர்; (எதுபோல எனின்),—அகல் யாறு - பெரிய எதியானது, அற்றக்கடைத்தும்-நீர்வற்றியபொழுதும், அகழ்ந்தக்கால் - (தண்ணீர்)தோண்டுகுதல், (தோண்டின அகவிடத்தில்), தெற்றென-வினாவாக, தென் நீர் படும் - தெனிவான நீர் உண்டாகப்பெறும்; (எ - று.)

ஆளுனது வெள்ளமுள்ள காலத்துத் தண்ணீர், எவருக் தோண்டினல் வேண்டாமலே தானே எங்குஞ் சென்ற நீரை உதவி நீர்வறண்டவாலத்திலே தோண்டினமாத்நிசத்தில் நீரை உதவுதல்போல, குடிப்பிறந்தார் செல்வமுள்ள காலத்தே எவருக் தம்மைச் சேர்ந்து யாடுக்க வேண்டாமலே தாமே எங்குஞ் சென்ற பலஉதவிகள்செய்து செல்வமில்லாதவாலத்திலே தம்மையடைத்தமாத்நி ரத்தில் உதவிசெய்வார் என்பதாம். “ஆற்றுப் பெருக்கற் நடிசமும் ஈனாமல்வா, தூற்றுப் பெருக்கா னுலகட்டும் - எற்றவர்க்கு, எல்ல குடிப்பிறந்தார் எல்குர்தா ஈனாது, மில்லபென மாட்டா ரிசைத்து” என்பதனோடு இஃனை ஒப்பிடுக.

இதனும், நீறுஷ்டாந்தரலங்காரம்.

மேல் ௧௮௮ - ஆகு செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிட்டுக் காண்க.

எற்று - வினாவையாகப்பிறத்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலானையும் பெயர். தற்சேர்ந்தார் - ஒருமைப்பன்மையுட்கம்; 'தஞ்சேர்ந்தார்' எனின், வழிநிலையாம், தெற்றென - வினாவுக்குநிப்பு, 'தண்ணீர்படும்' என்ற பாடத்துக்கு, தெற்றென-தெனிவாக என்க. யாறு நீர்படும் - இடத்துகிசழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேலேற்றிக் கூறப்பட்ட உபசாரவழிது. (௨)

கக - ஆம் அநிகாரம்.—மேல்காமக்கள்.

அக்தாவது - செய்தத்தனியானசெய்தல் பிறர்குற்றக்கருமை செருக்கின்மை என்ற இவை முதலிய எற்றனங்களைத் பெரியவர்களுது தன்மையைப்பற்றிக் கூறுவது. மேல்காமக்களாவதற்கு உயர்குடிப்பிறப்பு ஒருதனியான காரணமாத் தின்; இவ்வுதிர்தாம் குடிப்பிறப்பென்றும்அநிகாரத்தின்பின் வலக்கப்பட்டது.

ககக. அங்கன் விசம்பி னகனிவாப் பாரிக்குப்
 , திங்கனாஞ் சான்றோரு மொப்பர்மற்—நிங்கன்
 மறவாற்றஞ் சான்றோரெ னாத்நாற் தெருமந்து
 தேய்வ ரொருமா சுறின்.

(இ - ன்.) அம் - அழகிய, கன் - இடத்தைபுடைய, விசம்பின் - ஆதா
 யத்திலே இருந்து, அகல் கிவா பாரிக்கும் - பார்த்த கிவாவை வீசுகின்ற, திங்
 கனாம் - சந்திரனும், சான்றோரும் - பெரியோரும், மன் ஒப்பர் - பெரும்பாலும்
 தம்மில் ஒத்திருப்பார் (ஆனும்), திங்கன் - சந்திரன், மற ஆற்றம் கனங்கத்தைத்
 தான்பொறுக்கும்; சான்றோர் - பெரியோர்களோ, அக்துஆற்றார் - கனங்கத்தைப்
 பொறுக்கமாட்டார்கள்: (பின்னர் என்னுள் சொனின்),— ஒரு மாசு உறின் -
 மெய்து கனங்கம் (தம்மை) அடையுமாயின், தெருமந்து - வருத்தி, தேய்வர் -
 அழித்தேவிடுவர் (எ - று.)

‘திங்கனாஞ் சான்றோரு மொப்பர்’ என்றது - சந்திரன் புறவிருளியொழித்
 தனும் தன்மையுடைத்தாதனும், சான்றோர் அகவிருளியொழித்தனும் தன்னாணி
 புடைத்தாதனுமாயிப் பொறுத்தன்மைபற்றி யென்க. ‘மற’ என்பதற்கு - கனங்
 கம் என்றும், பங்கம் என்றும் இரண்டுபொருள். திங்கனும் சான்றோரும் வெ
 ருணங்கனால் ஒப்பாரியினும் மறவாற்றமையால் திங்கனினுஞ் சான்றோர் நெய்த
 வர் என்பது போதற்கனால், இது, சூழிப்பால்வந்த வேற்றமையலக்காரம்;
 இவ்வலக்காரத்தினது இலக்கணம் - உபமான உபமையுடையது யாதாயினு
 மொன்றை வெளிப்படையாகவாவது குறிப்பாகவாவது விசேஷமுடையதாகச்
 சொல்வது: இதனை வடதுவார் வியதிசேகரலக்காரம் என்பர். இங்கே உபமான
 மாயிப் சந்திரனினும் உபமையமாயிப் சான்றோர்க்கு மாசெய்தும் ஆற்றமையாயிப்
 விசேடம் சொல்லப்பட்டது என்க. திங்கனினுஞ் சான்றோர் நெய்தவொன்
 னும் கருத்தைப் பின்னிரண்டடியினது குறப்பினும் பெறவைத்ததனும், ‘குறிப்
 பால்வந்த வேற்றமையலக்காரம்’ எனப்பட்டது; இதற்கு, ‘மற’ என்பதி
 னுள்ள சிலை யணி அங்கமாக நின்றது.

திங்கன் மறவாற்றதனையும் சான்றோர் அக்தாற்றமையையும் முறைபெ
 (நக்செறி) “ திங்கன், கறையிருள் நீக்கச் சருதா தலகில், கறையிருள் நீக்கும்
 மேல்விந்து,” (சூக்துநா) “மயிர்ப்பின் வாதாச் சவரிமா வன்னார், உயிர் தீப்பர்
 மாணம் வரின” என்றவற்றில் அழிக. திங்கனாஞ் ‘அங்கன் விசம்பி னகனிவாப்
 பாரிக்கும்’ என்ற அடைமொழியைச் சொடுத்ததற்கு ஏற்ப, சான்றோர்க்கு
 ‘அழகிய இடத்தைபுடைய கிவவுகத்திலே இருந்து பெரிய சீர்த்தியை என்னும்
 பாவச்செய்கின் த’ என்னும் விசேஷணத்தை அமைத்துக்கொள்க. திங்கன்
 ‘அங்கன்விசம்பின்’ என்று உயர்ந்த இடத்தைக்கறி விசேஷத்த அத்தனும், மேன்
 மக்கன் உயர்குறையிற் பிறத்தவ என்பது தொனிக்குமாத அழிக. ‘சான்றோர்’
 தேய்வர் என்றதனும், சந்திரன் தேய்த்தனும் மறபடியுள்ளதெனும், சான்றோர்
 அங்கனம் பங்கப்பட்டபின் பெருகித்தகாட்டார் என்பது குறிப்பிக்கப்படுகின்
 ரது.

அகல் திலா - வினைத்தொகை. 'மன்' என்ற இடைச்சொல், இங்கே, மிகுதி பென்ற பொருளில் வந்தது. 'திங்குளி' என்னும் அகிறிணையும் 'சான்றோர்' என்னும் உயர்நிணையும் கலந்து நிறப்பினால் 'தப்பர்' என்னும் 'உயர்நிணை முடிவைப் பெற்றன; திணைவழுவமைதி. சான்றோர் திங்கன் போல மறுத்தாங்க மாட்டாமை, இங்கே நிறப்பு; அன்றியும், உயர்நிணையாயிருத்தலையே அகிறிணையினுக்கு நிறப்பாகச் சொன்னலாம். திங்கன் என்பது - பொருளால் இருநிணைப் பொதுவாயினும், சொல்லால் அகிறிணையெனக்கொள்க. 'தேவர்களை உயர்நிணையாகவும் அகிறிணையாகவுஞ் சொல்லலாம்' என்னும் விதியையே கோக்கின், 'திங்களுக்கு சான்றோரு மொப்பர்' என்னும் முடிபு வழங்கியலாம்.

எஞ்ஞான்றும் தம்நினைவில் தாழாமையும் ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்த விடத்து உயிர்வாழாமையு மானிய மேன்மக்களது மானமுடைமை, இச்செய்யுளார் கூறப்பட்டது; "குடிப்பிறந்தார்கண்வினங்குந் குற்றம் விசர்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்த" என்ற நிகழ்வுறவும், "வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்கலம், சான்றோர் தங்க ணெய்திய குற்றம், தோன்றவழி வினங்குந் தோற்றம் போல, மரதவிசும்பின் மறுகிறக்கினா" என்ற மணிமேகலையும் இங்கு நினைக்கத் தக்கன.

'அகதாற்றார்' என்றவிடத்து ஆய்தம் மெய்ப்போல் ஒலித்தது; சான்றோர்கதாற்றார் எனப் பிரித்து அலகிட்டு, தேமான்காய்முன் கோவந்தமை காண்க; உயிர்போலொலித்ததாகக்கொண்டு அகதாற்றார் எனப் பிரித்துப் புளிமாக்காயாக அலகிட்டால், அதற்குமுன் 'தெரு' என்னும் திணை வருவது வெண்டிணக்கு இடையாயமை அறிக. (ச)

குறீஉ. இசையு மெனினு மிசைபா தெனினும்
வசைநீர வெண்ணுவர் சான்றோர்—விசையி
னரிமா வுளங்கிழித்த வம்பினிற் றிதோ
வரிமாப் பிழைப்பெய்த கோல்.

(இ - ன்.) சான்றோர் - பெரியோர்கள், இசையும் எனினும் - (தமக்கு எனி தில்) முடிபுமாயினும், இசையாத எனினும் - (எனினில்) முடிபாதையினும், வசைநீர - பழிப்பில்லாதபடி, எண்ணுவர் - (பெருக்காரியங்களையே செய்ய) நினைப்பர் (எனெனில்),—அரி மா - செம்மாளானது, பிழைப்ப-குறித்த இலக்குத் தவறி உய்யும்படி, எய்த - (அதன்மேல்) பிரயோகித்த, கோல் - அம்பானது,— விசையின் - வேகத்தோடு (சென்று), வரி மா - வரியானது, உளம் - மார்க்கை, கிழித்த - பிளந்த ஊடுருவிச்சென்ற, அம்பினில் - அம்பைக் காட்டிலும், திதோ - நிலையுடையதோ? [அன்று, என்று என்பது]; (எ - து.)

செக்கத்தின்மேல் அம்புஎய்து அதுதவறினாலும் பெருமையுண்டு, வரியின் மேல் அம்புஎய்து அதன்மார்க்கைப்பிளந்தாலும் பெருமையில்கை; அதுபோல, செய்தத்தனிய பெரியவாரியத்தைத் தொடங்கி முயன்று அது முடிவு போகாத யினும் பெருமையுண்டு, இழிவானதொழியுத்தொடங்கி முடித்தாலும் பெருமை யில்கை; ஆதலால், பெரியோர் தம்மிடத்திற் பழிப்பு உண்டாகாதபடி மேலான வாரியத்தையே செய்ய நினைப்பர் என்று கருத்து.

பெரியவாரியம்முடிவுபோகாமற்செய்தமுயற்சி வினாவோடுநிறியவாரியத்தை முடித்த முயற்சியினும் கன்றென்னும் பொருள் தோன்ற கின்றதனால், பின்னி ரண்டி - பிந்துடு லாழிதல் என்னும் அலங்காரம்: இச்செய்யுளில் பின்னாகியத் திறவதிய எழுத்து முன்வாக்சியத்திற வறியபொருளுக்குக் காரணமென அறிக; இன்னும் ஒன்றைக் காரணமாகாட்டிச் சாதித்தல், எதுவலங்காரம்.

“காண முயலெய்தவம்பினில் யானை, பிழைத்தவே லேந்த வினிது” என் னும் திருக்குறளோடு இக்கவிப்பின் பின்னாடினை ஒப்பிடுக. “பெருமையுடையவ ராற்றுவா ராற்றின், அருமை யுடைய செயல்” என்ற திருக்குறளையும் அறிக.

மேன்மக்களது செயற்கரியனசெய்யுத்தன்மை இதனாற் கூறப்பட்டது.

விசையின் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த மூன்றாம்வேற்றமைத் தொலை; இன் - சாரியை. இனி, விசையால் என உரைத்து, ஏதப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம்வேற்றமைவிரி பெயினும் ஒக்கும். கரியாகிய மா, அரியாகிய மா என குறுகியபெயிட்டு. உளம் - இருதயம்; உளமென்னும் மனத்தின் பெயர், அது உள்ள இடமாகிய மார்புக்கு இங்கே தானியாகுபெயர். அப்பினில் - ஐந்த னாகுபு, உறப்பொருவு; இது எவ்வப்பொருளில் அடங்கும். பிழைப்ப என்னுஞ் செயலெனெச்சம் ஈறுதொக்கது ஒ-எதிர்மறை. உம்மைகள் - முறையே உயர்வு நிறப்பும், இழிவுநிறப்பும்.

முதலடி - தொடைமுரண்.

(உ.)

ககக கரம்பெழுந்து கல்கூர்ந்தா ராயினுஞ் சாரனொருர்
கரம்பெழுந்து குற்றங்கொண் டேற—கூர்ச்சவரு
வுள்ளமெனு காரினாற் கட்டி யுனவகாரபாற்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) சாரனொருர் - மேன்மக்கள், கரம்பு எழுந்த (உணவின்றமை பற்றி உடம்பு மெலிதலால்) கரம்புகள் மேலேதோன்றப்பெற்று, கல்கூர்ந்தார் ஆயினும், வறுமையடைந்தவர்களானாலும், கரம்பு எழுந்த - (தமது கல்கொழுக்கத்தின்) வரம்பினின்றும் கட்டி, குற்றம் கொண்டு - குற்றமான செய்கையை மேற் கொண்டு, ஏரார் - (அச்செய்கையில்) அதிகப்பட்டுடையாமல், உளம் - (தமது) அறிவையே, அவது ஆ - கருவியாகக்கொண்டு, உள்ளம் என்னும் காரினால் - முயற்சி பெண்டிற் றிற்றினாலே, கட்டி - (மனத்தைச்) கட்டி, உள வகாரபால் - (பொருள் தமக்கு) உள்ள அளவிக்கு ஏற்ப, செயற்பாலவை - செய்ப்பத்தக் கற்காரியங்கள், செய்வார்—; (எ - று.)

மேன்மக்களது வரம்புடையவையையும் உதாரணமும் கூறப்பட்டன.

அவது - பின்புள்ள பரிமட்கை; இது - ஒன்றைப்பிடித்துக் கவிற்றாற் கட்டிவைத்தற்கு ஆதாரமாம். உளம் - வலிமை; தேசபலம் முதலியன கல் கொழுக்கத்திற்குக் கருவியாகவாயினால், உளமென்பது—இங்கே, நிறப்பாய், புத்தி பலத்துக்கு வந்தது. “உளச்சவரு உள்ளமெனும் காரினாற் கட்டி”—வறுமையால் தளராதபடி மனத்தை அறிவினும் முயற்சியினும் உறுதிப் படுத்திக்கொண்டு

என்றபடி. உறுவகிவணி. செயற்பாலவை - செய்தற்குரிய பான்மையைமுடையவை.

(நீதிநெறிநிகழ்ச்சி) “சல்லா குறும்பின் நலனின்குர் கல்குர்த்து, மல்லா செய்தற் கொருப்படார்;” (திருக்குறள்) “சலம்பற்றிச் சாப்பில செய்யார் மாசற்ற, குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்” என்பவற்றோடு இக்கலியை ஒப்பிடுக. இக்கேச ‘குரம்பெழுத்துகுற்றங்கொண்டோர்’ என்றதை “கொதித்தவுள்ளமொடு குரம்பு கொண்டோர்” என்ற மணிமேகலையோடு ஒப்பிடுக. (க)

கரு. செல்வழிக் கண்ணொருகாட் காணினுஞ் சான்றவர் தொல்வழிக் கேண்மையிற் றோன்றப் புரிந்திபாப்பர் நல்வகை நாட லெனா னடிப்படிற் கல்வகையு முண்டா நெறி.

(இ - ள்.) கல்வகை நாட - கல்ல மனக்கலையுடைய பாண்டியநாட்டையுடைய வனே! செல்வழிக்கண்-பொதிதவிடத்திலே, ஒருகாண்—, காணினும்-(ஒருவரைப்) பார்த்தாலும், சான்றவர் - பெரியோர்கள், தொல் வழி கேண்மையின் தோன்ற-பழைய வழியால் கட்டி இனேகம்போலக் காணப்படும்படி, புரிந்த - அன்பு செய்து, பாப்பர் - (இனேகிதராகத் தம்மோடு அவரைக்) கட்டுவர்; லெனா அடிபடிந் - லெனாலும் காலடி பட்டுவருமாயின், கல்வகையும் - கல்மனையினும், நெறி உண்டு ஆம் - வழிஉண்டாகும்; (அ - து.)

‘எறும்பூசக் கல்லுக் தேயும்’ என்றவாறு லெனாலும் காலடிபட்டுவந்தாத் கல்விதும் வழி உண்டாவதுபோல, வங்கொஞ்சாக்கும் பழகினுற் இனேகமுண்டாகும்; அது நிறப்பன்று: சான்றோர்களோ “ஒருகாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை, யிருநிலம் பினக்க வேர்வீழ்க் கும்மே” (நகுநீதோகை) என்றவாறு கண்டவுடனே இனேகித்துச் நிறபழக்கத்தால் அச்சினேகத்தை உறுதிப்படுத்துவர் என்பது கருத்த. “புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா னுணர்ச்சிதொன், கட்டாங் கிழமை தரும்” என்றார் திருவள்ளுவரையும்.

இதனால், மேன்மக்களது கட்டின் தன்மை உறப்பட்டது.

செல்+வழி=செல்வழி; மெய்நீற்றின்முன் உயர்வா டும்படுமெய் பல்லாத வகாமெய் பெற்றது: இதனை ‘மெய்நீற்றுடம் டடுமெய்’ என்பர், ஆரியர் கச்சினுர்க்கினியர். தொல்வழி - தோன்று தொட்டு வந்த; பரம் பரையாய்வந்த. வகைக்கு கண்மை - மினரு கோட்டம் அகில தக்கோலம் குங்குமம் முதலிய பொருள்களோடு நீரருவியையும் உடைத்தாதல். லெனா அடிப்படிந் கல்வகையு முண்டா நெறி - தீர்த்துமொழிதல் என்னும் அலன் காரம். ‘சல்’ என வேண்டாத உயிரினுர், மனையினது தின்மையை உணர்ந்த தற்கு. உண்மைகள் - இழிவுநிறப்பு. புரிந்திபாப்பர் - குற்றியலிகாரம். (ச)

கரு. புல்லா வொழுத்திற் பொருளில் வதுங்கோட்டி

சல்லா வொருவ னுரைப்பவுன் கண்ணொடி

நல்லார் வருந்தியுன் கேட்போ மற்றவன்

புல்லாரு னுணல் பரிந்து.

(இ - ன்.) புல்லா - பொருத்தாத, எழுத்தின் - இலக்கண துல்லா யுடைய, பொருள் இல் - அருத்தனாயினால்வாத, வறுங் கோட்டி - வீண் கூட்டத்தினிடையிலே, கல்லா ஒருவன் - (படித்தற்கு உரிய துல்லா) படி யாத ஒருத்தன், உரைப்பவும் - (தனக்குத்தோன்றியதொருபொருளை எடுத்துச்) சொல்லவும், கல்லா - மேன்மக்கள், வருத்தியும் - (குற்றமுடைய அந னைக் கேட்டற்கு) வருத்தப்பட்டும், அவன் பல்லாருள் காணல் பரித்த - அக் கல்லியறிவில்லாதவன் பலபேர்முன்னியில் அவமானப்படுதற்கு மனம் இரங்கி, கண் ஓடி - (அவனிடத்திற்) தாட்சினியம்வைத்து, கேட்பர் - (வாறு சொடுத்திற்) கேட்டிருப்பர் ; (எ - று.)

சற்குணமுடையார் தமது உள்வாழ்ந்திரு உலப்பு இன்றியினும், கல் லாதவன் பேசும் பேச்சுக்களையும் புறத்தே செவ்வொடுத்திற் கேட்பர்; அறிவு டைய தாம் உபேகைசெய்தால் அதுகோக்கிப் பிறராலும் உபேகிக்கப்பட்டு அவன் பலர்முன் அவமானப்படுவனே பெண்பதற்கு இரங்கி பெண்பாடி.

இதனை “ பாடமேயோதி - பரித்த ” என்னும் ககக - ஆகு செய்யு ளோடு ஒப்பிடுக.

புல்லா எழுத்தின் கோட்டி என்பதற்கு - எழுத்தினின்புல்லாத கோட்டி என்ற அருத்தி; இதனை “ அருங்கேடன் ” (நீருக்கிறை) என்பதுபோலக் கொள்; இது வடமொழிநடை. எழுத்த - அகாரம்; எழுதப்படுவது; இது, இங்கு இலக்கணத்திற்கு ஆகுபெயர். எழுத்தின் - இன்சாரியைநித்த இரண்ட னுருபு தொக்கது. கோட்டி - கோஷ்ட என்னும் வடமொழியின் திரிபு. உம்மைகள் - இழிவுநெய், மற்ற - அசை; சற்குணமில்லாத அவனைத் தன் கொள்ளலாம். உரைப்ப என்பதைப் பெயராகக்கொண்டு, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகி, உரைப்பவற்றை என உரைப்பினுமாம்.

இதனால், மேன்மக்களது பொறுமை உறப்பட்டது.

இங்கு “புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுங்கோட்டி” என்றதை “வெண் னைக்கோட்டி” என்ற சிலப்பதிகாரத்தோடும், “வம்பக்கோட்டி” என்ற மணிமேகலையோடும், “நீரம்பிய, துலின்னிக் கோட்டிகொளல்” என்ற நீருக் குறையோடும் ஒப்பிடுக. (இ)

ககௌ. கூடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகா துறி

யிடித்துநீர் கொள்ளின பின்சுவைத்தே பாரும்
வடுப்பட்ட வைதிறந்தக் கண்ணுள் குடிப்பிறந்தார்
கருத்தம் வாயிற் கெதந்தா.

(இ - ன்.) கரும்பினை - கரும்பை, கூடித்து - (வாயிற்) கூடித்தும், கண் தகா - கண்ணின் கொருங்கும்படி, துறி - (ஆவியின்போகட்டுச்) கெதத்தும், இடித்து-(உலக்கை கல் முறையிவற்றால்) கொருத்தியும், நீர் கொள்ளினும்-இரசத்தைக் கொண்டாழும், இன் சுவைத்தே ஆரும் - (அக்கரும்புஞ்சாறு) இளிய வுருளையுடையதேயாம்; (அதுபோல),—வடு பட்ட - குற்றத்தோன் தும்படி, வைது இறந்தக்கண்ணும் - (தம்மைப் பிறர்) திட்டிப்போனவிடத்

தும், குடி பிறந்தார் - உயர் குடியிற் பிறந்தவர்கள், நெதர்த்த - (தமது எல்ல நிலைமை) செட்டு, தம் வாயின் - தங்கள் வாயினால், உருர் - (நீய்சொந்தனைச்) சொல்லமாட்டார்கள்; (அ - று)

இதனால், பிறர் வருத்தியவாலத்தம் மிக்ருவின்குவின்ற மேன்மக்களது கற்றணம் உறப்பட்டது.

இது - எடுத்துக் காட்டினவையணி.

‘வாயின்’ என வேண்டாது கூறினார், ‘எல்லசொந்தன் பயின்றது’ எனத் தாம் வேண்டியதன் நெபபு முடிந்ததற்கு; அடுத்தசெய்யுளிலும், கனவு-ஆம் செய்யுளிலும் இதனொங்க. சுவைத்த - ஒன்றன்பார் குறிப்புவினையாலானையும் பெயர். உம்மைகள் - இழிவுநெபபு, ஏ - தேற்றம். ‘நெதர்த்த’ என்றதனால், ‘நீய்சொந்தனை’ என்பது பெறப்பட்டது. (க)

கரு. கன்னார்கள் ஞானஞர் அடிவ அடித்தொரி இ
பென்னிப் பிறரை யிகழ்த்துரைபார்—தன்னியுள்
வாயிற் பொய் கருர் வடுவறு காட்சிபார்
சாயிற் பரிவ திலர்.

(இ - ள்.) அடு அது காட்சியார் - குற்றமற்ற அறிவையுடைய மேன்மக்கள், கன்னார்கள் - (பிற்பொருளைக்) களவுசெய்யமாட்டார்கள்; கன் உண்ணார் - மதுபாணஞ்செய்யார்; அடிவ அடித்த ஒரி இ - (தூல்களால்) விலக்கப்பட்ட நீச்செயல்செய் வெறுத்துச் செய்யாதொழித்த, பிறரை என்னி இகழ்த்து உரைபார் - அபவானா அமைதித்து நித்தித்தப் பேசார்; தன்னியும் - மறத்தும், வாயின் பொய் கருர் - வாயினுந் பொய்சொல்லார்; சாயின் பரிவது இலர் - (தமக்கு வறுமை முறையிலவற்றால்) தளர்ச்சியோடுந்தகாலத்தம் கருத்தசையுடையதாகார்; (அ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது நீச்செயலின்மை உறப்பட்டது.

அடிவ - பலவின்பாற்பெயர். தன்னியும் - பிறரால் எயப்படும் என்னுமாம். பிரதியடிவமாகக்காணுதல்போல அறிவினும் காணுதல் அடு மாதலால், அறிவுக்கு ‘காட்சி’ என்ற ஒரு பெயர். அறிவுக்குத் குற்றம் - ஐயம் திரிபு அறியாமைகள். ‘சாயின்’ என்றதில் இழிவுநெபபு உம்மை தொக்கது. தன்னியும், உம் - இழிவு நெபபு.

இப்பாட்டில் சுன்றோர் தன்மையைக் கூறியதனால், தன்மைநெறிநிபயணி-

கரு. பிறர்மறை யின்கட் செகிடாப்த் திறனறிச்
தேதிலா ரிற்கட் குருடனாய்த் தீப
புறங்குற்றின் மூங்கைபாப் நிற்பாடுனல் பாது
மறங்குற வேண்டா வவற்கு.

(இ - ள்.) (குருவன்), திறன் அறித்த - எல்லொழுக்கத்தின் வகையை உணர்ந்தது. பிறர் மறையின்கண் செவிடு ஆய் - அபவானா இரகசியத்தின்க் கேட்பாதிற் செகிடாதுவியும், எதினா இக்கன் குருடன் ஆய் - அபவானா மனை

விபகாரக் காதலோடு காண்பதில் குருடனாகியும், தீய புறம் உதறில் மூங்கை ஆம் - (ஒருவர்மேல்) தீயசொற்களை அறங்களைக் காணாவிடத்துச் சொல்லுவதில் ஊமையாகியும், திற்பான் எல் - திங்கமாட்டுவனாயின், அவற்கு - அவனுக்கு, பாடும் அறம் உற வேண்டா - எத்தத் தருமமும் (பிறர்) உபதேசிக்கவேண்டிய தில்லை; (அ - து.)

அவனிடத்து எல்லாத்தருமங்களும் திரம்பியுள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுமே எல்லாத்தருமங்களுக்கும் நிறத்தன வென்றும், இவற்றையுடையான் தருமத்தைப் பிறர்க்கெல்லாம் உபதேசிக்கவல்லா எனன்றும் கருத்தது.

இதனாலும், மேன்மக்களது ஒழுக்கங்களின் நிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மறை - (வெளிப்பட்டாத் குற்றம்வருமென்று அஞ்சிப் பிறர்க்கு) மறைத்து ஒருவன் சொல்லுஞ் சொல்; செயப்படுபொருள்விரிதி புணர்ந்த கெட்டபெயர். செவிடு - பண்பாடுபெயர். திறன்-ஈற்றுப்போயி. இல் - வீடு, வீட்டிலிருந்து சம்சாரகாரியங்களை தீர்வதென்ற மனைவியர்க்கு இடவாசுபெயர். தீய - பவனின் பார்ப்பெயர்; பெயசெச்சுமாரகச்சொல்லும் உரைக்கலாம். உற்று - உறு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். மூங்கை - மூக என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இது, மூகை எனவும் திற்றும். திற்பானெல் என்றது, அந்நகரம் திற்தலின் அருமைமை விளக்கிற்று. வேண்டா என்றது - வேண்டும் என்பதன் எதிர்மறைபாடின், ஒருவனை விவங்கோ எனக் கொள்ள.

‘பிறர்மறைவின்சுட்டெவிடாய்’, ‘தீயபுறம்உதறில்மூங்கையாய்’, ‘பாதுமறம் உறவேண்டாவவற்கு’ என்பவற்றை—‘பல்லர் மறைவிற் செவியிலன்’, ‘தீச் சொற்கள்கமூங்கை’, ‘அயல் அயலவாறுதல்’ என்னும் வளையோடு ஒப்பிடுக. ‘பார்க்கிறோஷு—ஊர்தம்புதா. பாநாரோஷுபுய்க்கை: - பரிவாரதேஷு பேமூகா: தேநிலைதிராமம்’ என்னும் வடமொழிமேற்கோள் இங்கே உரைத்தக்கது. (அ)

கக௭ பன்னாளுஞ் சென்றக்காத் பண்பிலார் தம்முறை

பென்னுதும் வேண்டுப வென்றிதழ்ப—வென்னுதும்

வேண்டிது ஈன்றமற் றென்று விழுமியோர்

காண்டொறுஞ் செய்வர் நிறப்பு.

(இ - ன்.) பண்பு இலார் - மேன்மைக்குணையில்லாதவர்கள், தம்முறை - தம்மிடத்த, பல் ஈனும் - பவதனமும், சென்றக்காத் - (ஒருவர்) வருவாராயின், என் ஆனும் வேண்டுப என்று - (இவர்) பாதாவினும் ஒருபொருளைத் (தம் மிடத்துப் பெற) விரும்புவ ரென்று கருதி, இகழ்ப - (அவர்களை) இகழ்ச்சி செய்வார்கள்; விழுமியோர் - மேன்மக்கள், என் ஆனும் வேண்டினும் என்று என்று - (இவர்) பாதாவினும் (தம்மிடத்துப் பெற) விரும்பினும் எல்லாதே பென்று கருதி, காண்டொறு - (அவர்களைப்) பார்க்கும்பொழுதெல்லாம், நிறப்புசெய்வர் - உபசாரங்களைச் செய்வார்கள்; (அ - து.)

இதனாலும், மேன்மக்களது மனமாட்சி கூறப்பட்டது.

தொறு என்பது - இடைச்சொல்லானும், பெயர்ப்பொருளைத்தருவதால், பெயசெச்சத்திரிபாகிய ‘காண்’ என்னும் வினைத்தொகை அறிவிக்கொண்டு

முடிந்தது. காரும், உம்மை - முற்று. ஆனும், உம்மை - இழிகிறப்பு. என்ற
என்றது, அங்கேயாப் பொருளது. சென்றக்கால் என்றதில், செல் என்ற பகுதி
"தால் வால் கொடை செலம் சாரும் படர்க்கை, எழுநா யிரண்டும் எஞ்சிய வேற்
கும்" (நகனூல்) என்ற விதிக்கு மாறாக இங்கே தன்மைக்கு வந்தது, இடவழி
வமைதி: இம்மனம்வருதல் திறபான்மை. தம்முறை, உறை - எழுநூறுபு. (க)

கூடடி. உடைபா ரிவரென் றொருதலைபாப் பற்றிக்
கடைபாபார் பின்சென்று வாழ்வ—ருடைய
பிலந்தலைப் பட்டது போலாதே நல்ல
குலந்தலைப் பட்ட விடத்து.

(இ - ன்.) (உலகத்திலே சிலர்),—உடையார் இவர் என்று - செல்வ முடைய
பார் இவ்வொன்று எகுதி, ஒருநாள் ஆ பற்றி - ஒருதலையாவது பிடித்த, கடை
பாபார் பின் சென்று - கீழ்மக்களின்னை போய்க்கொண்டு, வாழ்வார் - உயிர்
வாழ்வார்களே; (அதனாற் பயனென்ன?) (அம்மனம் வாழ்பவர்கள்), நல்ல குலம்
தலைப்பட்ட விடத்து - நெய்த குலத்திற் பிறந்தவர்களைச் சேர்த்தவிடத்து,
உடைய பிலம் தலைப்பட்டது போலாதே - (வேண்டும்பொருள் கொள்ளாத
தையும்) உடையதொரு காகத்ததைச் சேர்த்ததுபோல வாகாதா? [ஆகுமென்ற
படி]; (எ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது சேர்த்தவையின் பெரும்பயன் உறப்பட்டது.

செல்வரை 'உடையார்' என்றது, உலகவழக்குப்பற்றி. தலைபாபார், இடை
பாபார் என்பன - கடைபாபார் என்பதன் எதிர்மொழிகள்; உத்தமர், மத்தியமர்,
அதமர் எனக் காண்க. வாழ்தல் - ஐவீர்த்தல். தலைப்படுதல் - ஒருசொல், தலை -
தமிழுபார்க்கம். குலம் - அதிற் பிறந்தார்க்கு இடவாதபேயர். தலைப்பட்ட
விடத்து - ஒருவகையினையெச்சம்போலும். போலாதே - இடைச்சொல்லையாப்
பிறந்த எதிர்மறைமுற்று; ஏதாம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகாட்டிற்று. இஃது
இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாடு உணர்த்திற்று. (க)

கூ - ஆம் அத்தகாரம்.—பெரியாரைப்பிழையாமமை.

அத்தாவது - பெரியாரினுரை அமையிற்று ஒருகாலம். இரட்டோமொழித்
செய்தும் கூட்டியால், பெரியார் என்பது - அலியாத் பெரியாரைய அசர்
மேனும், தவத்தாற்பெரியாரைய முனிவர்மேனும் மீன்றது; அன்றியும், பொதுப்
படப் பெரியா சென்றதனால், அறிவு பருவம் ஒழுக்கம் இம்மூன்றினுளும் பெரிய
வாரிய ஞானங்குத்தர், அயோக்குத்தர், சிவங்குத்தர் என்றும் இவனையும் உணர்
த்தும் அன்றியும், குலத்தின்பெரியோருமாம். பிழைவாமை - பிழைசெய்வாமை;
எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர். மேன்மக்களது நெய்ப்பை அறித்து அகருடன்பழகு
வார்க்கு இவ்விதமையாதாவின், இஃது, மேன்மக்களென்றும் அறிக்காத்தின்
பின் னுகிப்பட்டது.

௧௬௬. பொறுப்பொன் நெண்ணிப் புரைநீர்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்பாமை வேண்டும்—வெறுத்தபி
ருக்கு மருவி யணிமலை நன்குட
பேர்க்குதல் யார்க்கு மரிது.

(இ - ள்.) ஆர்க்கும் - பேரொலிசெய்கின்ற, அருவி - நீருவிசிறையுடைய, அணி - அழகிய, மலை - மலைவையுடைய, எல் னாட - நெத்த பாண்டியநாட்டையுடையவனே!—பொறுப்பர் என்று எண்ணி - (இவர் எம் செய்யும் பிழைகளைப்) பொறுத்தவிலை கொண்டு நினைத்து, புரை நீர்தார்மாட்டும் - குற்றம் நீங்கிய பெரியோர்களிடத்தும், வெறுப்பன செய்பாமை - அவர் வெறுக்கத்தக்க சொடுஞ்செய்கைகளைச் செய்பாதிருத்தல், வேண்டும் - தருதி; (எனினால்),—வெறுத்த பின் - (அவர்பொருளால்) வெறுப்பாராயின் அதன்பின்பு, பேர்க்குதல் - (அதனால்தான் தீங்கை) நீக்குதல், யார்க்கு - எவ்வகை மேம்பட்டோர்க்கும், அரிது - முடியாது; (எ - று.)

“நெரியோர் செய்த நெய்பிழை யெல்லாம், பெரியோர் சாஸிற் பொறுப்பது கடனே” (நாநீதோகை) என்ற நீதியையே மூக்கியமாகக்கொண்டு, பெரியோர் பக்கம் எவ்வகைப்பிழையையுஞ் செய்வதெ; செய்வின், “நெரியோர் பெரும்பிழை செய்தன சாஸின், பெரியோர் எப்பிழை பொறுத்தது மரிதே” (நாநீதோகை) என்றவாறு, பிழையின் கொடுமையால் அவர்கள் மனம்பொருது கோபித்தால் அக்கோபம் தன்பயினைத்தராது நீங்கா தாநலால், அதனால்தான் தீங்கை விவக்குதல் எவ்வாறுமாகாது என்பது கருத்த. “ருணமென்னும் குன்றேறி மின்ருர் வெருளி, னைமேயுந் காத்த லரிது” என்றார் திருக்குறளினதும்.

புரைநீர்தார்மாட்டும், மாடு - எழுவருபு, உலகை - உயர்வுநிறப்பு; இவனை எச்சவுண்மையாகக் கொண்டால், எனிடத்தும் வெறுப்பன செய்பவரை நெறுப்பது போதரும். நாட்டுக்கு என்மை - நிலவளம் நீங்கலாம் முதலிய பல வளங்களை யும் உடைமை. ‘வெறுத்தபின்’ என்பது, எதிர்க்காலவினையெச்சத்தின் தன்மையது. ‘பேர்க்குதல்’ என்றும் படிக்கலாம். (ச)

௧௬௭. பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரிவாராகக்
கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருத்த—மன்றோ
பயனில் பொழுதாக் கழிப்பரோ எல்ல
நயமி லறிவி னாவர்.

(இ - ள்.) எல்ல வயம் இல் அறிவினவர் - நெத்த மேன்மை யில்லாத அறிவையுடைய சீழ்மக்கள், பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற்கு அரிவாராக - (அதிமோசப்) பொன்றியே (சாணிக்கையாகக் கொண்டுபோய்ச்) கொடுத்தாலும் சிறைவித்தற்கு அரிவாரான பெரியோர்களே, கொன்னே - ஒன்றித்தாராமலே, தலைக்கூட பெற்றிருத்தும் - சிறைக்கூடப் பெற்றவையுத்தும், அன்றோ - ஐயோ! பயன் இல் பொழுது ஆ கழிப்பரோ - (அக்காலத்தினை எல்ல பயன்தருவதாகச் ‘செய்வித்தக்கொள்ளாமல்) பிரயோசனமில்லாத [விண்] காலமாகக் கழிப்பாரே! (எ - று.)

அருமைவாய் பெரியோர் வலியுத் தம்மிடம்வந்து உதயபொழுதும் அவர் சின்கொண்டு கண்மைபெருமற் சால்க்கழிப்பதும் பெரியாரைப் பிழைத்தலாம்; ஆதலின், அவ்வாறு செய்யலானது என்பது கருத்து.

பொன்னே, ஏ - உயர்வுகிறப்பு. கொடுத்தும், பெற்றிருத்தும் என்பவற்றில் உள்ள உண்மையையும் இப்பொருளையே. அன்றோ - அந்தோ, ஐயோ என்பன போல, இரக்கப்பொருளுக்குறிக்கும் இடைச்சொல்; 'சுழிப்போ' என்பதில்; ஏதாவதும் - இப்பொருளது. (உ)

கவி. அவமதிப்பு மான்ற மதிப்பு மிரண்டு
யிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால—சுயமுணராக்
கையறியா மாக்க னிழிப்பு மெடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தது லார்.

(இ - ன்.) அவ மதிப்பும் - தாழ்த்துமதிப்பும், ஆன்ற மதிப்பும் - உயர்ந்த மதிப்பும், இரண்டும்—, யிகை மக்களால் - பெருமையையுடைய மேன்மக்க னினால், மதிக்கல் பால - மதிக்கத்தக்க தன்மையையுடையவளவாம்; சுயம் உணரா - நற்குணத்தைய அறியமாட்டாத, கை அறியா - கல்லொழுக்கத்தையும (தாம்ஒழுக்) அறியாத, மாக்கன் - சீழ்மக்கன் செய்கின்ற, இழிப்பும் - அவமதிப்பையும்; எடுத்து எத்தும் - நெயிற்றுப் புத்தலையும், வடித்த துலார் - தெளிந்தெடுத்த துலகை உணர்ந்த பெரியோர்கள், வையார் - (ஒருபொருளாக மனத்திற் கொள்ள மாட்டார்கள், (எ - து.)

'காரின்மேலேறி வையாளிவிட்டாலென்ன, வீழ்ந்தாலென்ன?' என்ற மூன்று மோழப்படி, அற்புர புத்தந்தாலும் இவற்றாலும் அதனாற் பிறர்க்கு வருவதோர் உயர்வும் தாழ்வும் இல்லை யென்பதாம். பெரியாரதுமதிப்பின் நெய்ப்புத் உதவார், நெய்யாது மதிப்பின்நெய்ப்பின்மையையும் உடன் உறிஞர்.

ஆன்ற என்பதில், சால்என்பதன் மருவொருப ஆல் - பருதி; 'அன்ற' என்பதன் மருவ என்னவுமாம். முதலடியில், உண்மைபெற்ற சொற்கள், நத்தில் இரண்டுஎன்னும் தொகை பெற்றன. மதிப்பு - தொழிற்பெயர்; 'அவ' - இன்மை புணர்த்துவதொரு வடமொழி உபசர்க்கம். யிகை - மிகுதி; தொழிற்பெயர், ஐ - விருதி.

'கையறியாமக்கன்'என்னுது 'மாக்கன்' என்றது - அவர்கள் விலக்கின் தன் மையொன்றும் இழிவு தோன்றற்கு. உணரா, அறியா என்னும் எதிர்மறைப் பெயரொச்சுக்கள் அடுத்தி, 'மாக்கன்' என்னும் ஒருபெயரைக் கொண்டன; "மூலா முதலா வுலகம்" என்ற சிந்தாமலர்யிற் போல, எத்த - முதலினிதி தொழிற்பெயர்.

இச்செய்யுளை, மேல்வரும் உகா-ஆகு செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க.(க)

ககசு. விரிநிற நகலும் விடருள தேதலு
முருமின் கடுஞ்சினஞ் செனின்னு முட்கு
மருமை புடைய வண்ணசெய்து முய்யார்
பெருமை புடையார் செறிந்.

(இ - ள்.) விரி நிறம் சாசம் - படம்விரிக்கும் தன்மையையுடைய ஒளியை யுடைய பரம்பாணது, விடர் உணது ஏனும் - வெடிப்புநிலத்தினாலே இருந்தா லும், உருவின் கவி னெம் - இடியினது மிககோபத்தாலாகியது போன்ற 'ஒவி, சேன்' கின்றும் - வானத்தில் செழிந்தாத்தி விருக்கவும், உட்கும் - (அதற்கு) அரு கம்; (அதுபோல), பெருமை உடையார் செறின-பெருமைக்குணமுடையவர்கள் கோரிப்பாராயின், (அவர்க்குப் பிழைசெய்த பிறர்), அருமை உடைய அரண் சேர்ந்தும் - (பிரதால் அழித்ததற்கும் புருததற்கும்) அரிய சாவவிடத்தைச் சேர்ச் சிருத்தாலும், உய்யார் - (அவர்கோபத்துக்குத் தப்பி) உயிர்வாழமாட்டார்.

எடுத்துக்காட்டேவையாஃ. பெரியாரைப் பிழைத்தவினா ளுண்டாபிற தேட்டைத் திருத்தாத்தமுதமாய் விளக்கினார். “இதத்தமைத்த சார்புடையா ராயினு முய்யார், செத்தமைத்த சோர் செறின் ” என்றார் திருத்தறவியும்

செருநெம் - இடியோசைக்கு இலக்கண “வானின் துலகம்வழங்கி வருத லால்” என்ற திருத்தறவியிற் போல, ‘நிற்ப’ என்பது - ‘நின்ற’ எனத் திரித்த நின்றது; தன்சுருத்தாவின் வினைவையக் கொண்டு முடிதற்கு ஏற்ற செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், ‘உட்கும்’ என்னும் பிறசுருத்தாவின் வினைவையக் கொண்டு முடிதற்கு வலாமையால், அதனை அதற்கு ஏற்ற செய்வெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. பாம்பு இடியோசைக்கு அஞ்சிவருத்ததல், இயல்பு. சாசம் - வடசொல்; சதத்தில் வாழ்வது; கந்திதாத்தநாயம்; சகம் - மலை யும், மரமும். அரண் - சாண மென்ற வடசொல்லின் திரிபு (சு)

ககூ. எம்மை யறித்திலி ரெம்போல்வா ரில்லென்று
தம்மைத்தாங் கொள்வது கோளன்று—தம்மை
யரியார நோக்கி யறையியுஞ் சான்றோர்
பெரியாரக் கொள்வது கோள்.

(இ - ள்.) ‘எம்மை அறித்திலிர் - எமது செப்பை (கீயிர்) அறித்திலலிர்; எம்போல்வார்தில் - எம்மைப்போன்றவர் (உலகத்தில்) இல்லை,’ என்று—, தம் மை தாம் கொள்வது - தம்மைத்தாமே செப்பித்துக்கொள்வது, கோள் - அன்று - ஒரு பெருமை யாகாது; அறன் அறியும் சான்றோர் - தருமக்களை அறித்த மேன் மக்களால், தம்மை அறியச் சூ நோக்கி - தம்மை (உலகத்தில் பிறர்க்கு) அருமை யான குணங்களை யுடையவராகப் பார்த்து, பெரியர் - சூ கொள்வது - பெரியோர் களாக அங்கீகரித்த மதிக்கப்படுவதே, கோள் - (குருவர்க்குப்) பெருமை யாம்; (எ - து.)

இதனால், பெரியார் தம்மைத்தாமே கங்குமதித்துக்கொள்ளா ரென்பதும், பெரியாரால் மதிக்கப்படுவதே பெருமை யென்பதும் உறப்பட்டன.

முதலடியில் ‘எம்’ என்றது, செருக்குப்பற்றிவந்த தன்மைப்பன்மை. அறித் திலிர் - முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்ப்பதை யிறத்தாலமுத்த. கோள் - கொள் ளப்படுவது; செயப்படுபொருள்வினாதி செட்டு முதல்க்கட்ட பெயர்; முதலிலை திரித்த தொழிலாகுபெய சொன்பாகு முனர்.

இச்செய்யுளை, மேல் ௧௪௦ - ஆகு செய்யுளோடும் “விபவந் கெஞ்ஞான்
றுத் தன்னை” என்ற திருக்குறளோடும், “தன்னை விபப்பிப்பான் தற்புதழ்தல்”
என்று தொடங்கும் திருநெல்விசைக்கந்தோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க. (இ)

ககக. கவிசுடற் தன்செர்ப்ப நாணிழற் போல
வினியுஞ் சிறியவர் கேண்மை—வினியின்றி
யங்கு நிறம்போ லகன்றகன் றொடுமே
தொல்புக ழானர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கவி - பெரிய, சுடல் - சுடவினது, தன் - குளிர்ந்த, செர்ப்ப -
துறையைபுடையவனே! சிறியவர் கேண்மை - கீழோரது எட்பு, நான் நிறல்
போல - உதயகாலத்துச் சாயைபோல, வினியும் - வாவாச் சுருங்கும்; தொல்புகழ்
ஆள் - தொன்றுதொட்டு [பாம்பகையாச] வருகிற கீர்த்தியையுடைய பெரியோ
ரது, தொடர்பு - செகம், வினியு இன்றி - (அவ்வளவு) சுருங்குதலில்லாமல்,
அங்கு நிறல் போல் - சாயக்காலத்துச் சாயைபோல, அகன்று அகன்று ஓடும் -
மிகவும் வளர்ந்து நீளும்; (அ - து.)

இச்செய்யுளில் உபமானம் உபமேயம் உவமவுருபு பொதுத்தன்மை என்னும்
நான்கும் அமைத்திருப்பதால், முற்றுவமையணி; வடநாலார் பூரணோபநாஸி
காரம் என்பர்.

இச்செய்யுளால், பெரியார்எட்டின் நெப்பும், சிறியார்எட்டின் நெப்பின்மை
யும் ஒருங்கு உறப்பட்டன. “கிதைநீர கீரவர் கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீர
பேதைவார் எட்பு” என்றார் திருக்குறளிலும், “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல
நாளும், வரிசை வரிசையா கத்தம் - வரிசையால், வானார் மதியம்போல் வளைந்து
தேயுமே, தானே சிறியர் தொடர்பு” என்ற நாயடியாரோடு இதனை ஒப்பிடுக.
“ஆர்ப்பயுர்விஷயினீர்சாமேனாவம் பிபுராக்ருத்திமநீசபயிசைத் - திசையுழர்வார்
பார்த்துபின்னா கையேவமைநீர் கலனன்னுளோகாம்” என்னும் வடநால்மேற்கோளும்
வைவிக்கத்தக்கது.

பிற்பகற்பொழுது கழியுத்தோறும் நிறல் கீண்டுகொண்டேவருதல்போலப்
பெரியார்எட்டி அவர்முடிமுகங்களும் மிகுந்துகொண்டேவரும்; ஆதலால், அவர்
நிறத்துப் பிறைசெய்யாமல் அவரைத் துணைக்கொண்ட: சிறியார்எட்டி முகத்தில்
அதிமொயிருப்பினும் வாவாச் குறைத்துவிடு மாதலால், அவர்களுட்கைக் கொள்
எற்க என்பது கருத்து.

பெரியாரைப்பிழையாமையுக்கு அவர்எட்டின் பெருமையைப்பறிதல் எதுவாகு
மாதலால், இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது.

கவி - பெருமையுணர்ந்தும் வரிச்சொல்; “தடவும் கயவுக்கனிவும் பெருமை”
என்னும் தொல்காப்பியத்தால் உணர்க செர்ப்பன் - செய்தல்கலைத் தன்வன்
பெயர். ஒருவர்களைஞன் கேழை சமரசாக்கலாக் கேட்பதற்கு, கேட்குகை
பென்று எட்டிக்குப் பெயர்; இது - பண்டிச்சொல். அங்குஎன்னும் பகுதிக்கு -
சுருங்கு என்று பொருள்; இது, பகற்பொழுது சுருங்குதற்கு இங்கு ஆயிற்று.
அகன்று அகன்று - மிகுதிபற்றிய அடுக்கு. (அ)

ககௌ. மன்னர் திருவு மகனி செழினைமூர்
தன்னிபார் துப்பர் தகல்வேண்டா—தன்னித்
குழைகொண்டு தாழ்த்த குளிர்மா மெல்லா
முழைதங்கட் சென்றார் கொருங்கு.

(இ - ள்.) மன்னர் திருவும் - அரசர்களது செல்வத்தையும், மகனார் எழில்
களும் - பெண்களது வளர்ச்சியோடுகூடிய அழகையும், தன்னிபார் - (அவரை
இடைவிடாது) சேர்த்தவர்கள், துப்பர் - அனுபவிப்பார்கள்; தகல் வேண்டா -
(அவற்றிற் கு இன்றார்) தகுதியுடையவசொன்பது வேண்டுவதில்லை; (எதுபோல
வெனில்).—குழை கொண்டு தாழ்த்த - தனிக் கிணர் (தம் மிடத்தே) கொண்டு
தாழ்த்துள்ள, குளிர் மாம் - குளிர்த்த மாக்கள், தங்கண் தன்னி சென்றார்க்கு
எல்லாம் - தம்மிடத்து நெருங்கி வந்தவர்களுக்கு எல்லாம், ஒருங்கு - வேறுபாடில்
லாமல் ஒரு தன்மையாக, உழை - இடமாம்; (எ - று.)

“பயன்மா முன்னர்ப் பழுத்தற்குத் செல்வம், பயனுடை யான்சட்பபுண்”
(திருக்குறள்) என்றவாறு எல்லார்க்கும் எனினில் தவறாமற் பயன்கொடுத்து
உதவுகின்ற அரசர்களது நெப்பு இதனாக உதப்பட்டது; படவே, ஆற்றலாத்
பெரியாராய் அவர்களைப் பிழையாமற் பலரும் பயன்பெற வேண்டு மென்பது
சுருத்த

இதில் ‘மன்னர்திரு,’ ‘மகனிசெழினை’ என்னும் இரண்டு பொருள்களையு
யும், ‘தன்னிபார் துப்பர் தகல்வேண்டா’ என்னும் பொதவாகிய ஒருதருமத்
தில் முடித்ததனாக, ஒப்புமை கூட்டவனார்; வடதலார் துன்பியேகிதலாகிய
மென்பர் பின்னிரண்டி - எடுத்துக்காட்டிலைமையனார்; இவ்விரண்டும்,
சேர்த்தவத்தனாக, சேர்க்கையனார்; வடதலார் ‘ஸங்கா’ என்பர்.

மகனார் - பொதுமகனார் எனக் கொள்ளல், தகுதி தாழ்த்தோர் உயர்த்தோர்
என்னும் வாய்பு இன்றி வந்தவரைபெல்லாம் தம்மிடத்துசேர்க்கின்ற அறியில்லாத
மாக்கள்போலவும் வேகையர்போலவும் அரசர் பெரியாரைச் சிறியாரோடு வாகி
யதச் சேர்த்தலும் பெரியாரைப்பிழைத்தலாம் என்ற இப்பாட்டுக்குச் சுருத்தச்
சுதவாரு முனர்.

இச்செய்யுள் “ஆண்களேமென்குபதிர் பழதேமதவ்யம் வித்பாவிரிமென்கு
மென்கள்தம்வா - பார்ப்பென்குபதிபயிப்பாமைதவாஸ்சு பத்பார்க்குதேரவதிதத்
பரிவேஷ்யத்தி” என்னும் வடதல் மேற்கோளோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க. (எ)

ககௌ. தெரியத் தெரியுத் தெரியிலார் என்னும்
பிரியப் பெரும்பட்டோய் செய்யும்—பெரிய
வுலவா விருக்கழிச் சேர்ப்பவார் மாட்டுக்
கவலாமை கோடி யுறும்.

(இ - ள்.) பெரிய—, உலவா - நீர்வற்றாத, இருள் கழி - மிக்க கழியை
யுடைய, சேர்ப்ப - உட்குதறையையுடையனோ! தெரிய தெரியும் தெரியு
இலார்கன்னும் - வினங்க ஆரையும் ஆரவர்க்கி யில்லாதவரிடத்தும், பிரிய - ஒரு

அன் கூடிப்) பிரிய, (அப்பிரிய அல்லாது), பெரு படர் கோய் செய்யும் - மிக்க விரைவிற்கு ஏதாவது துன்பத்தைச் செய்யும்; (ஆதலால்), யார்மாட்டும் கலவாமை - எவரிடத்தும் கிடுகெஞ்சும்பாமை, கோடி உறம் - (கிடுகெஞ்சும்புத பிரிதலினும்) பலமடக்கு கல்லது; (எ - து.)

அறிவிரைவிடத்தல் கூடிப் பிரியினும் பெருத்தகமுண்டா மாதலால், அறிவுடைய பெரியோரைக் கூடிப்பிரிதல் லுண்டாகுத் துக்கத்துக்கு ஒரு வகை பதை மிச்சம்; ஆதலால், கிடுகெஞ்சும்பு பிரிதலினும் கிடுகெஞ்சும்பாமை கல்லது என்பதாம். கிடுகெடுத்தற்கு முன்பே செல்வையாக ஆராய்ந்து ஒருவரோடு உடலென்றும்; கூடிப்பின்பு பிரிதல்களது என்பது கருத்த “கூடிப் பிரியேல்” என்ற ஓசைவையா! அமுதமொழி உணர்த்தக்கது.

இதனும், பெரியாரைக் கூடிப்பிரிதல் பிழைபாமெனக் குறிப்பித்தவாரும்.

படர் - பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகுத் துன்பத்தை எப்பொழுதும் விரைத்தல்: கிணை; இப்பொருளை, (திருக்குறள்) “படர்மெலித்திரங்கல்” ‘தனிப்படர்மிருதி’ என்ற இடம்வனித் காண்க: “படரே யுள்ளல் செல்வுமாகும்,” என்ற தெலுங்காப்பியத்தால், இது ஓர் உரிச்சொல்லாக மென அறிக. உம்மை இரண்டினும், முன்னது - இழிவுநிறப்பு. பின்னது - முற்று. கோடி - வட சொல்: துறவுடனம்; மிக்கப்பலவான எண்ணிற்கு ஒன்ற எடுத்துக்காட்டியது.

இச்செய்யுளின் முதலடியோடு மேல் உசா - ஆகு் செய்யுளின் மூன்ற மடியை ஒப்பிடுக. (அ)

ககச. கல்லது போயிப ஈனும் பெரியவர்கட்

செல்லுது வைநிப வைகலு—மொல்ல

கொடாது தொழிந்த பகலு முகாப்பிற்

படாஅவாம் பண்புடையார் கண்.

(இ - ன்.) கல்லது - (படித்தற்கு உரிய துண்களைப்) படியாமல், போயிப - சழிந்த, ஈனும் - தினமும்,—பெரியவர்கண் - பெரியோர்களிடத்த, செல்லது - (அத்துப்பொருள்களை அறியும்பொருட்டிப்) போகாமல், வைநிப - சழிந்த, வைகலும் - தினமும்,—ஒல்ல - (தம்மாற்கொடுக்கக்) கூடியபொருள்களை, கொடாது - தானஞ்சும்பாமல், ஒழிந்த - சழிந்த, பகலும் - தினமும்,—உரைப்பின் - சொல்லுமிடத்த, —பண்பு உடையார் கண் - கற்றணைந்தெய்வையுடையாரிடத்த, படா ஆம் - உண்டாகாவாம்; (எ - து.)

இதனும், பெரியாது கற்றணைந்தெய்வைகள் கூறப்பட்டது. இதனும் - கல்வாமையும் பெரியோரிடத்தச்செல்லாமையும் ஈயாமையும் கற்றணைக்க எனப் பது பெறப்படும்.

காண், வைகல், பகல் என ஒருபொருளையே குறிக்கின்ற பலசொற்கள் அடுத்தடுத்துவதனும், பொருட்டின்பகுதியையணி. கல்லதுபோயிப காண், பெரிய வர்கண்செல்லதுவைநிப வைகல், ஒல்லகொடாதுஒழிந்த பகல் என்ற மூன்றுக்கும் இயையும்படி இதழியில் ‘பண்புடையார் கண்படாவாம்’ என்ற விரியை வைத்தது. கடைநிலைத்தொழில்நிலையினி.

(ஆ)

கசு பெரியார் பெருமை திறதகைமை பொன்றித்
ருகியா ருரிமை படக்கல்—தெரியுங்காற்
செல்வ முடைபாருஞ் செல்வரோ தற்சேர்ந்தா
ரல்லல் கவிப வெனின்.

(இ - ன்.) தெரியுங்கால் - ஆராயுமிடத்து, பெரியார் பெருமை - பெரியோர்
கனது பெருமைக்குணமாவது, திற தகைமை-(பெருமைபாராட்டாமல்) வணங்கி
யிருத்தலாம்; ஒன்றிற்கு உரியார் உரிமை - (செய்தி முதலியவற்றின் பாதையிலும்)
ஒன்றற்கு உரிமையுடையவர்களுக்கு உரிய குணமாவது, அடக்கம் - (மனமொழி
மெய்ச்ச்) அடக்கியிருத்தலாம்; செல்வம் உடைபாரும் - தனவாங்கனும், தன்
சேர்ந்தார் அல்லல் கவிப எனின் - தம்மை அடுத்தவர்களுடைய துன்பங்களை
நீக்குவார்களாயின், செல்வரோ - செல்வமுடையோரோ யாவர்; (எ - து.)

இத்தொல், பெரியோர்களையுடைய வணக்கமும் அடக்கமும் பிறர்க்கு உதவி செய்
தலும் கூறப்பட்டன.

(நீதிநெறிவினாக்கள்) “கல்லி யுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு,
செல்வமுஞ் செல்வ மெனப்படு - மில்லாச், குறைபிரிந்த தம்முன்னர் நித்ப்போல்
தாரும், தனவாண்கித் தாழப் பெறின்,” (திருக்குறள்) “தானாநிதித் தந்த பொரு
னெல்லாந் தக்கார்க்கு, வேளாண்மை செய்தத் பொருட்டி,” “ஐயனுடைபா எல்
கூர்ந்தா குறல் செயுநீர, செய்யா தமைகலா வாது” என்பவற்றை இங்கே அறிக.

திறதகைமை - திறமையான தகைமை யென விரியும். செல்வமுடைபார்
என்ற பன்மைக்கு எந் ‘தஞ்சேர்ந்தார்’ என்றும் ‘தந்தசேர்ந்தார்’ என்றது,
ஒருமைப்படுமையையுடைய; “எதிக்குற்றத் தந்தசேர்ந்தார் துன்பத் துடைபார்,”
“அத்துத்தந்த சேர்ந்தார்க் கலைவிடத் தாந்ருவர்” என்ற இடங்களிற் போல. (கசு)

கடி - ஆம் அநிகாரம் —கல்லினஞ்சேர்தல்.

அநிகாரம் - தாம் என்னெனில் ஒருகுதலெயன்றித் தம்மைச்சேர்ந்தவர்
கவிபுந் திவெறியினின்ற விலக்கி என்னெனியித் செலுத்தவல்ல பெரியோர்களுடைய
சேர்க்கை. பெரியோர்ப்பக்கத் பிழையுபயமொழுந்தலெயன்றி அவரைப்பிரியாமல்
எட்டிச்சொன்னவும் வேண்டும் என உணர்த்துகின்றதையுடைய, இது பெரியாரைப்
பிழையாமையெனினின் வைக்கப்பட்டது. எல்ல இனத்தைச் சேர்தல் என
விரியும்.

கசு. அறிபாப் பருவத் தடக்கரோ டொன்றி
செறியல்ல செந்தொழுதி பங்கு—செறியறிந்த
நற்சார்வு சாரக் கெடுமே வெயின்முறுகப்
புற்பணிப் பற்றுவிட் டாங்கு.

(இ - ன்.) அறிபாபருவத்து - அறிவுடையவர்களுக்கு இளம்பிழைத்திடென
அடக்காரோடு ஒன்றி - அடக்கமின்றாத அபாயப்பெயர்சொல்லிச் சேர்ந்து, செறி

அல்ல செய்து ஒழுங்கிலும் - சம்மார்த்தமல்லாத பாவனாரியத்தினால் செய்து கடந்த குற்றங்களும், செறி அறிந்த கல் சார்வு சார - கல்வழியைவகைந்த கல்வெளி போர்சினால் சேர்த்தால், புல் பணி வெயில் முதலக பற்று விட்டு ஆங்கு - புல்லால் சேர்த்திருந்த பணித்தனி வெயில்கிருதலால் (அதனைப்)பற்றுதலை விட்டாற் போல, செடும் - அழியும்; (அ - து.)

இதனும், கல்லினஞ்சேர்த்தவின்பயன் கூறப்பட்டது. உவமைவழி.

‘அல்ல, ஒழுங்கிய - பெயர். முன்பின்னாக மாற்றி, செய்து ஒழுங்கியவைவாங்கிய செறியல்லவையும் என்றும் உரைக்கலாம். ஒழுங்கியல்பும், வகையெய் - விநீந்தல் - விவாரம். செறி - சாந்திரத்தாரும். சார்வு - சார்த்தத்தவர்க்குத் தொழிலாகு பெயர்.’ சார - காரணப்பொருளாதலால், இறத்தனால்காட்டிய செய்வென்றும் வினைபெய்ச்சம். விட்டால் என்பது - விட்டு எனத் திரித்து, ஆங்கு என்றும் உவமையினுடச்சொல்லோடு சேர்த்தது. (ச)

களுஉ. அறிவி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்
பொதுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைநீயார் கேண்மைபெஞ் ஞான்றும்
பெறுமின் பெரிபார்வாய்ச் சொல்.

(இ - ன்.) ஏனெனும் - எப்பொழுதும், அறம் நெறி - தருமமார்ச் சத்தை, அறிமின் - அறியுங்கள்; கூற்றம் - யமனாக்கு, அஞ்சுமின் - பயப்படுங் கள்; பிறர் கடு சொல் - அபவாசனென்றும் வன்சொந்தனை, பொதுமின் - பொதுத்துத்தொன்றாகுங்கள்; வஞ்சம் - வஞ்சகியவாகிய குணத்தை, போற்றுமின் - (உம்மிடம் வாராதபடி நடித்துப்) பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்; வினைநீயார் கேண்மை - நிச்செய்க்கையுடையவாத நினேகத்தை, வெறுமின் - வெறுத்து விடுங்கள்; பெரிபார் வாய் சொல் - பெரியோரது வார்த்தையை, பெறுமின் - கேட்கப்பெற்ற அம்மையே ஒழுங்குங்கள்; (அ - து.)

‘அறிமின்’ முதலிய ஆறாம் - எவற்பண்மை, ‘அஞ்சுமின் கூற்றம்’ என்றது - மானம்வருவது இன்னபோதென்ற நிச்சயிக்கப்படாமையால் அதற்கு அஞ்சி விடாது அறஞ்செய்யவிரும்புங்கள் என்றவாறு; நினைசெய்தல் பற்றி யமனாக விதிக்கப்படுங் தண்டனையினின்ற பயத்து கல்வினை செய்யுங்கொண்டும் கருத்துக் கொள்ளலாம். ‘போற்றுமின் வஞ்சம்’ என்றவிடத்தினுள்ள போற்றத்தனென்பதை “செல்லித்துக் காப்பான் இனங்காப்பான்” என்ற திருக்குறளில் “காதல்” என்பதுபோலக் கொள். இனி, இவ்வாக்கியத்திற்கு - பிறர்செய்யும் வஞ்சகிய வின்றும் உம்மை இரட்சித்துக்கொள்ளுமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வினைநீயார் - நினைநீயார் என விருதி பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. வினையில் சிவம் கொள்ளலாம். பெரிபார்வாய்ச்சொல் - பெரியோரனாத ஆசிரவாதமுமாம்,

கல்வினஞ்சேர்த்து எதிர்மறையாகிய நினைஞ்சேர்தலை விவக்கலென்று மென்பார், அது போல இன்றியமையாத பிறவற்றையும் இனமாக உணரெதிர் அது துறியுள்.

கசக. அடைந்தார்ப் பிரிவு மரும்பினியுள் சேரி
முடங்குடம்பு சொண்டார்க் குறவாந்—குடைக்கிப்
பிறப்பினு தென்றுணரும் போறியி குரை
புறப்புணர்க வம்மாவென் னெஞ்சு.

(தி - ன்.) தொடக்கி - (தாக்கீத) ஆராயத்தொடக்கி, 'அடைந்தார்ப் பிரிவும்-
தம்மோடுசேர்த்த பத்துக்கள் நெனவிதர் முதலியோரை நீக்குதலும், அரு பினி
யும் - (நீர்த்தரு) அருமையான கோய்களும், சேரும் - (மற்றும்பலவகைத்) நீக்கு
களும், உடம்புசொண்டார்க்கு - இவ்வுடம்பைப்பெற்ற மனிதர்களுக்கு, உட்கு -
ஒருசேர, உறவால் - சேர்தலால், பிறப்பு இன்னது - சன்மம் இனிமையையாதரு
வதன்றி, என்ற—, உணரும் - அறிவின்ற, பேர் அறிவினாரை - நெந்த புத்தி
யையுடைய கல்லோர்களை, என் னெஞ்சு - எனது மனம், உற புணர்க - உறவி
யாகச் சேர்க்கவது; (எ - து.)

அம்மா - அசை; இப்படிப்பட்ட சந்தருத்த அருமையாகத் தனக்கு
உண்டாகியதைப்பற்றி 'அம்மா' என விவரித்ததாகவுன் சொன்னவாம்.

பிறப்பின் தன்பம்சரிசுக் கண்டு அறிவ வெறுத்திருக்கின்ற ஞானியாகச்
சேர்தல் சன்மைக்கு ஏதுவா மென்பது கருத்த.

அடைந்தார்ப்பிரிவு இரண்டாம்வெற்றுமைத்தொகையாதலால், உய்த்திணைப்
பெயர்மூன் வல்லெழுத்துமிக்கது: "இயல்பின் விராரம்". உட்கு - 'ஒருக்கு'
என்பதபோல, ஒருவரை இடைச்சொல். உறவால் என்றும் மூன்றாம்வெற்று
மைக்கு 'இன்னது' என்பத முடிக்குஞ்சொல். இனி, 'புணர்க' என்பதை
முடிக்குஞ் சொல்லாகச் சொண்டு, பிறப்பிற் பல தன்பங்கள் சேர்தலால் (அப்
பிறப்பையொழிக்கும்பொருட்டு) என்மனம் அதன் தன்மையை வறிந்தோரைச்
சேர்க வென்றும் பொருள்சொன்னவாம். தொடக்கி உணரும் என்று இயையும்.
தொடக்கி உறவால் என்று இயைப்பினுமாம். தொடக்கு இப்பிறப்புனை எடுத்த
வையுவினை தொடர்த்தரு. இடமான இத்தப்பிறவி பென்வுன் சொன்னவாம். (க)

கசக. இறப்பு நினைவுக்கா வினா தெனினும்
பிறப்பின பாரு முனிபார்—பிறப்பினுட்
பண்பாந்து செஞ்சுத் தவர்கனோ டெஞ்ஞான்
கண்பாற்றி ஈடகப் பெறின்.

(தி - ன்.) பிறப்பினுன் - தன்பித்த மனிதசன்மத்திலே, பண்பு ஆற்றும்
செஞ்சுத்தவர்கனோ கண்பு ஆற்றி - சந்ருணமுடையவற்றைச் செய்பவென்று
மென்றும் மனமுடைய கல்லோர்களுடனே நெனக்கதைச் செய்து, எஞ்ஞான்
தும் - எப்பொழுதும், ஈடக பெறின் - (பிரியாமல் ஒருவன் அவர்கனோடு) கடி
ணுழப் பெற்றும், —இறப்பு நினைவுக்கால் - மிகவும் ஆனென்கு மிடத்தது—இன்
னது எனினும் - (பிறப்புத்) தன்பத்தருவதானினும், பிறப்பின - (அன்னது)
சன்மத்தை, யாரும் - எவரும், முனிபார் - வெறுக்கமாட்டார்; (எ - து.)

யினி பரி மூப்புத் துன்பங்கலையும் சிவ்வீழ்ச்சரிவாயு முடைய மணிதப்பிற் புகுஞ்ச் செழிப்பைத்தரும் பெரும்பயனாவது, எல்லினஞ்சேர்தலே என்பதாம்.

பெறின் என்றது, அங்ஙனம் சிடுகெடுத்தவினது அருமையைச் குறித்தது. வினையுங்கால் இறப்ப இன்னுது என்றும் இயைக்கலாம். (ச)

உளவு. ஊரங் கணரி ரூவுகீர்ச் சேர்த்தகாற்
பேரும் பிறிதாதித் தீர்த்தமா—மோருங்
குலமாட்சி யில்லாருங் குன்றுபோ னிற்பர்
நலமாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து.

(இ - ள்.) ஊர் அங்கணம் தீர் - ஊரினுள்ள சுவரையினது தீரானது, உளவு தீர் சேர்த்தகால் - சிறப்புப்பொருத்திப்பொரு (எதி குணங்களின்) தீரைச் சேர்த்தால், பேரும் பிறிது ஆகி - (அதற்குப்) பெயரும் வேறாய், தீர்த்தம் ஆம் - (அது) புண்ணியதீர்த்தமாய்விடும்; (அதுபோலவே),—குலம் மாட்சி இல்லாருங் - (தாம் பிறத்த) குலத்தின் பெருமை யில்லாதவர்களும், நலம் மாட்சி நல்லாரை சார்ந்து - மற்றுணங்கலையுடைய உயர்குழப்பிறந்தோரை அடைந்து, (அதனுள்), குன்று போல் திற்பர் - மலைபோலப் பெருமையுடைய தாய் திற்பர்; (எ - று.)

எதித்துக்கூட்டுவனையுளர். 'ஒரும்' என்பது - அசைவின; "அஞ்சுவ தோரு மதனே பொருவின, வஞ்சிப்ப தோரு மவா" என்ற திருக்குறளிற் போல. இனி, எதிர்க்காலப்பெயசெச்சொகச்சொன்னோ, (யாவரும்) அறியும் என்றும் பொரு ளுணங்கலாம். ஒரும் - எதிர்ப்பன்மையுமாம்; (தீக்கன்) அறியுக்கன் என்று பொருள். அங்கணம், தீர்த்தம் - வடசொற்கள்.

'குன்றுபோல்' என்ற உவமையால், அளவுசெய்யப்பட்டத எல்லிப்பொரு ளும், பிறாந் குற்றஞ்சொல்லப்பட்டத 'அசைவின்மையும், எல்லி யறிவு ஒழுங் கன்மனால் பாவரும் அறிய திறந்ததும், பொருள்வரும்படி இல்லாக்காத்ததும் பிறர்க்கு உபகாங்குசெய்தற்கு உடன்படுதலும் முதலிய குணங்கலையுடைய சுவ ரெனக் கொள்க.

"எல்லமனமுள்ளதொன்றை என்னி யிருப்பதற்கு, எல்லமனமுண்டா ளயமதுபோல் - எல்ல, குணமுடையோர் தன்சொன்னுக் கடிவிரிப் பார்த்துக் குணமதுவே பாஞ்சேர்வு கொண்டு" என்றும் உபதேசத்தினாலையுமே, "ஊதங்காத்தவதிறி னாகுதாலவாராம்" என்றும் வடதூத் மேற்கோளேரீ டும் இதனை ஒப்பிடுக.

'பேரும்பெரிதாதி' என்றும் பாடம்.

(இ)

உளவு. ஒன்றிற் வரன்மதியஞ் சேர்தலா லொக்கிய
வன்மன் விசும்பின் முய்துந் தொழப்படுவத்
குன்றிப் சிர்மைய ராபிதுஞ் சிப்பெறுவர்..
குன்றன்ஞர் செவ்வம் கொளின்.

(இ - க்.) ஒன்மைய - உயர்ந்த, அம் கண் - அழகிய இடத்தைமுடைய, விசம் பின் - ஆசையத்திலே,—ஒன் - வினக்கமைய, கதிர் - மொனங்கையமுடைய, வான் - பிரகாசமான, மதியம் - சந்திரனை, சேந்தலால் - அடைந்திருத்தலினால்,—முய ளும் - முசலும், தொழப்படுகம் - (யாவாராலும்) வணங்கப்படும்; (அதபோல),— குன்றிய சீர்மையர் ஆயினும் - குறைந்த நெப்புள்ளவர்களாலும், குன்ற அன் னார் சேனமை சொனின் - மனையயொத்த பெரியோர்களுடைய நெனக்கைத் தோண்டால், சீர் பெறுவர் - (அதனும் தாமும்) நெப்புப்பெறுவர்; (எ - து.)

இதையும் - எடுத்துக்காட்டுவனம். முயலுக்கு அஞ்சலிசெய்தல் தொழுவார் கருத்தி விவரமாயினும், அவ்வஞ்சலியைச் சந்திரனிடத்தே யிருத்த முயல் தானும் பெறுதல்போல, சீர்மை குன்றினார்க்குச் நெப்புச்செய்தல் செய்பவரது கருத்திவிவரமாயினும் அச்செய்தல் கல்லோரினத்திலே யிருத்த தாமும் பெறுவ தென்பது, கருத்து. “யிச்சாகுச்சேந்தன் யிசமான முன்னினிதே” என்றார், னுளியவை நாற்பதிலும். “வ்யபதேரோசமஹதாம் விததிஸ்குரூபதேபரா - ஸாஸிரோசயபதேரோசமவைத்திராஸாசாஸ்கம்” என்பது கோக்கத்தக்கது.

சந்திரனைத் தோன்றும்வாஸத்துத் தொழுதல் இயல்பு. சந்திரனிடத்தினுள்ள கணக்கத்தை முயலென்றும், மானென்றும், மறுவென்றும், மனையென்றும், பூமி யின்சையை பென்றும், மாமென்றும் கூறுவது, கவிசமம்.

‘சதாத்தன்னென்னும் அசையான்கு ஒருமுயல்சந்திரமண்டலத்தைக்காட்டி அநனைத் தாத்திவிட்டுத் தன்னினத்தோடு கெத்திருத்தது’ என்னும் பஞ்சுதத் திரகதை, இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

‘ஒன்கதிர்’ என்பதில், னகரம் முன் டகரமாகி, பின்பு னகரமாக மெலித்த தெனக் சொல்வர்.

‘வான் மதியம்’ என்றும் பாட—

இச்செய்யுள், னுவவெழுக்கையால் வந்தது.

(க)

கணன். பாலொ டனாபரீர் பாலாரு மல்லது

நீராய் நிறந்தெரிந்து தோன்றாதா—தெரிந்

தெரியார் தெருமையுந் தோன்றாதா கல்ல

பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து.

(இ - க்.) பாலொடு அளாய நீர் - பாதுகாணை கலந்த நீரானது, பால் ஆளும் அல்லது - அந்தப்பாலாய்த் தோன்றமே யல்லாமல், நீர் ஆய் நிறம் தெரி ந்த தோன்றது - நீராய்த் தன் நிறம் விளங்கிக் காணப்படாது; (அதபோல), தெனின் - ஆராயுமிடத்து, கல்ல பெரியார் பெருமையை சார்ந்து - கத்தன முடைய பெரியோர்களுடைய மனமையைச் சேந்தலினால், தெரியார் தெருமையும் தோன்றது - அப்பார்களுடைய மெலிப்பினாலும் வெளிப்படாது; (எ - து.)

இதையும், எடுத்துக்காட்டுவனமுடையே. “தெருண்ட மேவைத் தெரியவார்ச் செரிநு மலர்ந்தம், மருண்ட, தன்மையை மாத்தவ தொழிது வழக்கே” எனக் கவிச்சொல்வந்தியாகிய கம்பர், கூறியதும் இங்கருத்துப் பற்றியே.

அனாவிய என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம், அனாய என மருவியது; அனாய என்னும் முதலியிலில் ஈற்றயிர்மெய் குறைத்து இறந்தகாலங் காட்டும் யகர இடைநிலையும் அகரவிருதியுஞ்சேர்ந்த உண்டானதென்றது சொல்லவாம். 'கிறத்திரித்த' என்னும் பாடத்துக்கு - வருணம் வேறுபட்டு என்சு. 'ஆம்' என்பது - இரண்டொன்றையத்திலும் வகை. (எ)

௧௬௮. கொல்லி பிரும்புனத்துக் குற்றி யடைத்தபு
கொல்காவே யாகு முழுவ ருமுபடைக்கு
மெல்லியபா யாயினு நற்சார்வு சார்ந்தார்மேல்
செல்லாவாஞ் செற்றார் கினம்.

(இ - ள்.) கொல்லி - (காட்டிலுள்ள) கொல்லுகளிலும், இரு புனத்த - பெரிய வயல்களிலும், குற்றி - மாக்கட்டையை, அடைத்த - அடுத்தான், புல் - புற்கள், உழவர் உழுபடைக்கு - உழுபவர்களுடைய கலப்பைக்கு, ஒல்காவே ஆகும் - அகலாதவையையாம்; (அதுபோல), மெல்லியபா ஆயினும் - (இயற்கையில்) வலியில்லாதவர்களை யானாலும், நல் சார்வு சார்ந்தார் மேல் - நல்லினத் தாவரச் செந்தவர்களின்மேல், செற்றார் கினம் - பகைத்தவர்களுடைய கோபம், செல்லா ஆம் - பயன்படாவாம்; (எ - று.)

இதையும், திருக்கோட்டைநகரை. குற்றி பெயர்க்கப்பட்டாமையால், அமைப்படுத்த புள்ளும் பெயர்க்கப் படாது; அதுபோல, பகைவர்கினம் வலியாரிடத்துச் செல்லாமையால் அவையடுத்த அனியாரிடத்துச் செல்லாது என்பது வருத்த. "தக்காரினத்தையுந் தானொழுக வல்லவனைச், செற்றார் செய்கிடந்த தில்" என்றார், திருவள்ளூரார். "மெலியோர் வலியவிரவனைய யஞ்சார், வலியோர் தமைத்தாம் மருவின்" என்ற நகுலேழியையும் காண்க.

குற்றி - குறையைப்புகுடையதென மாக்கட்டைக்குக் காணப்பெயர்; குற என்னும் பண்பு, தன்முற்று இரட்டித்து: இ - பெயர்விருதி. புல், கினம் என்பவை - பாற்பகாஅகிறினைப்பெயர்ச னாதவால், பண்ணையினகொண்டன ஒல்கா, செல்கா - எதிர்மறைப் பலவின்பால் முந்தக்கள்; "ஆவே யெதிர் மறைத் தன்ன தானும்" (என்னுல்) என்றதனும், "ஆ" விருதி பலவின்பாலொடு எதிர்மறைப்பொருளையும் காட்டும். படை - கருவி, உழுபடை - விளைத்தொகை நிலத்தொடராய், கலப்பைக்குக் காணப்பெயராயிற்று; விளைத்தொகையாகிய, வலி யினவிலினை நற்சார்வு என்றது - தம்பகைவரினும் மிக்க வலியை யுடையவரை. (அ)

௧௬௯. நிலநலந்தா னந்திய செல்வெயோற் றத்தல்
குலநலந்தா லாகுவர் சான்றோர்—கலநலந்தைந
தில்லி சென்று கிடைத்ததாங்குச் சான்றாங்கு
நிபினைஞ் சேரக் கெடும்.

(இ - ள்.) நிலம் நலந்தா னந்திய செல்வெயோற் றத்தல் - வளந்த, செல்வெ யோல் - செற்பயிர் யோல, (மகரிதற்கு), தம் தம் குலம் நலத் தால் - தாங்கள் தாங்கள் சேர்ந்த உட்பட்டத்தின்கண்ணையால், சான்றோர் ஆளுவர் - செல்வத்தையார், கலம் - கலத்தல் - மகத்தலத்தினது, வலியைக்கல், தி - வலி -

செய்து, சென்று - போய், சிறைத்து ஆங்கு - செந்தலால் (அச்சம் செவ்வது) போல; சான்றான்மை - (ஒருவரது) மேன்மை, நீ இனம்சேர - தூரக் குணமுள்ள உட்பட்டதைச் சேர்தலினால், செலும் - அழியும்; (ஈ - து.)

உபமாலங்காரம். சிலசைத்தால் கந்திய செற்போல் என்பதற்கு - செல் சில சைத்தால் கந்துதல்போல என்று கருத்து. கலம் - பொதுப்பெயர், இங்கே நெய் பாய்ச் சப்பலாக் குறித்தது; அணிகலம், உழுசலம், படைச்சலம், அளவுசலம், உண்சலம் முதலாகப் பலவற்றிற்குப் பொதுவாகுமாறு காண்க. 'சலசலத்தைத் திவளிசென்று சிறைத்தால்' என்பதற்கு - சலசலம் திவளி செல்லுதலாத் சிறைத்தாற்போல என்று கருத்து. காற்று காமையாக - (பலகுணங்களாலும்) சிறைத்து (அவற்றை) ஆளுதலன்மை; சான்று ஆண்மை எனப் பிரியும்: 'பல குணங்களாலும்' என்பது சான்றுக்குழியாத் பெறப்பட்டதனால், 'அவற்றை' என்பது வருவிக்கப்பட்டது; ஆண்மை - ஆள் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிரித்த பண்புப்பெயர்.

கல்லினஞ்சேந்தலின் நெய்ப்புச் சுதுவார், நீயினஞ்சேந்தலின் இழிப்பும் உடன் கூறியது. (க)

கடி. மனத்தான் மறுவில சேறுந்தாஞ் சேர்ந்த வினத்தா விசழப் படுவர்—புனத்து வெறிமழும் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே பெறிபுனச் சீப்பட்டச் சால்.

(இ - ன்.) மனத்தால் மறு இவர் ஏனும் - மனத்தின் நிலையால் குற்ற மில்லாதவர்களானும், தாம் சேர்ந்த இனத்தால் - தங்கள் சேர்ந்த உட்பட் தின் நிலையால், இசழப்படுவர் - நிக்நிக்ப்படுவார், (மனிதர்கள்); (அது ஏது போல எனின்),—எறி புனம் - வெட்டப்பட்ட மச்செறிவில், நீ பட்டக்கால் - நெருப்புப் பற்றினால், புனத்து - அச்சாட்டிலுள்ள, வெறி மழும் - வாக்வின விச கின்ற, சந்தனமும் - சந்தனமாரும், வேங்கையும் - வேங்கைமாரும், வேம் - வெத்துபோய்; (ஈ - து.)

இயற்கையிற் குற்றமிலாவினஞ் சேர்க்கைக்குற்றத்தாத் செவ்வென்பது கருத்து.

இதனால், நீயினஞ்சேர்வதனாலும் சேறி வின்கப்பட்டது.

இத. திருட்டாந்தலங்காரம்.

"சந்தனத்தைச் சாந்துவார் தக்க மணங்கமழுஞ், சந்தனத்தைச் சார்வெய் தழல்பிறந்—கந்தனங்கள், தாறு மச்சந்தனமும் தன்னினமு மாவதன்றித், தாறு செடச் சடுமே தான்" என்னும் நீதிவேண்டாவை இதனோடு ஒப்பிடுக. "மனத்தாலு மார்த்தக் குணர்ச்சி யினத்தாலு, யினஞ் னெனப்படுஞ் சொல்." "மனசை கண்ணுடைய ராவினஞ் சான்றோர்க்கு, இனசை மேமாப் புடைத்து" என்றார் திருக்குறளிலும்.

மனத்தா னென்பதற்கு - உருபுமயக்கமாக, மனத்தில் என்றும். பொருள் னென்க்களும். எனாம், பிரித்தித்ய வின்கித்த.

கலை - ஆம் அறிதாரம்.—பெருமை.

அகிலாவத - எவ்வழியும் மனக்கலக்கமின்றித் தாம் செய்யவேண்டிய உத்தர இயந்தவனவு செய்யும் உறுதிப்பாட்டா லாகிய பெருந்தன்மையை உணர்த்துவது. பெருமை - மகிமை; பண்புப்பெயர். இப்பெருமை 'எல்லிவத் தின் தன்மையாதலால், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது; அதி, எல்லிவக்குள் தலாத் பெருமை யுனதா மென்பதபற்றி, அதன்பின் இது வைக்கப்பட்ட தெனினுமாம்.

கவி. நத விசைபா தினாமசே னீங்குதலாத்
காத லவருங் கருத்தல்லா—காதலித்
தாதும மென்று மவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போதும் பொருள்.

(இ - ள்.) நத இசையாத - (பொருளின்மையாத் பிறர்க்கு ஒன்றைத்) கொடுத்ததும் முடியாமல், இவமை சேன் கீங்குதலால் - யெவ்வளவும் கெடுத் துரத்தில் கீங்கிவிட்டதனும், காதலவரும் - (எம்மேல் முன்பு) அன்புடைய மவாரும், கருத்த அல்லா - (இப்பொழுது எம்மை) எண்ணுதலும் இல்லாவினும்; (ஆதலால்), 'காதலித்த - (அம்மனை)விரும்பி, நாம்—, ஆதம் - வாழ்க்கையோம்', என்னும் - என்நிற, அவாவினை - ஆசையை, கைவிட்டு - முழுதும் கீங்கி, போவதே - (தறவுக்குச்) செவ்வதே, பொருள் போதும் - எல்லா முயற்சி மாகும்; (எ - து.)

ஒருவர்க்கு ஒன்றாகொடுத்து உபயோகஞ்செய்யக்கூடாமதும் போகக்கூடியதும் பரிசுக்கூடாமதும் போனபின்பும் செறிப்பத்தில் ஆசையைவந்துத் தமியாவை கைவிட்டு ஆத்தமாவதுபவசத்ததைப் பெற மனம் துணிவதே பெருமை என்பது கருத்து.

இச்செய்யுள் ஒருவன் தன்மனத்தைக்கொண்டு உபதேசித்ததாகச் செய்யப் பட்டதென அறிவ.

காதலவரும், உம்மை - உயர்வு நெட்பு. கருத்த - முறையினைநின்றதொழித் பெயர். ஆதம் - மெல்கக்கடவேம்; தன்மைப்பன்மையெதிர்காலமுற்ற . போதும் - ஒப்பிப்போலி; "ஒப்பிப்போலியு மப்பொருட் டாகும்" என்றதோடிகாப் பியத்தால், இங்கு உவமையகைப்பொருளதால் நின்றது. (க)

கவி. இந்நாள்வி நேமுகந்தே மீக்கைமந்தே மென்றெண்ணிப்
பொச்சுள் தொழுருவர் பேதையா—சச்சார்வு
நின்றன போன்று நிரியா வெனவுணர்ந்தா
ரன்றம் பரிவ தினர்.

(இ - ள்.) பேதையார் - அறிவில்லாதவர்கள், 'இவ் நாள்நிள் - இவ் நாழிக்கையை அடைந்ததனும், எமக்குமே - இன்பமடைந்ததும், எங்கு இன்பமடைந்திள், அமைந்தேம் - எல்லாவற்றும், கிணங்கித்தேம், 'என்ற இன்பம் - என்ற நிரைத்த, பொச்சுள் தொழுருவர் - (பரிவருந்திப்பதை)

மறந்து டெப்பார்ஷன்; 'அ சார்வு' (இவ்வாழ்க்கையையெழுதப்படுத்துங்கள், சிவந்தன போன்றது - சிவப்பெற்றனபோல் காணப்பட்டு, சிவப்பா - சிவத்திராவாய் அழிந்து போய்விடும்; 'என உணர்ந்தார் - என்று அறிந்த பெரியோர்கள், என்றும் - அப்பொழுதும், பரிவது இவர் - வருத்ததவிக்காதவராவர்; (அ - த.)

எல்லாவற்றின் தன்மையினையும் உணர்படியறிந்த தத்தவனானவன் அழியாத விட்டிலகத்தில் சிவதீபவியன்பம்பெற்று வாழ்வார் என்று கருத்து.

எமர்த்தம், எமா - பகுதி; அமை, இதமா, அல்லா, சோகா - என்பன போல ஒருசொல்: இனி, எமம் யா அல்லது எமம் ஆ என்னும் இரண்டுசொல் ஒருசொல்லின் தன்மைப்பட்டு எமா என்று சிவந்தனையும் சொன்னவாம். பொச்சுத்த, பொச்சு - பகுதி. ஈங்கு - இங்கு என்னும் சுட்டான் சிட்டு. பரிவது இவர் - (அந்த இவ்வாழ்க்கையை) விரும்புதலினால் என்னதாமம். (உ)

கவிதை. மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து
சிறுமைப் படாதேநீர் வாழ்மி—சுறிதுராய்
சின்துழி சின்தே சிறம்பேறும் காண
மின்றிப் பலவு முன.

(இ - ஈ.) நீர் - சிவந்த, அறிவுச் சூழ் - அறிவுடையவர்களாய், மறுமைக்கு வித்து - மறுமையின்பத்துக்குக் காரணமான கந்தாரியத்தையுடையவராய், மயல் குறையினமல், (செய்து - துணிந்துசெய்து, சிறுமைப் படாதே - சிறியோரு தன்மையிற் பொருத்தமல், வாழ்மின் - வாழ்க்கை; (உணர்வில்),—சின்துழி சின்தே சிறம்பேறும் ஆம் - இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே சிறம்பேறப்பட்டுப்போம்; காரணம் இன்றி மலவும் உன - ஒருகாரணமுந்தெரியாமற் பங்கேற்பாடுமனும் உண்டாம்; (அ - த.)

மறுமை - இறந்தின்பு அடையும் கதி. 'சின்துழி சின்தே சிறம்பேறும், என்றத - உடம்பு சின்த சிவயில் சிந்தையிலேயே வினாவில் இளமைமுதலிய அதன் தன்மைகள் வேறபடு மென்றபடி, 'காரணமின்றிப்பலவுமுன' என்றது - மயல்க்குக் காரணமின்னதென்று தெரியாமல் வருத்தத்தருவதற்குரிய பல இடை யூறுகள் தேர்வன' என்றவாறு.

இதனும், பெருமைப்படுத்திப் பார்ப்பது உதரப்பட்டது.

(உ)

கவிதை. உதரப்படுதல் காலத்து முற்றுகீழ்க் கேணி

விதைத்துணிது மூர்த்த மென்பர்—கொண்டகட்டத்து
சு அயல் கன்னதும் பெரியார்போன் மற்குதபா
ரா அயல் கன்னது மரிது.

(இ - ஈ.) உதரப்பு அரு அலத்தம் - மூலப்பெயர் அருமையான அலத்த இனம், வந்த நீர் கேணி - வந்திருக்கும் சிவாயுடைய குளம், இதைத்து உணி தும் - இதைத்துக்குத்திறதும், வந்த ஆற்றம் - வந்திருக்கின்ற கரப்பாற்றம், கன்ன - என்று சொல்லுவதற்கு; கொண்ட - உடனும்; கன்னது செய்வதெய்வி ன்மையையும், சாய்க்கின்றதும் - (உதரப்பெயர்) தாக்கி விட்டதும், பெரியார்

(இ - ள்.) நெறமை - சீர்தன்மைக்குணம், இசைச்சத்த - பொருத்திய, இயல்பு இவ்வாறாக - சற்குண மில்லாதவரிடத்த, பசைச்சத்த துணையும் - நெறமென்ற வளவும், பரிவு ஆம் - துன்பமேயாம்; அசைச்சத்த - நிறைதமோறிய நிச்செயல்களை, சையையும் - வினையாட்டிலேயும், வேண்டாத - விரும்பாத, எல் அறிவினார்கண் - எல்லாஅறிவையுடைய பெரியோரிடத்த, பசையையும் - விசேஷமும், பாடு பெறும் - பெருமைபடையும்; (எ - று.)

ஒருவன் பெரியோரிடத்தப்பசைமைகொண்டால், பெரியோர்கள் மிக்க பொறுமையை யுடையவார்களாம், அதனால் அவனுக்குத் தீங்கு வராதது; வந்தாலும் ஒருவாற்றுல் உய்தல்வரும். நியோசேசர்க்கையால் உண்டாகுந் தீமைகளுக்கு ஒருவாற்றாலும் தப்பமுடியாத என்பது கருத்தது. "பேரை பெருக்கெழீஇ எட்டி அறிவுடையார், எதிர்நீமை கோடி யுறும்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

நெறமை - சற்குணக்கள் யாவும் மின்மை. அசைச்சத்த - பெயர். இத்தற்கு - பிறர் நெருத்தற்குக் காரணமான கொடுந்தொழில்கள் என்றும் உரைப்பர். சசை - சிறிததன்; சசு - பகுதி, ஐ - விருதி; சசை - பகுதியாயின், முறையினைத்தொழித்பெயர், பரிசுசெய்வதற்கு. இனி, சசையையும் என்பதற்கு - கனிக்குங்காலத்தாம் என்றும் உரைக்கலாம்.

பரிசுசத்தினால் தகாததைக் கொள்ளவாசனென்பதை "பரிதாபனென்பவென நித்யம்" என்றும் வடநூல் மேற்கோளாகவும் அறிக. (எ)

கருதி, மெல்லிய எல்லாருண் மென்மை யதுவிறல்
தொன்னுருட் கூற்றுக்கு முட்குடைமை யெல்லாந்து
சுவ்ருட் சாலச் சலமே சுவரு
ணன்மை வரம்பாப் விடல்.

(இ - ள்.) மெல்லிய - வலிமையில்லாத, எல்லாருண் - பசையல்லாதவரிடத்த, மென்மை - (நாணம்) மிகுதுவாயிருத்தற்கும், —தன்னுருண் - (வலி) பசைவர்களிடத்த, அது இறத்த - அம்மென்மைத்தன்மையை விட்டு, கூற்று உட்கும் உட்கு உடைமை - யமனும் அஞ்சும்படியான பவங்காத் தன்மையை உடைத்தனாயிருத்தற்கும், —எல்லாம் சுவருண் - எல்லாக்காரியங்களிலும் பொய்யுடையோரிடத்த, சால சலமே - மிகவும் பொற்போசைத்தற்கும், —சுவருண் - சற்குணமுடையோரிடத்த, ணன்மை - சற்குணமுடைமைக்கும், —வரம்பு ஆப் விடல் - (ஒருவன்) எல்லையாயிருக்கக்கூடவன்; (எ - று.)

அபேக்ஷியரிடத்த அபேக்ஷியமாயும் யோக்ஷியரிடத்த யோக்ஷியமாயும் உட்ப்பது பெருமை பெண்பது கருத்தது.

'மெல்லிய' என்றதனால் ஒன்னுர் வலியவொன்றும், 'தன்னுண்' என்றதனால் எல்லாப் பசையிலாதவொன்றும் கொள்ளப்பட்டது. சலமுடையோர், சலவர், சலமுடையோர், சலவர். சலம் - தனிவாக்கோபமுமாகம். சால - உரிச்சொல்லுதற்குப் பிறந்த சொற்கொணர்ச்சம்.

சுவருண் என்றவிடத்தினால் 'மெல்லிய' என்றதனால், 'பெருமை' என்றதனால், வினையுவித்த தனித்தனியாகியும், ஒன்றுபட்டு ஒன்று.

ஆய்விடல் - 'அல்' விருதிபெற்றவந்த உடன்பாட்டு விபத்தினால் விளைமுற்று; "மக்கட் பதா பெனல்" என்ற திருக்குறளில் 'எனல்' என்பது போல; இதில், விடு - திணிவுப்பொருளுணர்ந்திற்று. இனி, வாய்பாய் - எவ்வையாவி, விடல் - செலுத்துக என்றும் உரைக்கலாம்.

இச்செய்யுளில் 'வாய்பாய்விடல்' என்பது, கடைநிலைத்தொழிநீர்வகம்.

கூடி. கடுக்கி பொருவன் கடுக்குறையே பேசி

மயக்கி விடினா மனப்பிரிப்பொன் றின்னித்

தூண்டி மிலாதவர் தூப மனத்தார்

விளக்கினு னொண்கட்டோ போன்று.

(இ - ன்.) ஒருவன் - ஒருத்தன், கடுக்கி - (முத்ததைத்) கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு, கடு குறையே பேசி - (பிரமேயம்) கொடிய கோட்சரின் சொல்லி, மயக்கி விடினாம் - (தமது அறிவு) மயங்கும்படி செய்தாலும், மனம் பிரிப்பு ஒன்று இன்றி - மனத்திக் வேறுபடுதல் இன்றும் இவ்வாய், தூண்டி இவ்வாய் - கலக்கமில்லாதவர்கள் தாமே, விளக்கினுள் ஒன் கூடோ போன்று - தீபத்தினிடத் துள்ள பிரகாசமான சுவாஸ்யையே பொத்து, தூப மனத்தார் - பரிசுத்தமான மனத்தை புடைபவ ஈவார்; (எ - று)

ஒருவனிடத்திற் தாமதக் குற்றங்கண்டன்றிப் பிறர்சொல்லுங் கோட் சொச்சினக் கேட்டு அவற்றைக்கொண்டு தூயிப்பிராயப்படுவது பெருமையன் றென்பது கருத்து.

குறைய - பழிமொழி; புறக்கூறல். ஒன்று என்பது, இங்கே, தெரிதென்ப கைக்காட்டி நின்று. கூடோ, ஏ - உயர்வுபெற்று. 'இன்றி' என்னுள் குறிப்பு விளைபெச்சம், 'இவ்வாய்' என்னுள் குறிப்பு விளைபாவினையும் பெயரைக் கொண்டது. (க)

கூடு. முற்றுத்துத் துத்தினி ஈரனா மறஞ்செய்து

பிற்றுத்துத் துத்துவர் சான்றவ—சுத்துத்து

முக்குற்ற நீக்கி முடியு மனவெல்லார்

துக்கத்து வீக்கி விடும்.

(இ - ன்.) சான்றவர் - பெரியோர்கள், முன் துத்தும் துத்தினி - முன்னே உண்ணுதற்கு வரிய உணவை, ஈரனா - தினந்தோறும், அறம் செய்து - (பிரகீக் குத்தானஞ்செய்தவையி) தருமமாகச் செய்துவிட்டு, பின்றுத்து - பின்பு உண்ணு தற்கு வரிய உணவை, துத்துவர் - (பின்பு தாம்) உண்பர்; அ துத்து - அங்ங னாம் பிறர்க்குக்கொடுத்ததும் தானுண்டதாயின உணவு, - (அவ்வணு), மு குற்றம் நீக்கி - (கரம்) வெகுளி மயக்கம் என்னும்) முன்ன குற்றங்களையும் போக்கி, முடியும் அணவு எல்லாம் - (அவ்வணு) விடுபெறுமளவும், துக்கத்துக் நீக்கிவிடும் - (அவர்களிடப்) பலதன்பயனினின்று நீக்கச்செய்யும்; (எ - று).

தமக்கு அருமையாகக் கிடைத்த உணவு இரண்டு உணவுமையானதும் அதைத் தன் முனையெடுத்துக் கொண்டு விழுந்தினர் சுற்றத்தார் முனையெடுத்து

தென்புக்குத் தெருவித்த மந்திரை வளந்தையே தாம் உண்பது, தென்புக்கு மட்டும் தன்புக்கிணங்கி தன்புக்கிணத்தரும்படியான பெருமைக்குணமாம் என்பது அருத்தது. இங்ஙனம் செய்வது, ஐம்பெருவிதங்களினால் ஒன்றிய மதவழியுடைய [விருத்தோம்பல்] எனப்படும். (மந்திரை—பிரமபுத்திரம் [தென்புத்திரம்], தேவபுத்திரம் [தாமசபுத்திரம்], பிரமபுத்திரம் [தற்புத்திரம்], பூதபுத்திரம் [புத்திரம்] என்பனவாம்.)

தந்தம் - எதிர்சொல்பெயரெச்சம்; த - பகுதி, த் - சந்தி, த - சாரியை, உம் - விருதி. தந்த - விருதபாசியும்பெயர்; உண்பதற்கு தென்பது பொருள்; த - பகுதி, த - ஒன்றன்பால் விருதி; த - தொழிற்பெயர் விருதி பெண்க்கொண்டு, தொழிலாகுபெயர் சொல்லுமாம். இனி, 'தந்தம்', 'தந்திரி', 'தந்த', 'தந்தவர்', 'தந்த' எனப்பாடும்சொல்வாகு முறை; அப்பாடல் திந்து, தந்த - பகுதியென்க. முடியுமளவு - இறக்குமளவு என்னுமாம். அளவாம் என்பதை 'அத்தந்த' என்பதனாலே உடனறும்.

'அருதியாயி அவிச்சையும், அதுபற்றி யான்' என மதிக்கும் அக்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருளின் கண் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அநன்மதநிலையின்கண் செல்லும் கோபமும்' என வடநாவர் குற்றம் ஐந்தென்றார்; இவை - அவித்யா, அன்பித்யா, ஈசம், அபிதிவேசம், த்வேசம் என்னும் பஞ்சுச்சேச மெனப்படும்; அவற்றை அக்காரம் அவிச்சையினும், அவாவை ஆசையினும் அடங்குதலால், தமிழ் நாவர் குற்றம் மூன்றென்பர்; "காமம் வெருளி மயக்க மிகவுமூன்றன், காமம் வெட்க செடு வேய்" என்றார் திருவள்ளுவரும். (30)

உ - ஆம் அநிகாரம்.—தாளாண்மை.

அக்தாவது - இவையிடாத மெய்மறப்பெயை ஆளுதல். என்னாந் காரியங்களைப் கைகொடுக்கின்ற இக்குணம், பெருமைபுடையோர்க்கு இன்றியமையாததாயின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. முயற்சியுடையார்க்கே பெருமை தெரிந்துமென்பது அநிகாரமுறைமைக்குக் காரண மெனினுமாம்.

ககக. கோளாற்றக் கொள்ளக் குளத்தின்பிற்ப் பைக்கழிபோற்
கௌவ துண்டு கிண்கணை தஞ்சப
வானாடு கூத்தியர் அன்போற் தமோதற்
தாளாளர்க் குண்டோ தவது.

(இ - க்) கோள் - கொள்ளுதற்கு வரிய நீரா, ஆற்ற - மிகுதியாக, கொள்ள - கொள்ளுண்டாத, குளத்திற் கழி - நீர்நிலையின் கீழ்க்க, பைக் கழி போல் - பசிய பயிர்போல, கோள் நவது உண்டு - அன்புடன் கொடுப்பதை புரித்த, கிண்கணை - (அக்கொடுப்பவர்களுக்கு) உதப்பாதுகவன்களோடு தஞ்சப - (அவர்க்கு உதவையெய்தவிடாதத் தாமும்) வருத்தவர்; (அன்ன

மன்றி), வாள் ஆடு உத்தியர் சண் போல் - வள்ளின்மே - விரும்பு ஆடுவென்ற
உத்தியையுடைய மன்றிதான் சண் போல், தடுமாதும் - (பலவிஷயம்மன்றிதான்
செய்வதில்) ஒழியாமல் விவாதித்த செவ்வென்ற, தான் ஆனக்கு - முயற்சியைச்
செய்யாவிடவருக்கு, தவறு உண்டோ - (நினைத்துத் தொடர்ச்சியுமுள்ள வரி
யம்) கைகடாமற்போவது உண்டோ? [இவ்வெண் பதம்.] (எ - த.)

மிக்ககைசைக் கொன்னமாட்டாத வரிவின்மேற் பவர் அகுவேரி செழித்திரு
க்கு மனவுக்கு செழித்திருந்து அது வறண்டால் தானும் அழிவதுபோல, ஒரு
முயற்சியுக்கு செய்வாமல் அன்பர்கள் கொடுக்கத் தின்றகொண்டு காலம்செழிக்கு
செய்வார்கள் அவர் செல்வம் வறளும்போது தானும் அழிவர்; சத்திமுரினயின்
மேலிருந்து உத்தியைவென்ற அகுவாட்டல் தவறாமலும் தனக்கு அபாயம் வராம
லும் கவனமாய்ச் சண்ணா நர்ப்புறமுஞ்செவ்வதவதுபோலக் கவனமாய் முயற்சி
செய்வார்களுக்கு எக்காரியமுந்தவறிப்போகாததால் அவர்களுக்கு எப்பொழு
தும் ஒருருறையும் இவ்வெண் பதம் வருவது

ஆற்ற - ஆற்ற என்னும் பகுதியின்மேற் செய்வெண்ணெச்சம். உழ் என்னும்
உணவின் பெயர், அதற்குக்காரணமான பரிசுக்குச் சாரியவாரு பெயர். கிரக
கோள், உ - இரக்கத்தில் வந்தது. வானாடுஉத்தியர் - இரண்டு கையிலும் வான
வெற்றிதான் சற்றற்றிக்கொண்டு தாமது சற்றற்ற ஆடும் இளமையையென்றதும்
உண்டது; இவர்கள், மந்தியெனப்படுவர். வாள் ஆடு என்பதற்கு - ஒளிபொருள்
யிய எனப் பொருளுகாத்து, கண்ணுக்கும் அடைமொழியாக்ருவர். உத்தியும்
மன்றிதான் வார்ப்பொழுதும் சண் வரினாமாம். உத்த - பகாப்பதமாகிய செழித்
பெயர். தடு - தம்பித்திருத்தல், அதுமாதும் - தடுமாதும்.

'தருக்க' என்றும், 'தருக்க' என்றும், 'தருக்க' என்றும் பாட
முண்டு. (ச)

உரு. ஆடுகோ டாகி பதரிடை நின்றதுடன்
காழ்கொண்ட கண்ணை கனிநிறங்க்கும் கந்தாரும்
வாழ்தது மன்ன தகைத்தே பொருவன்குள்
குழுவின்றித் தண்ணைச் செயின்.

(இ - ஈ.) ஆடு கோடு ஆடு - தவறுவென்ற நெடுமொப்பாடு, அநிகை -
வழியிலே, நின்றதுடன் - நின்ற இளமாமும், காழ் கொண்ட கண்ணை - வன்
கையிடுகொண்டவிடத்தே, கனிநிற அநிகைக்கும் கந்தாரும் - பாரிசையைச் சுட்டு
வதற்கு ஆதாரமான தரியாகிவிடும்; ஒருவன் - தான் - தண்ணை - தாழ்வு
இன்றி - (நின்ற நிலையினின்றும்) மேற்படுதலில்வாதபடி, செயின் - (முயற்சி
யால்) விருத்திசெய்வாருவின், வாழ்ததும் - (அவனுடைய) வாழ்க்கையும்,
அன்ன தகைத்தே - அப்படிப்பட்ட தன்மையை யுடையதேயாம்; (எ - த.)

முதலில் பிசெமெல்லியதாயிருந்தாலும் முடிவில் பிரம்பவல்லியதாம் என்பது.

கொண்ட கண் - பெயரெச்சத்தொடர், 'கொண்டகண்' என்றும்
பாடத்திற்கு - கண்ணிற்று என்னென்ன விவரமென்ப மென்சு. கனிநிற - ஆண்பாற்.

பெயர், "வேழத் குளித்தே விதந்து கனி நென்றல்" என்னும் நோல்காப்பியத்தால், இது யானைக்கு உரியதாகவே அறிக. (பெண்பால் - பிற; "பிறபெண் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்றார் நோல்காப்பியனார்.) கனித் - கனிப்புடையது; கனி - பருதி, து - பெயர்விருதி. மத்தந்தை கதஞ்செந்த ஆண்டியானைப் பட்டித் தறி மிகவலியதாயிருத்தல்வேண்டுமாதலின், 'கனிநனைத்துத் தந்தாரும்' என்றார். கந்த - கந்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. 'கிந்தநாவம்' என்றதனால், போற்றிவளர்ப்பாரில்லாமல் தானேவளர்வ நென்றவாறு; இது, பிறகுதலியில்லாமல் தானே முயன்று நிறப்படைதற்கு உதவம்.

உவமையான. இரண்டாமடி - முத்துமோனை.

(உ.)

ககர. உறுபுவி யுணிகா யின்றி பொருநாட்
சிறுதேரை பற்றியுந் தின்னும்—மறிவினாற்
காற்றொழி மென்று கருதற்கு வையினான்
மேற்றொழிது மாங்குடி மிகும்.

(இ - ள்.) உறு புவி - வலிமையிருந்த புவிவானது, ஊர் இரை இன்றி - (தான் உண்ணாதற்கு உரிய மிக்க) இரைச்சொரிய உணவு இல்லாமல், ஒருவன் - ஒருதினத்தில், சிறு தேரை பற்றியும் தின்னும் - சிறிய தனையைப் பிடித்தும் பிடிக்கும்; (அதுபோலவே, ஒருவன்), அறிவினான் - தன் அறிவினாலே, கால் தொழில் என்று கருதற்கு - (கொடுத்ததொரு தொழிலைத்) காலாற்செய்தற்குரிய சிறுதொழி மென்று நினைத்த அவகையிக்கு செய்யாதிருக்கக்கூடவன்; (எனினால்) ஆங்கே - அச்சிறுதொழில் செய்தவருகையிலேயே, கையினால் மேல் தொழிலும் - காலாற்செய்தற்குரிய மேலான செய்கையும், மிகும் - உண்டாகும்; (உ - து.)

புவியும் ஒருசமயத்தில் தேரையைத் தின்னும்படி பேரிடும் ஆதலால், காலும் சமயத்திற்கு ஏற்றபடி ஒரு அற்பகாரியக்கு செய்யவந்தால் அதை அற்ப மென்று நினைபாரமல் முயன்றால் மேலானகாரியம் அப்படியே வகையும் என்பது கருத்து. எடுத்துக்காட்டுவமையான.

பேரிதாற்சி கெடபாதகாலத்துப் புவி கெடத்த நிற்றிதாற்செய்யும் இழந்து தின்னதொழிந்தால் இழந்துவிடுமென்றோ? அன்னம் இறவாமற் கெடத்தனை உண்டு லீவித்ததனால் மறுகாளிலும் பேரிதா கெடக்கப் பெறுதல் கூடும்; அதுபோலவே, பெருந்தொழில் கெடபாதகாலத்து ஒருவன் கெடத்த சிறுதொழிலையும் இழந்து செய்யாதொழிந்தால் அழிந்துவிடுவா என்றோ? அன்னம் அழியாமல், கெடத்த தொழிலைச் செய்தவாழ்வதனால் மற்றொரு காலத்திலும் பெருந்தொழில் கெடக்கப்பெறுதல் கூடும்.

(உ.)

ககர. இனசபா தெனினு மியற்றியோ காற்று
கனசபாது நிற்பதா மாணமை—பிணையுக்கொத்
தூண்டி நினைவில்க்கும் ஊர்வன் தன்செய்ய
பெண்டிரும் காழாரோடும்.

(இ - ன்.) சண்டல் - தாழ்மையை, திரை - அலகை, அலகிற்கும் - அலகை யச்செய்கின்ற, காணல் - கரைச்சேரலையையுடைய, அம் - அழகிய, தன் - குளிர்ந்த, சேர்ப்ப - கடத்துதலையையுடைய பாண்டியனே!—இசையாத எவரினும் - (செய்யத்தொடங்கியதொருதொழில் எளிதில்) முடிபாடாயினும், இயற்றி - (இடையூற்றின் மிகுதிக்கு அஞ்சி) விடாமல் அரிதின் முயன்று செய்து, ஓர் ஆற்றல் அசையாத - ஒருவகையானும் தளராமல், நித்பத - (அம்முயற்சியெழியிலேயே) நீண்டதுநித்பத, ஆண்மை ஆம் - ஆண்மைமையாம்; இசையும் கால் - (அவ்வளமன்றி மிக எளிதில் ஒவ்வொரு காரியமும்) கைகூடுவதானால், பெண்டிரும் - பெண்களும், வரலாறோ - (ஆடவர்போல) மேன்மைபெறமாட்டார்களோ? (எ - று.)

மகளிரினும் ஆடவர்க்கு உன்னை நெய்ப்பு, எத்தனைச் செய்தற்கரிய செயலையும் தொடங்கி இடையூற்றினதோக்கி இடையில் விட்டிடாமல் முடிவு வரையினும் முயன்று செய்தபோலவேயாம் என்று கருத்தது. “அருமை யுடைத்தென்ற சாவாமை வேண்டும், பெருமை முயற்சி தரும்” என்று நீதிவகுவதும்.

மற்று - வினாமற்று. அம் - அழகைக்குறிக்கும் உரிச்சொல்; சாரியை யாகவுமாம். ஆண்மை, மை - தன்மைப்பொருளுணர்ந்ததும் விருதி. ஓர் ஆற்றல் இயற்றி என இயைத்த, ஒருவாருகச் செய்த என்றமாம். வரலாறோ - இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு. காணல் - கடந்தகரைச்சேரலை. (ச)

௧௧௨. கல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும்
சொல்லா வல்லாற் பொருளில்லைத்—தொல்கிதப்பி
ஒருன்பொரு ளொன்றோ தவக்கல்வி பாண்டியன்
பென்றிவற்ற குருக் குலம்.

(இ - ன்.) கல்ல குலம் என்றும் - உயர்ந்த குடி பெணவும், தீய குலம் என்றும் - தாழ்ந்த குடி பெணவும், சொல் அளவு வல்லால் - சொல்மாதிரியாயிருப்பதெல்லாமல், பொருள் இல்லை - (அச்சொற்களுக்குச் சிறந்த) பொருள் இல்லை; (எனவெனில்), தொல் நெய்ப்பின் - பழமையான நெய்யையுடைய, ஒன் பொருள் ஒன்றோ - சுத்தமான செல்வமொன்று மாதிரித்தாலோ, தவம் - தவமும், கல்வி - படிப்பும், ஆன் வினை - முயற்சியும், என்ற இவற்றின் - என்று சொல்லப்பட்ட இக்குணங்களால், குலம்—, ஆகும் - மேன்மையையுடைய; (எ - று.)

இயற்கையாய் கல்லகுலமென்றும் தீயகுலமென்றும் இல்லை, எத்தனை எந்த செய்கையுடையவால் கல்லகுலமென்றும் அவையின்மையால் தீயகுலமென்றும் ஆகும் என்று கருத்தது.

ஒன் பொருள் - ஒன்றையையுடைய பொருள்; பொருளுக்கு ஒளியாவது - கல்வியாகத் சம்பாதிக்கப்படுதல். அப்படிப்பட்ட பொருளுக்குச் சிறப்பு - அறம் இன்பம் என்னும் இரண்டுபுகழ்வுயர்ந்தவையையும் தருவதாகல். இச் சிறப்பு மறு முறையிற் பழைய நூல்களில் உறப்பட்டது என்பது தோன்ற,

‘தொல் நெப்பு’ என்றார். ஒன்றோ என்பதை எண்ணிடைச் சொல்லாகவும் சொன்னவாம்; “அறனென்றோ வான்ற வொழுக்கு” என்ற திருக்குறளிற்போல என்றிவற்றான் - பெயசெச்சத்தின் ஈறு தொகுத்தல்; இனி, என்று என்பதை எண்ணிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, நின்றவிடத்தப்பிரித்துப் பிறவிடத்துக் கூட்டி உரைத்ததும் ஒன்று. ஆன் வினை - ஆனும் வினைபெண வினைத்தொகை; தொழில் கடத்ததற்குக் காரணமான முயற்சியை ஆன்வினைபெணக் காரியத்தின் பெயராக் கூறினார்.

“ஆக்கு மறிவா னவது பிறப்பினான், மீச்சொ ளையர்விழிவு வேண்டந்” என்றும் நடுகெளியை உணர்க. “சாதி விரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங் சால், நீதிவழுவா செறிமுறையின் - மேதினியில், இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிவுவத்தோர், பட்டாங்கி லுள்ள படி” என்ற நல்வழிகேசெய்யுளோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது இச்செய்யுள். “சூனிருத்தல்களாம் பாதி கதஜாதிப்பாவையு” என்ற வடமொழிமேற்கோளும் காண்க. (இ)

ககக. ஆற்றும் துணையும் மறிவினை யுள்ளடக்கி
பூக்க முரைபா குணர்வுடையா—ருக்க
முறுப்பினு லாராயு மொண்மை யுடையார்
குறிப்பின்கீழ்ப் பட்ட தலகு.

(இ - ள்.) ஆற்றும் துணையும் - (ஒருகாரியத்தைச்)செய்த முடிக்கு மனவும், அறிவினை - (அதுசெய்தற்குத் தமக்குள்ள) அறிவை, உன் அடக்கி - (வெளிப் படுத்தாமல்) மறைத்திலேயே அடங்கவைத்து, ஊக்கம் - (தமது) முயற்சியை, உணர்வு உடையார் - அறிவுடையவர்கள், உரைபார் - (பிறர்க்குச்) சொல்லார்; ஊக்கம் - (பிறர்) மனவலியை, உறுப்பினால் - (அவர்களது முகம் கண் முதலிய) அவையவர்களின் குறிப்பினால், ஆராயும் - ஆராய்ந்தறிதிற, ஒண்மை உடையார் - அறிவைபுடையவர்களது, குறிப்பின்கீழ் - புத்திதாட்பத்தில், உலகு - உலகம், பட்டது - அடக்கிவிடுக்கின்றது; (எ - று.)

புத்திமாண்கள் தமதுமுயற்சி பயன்படுமனவும் தமதுகருத்தைக் குறிப்பினால் பிறர் அறிவவொண்ணாதபடி அடக்குவர்; பிறர்கருத்தை அவர்களுடைய புக்க னிருக்குக் தன்மையால் அறிந்துகொள்வர்: அப்படிப்பட்டவர்களது குறிப்பில் உலகமெல்லாம் அடக்கியுள்ளது என்பது கருத்து.

ஊக்கம் உறுப்பினு லாராயப்படுதனை, “அடுத்தது காட்டும் பளிக்குபோல் கெஞ்சும், கெடுத்தது காட்டும் முகம்,” “பகைமையுந் கேண்மையுந் கண்ணுரைக்குந் கண்ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின” என்ற திருக்குறள்களை லறிக. குறிப்பின்கீழ் என்பதற்கு - குறிப்பாலெவனென்ற குற்றேவலில் என்றும் உரைக்கலாம்.

இரண்டாமடி - முந்துமோனை.

“யன்பக்குதல் கஜாசந்தி மந்தரம் வா மந்திரிதம்பரே - கருதமேவாவிய ஜாசந்தி வைவபண்டிதஉச்சபதே” என்றும் வடநான் மேற்கோளை ஒப்பு ஒர்த்து.

௧௧௭. திதலை தினப்பட்ட வால மாத்தை
மதலையாய் மற்றதன் விழுன்றி பாங்குத்
குதலையும தந்தைகட் டோன்றிற்குண் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.

(இ - ள்.) திதலை - செல்வினால், தினப்பட்ட - அளிக்கப்பட்ட, ஆல
மாத்தை—அதன் வீழ் - அன்னினின்று இறங்கிய விழுதானது, மதலையுப் -
தாங்குத் தானாய் நின்று, ஊன்றி ஆங்கு - தாங்கிநின்றும்போல,—தந்தைகண்-
பிதாவின்விடத்தில், குதலையும - தளர்ச்சி, தோன்றின் - உண்டானால், (அது),
தான் பெற்ற புதல்வன் மறைப்ப - அவன்பெற்ற புத்திரன் (தன்முயற்சியால்)
மறைக்க, கெடும் - நீங்கிப்போம்; (எ - று.)

செல்லரித்த வீழ்த்தபோகத்தக்க ஆலமாத்தை அதன்விழுது தாங்குதல்
போலத் தந்தைசெய்யுந் தொழிலுக்கு வேருத் தளர்ச்சியை கைத்தன் முயற்சியால்
நீக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதனால், தன்னையேயன்றித் தன் முன்னோ
காரும் பெருமைப்படுத்தவல்ல முயற்சியின்றிப்புகுக் கூறப்பட்டது.

ஆலமாம், அம் - சாரியை. மற்ற - அகை; பின்பு எனினுமாம். வீழ் - விழுந்
துள்ளது; கருத்தாப்பொருள் விருதி புணர்ந்தகெட்ட பெயர். மதலை என்பதில்
மகனென்னும் பொருளுத் தோன்றும், உவமைவாயி.

“கைத்தடிப்பற்றவாலம் கெடுகிவீழ்கின்றதென்று, வந்தவீ மூன்றி வீழாவகை
நிலைவினைக்குமாபோல, கைத்தளர் தமக்குத் கல்ல அறிவினால் மகிழ்த்து
சேர்ந்து, தந்தையைத் தளராவண்ணம் தாங்குவர் தவத்தி னென்றான்” என்ற
ஒட்டக்கூத்தநூற்றாண்டிசெய்யுந் இச்செய்யுளை அடிபொன்றியது. “தாங்கு
நிறைவாவதுரை தொன்மாத்க னென்ன, ஒங்குருவையை வதனுட் பிறந்த வீரர்,
தாங்கல் கடனாகும்” என்றார் சித்தாமணிபாரும். (எ)

௧௧௮. ஈனமா பில்லிநூல் தின்னி வினியிது
மாணந் தலைவருவ செய்படுவா—பாரி
வரிமுகம் புன்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்று
ளரிமா மதுகை பவர்.

(இ - ள்.) பாரி - பாரியினது, வரி-புனளிகளையுடைய, முகம்-முகத்தை,
புண் படுக்கும் - விரைப்படுத்துகின்ற, வன் - உர்மைபாண, வரி - கைக்களையும்,
நோன் தான் - வலிமையுடைய கால்களையுமுடைய,—அரிமா - கெத்தினது,
மதுகையவர் - வலிமைபோன்ற வலிமையுடையவர்கள், ஈனம் ஆய் - (தம்
தொழில்முயற்சி) குறைபட்டி, இவ் இருத்த - வீட்டிலேயே இருத்த, இன்றி -
(ஒருபொருளும்) இல்லாமல், வினியினும் - இறக்கவேந்தாறும், மாணம் தலை
வருவ - இழிவு வேரும்படியான காரியங்களை, செய்படுவா - செய்வார்களோ?
[செய்யார்]; (எ - று.)

கல்ல சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் ஒருகால் தங்கள் முயற்சி இடைபடாதுதந்த
தொடங்கிய தொழில் முடிவாமல் வறுமையால் இறக்கும்படி வேரிட்டாறும்

பொறுத்திருந்து அம்முயற்சியை மீண்டும் கைகூடப் பார்ப்பார்களே யன்றி இழிதொழில்செய்துச் செய்யார் என்பதாம். (நீதிநேறி வினாக்கள்) எல்லாருக்கும் இன் தலைகின்றார் எல்லாத்தம், அல்லா செய்பதற் கொருபடார் - பன்பொறிய, செய்கட்டியே நறப்பசித்தம் தின்னாவாம், ஸைக்கட் புனத்த "ஸைக்கட்" எனவும், (நீதிநேறி) "தோல்வதரிச், சாயினுஞ் சான்றாண்மை குன்றாமை" எனவும் பிறர் கூறுமாறுக் காண்க.

உபமேயத்தில் 'இவ்விருக் தின்றி விளியினும்' என்பதற்கு ஏற்ப, உபமணத்தில் 'குணவிலிருந்து உணவின்றி நிறக்கினும்' என்றும்; உபமணத்தில் 'யானை வரிமுடிப் புண்படுக்கும் வஞ்சுகிர் கோள்குள்' என்பதற்கு ஏற்ப, உபமேயத்தில் 'பெருமுயற்சியைச் செய்த முடிக்கும் உபரிவுக் தக்கவுபாயமு முண்டியார்' என்றும் வருவித்து உரைக்க.

தலைவருவ - பெயர். முடித்திற செம்புன்னிசை யுடைத்தாயிருத்தல், உத்தம சூழலகூணம். விமானமென்பது 'மானம்' என முதற்குறை விசாரப்பட்டு வருதல்போல, இங்கே அவமானமென்பது 'மானம்' எனக் குறைத்து நின்றது; இனி, மானம் தலைவருவ - பெருமை கெடுபவை என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரையில், தலைபென்னும் உபசந்தக்கும், வர என்னும் பகுதியின் பொருளை வேறு படுத்திப்பொன்ச.

(அ)

ககக. திங்கரும் பின்ற திராக்கா துண்பலரி
தேங்கமழ் ஈற்ற மிழத்தாஅங்—கோங்கு
முயர்குடி புட்டிறப்பி னென்னும் பெயர்பொறிக்கும்
பொராண்மை பில்லாக் கடை.

(இ - ள்.) திம் - மதுராமைய, கரும்பு - கரும்பானது, ஈற்ற - பெற்ற, திராக்கா - திராண்ட தானையுடைய, உண - (குறியை கெடும் முதலியவற்றின்) பிடரி மயிர் போன்ற, அலரி - பூவானது, தேங் கமழ் ஈற்றம் - தேருகுடி கூடிப் பரிமாறிக்கின்ற வரசிணைய, இழந்த ஆக்கு - இழந்தாற்போல, —பெயர் பொறிக்கும் பேர் ஆண்மை இல்லாக்கடை - தன் பெயரை மீளவிடுத்ததற்கு ஏதுவான பெரிய முயற்சித்திறமை இல்லாதவிடத்த, ஒன்றும் உயர் குடிபுள் பிறப்பின் - மிக உயர்ந்த குலத்திற் பிறத்தனாக, என் ஆம் - யாதபயன் உண்டாம்? [ஒன்று மில்லை பென்றபடி]; (எ - து.)

மிக இன்னகையுள்ள கரும்பிற் பிறத்தம் அதன் துணியினுள்ள மலர்க்குச் சிறப்பில்லாமைபோல, உயர்குலத்திற் பிறத்தாலும் முயற்சியில்லாதார்க்குச் சிறப்பில்லை பென்பதாம். உவமையணி.

திராக்கா - பூவிற்கு விசேடணம். கால் என்றது, அதன் அடியிடத்தை, மெதுவாய்ச் செறித்த குஞ்சம்போலிருத்தலால், உண, கரும்பின்மலருக்கு உவமையாயிற்று. அவ்வது, அலரி, இ - கருத்தப் பொருள்விருதி, தேங் + கமழ் + தேங்கமழ்; தேங்கமொழி இறுதியிழிந்த வலிவர மெய்யிக்கது. தேங் + கமழ் எனப் பிரித்தால், இனிமை திருத்த என்னு பொருளாம். இழந்தாக்கு

செய்யுளோசைநிறைந்த வந்த அளபெடை; அளபெடையில்லாக்கால், புனிமா வின்முன் சேர்வருவது வெண்டினைக்கு வருவாம். ஒங்கும், உயர் - ஒருபொருட் பன்மொழி. பிறப்பின், ஐந்தனுருபு - ஏதப்பொருளது. பொறித்தல் - அறிவுடையோரால் எழுதும்படி யிருத்தல். போரண்மை - அருமையான முயற்சி சனைச் செய்யுள் திறம். இல்லாக்கடை - எதிர்மறை எதிர்காலவினைபெச்சம். (க)

உ00. பெருமுத் தகையர் பெரிதுவர் தீயும்
சுருண்ச்சோ றுர்வர் உயவர்—சுருணையைப்
பேரு மறிபார் ஈணிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரு மறித்தாய் விடும்.

(இ - ள்.) உயவர் - சீழ்மக்கள் [ஒருமுயற்சியில்லாத சோம்பேறிகள்],—
பெருமுத்தகையர் - பெருமுத்தகையர் என்பவர், பெரிது உவந்து - மிகவும்
விரும்பி, ஈயும் - அளித்தெ, சுருண சோறு - பொரிக்கறியோடுகூடிய சோந்தை,
ஆர்னர் - உண்பார்கள்; சுருணையை பேரும் அறிபார் - பொரிக்கறியைப் பேரி
னாலும் அறிபாராம், ஈணிவிரும்பு தாளாண்மை - மிகவும் விரும்பிச்செய்த தம்
முயற்சியைப் பெற்ற உண்ட, நீரும் - சீர்மாத்திரமும், அறித்து ஆய்விடும் - (சிறப்
பினால்) அறிஞரத்தை ஒத்ததாகும்; (அ - த.)

தன்முயற்சியில்லாமற் பிறர்முயற்சியால் தான்பெற்ற எல்லுணவிலும் பிறர்
முயற்சியா லன்றித் தன்முயற்சியைப் பெற்ற உண்ட புற்கைசீர்மாத்திரமும்
மேலானதென்பது சுருத்தது. “தெண்ணீ ரடுபுற்கை யாயினார் தான் தந்தது,
உண்ணாவி னுக்கினியி னில்” என்றார் திருக்குறளிலும்.

இச்செய்யுள்செய்த ஆசிரியர்களாதுப் பெருஞ்செல்வத்தினராய் அவ்
தானஞ்செய்தலிற் சிறந்த பெருமுத்தகையரென்பவரொருவர் இருந்தனராதல்
வேண்டும்; இப்பெயர், இத்தாலின் முப்பதாம் அதிகாரத்தில் ஆளுவது செய்யுளி
ளும் “எல்லாந்தக்கண்ணும் பெருமுத்தகையரோ, செல்வரைச் சென்றிராவதார்”
எனச் காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீரங்கத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள முத்தாசகல்லூரில்
முத்தாசன் என ஓரரசன் இருத்ததாகவும், அவன் ஸ்ரீரங்கரதனுக்கு முத்தாக்க
னாலேயே குடை சாமரம் சுருட்டி முதலிய எடுபிடிக்கையும் சில திருவர்பாணன்
களையுஞ் செய்வித்ததாகவும் ஐதிரியமிருப்பதால், இப்பாட்டித்தொல்லப்பட்ட
வன் அவ்வாசனாவிரும்பினும் இருக்கலாமென்றும் ஊகிக்கப்படுகிறது. பெரு
முத்த அகையர்-பெரிய முத்தாக்கையுடைய பாண்டியவரசர்கள் எனவும் உரைக்
கலாம்; அங்காட்டிலே முத்த மிருதியும் உண்டாவது பிரசித்தம்; அன்றி, பெரு
மு தகையர் எனப் பிரித்து, பெரிய முன்ததேசங்களுக்குத் தலைவர் எனச்
கொண்டு, சோ சோழ பாண்டியர் என்னுள்) தமிழாட்டு மூவேந்தரொனவும்
உரைக்கலாம். தமது காட்டினுள்ள பிரபுக்களின் பெயரை எழுத்துத் தாம்
செய்யும் தலிற் சிறப்பித்தக்கூததல், கவிஞரது இயல்பு; சம்பர் இராமையணத்
தில் திருவெண்ணையேல்லூர்ச் சடையப்பமுதலியாரையும், புசுமேந்திப்பிலவர்
எனவென்பாலில் முரண்கரைச் சந்திரன்சுவர்க்கிணையும், வில்லிபுத்தூரார் மகா
பாரதத்தில் வக்கபாணை வராதியாட்கொண்டாரையும், மண்டலபுருஷன் ருட
மணிநீக்கண்டில் திருவண்ணாமலைபுறமும் புசுமுமாத அறிச.

சுருண - மந்தைத் தின்பண்டங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீரும், உண்மை -
இழிகுசிறப்பு. திருநிலையையும் பெருமையையுள் தருவதனால், அறிஞரத்தோடு
ஒப்பிடப்பட்டது. (ஈ0)

அரசியல் முற்றிந்த

இரண்டாவது

ந ட் பி ய ல்.

உற்றுழி உதவுபவராகிய நண்பரின் தன்மையைக் கூறும் பாகம் என்பதாம். அரசனுக்குப் படைபோல யாவார்க்கும் தொழிலிடத்து உதவுவதாகிய நட்பின் இயல்பை விதிமுகத்தாலும் எதிர்மறைமுகத்தாலும் இவ்வதிகாரம்முதல் நான்கு அதிகாரங்களாற் கூறுகின்றார். ஒருவனுக்கு இன்பதன்பங்கள் நேர்ந்தவிடத்து வந்து உதவுபவர் உறவினரும் நண்பரு மாதலால் அவ்விருதிருத்தாரது தன்மையும் இவ்வியலிற் கூறப்படுதல் அறிக.

உக - ஆம் அதிகாரம்.—சுற்றந்தழால்.

அகிலாவது-தனது உறவினரைத் தன்னிடத்தினின்றும் விட்டு நீங்காதபடி அணைத்தல். செல்வம் அதிகாரம் முதலியவற்றால் தாம் தகுந்த டோம்பாட்டை அடையும்பொருட்டுப் பலவகைமூயற்சிகளையும் இடைவிடாது செய்தொழுகும் பெருமையுடையாருக்கு, சமயத்தில்தவந்து உதவும் இவ்வுறவினரைத் தழுவுதலும் அம்மூயற்சிகளின் இனமானதொன்றா மாதலின், இவ்வதிகாரம் தாளாண்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; பலவகை மூயற்சிகளாலும் பொருள்படைத்தார்க்குப் பந்துஜனவருக்கத்தைத் தழுவிப் பாதுகாத்தல் தரும் வழியாதலால், இவ்வதிகாரம் தாளாண்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென்றல் கொள்ளலாம்: தாளாண்மை கருவியும், சுற்றந்தழுவுதல் பயனுமாமெனக் காண்க; சுற்றத்தாரைப் பேணியோம்புவது அறநெறியாதலை “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென்றாங்கு, ஐம்புலத்தாரோம்பல் தலை” என்னுந் திருக்குறளாலும் அறிக. சீமதிகாரத்தில் “செதலைதினப்பட்ட ஆலமரத்தை, மதலையாய் மற்றதன் வீழன்றியாங்கு, குதலைமை தந்தைகட்டுடோன்றின் தான்பெற்ற, புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்” எனத் தோற்றுவாய் செய்த மாட்சியையே விளக்கிக் கூறுதலாலும், அதிகாரவடைவுமுறைமையை அறிக. மூயற்சிசெய்து செல்வம் சேர்த்தவர்க்கல்லது பிறர்க்கு நெருங்கிய சுற்றம் உண்டாகாது என்பதுபற்றி, தாளாண்மையின்பின் சுற்றந்தழால் நிறுத்தப்பட்டதென்பாரும் உளர். சுற்றம் - பந்துவார்க்கம்; சுப அசுபகாலங்களில் வந்து ஒரு வரிசை சுற்றிநிற்குந் தன்மையராகலின், சுற்றமென்று உறவினர்க்குக் கூரணப் பெயர்; சுற்று - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இந்நினைத் தொழிலாகு பெயராகக் கொள்ளினும் அமையும்; தழால் - தழுவுதல்; தொழிற்பெயர்: தழுவு என்னும் பகுதி நறுகெட்டு ஈற்றயலுகாரமும்போய் ஆல் என்னுந் தொழிற்பெயர் விருதியோடு புணர்ந்தது; ‘ஓரால்’ என்பதும் இவ்வாறே கிற்கும்.

உக. வயாவும் வகுத்தமு மீன்றக்கா குறையும்
கவாஅன் மகற்கண்டு தாப்மறந் தாஅன்
கசாஅத்தா னுற்ற வகுத்த முசாஅத்தன்
கேனிகாந் காணக் கெடும்.

(இ ன்.) வயாவும் - கருப்பத்தித்திருக்கிறதனுண்டான்' கோலையும், வகுத்தமும் - அதுபற்றி வரும் பல துண்பக்களையும், ஈன்றக்கால் கோலும் - பிரசவிக்கும்சாலத்து உண்டாகும் கோலையும், (எல்லாவற்றையும்), தாய் - தாயானவன், கவான் மகன் கண்டு - தனது மடியின்மேல் புத்திரிணப்பார்த்த அம்மாதிரித்தில், மறந்த ஆக்கு - மறந்துபோனதுபோல, - அசா தான் உற்ற வகுத்தம் - (பலவகைத்) தளர்ச்சிகளாலும் (ஒருவன்) தான் அடைந்த துன்பமெல்லாம், உசா தன் கேனிகா காண - கெடுமகிசாரண செய்வு தன்மையுள்ள தனது உறவினரைப் பார்த்தமாதிரித்தில், கெடும் - இருந்ததுதெரியாமல் நீங்கும்; (எ - று.)

முற்றுவகையான. வயா - கருவுற்ற கோய். வகுத்தம் - அக்காலத்துத் தக்க உணவையெடுத்துக்கொள்ளாமையும், உடம்புமெலிந்து தன்வசத்தப்பதனும் முதலியவற்றினுண்டாவன. ஈன்றக்கால் நோவு - பிரசவவேதனை. 'வயா என்பது - கருக்கொள்ளுக்காலத்து வருவதொரு கோவு; இதனை மகக்கைபெனவுஞ் சொல்லுவார்கள்; வகுத்தமென்பது - கருவைப்பொறுத்தது திரியுக்காலத்து வருவதொரு கோவு; ஈன்றக்கால்கோவு என்பது - ஈனக்காலத்து வருவதொரு கோவு என்பது, பழையது.

ஈன்றக்கால் - கருவுயிர்த்தையிலும்; இது, எதிர்காலவினைபெச்சம்; இங்கே விசுக்காலத்துக் கொள்ளப்பட்டது; "சொல் திரியினும் பொருத்திரியா வினைக்குறை" என்ற பொதுவிதியால், பொருளமைதிக்கு ஏற்ப. கவான் - கவிநீ என்னும் வடமொழியின் கதைவென்பர்; அது வேதத்தில் வழங்குவது; அதற்கு - நோவையென்று பொருள். மகற்கண்டு - ஈயத்தினியில் ஐயுருபு தொக்கது; ஈயத்தினிப்பெயிற் விசாரப்பட்டது, இரண்டாம்வேற்றமைத் தொகையாதலின்; "இயல்பின் விசாரம்". பலராலும் கங்குலிக்கும்ப்படுகிற் பெய்ப்பற்றி மகன் என ஆண்பாலினையே கூறினாயினும், உபலக்ஷணத்தால் பெண்பாலையும் கொள். மகன் என்பதில், மக - பருதி; இளமை; உரிச்சொல்; ன் - ஆண்பாக்கிலுதி; இதன் பெண்பால், மகன் மக்கன் என்பது - இவற்றின் பன்மை பெண்க் கொள்ளலாம். சுட்டிடைச்சொல்லடியாப்பிறந்த அங்கு என்பதன் விசாரமான ஆக்கு என்பது - இங்கே உவமவுருபு. அசா, உசா - முதலிணத்தொழிற் பெயர்கள்; இவற்றின்மேல் எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்கள் அசாவாமை, உசாவாமை என வரும் காண - செய்வெனெச்சம் காணப் பொருளாதலின், இறத்தகாலம்; விசுக்காலத்துக்குரிய செய்வெனெச்சத்தாத் கூறினது, விரைவையுணர்ந்தற்கு இப்பாட்டினுள்ள அனபெடை காண்கும் - செய்யுளோசை விதைத்தற்கு வந்தன; அலகிட்டப்பார்த்த அறிச.

இச்செய்யுளோடு "பொன்னாணுப்பிறந்தபோழ்தே, மருகுடைமாதருற்ற மம்மரோய் மறைத்ததன்றே" என்னும் சிந்தாமனியும், "ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்கும்.....தாய்" என்ற திருக்குறளும் ஒப்புரோக்கத்தக்கன.

சுற்றத்தழுவுதல் தனது பலவருத்தங்களும் ஒழிதற்குக் காரணமென இச் செய்யுளால் சுற்றத்தழாவினது பயன் உறப்பட்டது. (ச)

உ௦௨. அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்துட் செல்லா
நிழன்மரம்போ னேரொப்பத் தாங்கிப்—பழமரம்போத்
பல்லார் பயன்றுப்பத் தான்வருத்தி வாழ்வதே
நல்லான் மதற்குக் கடன்.

(இ - ள்.) அழல் மண்டு போழ்தின் - வெயில்வெப்பம் செருக்கிய காலத் தில், அடைந்தவர்துட் செல்லாம் - (தன்னிடம் வந்து) சேர்த்தவர்பாவாங்கும், நிழல் மரம் போல் - நிழலையுடையமரம் (பட்சபாதமின்றி வெப்பத்தணித்து உதவுதல்) போல, நேர் ஒப்ப தாங்கி - (தூண்பம்சேர்த்தகாலத்திற் தன்னிடம் வந்து சேர்த்த சுற்றத்தார்பாவாரையும்) ஒரோசமமாக (அத்துண்பத்தினின்றும்) எடுத்துக் காத்து, பழ மரம் போல் - பழுத்துள்ள மரம்போல, பல்லார் பயன்றுப்ப - பலருத் தன்னிடத்துப்பயினை அனுபவிக்கும்படி, தான் வருத்தி வாழ்வதே-தான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டயினும் உயிர்வாழ்த்திருப்பதே, எல் ஆண் மதற்கு கடன் - ஆண் தன்மைமுள்ள எல்ல மனிதனுக்குக் கடமைபாம்; (ச - று.)

இதாவும் உபமைமயனி. முதலடியை உபமானம் உபமேயம் என்னும் இரண் டுக்கும் கூட்டி. பழமரம் - ஆலமாமென்றும் கொள்ளலாம்; “தென்னிய, ஆலின் நெய்பழத் தொருவிதை, தென்னீர்க்கவத்துட் நெயின் நிரையினும், தன்னீரே யாயினு மண்ணல் யானை, யனிரேயர் புரவி யாட்டுபெரும் படை யொடு, மண்ணர்க் கிருக்க நிழலாகும்மே” என்ப வாசலாம்.

இஃ பூ காய் பழம் முதலிய தனது உறப்புக்களில் தம்மக்கு வேண்டு வனவற்றை வேண்டியபொழுது அவரவர் செய்வதொன்றைத் தான் இடக்கொ டித்துப் பொறுத்திருத்தலையே வருத்தலாகக் கூறினது; உபமேயத்துக்கும் இவ்வளமே ஏற்றபடி சொன்க. “பயன்மா முன்னுள் பழுத்ததற்குத் செல்லம், நய னுடையாங்கட் படின” எனவும், “மருத்தித் தப்பா மாத்தற்குத் செல்லம், பெருத்தகையாங்கட் படின” எனவும் திருக்குறளினும்; “மன்னர் திருவும், மனி ரொழிநலமும், தன்னியார் துய்ப்பர் தசல்வேண்ட - தன்னித், குறையொன்று தாழ்த்த குளிர்தா மெல்லாம், உழை தங்கட் சென்றார்க்கு ஒருஞ்” எனவும், “நெய்தருள் வேதினை சுற்றுக்கோட் புக்க, படுபனை யன்னர் பவர்க்கு வாழ்வார், குறையொழுத்தக் கண்ணுல் கொடுத்தன்னு மாக்கன், இவகாட்டுவென்றைப் பனை” எனவும் இத்துலினும்; “பார்கொழு பழமரம் பழுத்ததற்குவும... ..வார்புனல் பெருகவு மறுக்கென்றார்க்கு யார்” எனக் கூம்பகாமையாகத்தினும் வருகின்ற செய்புக்களின் பொருள் இதனோடு ஒத்ததாம்.

பயன், கடன் - பயம், கடம் என்பவற்றின் ஈற்றுப்போலினன், ‘வாழ் வதே’ என்னும் ஏகாம் - பிரிநிலை. எல் ஆண்மகன் - நற்குண நற்செய்மை சிறையுடைய புருஷன். ஆன் மகன் - ஆளும் மன்னமாம். எல்லவன்மகன் - உயர்வுவந்திற் பிரத்தவனுமாம். எல்லான் மகன் எனப்பிரித்தால், எல்லவனது மகனென்று ஆம்.

இச்செய்யுளை, “சாவாமல்யன்யுள்வந்தி ல்வயந்திஷ்டந்தி சாதபே-பலந்திச பார்த்தேச காதமதேதோர் மதாத்தமாய்,” “வதாய்வயன்யுள்வந்திச பார்த்தேச பார்த்தேச காதமதேதோர் மதாத்தமாய்” என்பதனாகும் - சாவாமல்யன்யுள்வந்திச பார்த்தேச பார்த்தேச காதமதேதோர் மதாத்தமாய் என்பதனாகும் - சாவாமல்யன்யுள்வந்திச பார்த்தேச பார்த்தேச காதமதேதோர் மதாத்தமாய் என்பதனாகும்.

இதனால், சந்தர்த்தமால் இல்லறத்தார்த்துக் கடைமைபெண்க் கூறப்பட்டது.

உகக. அடுக்கல் மலைகாட தந்தேசர் தவகா
பெருக்கல் மென்றார் பெரியோ—ரடுத்தடுத்த
வன்காய் பலபல காய்ப்பிது மிலையே
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு.

(இ - ன்.) அடுக்கல் மலை காட - (சந்தேச ஒன்றன்மேலொன்று) அடுக்கி வைத்தார்போன்ற மலைகள் பொருத்திய காட்டையுடைய அரசனே!—பெரியோர் - பெருமைக்குணமுடையவர்கள், தன் சேர்த்தவரை அடுக்கலம் என்றார் - தம்மை அடைந்தவர்களைப் பாதுகாக்கமாட்டோர் மென்று கூறார்; அடுத்த அடுத்த வல் காய் பல பல காய்ப்பினும் - கெருக்கி கெருக்கி வலிய (பெரிய) காய்கள் அனைத்து காய்த்தாலும், தன் காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு - தன்காய்களைக் கமக்கமாட்டாத மாக்கின்கள், இல்லையே - (உலகத்தில்) இல்லையன்றோ? (அ - து.)

கனமான காய்கள் எத்தனைகாய்த்தாலும் அவற்றை மாக்கின்கள் எவ்வளவு மெல்லியனாவாயிருப்பினும் பொறுப்பது இயல்பாதல் போல, பெருக்குமேய முடைய பத்துக்கள் எத்தனைபேர் தம்மை வந்துசேர்ந்தாலும் பெரியோர் தங்கள் எவ்வளவு அளியினையுமையிலிருந்தாலும் அவர்களைக் காத்தலை இயல்பாகக் கொண்டொன்றாகும். அதேபோலவேயுமாயிற்று.

அடுக்கல் - தொழிற்செயல். அடுக்கல்மலை - ஒன்றொன்றொன்று தொடர்ச்சியான மலை பெயரின்மையாம். கண்டவர்களை மலையப்படுத்தப்பற்றி, மலையென்பது - காணப்பெயர்; மலைதல் - அஞ்சுதல்; செய்யப்படுபொருள் விசுவாசம் புணர்ந்து செட்டது.

‘மலைகாட’ என்ற மலைமுடியாக காட்டித்தொடர்வைப் கூறியது, மலையில் விளையத்தக்க மிகு கோட்டம் அகில் தந்தோலம் குங்குமம் முதலிய பொருள்களாலும் மலையினின்றும் பெருகும் அருவிநீர்வளத்தாலும் செழிப்புடையதென்பதோடு, சிந்தை காலமான மலையான யுடையதென்றும் கருத்தையுடையதென்க. “இருபுறமும் வாய்ந்த மலையும் வருபுறமும், வல்லாறும் காட்டித் குறுப்பு” என்னுள் திருக்குறளாலும் காட்டித்தொடர் மலை வல்லுறப்பாதலை அறிக.

பின் ‘பெரியோர்’ எனப் பன்மையாக வருதற்கு ஏற்ப ‘தந்தேசத்தவரை’ என்றது. ஒருமையாக ‘தந்தேசத்தவரை’ என்றது, ஒருமையன்மையவர்க்கும்; இத்தாலில் சீழ் “செக்குத்தத் தந்தேசத்தார் தன்ப் துடையார்” என்றவிடத்தும் இவ்விவக்காவையுமறி வாக. ‘தன்’ என்பதன் சந்தர்த்தமால் வன்மை

யோடு உறழாமல் திரிந்தே வருதல், இரண்டாம் வேற்றமைத் தொகைச் செப்பு விதியால். பலபல என்ற அடுக்கு, மிகுதிபற்றிவந்தது.

‘சொடிக்குச் சாய் பருவோ?’ என்னும் பழமொழி வழங்குதலும் காண்க.

இதனாலு, சுற்றத்தழால் பெரியோர்க்கு இயல் பெண்பட்டது. (௧)

உரசு. உலகறியத் தீரக் கலப்பினு நில்லா

சிலபகலாஞ் சிற்றினத்தார் கேண்மை—நிலைதிரியா

நிற்கும் பெரியோர் நெறிபடைய நின்றினத்தார்

லொற்க மிலாநர் தொடர்பு.

(இ - ள்-) சிறு இனத்தார் கேண்மை - அற்புணமுடைய உறவினாது தொடர்ச்சி, —உலகு அறிய தீர கலப்பினும் - உலகத்தாரொல்லோரும் அறியும் படி குறைவுதீர (முதலித்) கலந்து வின்றாலும், நில்லா - நிலை நித்கமாட்டா காம்; சில பகல் ஆம் - சிலதினமே இருக்கும்; ஒற்கம் இவ் ஆளர் தொடர்பு - (குறைத்) தளர்ச்சி யில்லாத உறவினாது சம்பந்தமோ வெனின், —நிலை திரியா நிற்கும் பெரியோர் நெறி அடைய நின்ற அனைத்து - (தந்தம் வருணுச்சொம்) நிலைமைகளினின்ற மாதாபடாமல் ஒரு நிலையில் நிதின்ற பெரியோர்க்கு (மோகமுமாயி) ஈத்கதியைப் பெறுதற்கு (யோசனார்க்கத்தி) நிலைநின்ற அந் தன்மைத்து; (அ - று.)

தவருத செவிக்காலமின்ற பயன்படு மென்பது கருத்து. “தூருண்டு பழகினும் மூர்க்கர்கேண்மை, நீர்க்குட்பாரிபோல் வேர்க்கொன்றாதே”, “ஒரு காட் பழகினும் பெரியோர்கேண்மை, இருசிலம்பின்க்க வேர்வீழ்க்கும்மே” என்றார் நனந்தொகையினும். உலகையணி.

உலகு - இடவாகுபெயர். தீர - முடிவுபோக, செவ்வையாக, உறுதிப்பட. உண்மை - உயர்வுறியு. நில்லா - எதிர்மறைப் பகலின்பாக்குற்து; முற்றெச்ச மாகவுந் கொள்ளலாம். கேண்மை - பால்பகா அகிறிணப்பெயராதலாக், நில்லா என்னும் பன்மைவினை கொண்டது: இதனை, ஈதகெட்ட எதிர்மறை வினைபெச்சமாக் கொள்ளலாகது; ‘நில்லாச் சிலபகலாம்’ என அதன்முன் வலியிடவேண்டு மாதலால். அடைய - செயவெனெச்சம், காரியப்பொருள தாதலின், எதிர்காலம். இனாநர் - இக்காலமைய யாருபவர், இல்லாமையையுடையவர், இக்காலதொக்ச. ஆக - ஈத்ககை.

அதிகாரம் சுற்றத்தழாலாவின், ‘இனத்தார்’ என்றது, உறவினாரையே உணர்த்திற்று; தீயிரண்டுபாடல்சனில் ‘அடைந்தவர்கன்’, ‘பக்லார்’, ‘சொர்க் தவர்’ என்றவையும் இவ்வாதே: மேலும் இவ்வானு சில காண்க.

இதனாலு, சுற்றணாத்தெய்வையுடைய உறவினரே தருவத்தக்கவ ரென் றும், அக்கவ யில்லாதவர் தருவத்தகாதவ ரென்றும் வேறுபாடு உறுப்பட் டது. (௨)

உ௦௫. இன்ன ரிஷப சொம்பிற சொன்னஞ்சொ
லென்ன மிலா மிப்பினும்—துன்னித்
தொலமக்க மென்பதீர்ப் பாரோபார் மாட்டுச்
தலைமக்க னாகற்பா லார்.

(இ - ன்.) இன்னர் - இவர், இரிஷபர் - இத்தன்மைவர், எம் - எமக்கு
வேண்டியவர், பிறர் - எமக்கு வேண்டாதவர், என்னும் - என் தசொன்னுமென்ற,
சொல் - வார்த்தை, என்னும் - மிகச்சிறிதும், இவர் ஆம் - இவ்வாறுவாரென்ற,
இயல்பினால் - தன்மையினால், தன்னி - சேர்த்து, தொலமக்கன் தன்பம் தீர்ப்
பாரோ - (தன்பத்தால்) தன்கிற (உறவினரான) மனிதர்களுடைய வருத்தங்களை
குறிப்பவர்கன் தாமே,—யார்மாட்டும் - எல்லோரிடத்தும், தலைமக்கன் ஆகல்
பாலார் - மேன்மக்களாகும் தன்மையுள்ளவர்; (எ - று.)

தமது உறவினர் குணத்தோடுகூடியவரானும் அக்காரணத்தால் தமக்கு
வேண்டாதவராயினும் அவர்களுக்கு ஒருதன்பம் கெடுமாயின் அக்காரணத்தினாலே
அவர்களுத்தங்களை மறந்து அவர்களைப் பாதுகாப்பதே உத்தமமான கல்
கொழுக்க மென்பதாம்.

சுற்றுகளிலுள்ளவைய உறவினரோ தழுவத்தக்கவரெனக் கீழ்ப்பாட்டிற்
கூறப்பட்ட விதிக்கு, சமயபுத்தவகையால், இப்பாட்டில் விலக்குக் கூறியபடி
யாம். தமது உறவின ரென்றும் உறவினரல்லாதவ ரென்றும் 'வேறுபாடு
கருதாது யாவகையுத்தழுவதல் தலைபதமென இப்பாட்டிற்குக் கருத்துகரைத்
தல் அதிகாரத்தோடு முரண்படுவதாதல் காண்க.

இயல்பினால். இயற்கையோடுகூடி பென்றும் உரைக்கலாம். அதிகாரத்திற்கு
ஏற்ப, மக்கள் - பத்துணை மெனப்பட்டது. ஏ - பிரிவினை. யார் - வினா, எஞ்
சாணமருந்தித்தது; மாட்டி - ஏழனுருபு. தலைமக்கன் - தலைமையுடைய மக்கள்;
உத்தம அச்சமான தலைபோல யாவர்க்கும் மேற்கொள்ளத்தக்க மக்கள். ஆகற்பா
லார் - ஆகுதத்தென்ற பான்மையை யுடையார். (இ)

உ௦௬. பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுதிர் வரன்புழுக்க
லக்காரம் பாலோ டமாரர்கைத் துண்டலி
துப்பினிப் புற்கை யுயிர்போற் கிரைஞர்மாட்
டெக்கலத் தாது மினிது.

(இ - ன்.) பொன் கலத்த பெய்த - பொன்னுலாபிய பார்த்தித்தினால்
இடப்பட்ட, புலி உதிர் வரன் புழுக்கல் - புலியின்சகம்போல (வேண்டிய
யான) தெரிந்த சேந்தை, அக்காரம் பாலோடு - சர்க்கரையோடும் பாலோ
டும், அமரர் கைத்த - உறவினராகப் பொருத்தாவருகடைய கையால் கை
ததை, உண்டலின் - உண்ணுதலிக்காட்டினும், உப்பு இனி புற்கை - உப்பில்
வெத்தான புல்லிடுங்கடைய, உயிர்போல் கிரைஞர்மாட்டி - தனது உயிர்போன்ற
உறவினரிடத்த, எக் கைத்த ஆணும் - எத்ப்பார்த்திரத்தினாலும், (உண்பது),
இனிது - (புண்காற்றும்) இனிமையுடையது; (எ - று.)

வால் புழுக்கல் எனப் பிரித்து, சுதமொன சோது எனினுமாம்; ("அகன் புனல்" போல.) புழுக்கல் - சமைக்கப்பட்ட சோத்துக்குத் தொழிலாதபேயர்; இனி, அல் - செயப்படுபொருள்விரிதி பெனினும் தவருகாது. அக்காரம் - இன்குணாயம் என்ற வடமொழியின் நிறைவு என்பர் உணர்ந்தோர்; சருப்பஞ் சாது என்று முதலிற் பொருள்: அது, பின்பு இலக்கணமாய், அதன்காரிய மான சர்க்கரைக்கு வந்தது. அக்காரம் பால் - உம்மைத்தொகை. அமரார் எதிர்மறைப்பலர்பால் வினையாலினையும்பெயர்; எதிர்மறைபாசாரம் புணர்ந்த செட்டது. 'உப்பு' என்னும் இழிவுநெறும்பும்மை, விசாரத்தால்தொக்கது; அது, எல்லாச்சுவைகளுக்கும் நெறத்தான உப்பினது இன்றியமைபாமைமை உணர் த்தம். புற்கை - இழிவானவையு. எக்கைத்தானும், உம் - இழிவுநெறும்பு. சலம் - உண்சலம்.

'அமரர்க்கைத்து' என்று பாடமொதி, தேவர்க்குக்கவிவிரும்பு என்று உரைத்தல், மிகத்தகுதியாம். பாலுக்குச் சர்க்கரை வில்கு பெண்பார்க்கும் பருக்கையற்ற உழுக்குப் போட வுப்பில்கு பெண்பார்க்கும் அவாவந்தகுதிக்கு எற்பக் குறைவு குறைவே யாதலால், 'அக்காரம் பாடுவார்' எனவும், 'உப்பிலிப் புற்கை' எனவும் உடன்சேர்த்துக் கூறப்பட்டது.

இதனும், சுற்றத்தாரிற் பெறு வருணாவகையாத் கூறப்பட்டது. (௧)

உரு. நான்வாய்ப் பெறினுந்தன் னன்னாதா ரில்லத்து
வேளாண்மை வெங்களுனை வேம்பாகும்—சேனா
யபரானப் போழ்தி னடகென ரேனான்
தமராயர் மாட்டே யினிது.

(இ - ன்.) நான்வாய் பெறினும் - காலத்திலே பெறப்பட்டாலும், நம் சன்னாதர் இல்லத்து - நமக்கு உறவினரல்லாதவரது வீட்டிலே, வேளாண்மை-யபராமாசக் கொடுக்கப்பட்ட, வெம் கருனை - கருகையோடு கூடிய பொரிக்கிறியுனவும், வேம்பு ஆகும் - வேப்பங்காய்போலக் கைப்புடையதாம்; சேனாய் - (யான்சொல்வதை) சேன்; அபரானப்போழ்தின் - பிற்பகற்பொழுதிலே, அடகு இடுவரோளும் - இலக்கணை இடுவாராயினும், நமர் ஆயர்மாட்டே - உறவினரானவரது வீட்டினையாயின், இனிது - இனிய சுவையுடையதாம்; (௪ - து.)

இக்கனன் தோன்றாதற்குக் காரணம் - முறையே அன்பில்லாமையும், அன்புடைமையுமாம். இதுவும், உறவினாரிற் பெறப் புணர்த்துவாவகையாத் கூறியதே.

நான்வாய் - தினத்தின்தொடக்கமான உறுபகலத்திலே பென்றபடி. நன் னாதார் - நெனக்கு செய்பாதவர்; அதிகாரத்துக்கு, எற்ப, உறவினர்; எதிர் மறைவினையாலினையும்பெயர். வேளாண்மை - பண்புப்பெயர். வெங்களுனை - விரும்பப்படுமி சிறியமுதுமாம்; வெம்மை - விரும்பபமு மாதலு "வெம்மை வேண்டல்" என்னும் தொழிலுடையதாத் வறிக. வேம்பு - மரத்தின் பெயர், அதன் காய் முதலிய வினைக்கு முதலாகுபெயர். அபரானம் - அபரார்த்தம்; வடசொல்திரிபு; அபர அந்தம் மெனப் பிரிக்க; அபரம் - பின், அந்தம் - பகல்; எனவே, மத்தியான்காலத்துக்குப் பின்னிட்டபொழுதாம்; இது, வடமொழிப்

புணர்ச்சி, தீர்க்கச்சந்தி. அபரணப்போற்ற - இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை அடகு - கிணை போல்வன.

நீதனை, பரணாபரிண வேக்கியதே யாகவாவது, பிறகுருவனுக்கு உப தேச மூலமாகத் தெரிவித்ததாகவாவது கொள்ளலாம்.

இவ்வதிகாரத்துப் பத்தாம் பாட்டும் இக்கருத்தேயுடையது. “வெருக்குத் தன்வெண்கருண வேம்பாம்” என்றத்போல, ‘வேளாண்மைவெண்கருண வேம்பாகும்’ எனப்பட்டது. (அ)

உரு. முட்டிக்கை போல முனிபாது வைதலும்
கொட்டியுண் பாகும் குறடுபோற் கைவிடுவர்
சுட்டுக்கோல் போல வெரியும் புருவரோ
கட்டா எனப்படு வார்.

(இ - ன்.) முட்டிக்கை போல - சம்மட்டியென்னும் கருவி போல, முனி யாது - (தம்மொழியினால்) வெறுப்பில்லாமல் [சோம்பாமல், ஓயாமல் என்ற படி], வைதலும் - காத்தோதும், கொட்டி - (பிறப்பொருளை) அடித்தடித்து, உண்பாரும் - தாம்ஜீவிப்பவர்களும், குறடு போல் கைவிடுவர் - (அனல்வெண்மை நனுகும்வாழ்ந்த அநிலை பொருளை விட்டிட்டுத் தான் நீக்கியொழியும்) குற டென்னும் கருவிபோல (ஒருவர்க்குத் துன்பம்வந்தவாழ்ந்த அவனாகத்) கை விட்டு நீக்குவர்; கட்டார் எனப்படுவார் - அன்புடைய உறவினரென்று செல் லப்படுபவர், சுட்டுக்கோல் போல - உணியாணித்தோல்போல, எரியும் புருவர் - (அப்பொருளுடன்கூட) செருப்பையும் அடைவர்; (அ - து.)

முட்டிக்கை, குறடு, சுட்டுக்கோல் எனத் தம்மாளர்களுவிசனே இச்செய்யுளில் உவமைவாகத் கொள்ளப்பட்டவாறு காண்க. தமது இன்பத்துக்கு மகிழ்ந்த துன்பத்துக்கு வருந்துபவரோ உறவினராவதென்றும், அங்ஙனமன்றி இன்பம் தேர்த்தவாழ்ந்த உடன்புற்று உண்டு உயிர்வாழ்ந்த துன்பம்சேர்த்தவாறே அதற்கு உடனில்லாமல் விட்டொழியுந் தன்மையர் உறவினரல்ல ரென்றும் இதனும் உண்மை உறப்பட்டது. “அற்றகுளத்தி வறநீர்ப் பறவைபோ, துந் துழித்தீர்வா குறவல்லர் - அக்குளத்தித், கொட்டியு மாம்பலு செய்தனும் போலவே, பெட்டி புலர்வா குறவு” என்ற ஓவையைப் பூங்காபோடு இதனை ஒப்பிட்டு அறிச.

முனிபாது : எதிர்மறைவினைபெய்ச்சம்; உ - விருதி, த் - எழுத்துப்பேறு; து - விருதி பெண்பாரும் உளர். வைதலும், உம்மை - தொறுப்பொருளது. கொட்டியுண்பார் - ஒருவரை அடுத்த வருத்தித் தாம் உண்டு வாழ்பவர். உம் - உயர்வுகிறப்பு. எரியும், உம் - இழிவுகிறப்பு. புருவரோ, ஏ - தேற்றம். அதிகாரத்தால், கட்டார் என்பது - உறவின ராயிற்று. எனப்படுவார் - என்று நெய்ப்பித்துத் உறப்படுவார்; “ஊனொன்படுவது உறவு” , “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்பு” என்ற த்போல,

(அ)

உரு. நறுமலர்த் தண்ணோதாய் ஈட்டார்க்கு ஈட்டார்
மறுமையுஞ் செய்வதோன் துன்போ—விதுமனவு
மின்புறவ விர்ப்புந் நெழீஇ யவரோடு
துன்புறவ துன்புறஞ் ஊல்.

(இ - ள்.) நறு - எல்லமணமுள்ள, மலர் - பூக்களாலாகிய, தண் - குளிர்த்த,
நோதாய் - மாண்பையுடையவனே! ஈட்டார் - உறவினர், ஈட்டார்க்கு - தம் உற
வினார்க்கு, இறும் அவரும் - (அவரும் தாமும்) இறத்தொழியும் வகையிலும்,
அவரோடு - அவர்களுடனே, (இம்மையில்), இன்பு உறவ இன்பு உற்று - இன்ப
மடையத்தக்கவற்றிற்கு இன்பமடைத்த, எழீஇ - எடுத்து [குழி யென்றபடி],
துன்பு உறவ துன்பு உருக்கால் - துண்பப்பட்டத்தக்கவற்றிற்குத் துண்பப்படா
விட்டால், மறுமையும் செய்வது ஒன்று உண்டோ - மறுமையிலுஞ் செய்வதோர்
உதவி (உலகத்தில்) உண்டதோ? [இல்லையென்றபடி]; (அ - து.)

ஒருவர் இன்புறத் தாம் இன்புறத் அவர் துன்புறத் தாமும் கூடத் துன்
புறப்பவரோ தக்க - உறவினராவ சொன உறவின ரிலக்கணம் உறப்பட்டது. உற
வின குறவெல்லாம் உடம்பைவிட்டு உயிர் ஒழியுமனவையாதலால், ஈட்டார்க்கு
ஈட்டார் மறுமையிற் செய்வதொன்றும் இல்லையாயிற்று.

மலர்த்தண்ணோதாய் - பூக்களெல்லாம் குளிர்த்த கூத்தலுடையனே என்று
மாம். நறுமலர்த்தண்ணோதாய் - அன்மொழித்தொகை; நோதாய் - மாண்போல்
பவனென உரைத்தால், உவமையாகுபெயர். நோதாய் என நறுநிர்த்தது, விரி
யுறுபு. இது, மகடேபுறக்கீழை. ஒருவரையென உணராத உறவுகொண்டாடு
தல் பெரும்பாறும் மனார்த்தன்மையே யாதலால், பெண்பாறும் மூன்றினினைப்
படுத்தி இது கூறினார். மறுமையும் என்ற உம்மையால், இம்மையிலேயல்லா
மல் என்பது விளக்கப்பட்டது. உம்மை - இழிவுநிறப்புப்பொருளாதே யாதல்
வேண்டும்; ஒருவர் உயிர்வாழ்ந்திருத்த பொழுதிலெல்லாம் இவ்வாமல் அவன்
இறத்தின்பு என்றபடி. இனி, உம்மையை ஒன்று என்பதனோடு கூட்டலு
மாம். எழுத்த என்பது, 'எழீஇ' என விளக்கப்பட்டு அனபெடுத்தது; சொல்
வினையனபெடை. எழீஇ - எழுத்த; மகிழ்ச்சியோடு தலபெடுத்த என்ற
வாறுமாம்.

“உத்தமே வ்யஸேகாவ தார்பிகே ஸத்ருஸ்கோடே-ராஜதவாஸோம்ஸரா
சேயஸ்திஷ்ட திஸபாந்தனா” என்ற வடதுன்மேந்தனன் உணரத்தக்கது. (க)

உரு. விருப்பிலா ரில்லத்த வேறிருந் துன்னும்
வெருக்குக்கண் வெங்குருகி வேம்பாம்—விருப்புடைத்
தன்போல்வா ரில்லுட் டயங்குநீர்த் தன்புறவை
பென்போ டுண்பந்த வயிற்று.

(இ - ள்.) விருப்பு இவரீ இல்லத்த - (தன்மேல்) அன்பில்லாத பிராத
கீட்டிலே, வேறு இருத்த உன்னும் - தனியேயிருத்த உன்னுனென்ற, வெகுரு

கண் வெம் கருகை - பூணயின்சென்போல் ஒருவகைப் பனபனப்பையுடைய கடுகிற பொரிக்கறியுணவும், வெம்பு ஆம் - வெம்புபோலக் கைப்புடையதாம்; விருப்பு உடை தன்போல்வார் இல்லுன் - (தன்மேல்) அன்புடைய [தன்ருளுடொத்த] தமாத விட்டிலே, (உண்ணப்படுகின்ற), தங்கு நீர் தன் புற்கை - தெளிவான நீர்வடிவமாயுள்ள குளிர்த்த புல்வளிகெட்டமும், என்போடு இயைந்த அயிழ்த - உடம்பிற்கு ஒத்த அமிருதமாகும்; (எ - து.)

அமிருதம்போ வினியதா மென்றபடி. உவமையணி. இக்கருத்த, இவ்விதிகாரத்த ஆறு எழாம் பாட்டுக்களோடு ஒத்தது.

வேறிருத்த என்பதில், அன்பிற்குத் தக்க உபசாரம் பெருமவிருத்த என்னும் பொருளுக் தோன்றும். வேருரு + கண் = வேருக்குக்கண்; வேற்றமைப்புணர்ச்சியில் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுக்காதக் கைவெற்று இரட்டித்து; “வெறுவோ டுயிர்த்தொடர்க் குற்றகாக்களுன், டறவெற்றிரட்டும் வேற்றமைமிகவே” என்ற கண்கூர் குத்திர்த்த ‘மிகவே’ என்றது காண்க. கடுகையே ஒருகவையாதலால், “வெக்கருகை” எனப்பட்டது. விருப்புடைய தன்போல்வார் - ஒருவரோ டொருவர் அன்புடையா டொன்றபடி. தங்குநீர் தன்புற்கை - பருக்கையற்ற உழ். என்பு - உடம்புக்குச் சிணையாடுபெயர்; “என்பு முரியப் பிறர்க்கு” என்ற நீதிக்குறளிற் போல. வேறிருத்த - பிறரோடொப்பப் பத்தியிலில்லாமல் சிறப்பாகத் தான் தனியேயிருத்த என்றும் சொன்னலாம். கருகை புற்கை என்றவற்றில், முறையே உயர்வுநிறப்பு இழிவுநிறப்பு உம்மைகள் விளர்த்தால் தொக்கன. அயிழ்த - அமிருதம்; வடசொல்; மாணத்தைத் தவிர்ப்பது.

இப்பாட்டின் இரண்டாமடியின்போலவே மூன் டொன் டொன் டொன் இரண்டாமடியினும் ‘வெக்கருகை வேம்பாகும்’ என்னும் உபமானம் வந்தனது. (௪௦)

உஉ - ஆம், அதிகாரம்.—கட்டாராய்தல்.

அக்தாவது - சிறந்த இலக்கணமுடைய கடுகெதிரை இன்னொன்று ஆராய்த்த அறிதல். ஒருவன் குணங்களை ஆராயாமல் அவருடைய விரைந்த எட்டிக்கொண்டால் அதனூற் சிவசம்பவங்களில் நீங்குநேரு மாதலானும், குற்றங்கள் பின்பு அவகைவிதெல் குற்ற மாதலானும், எட்டிக்கொள்ளு மிடத்தக் குழப்பிதப்பும் ‘குழக்கமும் குணமும் உடைமையைப்பற்றி எஞ்சு ஆராய்த்த எட்டிக்கொண்டகடவன் என்பதாம். ஒருவனுக்கு இன்பதன்புகள் கைத்தவிடத்த வந்த உறவினர்போல உறவுபவர் என்பாரதலால், இது கற்றந்தழுவலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

எட்டி - இங்கே, எட்டிபுடையார்க்குத் தொழுகாடுபெயர்.

உகக. கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கெண்மைபெஞ் குணத்துக் குருத்திற் கருப்புநின் நற்றெ—குருத்திற் கெறிச்செலத்தின் தன்ன தகைத்தரோ வென்று மதுர மிலானர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) அருத்த உணர்ச்சு - (தூக்கனின்) உட்பொருளை அறிவாவின்து, அத்து அறிந்தார் - படித்தது தேர்ந்தவர்களது, கேண்மை - கிரேகம், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், குருத்தின் அரும்பு தின்று அந்து - துணிக்ஞுருத்தி விருத்து (அடியவராயின்) அரும்பைப் கடித்தத்தின்ருற்போதும் [வரவாஇவ்வமைதரும்]; என்மும் - எப்பொழுதும், மதாம் இம் ஆளர் தொடர்பு - (உவ்வியறிவாபி) இவ்வியதன்மை யில்காதவர்களது கிரேகம், குருத்திற்கு எதிர்ப்பெய்தின்று அன்ன தகைத்த - (அச்சமும்பெய) குருத்திற்கு எதிரோசெல்லும்படி [அடியிலிருத்து] (துணிகவராயின்) தின்ருற்போன்ற தன்மையைபுடையது [வரவாஇவ்வமைதரும்]; (எ - து.)—அரோ - ஈற்றகை தேற்றமுமாம்.

இதனும், கிரேகிச்செத்தகவரும் கிரேகிச்செத்தகாதவரும் இன்னாரைச் சுறுப்பிட்டது.

அறிவுடைவாரும் அறிவுடைவாருஞ் செய்த எப்பு முன்சுருத்திப் பின்பெருகுதற்கும், அறிவினாதாரும் அறிவினாதாருஞ் செய்த எப்பு முன் பெருதிப் பின் சுருக்குதற்கும் காரணம், தம்முள் ஒருவர் ஒருவருடைய குணத்தை முன் அறிவாமையும் பின் அறிதலுமாம். மேல் உவ்வியென்னும் அதிகாரத்தில் “உயிர் கடற் தன்செர்ப்ப அற்றறிந்தார் கேண்மை, துணியிற் கரும்புதின் றற்றே - துணிகிச்சித், துரித்தின் தன்ன தகைத்தரோ பண்பினா, ஈரயி னாளர் தொடர்பு” என்றதிலும் இக்கருத்தே கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை “கிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறையதிப், பின்னீர பகைதயார் எப்பு” என்னும் திருக்குறையினாரும், “பெரியவர் கேண்மை பிறையோல ஈரனும், வரிசை வரிசையா எத்தம் - வரிசையாங்க, வானார் மதியம்போல் கவகனும் தேயுமே, தானே கிறியார் தொடர்பு” என்னும் காலடியாரோடும் ஒப்பிடுக. பயனுடையனாய். அரும்பை துணியிலிருத்த தின்ருல் வரவா இன்னகையிருத்தலும், அடியிலிருத்த தின்ருல் வரவாச் சுவை குறைதலும் இயல்பு.

உணராவின்து என்ற விசேஷண வினைபெச்சம், உணர்ச்சு என இறந்தகால வினைபெச்சமாகத் திரிந்தது; “தெய்வத் தொழாஅன் கொழுந்தொழுதெழு வான்” என்பதில் ‘தொழுது’ என்பது போல. அருத்த உணர்ச்சு - தமது அருத்திருத்த் தேன்பெய் தூக்கி இன்னகையெய்ந்து அறிந்த என உரைத்தல், நெப்பு. அறிந்தார் - காரியாவாரியக்கினை அறிந்த விவேகிக் கென்றபடி. மதுரம் - வடசொல்.

“இகோகாரத்தாராய்? பர்வணியர்வணி யது ரணயிடுறாய்—தவதத் தவ்வுகைமதீ விபீதாரத்தவிபீதா” என்னும் சரணாகம் ஒப்பு கோக்கத் தக்கது.

(ச)

உகை. இற்பிறப் பெண்ணி யிடைதிரியா ரென்பதோர்
ஈற்புடை கொண்டகை யல்லது—பொற்கெழ
புனலொழுதப் புள்ளியும் பூக்குன்ற ஈட
மணமதியப் பட்டதொன் றன்று.

(இ - ன்.) பொன் - பொன்னோடுகூடிய, சேழ் - எல்ல விரமஞ்ள, புனல் - தன்னீர், ஓழுக - பெருக, புன் இரியும் - பறவைகள் ஒழிதற்கு இடமான, பூ குன்றம் - அழகிய மலையையுடைய, கரட - பாண்டியகாட்டையுடைய அரசனே!—(உயர்கூழப்பிறந்தவர்), இல் பிறப்பு எண்ணி - 'தமது உயர்கூழப் பிறப்பை நினைத்து, இடை திரியார் - கடுவிலே (தமது கற்குணத்தினின்று) மாறுபடார், அன்பது ஓர் கல்புடை - என்று சொல்லப்படுகதொரு கல் தன் மையை, கொண்டமை அல்லது - (தாம் கிடுகிடுப்பதற்கு ஒரு கல் காரணமாகக்) கொண்டது மாத்திரமேயல்லாமல், மனம் அறியப்பட்டது ஒன்று அன்று - (பிற ரொருவருடைய) மனநிலை (ஒருவரால் உட்புகுத்து) அறியப்பட்டதென்பதொரு தன்மையதன்று; (அ - து.)

ஒருவர் மற்றொருவருடைய மனநிகழ்ச்சியைப் பிரதிபலிப்பதாக உண்மை பொருத்த அறிவது அசாத்திய மாதலால், உயர்கூழப்பிறந்தவர் தமது உத்தம குணத்தை எப்பொழுதும் இடையிலே மாறவிடான்பதொருதுதிபத்தி கற் குழப்பிறந்தவருடன் உட்புகுக்கொள்ளவேண்டுமென இதை உற்பத்தி.

கீழ்ப்பாட்டில் உட்பிற்குக் கல்லியறிவு ஒருகூண மென்றார்; இப்பாட்டில் உயர்கூழப்பிறப்பும் ஓர் இலக்கண மெனப்பட்டது.

தெளிவான அழகிய அருவிகீர்வெள்ளம் மேனின்ற வழித்துபாயும்பொழுது பொன்றை அடித்துக்கொண்டு ஓடிவருதலால் அதனைக்கண்டு இது யாதோ எனப் பறவைகள் அஞ்சி ஒடுகின்றன என்று மனையைச் சொப்பித்தவாரும். (உ.)

உ.உ. யானை யானையவர் கண்பொரீஇ கரையானையர்
கேண்டமை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
யறிந்தறித்தும் பரகணையே கொள்து மெறித்தவேண்
மெய்ப்பதா வால்குழைக்கு கரய்.

(இ - ன்.) யானை அணையவர் - யானையைப் போன்றவர்களது, கண்பு - கிணை கத்தை, ஓரீஇ - விட்டு, கரய் அணையர் - கரையப்போன்றவர்களது, கேண்டமை - கிணைகத்தை, கெழீஇக் கொளல் - சேர்த்துக் கொள்ளுதல், வேண்டும் - தகுதி: (கணினில்),—யானை,—அறித்த அறித்தும் - பலகாலம் பயின்றிருத்தும், பரகணையே - (தனக்கு உணவு முதலியன கொடுத்துக்காத்திடும்) பரகணையே, கொள் ளும்—; கரய்—, அறித்த வேல் மெய்ப்பது ஆ - (தண்ணையுடையவர் தன்மேற் றொத்து) அறித்த ஆயுதம் தன் உடம்பில் கைத்துள்ளவாயிருத்தலையும், வால் குழைக்கும் - வானைக் குழையவைத்து ஆட்டிக்கொண்டு தன் எளிமையையும் அன்புடைமையையும் காட்டித்தும்; (அ - து.)

பலகாலம் தம்மாந் பற்பலவுதவினைப் பெற்றிருத்தும் அவற்றை வெல்லாம் அடிபொடி மறித்து தம்மிடம் பாதுகாத்தும் ஒருபொழுது கோபத்துக்குக் காண மொன்று காணப்பட்டதாயின் அதனையே பிரதானமாகக்கொண்டு எப்பொழு தும் மனத்திலே மறவது அடக்கிவைத்திருத்த சமயம்பார்த்த அழிக்குத் தன் மையரோடு கிணைக்குப்பலகாலது; தம்மாந் செய்ப்பட்டவரும் பெரிய அப

காங்கன் பணத்தையும் மறத்திட்டுத் தம்மால் முன்பு ஒருகாலத்துச் செய்யப் பட்டதொரு நெய் உபகாரத்தை உன்னத்திற்கொண்டு பாராட்டும் இயல்பினருடனே நெனக்கவேண்டுமென்பதாம். ஏதுவையோடு சேர்த்த உபவியாயினி.

ஒருவி, ஓசுவி என்னுஞ் சொற்கள் விசாரப்பட்டு 'ஓர்'இ, 'ஓசு'இ என அனபெய்தன; சொல்விசையனபெடை அறிந்தறித்த - அருக்கு, மிகுதிப் பொருளது. தேவ் - ஆயுதமென்னுமாதிகையாய் நின்றது. பரிசு, காப் - இவை, இவ்ருத்தகாட்டிய குணத்துக்குமாத்திரமே நெயர்க்கும் பெரியோர்க்கும் முறையே உவமை. வேண்டும் - தேற்றப்பொருளதோர் விவக்கோன்.

இங்கே கன்றிமறவாத கருணாமூடையோர்க்குத் தாழ்த்த மிகுமகைய கைய உவமைகூறியது, இழிவுவமைக்குற்றத்தின்பாற்படாது; "மிகுதலுங் குறைதலுங் தாழ்த்தலு முயர்ந்தலும், பான்மாதபடுதலும் பாருபடுதலும்" என்ற தன்மையலங்காரஞ்ஞாந்தாலும், அதன் உவமாவதும் உயர்ந்தபொருளை இழிந்த பொருளோடு உவமித்தல் புன்புலவர் புணர்ச்சுக்கால் நெய்பின்மை தெரிந்த ஆண்டுதோர் குற்றமென்று தன்எப்படுதலும், அதுவே கன்புலவர் புணர்ச்சுக் கால் நெய்ப்புடைமை தெரிந்த ஆண்டுதோர் குணமென்று கொள்ளப்படுதலும் காண்க. இவ்வாறு கல்விசைப்புலவர் செய்யுள்களில் வருகண கண்டுசொன்ன. (௧)

உகச. பலகாலும் பக்கத்தா ராயினு நெஞ்சிற்
சிலகாலு மொட்டாரோ டொட்டார்—பலகாலு
நீத்தா ரென்கை விடனுண்டோ தந்நெஞ்சத்
திபாத்தாரோ டுயர்த்த தோடர்பு.

(இ - ள்.) பல காலும் - பலநாளும், பக்கத்தார் ஆயினும் - தமதுபக்கத் தினையே வாழ்த்துக்களையுள்ளும், நெஞ்சில் ஒட்டாரோடு - மனத்திற் பொருத் தமில்லாதவர்களுடன், சிலகாலும் - சிலகாலாயினும், ஒட்டார் - சோமொட்டார், (அறிவுடைபோர்); தம் நெஞ்சத்த - தமது மனத்தினே, யாத்தாரோடு - (அன் பார்) உட்ப்பட்டவர்களுடனே, யாத்த - கொண்ட, தொடர்பு - நெனக்கதை, பல காலும் நீத்தார் என - (அவர்) பலகாலமாய் (ந் தம்மை) விட்டுக்கொண்டு வருதி, கைவிடல் உண்டோ - (அறிவுடைபோர்) நீக்கவிடுதல் (உணர்ந்தில்) உண்டோ? [இவ்வெ யென்றபடி]; (எ - று.)

நெனக்கத்தக்கும் நெனாமில்லாமெக்குங் காரணம், எப்பொழுதும் அருவி விருத்தலும் இவ்வாயை மன்ற; மனங்கலத்திருத்தலையா மென்பதாம். நெஞ்ச் தாத்தினுள்ள ருரியகுவி தாமகாமலர்க்குத் நெனக்கும், எப்பொழுதும் அரு வினெயுள்ள தவையுடனே அதற்குத் நெனக்கமில்லாமையுங் காண்க.

பலகாலும், சிலகாலும் என்ற உவமைகள் - முறையே, உயர்வுநெய் இழிவு நெய்புப் பொருளான; இந்த உவமைகள் - முறையே காலினது மிகுதியையும் குறைதலையும் விளக்குவன. பக்கம் - படிமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. நெஞ்சத்திற் சிலகாலும் ஒட்டார் என எடுத்து, மனத்திற் சிலகாலாயினும் ஒன்று உடர்பு. எனவும் உணர்த்தலாம்.

உகடு. கோட்டுப்புப் போல மலர்ந்துபிற் கம்பாது
வேட்டதே வேட்டதா ஈட்டாட்சி—தோட்ட
சுயப்புப்போன் முன்மலர்ந்து பிற்கம்பு வாரா
ஈயப்பாரு ஈட்டாரு மில்.

(இ - ன்.) கோடு பூ போல - மரக்கிளைகளிலுண்டாகின்ற மலர்போல,
மலர்ந்து - (முன்னே முடி) மலர்ச்சிபெற்று, பின் கம்பாது பின்பு (அம்மலர்
ச்சி) குவிபாமல், வேட்டதே வேட்டது - (முன் ஒருவரோடொருவர்) விருப்பம்
கொண்டதேவி விருப்பமாயிருப்பது, ஈட்டி ஆட்சி ஆம் - சினேகதருமத்தைச்
சாத்தலாகும்; தோட்ட சுயம் பூ போல் - தோண்டப்பட்ட நீர்நிலையிலுண்டா
கிற மலர்போல, முன் மலர்ந்து - முதலில் (முடி) மலர்ச்சிகாட்டி, பின் கம்பு
வாரா - பின்பு (அம்மலர்ச்சியொழிந்து முடிக்கு) சருக்குபவர்களை, ஈயப்பாரும் -
விரும்புபவர்களும், ஈட்டாரும் - சினேகிப்பவர்களும், இல் - இல்லை; (அ - து.)

உவமையணி. கோட்டுப்பு, கொடிப்பு, நீர்ப்பூ, புதற்பூ எனப் பூ வான்கு
வகைப்படும்; நிலப்பு: என ஒன்று கூட்டி ஐந்தென்பாரு முள். ஆம் - ஆரு
மென்பதன் விவரம். தோட்ட - தோடுகளை யுடைய எனவும் உரைக்கலாம். (இ)

உககை கடைபாபார் ஈட்டிற் கழுக்கிளைய ரேனை
பிடைபாபார் தெக்கி னனைபர்—தலைபாபா
சொண்ணரும் பெண்ணைபோன் திட்டஞான் திட்டதே
தொன்மை யுடைபார் தொடர்பு.

(இ - ன்.) கடை ஆயர் - சீழ்ப்பட்டவர்கள், ஈட்டில் - சினேகதருமத்
தில், கழுக்கு அனைபர் - பாக்குமரத்தை ஒத்திருப்பர்; என இடை ஆயர் - மத்தை
சுத்திதாமானவர், தெக்கின் அனைபர் - தெண்ணைமரத்தை ஒத்திருப்பர்; தலை
ஆயர் - முதல்தரமானவர்களாகிய, தொன்மை உடைபார் - பழமையென்றும்
பெருஞ்ஞாந்தையுடைய மேன்மக்களது, தொடர்பு - சினேகம், என் அரு
பெண்ணை போன்று - நினைத்ததற்கும் அருமையான (நெய்யுடைய) பனை
மரத்தை ஒத்து, திட்ட ஞான்று திட்டதே - ஈட்ட அக்காலத்தில் ஈட்டதன்மை
யதே; (அ - து.)

பாக்குமரம்போல ஒருவன் உபசரித்தலிற்றதும் பயன்செய்பவன் அதமர்,
தெண்ணைமரம்போல இடையிடையே உபசரிப்பில்லாமற்போலுந் பயன் செடு
பவர் மத்தியமர், பனைமரம்போல முதலில் ஈட்டது மாதிரியேயன்றிப் பின்பு
ஒருவாலத்திலும் யாதோருபசரிப்பையும் வேண்டாமல் என்றும் ஒரு படிப்
படப் பயன்படுபவர் உத்தமர் என்பதாம். “உத்தமர்தா மீயுமிடத் தோக்குபின்
போல்வரே, மத்தியமர்தாந் தெக்குநனை மாணுவரே - முதல்தலும், ஆங்கழுக்கு
போல்வ ரதம ரன்கரே, தேங்கதலியும் போல்வார் தேங்க்து” என்றும் நீதிவேளை
பாடலையுள் காண்க. உவமையணி.

சுருகு - சரமுகம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. தெக்கின் - இன்சாரி
ஈயநிதிக இரண்டனுருபு தொக்கது. பின்னிரண்டடிக்கு வேறுவகையாக அம்

வயிற்றுப் பொருளுரைப்பாரு முன்; அது பொருத்துமாயிற்சொக்க. பழமை பாவது - ஒருகாற்செய்த ஈட்டைப் பலகாலம் பாராட்டுத் தன்மை; இனி, பாம் பரையாவதும் கற்குண மென்றும் சொன்னாம். (க)

உக௭. கழுநீருட் காரடகெனு மொருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளி னாயித்தாம்—விழுமிய
ருய்த்துவைபார் வென்சோறே பாயினு மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரம் காய்.

(இ - ன்.) கழு நீருள் கார் அடகு எனும் - அளிகெழுவிவ கீரிற் சமைத்த கறத்த இலக்கறியே பாயினும், ஒருவன் - ஒருத்தன், விழுமிது ஆ கொள்ளின்-நெத்த அன்புடையதரச (க்கொடுக்க)ப் பெற்குல், அயிழ்து ஆம் - (அது) அயி ருதம்போ விள்கவையதாலும்; விழுமிய - நெத்த, ருய் - தானித்த கறிகளோடும், தவை - துவையல்சோறென் கூடி, ஆர் - கிதைத்த, வென் சோறே ஆயினும் - வெண்மையான கல்விசிச்சோறே யானாலும், மேவாதார் கைத்த உண்டல் - தன்னைச் சொனியாதவாறு கையிலுள்ளதை உண்ணுதல், காஞ்சிரம் காய் - எட்டி மரத்தின் காவைத் தின்பதபோல இன்னுதலும்; (எ - து.)

இக்கவியின்பகுலத்தே கீழ் அதிகாரத்து க, எ, ஈ - மூன்றுபாடல்களிற் உற்பபட்டது.

கழுநீர் - கழுவுநீர் என்பதன் விசாரம்; வினைநோகை. சோறேபாயினும் என்றதினுள்ள காரமும், உம்மையும் - உயர்வுநிறப்பு. கைத்த - பொருள் என்றபடி. (எ)

உக௮. நாபக்காற் நெறுவிரல்போ னன்கனிவ ராயினு
மீக்காற் துணையு முதவாதார் ஈட்டென்னுஞ்
செய்த்தானுஞ் சென்று கொணர்வென்டுஞ் செய்விரைக்கும்
வாய்க்கா லிணையார் தொடர்பு.

(இ - ன்.) நாப் கால் நெறு விரல் போல் - காயின் கால்களினுள்ள நெறு விரல்கள்போல, கன்ரு அணிவர் ஆயினும் - மிக அருகில் கெருங்கியுள்வானா லும், ஈ கால் துணையும் உதவாதார் - ஈயின்சாலனவாறிலும் உதவிசெய்வாதவர்க ளது, ஈட்டி - சொனம், என் ஆம் - பாதுபயனுடைத்தாம்? [ஒரு பயனும் உள் ளதன் நென்றபடி]; செய் வினைக்கும் - கழனிவைப் பயிர்வினையும்படி செய்கின்ற, வாய்க்கால் - நீர்க்கால, அணியார் - ஒத்த மிக உதவுவார்களது, தொடர்பு - சொனக்கதை, செய்த்து ஆனும் - தாத்திதுள்ளதாயினும், சென்று -கொணர் வெண்டும் - போய்ப் பெறவெண்டும்; (எ - து.)

'அணியாராயினும்' என்ற உம்மை - உயர்வுநிறப்பு. 'நக்காற்றுணையும்' என்ற உம்மை - இழிவுநிறப்பு. 'செய்த்தானும்' என்ற உம்மை - உயர்வுநிறப்பு. நக்கால் என்றது, இச்செ நெறுவிற்கு எடுத்துக்காட்டுவதோ ளாவது; "நச்சிதகன்னதோர் தோலறியும்" என்றவிடத்த 'நச்சிதரு' போல. ஈ - பெயர்ச்சொல்; ஒருபதவை. செய் - கழனிபாதலை 'கன்செய்,' 'புன்செய்' என வழக்கினும் காண்க. வாய்க் கால் - நீரோடும்சால். (அ)

உருக. தெனிவிவார் ஈட்டிப் பகைகண்டு சாதல்
வினிவா வருகோயி னன்றா—வினிவ
விசுழ்தலிற் கோற வினிதேமம் தில்ல
புகுழ்தலின் வைதலே என்று.

(இ - ன்.) 'தெனிவு இவார் ஈட்டின் - தெனிவான அறிவு இல்லாதவர்க
றுடன் கொள்ளுஞ் சேகந்தைக்காட்டிலும், பகை - (அவருடைய) விநோதம்,
என்று - கல்வது; வினிவா வரும் கோயின் - எவ்வுபாயத்தானும் திராமல் கீழித்து
வருகிற விவாதினையக்காட்டிலும், சாதல் - இறத்தல், என்று - கல்வது; அனிய
இசுழ்தலின் - (ஒருவனதுசெஞ்சும்) மிசப்புண்படும்படி கித்தித்தலிக்காட்டிலும்,
கோறல் - கொல்லுதல், இனிது - கல்வது; இல்ல புகுழ்தலின் - (ஒருவனிடத்து)
இல்லாத குணங்களைச் சொல்வித் துதித்தலிக்காட்டிலும், வைதலே - திட்டி
கலே, என்று - கல்வது; (எ - து.)

முடனுடைபபகைமையார் பெரும்பாறுத் தன்பமே உண்டாகாத; ஒரு
நால் உண்டானாலும் அது எனினில் ஒழித்தற்குச் சுறுபதாயிருக்கும், அங்ஙன
மன்றியினும் அசனுவல்களாகும் தீங்கினும் அவனது கண்பினு துண்டாகும்
தீங்குகள் மிசப்பலவாம். ஆதலின், 'தெனிவிவார்ஈட்டிப் பகைகண்டு' என்றார்.
'சாதலினின்றொழிதல்' என்றபடி ஒருவனுக்கு எல்லாத்தன்பங்களினும்
கிச்சதெனப்படுகிற மாணவேதனைகளைத் திராதவிவாதினினும் என்று என்றது,
ஆதாமான உடம்பு கீங்கியவாறே உயிர்க்குத்தன்பதகர்க்கி இன்றாமாதலின்.
மாணத்தன்பத்தினும் மிகுந்த தன்பத்தைத் தருவது கித்தனை என்பது, மூன்றாம்
வாக்கியத்தின் கருத்தது. 'இல்லபுகுழ்தலின் வைதலே என்று' என்றது, இல்லாத
தைச் சொல்விப் புகுழ்தலின் இழிவை வினக்குதற்கு.

தெனிவு இவார் - ஆராய்ந்து தேறி கம்பப்படாதவ கொண்டுக் கொள்ளலாம்.
வினிவா என்பதைப் பெயர்கொச்சமாகக்கொண்டு, மேல் அரு எனப் பதம்பிரித்து,
கீழ்க்கு அருமையான வேபென்றும் கொள்ளலாம். மந்து-அகை. இல்ல-பெயர்.

அதிகாரம் ஈட்டாரசாய்த லாதலால், முதல்வாக்கியத்தை உபமையாகவும்,
மந்தைமுன்றையும் உபமையாகவும் கொள்க. (க)

உஉஉ. மரீஇப் பலகோடு பன்னாண் முயங்கிப்
பொரீஇப் பெருட்டக்காரக் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ யுயிர்செகுக்கும் பாம்பொடு மின்னா
மரீஇஇப் பின்னைப் பிரிவு.

(இ - ன்.) பலகோடு - அநேகம்பெயருடனே, மரீஇ - சேர்ந்த, பல் காள் -
அநேககாட்சை, முயங்கி - கலந்த, பொரீஇ - (தம்முணமும் அவர்குணமும்)
ஒத்த, பொருள் தக்கார் - கண்குமிக்கும் பொருளாகத் தக்கவர்களே, கோடலே -
நேனாக்குசெய்தகொண்டலே, வேண்டும் - தருகி; பரீஇ - ஈடித்த, உயிர்
செகுக்கும் - உயிவையொழிக்கின்ற, பாம்பொடும் - பாம்போடாயினும், மரீஇ -
நேனாக்குசெய்து, பின்னை பிரிவு - பின்பு அதனை விட்டுகீழ்க்குதல், இன்னு - தன்
பந்தருவதாம்; (எ - து.)

தூக்குணமுடையவரோடு சேகஞ்செய்த பிரித்தாலும் மனவருத்த முண்டாமாதலால், பின்னொருகாலத்தும் பிரியவேண்டாதபடி முன்னமே ஒரு வரிடத்தான் குணத்தைப் பழகிப்பார்த்தறித்த சினைக்காவேண்டு மென்பதாம். இச்செய்யுளில் முந்தின வாக்கியத்திற் கூறிய நித்தாந்தத்திற்குப் பிந்தினவாக் கியத்திற் காணத்தாட்டி நிறத்தினையெய்தல், எதுவனா.

மருவி, பொருவி, பரிந்து என்னும் இறந்தகால வினைபெய்ச்சங்கள் - மரீஇ. பொரீஇ, பரீஇ என விகாப்பட்டு அனபெடுத்தன; சொல்விசையனபெடை, காண்காமடியில், மரீஇஇ - காணபெடை; காணுமாத்திரை. பொருட்டக்கார் - உபயோகமாகத் தக்கவர் பாம்பொடும், உம்மை - இழிவுநிறப்பு இன்னு என பதை இன்னுது என்பதன் ஈறுதொகுத்தலாகவாயினும், பிரிவு என்பதைப் பன்மை குறிக்கும் பால்பகாவகிற்றிணைப் பெயராகவாயினும் கொள்ச. தக்கார்க் கோடல் என்பதில், உயர்நினையிற்ற காத்தின்முன் வன்மைபிக்கது, இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை யாதலின்.

இச்செய்யுளில் காண்குஅடியிலும் எதுவையில் உயிரானபெடை வந்தது, அனபுத்தொடை.

“கடிப்பிரியேயல்,” “இணக்கமறித்தினங்கு” என ஒவ்வையாரீ உறியதும் இக்கருத்தேபற்றியாம். “விவக்கேயுத் தம்மோடுடனுறைதன்மேவுத், கலத்தாராக் கைவிடுதலெல்லா—விவக்கேயுவி, தாஅயிழியும்கைகாடவின்னுதே, பேளையோடா னும் பிரியு” என்னும் பழமொழிக்கேய்யுள் கோக்கத்தக்கது.

“யன்யகஞ்ஞாயதே ஸீலம் கருலம் கச ஸம்ஸாரடி - கதேகணங்கதிம்ஞர் யாத்” என்னும் வடநூல் மேற்கோள் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

[தொல்காப்பியம்-எழுத்தந்திகாசம் - நான்காப்புது-க] “நீட்டம்வேண்டி னவ்வன புடைய, கட்டி பெழுத லென்மஞர் புலவர்” என்னுஞ் குத்திர லுரையில் ஆசிரியர் கச்சினுர்க்கினியர் கூறமாறு:—“அவ்வனபுடைய” எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனால் இவரும் காணுமாத்திரையுக் கொண்டார். என்னை? இவ்வாசிரியரை ‘முத்தநூல்கண்டு’ என்ஞாரசலின். மரபுரணத்தா “செய்யுட் கோசை சிதைபுக்க லீரனபு, மையப்பாடின்றி பரிணாமம்—மையி ரொந், நின்றியுஞ் செய்யுட்செடி. னென்றை புண்டாக்கு, குன்றுமே லொத்தன புன் சொன்” என்ற குத்திரத்தான் அவர்கொண்ட காணுமாத்திரையுமும் இவ்வா சிரியர்க்கு ஒதல்வேண்டுகலின். அது, “தாஉத்திம்புதைத்தொல்விசம்பு,” “பேள எத்ததுக்கொல்,” “செருஅஅவ்வாழியகெஞ்சு,” “இலாஅஅர்க்கெவ்வத்தம,” “விளாஅஅய்ச்செய்யாமகந்து,” “மரீஇஇப் பின்ணைப்பிரியு” எனச் சான்றோர் செய்யுட்கொல்லாம் காணுமாத்திரை பெற்றுநின்றலின். அன்றி, முன்முமாத்திரை பெற்றனவேல் ஆசிரியத்தனை தட்டிச் செப்பலோசை செமையிற்று. இங் கணம் அனபெடாதகின்ற ஆசிரியத்தனைதட்டிநிற்பன கலிக்குஉறுப்பாசிய சொச் சுவெண்பாச்சன் இவையல்லனவென்று உணர்ச.”—என்பது.

இனி, தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியளில் “கேந்தியிந்தி” என்னுஞ் குத்திரத்தின் (சி. வை. தாமோதரம்பின்னையவர்கள் அச்சிட்ட) உரையில் “உருஅ

பால்] உக - ஆம் அதிகாரம்.—உட்பிரிழைபொறுத்தல். ௧௮௧

ரீக்குறையே யுணர்ப்பாய் கடனெச், செஞாய் வாயிய செஞ்சு" எனவும், 'சலாஅத் தினிகழயுங் காணச நாட, விவாஅர்க் கில்லாத் தம்" எனவும், தரிசுவகை யின்றி ழீத்தன" என்றும், "தாவும் போக்கும்" என்ற சூத்திரத்தின் உரையில் 'இங்ஙனம் பாடுவதுபாடையின்கேறே "உரு அர்க்குறையேயுணர்ப்பாய் கடனெச், செஞாய் வாயிய செஞ்சு" என்பதை வேண்பா எஃபாமாயிற்றேன்பது' என்றும் காணப்படுவதை உற்றுநோக்குமிடத்து, செய்யுளியலுக்கு ஐ. பின்னர்பவ ர்கள் அச்சிட்டுள்ள உரை "நீட்டம் வேண்டின்" என்றுஞ் சூத்திரத்தின் சச்சி னுர்க்கினியருளாயோடு மாறுபடுதலின், அவர்கள் அச்சிட்டுள்ள செய்யுளியலுரை சச்சினுர்க்கினியருளாயல்ல வென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. (௧௦)

உக - ஆம் அதிகாரம்.—உட்பிரிழைபொறுத்தல்.

அக்தாவது- தம்மாநீடுகெடுக்கப்பட்டாரிடத்து உன்னவாரும் பிழைச னைப் பொறுத்தல். ஆராய்ந்து நிகெடுக்கப்பட்டாராயினும், பொறுக்கப்படுங் குற்ற முடையாராதலானும் விதிவசத்தானும் உரிமையாலும் அச்சட்டார் தமக்குப் பிழை சனைச் செய்தல் உடும்; அவற்றைப்பொறுப்பது அவரைச் சிகெடுச்செய்தாரது கடமையாம்; ஆதலின், இங்ஙனதிகாரம் எப்பாராய்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது. எப்பு - எட்டார்க்குத் தொழிலாகுபெயர். பிழை - முன்னிலைத்தொழிற்பெயர். திருக்குறளில் 'எட்டாராய்தல்' என்றும் அதிகாரத்தின்பின் 'பழமை' என்றும் அதிகாரத்தை வைத்ததற்குப் ஸரிமேலமுன் இக்காரணமே கூறிப்போந்தவாறு காண்க.

உ.உக. எல்லா ரொன்றா நனிவிரும்பிக் கொண்டாரா

யல்லா ரொனிது மடக்கிக் கொணல்வேண்டு

செல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு தரைபுண்டு

புல்விதழ் பூவிற்கு முண்டு.

(இ - ள்.) எல்லாள் என்ற தாம் நனி விரும்பி கொண்டாரா - எத்தனை எத் தென்பையுடையாரென்று ஆராய்ந்தறித்து தெளிந்த தம்மால் மிகவிரும்பிக் கெடுக்கெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவரை, அல்லாள் எனினும் - (பின்புநுகரலத்தில் முன்பு தாம் தெரியபடி) எத்தனை எதென்பவை யுடையவ ரல்லாதவை கொண்டு காண்டாலும், அடக்கி கொணல் வேண்டும் - (அவர்குற்றம்செய்து பிறர் அறிபக் கூறி வெளிப்படுத்தாமல் தம்முனத்திலேயே) அடக்கிவைத்துக் கொள்ளுதலே தகுதி; (ஏனெனின்),—செல்லுக்கு உயி உண்டு - (பாவாராலும் உணவின்பொரு ட்டி மிகவிரும்பிக்கொள்ளப்படுகிற) செல்லுக்கும் (பயனற்ற) அதன் உயியாகிய, குற்றம் உண்டது; நீர்க்கு தரை உண்டு - (பாவாராலும் பாணத்தின்பொருட்டி மிக விரும்பி காடியுடையப்படுகிற) நீருக்கும் தரையாகியகுற்றம் உண்டது; பூவிற்கும் புல் இதழ் உண்டு - (நிறப்புகடைய) மலருக்கும் (பயனற்ற) அதனை மேல்தழவி யுள்ள புறவிதழாகியகுற்றம் உண்டது; (எ - து.)

பல நிறத்த குணம்செய்யுடைய உயர்ந்த பொருள்செய்து செல் குற்றம்ச விரும்பவை உணவியல்பே பாதலானும், "குற்றம்பார்க்கிந்தெற்றயில்லை" என்ற படி ஒவ்வொருவரிடத்துங் குற்றத்தைப்போ டுகக்கிணுல் என்பாரில்லையென மாற

லாஹும், தம்மாத் திணைக்கப்பட்டாரிடத்துப் பின்பு காணப்படும் குற்றங்களைப் பெல்லாம் பாசாட்டாமல் அவரிடத்துள்ள குணங்களையே மூக்கியமாகச் சொன்ன வேண்டி மெய்ப்பதாம். அடக்கிக்கொணல் - இரகசியத்தில் அவர்களுக்குத் தாம் அறிவு கூறி அவர்களை அடக்கச்செய்து வைத்துக்கொள்ளுதல் என்றும் உரை கூறலாம்.

பின்னிரண்டுகளில் கூறிய மூன்றுபொய்யானவர்கள் எத்தனைக்குணமுடையாரிடத்துத் குற்றங்கள் காணக்கூடுமென்ற உபமையினை விளக்குதலால், பிறிதுமொழிதல் என்னும் அவர்களாம்; வடதுவார் அப்பாவிக்குட்பாசுநிலை என்பர்.

விருத்திராசன வதைத்ததனால் இத்திரிணத்தொடர்ந்த பிரமத்தியைத் தொலைக்கும்பொருட்டு அவன் அசுவமேதவாசஞ்செய்த திருமாலைப்பூசிக்கவே, அப்பிரமத்தி தேவர்கள் வியமணத்தின்படி காண்கூறாகப்பிரித்த ஒன்றினால் வெள்ளம்பூண்டுவுரும் ஆற்றிலும், மந்திரென்றும் சுவட்டிலிலத்திலும், வேறென்றும் பருவம்வந்த பெண்களிடத்தும், இன்னென்றும் வதைசெய்பவரிடத்தாகு சென்றிருக்கிற தென்றும், வெள்ளத்தில் தகையாடிய பருதியை அக்கொணல் பாவத்தின் அடிவ மென்றும் துல்களில் கூறப்படுகிற வாலாற்றால், நீருக்கு தரை குற்றமாதல் அறிச. “மங்கலமாகி வின்றியமைபாதி, பாவரு மகிழ்து மேற்கொண்ட மெய்கிப், பொருதின் முகமலங்குடையது பூவே” இசனும், பூவின் நெய்ப்பை அறிச.

கணி - விசேஷத்த உரிச்சொல். இரட்டிதமொழிதலென்னும் உத்தியால், புல்லிதல் என்பதற்கு - பண்புத்தொகையாய், இழிவான இசெழன்றும்; விணைத் தொகையாய், தழுவியுள்ள இசெழன்றும் ஒருங்கு உரைகொண்பப்பட்டது: முறையே புண்மையான இசெழன்றும், புல்லிய இசெழன்றும் விரியும். மேல் கன்றியில்செல்வம் என்னும் அதிகாரத்த ஈ - ஆம் பாட்டினுள்ள “சுருத்தசெடு” என்பதனோடு ஒப்பிடத்தக்கது. பூவிற்கும் என்ற உம்மை - இறந்தது தழுவியது. “எஞ்சுபொருட்களவி செஞ்சொலாயித், பித்படக்கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்” என்ற நெல்லுப்பியவிதியால், உம்மையில்காத சொற்கள் முன்னும், உம்மை யுள்ள சொல் பின்னும் வைக்கப்பட்டன. இனி, உயர்வுநிறப்புண்மையாகச் சொண்டு, செல்லுக்கு நீர்க்கு என்பவற்றோடுங் கூட்டலாம். (ச)

உஉஉ. செறுத்தோ துடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டோர்
மறுத்துஞ் செறுசெய்வர் நீர்நகைஇ வாழ்நர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்போ
தாம்நெண்டிச் கொண்டார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) செறு தோறு உடைப்பினும் - (தாங்கள்) அடைத்துத்தோறும் உடைத்துக்கொண்டு போவதாயினும், செம்புனலோடு ஊடார் - கல்லரிருட்டினு றெடுபோமும் கொள்ளாதவர்களாய், நீர் நகைஇ வாழ்நர் தன்னகையப் பயன் படுத்த விரும்பி வாழ்பவர்கள், மறுத்தும் செறுசெய்வர் - மறுபடி மறுபடி துணை இல்லாவி (அச்சினர்)க் கட்டினவையுப்பார்கள்: (அதுபோன்றே),—வெறுப்ப வெறுப்ப

பால்] உக - சூம் அதிகாரம்—அப்பிரிவுபொறுத்தல். உரு

செயிலும் - வெறுத்ததில் குற்றமான அரிபய்க்கை (ஒருவர்) வெறுப்புண்டாம் படி. மிகுதியாகச் செய்தவர்களும், தாம் வேண்டி தொடர் செய்து கொண்டார் பொறுப்பார் - தாம் விரும்பிச் சென்றது செய்து கொண்டவர் (அவரைப் பிழை) பொறுப்பார் (அ - து.)

எதிர்நீக்காட்டிவமைப்பார். செறு தோறு - அடக்குத்தோறு; செறுத் தல் - அடக்குதல்; செறு தோறு - வினைத்தொகை, செறுதவன்பதன் தீட்டல் விசையான தோறு என்பது இடைச்சொல்லாயினும் பெயர்ச்சொல் தன்மைப் பட்டு நிறுவால், செறுதவன்னுள் காலங்காத்தபெயரொச்சம் அநனைக் கொண்டது. வினைத்தொகை உதாமுன்னர் இயல்பாதற்குரிய இது 'செறுத்தோறு' என வரு மொழிமுதல் வலி மிக்கவந்தது, சந்தவின்பப்பொருட்டு. நிறைசெய்தல் - புறத்துச் சொல்லவொட்டாத தடுத்தல். கைசு - சொல்லிவை பனபெடை. வெறுப்ப என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - எதிர்காலப் பலவின்பால் வினையாலினையும் பெயர் பின்னது - செய்கெனொச்சம், அரிபப்பொருளது. இரண்டையும் எச்சமாகவேனொட்டு, துன்பக்கை பென வருவித்த மிகுதிப் பொருளின்கூட அடுக்கெனினுமாம். இரண்டையும், பலமுறை செய்தலாகிய பொருள்கிரியில் வந்த பலவின்பாற்பெயரின் அடுக்காகக் கொள்ளலாகாது; 'வெறுப்பசெயின்' என அகிலினைப் பன்மைப்பெயர்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாகவேனொட்டு மாதலால். (உ)

உக. இறப்பவே நிய செயினுந்தன் னட்டார்
பொறுத்த நருவதொன் நன்றோ—நிறக்கோல்
குருவ வண்டார்க்கு முயர்வரை நாட
வொருவர் பொறைபிருவர் ஈட்டி.

(இ - க்.) நிறம் கோங்கு - கல்லிறமுன்ன கோங்குமாத்நிற் மலர்க்களிலே, உருவம் வண்டு - அழகிய வடிவமுடைய வண்டுடன், ஆர்க்கும் - ஒலித் தந்திடமான, உயர் வரை - உயர்ந்த மலர்க்களமுடைய, நாட - நாட்டை யுடையவனோ—தன் ஈட்டார் - தனது நிறைவித், இறப்பவே நிய செயி னும் - மிகவுந் தீங்குசெய்யே செய்தாராயினும், பொறுத்தல் - (அப்பிரிவு சினைப்) பொறுத்தல், நருவது ஒன்று அன்றோ - (பெருமைக்குணமுடையார்க் குத்) தருத்திருப்பதொரு களியமன்றோ? (எனெனில்)—ஒருவர் பொறை இருவர் ஈட்டி - ஒருத்தர் (ஒருத்தருடைய பிழையைப்) பொறுத்திடிலே இரண்டுபோது நிறைத்தக்குத் காரணமாகும், (ஆதலால்); (அ - து.)

ஏதுவனீ. "ஒருவர்பொறை பிருவர்ஈட்டி" என்னுஞ் சொந்தொடர், "தந்தியைமயில்தாள் ஈட்டவர்தீமையையு, மெய்தீமைபென்றே புணர்பதா - மத்தன், பொருதிகை வந்துவம் பொங்குதீர்ச் சேர்ப்ப, வொருவர்பொறை பிரு வர் ஈட்டி" என்ற பழமொழிச்செய்யுளித் பயின்றுவது. காரணமாகிய பொறுத்ததற்குணம், அரிபமாகிய நிறைவாகக் கூப்பாடுப்பட்டது. இறப்பு - வாய்ப்புடக்க. கோங்கு - மரப்பெயர், அதன்வினையான மலருக்கு முதலாகுபெயர், உயர்வரை - ஒன்றின் மலை. நிறத்த மலை; ஓட்டிநொழிதல்: இது உயர்ந்த

உயர்ந்த உயரும் என் அலந்தோன்ற நித்தலால், வினாத்தொலை; இதனால் உயர்வாகிய மனப்பொருள் பண்புத்தொலையாகாது. (க)

உஉச. மடிநிலை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தம்
கடுவிலை நாவாய் கரைபுகைக்குஞ் சேர்ப்ப
விடுதற் கரிபா ரியப்பிலரோ னெஞ்சஞ்
கடுதற்கு மூட்டிய தீ.

(இ - ள்.) மடி நிலை தந்திட்ட - மடித்துவிழுவின்ற அலைகள் கொணர்ந்த தொழித்திடமின்ற, வான்கதிர் முத்தம் - நெத்த ஒளியையுடைய முத்துக்களை, கடு விலை நாவாய் - மிகுந்த வேகத்தையுடைய மாக்லெக்கன், கரை அலைக்கும் - கரைகளிலே அலைபச்செய்த தன்னுவின்ற. சேர்ப்ப - கடத்துவையுடைய பாவையான!—விடுதற்கு அரிபா - (நென்கம்) விடுதற்குக் கடாதவர்கள், இயல்பு இலரோல் - இயற்கையான சற்குணம் இல்லாதவராயின், (அவர்), பெரு சம் கடுதற்கு மூட்டிய தீ - (தமது) மனத்தை எரிப்பதற்கு மூட்டப்பட்ட கொடுமை பொப்பர்; (எ - று.)

கடிப்பிரிதல் கடாதவரானும், நென்கிக்கப்பட்டவர் சற்குணமில்லாமல் துக்குணமுடையாரிருந்தால் மனத்திற்கு மிக்க துன்பமே தரும்; ஆதலின், நென்கிக்கப்பட்டவர் தம்மாத்கடிப்பவனவு தவறின்றி பொருளவேண்டி மென்ப தாம்.

‘விடுதற்கரிபா’ என்னும் பிரயோகம் மேல் உஉச - ஆகு செய்யுளினும், இந்த அர்த்தமுள்ள ‘விடற்பாலால்லா’ என்னும் பிரயோகம் அடுத்தசெய்யுளி னும் வருதல் காண்க. நாவாய் - நெனா என்னும் வடமொழியின் கிதைவென் பா, கடவில் முத்த - சிப்பி சங்கு முதலியவற்றிலிருந்து உண்டானவை யும், சர்க்காரமானதால் இயற்கையிலே உள்ளவையும். செயற்கையான சற் குணம் நெறிதகாலம் இருக்குமென்றி நீடித்த நிலைநாதலால், ‘இயல்பு’ எனப்பட்டது. கடுதற்கு - எதிர்க்காலவினாபெச்சம்; இனி, இச்சொல்லை, கடுத லென்னுள் தொழிற்பெயரின்மேற் பொருட்டுப்பொருளில்வந்த கான்களம் வேத் துணையாகக் கொள்ளலாகாது; இச்சொல் எதிர்க்காலம் காட்டுதலாலும், தொழிற் பெயர் பெரும்பாலும் காலக்காட்டாயையாறு மென்க. கடு - கடி. பென்னும் வரிச்சொல் நறுநிரித்தது. (ச)

உஉஊ. இன்னு செயினும் விடற்பால எல்லாளைப்
பொன்னுதப் போற்றிக் கொணல்வேண்டும்—பொன்னொடு
நல்லிற் கிதைத்தநி நாடொறு நாடித்த
யில்லத்தி லாக்குத லால்.

(இ - ள்.) இன்னு செயினும் - துன்பங்கள் பலவற்றைச் செய்தாராயினும், விடல் பாலர் அல்லாமை - விடத்தக்கவரல்லாதவரை, பொன் ஆத போற்றி கொணல் வேண்டும் - பொன்னுடையோனவையே நினைத்து விரும்பி எஞ்ஞமதித்த மென்னையாகக் கொன்னுதம் தருதி; (எனெனில்),—பொன்னொடு எல் இல்

பால்] உக - ஆம் அநிகாரம்.—ஈட்டிநீர்வழிபொறுத்தல். உரு

செய்த தி - பொன் முதலிய எத்பொருள்களுடனே (ஒருவருடைய) சிறந்த விட்டையும் எரித்தழித்திட்ட செருப்பை, என் நொதும் நாடி தம் இவ்வத்தில் ஆக்குதலால் - தினந்தோறும் விரும்பி (அவர்) தமது விட்டில் வளர்த்துவைத் தலால்; (அ - து.)

இந்தச் செய்துனின் முதலடியோடு வருஞ்செய்துனின் முதலடி ஒப்புணைத் தத்தகது.

என்மை நிமை பாராது அசப்பட்டவையெல்லாவற்றையும் எரித்தழிக்கும் இயல்பினதாயின செருப்பையும் சமைத்தல் விளக்கெரித்தல் முதலிய பிரயோசனங்களின்பொருட்டு உலகத்தில் எல்லோரும் தமது விடுகளில் பல இடத்தும் சேர்த்திருக்கவில்லையா? அதுபோலவே, சிலகாலம் துன்பஞ்செய்வாராயினும் பிரகாலத்த உதவிசெய்தல் கோக்கி அவரோடு பிழைபாராது பொறுத்தும் நிரேகிக்கவேண்டுமென்பதாம். செருப்பை உபயோகமாகக் கூறினமையின், துர்க்குணமுடையாரோடு மிக செருக்காமலும் விட்டு நீங்காமலும் பழகவேண்டுமென்றவாரும்.

பொன் - சிறந்த பொருள்களுக்கெல்லாம் உபயட்சனாம். இன்னு - இனிமையென்னும் பண்பினடியாய் பிரந்த எதிர்மறைப் பலவிற்பாற் குறிப்பு வினைபாலினாயும்பெயர்.

மூன்பாட்டில் “செஞ்சஞ் செதற்கு மூட்டிய தி” என்றவையின் - மிகவும் அஞ்சுவா நெனக் கருதி, நிலைச் சேர்த்தல்போல அவையுஞ் சேர்த்தல்வேண்டுமென்ற இப்பாட்டை அடுத்திருக்க வைத்தார்.

“அப்பிரயாணியிருவாரெனையப்பிரயணவகை - தத்தமத்திரையோபி எல்பவத்தவையாதா” என்பது, இதற்குச் சேர்த்த வடதான் மேற்கோள். (இ)

உகக. இன்னு செயினும் விடுதற் கரியாகாத்

துன்னுத் துறத்த நகுவதோ—துன்னுஞ்சி

வின்குத்து நீள்வகை வெற்ப கண்படுவா

கண்குத்திற் நென்றுதல் கை.

(இ - ள்.) தன் அரு சி - (பிரவிடத்தல்) சேர்த்தகருமையான நெப்புக் கணத் தம்மிடஞ் சேர்ப்பெற்றுள்ள, விண் குத்தும் நீள் வகை - ஆகாயத்தைக் குத்துகின்ற நீண்ட மூங்கில்சிறையுடைய, வெற்ப - மிகைசிறையுடைய பாண்டியனே!—என் குத்திற்று என்று தம்மை கண்படுவா - தமது கண்ணைக் குத்தி விட்டதென்ற காரணத்தால் தமது கையை வெட்டிப்பொழிப்பார்களோ? [உலகத்தில் எவரும் ஒழிக்கமாட்டார்களோ?], (அதுபோலவே), இன்னு செயினும் - துன்பங்களைச் செய்தாலும், விடுதற்கு அரியாகா - விடத்தகைதவர்களை, தன்னு துறத்தல் - சேர்க்காமல் விட்டிடுதல், நகுவதோ - நகுந்ததொரு காரியமாகுமோ? [ஆக நென்றபடி]; (அ - து.)

இது - எடுத்துக்கூட்டுவனமையான. கையைத் திருந்துதலாகக் காட்டினமையின், அவர் தமக்கு அம்மையுடையவனென்க. தமக்குக் கண் உலகமும் கூறப்

பட்டதனால், தம்மையும் நிர் அங்கமாகவே கருதுகின்றபடியாகும். இங்குத் உயிர் உவமையால், தமது அவயவங்களுள் ஒன்றில் மட்டுமே அனாதை விகுதி பட்டு அதற்கு வருத்தத்தையுண்டாக்கினால் அதற்காக அங்கிருத்தும் உறுப்பைக் கோபித்துக் கொண்டவரில்லாமையினால், ஒருவர் மட்டுமே அனாதை கோபித்துக் கொண்டிருப்பதால் அதற்காக அவையழிப்பது தகுதியற்ற என்பது பெறப்பட்டது.

வகைபென்னும் கண்ணின்பெயர் - மூலத்திக்குச் சிவையாகுபெயர். சிவப . பண்பால் முத்த: 9 - எதிர்மறை. (க)

உஉஎ. இலங்குநீர் தன்சேர்ப்ப வினா செவியுங்
கலந்து பழிவாணர் சான்றோர்—கலந்தபின்
நீமை பெடுத்துவாக்குத் தின்னாநி வில்லாதார்
தாம மவநிற் கடை.

(இ - ன்.) இலங்கு நீர் தன் சேர்ப்ப - வினாவுகிற நிரையுடைய குளிர்த் தட்டைநையுடைய பாண்டியனே!—இன்னு செவியும் - (தமக்கு) தன்பன் கள் பலவற்றைச் செய்திட்டாலும், சான்றோர் - (எந்நன் எந்நெய்க்களாலும் கலவி செய்துகொள்ளும்) மிகப் பெரியோர், கலந்து பழி வாணர் - (ஒருவரைச்) கொடுத்த அதன்பின் (அவரிடமுள்ள) குற்றத்தைப் பாராட்டமாட்டார்; கலந்தபின் நீமை எடுத்த உரைக்கும் - கொடுத்தபின்பு (அவரது) குற்றத்தைக் கவனிப்பதற்குத் உறுகின்ற, தின் அறிவு இல்லாதார் - உறுதியான அறிவு இல்லாதவர்கள், தாமும் அவரின் கடை - தாம்களும் (தங்களுக்குத் திக்குசெய்யும்) அவர்போலவே கடைப்பட்டவராவர்; (எ - து.)

தீழ்மக்களினும் மேன்மக்களுக்கு உண் தெப்பு அவரிடமுள்ள குற்றத்தை ஒருபொருளாக கோக்காத பொறுத்தலே யாதலால், மேன்மக்கள் அங்கனஞ் செய்யாராயின் தாமும் தீழ்மக்களாய் விடுவா என்பதாம்.

தாம் அறிவுடையாரிருத்தும் எந்தறிமூடாய்ப் குற்றங்களுதலால், அவ ரித்கடை என்பதற்கு - அவர்களினும் கடைப்பட்டவர் என்றும் உரைக்கலாம். நெய்யோர்க்குத் குற்றஞ்செய்தல் இயல்பு; பெரியோர்க்கு அது பொறுத்தல் இயல்பு; ஆகவே, நெய்யோர் தம் இயல்பாத் செய்த குற்றங்களைப் பெரியோர் தம் இயல்பாத் பொருளாயின், இயல்புசெட்டு அவரினும் இழிவுடையவராகவரைக் காண்க. கடைபட்டுத் திக்குசெய்யும் அறிவேகம்போலவதே அவரிடத்து உண் குற்றத்தை பெடுத்துவாக்கும் அறிவேகரு மேன்மை.

இலங்கு நீர் - வினாவுத் தன்மையுள்ள என்றும் உரைக்கலாம்; நீர் - நீர்மை பென்னும் பண்புப்பெயர் ஈதபொயிற்ற. பழி - பழிக்கப்படுவது; செயப்படு பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். நீமை - பண்புப்பெயர். தாமும், உம்மை - எச்சப்பொருளது; பிறர்க்குத் திக்குசெய்யாத தாமும் என உயர்வு தெப்பாசனமாம். கடை - அமை கொள்படி; கடைபட்டு ஆகுபெயர். (எ)

பால்] உக - ஆம் அநிலாபம்.—உப்பிற் பிழைப்பொறுத்தல். உருக

உஉஅ. ஏதிலார் செய்த திறப்பவே திதெனினு
 ரோதக்க தென்னுண்டா ரோக்குங்காத்—காதல்
 கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட
 விழுமிதா நெஞ்சத்து னின்ற.

(இ - ன்.) கறங்கு அருவி நாட - ஒலிக்கின்ற மலையருவிசொடியுடைய நாட்
 டையுடையவனே!— ஏதிலார் செய்தது - அயலார் செய்தது, இறப்பவே தித
 எனினும் - மிகவுச் தீமையைத் தருவதேயானாலும், ரோக்குங்காத் - (விதியை)
 ஆராய்ந்துபார்த்துமிடத்து, ரோதக்கது என் உண்டு ஆம் - வெறுக்கத்தக்கது
 யாத உண்டாம்? [ஒன்றுமில்லை பெந்தபடி]; (ஆகவே), காதல் கழுமியார்
 செய்த - அன்புமிருந்தவர் செய்த திங்குசன், நெஞ்சத்துள் கின்று - மனத்தில்
 திங்குல் [ஆராய்ந்து எண்ணினு லெந்தபடி], விழுமிது ஆம் - சிறப்புடைய
 தாய்விடும்; (எ - து.)

அயலார் செய்த குற்றமே ஆலோசிக்குமிடத்து வெறுக்கத்தகாததென்றால்,
 ஸன்பர் செய்தது பிரியமாகுமென்னத் தட்டிக்கூட என்பதாம். சீழ்ச் சில பாடல்
 களால், ஸன்பர் அறிவில்லாமையாத் செய்யுள் குற்றங்களைப் பொறுத்தல் உறுப்
 பட்டது; இப்பாட்டில், விதிபற்றி அவரால் கிசயூக் குற்றத்தைப் பொறுத்தல்
 உணர்த்தப்பட்டது

செய்த - பெயர். செய்த விழுமிதாம் - பன்மைபொருளுமையக்கம்; தனித்
 தனி விழுமியதாகுமென்க. இனி, செய்தது என்பதன் ஈறதொகுத்தவாகவுள்
 கொள்ளலாம். ரோதக்குத்தக்கது, ரோதக்கது. ரோ - முதனிலைத்தொழிற்
 பெயர்; காண்களம் வேற்றுமைத்தொகை. ஆம் - அனைநிலைப்பொருளது. திற்ப
 என்பது, கின்று எனத் திரித்தது; “வானின்துலகம் வழங்குவருதலால்” என்
 னுச் திருக்குறளிற்போல. விழுமிதா எனப் பிரித்து, துன்பத்தருவதா? [அன்று]
 என்றும் உரைக்கலாம்; “விழுமக்கு சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடும்பையும்” ஆதலின்.

உஉக. தமரென்று தாக்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்
 தமரான்மை தாமறிந்தா ராயி னவரைத்
 தமரினு னன்கு மறித்துத் தமரான்மை
 தம்மு னடக்கிக் கொளல்.

(இ - ன்.) தமர் என்று தாம் கொள்ளப்பட்டவர் தம்மை - தமது கண்
 பினவென்று தம்மால் அபிமானித்துச் சொன்னது செய்துகொள்ளப்பட்
 டவர்களை, தமர் அன்மை தாம் அறிந்தார் ஆயின் - தமதுகொண்டொன்று கொள்ளு
 வதற்கு ஏற்ற குணமுடைய எல்லாதவராகத் தாம் (பின்பு) அறிந்தாரானால்,
 அவரை தமரினும் னன்கு மறித்து - அவர்களைத் தமது உண்மையான ஸன்பரி
 னும் மேன்மையாகக் கொண்டு கொளவித்து, தமர் அன்மை தம்முடன் அடக்கிக்
 கொளல் - (அவர்களைநட்கொணப்பட்ட) தமராதத்தேவாத தன்மையைத் தமது
 மனத்தினுள்ளேயே அடக்கிவைத்துக்கொள்ளு (எ - து.)

தமரினும் நன்குமதித்தல் - அவர்கள் தமதுகுணத்தை நோக்கியாயினும் தம் தம் குற்றம் ஒழிதற்பொருட்டும், தம்மிடம் அவர்கள் மேன்மேற் குற்றஞ்செய்திடாமைப் பொருட்டு மென்க தமான்மை - தமரல்லாதவர்; பண்பாருபையர். இனி, உருபுமயக்கமாய், கொள்ளப்பட்டவர்தம்மை என்பதற்கு - கொள்ளப்பட்டவரிடத்தினாலும் உரைக்கலாம். கொளல் - அல் விசுவாசி பெற்ற வியங்கோளுடன்பாட்டு முற்று; “பயனில்சொற் பாராட்டுவாரினை—மக்கட்பதடி யெனல்” என்ற நீருக்துறவில் ‘எனல்’ என்பது போல.

இப்பாட்டில் ‘தமர்’ என வந்த சொல்லும் பொருளும் மீண்டும் பலவிடத்து வந்தமையால், சொற்போருட்டிச் வருநிலையணி. (க)

உரு. குற்றமு மேனைக் குணமு மொருவனை
நட்டி னுடித் திரிவேனே—னட்டான்
மறைகாவா விட்டவன் செல்வழிச் செல்க
வறைகடல்சூழ் வைய நக.

(இ - ள்.) ஒருவனை நட்டின் - ஒருத்தனைச் சினேகித்தபின்பு, குற்றமும் ஏனை குணமும் நாடி திரிவேனெல் - (அவனிடத்திலுள்ள) குற்றங்களையும் அவற்றிற்கு எதிரிடையான குணங்களையும் ஆராய்ந்து திரிவேனெனல், (யான்), அறை கடல் சூழ் வையம் நக - ஒலிக்கின்ற கடல்கூழ்ந்த நிலவுலகத்தார் யாவரும் (என்னை இகழ்ந்து) சிரிக்கும்படி, நட்டான் மறை காவா விட்டவன் செல்வழி செல்க - சினேகிதனது இரகசியத்தை அடக்கிவைத்துக்காவாமல் வெளியிட்டு விட்ட பாவி செல்லுங் கதியிற் செல்வேனாக; (எ - று.)

இச்செய்யுள், நட்டிப்பிழைபொறுக்கும் இயல்புறுதியையுடையானொருவன் செய்யுஞ்சபதமூலமாக அக்குணத்தின்கடமையை வெளியிட்டவாறு.

வெளியிட்டால் நேசித்தவனுக்குத் துன்பத்தாக்கடைய இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தினவனுக்கு நேரும் நாகமே ஒருவனைச் சினேகித்தபின் அவனது குற்றங்களைப் பாராட்டுவவனுக்கும் நேர்வ தென்பதாம். எனவே, இரண்டும் ஒத்த பெரும்பாவ மென்றபடி. நட்டின் குற்றமும் குணமும் நாடித்திரிதல் தகா தென்றமையின், நட்டதற்குமுன்னமே இவற்றை ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்றும், நட்டிச்செய்தபின் குற்றங்களையும் குணமாகவே கருதவேண்டுமென்றும் கூறியபடியாம்.

மறை - மறைத்தற்கு உரியது, (பிறர்க்கு அறியப் படாமல்) மறக்கத் தக்கது. செல்க - வியங்கோள்முற்று; இங்கே, தன்மையொருமைக்கு வந்தது. வையம் - எல்லாப்பொருள்களையும் வைக்குமிடமெனக் காணப்பெயர்; இங்கே இடவாருபையர்.

(க0)

உத - ஆம் அத்தகாரம்.—கடாங்கட்டி.

அக்தாவது - திரிசாணங்களுள் உன்னை மனத்தாற் கடாமலிருத்தே வெளியே சொற்செய்க்காந் கூடிப்பொழுதுவாது நெனசம். சேழ் ஊர்பர்செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தல் வேண்டிமெனக் கூறி, இங்கே, பொறுக்கப்படாத குற்ற முடைமையால் விடற்பாலதாகிய எட்டிச் கூறென்றமையின், இது அவ்வித னாத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளிலும் பழமையென்னும் அதி சாரத்தின்பின் தீவட்டி கடாங்கட்டி என்னும் அதிகாரங்களை வைத்தவாறு காண்க. இனி, இதற்கு - குடிப்பிறப்பாலும் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் மனத்தாலும் அறிவுடைமையாலும் பிறவாற்றாலும் தமது செஞ்சுக்குப் பொருத்தாவகைச் செனசஞ்செய்ய வசாதென்பதை யுணர்த்துவ தென்றும் பொருள்கொள்வாம்.

உகக. செறிப்பில் பழங்குறை சேறனை பாச

விதைத்தாநீ ரோற்றங் கிடப்பர்—கறைக்குன்றம்

பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை என்னுட

தங்கரும முற்றங் துனை.

(இ - ள்.) கறை குன்றம் - கறுப்பான மலைகளினின்று, பொங்கு அருவி . தாழும் - மிகுந்த அருவினாகப் பெருகுகின்ற, புனல் வரை - நீரொல்லையை யுடைய, எல் னாட - நெத்த நாட்டையுடைய பாண்டியனே!—செறிப்பு இல் பழங் கூரை - கட்டுக்கோப்பில்லாத பழையகூரைவிட்டிலே, (மறைக்காவத்தின்), சேறு அனை ஆச - சேற்றினால் அனை உண்டாக (ச் செய்து), (சீர்) இறைத்தம் - (அதனுள்ளேயிருந்த) சீரை (வெளியிலே) இறைத்தம், சீர் ஏற்றம் - (மேல் விழும்) சீரை (அங்கனம் விழ்வொட்டாமற் கையினாலும் பாத்திரங்களினாலும்) ஏற்றம், தம் கருமம் முற்றம் துனை - தங்கக் காரியம் முடியுமானும், கிடப்பர் - (சிலர் அநிலே) வாசஞ்செய்திருப்பர்; (எ - று.)

சிலர் தமது இயற்கை வற்றுகாத்தினால்லாமல் தங்கக் காரியம் நிறை வேறுதற்பொருட்டு அதுவகையில் மிகத்தாழ்ந்த நிலைமையில் இருப்பதாக வெளிக்குக்காட்டுவது உண்டு; அப்படிப்பட்டவர்கள்நெனசம் கம்பிச் சொன்னத் தக்கதன்று என்பதாம்.

செறிப்பு - அமைதி; தொழிற்பெயர். கூரை - இழிவான மேற்புறத்தை யுடைய தெறில். அனை - சீரைத்தடுக்குஞ் செய்கரை. வரை - மலை யென்றால், குன்றம் - அதன் சிசு மென்க.

இனி, இப்பாட்டிற்கு - பழுதுபட்ட கூரைவிட்டி னுள்ளவர் மறைபெய் கையில் அதற்குப் பழுதுவாராமற் பவவகையாலும் காத்தறிந்தது போலச் செனசிதாதகாரியம் முடியுமானும் அதனைப் பவவகையாலும் மூய்ந்து காத்திடுபவரே சேலிக்கத்தக்கவர் பிறால்லர் என்றும், மறைவருமுன்னமே பழுது பட்டவிட்டைச் செனசெய்துகொள்ளாமல் வந்தபொழுது வருத்துகின்றவர் போல வருமுன்னாப்பவால்லாமல் வருங்காலம் வந்தபின்புள் காப்பவர் எட்டிப் பட்டாவ ரென்றும் கருத்துக்கொள்வாரு முவர்.

கீர்திதைத்தும் - (உவிக்காசப் பிறப்பியிருக்குத்) தண்ணீரிதைத்தும், ஏத்
தும் - யாசசஞ்செய்தும், சேது அணை ஆ - சேற்றினால் தலைக்கு அணை பமைத்
தச்சென்ண்டு, பெட்பப் - படுத்திருப்பர் என்றும் உரைசொன்னவாம். • (ச)

உ௬௨. சீரிபார் கேண்மை நெந்த நெப்பிற்றும்
மாரிபோன் மாண்ட பயத்ததா—மாரி
வறத்தக்காற் போனாமே வாலுருவி நாட
நெந்தக்காற் சீரிலார் ஈட்பு.

(இ - ஈ.) வால் அருவி நாட - வெண்மையான மலையருவிதொடியுடைய நாட்
டையுடையவனே!—சீரிபார் கேண்மை - நெப்புடையவரது நென்கம், நெந்த
நெப்பிற்ற ஆய் - மிகுந்த நெப்புள்ளதாய், மாரிபோன் - (பெய்யும்) மறைபோல,
மாண்ட பயத்தத ஆம் - மாட்சிமைப்பட்ட பவியையுடையதாம்; சீர் இலார் ஈட்பு -
நெந்த குணமில்லாதவரது நென்கம், நெந்தக்கால் - மிகுந்தால், மாரி வறத்தக்கால்
போனாம் - மறை (பெய்யாமல்) வறத்து போனால் (அக்கிணைமை) போலப் பய
னத்ததாம்; (எ - து.)

நெப்பிற்று - ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; நெப்பு -
பகுதி, இன் - சாரியை, து - விருதி. எ - தேற்றம். (உ)

உ௬௩. தண்ணுணர்வி னொரோடு கூடி தகர்வுடையமை
விண்ணுலகே பொக்கும் விழைவிற்கு—துண்ணு
துணர்வில ராகிய ஆதிய மில்லார்ப்
புணர்த விரயத்து னொன்றது.

(இ - ஈ.) தன் உணர்விலொரோடு கூடி - தட்பமான அறிவையுடையவர்களு
டனே சேர்ந்து, தகர்வு உடையமை - (அவர்களுக்கேச்சையா துண்டாகும் இன்பங்
களை) அனுபவிக்கும் தன்மையுடையவராயிருத்தல், விண் உலகே ஒக்கும் விழை
விற்கு - தேவலோகவின்பத்தையே ஒத்திருக்கின்ற விரும்பப்படும் மேன்மை
யுடையது; தன் தன் உணர்வு இவர் ஆதிய - தட்பமான சான்றிதக்களை அறி
யும் அறிவு இல்லாதவரான, ஊதியம் இல்லார் - பவனிக்காதவர்களை, புணர்தல் -
சேர்தல், விரயத்துத் ஒன்ற - எகர்த்துண்பக்களுள் ஒன்றாகும்; (எ - து.)

விண்ணுலகு, விரயம் என்பன - அவற்றில் அனுபவிக்கப்படும் இன்ப தன்
பக்களுக்கு இடவாகுபெயர். தண்ணுணர்வு - குடிமயுத்தி. தகர்வு உடையமை
என்பதற்கு - உணவுண்ணுதலையுடையவரால் என உரைத்தல் நெவாதாம்.
விழைவு - விரும்புதல்; இங்கே, தொழிலாகுபெயர். விரயம் - வடசொல். அறி
வுக்கு தட்பம் - ஆழ்ந்த உட்கருத்துக்களையும் அறிதல். துணுக்கு தட்பம் - அறிய
விஷயங்கள் பலவற்றைத் கூறுதல். (க)

உ௬௪. பெருருவது போலத் தோன்றிவைத் தீர்போ
லொருபொழுதுஞ் செல்லாதே ஈந்து—மருகெல்லாஞ்
சந்தன நீங்கோலிச் சாரன் மலிநாட
பந்த மிலாநர் தொடர்பு.

(இ - ஂ.) அருகு எல்லாம் - சமீபமான இடங்களிலெல்லாம், சந்தனம் நீர் சோலை - சந்தன மரங்களின் பெரிய சோலைகளையுடைய, சாரல் - பச்சைகளையுடைய, மலை - மலையையுடைய, கரட - கரட்டாசனே!—பந்தம் இல் ஆளர் தொடர்பு - (மனத்தில் அன்பின்) கட்டிக்கொண்டிருக்கிற இனேசம், பெருகுபது போல தோன்றி - மூதலில் வளர்வதுபோலக் காணப்பட்டி, வைதி போல் - வைத்தோலிப்பற்றிய கெருப்புப் போல, ஒருபொழுதும் செல்வாதே கந்தம் - சிறிது பொழுதுகூட தீயத்திராமல் அழியும்; (எ - து.)

வை - வைத்தோல். சாரல் - மலைப்பக்கம். இங்கே, மலை - மலைய பருவதம்; பொதியமலை: அதிலே சந்தனமரங்கள் அதிகமென்று கவிசெய்யலாகும் வருணிப்பர். சந்தனம், பந்தம் - அடசொந்தன். வைத்த நப்போல் எனப் பதம் பிரித்தலில் உரை நெவாமை காண்க. (ச)

உருக. செய்பாது செய்துநா மென்றதுஞ் செய்வதனைச்
செய்பாது தாழ்த்துகொண் டோட்டது—மெய்யாக
வின்புறாடும் பெற்றி விசுழ்த்தார்த்து மந்நிரையே
துன்புறாடும் பெற்றி தரும்.

(இ - ஂ.) செய்பாது எனச் செய்தும் என்றதும் - தம்மாத் செய்பாதுகூடாத காரி யங்களாக 'எனச் செய்தோம்' என்று சொல்லுதலும், செய்வதனைச் செய்பாது தாழ்த்துகொண்டு ஒட்டலும் - தம்மாத் செய்பாதுகூடிய காரியத்தைச் செய்பாமல் தாம தித்துகொண்டு காலங்கழித்தலும், (இவ்விரண்டும்),—மெய் ஆக இன்பு டுறாடும் பெற்றி இசுழ்த்தார்த்தும் - உண்மையாக (ஐம்புலன்களின்) இன்பங்களாக அடைபுத்தன்மையை இசுழ்த்த துறவறத்தார்த்தும், அந்நிரையே - அப்பொழுதே, துன்பு டுறாடும் பெற்றி தரும் - துன்பங்களாக மிக அடைபுத் தன்மையைக் கொடுத்தும்; (எ - து.)

“செய்க்கடவு அல்லனவுஞ் செய்துமன் னென்பார், கயத்தகு காரிக மென்றஞ் - செயிர்த்துணர்பின், கெஞ்சுகோமென்ற தனதுயிர்ப்பான் தன் னானிபோ, கெஞ்சா தெடுத்தாண்க்கத் பார்த்து,” “சொல்வன்மையுண்டெனீத் தொன்னோவிடுத்தொழிதல், கல்வின்கோதலின் தேறல்வ - அல்லாததும், ஆக்கக் கெடுவ துனதெனினு மஞ்சபனோ, வாக்வின்பயன் கொள்பவர்” என்றார் நீதி நெறிவின்க்கத்தும்.

செய்பாதுகூடாதவை செய்வோமென்று பிரிக்கும் கூறுதல் தற்புகழ்ச்சி வகையால் டம்புத்தன்மையாகு மாறலாலும், ஆகையாகட்டி மோசஞ்செய்வது கம்பினைத்தொலையப் முடியுமாறலாலும், பெருங்குத்தமாம், செய்பாது கூடியதைச் செய்பாமையை உபகாசமாகாததோடு அபகாசமாகக் கொள்வர் அறிவுடையோர் என அறிக.

செய்பாது - பெயர். செய்தும் - தன்மைப்பன்மை எதிர்காலமுத்த; தும் - விருதி. செய்வது - சாதியெழுமை.

இவ்விரண்டும் கூடாதுபுடையார் செய் லென்பது கருத்தாலின், இப் பாட்டுஇவ்வாறாகத்தின் வைக்கப்பட்டது. (உ)

உகக. ஒருநீர்ப் பிறந்தொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விநிரீர்க் குவரையை வாய்ப் லொக்கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொளினுநீரல்லார்
கரும்கண் வேறு படும்.

(இ - க்.) ஒரு நீர் பிறந்து - ஒரு ஜலத்தில் தானே தோன்றி, ஒருங்கு நீண்ட
கடைத்தும் - ஒருசேரவே வளர்ந்தவிடத்தும், விநி நீர் குவரையை - மலர்ந்து
விளங்கி மணம்விசத்தன்மையுள்ள நீலோற்பலமலர்களை, ஆம்பல்-ஆம்பல்மலர்கள்,
ஒக்கல்லா - ஒத்திருக்கமாட்டா; (அதுபோலவே),—பெருநீரார் கேண்மை கொளி
னும் - நெத்த குணமுடையோடான நெனக்கதைக் கொண்டானும், நீர் அல்லார்
கரும்கண் - கற்குணமுடையவரல்லாதவரது தொழில்கள், வேறுபடும் - வேறு
கிப்போம்; (எ - து.)

நெத்த குவரையுடனே ஆம்பல் பிறந்துவாழ்த்து பரின்னிருத்தும் அச்
நெப்பையையையாமல் தன் இயல்பிலேயே நிற்பல் போலக் குணவாங்குடனே
குணயில்லாதவர் பலவான்பழியும் அவர் கற்குணத்தைத் தாம் பெருமல் தமது
இயல்பான நீர்க்குணத்திலேயே இருப்பர் என்பதாம். எதேநூக்காட்டோமை
வனார்.

முதலடியில், நீர் - ஜலம்: நீமென்றும் வடமொழியின் திரிபு; மற்றை
முன்றிடத்தும், நீர் - குணம்: நீர்மையென்றும் பண்புப்பெயரின் விளகம்.
ஒக்கல்லா - எதிர்த்தைப் பலவின்பால் முற்று.

இனிய நீர்மையில்லாதவர் கூடாப்பின சொன்ச. “நிறை நீர் நீரவர் கேண்
மை” என்ற திருக்குறையில் “நீரவசென்றார், (அறிவுடையவரார்) இனிமையற்றி”
என்ற பரிமேலழகர் விசேடவுரையை இங்கே அறிச. (க)

உகக. முற்றத் திதமந்தி முற்பட்ட தந்தையை
செந்துக்கண் டன்ன விரலான் ஞெயிர்த்திட்டுக்
சூழ்நிப் பறிக்கு மலிசாட வின்குதே
வொற்றுமை கொன்னாதார் ஈட்டி.

(இ - க்.) முற்று அல் தித மந்தி - (பருமம்) முதிர்ந்த வல்லாத [இள
மையான] பெண்குஞ்சுகள், முன் பட்ட தந்தையை - தமக்கு எதிரே நேர்ந்த
தமது தந்தையான பருமம்முற்றின பெரிய ஆண்குஞ்சுகளை, செந்து கண்டு
அன்ன விரலால் - பயிற்றசெந்தைக் கண்டாற்போன்ற தமது கைவிரல்களால்,
ஞெயிர்த்திட்டு சூழ்நி - வெளித்துச்சூழ்நி, பறிக்கும் - (அதன் கையினுள்ள கணி
முதலியவற்றைப்) பறித்துக்கொண்டுபோதற்கு இடமான, மலி - மலிகளை
புடைய, காட - காட்டையுடையவனே!—ஒற்றுமை கொன்னாதார் ஈட்டி - தமது
மனத்தோடு ஒன்றுபடாதவரது நெனதம், இன்னுத - இனிமையாய் இராத.

மந்தி - குங்கிள் பெண்மைப்பெயர்; “குங்கு முசவு முசமு மந்தி”
என்றார் ஆசிரியர் நோல்காப்பியனார். இளமையையும் பேதைமையையும்
முடைய பெண்குஞ்சுகளுக்குத் தந்தையினிடம் விளையாட்டிச் சொல்லப்

பட்டது. தான் வருத்தமுண்டாமே வந்து அங்குள்ள குற்றியைப் பெயர்த் தெடுக்கமாட்டாமலிருக்கிற சிழிக்குங்களை விரைவில் அப்பால் தன்னிவிட்டுத் தான் அங்குத்தியை அளித்திற் பெயர்த்தெடுக்கிற தெருங்கையுடைய மனை பென்று உரைப்பாரு முன்.

தந்தை - இருநிலைப் பொதுப்பெயர். குற்றி - மாக்கட்டை. ஒற்றமை - மனம் ஒன்றுபடுதல்; ஸாய்மம். முற்றல் என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, தந்தைக்கு அடைமொழியாகின்றமாம். (அ)

உரு. முட்டிற்ற போழ்தின் முடுகியென் குருயிரை
எட்டி குருவன்னை நீட்டேனே—எட்டான்
கடிமனை அட்டழித்தான் செல்வழிச் செல்ல
செடுமொழி லைய நக.

(இ - ள்.) முட்டி உற்ற போழ்தின் - (எனது என்பகுருவனுக்குத்) தன் பம் சேர்ந்தபொழுது, முடுகி - விரைந்து, என் ஆர் உயிரை - எனது அருமை யான உயிரை, எட்டான் குருவன் னை நீட்டேனே - (அத்தன் பத்தினின்றும் அவனைக் காக்கும்பொழுட்) அச்செய்தகுருவனது வசத்திற் கொடாமற் போவேனெனும், (யான்), செடு மொழி லையம் நக - (மிசப் பலகாலமனவும்) அழியாமல் வழங்கும் புசுப்பழிச்சொற்கையுடைய நிலவுலகத்தார் யாவரும் (என்றனை) இசுழ்த்து நிரிக்கும்படி, எட்டான் கடி மனை எட்டி அழித்தான் செல் வழி செல்ல - தனது நெனவெனது காவலிதன் மனைபாநி உறுதியான தந்தை அழித்த பாவி செல்லுத் தீக்கதியிற் செல்வேனாக; (அ - து.)

தனது உயிரைக் கொடுத்தாயினும் என்பனையுயிரைக் காக்கவேண்டுமது கடமை, அங்கனக்கு செய்வாமற்போனும் அது பெரும்பாவமாம் என்றபடி.

இனி, எட்டான் கடிமனை என்பதற்கு - நெனவெனது கவிபாணஞ்செய்யப் பட்ட மனைவியென்றும் உரைக்கலாம். முட்டி - முட்டிதல். தடைப்படுதல், இடைபூது, முதனிலைத்தொழிற்பெயர். செடுமொழி லையம் - மிசப் பிரித்தி பெற்ற உலகம் என்றமாம். 'ஆதாமாவிய உலகம் அழியுமனவும் ஆதாமாவிய புசுத்சொல்லும் பழிச்சொல்லும் அழியாத நிலைத்தநகல், 'செடுமொழி லையம்' எனப்பட்டது. நகல் - பரிணாமம். எவர்க்கும் உயிரினும் மேம்பட்டது ஒன்று இன்றாதவின், 'ஆருயிர்' எனப்பட்டது. கடி - பலபொருளுகுறிக்கும் உரிச்சொல்.

எட்டிக்குணத்தை எஞ்சுகையுடையகுருவனது பிரதிநிதிகளாகத்தந்தை முன் மாகச் சிறந்த என்பாது இயல்பு உறப்பட்டது. (அ)

உரு. ஆன்படு செப்பெய் கலந்து னதுகனைந்து
வெம்படு செப்பெய் தனைத்தரோ—தேம்படு
நல்லகை நக நயமுணர்வார் நன்பொரீஇப்
புல்லறிவி குரொடு ஈட்டி.

(இ - ன்.) தேன் படு எல் வரை நாட - தேன்கடுகன் மிக்க நெத்த மனையின்
புடைய நாட்டையுடையனோ!—எயம் உணர்வார் என்பு ஓர்இ - நினைய
குணத்தின் இயல்பை அறிவுந்தன்மையுடையாரது நினையத்தை விட்டு, புல்
அறிவினொழி எப்பு - அற்புத்தியை யுடையாரோடு நினையத்தல், ஆன் படு
செய் பெய் கலனான் - பசுவின் சம்பந்தமாகவுண்டான செய்வைப் பெய்து வைத்
தான் பார்த்தித்தில், அது கணந்து - அந்த செய்வை எடுத்துவிட்டு, வேம்பு
அடு செய் பெய்து அணந்து - வேம்பின் சம்பந்தமாகப் பொருத்திய செய்வைப்
பெய்துவைத்தாற் போலும் ; (அ - து.)—அரோ - ஈற்றகைய தேற்றமுமாம்.

தசா தென்றபடி. உணமையணி.

வேம்படுசெய், வேப்பசெய், வேப்பங்கொட்டையாலானிய செய்; வேப்
பெண்ணை யென வழங்குவார். தேன் - அதன் உண்டுக்குத் தானியகுபேயி.
இனி, தேம் படு - இனிமைபொருத்திய என்றங் கொள்ளலாம், ஆன்படு -
இனயெனுகை. (க)

உதர, உருவிற்கு அமைந்தான் துணாரன்மை பின்மை

பருகற் அமைந்தபா னீரனா பற்றே

தெரிவுடையார் தீபினத்தா ராகுத னாகம்

விரிபெடையோ டாடிவிட் டுந்து.

(இ - ன்.) உருவிற்கு அமைந்தான் - பெருமைக்கு உரிய செந்ருணன்
கணியுடையானிடத்து, ஊர் ஆன்மை இன்மை - ஊரினுள் பிரிக்கு உபக
ரஞ்செய்யுள் குணமில்லாமை பொருத்ததல், பருகற்கு அமைந்தபால் நீர் அனாய்
அந்து - குடிப்பதற்கு ஏற்ற இன்மையுடைய பாவில் நீர் கலந்தாற்போலும்;
தெரிவுடையார் - அறிவுடையார், தீ இனத்தார் ஆகுதல் - கொடிய கண்பரை
யுடையாதல், காகம் விரி பெடையோடு ஆடிவிட்டு அந்து : கல்லசாதிச் சர்ப்பாய்
பெட்டைவிரிவன்பாம்புடன் புணர்ந்து நீங்கிஞ்ஞ் போலும்; (அ - து.)

பாவில் நீர்கலந்தாற் கைகெடுதல்போலக் குணமுடையானிடம் பிரிக்கு
உதவாமை கிருத்தாற் குணங்கெடும்; காகம் விரிபெடையோடு புணர்ந்தால் அழி
தல் போல கல்லோர் துஷ்டசகலாதத்தாற் கெடுவர் என்பதாம். காகம் விரி
பெடையோடு புணர்ந்தாற் சாகு மென்பர்.

இனி, உருவிற்கு அமைந்தான் என்பதற்கு - நிரூபிப்பதற்கு ஒருகாண
மான கருவியுக்கு ஓர் இடமாகப் பொருத்தியவன் என்று உரைப்பாரு முன்.
“பெடையும் பெடையு னாடி னென்றும்” என்ற நெல்லகாப்பியச் சூத்திரத்து
‘காடி’ என்ற மிசையால், ஊர்வனவான காகத்திற்குப் பெடையென்றும்
பெண்ணைப்பெயர் சொன்னப்பட்டது. (ஈ)

முன்னுரை இன்பவியல்.

மனிதர்மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியுண்டாதலைப்பற்றிக் கூறும்¹பிரிவு என்பதாம். இத்தன்மை இவ்வியலின் முதலதிகாரத்தால் உடன்பாடாகவும், மற்றை பிரிவு அதிகாரங்களால் மறுதலையாகவும் கூறப்படுதல் காண்க. இன்பமாவது - மனத்திற்கு ஆனந்தமுண்டாதற்குக் காரணமாவது.

உரு - ஆம் அதிகாரம்.—அறிவுடைமை.

அஃதாவது - கல்விகேள்விகளினாலாகிய அறிவோடு உண்மையறிவையும் உடையவனாதல். இன்னவர் கூடாநண்பர் இன்னவர் கூடுநண்பர் என்று அறிதலும் அவர்களை முறையே கலவாமையும் கலத்தலும் அறிவுடையார்க் கல்லது கூடாமையின், இது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. அறிவு - காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிந்துகொள்ளும் விவேகம்; இயற்கையறிவோடுகூடிய செயற்கையறிவு; நூல்களிற்கூறியபடி இம்மைமறுமைவீடுகட்டு உரியவற்றை அறிவதோடு உலகநடையையும் அறிதல். இனி, எல்லாச் செல்வத்தினுஞ் சிறந்த அறிவாகிய செல்வம் என்றும் உரைக்கலாம்.

உசுக. பகைவர் பணிவிட நோக்கித் தகவுடையார்
தாமேயு நாணித் தலைச்செல்லார் காணு
பிளம்பிறை யாயக்காற் றிங்களைச் சேரா
தணங்கருந் துப்பி னரா.

(இ - ள்.) பகைவர் பணிவு இடம் நோக்கி - பகைவர்கள் தாழ்ந்தநிலைமையை யடைந்திருத்தலைப் பார்த்து, தகவு உடையார் - தகுந்த அறிவுடையவர், தாமேயும் நாணி - தம்மில்லாதாமே வெட்கமடைந்து, தலைச்செல்லார் - (அவரைவெல்லுதற்கு) அச்சமயத்திற் போகமாட்டார்கள்; காணும் - (நீ) பார்; அணங்கு அரு துப்பின் அரா - வருந்துதலில்லாத வலிமையையுடைய பாம்பு, திங்களை - சந்திரனை, இளம் பிறை ஆயக்கால் - இளையபிறைச்சந்திரனாகும்பொழுது, சேராது - (வருத்துதற்குப்) போகாது; (எ - று.)

கண்மைநீமைபார்க்குந் தன்மைய தல்லாத கொடியபாம்பும், சந்திரன் இளைத்திருக்கும்பொழுதெல்லாம் அதனை அணுகாதுவிட்டு அது பூர்ணமாய் நிறைந்திருக்கும்பொழுதே அதனைப் பிடித்துப் பிடிக்கிறது; ஆதலால், பகைவரை இளைத்திருக்குஞ்சமயம்பார்த்து வெல்லக்கருதாமல் அப்பொழுது அவர்பால் இரங்கிப் பின்பு அவர் தலைவெடுத்தபொழுதே பொருது வெல்லக்கருதுதல் விவேக மென்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையன.

கிரகணகாலத்திற் சூரியமண்டலத்தைமறைக்கிற சந்திரனது சாயையையும் சந்திரமண்டலத்தைமறைக்கிற பூமியின்சாயையையும் ராகுகேதுக்க னென்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுதல், கவிசனது சொன்கை.

பாற்கடல் கடைத்து அமிருதமெடுத்த அநிலைத் திருமால் தேவர்களைத் தனியே இருத்தி அவர்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்த வரும்பொழுது ஓசைன் இடையிலேவந்த கையைரிட்ட அவனை அருகிலிருந்த ரூரியசத்திரைத் தார்த் கையினால் விஷ்ணு அசனென்று அறிந்த சிவந்த தனவேறு படல்வேறாகும் படி கிதைத்திட்டானென்றும், அப்பொழுதே அவன் இராகு தேது என்னும் இரண்டு தேவசீர்த்தைத் திருமாவின் காம்பரிசத்தாத் பெற்றப் பின்பு அவ னருகால் பருவகாலங்களில் தனக்குப்பகைவான ரூரியசத்திரைத் தான்வருத் தவும் அக்காலத்தைப் புண்ணியகாலமாகச் சனங்கள் கொண்டாடவும் வரம் பெற்றானென்றும் முனரானிகர் கூறுவர்.

அணங்கு - முகனிலைத் தொழிற்பெயர். அணங்கு அரு .தப்பின் என்ப தற்கு - (பிறர்) வருத்தத்தற்குக்காரணமான எவராலும் தடுக்கமுடியாத வலிமை வையுடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தகவு - தகுதியையுடைய அறிவுக் குத் தொழிலாகுபெயர். (ச)

உதஉ. கனிகடம் தன்சேர்ப்ப கல்கூர்ந்த மக்கட்
கனிகல மாவ தடக்கம்—பணியில்சீர்
மாத்திரை பின்பி நடக்குமெல் வாழுமூர்
கோத்திரை கூறப் படும்.

(இ - ன்.) கனிகடம் தன் சேர்ப்ப - பெரிய கடலின் குளிர்த்த துறை முகத்தையுடையவனே!—கல்கூர்ந்த மக்கட்கு - வறுமையடைத்துள்ள மனி தர்க்கு, அனிகலம் ஆவது - அனிகத்தருரிய ஆபாணமாவது, அடக்கம் - அடங்கி யிருத்தலாம்; (குறவர்), பணியு இல் சீர் - அடங்குதலில்லாத தன்மையுடனே, மாத்திரை இன்றி கடக்கும் ஏல் - தன்வரம்புகடத்து கடப்பானாகும், வாழும் ஊர் - அவன்வாழ்த்திருக்கும் ஊரி னுள்ளார் யாவராலும், கோத்திரை கூறப் படும் - (அவனது) குலம் (இழித்தல்) சொல்லப்படும்; (எ - து.)

எப்படிப்பட்டவர்க்கும் அடக்கம் அவசியமாயினும் தரித்திரர் அடங்கியிராமற் போனும் அவரைப்பற்றி அவர்களுமே இசைப்படு மென்பதாம். இதனால் அடங்குதல் அறிவுடைமை பென்றவரது; இதுபற்றியே, இப்பாட்டு இவ்வநி னார்த்த நிறுத்தப்பட்டது.

கனிகடம் - லிச்சொற்றொடாதலின், இயல்பு. கீழ்கடல் மேல்கடல் என்னும் இரண்டெல்லையுள்ளும் உள்ள காடு என்பார், 'கனிகடத்தன்சேர்ப்ப' என்றொன்றை; பிறதூல்கனிலும், இவனது காட்டிலேயே ரூரியனுதிப்பதும் அந்தமியப்பதும் எனக் கூறியவரது காண்க. பலபண்டங்களும் ஏற்றதல் இதக் குத காவத்தற்கு ஏற்ற துறைமுகத்தை யுடைத்தாயிருப்பது காட்டுக்குப் பெருஞ் சிறப்பாதலும் காண்க. கோத்திரை - வடசொல். (உ)

உதஉ. எந்நிலத்து வித்திடினும் காஞ்சொக்காழ் தென்காசு
தென்னாட் டவருஞ் சுவர்க்கம் புருதனார்
தன்னாற்ற குரு மறுமை வடநிலையுந்
கொன்னுள் சாலைப் பவர்.

(இ - ஈ.) எச் நிலத்த வித்த இடினும் - எந்த நிலத்திலே விதையைப் போட்டாலும், காஞ்சிரம் காழ் தெங்கு ஆக - எட்டிவிதை தென்னமரமாக மாட்டா; தென் காட்டவரும் சுவர்க்கம் புருவால் - தென்நிலைகாட்டினுள்ளவர் கரும் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று சேர்வதனும், தன்னால் தான் ஆரும் மறுமை - தனது முயற்சியையாலேயே மறுமைக்கதி ஊதாகும்; அடநிலையும் கொள் ஆள் சால் பலர் - அடக்குத்தித்தினும் (எந்திபெறமுயலாது) விண்ணாவ்வுழிப் பலர் பல குன்றி; (அ - து.)

தென்னுடல்வாம் மிலேச்சதேசமென்றும், அதில் வாழ்வார்க்கு எந்தி யில்லை பென்றது வெயிரமாணங்களைக்கொண்டு கூறுகிற அடவாட்டாரை சேர்க்கி அதிசயமாத் த அடநிலையிலிருந்தவந்த சமணமுனிவர் இன்னும் தென்னாட்டாரைச் செறிப்பித்தக் கூறியதபோலும் இது. நிலத்தினியற்கை யால் வித்தினின்ற ஊதாகும் மாம் வேறுபடாததபோலத் திலையினியற் கையால் ஆகாவதொழிவினின்ற ஊதாகும் வினைப்பயன் மாறுபடா தென் பதாம்.

தன் ஆற்றன் - தான் ஒழுகும் ஒழுக்கவழியால் என்றும் ஊரக்கலாம், கொள் - பயனின்மை; இடைச்சொல் அதிசய ஆள்பவர், கொன்னார். தென் னாட்டவரும் என்பதற்கு - தென்நிலைக்கணுள்ள காசலோகத்தவரும் என்றும், அடநிலையும் என்பதற்கு - அடநிலைக்கணுள்ள புண்ணிய பூமியினும் என்றும் ஊரக்கலாம். உம்மைசேற முறையே எதிரது இதத்தது தழுவின எச்சப்பொரு ளளவாகவாவது, இழிவு உயர்வு செப்புப்-பொருளளவாகவாவது கொள். காழ் - பால்பகாவகிறினைப்பெயர்.

எந்திபெறதற்கு அறிவுடைமையே காரணமென்றும், நிலைவேறுபாட் டாத் பயன்வேறுபடுவதாகக் கூறுவது அறிவுடைமையன் தென்றும் அதிகாரத் துக்குவற்பக் கருத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

‘வினையொன்று போட்டாத் கலையொன்று முனைக்குமா?’ என்பது பழமொழி.

‘உபேகாவல்’ என வழங்கப்படுவதில் “தென்நிலைப்புணியன் அடநிலைக் கேகின், பழுத்த வேணிப் பார்ப்பா குவான், அடநிலைப் பார்ப்பான் தென் நிலைக்கேகின், கலையதனேணிப் புண்படுவான்” என்றது போன்ற பொது விதிபற்றிய கொள்கை இங்குச் செறிப்புவிதிகாட்டி மறுக்கப்பட்டது. (உ)

உசச. வேம்பி வினையுட் கனியினும் வாகழதன்
நிஞ்சகவை யாதுந் திரிபாதா—மர்க்கே
யினந்தி தெனினு மியல்புடைபார் கேன்கை
மனந்திதாம் பக்க மரிது.

(இ - ஈ.) வேம்பின் இனையுட் கனியினும் - வேம்பினையிலே பழுத்ததானும், வாகழ - வாகழப்பழம், தன் தீம் கவை யாதுந் திரிபாதா ஆம் - தனது தினிய உருவி தெனினும் மாறுபடாததாம்; ஆன்கே - அதுபோலவே,—இனம் தீது எனி

ஹும் - சேர்ந்தபட்டம் குணங்கொடியதாயிருந்தாலும், இயல்பு உடையார் சேர்மை - இயற்கைசல்லறிவுடையாரது எப்பு, மனம் தீது ஆம் பக்கம் அறிது - மனம் கொடியதானும் தன்மை இல்லை; (அ - து.)

இயற்கையில் இன்சுவையிக்குள்ள பழமாயின் சேர்க்கையாத் சுவைசெறிதல் இல்லைபோல, இயற்கையில் சல்லறிவு மிகுள்ள மனிதராயின் சேர்க்கையாத் குணங்கெடுதலில்லை யென்பதாம்.

ஆக்கு - உவமவுருபு; இது உபமான உபமையுக்கு இடையே வந்து விட்டதனால், இப்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுமையமணியாகாது; உவமையனியே யாம்.

வாழை - அதன் பழத்திற்கு, முதலாகுபெயர். 'தீச்சுவை' என வலி மிகு வறுமிடத்த, தீமை சுவை யெனப் பிரித்து, கடுஞ்சுவையென்று பொருள் உரைக்கவேண்டும். தீம் என்பதனடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம் தீவிய எனவும், தீமை யென்பத ஈடியாகப் பிறந்தது தீய எனவும் திற்கும் வேதுபாட்டையுள் காண்க. வாழை தன் சுவை திரியாது -தொடர்ந்தபொருள் அதன்பயனிலையையே சொண்ட முடிபு. (ச)

உதே. கடல்சார்ந்து மின்னீர் பிறக்கு மலைசார்ந்து
முப்பின் றெரி பிறத்தலாத் தத்த
மினத்தனைய சல்ல தெரிகடற்றண் சேர்ப்ப
மனத்தனையர் மக்களைப் பார்.

(இ - த்.) ஏறி கடல் தன் சேர்ப்ப - அலைகளென்ற கடலினது குளிர்த்த துறையை யுடையவனே!—கடல் சார்ந்தும் இன் நீர் பிறக்கும் - (உப்புச் சுவை யுடைய) கடலை அடுத்தும் இன்சுவையுடைய நீர் உண்டாகும்; மலை சார்ந்தும் உப்பு ஈண்டு உவரி பிறத்தலால் - (இனிய அருவிரீரையுடைய) மலையை அடுத்தும் உப்புநிறைந்த உவரீர் உண்டாகும் ஆதலால்,—மக்கள் என்பார் - மனிதரை அப்படுபவர், தம்மம் இனத்து அனைவர் அகல் - (குணஞ்செயல்களில்) தங்கள் தங்கள் இனத்தாரை பொத்தவதல்ல; மனத்து அனைவர் - தம்மம் மனத்தின் அறிவை பொத்தவர்; (அ - து.)

தமது இயற்கை கற்குணஞ் சேர்க்கையால் மாறுபட்டதனாலே மனிதனென்று நெப்பித்துக் கூறப்படுவதற்கு ஏற்றவென என்பதாம்.

'மக்களைப்பார்' என்பது, "இவ்வாழ்வானென்பான்," "வாரொணப்படு வது உறையு" என்பனபோலச். நெப்புத்தோன்ற கின்றது, என்பார் எனச் செயப்படுபொருள் வினாமூலம்போலக் கூறப்பட்டது. அதிவிரைதற்கு ஏற்ப, மனம் அறிவாயிற்று. மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் காங்கு அத்தச் சாணங்களுள் ஒன்றன்பெயர் மற்கொன்றிற்கு துல்கனில் மாறியருவது உண்டு. 'சார்ந்தும்' என்ற உம்மை - முன்னர் இழிவுநெப்பும், பின்னர் உயர்வு நெப்பு மாம். என்பார் என்பதை முதல்கேற்றமையச் சொல்லுருபாகவுள் சொன்னாம்.

.. இது, திருவடாந்தரால்கூறிய; எதுவுமே எனினும் அமைமயம். (இ)

உரு - பாஅவைப் புண்ணு படுகடற்றன் சேர்ப்ப
வொராஅது மொட்டாஞ் செப்பவோ எல்ல
மருஉச்செய்தி யார்மாட்டுத் தங்கு மனத்தார்
விராஅஅப்ச் செய்வாமை என்று.

(இ. ஂ.) பரு அரை - பருத்தஅரையையுடைய, புண்ணு - புண்ணுமாய்க், படு - பொருத்தின, கடல் தன் சேர்ப்ப - குன்றித்த கடற்றுறையையுடைய பாண்டியனே!—தங்கும் மனத்தார் - உறுதியாய் இருவியைப் பித்தென்ற மன முடையவர்கள், எல்ல மருஉ செய்தியார்மாட்டும் - எற்குணங்க் பொருத்தின செய்கையை யுடையவர்களிடத்தும், ஓராலும் ஒட்டலும் - உடி சீக்குதலையும் மறுபடி சேர்தலையும், செப்பவோ - செய்வார்களோ? [செய்வா சொற்படி]; (இங்மனஞ் செய்தலினும்), விராய் செய்வாமை - (எவரோடும் சலந்து) நென எஞ்செய்வாதிருத்தல், என்று - எல்ல விவேகமாம்; (அ - மு.)

அயோக்கியரிடத்துக் கூடிப்பிரிதல் காரியமன்று; ஆனபொழுது, யோக் கியரிடம் கூடிப்பிரிதலும் மறுபடி கூடுதலும் மனம் ஒருவழிப்பட்டவாறு செய் வாகா: அதனினும் அவர்களைச் சோராமலிருப்பதே மிக எல்லதாம் என்றபடி.

கூடிப்பிரிதலினும் கூடாமை எல்ல தென்றது, கூடிய எல்லோரைப் பிரித்த குற்றமும் துன்பமும் கூடாதவர்க்கு இல்லையாதலின். செய்தி யார்மாட்டும் எனப்பிரித்து, செய்கையையுடைய யாவரிடத்தும் என உரைத்தலும் ஒன்று. தங்குமனத்தார் விராய்ச் செய்வாமை என்று என இவைத்து, கிண்பெற்ற ஒரு பெற்றியேயிசீர் மனத்தினையுடையார் கூடுதலையும் பிரிதலையும் சலந்துசெய் யாமை எல்லதென்று உரைப்பாரு முளர்; ஒன்று, கூடியேயாவது இருக்கவேண் டும்; அல்லது, பிரித்தேயாவது இருத்தல்வேண்டும் என்பதாம். “கூடிப்பிரி யேயல்” என்ற ஓனாவயார் சீதிவாக்கியத்தில், எதிர்த்தவையால் “பிரித்து கூடேல்” என்னும் பொருளும் ஒருவாறு தோன்றுமாறு காண்க.

பரு+அரை=பாரா; இப்பண்புத்தொகை மருஉழடிபு. புண்ணு - செய்த னிலத்தப் பொருள்செய் சொன்று. புண்ணுபடு என்பதற்கு - புண்ணுமாத் தாற் றெத்த என்றும் உரைப்பர். மருஉ - மருவு என்பது விராய்ப்பட்ட அனபெடை. இனி, எல்லகுணங்க் செட்டுச் சிறைத்த மருவியழங்கிய செய்கையாரிடத்தும் சலிபாத மனமுடையோர் கூடிப்பிரிதலும் மீண்டு கூடுதலுஞ் செய்வார்களோ? என்றும் உரைக்கலாம்: இங்வுரைக்கு, உம் - இழிவுசிறப்பு; இடையிற் கூறிய உரைக்கு, முற்றுப்பொருளது. அரை - மாய்க்கிற் கிண்பிரியுமளவும் அடிவி னுள்ள கட்டை.

எல்லாவழியும் எதுகையில் அனபெடைவந்தது ஓர் அழகாம்; அனபுத் தொடை: அனபெடைவண்ணம். மூன்றாமடியில் அனபெடை செய்வுகளிலக் கணத்தாக்கு இன்றியமையாததன்ருதலின், இவற்றையனபெடை பென்றுவது, இவ்விதையனபெடை பென்றுவது சொன்னவேண்டும்.

சீழ்ப் பெரிவாரைப் பிழையாமையென்னும் அதிகாரத்தில் “தெரியத் தெரி யுத் தெரிவினா” என்னும், பிரியப் பெரும்படர்நாய் செய்யும் - பெரிய, வுரை

விருத்திச்செர்ப்ப பார்க்கும், கலவையுமே யுதம்” என்ற பாட்டிலும் இக்கருத்துக் காண்க.

செய்து பார்க்கும் எனப் பிரித்த, குற்றியலிகையாகக் கொண்டு, கல்வியாகியதைப் பொருத்திச்செய்து யாவரிடத்தும் அன்புசெய்தும் மனத்தை யுடையவொன்றும் உவையிடலாம்; இவ்வகைக்கு, குற்றியலிகை அலகு பெற வில்லை பென்சு. முன்னுதாரியில், முன்னுதாரியில் அன்பெடைக்கு அலகில்லை. ( )

உதா. உணர்வு அனரு முணர்வுடை யானாப்
புணர்வு புணருமா மின்பம்—புணரின்
தெரியத் தெரியும் தெரியிலா தானாப்
பிரியப் பிரியுமா சொய்.

(இ - ன்.) உணர்வு உணரும் உணர்வு உடையானா - (கண்மையிலுள்ள) பருத்தியிய அல்ல வினையுடையவாகிய, புணர் - சேர்தலாக, இன்பம் புணரும் - பலவித இன்பங்களும் உண்டாகும்; தெரிய தெரியும் தெரிய இலாதானா - (கண்மையிலுள்ள) பருத்தியிய அல்ல வினையுடையவாகிய, புணரின் - (தெரியாத) சேர்த்துவிட்டால், பிரிய - (அவனாகிட்டு) நீக்குமாத்திரத்திலே, சொய் பிரியும் - (அவனாகுண்டாகும்) பலதன்பங்களும் நீக்கும்; (அ - து.)

‘ஆம்’ இரண்டும் - அகா. இதனில், மா சொய் எனப்பிரித்த, மிகுத்த தன்பமென்றும் கொள்ளலாம். உணரும், தெரியும் என்பவற்றிற்கு - கம்முடைய கிணைகளுக்காகப் பெண்ணும் செயப்படுபொருளும் வருவிக்கலாம்.

உணர்வு, தெரிய என்பவற்றைப் பிரிவினப்பொருளில்வந்த தன்வினை பெண்கொண்டு, பிரிற் உணர்த்த, பிரிற் தெரிவிக்க எனப் பொருள்கொள்வாரு முணர். புணரின் - உருவாயின் என்பதுமாக.

இத்தலில் ஒத்தொருபாட்டும் ஒத்தொரு சமணமுனிவரது கருத்தாதலின், சீழ்ச் சுடிப்பிரியலாகாதெனப் பலவிடத்துவந்ததனாலே இது மாறுகொள்க உதவாகாத; பிரியும் இத்தனம் வருமிடங்களுக்கொல்லாம் இது கொள்க; அநிசாரிபேதத்தால் ஒத்தமைப்படுத்தி அமைத்தனம் ஒன்று.

அநுசேதம் வந்தசொல்லும் பொருளும் மீண்டும் வந்தத, சொற்பொருட் பிதவருநிலையன.

அநிசுடையானாகக் கூடுதலும் அநிசில்லாதானாப் பிரிதலும் அநிசுடையமை பெண்பதாம். (அ)

உதா. கண்ணிலுக்கிட் டுன்றி நிறப்பாணம் தன்றி
நிலைகலக்கிட் சீழ்நிலை வானு—நிலையிது
மென்மே னுயர்த்து நிறப்பாணம் தன்றித்
தலையாகச் செய்வானுத் தான்.

(இ - ன்.) கல் நிலைக்கண் தன்றி நிறப்பாணம் - கல்லிலுள்ளிருப்பே. தன்றி கலப்பவனும், தன்றி நிலை கலக்கிட் சீழ் இவையுடைய - (தான்றித் தலையிலுள்ளிருந்து) கலக்கிட் செய்து தன்றித் சீழ்ப்பட்டிலுயர்த்த சேர்க்கிறவ

னும், நிலையினும் மேல் மேல் உயர்த்த சிறப்பானும் - (தான்நின்ற) நிலையினும் மேலே மேலே உயர்ந்தநிலையில் தன்னை ஏறிநிற்கச்செய்பவனும், தன்னை தலை ஆக செய்வானும் - தன்னைப் (பிறப்பவரினும்) முத்தியமாகச் செய்பவனும், (எல்லாம்), தான் - தானேயாவன்; (எ - று.)

என்றத, ஒருவனுடைய உயர்வுதாழ்வுகளுக்கு அவனுடைய அறிவும் அறிவில்லாமைபுமே காரண மென்பதாம்.

நிலையினும், உம்மை - உயர்வுநிறப்பு: அசைநிலையும், மந்தை உம்மை கன் கான்கும் - என்னுப்பொருளான. சிறப்பான் முதலிய கான்கும் - எழுவாய், தான் - பயனிலை. (அ)

உரு. ௨௦௧. அரும வரிசைபாற் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாருஞ் சேற—அருமாயி
தேத மாற்று மொலிகடற் தன்சேர்ப்ப
பேதைமை யன்ற தறிவு.

(இ - ன்.) அரு மாயின் - (பிற கான்கின்) பெறுதற்கு அருமையான (நிறப்புத்) தன்மைபுடைய, ஓதம் அர்த்தம் ஒலி கடல் தன் சேர்ப்ப - அலை கன் மிகவொலிக்கின்ற கடலினது குளிர்த துறைமுக்கைதயுடைய அசனே!—அருமம் வரிசையால் - காரியத்தின் முறைமைபால், கல்லாதார் பின்னும் பெருமை உடையாரும் சேறல் - படியாத மூட்களது பின்பும் பெருமை யுடைய புத்தியான்களும் செல்லுதல், பேதைமை அன்ற - அவினேமென்று; அது அறிவு - அது வினேமேயாகும்; (எ - று.)

காரியநித்தம் கல்லாதவரை அதுசரிப்பதம் அறிவுடைமை பென்பதாம், பேதைமையன்று என்றதன்பின் அது அறிவு என்றத, உறுதிப்படுத்தவந்த அதுவாதம்.

கல்லாதார்பின்னும், உம் - இழிவுநிறப்பு. பெருமையுடையாரும், உம் - உயர்வுநிறப்பு. சேறல் என்னுற் தொழிற்பெயரில், செல் - பகுதி. அருமாயின் என்பது, கடற்சேர்ப்புக்கு அடைமொழி. ஓதத்திற்கு அடைமொழிவாக்கொண்டால், அத்தகு அருமை - மந்த்ருன்றத்கு இல்லாதது என்றும் ஒருவிதமாய் ஒக்கியெழுந்த மழயுத்தன்மை பென்க. இனி, அருமவரிசையால் என்பதற்கு - முத்தியிழைப்பத ஊழுவியினவின் வகையால் என்றும் உரைக்கலாம்; கல்லாதாரைத்தழுவுதல் பாபபவமா மென்றபடி. பேதைமை அது அறிவு அன்ற எனப் பிரித்துக்கட்டி, கல்லாதார்பின் செல்லுதல் அறிவாமைவாய்; அது அறிவுடைமையன்று எனத் துணிக்துரைக்கவும் இடமுண்டு. (க)

உரு. ௨௦௨. அருமமு முன்படாப் போகமுந் துவ்வாத்
தருமமுந் தக்கார்த்தே செய்பா—வொருநிலையே
முட்டின்தி முன்று முடியுமே கிடைதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம்.

(இ - ன்) கருமமும் உட்படா - (அறம்பொருள்களுக்குச் சாரணமான) தொழில்சீனையும் உடன்பட்டுச்செய்து, போகமும் துவ்வா - (அவற்றால் உண்ணவாரும்) இவ்வுலகவின்பங்கீனையும் அனுபவித்து, தருமமும் தர்சார்த்தே செய்வா - (தானம்முதலிய) அறத்தொழில்சீனையும் (அறிவொழுக்கங்களால்) தருதியுடையவர்களுக்கே செய்து, மூன்றாம் ஒரு சீனையே முட்டி இன்றி முடியும் ஏல் - இம்மூன்றுசாரியங்களுக்கும் (இவ்வகை) ஒருபிறப்பிலேயே (ஒருவனுக்குத்) தடையில்லாமல் சிறையேதாமாயின், அக்து - அக்கிரமம், பட்டினம் பெற்ற கலம் - (பிறகாடுகள் பலவற்றிற் சென்று வியாபாரஞ்செய்து) இலாபம் பெற்று மீண்டு தனது பட்டினத்தை யடைந்த மாக்கலத்தை யொக்கும், என்ப - என்றசொல்வர், (அறிவுடையோர்); (எ - த.)

கருமமும், போகமும், தருமமும் என்றவற்றி னுள்ள உண்மைகள் - எதிரது இறத்தது தருவிய எச்சப்பொருளான; என்னுண்மையாகக் கொள்ளக்கூடாது; கெட்டுவேறு வினைமுடிக்குஞ்சொல் வந்ததனல். உட்படா, துவ்வா, செய்வா என்னும் மூன்றாம் - உடன்பாட்டு இறத்தகால வினைபெச்சங்கள். பட்டினம் - செய்தல்கிலத்தவையர், துறைமுக்ககாம். போகம் - வடசொல், 'பட்டினம் பெற்ற கலம்' என்ற உபமானத்தால், அப்பிறப்புப் பயன்பெற்ற பிறப் பென்பதாம். -

இம்மூன்று தொழில்சீனையுஞ் செய்வது அறிவுடைமை யென்பது கருத்தது. இம்மூன்றும் இவ்வறத்தார்த்தே உரிய தொழிலாம்.

இங்கே அக்து என்பதில் ஆய்தம் மெய்போல ஒலித்தது; உயிர்போல ஒலியாமையே அகெட்டுக் காண்க.

இப்பாட்டினம் முற்பாதி, சீந்திநூலுளாயிற் பரிமேலழகரால் "சுற்றபின், சிந்த வதற்குத்தக" என்றவிடத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (30)

உக - ஆம். அநிகாரம்.—அறிவின்கை.

அக்தாவது - சல்கிசேவ்விசினிஞவாயி அறிவு இல்லாமையோடு உண்மையறிவும் இல்லாதவனாகும். அறிவு - சாரியசாரியங்களைப் பகுத்தறிந்தகொள்ளும் விவேகம்; இயற்கையறிவோடு கூடிய செயற்கையறிவு; தூவ்வின்கையியடி இம்மை மறமையெட்டு உரியவற்றை அறிந்தோடு உலககடைமையையும் அறிதல்.

சிறந்த ஐந்திராவர்முதலாயினுள் அறிவுறுத்தின சாரியங்களை உட்கொள்ளாமல் ஒழித்தவிடுதலும், தூவ்வின்கையியற்றை ஐயத்திரிபுகளால் அறிதலும், தூக்கொண்கைமுறைமையையும் உலகவியற்கை முறைமையையும் இசுழ்த்து விவகித் தன்மனத்திற்கு ஏற்றபடி கட்டித் எல்லாநிலையும் இசுழப்படுதலும், மறமையெட்டு உறுதியல்லாதவற்றைச் செய்தலும் இப்படிப்பட்டவை அறிவின்கையின்பாற்படும். அறிவுடைமைச்சிறப்பு, மூன்றதிகாரத்திற் உடன்பாட்டு முத்தகத் உரியஅளவினும் முற்றப்பெருமை கோக்கி எதிர்த்துமுத்தகதலும் உற்படுகின்ற தாதலால், அறிவின்கையென்றும் இவ்வதிகாரம், அறிவுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளில் சல்கிசேவ்வின்கை சல்கிசேவ்வின்கையின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளில் சல்கிசேவ்வின்கை சல்கிசேவ்வின்கையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

பட்டது போல. செல்வத்தைச் சம்பாதித்தற்கும், சம்பாதித்தபொருளைக் காத்தற்கும், அங்ஙனம் காக்கப்பட்ட பொருளை எவ்வுழியிற் செலவுசெய்து தானும் அனுபவித்தற்கும் அறிவு கருவியாதலால், இந்த அறிவுடைமை அறிவின்மை அதிகாரங்கள் பொருட்டாவன்பாற் படுவனவாயின வென அறிக

உகே. துண்ணுணர் வின்மை வறுமை பஃதுடைமை
பண்ணப் பிணத்த பெருஞ்செல்வம்—மெண்ணுங்காற்
பெண்ணவா பாணிமுத்த பேடி பணிபாரோ
கண்ணவாற் தக்க கலம்.

(இ - ற்.) (உலகத்தில் ஒருவர்க்கு), தன் உணர்வு இன்மை - துட்பமான அறிவு இல்லாமை,—வறுமை - தரித்திரத்தன்மைபாம்; அகித உடைமை - அத்தண்ணிறத்தை உடைத்தாயிருத்தல்,—பண்ண பிணத்த - மிகவுணர்ந்த, பெரு செல்வம் - பெரிய சம்பத்தாம்; எண்ணுங்கால் - ஆலோசித்துப் பார்த்துமிடத்து, —பெண் அவாய் பெண்தன்மை மிகுத்த, ஆண் இழந்த - ஆண்தன்மை குறை யப்பெற்ற, பேடி - பேடிபானவன்,—கண் அவா தக்க - (பாவச்) கண்களும் (காணுதற்கு) விரும்பத்தக்க [மிகஅழகிய], கலம் - ஆபாணங்களை, அணிபாரோ - தரிக்கமாட்டாரோ? [தரிப்பன்]; (அ - து.)

மனிதர்க்குச் சிறந்தசெல்வமாவது - அறிவுடைமையே; அச்செல்வமில்லா மையாவது - அறிவின்மையே; மற்றை உலகத்துப் பொன் மணி செல் முதவிய பொருள்களெல்லாம் செல்வமென்று சொற்பாகக் கொள்வதற்குரியவல்ல, அறி வில்லாதவர்க்கு எவ்வளவு செல்வ மிருந்தாலும் அறிவுடைபார்க்குப்போலப் பெருமையும் பயனும் உண்டாகா; அது ஏதபோல வெணின்,—பெண்தன்மை பணைத்திராத பேடிக்கு எவ்வளவு ஆபாணங்க அணிந்தாலும் இயற்கைமகனர்க்கு ருப்போல அழகின்றிப்பும் இன்பப்பயனும் உண்டாகாதவாறுபோல வெண்க.

பின்னிரண்டடிகளால் ஏற்படுங்கருத்த - எடுத்துக்காட்டிலேமை. முன்னிர ண்டடிகளின் கருத்தாக அமைந்த 'அறிவிலர் செல்வமமைந்தாலும் சிறப்புடை யராசர்' என்பது - இதன் உபமேயம்.

பெண்தன்மை குறைத்த ஆண்தன்மை மிகுத்த ஷய்சகம் - அவிபெண்ப் படுமென்றும், ஆண்தன்மைகுறைத்த பெண்தன்மைமிகுத்த ஷய்சகம் - பேடி பெண்ப்படு மென்றும், பேடி என்பது - இவ்விருவகைக்கும் பொதுப்பெயரென் றும் அறிக. மிகுதியாய் ஆபாணங்களைத்தரித்தல் மகனர்க்கே இயல்பாதலால், இங்கே, பெண்தன்மைமிகுத்த ஆண்தன்மைகுறைத்த பேடி சொல்லப்பட்டது. பேடி ஆபாணங்களைத்தரி, சிவசுந்தராமனியில் வீணுபதியென்றும் பேடியை "ஒன்பொறுகுசொடியே" என்றதனாலும் அறிக. "பெண்மைவிட் டானவா வுப பே டான்பால், ஆண்மைவிட்டல்ல தவாவுப பெண்பால், இருமையு மக ிரினைபன்னவுமாரும்" என்ற இலக்கணம்பற்றி, இங்கே, பெண்ணவாய் ஆணி முத்த பேடியை 'அணிபான்' என உயர்திணைப்பெண்பானாற் கூறியது; "மைத்த னிப்பொழுதே வென்று வருகுநன் பொற்றேருந்தா; எந்தமெய்ப்பேடியாவி லென்றன எந்தனான்" என கிலிபித்திராசிர்பாசத்திதும், "எயே வின

சொருத்தி பேடியோவென்றாள்" எனச் சிந்தாமணிவிலும் பேடியைப் பெண் பாலாத் கூறியது காண்க.

இனி, பெண் அவாய் என்பதற்கு - பெண்தன்மையை விரும்பி என உரைத்தால், அது ஆணிமுத்த என்பதனோடு முடியாது; ஏனெனில், —ஆண்தன்மை விழத்தற்குச் சாரீரம் பெண்தன்மையை விரும்புதலல்லாமல் ஊழ்வினைப்பயனான இயற்கையாமாதலால். இனி, பெண் அவாய் என்பதற்கு - பெண்தன்மையை விரும்பி பென்று உரைத்து, அணிவாரோ என்பதனோடு இயைத்து, ஆணிமுத்த பேடி பெண்தன்மையை அவாவிக் கண்ணாவத்தக்க கலம் அணிவாரோ? என மொழிமாற்றிப் பொருள் சொன்னதாலும் ஒன்று.

பெண் ஆண் என்பன-பெண்தன்மைக்கும், ஆண்தன்மைக்கும் பொருளாகுபெயர். பெண் ஆண் என்றும் வினைப்பகுதிகள் - ஈறதிரிந்து பெண் ஆண் என்று, பலராலும் விரும்பப்படுதல் பற்றி மகனிரக்கும், அம்மகனிகை ஆளுதல் பற்றி ஆடவர்க்கும் பெயராகு மென்பர். பெண்மை ஆண்மைகளுள் யாதாவியு மொன்று பேடியிடத்து முற்பிறப்பிற்செய்த நீவினையால் கிறைவுற்றிராமையாதெ ளுங்கற்பாடு தோன்ற, 'பெண்ணவா ஊணிமுத்த' என்றார்.

அவாத்தக்க - அவாவத்தக்க; "சாவவென்மொழி வீற்றவிர்மெய் சாதலும் விதி" என்றதன் உபலக்ஷணத்தால், செய்வெனெச்சுத்த ஈற்றவிர்மெய் செட்டது 'செய்தக்க' 'சோத்தக்க' என இவ்வாய்பாடுகொண்ட பிறவற்றையும் இவ் வனமே சொன்ன; இனி, அவாத்தக்க - அவாவாதற்குத்தக்க என விரித்து, முத னினைத் தொழிற்பெயரினமேல் வந்த கான்னாம்தேற்றமைத்தொனையெனினும் இழுக்காது. கலம் - அணிசலம். தன்னுணர்வு - ருட்சமபுத்தி. "வறுமைக் குக் காரணமான தன்னுணர்வினமை காரியமான வறுமையாகவும், செல்வத் துக்குக்காரணமான தன்னுணர்வுடைமை காரியமான செல்வமாகவும் உபகார வழுக்குப்பற்றிக் கூறப்பட்டன. 'கன்னங்கதத்த, கன்னஞ்சிரிய, பென்னம் பெரிய' என்பவைபோல, 'பண்ணப்பண்ணத்த' என்பதை வளர்த்தப்பொருள் பற்றிவந்த பண்பென்பதன் ஒருகையை யடுக்குச்சிறை வெணக் கொண்க.

"அறிவுடையா சொல்லாமுடையா சறிவினார், என்னுடையோனுமிவர்" என்ற திருக்குறளோடு இப்பாட்டின் முதலிரண்டிசை ஒப்பிடுக. 'செல்வக்க னெல்லாம் அறிவாத் படைக்கவும் காக்கவும் படுதலின் அக்துடையாரை 'எல்லா முடையர்' என்றும், அவையெல்லாம் முன்றோ அமைத்து மெட்பினும் அழியாமற்சாத்தற்கும் தெய்வத்தான் அழித்துழிப் படைத்தற்கும் கருவியுடையாரன்மையின் அக்தில்லாதாரை 'என்னுடையோனுமிவர்' என்றும் கூறினார்" என அங் குப் பரிமேலழகர் உரைத்தது, 'இங்கு இதற்கும் ஒக்கும். தாயத்தார் கன்னர் வலியார் அரசர் என்றிவரார் கொள்ளப்படாமையும் வழிப்பட்டார்க்குக் கொடுத்த விடத்துக் குறையாமையாகவெய் பெறப்படுபற்றி, அறிவுடைமையை 'பண்ணப் பண்பத்த பெருஞ்செய்வம்' எனப் பல அடைமொழிகள் கொடுத்தக் கூறினார்; திருவள்ளுவர் 'சேடிக் விழுச்செய்வக் கல்வி பொருவதற்கு, மடல்வ மந்தை யவை' என்றுந்போல; இப்படிப்பட்ட பெறப்புப் பொருட்செய்வத்துக்கு இவ் வாகை; தாண்டி. ...

அக்துடைமை - இங்கே ஆய்தம் உயிர்போல். ஒலித்தது; மெப்போல் ஒலித்ததாய்க் கொண்டால் வறமை பென்ற முன்றோடு வெண்டின தவறு தலை அடைவிட்டுக்காண்க.

(ச)

உருஉ பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்

தல்ல துழப்ப தறிதிரோற்—ஒருல்நெப்பி

ரூயின் மிழத்தி யுறைதலாற் சேராரே

பூயின் மிழத்தி புலந்து.

(இ - ன்) பல் - பணவைப்பட்ட, ஆன்ற - நிறைந்த, கேள்வி - துத் கேள்விகளால், பயன் உணர்வார் - (உயிர்வாழ்க்கையின்) பிரயோசனங்களை அறி யும் அறிவுடைபவர்கள், (செல்வமின்மையால்), பாடு அழித்த - தம்பெருமை செட்டு, அல்லல் உழப்பது - துன்பங்களால் வருந்துவதன் காரணத்தால், அறி திர்எல்-ஆராய்ந்தறிய விரும்புவீராயின், (சொல்வேன்; அது என்னவெனில்:—) தொல் நெப்பின் - பழமையான நெப்பையுடைய, ஈயின் மிழத்தி - சரசுவதி தேவி, உறைதலால் - (அவர்எனிடம் உடி) வளித்தலால், பூயின்மிழத்தி - பூமிசா லட்சுமி, புலந்து - கோபங்கொண்டு, சேராரே - (அவர்எனிடஞ்) சேரமாட் டாரே, (என இதுவேயாம்); (எ - து.)

உலகத்தின் ஒருவனிடம் ஒருபெண்உடியிருக்கையில் மற்கொருபெண்வந்த கூடாமற் பிணங்கிப்போவது இயல்பாதலால், அம்மனைரியற்கைப்படி எல்லி மகன் சேர்ந்த விடத்தைச் செல்வமகன் சேராது பிணங்குவன் எனக் கற்பனை முகத்தால் வருணித்துக் கூறியபடி.

உலகத்திற் பெரும்பாறும் படித்தவர் செல்வமிலையிருத்தலும் படியா தவர் செல்வமுடையாயிருத்தலுமாயின மாறுபாட்டிற்கு உண்மையிற் காரணம், “இருகே தலகத் திபற்கை திருவேறு, தென்னியாரதலும் வேறு” என்றபடி. அவ்வன் முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினைபேயால் இப்படியிருக்க, இன்னான் காரணமல்லாத ஒன்றைக் கவிசாதுரியத்தால் காரணமாகக் கூறி விடுத்தினது, அதுநிந்தற்குறிப்பேற்றவனா; இந்நீன வடதுவார் ஹேநாநிப்போகாலங்கார மென்பர்.

இவ்விருமனைகும் ஒருவனிடம் சேர்ந்திருத்தல் அரியதொரு நெப்பாதலை “காவீற்றிருத்த புலமாமனோடு கன்பொற், பூவீற்றிருத்த திருமாமகன் புல்ல காரணம்” எனச் சிவசுந்தாமனியிற் கூறியமைகொண்டும் உணர்க. புலத்தல், பிணங்குதல், ஊடுதல் என்பன - ஒருபொருட்செய்க்கல்; அதாவது - யாதாயினும் ஒரு காரணம்பற்றித் தலைமகன் தலைமனைக் கூடாமல் மாறுபடுதல். ஒருவ னிடத்தின் ஒருமகன் இருப்பதான அறிந்தமாத்நிரத்தின் மற்கொருமகன் அவ னிடம் சேர்ந்தருப் பிரியப்படாமல் வெறுப்பது இயல்பாதலை “கண்ணனார் தங்காதவர் ஒழிகாமயிர்க்கென, உண்ணிலாய கேட்கையா ஓடினார்” என்ற சிந்தாமனிகொண்டும் உணர்க.

இனி, இந்நீன, வேறுவகையாக வருணித்துக்கூறுவதும் உண்டு; என்ன மெனின்,—மாயிக்கும் மருமகளுக்கும் ஒத்தமையின்னாமை பெரும்பாறும் உலக

விபந்தையாதலால் அதுபற்றி, மருமகனான சிலைமகன் உன்னிடத்திற் மாயியான திருமகன் சேராது வெறுப்பன் என்பதாம்: திருமாவின் மனைவி திருமகளும், அத்திருமாவிடம் தோன்றிய பிரமதேவனது மனைவி சாசுவதியு மாதலால், இவர் கள் மாயிமருகிய சாவர்.

‘அறிவைப் பெருமைப்படுத்திக் கூறுகிறோ, அறிவுடைபார்பலர் உலகத் திற் செவ்வியின்றி வருத்தெருர்சனே’ என ஒருவர் வினாவினதாகப் பாவித்த உத்தரவுகூறினதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டது; இது - இச்செய்யுளில் ‘அறி திரோ’ என்ற சொல்லால் விளங்கும். ‘அறிதிரோ’ என்ற பாடத்துக்கு - அறி விரண்டு எனப் பொருள்கூறுக.

தீழ்ப்பாட்டில் “தூண்டணுணர்வின்மைவறுமை யக்துடைமை, பண்ணப் பிணைத்த பெருஞ்செவ்வம்” என்றதன்மேல் வந்த ஆட்சேபத்துக்குச் சமாதானம் கூறியதாதலால், இப்பாட்டு இவ்வதிசார்த்த. இங்கு ஊகப்ப்பட்டது. இனி, இருவர்மகனார் ஒத்தமைப்பட்டு ஒருக்குசேராமையாகிய உண்மையியல்பை உண ராது அறிவுடைபார் சிலர் வறியாவிருத்தலையே கோக்கி அறிவுடைமையிற் குறைகூறுதல் அறிவின்கையாம் என இவ்வதிசார்த்தோடு சம்பந்த முரைத்தது மொன்று.

இப்பாட்டைத் தீழ் ‘பழமை’ என்னும் அதிகாரத்தில் வந்த “பல்லான்ற சேன்விப் பயனுணர்வார் வீயவும், கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரோ—கல்லா தார், சேதன மென்று மச்சே நகத்தின்மைபாற், கோடுவென்று சொன்னாதான் கூற்று” என்ற பாட்டோடு ஒத்த வாய்பாடுடையதாக அறிச.

பயன் - அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளும் புசமும் முதவியன. உணர் வார், உழப்பது என்பவற்றில், இடைநிலைகள் - எதிர்கால முணர்ந்தாது தன்மை மாதிரி முணர்ந்தின. “கல்லானையானுதல் ஊகப்பொருளொன்றுண்டாயி, சொல்லாருஞ் சென்றதெதிர்தொன்வ - ரில்லாண், யில்லாருத்தான் வேண்டா வீன்றெதிர்த்தாய் வேண்டான், செல்லாதவன்வாயிற்சொல்,” “இல்லாணாயெல் லாருமென்றவர்” என்றபடி பொருளில்லாணை பாவரும் இவ்வாதலால் ‘பா டுறித்து’ என்றும், “பொருளுடையான் கண்ணதே போகம்”, “பொருளிலார்க் கிவ்வுலகையில்” என்றபடி செவ்வியில்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பமொன்றும் இங்கு மாதலால் ‘அவ்வதுழப்பது’ என்றும் கூறப்பட்டது.

காமகருத்துத் தொல்நெய்பு - “அறம்பொருளின்பழம் வீடும் பயக்கும், புறங்கைட் கல்விசையுடாடும் - உறுதலவகொன், துத்துழியுன் ஊகொடுக்கும் கல்விவிறுத்தெவ்வ, சிந்துவிர்த்துத்த துணை” எனக் கூறப்படுவதாம்; இனி, அவ ளுக்குத் தொன்றுதொட்டு வருகிற நெய்பு முற்பிறப்பிற்செய்த கல்வினைத் தொடர்ச்சியைப் பிற்பிறப்பிலே இயற்கையில் அமைதலென்றும் சொன்னாம். கல்வி உயிர்த்துணையப் முற்பிறப்பேதொடங்கி உயிரோடு விடாததொடர்ந்து அக்ஷரீர் புருத்தவிடத்துப் புருத்தன்மை, “ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி பொருவற்கு, எழுமையு மேயாப்புடைத்து” என்ற திருக்குறையால் அறிவப்படும இப்படிப்பட்ட தொல்நெய்புச் செவ்வத்துக்கு இவ்வியாம். காலிக்விழத்தி - கைத்தொடரியவன் எனச் சாசுவதிக்குக் காரணப் புரார்; பிரமனதுகாலில் வாழ்த

லாஹும், அறிவுடையோர்சாவில் தஞ்ஞதலாஹும் அந்தத. பூவின் பிழத்தி - பூவித்ருவியவன். “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே”, “பூவித்ருத்தாம னாயே”? “பூவினுக்கருத்தலம்பொங்குதாமரை” என எல்லாமல்களுஞ்ஞருஞ் றெத்ததாக்க உதப்படுவதெ செத்தாமரைமலரில் வசித்தலால், பூவெனென்று பெயர். இமயமலையில் மாகதப்பாறையில் பதுமைபென்னும் ஸுத்தித் தோன்றிய பொற்ருமரைமலரில் திருமகன் வீத்திருக்கின்றனென்பது, ஹை ஸுத்தசொன்னது; “அருமணிமாகதத்தக்கனூறிய, எரித்திப்பொன்னித் தேத்த தாமரைத், திருமகன்” என்றார் சித்தாமணிபாரும். சாவின்பிழத்தி - சவ்வித்ரு அதிதேவதை; பூவின்பிழத்தி - செவ்வத்தித்ரு அதிதேவதை; இச்சொத்தன் - தருதிப்பொருளில்வந்த சாவ்வாவேத்தருமைத் தொகைவிதைத் தொடர்ச்சன்; இவற்றில், இன் - சாரியை. பிழத்தி - உரியமைபென்னும் பொருளுணர்ந்ததும் பிழமைபென்னும் பண்பினடியாப் பிறத்த பிழவன் என்பதன் பெண்பால்; (பிழம் என்னும் பெயரடியாப்பிறத்த பிழவன் என்பதன் பெண்பால் பிழவிபென, தித்ரும்.) (உ)

உரு. சவ்வென்று தந்தை சுழற வதனைபொர்
செவ்வென்று சொன்னா திவழ்த்தவன்—மெல்ல
வெழுத்தோலை பல்லார்முன் வீட்ட வினிபா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும்.

(இ - ன்.) தந்தை - (தனது) பிதர், சவ் என்று சுழற - (சவ்வியைச் சுத்திப் பா பென்று இடித்த அறிவுஉத, அதனை - அச்சொல்லை, ஓர் செவ் என்று சொன் னாது - (தனக்கு உறுதியுத்தருவது) ஒரு வார்த்தையென்று சொன்னே அங் கணம்படியாமல், இவழ்த்தவன்—(இளமையிலே) அலட்சியஞ்செய்தவிட்டவன்,— (பின்பு), பல்லார் முன் - பலபேர்கடைய சபையில், எழுத்த ஓலை - எழுத்த எழுதப்பட்டுள்ள ஓலையை, மெல்ல - மெதுவாக, வீட்ட - (தீ இந்நினைப் படி பென்று ஒருவர் சொன்னதை) கைநீட்டித் (தன்னிடம்) கொடுக்க, வினிபா - (அதற்குத்) கோபங்கொண்டு, வழு கோலை கொண்டு விடும் - (அடித்தலாகிய) பிழையைச் செய்யும் தடிக்கொம்பை (அவரை அடித்ததற்கு) எடுத்துக்கொண்டறி வாள்; (எ - று.)

படியாதனை வாவராவீனும் அவனுடைய அறிவின்மையை அறிந்தாவது அறிவாமலாவது வாதாவீனமொரு பத்திரிகையைக் கொடுத்த இந்நினைப் படி பென்று சொன்னால், அவன் தான் படிக்கமாட்டாமையால், பல்லார்முன் அவ மாணப்படுவதற்கு மணப்பொருளும், அவ்வவமானத் தனக்குவருவதற்குக் காரண மாகி அவரை அடித்ததற்குப் பெருங்கோபத்தோடு தடிபெடுத்துக்கொண்டான் என்பதாம். தந்தைசொல்லியேட்டு அதன்படி சுத்த அறிவை யுடையவானான் தனது குத்தத்தத் தான்கருதி அமைந்திராது பிறமேற் குத்தத்தத் பேத்தித் கோபித்தல் பெரிய அறிவின்மை பென்றபடி.

இப்பாட்டு - அறிவின்மையின் இழிவை விளக்கிவாரும்.

கல் - வினைப்பகுதியே ஒலையேற்பாட்டால் எவற்பொருளுணர்ந்திற்று
சமுதல் - உறுதிச்சொல்லு உறுதிச்சொல்லுதல்; சமுத - பகுதி. ஐயுரவருள்
முதல்வகுப் "தந்தை மகந்தாற்றுமன்றி யவையத்து, முத்தியிருப்பச்செயல்,"
"சான்றொருங்குதல் தந்தைக்குத்தலே," "உயர்மிக்கதந்தை" என்றபடி. ஸம்
நினைச் சல்விபுடையன்குநாலைச் சடையுயரப்படுண்ட தந்தையினது சொல்
"தந்தைசொல்லிச்ச மந்திரமில்ல" என்றபடி. நானமேற்கொண்டு என்ருமதிச்
சத்தச்ச தாதலின், அச்சிறப்புத் தோன்ற, அதனை 'ஒர்சொல்' என்றது. சொன்
னாது இசுழ்த்தவன் - முத்தோர்சொல்லும் வார்த்தையை அமுதமாகச்சொன்னா
மல் உருத்தவன். இசுழ்த்தவன் என்ற இறத்தாலும், சத்தற்கு ஸரிய இனம்பிராயத்
தில் என்பதைப் புலப்படுத்தும். இசுழ்த்தவன் சொன்னுமிடம் - செய்யுமென்
முற்று ஆண்பாதுக்குச் சொந்தது. எழுத்தோலை - எழுத்தையுடைய ஒலை என
இரண்டனுருபும் பொருளுச் சொச்சொகையாக விரிக்க. ஸகீட்டுதல் என்ற
காரணம், வெடுத்தலாகிய காரியத்தின்மேல் நின்றது - உபசாரவழக்கீது.

வினியா - உடன்பாட்டு இறத்தால வினையெச்சம்; இனி, வினியா -
இறத்தாற்போலாகி, எழுத்து ஒலை - (அங்கிருந்து) தப்பிப்போதற்குச் காரண
மான ஒலியை, சொன்னுமிடம் - சொன்னான் என்றும் உரைப்பார்; இவ்வுரைக்கு -
மானபங்கப்பட்டுச் சொல்லமுதமுத்து இடம்விட்டுநீங்க வழிதேடுவனென்று
சுருத்த. எழுத்து ஒல் - காரியப்பொருளான வினைத்தொகை; ஒலை - ஒல் என்
பதன் இரண்டாம்வெற்றுமை விரி. இனி, இனியா என்று பதம்பிரித்து, அவ
மதிச்சொல்லிப்புகிர்த்த ணப் பொருள்கொள்ளுதல் மோனைத்தொடையுப்
பொருத்த மென்க. சொன்னுமிடம், விடு என்னுள் துணைவினை - தேற்றமுணர்ந்
தும். (க)

உருசு. கல்லாது நீண்ட வொருவ னுலகத்து
கல்லறி வான ரிடைப்புக்கு—மெல்ல
விருப்பினு ஈயிருந் தற்றே பிராஅ
துணாப்பினு ஈய்குணாத் தற்று.

(இ - க்.) கல்லாது - கல்விசத்தாமல், நீண்ட - வளர்த்த, ஒருவன்—,
உலகத்து - லோகத்தில், கல் அறிவாளரிடை புக்கு - கல்ல விவேகமுடைய
வர்க்க் கெவிலே புருத்து, மெல்ல இருப்பினும் - பேசாமலிருத்தாலும், (அத்த
இருப்பு), கல் இருத்த அத்தே - கல் இருத்தாற்போன்றதாம்; இராது -
பேசாதிதாமல், உரைப்பினும் - (பாசாயினும் ஒன்றை) எடுத்துச்சொன்னாலும்,
(அது), கல் குணாத்த அத்து - அத்த கல் (வாய்முகியிராமல்) குணாத்தாந்
போனும்; (எ - து.)

பரிசுத்தமான இடத்தில் அசுத்தமானகல் வந்துசேர்ந்தால் அம்மாதிரித்
தால் அத்திடம் அசுத்தப்படுவதுபோல, கல்லறிவாளர்உட்புத்தில் அறிவினான்
சென்றால் அம்மாதிரித்தால் அக்கோஷ்ட மாகட்டையும்; அதன் மேலும் இவன்
வாய்நிறத்து எதாவது பிழைபடக் குன்றினால் அது கல் குணாத்தப்போல
வெறுக்கப்படும் என்றபடி.

பயன்பற்றி வந்த உலகமையணி. காயுமை உறியது, இழிவை கங்கு வினக்குதற்கு.

உககம் - கோச மென்றும் வடமொழியின் திரிபு; இதனைத் தமிழ்ச் சொல் லென்று சாதிப்பர் கங்குலக்கினியர். கல்லறிவு - அறிபடுவனவேனவெல்லாம் அறியும் அறிவு. மெல்ல இருத்தல் - சாதவாச இருத்தல்; சம்மா இருப்பது. உம்மைகள் - முறையே எதிரும் இதத்ததத் தழுவின எச்சப்பொருளான. இராஅ து - உயிரளபெடை, செப்புளோசை நிறைக்க வந்தது; அலகிட்டுக் காண்க. அந்தே, ஏ - நந்தனா. இருப்பின், உரைப்பின் என்ற வினையெச்சங்களினின்று எடுக்கப்படுகிற இருத்தல், உரைத்தல் என்னும் தொழிற்பெயர்கள் - இருத்தற்கு, குரைத்தற்கு என்னும் வினையுற்றுக்களுக்கு எழுதவாரம். (ச)

உகக. புல்லாப்புள் கோட்டிப் புலவ ரிகைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லும் கடைபெல்லாம் கற்ற
கடாஅயினுஞ் சான்றவர் சொல்லார் பொருண்மேற்
படாஅ விடுபாக் கறித்து.

(இ - க்.) கடை எல்லாம் - கீழ்மக்களெல்லோரும், —புல்லா - (இலக்கணத் தோடு) பொருந்தாத, புல் - இழிவான, கோட்டி - சபையிற் கூடியுள்ள, புல வரிகை - அற்புத்திமான்சங்கடவில், புக்கு - அஞ்சாதசென்று, கல்லாத - நாம் கற்றறிவாத விஷயங்களையும், சொல்லும் - கைநிபமாய்க்குறவர்; சான்றவர் - (கல்வி கேள்விகளினால்) நிறைத்தவர்கள், —கற்ற - நாம்படித்தறிந்த விஷயங் களையும், கடாயினும் - (சொல்லும்படி பிறர்) கேட்டாலும், பொருண்மேல் படா விடுபாக்கு அறித்து - (அண்ணம் வினாவுகிற அவர்களது அறிவு நாம்சொல்லும் அறிய) பொருளின்மேல் முழுதாக்குசெல்லாமல் நீக்கிப்போகும் விதத்தை அறித்து, சொல்லார் - சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - து.)

அறிவுடைவார்க்கும் அறிவினார்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டை விளக்கியபடி. அறிவினார்க்கு அடக்கமும் அணையச்சமும் இல்லையாதலாலும், நாம் ஏதாயினும் ஒன்றைப் பலமுஞ்சொல்லிப் பெருமையடைபடுவனவேன்ற அவர் அநிக மாதலாலும், அவர் இவ்வணங் கூறவர்; கல்லறிவுடைவார்க்கோ அணையச்சுறியை வாயினும், “கொன்றோன்கொன்றவையறித்து அனனுளங் கொள்க, கோட்டியில் மணத்தின் தூக்கொடுத்தல்” இலக்கணமாதலால், வினாப்பட்ட பொருள்ச ளுக்கும் ஏற்ற வெவ்வேற முறைபாக்கூறவரே யன்றி ஒருக்கு கூறார்.

“புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறங்கோட்டி” என்றும்போல, ‘புல்லாப் புள்கோட்டி’ என்றார்; அதாவது - “புளகூட் தரும் செறிநின்றோர் பொய்யாரும், இவ்வுருகினுஞ்செந்தமிழ்மொழி—நிசழ்ச்சைகள், எல்லாமுணர்ந்தோ ரிருத்த விடமன்றோ, எல்லாவைக்கு கலம்,” “கண்டக்கஞ்செம்மைகடுவுகினை களன்னும், குளனென் நினைவுடைபோர் கோதில்—புலனில்மொழி, சென்று மொழிந்தன ஷன் கோட்டோர் செறித்தவிடம், அன்றோ நிறைத்த வணை” என எல்லாவக்கும் நிறையவைக்குக் கூறப்பட்ட இலக்கணம் மிதிதமிழில்லாத சபை.

புலவர் - அறிவுடைபவர்; புலம் அல்லது புலமை - அறிவு. 'புல்லாப்புள்
சோட்டிப் புலவர்' எனவே, சிற்றறிவினாராயிற்று; இனி, புலவர் என்பது -
இதழ்ச்சிக்குறிப்பென்றும் சொன்னலாம். கடை - கடைப்பட்டவர்க்குப் பண்பாகு
பெயர்; அதம சொன்ச. கடைபெண்பது - பொருளால் உயர்நிறைப்பவர்பாலா
யினும், சொல்லால் பாப்பகாஅநிறைப்பெய ராதலால், சொல்லும் என்னும்
செய்யுடென்முற்றைச் சொண்டது. எல்லாம் என்னும் பெயர், இருநிறைக்கும்
பொது. டடாஅயின் - செய்யுளோசை ருன்றாவிடத்த அனபெடை இன்னிசை
நிறைத்தற்கு வந்தது. படாஅ-செய்யுளோசைநிறைக்கவந்த அனபெடை; அலகிட்
டுக்காண்க. இரண்டடிசனில் அனபெடை வந்தது, அனபுந்நோடை. உம்மை -
உயர்வுநெய்ப்பு. பொருள்மேல், மேல் - ஏழனுருபு; இனி, மே வென்பது -
பொருளினுட் செல்லுதலெயன்றி மேற்செல்லுதலும் அரிதென்பதை விளக்குவ
தெனவுள் சொன்னலாம். (இ)

உகூஉ. சுற்றறிந்த காவினார் சொல்லார்தஞ் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகர்வர் பணியின்மேல்
வற்றிய வேரலை கலகலக்கு மெஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கிள்ளி யொலி.

(இ - ள்.) சுற்று - (படித்தற்குரிய நூல்களைப்) படித்த, அறிந்த - (அவந்
தின் பொருள்களை உள்ளபடி) உணர்ந்த, காவினார் - காக்கையுடைய பெரியோர்
கன், தம் சோர்வு அஞ்சி - (சொல்லும் சொற்களில்) தமக்கு ஏதாவது பிழை
செய்தோடுமோவென்று பயந்து, சொல்லார் - (விஷயங்களைக் கண்டபடி மிகுதியாகச்)
சொல்லமாட்டார்கள்; மற்றையராவார் - சுற்றறிந்த காவினார்க்குரிய பெரியோர்,
பகர்வர் - (அப்படிப்பட்ட சோர்வுக்கு அஞ்சாமல் விஷயங்களை ஆராயாது
தோன்றினபடி மிகுதியாகச்) சொல்லார்கள்; (அவை எவைபோலவெனினும்:-)
எஞ்ஞான்றும் - அப்பொழுதும், பணியின் மேல் - பணமாத்தின்மேல், வற்றிய
தூண் - உலர்ந்ததன் தூண்கள், கலகலக்கும் - கலகலவென்று ஒலிக்கும்; பசு
தூண்கு - பசுவையாகவுள்ள தூண்களுக்கு, ஒலி இல்லை - தூண் யில்லையாம். ( )

நாயில்லாத உலர்ந்ததூண்கள் மிகவொலித்தல்போல, சான்றான அறிவு
இல்லாதவர் மிகப்பேசுவர்; நாமுள்ளபச்சையோண்கள் ஒலியாதவாறுபோல, சா
ன்ற வினையுள்ளவர் மிகுதியாகப்பேசாமல் காவடங்கி மெளனமாக இருப்பர்
என்றபடி இப்பாட்டின்கருத்தை "செற்றணர்வோரொன்றுஞ்சிறுநெய்ப்பர் என்ற
மைத்த, முற்றணர்வோ ரொன்று மொழியாரோ—வெற்றிபெறு, வெண்கலத்தி
ருளோ மிகுமே விரிபசம்பொன், ஒண்கலத்தினுண்டோ ஒலி" என்ற நீதி
வெண்பாவின் பொருளோடு ஒப்பிடுக. எடுத்துக்கூட்ட வேணவகனி. இதில்
'சுற்றறிந்தகாவினார் சொல்லார் தம் சோர்வுஞ்சி' என்பதற்கு - 'எஞ்ஞான்றும் பச்
சோண்க்கிள்ளி யொலி' என்பது - உபமானம், 'மற்றையராவார் பகர்வர்' என்ப
தற்கு - 'பணியின்மேல் வற்றியவேரலை கலகலக்கும்' என்பது - உபமானம்,
ஆகவே, இப்பாட்டில் உபமேவகாங்கியங்களை வைத்த முறைமைக்கு ஏற்ப உப
மானவாங்கியங்களை நிறுத்தாமல் மாறுபட நிறுத்தியது - அதிநினைநெய்ப்
பொருளுக்கோடும்.

“ஆக்கமும் சேடு மதனும் வருதலாற், காத்தோம்பல் சொல்லின்சட்
சோர்வு”, “யாவாவாயினு காவக்க காவக்கால், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்
பட்டி”¹, “ஒன்றாளுச் சீச்சொற்பொருட்பயனுண்டாயின், ஸ்ஞகாநாகியிடும்”²
என்ற நீதினை உண்படி. உணர்ந்தவாரதலால், கற்றறிந்தவர் தம்சோர்வுகுவர்;
கல்வாதவர் இப்படிப்பட்ட நீதினை அறியாரதலாலும், மானம் வெட்சம் பயம்
இவற்றை ஒழித்தவாரதலாலும் சோர் வஞ்சார்.

மற்றைவர் - சீழ்க்ருறித்ததற்கு எதிரான பொருள் தருகின்ற மற்றை
பென்னும் இடைச்சொற்பகுதியடியாய் பிறத்த பல்பாற்பெயர். கலகலக்கும் -
ஈடுச்சொலிச் குறிப்பு; இடம் டைக்கியவி. (க)

உரு. பன்றிக்கழ்ப் பத்தரிற் தேமா வடித்தற்கு
ஊன்றிபா மாந்தர்க் கறத்தா றுணைக்குங்காற்
குன்றின்மேற் கொட்டுந் தறிபோற் தலைதகந்து
சென்றிசையா வாகுஞ் செவிக்கு.

(இ - ன்.) ஊற்று - ஊண்மையை, அறிபா - அறிபமாட்டாத, மாந்தர்க்கு -
மனிதர்க்கு, அறத்து ஆறு - தருமத்தினதுவழியை, உணர்க்குங்கால் - சொல்லு
மளவில், (அது),—பன்றி உழ் பத்தரில் - பன்றிக்குக் கழ்வார்க்கின்ற தொட்டி
யில், தேமா வடித்தற்று - தேன்மாமழத்தி ளிரசத்தைப் பிழித்தாற்போலும்;
(அன்றியும்), குன்றின்மேல் கொட்டும் தறிபோல் - மலைமேல் அடிக்கப்படுகிற
கட்டுத்தறிபோல, தலை தகந்து - (அத்தத்தருமவழிசை) தலைநிறி, செவிக்கு -
(அவர்கள்) காதலினாலும், சென்று இசையா ஆகும் - போய்ப் பொருத்தான
வாய்; (எ - து.)

பன்றிக்குக் கழிண்டருகி தெரியுமெய்வது தேமாவின் சுவை தெரியாதது
அதுபோலவே, சீழ்மக்களுக்கு அநருமவழியின் தன்மை தெரியுமெ ய்வது
தருமவழியின் பெருமை தெரியாது; ஆதலால், அவர்க்குச்செய்யுந் தருமோ
பதேசம், - மலைக்கத் பாறையின்மேல் கட்டும்பொருட்டு அவிமையோடு அடித்
தப்படுகின்ற மாத்தறி அக்கல்லினுட்செல்ல இயலாமல் தான்றிதல் போல,
அவர்கள் காதலுட் செல்லமாட்டாமல் தடைப்பட்டு ஒழியும் என்றபடி. உவ
மையணி.

பத்தர் - பத்தன்என்பதன் இதுதி லகரத்தக்கு கசம் போலி; சாம்பல் -
சாம்பர், பத்தல் - பத்தர் என்பனபோல. தேமா - இன்சுவைப் பழமுடைய
ஒருவகை மாமரம்; இங்கே, அதன் பழத்தின் இரசத்திற் கு ன்ருடியாகுபெ
யர். தேமா - தேன் மா எனப்பிரித்து, தேன்போ லினிய மா என உவமத்
தொகையாகப் பொருள்சொன்ச; தேன்மொழி, மெலிவா இதுதியழித்தது.
ஆம் - ஈற்றகை. மாந்தர் - ஒருமையில்காமல் எப்பொழுதும் பக்மைகிலே
வேறாமல் பெயர்; இந்நீர் வடதுவார் கித்யபருவகை மென்பர். உபமையத்
தில், தலைமென்பது - ஒருபொருளையும் தாராது வந்த உபகரீக்கமகக் கொள்
வலாம்; அல்லது, தலைதகந்து - நிறப்புச்செட்டு எவரினும் அமையும், செவிக்கு-

செவியில், சாண்டனாருபு ஏழாம் வேற்றமை விடப்பொருளில் வந்ததனால், உதயமயக்கம்.

அறிவினதார் யாதாவினும் ஒருதன்மைவைச் சொல்லப்படுதற்குத் தீவரவ ரென்பது, இப்பாட்டினும் உறப்பட்டது. முதலையிலவந்த உபமானம், தருதி யில்லாதவிடத்திச் சென்றுசேர்தலாற் பயனற்றதாம் என்பதை விளக்கவந்தது. இதனை “அங்கனத்தானுக்க வயிற்றற்றால் தங்கனத்த, எல்லார்முற் கோட்டி கோனல்” என்ற திருக்குறளோடு ஒப்பிடுக. (எ)

உதய. பாலாற் கழிஇப் பலகா ஞானக்கினும்
வாலிதாம் பக்க மிருந்தைக் கிருந்தன்று
கோலாற் கட்டாய்க் குறினும் புகலொல்லா
கோலா வுடம்பிற் கறிவு.

(இ - ன்.) பல காள் - அநேக காட்சளில், பாலால் கழிஇ - (வெண்மை யான) பாலினாலே கழிவி, உணக்கினும் - உலர்த்திவைத்தாலும், இருந் தைக்கு - (இயற்கையிற் கருகிறமுடைய) கரிசுரு, வாலிது ஆம் பக்கம் - வெண் ணிறந்தவைபுடையதான தொரு பகுதி, இருந்தன்று - உண்டாகமாட்டாது; (அதபோலவே), கோலால் கட்டாய் - தடுக்கைக்கொண்டு அடித்த அடிப்பு, குறினும் - சொன்னாலும், கோலா உடம்பிற்று - (முற்பிறப்பிற்) புண்ணி யஞ்செய்திராத (உயிரையுடைய) உடம்புக்கு [எல்ல வும் இன்னமையால் இயற் கையில் அறிவில்லாத மனிதனுக்கு என்றபடி], அறிவு - ஞானம், புகல் ஒல்லா - வந்துசேரமாட்டாது; (எ - த.)

கரிசைப் பாலாற்கழிவினாலும் வெண்மையுண்டாகாததபோல, ஐம்மாந்தர புண்ணியில்லாத மனிதனுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் அறிவு வருவதில்லை பென்றபடி.

எடுத்துக்காட்டுவதையன; முன்னிரண்டடி - உபமானவாக்கியம், பின் விரண்டடி - உபமையவாக்கியம். “இருந்தை யிலங்க வெளிதுபடா நென் செய்தாது சிம்பத்து, இருந் தையிலத்தித்தியாது” என்பர், திருவாங்கத்தந்தா தியிலும்.

உணக்கின் என்னும் எதிர்தாலவினையெச்சத்தில், உணக்குஎன்பதன் பிற வினையான உணக்கு - பகுதி. உம்மைகள் இரண்டும் - உயர்வுகிதப்பு. வாலிது- வால் என்னும் பெயரினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்றியிப்பு வினையாலினையும் பெயர்; இ - சாரியை. பக்கம் - படிமென்னும் அடமொழியின் திரிபு. இருந் தன்று எதிர்த்து விறத்தகால ஒன்றன்பால் வினமுற்றது. குறியன் - கூறின் என்பதன் துருக்கல். ஒல்லா - ஒல்லாது என்பதன் வினாம்; எதிர்த்து ஒன் தன்பால் வினமுற்றது.

அறிவு பெருகவனது இயற்கை தோன்ற, ‘உடம்பிற்று’ என அகிறினை யாக் கூறினார்; இறுப்புற்றிவந்த திணைவழங்கமைதி; உயர்ந்திணைப்பொருளினு டைய உடம்பையும் உயிரையும் வேறுபிரித்து எடுத்துக்கூறினான் அவை அக

நினைவாம்; “எவவுஞ்செய்யலான் தான்நேரு னவ்வுயிர், போதாமையு மோர்
கோய்” என இகழ்ச்சிதோன்ற உயிர்மாத்திரத்தாத் உயிரியதம் காண்க. இவ்வி
டத்துச் சேதனமான [உணருத்தன்மையதான] உயிர் இருத்தும் அந்நன்மை
நினைபெடாமல் அசேதனமான [உணருத்தன்மையதல்லாத] உடம்பின் தன்மை
யே முழுதும் தலைபெடுத்து நின்றமை தோன்ற, ‘உடம்பிற்ரு’ எனச் சுழி
கொண்ட முற்பிறப்பில் கல்வினை செய்திருந்த லொழிய இப்பிறப்பில் கல்வினை
தலைப்படாததனால், ‘கோலாஉடம்பிற்ரு அறிவுபுகலொல்லா’ எனப்பட்டது.

“ஊயபாவோயாத்ருவீ யவ்யஜ்ஞாதிகதாசக - அய்யாஸிஸாத தெனதேச
மவிசத்வம்சமுஞ்சதி” என்னும் வடதால் மேற்கோள் அறியத்தக்கது. (அ)

உக. பொழிந்தினிது நாரினும் பூமிசைதல் செல்லா
இழிந்தவை காமுதாஉ மீப்போ—விழிந்தவை
தாங்கலந்த நெஞ்சினுள் சென்னுஞ் தக்கார்வாய்த்
தேன்கலந்த தேற்றச்சொற் தேர்வு.

(இ - ன்.) பொழிந்த - (தேனைச்) சொரிந்த, இனித - இனிவதாக, நாரி
னும் - கல்மணம்வினாலும், பூமிசைதல் செல்லாத - பூமிதான்எதனை உன்னு
தற்குப்போகாமல், இழிந்தவை காமுதாஉம் - (தார்க்கத்தமுன்) இழிவான
பொருள்களை விரும்புகிற, ஈ போல் - ஈயைப்போல,—இழிந்தவைதாம் கலந்த
(உயர்ந்தவைகள் இருக்கவும் அவற்றைவிட்டு) இழிவானவற்றைப் பொருத்திய,
நெஞ்சினுக்கு - மனத்தையுடைய அவிவேகங்களுக்கு,— தக்கார் வாய் - (அறிவு
ஒழுக்கம்சுனினால்) தகுதியையுடையவர்களது வாயினுண்டாகிற, தேன் கலந்த -
தேனின் தன்மைபொருத்தின, தேற்றம் சொல் - தென்கையுட்பாக்கும்உபதேச
மொழிசுனினுடைய, தேர்வு - தெனவு, என் ஆகும் - யாதுபயன்படும்? [குரு
பயனையுத் தாச தென்றபடி;] (எ - து.)—பயன்பற்றிவந்த உவமையணி.

இனித - இனிமையென்னும் பண்பினையுடையபிறந்த ஒன்றன்பாற்றியி
ப்பு வினைபாலினையுடையபெயர், இங்கே வினைபெச்சப்பொருள்பட்டு, நாரின் ,
என்பதனை யடுத்து, வினைபுரியாய் நின்றது. உம்-உயர்வுகொடுப்பு. பூ - அறிவுள்ள
தேனுக்கு இடவாசுபெயர். காமுத - காமுத - என்பதன் விசாயம், அமுத,
ஐயுத, பேதுத என்பன போல: காமம் - விருப்பத்தை, உறுதல் - அடைத
லென்க. தக்கார் - போகியவர், தேன் - தேனின் தன்மைக்கு முதலாதபெயர்.
இனி, கலந்த என்பதை உவமையுடையபெயரென்க, தேன்கலந்த - தேனைப்போன்ற
என்றமாம். தேன்கலந்த தேற்றச் சொல் - தேன் நாலுக்கு இனிமை தருதல்
போலச் செவிக்கு இனிமையைத்தந்த தன்மையை வினைக்கும்வார்த்தை பென்க.
‘தேன்கலந்த’ என்று பாடமோதி, தேன் கலந்த எனப் பிரித்த, இனிமை
பொருத்தின என வுரைத்தது மொன்றது.

தாமசனும் அறிவாமல் பிறர் சொன்னாலும் உணர்ந்த பேதலகளுக்கு அக்
நினைப்பொருள்களில் இழிவை யுடைத்தான நயை உவமை எடுத்துச்சுழி
அவர்கள் திறமையை விளக்கினார். (க)

உகக. கற்றா குரைக்கும் கசடறு துண்டேன்வி

பற்றா தன்னெஞ் சதைத்தலான்—மற்றுமோர்

தன்போ லொருவன் முகநோக்கித் தானுமோர்

புண்டுகாட்டி கொள்ளுமாய் கீழ்.

(இ - ன்.) கற்றா - (துவ்வீசை) கற்றறித்தவர்கள், உரைக்கும் - சொல்லு கின்ற, கசடு அது துண் கேள்வி - குற்றமற்ற துட்பமான துற்கேள்வியை, பற் ருது - உறுதியாக உட்கொள்ளாமல், தன் கொஞ்ச - தனதுமனம், உதைத்தலால் - இகழ்த்த தன்னிவிடுதலினால், —கீழ் - கீழ்மகன், —தன்போல் மற்றும் ஒருவன் முகம் நோக்கி - தன்னைப்போன்ற வேறு மொரு கீழ்மகனது முகத்தைப்பார்த்து, தானும் ஒர் புல் கோட்டி கொள்ளும் - (அறிவில்லாத) தானும் ஒர் இழிவான பிர சங்கத்தைச் செய்வான் ; (எ - து.)

கசடு - குற்றம் ; கேள்விக்குத் குற்றம் - ஐயத்திரிபுகள் : “கந்த கசடறத் தப்பவை” என்றதின்போலக் காண்க. கோட்பட்டுகின்ற பொருள்களின் துட் பத்தைக் கேள்வியின்மேல் ஏற்றி, ‘துண்டேன்வி’ என்றார், “துண்டிய கேள் வியர்” எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. “நிரம்பிய, துவின்றிக் கோட்டிகொளல்” “அல்லாற்றுகோட்டிகொளல்” எனத் திருக்குறளிலுந், “புல்லாவெழுத்தின்பொரு ளில் வறங்கோட்டி.” என இத்தாலிலும்போல, கோட்டியென்பது - அங்குச் சொல்லுக்கு சொல்லுக்கு இடவாறுபெயராம். தானும் என்ற உண்மை - இழிவு சிறப்பு ; அறிவுடையான் பிரசங்கு செய்தல்போல என்றவது, அறித்தவர் சொல்லும் துற்கேள்வியை இகழ்த்தது மாத்திரமேயன்றி என்றவது இறந்தது தழுவின எச்சப்பொருள்கள்கூறு மொன்று. கீழ் - கீழ்மையுடையவனுக்குப் பண் பாடுபெயர் ; அவனது இழிவை நன்கு விளக்குதற்கு, கீழ் என அகற்றினைச் சொல்லாத் உயிரினொங்க. கீழ்மகன் புன்கோட்டிகொள்ளுதல், கற்றாரிடத் தப் பொருமைமிகுதியால். ஒர், ஆம் இரண்டும் : அசைகள். (30)

உஎ - ஆம் அதிகாரம்.—நன்றியில்செல்லும்.

அகதாவது - சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாததும் கேடுதருவதுமான செல்வத்தினது இயல்பு. நன்றி - நன்மை ; இப்பண்புப் பெயர் - இங்கு, எல்லையனுக்கு அருபெயர். இவ் செல்வம் - பாசுபுத்தொகை. செல்வத்தை எவ்விழிப்படுத்தவது அறிவின் பயனாகலால், அவ்விழிவின்மை செல்வம் எவ்விழிப்படாமலுக்கும் தீவிழிப்படுதற்கும் காரணமாகும் இயைபுபற்றி, இவ்வதிகாரம் அறிவின்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

உகக. அருகல தாகிப் பலபழுத்தக் கண்ணும்

பொரிதான் விளவினை வாவல் குறுகா

பெரிதணிப ராவினும் பிடிவார் செல்வம்

கருதுங் கடப்பாட்ட தன்று.

(இ - ன்.) அருகலது ஆகி - சமீபத்திலிருத்தலையுடையதாய், பல பழுத்தச் சான்றும் - அசேமாய்ப் பழக்கச் பழுத்திருக்கப் பெற்றாலும், பெரி தான் விள விலை - பெரித்த அரையையுடைய விளமாததை, வாவல் - வெளவாவல்சன், குறகா - சேமாய்ப்பா ; (அதுபோல),—பெரிது அனியன் ஆவியும் - மிகவும் சமீபத்திலுள்ளவா யிருத்தாலும், பீடு இலாச் - (எளிதில் பிரிக்கு உதவுதலாகிய) பெருமைக்குண மில்லாதவர்களுடைய, செல்வம் - ஐசுவரியம், கருதும் கடப்பாட் டது அன்று - (எளிதவர்களால் தமக்குக் கிடைக்கு மென்று) கிணக்கத்தக்க முறைமையையுடைய தன்று; (எ - று.)

எந்நேரத்திலுண்டேயுமையான்; முன்னிரண்டடியில் உபமானவாக்கியமும் பின்னிரண்டடியில் உபமேயவாக்கியமும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் (பிரிப்பு பிரதி பிம்பவாசுந்தோற்ற) ஒருபடிப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அருகலது - அருகல் என்னும் தொழிற்பெயரின்மேல் பிறத்த உடன்பாட்டு ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலினையும்பெயர்: அ - சாரியை; இனி, அருகு என் னும் வினைப்பகுதியின்மேல் பிறத்த எதிர்மறை பொன்றன்பால் தெரிவினவினையாலினையும் பெயராகக் கொண்டால், குறையாததாய் என்று பொருள்படும். உம்மைகள் இரண்டும் - உயர்வுகிதப்பு.

மாய்க்குக்கு வரிய சேமாய்ப்பா, பொருட்டகா, பொரியகா, முன்னகா பென்னும் கால்களை அரையுள், விளமாய் பொரியகாலாதலால், 'பெரிதான் விள' எனப்பட்டது. பொரியகா - பொருக்குள்ள அகல். அகா பெனினும், தானெனினும் ஒக்கும்; அது - கிண்பிரியுமனவுமுள்ள மாத்தின் அடிக்கட்டை, விளஎன்பதைத் தனிப்பெயரென்குறது, விள வென்னும் குறியதன்மீது ஆத் குறகின தென்குறது கொண்க. விளவின, இன் - சாரியை, ஐ - இரண்ட னுருபு. வாவல் - வெளவாவென்னும பதவையாதலால், "தாக்குகிறவாவதுகூற தொன்மாய்ச்சென்ன" எனச் சிவகசித்தாமனியினும் காண்க. வாவல் - பால் பகா அகிறினைப்பெய ராதலின், குறகா என்னும் பலவின்பால்முற்றதைக் கொண்டது. விளமாதத்துக்குப் பெருமையிருத்தாலும் அதனை வெளவால் குற ளாமல்குக் காணாம், இதற்கு அதனூற் பயனில்லாமையுடைய அநிக. பெரிது - குறிப்புமுற்றெச்சவினையுடைய. அனியன் - அனியமென்னும் பண்பினையுடைய பிறத்த குறிப்புவினையாலினையும்பெயர். கடப்பாட்டது - கடப்பாடு என்பதன் மேற்பிறத்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலினையும்பெயர்; உயிர்த்தொடர்க் குற்றியனாகத்தின் டகாவொற்ற இரட்டித்த. கடப்பாடு என்பது - கடமைபடு என்ற இரண்டுசொற்கள் சேர்ந்த ஒருசொல்தன்மைப்பட்ட கடப்பாடு என்னும் முறையின திரித்த தொழிற்பெயர்.

எனியவர்க்கு வெளவாலை உவமைஉறினது, பலவிடத்தகு சென்று இனியபலக்கலைப் பெற்றது துகரும் இயற்கையுடைய என்பதற்பற்றியாதல் கேண்டும். விள வெளவாவொழிந்த பிறபலபிரானிகளுக்கு உபமேயகப்படுத்தல் போல, பீடுகாச் செல்வமும் எனியவர்க்காதார்க்குக் கொண்டபடி பயன்படுதலால் கொண்க,

உகஉ. அன்னிக்கொன் வன்ன குதமுமிழ வாரினுங்
கன்னிமேற் கைரிட்டார் குடும்பு வன்மைபார்
செவ்வம் பெரிதுடைய ராவினுங் கீழ்க்கி
நன்னா சதிவுடையார்.

(இ - க்.) அன்னி சொன்ன அன்ன - (கைகொல்) அன்னிபெடுத்தக் கொன்
எத் தக்கவை போன்ற [அழகாய் கிதைத்த], குத முமிழ ஆவினும் - (நெய்
அரும்புகளை யுடையவனா யிருந்தாலும், குடும்பு அன்மைபால் - (அவை) குட்
கிக்கொன்எத்தக்க மலால்வாமைபால், (உலகத்தில் மனிதரெவரும்), கன்னிமேல்
கை ரீட்டார் - கன்னிச்செடியின்மேல் (பூப்பறிப்பதற்குச்) கைரிட்டமார்ட்டார்
கன்; (அதுபோலவே), செவ்வம் பெரிது உடையர் ஆவினும் - செவ்வத்தை
மிருதியாக உடையவர்களாயிருந்தாலும், கீழ்க்கி - கீழ்க்கி, அறிவு உடையார்
புத்தியான்கன், கன்னா - விருப்பிச்சொமார்ட்டார்கள்; (எ - து.)

யிச அழகியதான பொருளின்கேமல் அன்னிபெடுத்தக்கொன்னவாம்படியான
விருப்பம் உடையதல் இவற்றையாதலால், 'அன்னிக்கொன்னகுதமுமிழ' என்
ருர். கொன்னுன்ன - கொன்னுன்ன என்பதன் தொகுத்தல். முகிழ்ப்பது, முகிழ்
வினைமுதற்பொருள்விருதி புணர்ந்துகொட்டது. உம்மைகன் - உயர்வுநிறப்பு
கைரிட்டார் - இரண்டாய்வேற்றுமைத்தொகை யாதலால், "குழில்வழி யத் தனி
யைச் செறுமுன் மெலியிசதுமாம்" என்ற பொதுவிதிப்படி தனி ஐகாரத்தின்
முன் மெலியிசதாயிற்று; "விசாரத்து ஓயல்பு." உபமானத்தில் 'குடும்புவன்
மைபால்' என்றதற்கு ஏற்ப, உபமையத்தில் 'பவன்படுஞ் செவ்வ மல்லாமைபால்'
என்க.

எதேதுக்காடவேமைபணி.

(உ)

உகக. மங்கு திரைய கடற்கோட் டிருப்பினும்
வல்லுந் துவரில் கிணற்றின்சுட் சென்றவன்பர்
செவ்வம் பெரிதுடைய ராவினுஞ் செட்சென்று
நல்குவார் சுட்டே நகை.

(இ - க்.) மங்கு - மிகுத்த, திரைய - அலங்காரபுடைய, கடல் - சமுத்திரத்
தின், கோடு - களையிலே, இருப்பினும் - (தாம்) வாழ்த்திருந்தாலும், (மனிதன்),
வல் லுந் - வலிமையான நீச்சரப்பைபுடைய, உன் இல் கிணற்றின்சுன் -
உப்புத்தன்மையில்லாத கிணற்றினிடத்திலே, சென்று - (வெகுதூரமாகவிரும்
பாலும்), போய், உன்பர் - (கிணை) குடிப்பார்கள், (அதுபோலவே), செவ்வம்
பெரிது உடையர் ஆவினும் - (அருகிலுள்ள கீழ்க்கி) செவ்வத்தை மிருதியாக
உடையவர்களாயிருந்தாலும், சென் சென்றும் - வெகுதூரத்தின்போயவரின்மும்,
நல்குவார்கட்டே நகை - கொடுக்கும் கன்மக்களிடத்திலே உண்டாகும் (பெரி
போக்கு) விருப்பம்; (எ - து.)

எதேதுக்காடவேமைபணி. மங்கு திரை - விசைத்தொகை. திரைய -
குழிப்புப்பெயரச்சம். இருப்பினும், ஆவினும் என்ற உம்மைகன் - உயர்வுநிறப்பு

செட்சென்றும் என்ற உம்மை - இழிவுநெய். ஊற்று - ஊறுதல்: ழுதவில் திரிந்த நொழிப்பெயர். வல்லுற்று என்றது, விவரவில் நீர்க்காக்கும் வல்லுற்றுந், இவையிடையே நீர்த்துச்சுத்ததும், நோண்டந்நோண்ட நீர் ஊறுதலும் நோன்றற்கு. “அறுநீர்ச் செறுவென்றுதலம்” என மேல்வருவது காண்க. இவற்றி லுள்ள நீரின் உவர்ப்பின்மையைச் சென்றறின்மேல் எற்றி, “உவரில்கொறு” என்றார். இனி, விவரவில் நீர்க்காக்கும் ஊற்று எனினுமாம். வல் - முத்திய பொருளில், பண்படி; பித்தியபொருளில், இடைச்சொல். உண்ணல் என்பது உண்பன தின்பன பருகுவன கெடுவன எனப் பகுத்துக்கூறுமிடத்துச் செப்பு வினையும், அந்தனம் பகுப்பு சோக்காதவிடத்துப் பிதாண்கள் நீர உட்சொன் னப்படும் பொருளெல்லாம் உண கொண்ப்படுமாதலின் பொதுவினையு மாகுதலால், இங்கு ‘பருகுவர்’ என்னுது ‘உண்பர்’ என்றார். கடவில்கொற்ற நீரும் உதவா மைக்குச் சாரணம் உவர்ப்பாதல்போல, கீழ்மக்கச்செல்வம் பெரிதாயினும் உத வாமைக்குச் சாரணம் வேராமென்க. உபமையத்தினுள்ள சேன் என்பதை உப மானத்தினுள் உட்குச்சொன்க. இவற்றை கெடுவார்த்து உவமைஉறியதனும் அவர்கள் செல்வமுடையார விரும்பாது மென்க.

(க)

உதக. புணர்சடல்சூழ் வைபத்துப் புண்ணியமோ வேறே
புணர்வ துடையா ரிருப்ப—வுணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வாரே
பட்டிந் துதிது முடுத்து.

(இ - ள்.) உணர்வது உடையார் - (அறியவேண்டுகொள்கிற பெல்லாம்) அறியும் அறிவைபுடைநார்கள், இருப்ப - செல்வமில்லாத வறியராய் இருக்க, உணர்வு இவ் - அறிவு (செறிதம்) இவ்வாத, வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் - வட்டி வழுதுணை என்னுஞ் செடிசுப்போல அசேதனமாய் எனிதித் திடைக்கத்தக்க கீழ்மக்களும், பட்டிந் துதிதும் உறித்து - (செல்வமிருதியாக்) பட்டிவந்திங்கணையும் வேறுவகை எல்ல வந்திங்கணையும் உறித்துக்கொண்டு, வாழ்வாரே - வாழ்கின்றார்களே; (ஆதலால்), புணர் சடல் சூழ் வைபத்து - செருங் கெய் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியில், புண்ணியமோ வேறே - (முற்பிறப்பிற்செய்த) கல்வினைப்பபடுகு வேறுவகையாயுள்ளது; (எ - று.)

செல்வத்தைச் சம்பாதித்ததும் பாதுகாத்ததும் அடனும்பயன்செய்கின்றத லும் அறிவுபுடைபார்க்கு அல்லது உடாவன்றோ? அவ்வாறன்றி, அறிவுபுடைபார் வறியராகவும் அறிவினாதவர் செல்வராகவும் காணுதலால், அறிவுபுடைபார்க்கு ஆளும் ஊழ் செல்வமுடையாராதற்கு ஆகாது, செல்வ முடையாராதற்கு ஆளும் ஊழ் அறிவுபுடைபார்க்கு ஆகாது என்றதாயிற்று: “இருவே தலகத் தியற்கை திருவேறு, தென்னிய ராதலும் வேறு” என்றார், தெய்வப்புலமைத் திருவடிகளுகு நும். இவனும், ஊழ்வினையாத் செல்வம் பெறவேண்டியவனாகத்த அறிவாகிய துணைக்காரனாரும் வேண்டாவென்பது பெறப்படும்.

அறிவினாச்செல்வம் கண்ணியில்லாததென இப்பாட்டிற்கு இவ்வறினாத்தித் பொருத்தம் காண்க.

புண்பம் - வடமொழி. புண்ணியமோ, தூசாம் - அதிசய இரக்கச்சொல். வேறே என்ற ஏசாம் - தேற்றம். வாழ்வரோ என்ற ஏசாம் - இரக்கத்தோடு பிரித்தியை வினக்கிற்று. வேறு - பொதுக்குறிப்புமுற்றப் பகாப்பதம். பொல் வாரும், உம்மை - இழிவுகிறப்பு; மந்தை காங்கு உம்மைகளும் - என்னுள் பொருளான. வட்டி - பிணவட்டெனச் சுறுதல் பொருத்தாது; அது, அட்டி எனப்படுவது. வட்டி - குதாவட்டி எனினுமாம். (ச)

உதூ. எல்லார் எயவ நிருப்ப எயமிலார்
எல்லார்க்கொன் றுகிய காரணம்—தொல்லை
விளைப்பய எல்லது வேனெனென் கண்ணாய்
கிளைப்ப வருவதென நிஸ்.

(இ - ன்.) வேல்-வேலாயுதம் போன்ற, செடி - நீண்ட, சன்னாய் - சன்னா வுடையவனே!—எயவர் - நற்குணமுடையவரான, எல்லார் - எல்லறிவுடையவர் னர், நிருப்ப - (வறிபவராய்) இருக்க, எயம் இலா - நற்குணமில்லாத, எல்லார்க்கு - சந்தர்பிதில்லாதவர்க்கு, ஒன்று - ஒரு செவ்வப்பெருள், ஆகிய காரணம் - உண் டாகிற காரணம், (என்னவெனில்),—தொல்லை விளை பயன் அல்லது - முற் பிரப்பித்தெய்த எல்லிணையின் பயனே யல்லாமல், கிளைப்ப வருவது ஒன்று இல் - ஆலோசித்துப்பார்க்கத் தோன்றவதான காரணம் வேறென்றுமில்லை; ( )

முன்பாட்டிற் கூறினபடி அறிவுடையார் செவ்வப்பெருமைக்கும், அறிவி லார் செவ்வப்பெறுதற்கும் காரணம் - செவ்வமுடையாரதற்கு வேண்டிய சகிசு தம் முன்னையோர்க்கு இல்லாமையும், பின்னையோர்க்கு உண்மையுமே யென உறுதிப்படுத்தியபடி.

ஒன்று - ஒரு பொருளுக்கும், ஒரு காரணத்திற்கும் எண்ணலவாரது பெயர். இங்கே, தொல்லைவினை பென்றது, இடத்திற்கு ஏற்ப எல்லிணையாயிற்று; இனி, விளைப்பயன் எல்லது எனப்பிரித்து, வேறுவாக்கியமாகியும் உரைக்கலாம். என்னுக்கு வேல் உவமை - உர்மைக்கும், அழவித்கும், ஆட வரை வருத்துதற்கும் என்ச. சன்னாய் - சன்னாய் என்பதன் விளி; வேல் செடுக்கன்னாய் - மகடேசுழக்கினை. இப்பாட்டிற் பெண்ணை முன்னப்படுத்திச் கூறியது - உலகத்துப் பெரும்பான்மையான இயற்கைப்பற்றி, எல்லி வறுமைக் கும் எல்லியின்மை செவ்வத்துக்கும் காரணமென்று மகனார் தமது இயற்கையான பேரைமையாத் குறக்கூடுமென்று எண்ணி அவர்களுடைய அவ்வெண்ணத்தை அசுத்துத்தப்பொருட்டி எண்ணலாம். (இ)

உதூ. காராத் தகடேபோ என்மலர்மேற் பொற்பாவாய்
நீருப் னிலத்து வினிபரோ—வேருப
புன்மக்கன் பக்கம் புருவாய்நீ பொன்போது
என்மக்கன் பக்கம் துறந்து.

(இ - ன்.) காரா - பரிமாணவீசுதலில்லாத, தகடேபோல் - புறவிதழ்போல, என் மலர் மேல் - (என்ன மலர்களுள்ளுக்கு) நெத்த தாமரைப்பூவின்கீழே விருத்

கிற, பொன் பாவாய் - பொன்னுலாவி பதமையோ ஸ்ரீவி நிருமகனே! நீ—, பொன்போதும் - பொன்னுப்போல் அருமைவாய், எல் மக்கள் பச்சம் - எந் குணமுடைய மனிதர்களிடத்தை, துறத்த - விட்டு, வேறு ஆய - (அக்கண்மக் கனினின்ற) வேறுபட்ட, புல் மக்கள் பச்சம் - இழிகுணமுடைய மனிதர்க ளிடத்தில், புருவாய் - சென்றசேர்வாய்: (ஆலாய்), நிலத்த - உலகத்திலே, நீது ஆய் வினி - சாம்பலாய் அழிவாய்; (எ - து.)

உலகத்தில் பெரும்பாலும் எந்ருண எந்செய்கையையுடைய பேரக்கியர் வறி யாகவும், அக்கணயில்லாத அபேரக்கியர் செல்வாக்கையும் இருக்கிற அக்கிரமத்தை எடுக்கிறமைவையுடைய ஒருவன் பார்த்து மனம்பொருமல் அச்செய்தத்திற்கு அநிதேவையான இலக்குவியின்மேற் கடுங்கோபங்கொண்டு அவருக்குப் பெருஞ்சாப்பிட்டதாகச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யுளான அறிச.

இதில், காருத்தகடு என்ற உபமானம் - பூவின்மேல் இருத்தும் அப்பூவின் கதமணம் புறவிதழுக்கு இவ்வையாதல்போல, நெத்ததாமணாமலிக் இடை யருது வாழ்த்தும் அம்மலருக்குரிய மென்மைக்குணம் நிருமகட்குச் சிறிதும் இவ்வையமென்பதை விளக்கினின்றது. பொற்பாணவ என்ற உபமானமும், எவ்வாறானும் விரும்பப்படும் அழகு நிருமகட்கு இருத்தபோதிலும் அதற்கேற்ற குணம் செயல்சன் இவ்வையென்பதை கண்குவினக்க வந்தது. இனி, காருத்தக டேபோல் என்பதற்கு - மணயில்லாத பொத்தகடுபோல மென்மையில்லாமல் கண்ணுக்கினிமை மாத்திரமாய் நிற்கிற வெளவும் உரைக்கலாம்.

தகடேபோல் பாவாய் என இவையும். தகடே, எ - அகை. பாவாய் - பாணவென்பதன் வினி. வினி - எவ்வொருமை. என்மக்களுக்குப் பொன் உலகம் - அருமைக்குமாத்திரமேயன்றி, கண்குமிக்கப்படுதற்கும், மக்களாகமா யிருப்பதற்கும், யாவாறானும் விரும்பப்படுதற்கும், பலவகையாக உபயோகப்படு தற்கும், பெருஞ்சிறப்புக்கு மாம். அரோ - ஈற்றகை. (க)

உஉக. ஸவார்க ணல்சூவு காணின்று கொல்லோ
பவவார்கட் செல்வம் பரம்பப்—பயிள்கொல்
விபவார்கான் வெத்கண்ணு பிவ்விரண்டு மாக்கே
ஸவாத நித்கு நிலை.

(இ - க்.) வெல் கண்ணாய் - வெல்போதும் கண்ணையுடையவனே!—எய வாரான் - உதவிசெய்தலையுடையவரிடத்து உன், எல்லாவு - வறுமை, காண் இன்று கொல் ஓ - வெட்டியில்லாததோ? பவவார்கன் - (ஒருவர்க்கும்) உதவா தவரிடத்து உன், செல்வம் - ஐசுவரியம், பரம்ப பயிள்கொல் - விடாமற் பாவு தற்கு (ஏற்ற) பயிலே? இ இரண்டும் - (கண்மக்களிடத்து வறுமையும் புண்மக்க ளிடத்துச் செல்வமும் ஆகிய) இத்த இரண்டும். ஆக்கே - அவ்விடத்திலே, ஸவாத நித்கும் - கண்மையுடையம் நித்கின்ற, நிலை - நிலைமையை, விபவாய் கான் - (நீ) விவத்த பார்; (எ - து.)

செவ்வறுமையுக்கு முற்பிறப்பினியே பொழிய இப்பிறப்பில் அவர் வர்க்குணம் காணாமல் என்று பேதைமையொழிய வினக்கியபடி.

சுவார் - சயத்தையுடையவர்; உடன்பாட்டில் குறிப்பு வினாவாலினாலும் பெயர். சயம்என்பது - உதவிசெய்தலென்றும் பொருளதாதலால் “செவ்வம், சய னுடையவர்க்கு படிக்க”, “சயனுடையவர் எல்லாத்தொகுதல்” எனத் தீருக்குற வினாவு னாண்டி இனி, சயவார்என்பது - சயஎன்னும் வினாப்பகுதியடியாய் பிறத்த எதிர்மறை வினாவாலினாலும்பொராய், (செவ்வத்தை ஒரு பொருளாகக் கருதி) விரும்பாதவர் எனப் பொருள்பட்டு, மேன்மக்களாதலுமாம்.

காண் - காணும்; முதலிலுத்தெழுந்தபெயர். ‘காணுவது - செய்யத்தகாத வற்றின்கண் உண்மொடுக்குதல்’ ஆதலால், தான் சேர்த்தவருத்ததற்கு உரிய எல்லாத எல்லோரிடம் நீக்காத பலகாலஞ்சேர்த்திருக்கிற எல்லாருவை ‘கா னினின்றுகொல்’ என்றார். கொல் - இடைச்சொல்; இரண்டிடத்தும் ஐயவினாப் பொருளது. ஓ - அகச. பயவார்-பயஎன்னும் வினாப்பகுதியடியாய் பிறத்த எதிர் மறைத்தொரிவினாவாலினாலும்பெயர்; பயத்தல் - பயன்படுதல். பயின் பரம் புதலாவது - காற்புறமும் ஒட்டும்படி வியாபித்தல். ‘பயின்சொல்’ என்றது, தகாதவிடத்தில் செடுக்காலம் நீக்காத வினாநித்தலால். வியவாய் - உடன்பாட்டு ஏவலொருமை முந்தெச்சம். இரண்டும், உம் - முற்று. ஆங்கு - அங்கு என்ப தன் சீட்டல். ஏ - அகச. (ஏ)

உகபி. வலவைக ளல்லாதார் காலாறு சென்று
கலவைக ளாண்டு கழிப்பர்—வலவைகள்
காலாறுஞ் செல்லார் கருவினபாற் துப்ப்படுவ
மேலாறு பாய விரும்புது.

(இ - ள்.) வலவைகள் அல்லாதார் - காலிலினல்லாதவர்கள் [காணமுடைய யோக்கியர்கள்], (வறுமையினால்), கால் ஆறு சென்று - தங்கள் கால்களால் தாழ்விடத்துபோய், கலவைகள் உண்டு - (அச்சங்குச் செறிதுநெரிதாச இரத்த பெற்ற பலவகைச்) கலப்பானவையுண்டிப் புதித்து, கழிப்பர் - (காலம்) கழிப் பார்கள்; வலவைகள் - காலிலின்கால அயோக்கியர்களோ, (செவ்வமுடையவ யால்), கால் ஆறும் செல்லார் - காலால் வழிபடத்தலுஞ் செப்பாதவராய் [தாடி பெருத்து வடித்தலெனும் வேண்டாதவராய்], இருத்த - (இரப்போர்க்குக் கொடுக்க மனமில்லாமல் கதவடைத்துத் தம்மீட்டினுள்ளேயே) இருத்த, மேல் ஆறு பாய - செவ்வாறு பாலாறு தவிராறுகள் மேன்மேற் பெருக, கருவினபாள் - பொரிக்கறிகளுடனே, துப்ப்ப - (எல்லாவையுண்டித் தாம் தனியே) உடன்பா ள்; (ஏ - து.)

இப்படி தகாதவரிடம் உண்டாவது என்மையில்லாதசெவ்வம் மென இப் பாட்டு என்றியின்செவ்வ மென்ற அநிகாந்தத்துக்கு ஏற்றதாயிற்று.

சீவப்பதிநாநீதில் “மாநீக்கொலத்து வலவையி னுணாக்கும்” என்ற விடத்து, அடியார்க்குசெல்லார் ‘வலவையின் - காலிலினின்போல’ “வலவைக

எல்லாதார்" என்று பிறரும்" என்று இதனை மேற்கோள் காட்டி உரைத்ததானாக. இனி, வலமை பெண்பதற்கு - பேய் என்ற பொருளும் உன்னதமாவும், 'வலமைகொல்லாதார்' என்பதற்கு - பேய்த்தனமுடையவரல்லாதவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அலப்புடையது, கலமை: கதம்பம்; ஐ - கத்தாப் பொருள்விகுதி. காலமும் செல்லார், உம் - இழிவுகிறப்பு. எத்தீவான மிகுத்தலாலும், காரியமில்லாமையாலும், மெலிதும் கடத்துசெல்லா கொள்க. கருணையான் - 'ஆன்' என்னும் மூன்றனுருபு, இங்கே உடனிகழ்ச்சிப்பொருளது, "தாக்குகையா ழென்குறைய" என்பதில் போல. துய்த்தல் என்ற வினைக்கு - 'கல்லுணவுகளை' என்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அடியாயிடுவாயால். துய்ப்ப - பலர்பால் வினைமூர்த்து; ப - விருதி; இவ்விருதியே இங்கு எதிர்காலக்காட்டிற்று. விருத்து எனப் பதம்பிரித்து, பக்கபாதிபெயராயி, புதிய உணவுகளை பென்றும் உரைக்கலாம். இனி, மேலாறபாய இருத்து என்பதற்கு - உடம்பின்கேமல் வேர்வைநீர் ஆராய்ப்பெருக (கீட்டினுள்ளேயே பாசகரை வரவாட்டாது கதவடைத்து) இருத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (அ)

உஉக. பொன்னிறச் சென்செந் பொதியொடு பின்வாட
மின்னொளிர் வானங் கடலுள்ளுந் கான்றுருக்கும்
வெண்மை புடையார் விழுச்செல்வ மெய்தியக்கால்
வண்ணமய மன்ன தகைத்து.

(இ - ள்.) பொன் நிறம் - பொன்போன்ற நிறத்தைபுடைய, சென்செல் - சென்செற்பயிர்க்கு, (காடுகளிற்செழுகினிலே), பொதியொடு பின் வாட - பொதித்திருக்கும் சதிர்களோடு தமது கருவும் உட்பட வாடாநிற்க, (அங்கு மழையையுபொழியாமல்), மின் ஒளிர் வானம் - மின்னல் விளங்கப்பெற்ற மேகங்க்கு, கடலுள்ளும் கான்று உருக்கும் - சமுத்திரத்தினிடையில் நீரை வெளிப்படுத்திச் சொரிதலுமுண்டு; வெண்மை புடையார் - அறிவிண்மையுடையவர்க்கு, விழு செல்வம் எய்தியக்கால் - மேன்மையான செல்வத்தை அடைந்தால், வண்ணமயம் - (அவர்க்கு) தானஞ்செய்தலும், அன்ன தகைத்து - அப்படிப்பட்ட தன்மையை புடையது; (எ - று.)

அறிவினதார் தம்பிடம் அகப்பட்ட செல்வத்தைச் சற்பாத்திரத்தில் உபயோகப்படுத்தாமல் தனதவர்க்கு உதவுவர் என்பது கருத்து.

உவமையணி: எடுத்துக்காட்டுவமையணியன்று; பின்வாக்கியத்தில் 'அன்ன தகைத்து' என உவமையுருபு வந்ததனாலும் உபயோகப்படுதலால் இன்றியமையாத பயிர் - பலர்க்கும் உபயோகப்படுகின்ற கல்லோர்க்கும், உவர்ப்புச் சுவையுடையவரால் பயன்படாத கடல் - தூர்க்குணமுடையவரால் பயன்படுதலில்லாத கல்லவர்க்கும்கூட உவமையாயின.

சென்செல் - ஒருவகைச் செந்தெனல்; இது - கீரில் விளைவது. பொதி - கருணை உள்ளே பொதித்திருத்தியுடைய சதிருக்கும் காரணப்பெயர், கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்து செட்டது. பின் - பயிரின் இளங்கரு. வாட

என்னுஞ் செயவெனெச்சம் - உடனிகழ்ச்சிப்பொருள தாதலின், நிகழ்கால முடையது. வானம் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் மேகத்துக்கு, இடவாது பெயர்; அம் - சாரியை. கடலுள்ளும், உம் - இழிவுசிறப்பு. கான்று, கால் - பருதி. வெண்மை - அறிவுமுதிராமை. வெண்மையுடையார் - அசாரமானவர் என்படி. விழு - விழும் மென்பதன் விகாரம். விழும் என்பது - சிறப்பென்னும் பொருள் தரும் உரிச்சொல்லாதலை, “விழும்ஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடும்பையும்” என்ற தோல்வாப்பியந்தி வறிக வண்மையும், உம் - இறந்ததழுவிய எச்சம்.

உஎ௦. ஓதியு மோதா ருணர்விலா ரோதாது

மோதி யனையா ருணர்வுடையார்—தூய்தாக

நல்கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு

நல்கூர்ந்தா ரீயா ரெனின்.

(இ - ன்.) உணர்வு இலார் - பருத்தறிவில்லாதவர்கள், ஓதியும் - படித்திருந்தாலும், ஓதார் - படியாதவர்களை: உணர்வு உடையார் - பருத்தறிவுடையவர்கள், ஓதாதும் - படியாதிருந்தாலும், ஓதி அனையார் - படித்தார் போன்றவர்களே; தூய்த ஆக - (மனம்) பரிசுத்தியுடையதாயிருக்க, இரவாதார் - யாசித்தல் செய்யாதவர்கள், நல்கூர்ந்தும் - வறுமையடைந்திருந்தாலும், செல்வர் - ஐசுவரிய முடையவர்களை: செல்வரும் - செல்வமுடையோரும், ஈயார் எனின் - (தக்கோர்க்குக்) கொடாமற்போவாராயின், நல்கூர்ந்தார் - தரித்திரப்பட்டவர்களே.

உபமான உபமேயத்தன்மை தோன்றத் தனித்தனி இரண்டுநீதிகள் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டன; அதிகாரம் நன்றியில்செல்வ மாதலால், இப்பாட்டில் முன்னிரண்டடி - உபமானமும், பின்னிரண்டடி - உபமேயமும் ஆகும். படிப்பிற்குப்பயன் அறிவாதல்போல, செல்வத்திற்குப்பயன் தக்கவர்க்கு ஈத லென்பதாம். படித்தும் அறிவில்லாத கற்றறிமோழைகள் போல்வர், தக்கார்க்கு ஈயாத செல்வ ரென்க. செல்வமின்றியும் இரவாதார் - படிப்பின்றி உணர்வடைந்தவர் போல அதிகயிக்கத்தக்கவராவர்.

ஓதியும், செல்வரும் என்ற உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. ஓதாதும், நல்கூர்ந்தும் என்ற உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. ஓதி - ஓதினால்; எச்சத்திரிபு: இனி, ஓதி - அறிவுடையவனைப் பெயருமாம்.

முன்னிரண்டடியில் உபமானங்களைக் கூறிய முறைமைக்கு மாறுபாடாகப் பின்னிரண்டடிகளில் உபமேயங்களை நிறுத்தினது, எதிரீநிரைப்பெயருங் கோள். முதலடி - முற்றுமோனை.

(௧௦)

காண்காவது துன்பவியல்.

மனிதர் மனத்திற்குத் துன்ப முண்டாதலைப்பற்றிக் கூறும் பிரிவு அத் துன்பங்கள் இப்போர்த்தியபாமை முதலிய காரணங்களால் உண்டாகும். அதனை இதுமுதல் வரங்கு அதிகாரங்களால் கூறுகின்றார்.

உஅ - ஆம் அதிகாரம்.—ஈயாமை.

அகிலாவது - வறியவர்களால் இரத்தவர்களுக்கு இல்லையென்றுதபடி கொடுத்தலைச் செய்யாமை. மேற்ப் பந்தம் அதிகாரமாகிய ஈகைக்கு எதிர்மறையாய் அதன்பின் வைத்தற்கு வரிய இவ்வதிகாரத்தை இவ்ருவையத்தத்தற்குக் காரணம் என்னவெனின்;—சம்பாதிப்பவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாதது மேற்க் கூறிய கன்றியில்செல்வ மாதலால், அது பிறர்க்குப் பயன்படாமையானதால் குற்றம் பெரும்பான்மையதும் மனத்திற்குத் துன்பமுட்டுவதும் மிக்க இழிபுடையதாதலும்பற்றி, ஈயாமையை அதன்பின் இவ்வதிகாரத்தில் விவரித்துக் கூறுகின்றனனென அறிக. மேற் அதிகாரத்தின் இறுதிச்செய்யுளில் “செல்வஞ் செல்வந்தரீயாரெனின்” எனத் தோற்றவாய் செய்யப்பட்ட ஈயாமையின் இழியை விளித்துக்கூறுகின்றமையின், இவ்வதிகாரம் கன்றியில்செல்வத்தின்கீழ் வைக்கப்பட்ட தென்றும் கொள்க. ஈயாமை - எதிர்மறைத் தொழிந்நெயர்.

உஅக. ஈட்டார்க்கு ஈள்ள தவர்க்கு முளவகாபா
ஈட்டது பார்த்துண்ட ஸட்டுண்ட—ஸட்ட
தடைத்திருத் துண்டொழுது மாவதின் மாக்கட்
கடைக்குமா மாண்டுகட் கதவு.

(இ - ள்.) ஈட்டார்க்கும் - (தம்மோடு) ஈடுகென்கொண்டவர்களுக்கும், ஈள் ஈதவர்க்கும் - ஈடுகென்கொள்ளாதவர்களுக்கும், உள வகாபாய் - (தமக்கு) உள்ள அளவிக்கு ஏற்ப, ஈட்டது பார்த்த - சமையல்செய்த உண்ணைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்த, உண்டல் - (பின்பு தாமும்) உண்ணுதல்,—அட்டு உண்டல் - சமைத்த உண்டு வாரும் விதமாய்; (அன்னையின்றி), ஈட்டது - சமைத்த உண்ணை, அடைத்த இருத்த உண்டு - (தம்மீட்குணர் வரும் வரவொன்றுதபடி வாயிற் கதவை) மூடித் தாம் உண்ணேயிருத்த புசித்து, ஒருமும் - உட்கின்ற, ஆவது இல் மாக்கட்கு - பயனில்லாத மனிதர்களுக்கு, ஆண்டை கதவு - மேதுலகத்தின்கதவு, அடைக்கும் - (உட்புகவொன்றுத) மூடப்படும்; (எ - து.)—ஆம் - அகை.

“செல்விருத் தோம்பி வருவிருத்த பார்த்திருப்பான், கல்விருத்த வானத் தவர்க்கு”, “ஒன்றாக் கல்ல துயிரோம்ப வான்கதன்பின், கன்றாய் தடங்கி னூர்க் கீத்தண்டல்—என்றிரண்டு, குன்றாய் புசுமோன் வருகென்று மேதுல கம், கின்றது வாயில் திறத்த” என்றபடி இம்மையின் விருத்தோம்பியவனை மறையையில் தோவர்க்கு எதிர்கொண்டு உபாசரிப்ப ராதலால், அப்படி யில்லாத வனுக்கு மேதுலகத்தின்கதவு அடைக்கப்படு மெனப்பட்டது.

எட்டார் - சுற்றத்தார், ஸ்னாநவர் - விருத்தினர் என்றும், முன்பழக்க முண்மையார் குறித்து வந்தவரும் அக்த இன்மையார் குறிப்பாது வந்தவரு மென்ற இருவகையிருத்தினருள் முண்மைபவர் - எட்டார், பின்மைபவர் - ஸ்னாந வர் என்றும் கொள்ளலாம். இவர்களுள், ஸ்னாநவரினும் எட்டவர் வீருவது பெரும்பான்மையாதலானும், அவர்கட்கு உதவாமை பெரும்பழிப்புக் கிடமாந னானும், அவர்களை முண்மைத்தது.

உண்மைகள் இரண்டும் - என்னுள்பொருளான. உள் - உள்: தொகுத்தல். அட்டது என்னும் ஒன்றன்பால் வினைபாலிணையும்பெயர், சாதிபெயருமை; அட்டவை பென்ச. 'அட்டது' என்ற ஒருமைச்சொல், மிகச்சிறிதாயினும் பகுத்த உண்ணுதலே தகுதியென்பதை விளக்கு மென்ச; இக்கருத்தே, 'உள் வண்பாண்' என்பதனாலும் ஸ்ஞவினக்கப்பட்டது. பார்த்த - பகுத்த என்பதன் மருஉ. ஆவது - அதிர்சால வினைபாலிணையும் பெயர்; செல்வம் படைத்ததனால் பெறணாகும் பயனென்ச. முற்பிறப்பின் ஸ்வீகார்பால் அரிதிற்பெற்ற செல்வத் தைத் தக்கபடி பயன்படுத்தாத அவிவேகிகளான மனிதரை மக்கள் என்றோது 'மாக்கன்' என்றார். அடைக்கும் - செயப்பாட்டு வினைப்பெருளில் வந்த செய் வினைச் செய்யுமென்பதும். 'அடைக்கும் சதவு' என்ற முடிபுக்கு விதி - "செயப்படு பொருளைச் செய்ததபோலத், தொழிற்படச் செய்ததனும் வழக்கினு ளுரித்தே" என்பது. செய்மைப்பொருள் குறிக்கும் அகாச்சுட்டிடைச் சொல் ஷபாப் பிறத்த முதல் கீட்கிபெற்ற ஆண்டு என்பது - இங்கே, மறுமையில் இன்பம்பெறுதற்கு வரிய சுவர்க்கத்தைக் குறித்தது.

முதலடியில், நேசுடைமூலன் காண்ச.

(ச)

உளஉ. எத்துணை பாது மிபைந்த வளவினாற்
நின்றறஞ் செய்தார் தலைப்படுவர்—மற்றைப்
பெருஞ்செல்வ மெய்தியக்காற் பின்னறிது மென்பா
ரழிந்தார் பழிகடலத் துள்.

(இ - ன்.) எ துணை ஆனும் - எவ்வளவானும், இயைத்த அளவினாற் - தமக்குக்கூடிய அளவால், நெறு அறம் செய்தார் - நெய் தருமக்களை யாயினுஞ் செய்தவைத்தவர்கள், தலைப்படுவர் - மேன்மை யடைவார்கள்; மற்றை - இங் கணம் அப்பொழுது அப்பொழுது தருமஞ்செய்யாத, பெருஞ்செல்வம் எய்தியக் கால் பின் அறிதும் என்பார் - 'மிருதியானபொருள் கிடைத்தால் அதன்பின்பு (தருமஞ்செய்தலை) ஆலேசிப்போம்' என்று வாழ்க்கைக் கழிப்பவர்கள், பழி கடலத்தன் அழிந்தார் - உலகவித்தினயாவிய கடலில் அடிப்பட்டுச் செலுத்த வாரவர்; (அ - து.)

எத்துணையானும், உண்மை - இழிகெறிப்பு. ஆனும் - ஆயினும் என்பதன் மருஉ. மற்றை பென்னும் இடைச்சொல் - பிறிதென்னும் பொருளது. கடலத்தன், அத்து - சாரியை. பழிகடலத்தன் அழிந்தார் - வாய்பிள்ளை பழியை யடைவ ரொன்பதாம்; இனி, பிறிக்கப்படுவது என்ற கண்ணத்தற் பரபரமும் பழியெனப்படுதலால், பாவக்கடலில் மூழ்குவ ரென்றுமாம். பழிக் கடலத்தன் எனப் பண்டித்தொனையில் அளி யீரட்டிவாரப்பாலது, ஓசையின்பம்

கோத்திப் பழிசடனென இயல்பாய் வின்ற நென்ச. அழிந்தார் - நிச்சயமாய் அழிவர்; தெளிவுபற்றி எதிர்தலம் இறத்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழி வமைதி. மற்றையென்பது, என்பார் என்பதோடு இயையும். பின் - இங்கே காலக்குறிக்கும்.

பெருஞ்செல்வம் வருவது நிச்சயமன்மையாலும், அங்கனம்வந்தாலும் அதன்பின் உடம்புரிதத்திருப்பது நிலையிலான யாதலாலும், கிடைத்தவகையில் இன்னமையிலே அறஞ்செய்யாதவர் பின்பு எய்தினார் சந்தனாவாராய் கன்மை பெருகொன்பதாம்.

“மற்றறிவார் எல்லினை”, “இன்று சொலன்று சொல்” என்றும் இத்தரம் செய்யுள்கள் இங்கு உணர்த்தக்கன. (உ)

உஎஉ துய்த்துக் கழிபான் துறவோர்க்கொன் தீசனான்
வைத்துக் கழியு மடவோனை—வைத்த
பொருளு மவனை கருமே யுலகத்
தருளு மவனை கரும்.

(இ - ன்.) துய்த்து கழிபான் - (அருமைவாசப்பெற்ற பொருளைத்) தான் அனுபவித்துக் கால்கழிவாமலும், துறவோர்க்கு ஒன்று ஈசனான் - துறவரத் தார்க்கு ஒருபொருளை யேனும் கொடுத்த உதவாமலும், வைத்து கழியும் - (பாடு பட்டித்தோடினபொருளை வினாக) வைத்துப் (புலன்சொன்னாமல்) இறக்கின்ற, மடவோனை அவனை - அறிவாமையையுடையவனாகும் அந்தப் பெரிய வேட்பியை, வைத்த பொருளும் - (அவன் தோடி) வைத்த செல்வமும், கருமே - (பார்த்துச்) சிரிக்கும்; உலகத்து அருளும் - உலகத்திலே விளங்குகிற கருணையென்றுஞ் சிறந்தருளமும், அவனை கரும் - அவனைப் (பார்த்துச்) சிரிக்கும்; (எ - த.)

இங்கே, கருதல் - பிறனை இசுழ்த்தகாலமாக உண்டாயிற்று; பரிசாக மாகச்சிரித்தல். “அருளினார்க்கு அங்குலகயிலினை”, “அறனும் அருளுடையான் கண்ணதோயாரும்” என்றபடி தானம் முதலிய தரும்கண்ணிச்செய்து சந்தனையப் பெறுதற்குக் காலமாக அருளைச் சிறிதும் உடையவனாகமல் பொருளைப்பாழ் படுத்தினதுபற்றி, அவ்வருள் இவனை இசுழ்த்த சிரிப்பதாயிற்று; அருளுடைய னாய் பிறர்க்குக்கொடாவிட்டாலும் தானுவது அனுபவிக்கலாமே, அதுவுஞ் செய்யாமல் பொருளைவிட்டதனையே பயனாகக்கருகிக் கால்கழிந்த அறிவாமையே கோக்கி, அந்தப்பொருளும் சிரிப்பதாயிற்று.

துறவோர்க்கு என்பதற்கு - “ஆதரிக்கத்தக்கவரால்” துறக்கப்பட்டவர்க்கு’ என்றும் உணரக்கனம். கிருகந்தாச்சொமத்திலிருப்பவன் முத்தத்தந்தை யோச கொழுக்கத்தார்க்கு அங்கொழுக்கசெறிவை முடிபுச்செய்துமனையும் அச்செயலிற் குப் பரி கோய் குளிர் முதலியவற்றால் இடைபூறுவாராமல் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் முதலியன உதவி அச்செயலியிலாவருவாமற் செலுத்தவேண்டியவ ளான “இவ்வாழ்வானென்பா னியல்புடையமூவர்க்கும், எல்லாற்றி வின்ற துனை” என்ற திருத்தொள்ளியும், ஆதரிப்பவரால் துறக்கப்பட்டவர்க்குத் தான் ஆதரவாய் வின்று வேண்டியவன் செய்யவேண்டுமவனான “துறத்தார்க்குத் தவ்

வாதவர்க்கு மிறத்தார்த்தம், இவ்வாதவர்களைப்பான் துணை" என்ற தீருத்தவநி
ஞலும் அறிக. பொருளும், அருளும் என்ற உம்மைகள் - முறையே எதிர்த்தம்
இறத்தத்தாய்விப எச்சப்பொருளையு; என்னுப்பொருளையாவா: வெவ்வேறு
வாக்கியத்தில் அறிததனும். ஏ - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

பற்றுக்களை முற்றத்ததத்தலை யுடையவ ரொன்றபொருளில், துறவேர்
என்பதிற்பகுதியாகிய துறவு - செய்விற்பென்றும், களைகளுவாவால் விடப்
படுதலையுடையவ ரொன்ற பொருளில், துறவு - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்
வந்த செய்விற்பென்றும் அறிக. துறவேர் - உடன்பாட்டுப் பெயரின்
ஈற்றவலையாம் ஓவாயிற்று; மடவேள் என்பதிலும் இது. சழியான், ஈச
லான் - எதிர்மறை முற்றெச்சங்கள். மடவேள் என்பதில், மடம் அல்லது
மடமை - பகுதி. 'அருளும் பொருளும் ஈரும்'— அகிறிறையில், செய்யாதது
செய்வதுபோலச் சொல்லப்பட்டது. ஒன்று என்பதன் இறுதியில் இழிவு
நெற்புழைமை விசாரத்தால் தொக்கது. மடவேளை, அவனை - ஒருபொருளின்
மேல் வந்த பெயர்கள். இன்னும் விசேடணம், விசேடமாம் என்ற இரண்டிலும்
வேற்றுமையுருபுகளை விரித்துவைப்பது, ஒருவனைப் பாணவனடை.

"வஞ்சு மனத்தான் பறந்தொழுக்கம் பூதங்கள், ஐந்து மகத்தே ஈரும்"
என்ற தீருத்தவநையே இவ்வை ஒப்பிடுக. (க)

உஎசு. கொடுத்ததுள் துய்த்ததுள் தேற்ற விடுக்குடை
யுன்னத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ மில்ல்த்
துருவுடைச் சன்னியரைப் போலப் பருவத்தா
ரெதிலான் துய்த்தப் படும்.

(இ - ள்.) கொடுத்தனும் - (பிறர்க்குத்) கொடுத்தலையும், துய்த்தனும் -
(தான்) அனுபவித்தலையும், தேற்ற - அறித்த செய்யாத, இடுக்கு உடை உள்
எத்தான் - லோபருணத்தையுடைய மனமுடையவன், பெற்ற - சேர்த்து
வைத்த; பெரு செல்வம் - மிகுந்த ஐசுவரியமானது, —இல்லத்த உரு உடை
சன்னியரை போல - குடியிற்பிறந்த வடிவமுள்ள பெண்ணைப்போல, பருவத்
தால் - (அனுபவித்ததற்கு உரிய) காலம் வந்தபொழுதில், எதிலான் துய்த்தப்
படும் - அவனாலும் அனுபவிக்கப்படும்; (எ - து.)

குடும்பத்திற்பிறந்த மனஞ்செய்யப்படாத மனரீர் இக்கே லோபியின்
செல்வத்துக்கு உவமை; தன்னை வஞ்சிப்பெற்றவனர்த்தவனுக்கு உதவாமல்
அது செய்யாத பிறனனுபவத்தத்தே பின்பு உதவுதலாகிய இவ்வொரு பொதுத்
தன்மையில் மாத்திரமே பெண்க. இப்படிப்பட்ட சன்னியர்த்தன்மையை,
"வணம்புரிவீன்றமுத்தம் மண்மிசையவர்க்கட்டெல்லால், வணம்புரி பயத்தை பெய்
தது அநியயோ மனவீர்" எனச் சித்தமனவியிலும், "பவவறுதலுஞ்சுத்தம்மடுப்
பவர்க்கல்லதை, மனையுளேபிறப்பினும் மனக்கவையதாமென்செய்யும், தீனையுள்
தான் துய்த்தம் துய்த்துமான் களைபனே", "பிச்செழுதென்முத்தம் அனையுக்க
கல்லதை, தீருளேபிறப்பினும் தீர்க்கவையதா மென்செய்யும், தேருக்கால் துய்
மகள் துய்த்துமான் களைபனே", "எழ்பகரின்னியை முால் பவர்க்கல்லதை,

பாபுளையிற்றப்பினும் பாழ்க்கவையா மென்செய்யும், குழங்காழ் தம்மகன் துமக்குறான் கண்ணோன்" எனக் கலித்தொகையினும் உயிர்ப்பாறு காண்க. உவமைபணி. லோபியின் பெருஞ்செல்வம் எதிலான் துய்க்கப்படுதல் - கன்னர் முதலியோராத் பறித்துக்கொள்ளப்படுதல். லோபத்திற்குப் பற்றுள்ள மென்ற ஒருபயராதலால், அப்பொருள்சுருதி, அந்நீர் இங்கு 'இடுக்குடைபுள்ளம்' என்றார். பொருளை விடத்தகுமிடத்த விடாது பற்றுநினைச்செய்யும் உண்மை எனவே, லோபமாம்.

தேற்று என்பதை - தேற்றுவது விரித்தல்விதமாய்ப்பெற்ற தென்றவது, பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்ததென்றவது, இருவினைக்கும் பொதுவென்றவது சொன்ன; "மடபாடல் தேற்றுவார்", "வானினுற் பேசெல்லால் வாயினுற்பேசுத்தேற்றேன்", "வானிசுமொன்றுத்தேற்றும்", "தேற்றும்பெரும", "தேற்றுவோழுக்கம்" எனப் பிறவிடங்களிலும் காண்க. இடுக்கு என்னுஞ் சொல் - லோபமென்னும் பொருளாதானால், இத்தாலில் "இடுக்குறுப்பப் பற்றினும் கில்லாது செல்வம்" என்றதனாலும் அறிக. இடுக்கு - முதலினினைத்தொழிற் பெயர்; இடுக்குதல் - இதுகப்பிடித்தல். இனி, இடுக்கு என்பதை இடுக்கு என்னும் முதலினினை திரித்த தொழிற் பெயர் சொன்ன சொண்டு, குணக்குறைநினைபுடைய அற்பமனமுள்ளவனென்றும் உரைக்கலாம். உரு, கன்னி, பருவம் - ரூபம், கம்பா, பரவம் என்னும் வடமொழிகளின் திரிபுகள். பருவத்தால் - மூன்றாம்வெற்றையின் 'ஆல்' உருபு எழுவாதன் இடப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம்; "காலத்தினுற் செய்த கன்னி" என்பதின் போல. (ச)

உஎ. எதிரீர்ப் பெருங்கட லெய்தி யிருத்த
மதுரீர்ப் பெருங்கட லெய்தி யிருத்த
மதுமை யறிவாதா ராக்கத்திற் சான்றோர்
அழிநல் ஞாலே தலை.

(இ - ஞ.) எதி - (அறிவாதா) விசிறை, ரீர் - மிக்க நீரையுடைய, பெரு கடல் - பெரிய சுழத்திரத்தை, எய்தி இருத்தம் - (தாம்) அடைந்திருத்தாலும், (அது உவர்ப்பினுற் பயன்படாமையால், என்னோரும்), அது ரீர் - (இடையிடையே) அற்றுஅற்றுச் சாக்கித் தீரையுடைய, பெரு கிணறு - பெரியகிணற்றின், ஊதல் - ஊற்றை, பார்த்து - தேடிக்கண்டு, உண்பர் - (அக்கீரைச்) குடிப்பார்ப்பர்; (ஆதலால்),—மதுமை அறிவாதா ஆக்கத்தின் - மதுமைப்பலிவாயறிவாத லோபி களுடைய பெருஞ்செவத்தினும், சான்றோர் அழி கெஞ்சாவே - (மதுமைப்பலிவாயறிவாத மிக்கவர்களுக்காவால்) கிணைந்த பெரியோரது மிக்கவறுமையே, தலை - மேலானது; (எ - து.)

சான்றோர் அறிவாயிருக்கையில் உதவித அல்லவாகும் உதவார், சீழ்மக்கள் செல்வம் நிரம்பியபொழுதிலும் என்பது கருத்தா. வறுமையடைந்திருத்தம் செல்வமுடைய லோபிகன்போல ஆகாமல் சான்றோர் மதுமைப்பலிவாயுடையர் என்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம்.

'மிக்க செல்வமுடைய லோபினை யடைந்திருத்தாலும் அவர்கள் பயன்படாமையால், உலகத்தார், பெரிது பெரிதாவையினும் பயன்படத்தக்க வறிவான

எல்லோரைத் தேடியுடையது உண்டு வாழ்வு' என்னும் பொருள்நோன்ற நின்று தனும், முன்னிரண்டடி - இரீதிமொழிதல் என்னும் அவ்வகாம்; வடதுவார் அப்பாந்துதப்பாசம்மை பெண்பார் உபமேயத்தைச் சுருமல் உபமானத்தைமாதிரிம் கூறி அதனும் உபமேயத்தைப் பெறவைத்ததும் - இவ்வணியின் இலக்கணம். பின்னிரண்டடியில், அறிவிவாத செல்வத்தினும் அறிவுடையார் வறமையே நெத்தநென்பதற்கு முன்னிரண்டடியின் கருத்துக் காரணமானது, ஏதுவணியின்பாற்படு மென்க.

ஊதல்என்னும் தொழிப்பெயர், ஊதாநிலையுடைய கீருக்கு ஆகுபெயர்; இந்நிலம், அல் - கருத்தாப்பொருள்விருதி பென்றும் உறலாம். ஆகப்பபட்டது, ஆகம்; அம் - செயப்படுபொருள்விருதி: ஆக்குதல் - சம்பாதித்தல், உண்டாகச் செய்தல். கழி - மிகுதியுணர்ந்தும் உரிச்சொல். நல - நலமையையுடைய தென்குவது, உத்தம அந்மமான நிலைபோலச் நெத்தநென்குவது பொருள்.

“உடல்பெரித, மண்ணிருமாதா தனனருகே நெல்லாதல், உண்ணிருமாதிரியும்” என்பதனை இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக.

மீது உகக - ஆம் செய்யுளும் இங்குச் சுவணிக்கத் தக்கது. (௮)

உள்க. எனதென தென்றிருக்கு மேலை பொருளை
பெனதென தென்றிருப்பன் பாணும்—தனதாயிற்
ருணு மதனை வழங்கான் பயன்றுவ்வான்
பாணு மதனை யது.

(இ - க்.) எனது எனது என்று இருக்கும் ஏலை பொருளை ‘என்னுடையது’ ‘என்னுடையது’ என்று (மிக்கஅபிமானத்தொன்றே செலவுசெய்யாமல்) இருக்கிற அறிவில்லாதலோபி (சேர்த்தவைத்துக்கொண்டுள்ள) செல்வத்தை, பாணும் எனது எனது என்று இருப்பன் - (அப்பொருளோடு யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத) பாணும் ‘என்னுடையது’ ‘என்னுடையது’ என்று (அபிமானத்தோன்றல்) கூறிக் களிப்புற்றிருப்பேன்; தனது ஆயின் - (அச்செல்வம்) அவனுடையதாயிருக்குமானால், தானும் அதனை வழங்கான் பயன் துவ்வான் - அவன் தானும் அச்செல்வத்தைப் (பிறர்க்கு) கொடுத்ததும் (அதச்செல்வத்தால்) இன்பப்பயனைத் தான் அனுபவித்ததும் கூடுமே அதுசெய்திருக்கின்ற: பாணும் அதனை அது - காணும் அப்பொருளை அப்படியே (பிறர்க்குவழக்குத்ததும் பயன் துய்த்ததும் செய்பேன்); (எ - து.)

சம்பாதித்த லோபி செல்வத்தை உபயோகப்படுத்தாமல் ‘எனது’ என்று சொல்வதற்கும், சம்பாதிப்பாதவன் அப்படி சொல்வதற்கும் ஒன்றும் வித்தியாசமில்லை; ஏனெனில்,—செல்வத்தின் பயனாகிய தானனுபவித்ததும் பிறர்க்குக் கொடுத்ததும் இருவர்க்கும் இவ்வையாதலால் என்பது கருத்து.

மிக்க லோபருணமுடைய ஒருவனது செல்வத்தைக்குறித்துப் பரிசாகக் கொடுப்ப யியல்புடைய ஒருவன் சொன்னதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக.

எனது - யான் என்பதனடிப்பிற்றது அகாச்சாரியையும் 'து' விருதியும் பெற்ற ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினைபாலினையும்பெயர்; ஆறும்வேற்றமைவிரி யன்று. அடுத்த, செல்வத்தினிடத்தில் மிக்கஅன்பை வினக்க வந்தது. இரண்டா மடியிலீ அடுத்ததை துணிவுணர்ந்த வந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். தன்னோடு இயை பில்லாத பொருளை எனது என்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்யும் அபி மானம், மமகா மென்பபெயர்; இதன்இனமாவிய தானல்லாத உடம்பை யானென் பது - அகங்காரம். "தன்னுணர்வின்மை வறுமை" ஆதலால், அறிவாவிய செல்வ மில்லாத லோபியை இங்கே 'எழை' என்றார்; இனி, செல்வமிருத்தும் பயன்பெருமையால் அவன் வறியவனோடு ஒப்பெண்ணும் கருத்தால் எழை யென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். எழையென்பது - உயர்நினைப்பெயராதலின், 'எழைபொருள்' என அதன்முன் வலி இயல்பாயிற்று. இனி, எழையானவன் பொருளை எனது எனது என்றிருப்பன் என எழுவாய்த்தொடராகவும் உகாச கலாம். யானும், உய்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சமும், இழிவுகிறப்புமாம்.

இப்பாட்டிற்கு உறுபுள்ள விஷயம் களைப்பை விளைத்தலால், இப்பாட்டு - ஹால்யாஸ்திதீக்பாற்பெயர்.

"சுருதமநியமிகாதேகதேகமாதிரோபதி - பவாம: கித் & தேகைவதேகதேகி ரோவயம்" என்னும் வடதால்மேற்கோள் உணர்த்தக்கூறு. (க)

உஎஎ. வழங்காத செல்வரின் னல்கூர்ந்தா ருய்ந்தா
ரிழந்தா எனப்படுத லுய்ந்தா—ருழந்ததனைக்
காப்புய்ந்தார் கல்லுதலு முய்ந்தார்தன் கைகநோவ
யாபிப்புய்ந்தா ருய்ந்த பல.

(இ - ன்.) வழங்காத செல்வரின் - (பொருளை) உபயோகப்படுத்தாத தன் னாக்கினிலும், கல்கூர்ந்தார் - வறுமைப்பட்டவர், உய்ந்தார் - (துன்பம்வளினின் றும்) தப்பினார்; (அது எப்படியெனில்:—) இழந்தார் எனப்படுதல் உய்ந்தார் - (இருந்தபொருளை) இழந்தவிட்டார்கள் எனப்படுகிற அபவாதத்தினின்தும் தப்பினார்கள்; அதனை உழந்து காப்பு உய்ந்தார் - அப்பொருளை வருத்திக்காப் பாற்றுகிற (சொத்தினின்தும் தப்பினார்கள்; கல்லுதலும் உய்ந்தார் - (அப்பணத் தைப் புனைத்துவைத்ததன்பொருட்டு கிலத்ததை) தோண்டுகிற வருத்தத்தினின் றுத்தப்பினார்கள்; தம் கை நோவ யாப்பு உய்ந்தார் - தமது கைகள் நோகும்படி இதுகாப்பித்தவினின்தும் தப்பினார்கள்; உய்ந்த பல - (இங்மனம் அவர்கள்) தப்பினவை இன்னும் பல (உண்டி); (எ - து.)

இப்பாட்டோடு "வன்னன்மை மில்லாதான் செல்வத்தின் மற்றை யோன், கல்கூரவே போது கனிகல்ல—கொன்னே, அருளில் னன்பிலன் கன் னாறைய னென்று, பலா விசழப் படான்" என்ற நீதிநெறிவினக்கே செய்யுளை ஒப்பிடுக.

இழந்தா எனப்படுதல் முதலிய குறைகள் செல்வமுடையவரிடத்த மிகு தியாய் கிந்த, மற்றைப் பயன்பெருதவிஷயத்தில் செல்வரும் வறியரும் ஒப்ப கொள்பது கருத்து.

‘உய்த்த பல’ என்றது-அருளில்லாதவன், அன்பில்லாதவன், கண்ணோட்ட மில்லாதவன், லோபி என்று பலராலும் இசைப்படுதல் முதலியன இன்மை பற்றி. “உடாஅது முன்னுதல் தம்முடம்பு செற்றல், கொடாஅத ஸ்லதமுஞ் செய்பார்—கொடாஅது, வைத்தீட்டினு நிழப்பர் வானோராய் மலையாட், உய்த் தீட்டுத் தேனித் தரி”, “உன்னு னெனினிடு னோங்கு புதழ்செய்பார், தன்ன ரும் கேளிர் துயர்க்கையான்— கொன்னே, வழங்கான்” பொருள்காத் திருப் பாணைல் அஃது, இழந்தானென் றெண்ணப் படும்” என்ற துணிப்பின்படி லோபி கன் செல்வம் நிலைபெரு தழிதலால், ‘இழந்தா ரொண்படுத லுய்த்தார்’ எனப் பட்டார். (ஏ)

௨௪௩. தனதாகத் தான்கொடான் ருபத் தவருந்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர்—தனதாக
முன்னே கொடுப்பி னவர்கடியார் தான்கடியான்
பின்னை பவர்கொடுக்கும் போழ்து.

(இ - ன்.) (செலுடும்பங்களில், பொருள்சேர்த்து வைத்தவன்), தனது ஆச - (அப்பொருள்) தனக்கு உரியதாயிருக்க, தான் கொடான் - (அப்பொருது) தான் (அச்செல்வத்தைப் பிரிக்குத்) தான்குசெய்யான், தாயத்தவரும் - (பின்பு அப் பொருளைப் பெறுதற்குரிய) தாயத்தாராகும், தமது ஆய போழ்தே - (அப் பொருள் அவன்காலத்தின்பின்)தம்முடையதாயிப்பொருது, கொடார் - (தாரும் அதனைப் பிரிக்குத்) தான்குசெய்யார்; முன்னே - முன்பு [சம்பாதித்தவன்வாழ்க் துன்னவால்தில்], தனது ஆச - (அச்செல்வம்) தன்னுடையதாயிருக்கையில், கொடுப்பின் - (அதனைத் தான் பிரிக்குத்) கொடுத்தால், அவர் கடியார் - அத்தாயத் தவர் விலக்கமாட்டார்; பின்னை - பின்பு [அவனிறத்தின் அச்செல்வம் தாயத்தா ருடையதாயிருக்கையில்], அவர் கொடுக்கும் போழ்து - அத்தாயத்தவர் தான்கு செய்யுஞ்சமயத்தில், தான் கடியான் - (அப்பொருளை ஈட்டியவன்) வந்துவிலக்க மாட்டான்; (ஏ - து.)

பொருளைச்சம்பாதித்தவன் தானதருமங்கள் செய்வாமலே உலோபத்தோடு இறந்தாலும், அதன்பின் அச்செல்வத்தை அடையும் தாயத்தாராவது “பிரித் துதவி செய்பார் பெருஞ்செல்வம் வேறு, பிரிக்குதவி வாக்குவார்பேறும்” என்றபடி ஸ்வயதிவீத் செலவுசெய்து புகழும் புண்ணியமும் பெறுதல்கூறும் அந்நாணுமில்லாமல் அநாவருமே பெரிய லோபிகளாயுள்ள செலுடும்பத்தா ளைப்பற்றி இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக.

தாயத்தவரும், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம், தாயமாவது - தமப்பன் பரட்டன் முதலானார் மூலமாக வந்த பொருள்; அதனை யெடுத்துக்கொள்ளத்தக்க தந்தைவழிக்கற்றத்தவர் - தாயாதர்: அவரோ இங்கு ‘தாயத்தவர்’ எனப்பட்டவர். ஏ - இசைகிறை. கொடாஅர் - அன்பெடை, செய்புனோசை கிறைப்பது. தனதாகக் கொடுப்பின் என்பதற்கு - தனக்குப் புண்ணியமும் புகழும், உண்டாம் படி தான்குசெய்து லென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முன், பின் - காலக்குறித் தன; ஏ, ஐ - சாரியைகள். (அ)

உஎஉ. இராவல் கன்றாக விவராக வாக
விரகிற் காப்பதாம் வண்மை—விரகின்றி
வல்லவ ருன்ற வடிபாபோல் வாய்வைத்துக்
கொல்லச் காப்பதாம் கீழ்.

(இ - ள்.) இராவல் - பாசவர், கன்று ஆக - கன்றை ஒப்ப, ஈவார் - கொடுப்
பவர், ஆ ஆக - பசுவை ஒப்ப, விரகின் காப்பது - உற்சாகத்தோடு பயந்தருளுதே,
வண்மை ஆம் - தானருளுமாற்; விரகு இன்றி - (அப்படிப்பட்ட) உற்சாகமில்
லாமல், வல்லவர் ஈன்ற வடி ஆ போல் - வலிமையுடையவர்கள் அழுத்தியருத்
தப் பால்தருகிற பசுப்போல, வாய்வைத்து கொல்ல - பல உபாயங்களைச்செய்த
வருத்த, காப்பது - பயந்தருவது, கீழ் ஆம் - கீழ்மைக்குணமாம்; (எ - று.)

கன்றைக்கண்டமாத்திரத்தில் மகிழ்ச்சியோடு பரிகலக்காக்கும் கல்ல சாதிப்
பசுப்போல, இரப்பவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் மெதுப்பில்லாமல் மிக்க
மகிழ்ச்சியோடு அவர்க்கு வேண்டியபொருளைக் கொடுப்பததான் கொடை; கன்று
வாய்வைத்து ஊட்டியவருத்தவும் பிறர் பலர் பலவாறுபிடித்து அழுத்தவும் மன
மின்றிப் பாக்காக்கிற அற்பசாதிப் பசுப்போல, இரப்பவர் வாயிலுற்பலபேரி
வருத்தவும் மத்தும்பலர் பலவாறு நிர்ப்பந்தப் படுத்தவும் மெதுப்போடு கொடுப்
பது கொடையாகாது என்பது கருத்து; உவமைவழி.

இராவல் - இரத்தலில் வல்லவர்; இர அவர் எனப் பிரிக்க: அல்லது
இரத்தலையுடையவர்; இராவல் அர் எனப்பிரிக்க: இராவல் என்னுள் தொழிற்பெய
ரில், அல் - விருதியாம். கன்று - இளமையுடைய; “வானையுள் குதிரையுள்
கருமைபுள் கடமையும், ஆகு டைத்துக் கன்றெனத் குரிய” என்பது, நெடில்
காப்பியம். ஆக - உவமையுருபு. விரகின் - பக்குவமாக, சொமயின்றி என்றபடி.
வண்மைபென்னும் பண்புப்பெயரில், வன் - பகுதி. வாய் - வாயில்; உபாயம்,
இனி, ‘வாய் வைத்துக் கொல்ல’ என்பதற்கு - தேர்ந்த இடங்களில் நித்திரை
செய்த வருத்த என்றும், உறுப்பிடங்களில் கருவிரைக்கொண்டு வேவு
பண்ண என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கொல்லுதல் என்பது - இங்கே
மிக்க துன்பஞ்செய்தலை யுணர்த்தி நின்றது; “தன்னைவே கொல்லுஞ் சொன்”
என்ற திருக்குறளிற் போல: அங்கு இங்கையுடையவையே மேற்கொண்டபடி
ஞர் பரிமேலழகர். வடி-ஆ - விளைத்தொகை: வடித்தல் - ஊத்தல்; இங்கே பால்
காத்தல். கீழ் - கீழ்மைபென்னும் பண்புப்பெயரின் விவரம். (க)

உஉஉ. ஈட்டினுள் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக்
காத்தது மாங்கே கடுந்தன்பன்—காத்தல்
குறைபடிற் துன்பங் கெடற்றன்பன் துன்பக்
குறைபடி மன்றைப் பொருள்.

(இ - ள்.) ஈட்டினும் - (பொருளைச்) சம்பாதித்தனும், துன்பம் - வருத்த
மாம்; மற்ற - பின்பு, ஈட்டிய ஒன் பொருளை - அங்ஙனம் சம்பாதித்த தெந்த சென்
வத்தை, காத்தனும் - பாதுகாத்தனும், ஆங்கே - அங்குவே, எடு துன்பம் - மிக்க

வருத்தமாம்; ஊத்தல் குறைபடி - அப்பாதுதாப்புக் குறைத்தால், துன்பம் - வருத்தமாம்; செடி - (அச்செய்தம்) அழிவடைந்தால், துன்பம் - வருத்தமாம்; (ஆதலின், இவ்வாறு), பொருள் - செய்தம், துன்பக்கு உறைபதி - (பலவகை) வருத்தங்கட்கும் இருப்பிடமாம்; (அ - து.)— மந்தை - அரை.

இப்பாட்டோடு “இன்னத்தரும் பொருளீட்டிடுதலுள் துன்பமே, பின் ஊதலிற் பேறுதலுள் துன்பமே - அன்ன, தமிழ்த்தலுள் துன்பமே வந்தோ பிறப்பா, விழ்த்தலுள் துன்பமே யாம்” என்ற நீதிவெண்பாவை ஒப்பிடுக. “ஒன் பொருள், செய்வ மென்பார்க்குத் துயிலின் வப்பொருள், ஊப்பார்க்கு மின்ன துயில்” என்றார் நான்காவது கட்டைகவிதாம்.

“அத்தகையவர்களுடைய ஆர்ஜிதங்களுக்கானே - ஆயெவ்வயை மறை த்துக்கும் எதிர்த்தகையவர்களுடைய” என்பது, இதற்கு வேரான வடதூலமேற் றோள்.

துன்பத்துக்கும் காரணமானதைத் துன்பமெனச் சாரியமாகவழியது, உப காரவழிக்கு. உம்மைகள் இரண்டும் - முறையே எதிர்த்தும் இறத்ததும் தழுவி ய அச்சப்பொருளான. மற்ற என்னும் இடைச்சொல் - இங்கே, பின் என்னும் பொருளது. ‘ஒன்பொருள்’ என்றது, செய்வம் இம்மை மறுமையினிற் புலழ் புண்ணியங்களை விளைத்த அறத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் காரணமாகருகிற் பெறப்ப் பற்றி; இனி, ஒன்பொருள் - தருமவழியாற் சேர்க்கப்பட்ட பொருளென்றால் சொன்னாம். துன்பக்கு - அத்துச் சாரியை நொக்கது. (30)

உக - ஆம் அதிகாரம்.—இன்மை.

அகநாவது - ஐம்பொருளினால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள் யாவும் இல் லாமை; இவ்வாறு முற்பிறப்பில் ஈயாமையின் பயனாகலால், அக்காரண சாரிய முறைபற்றி ஈயாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது. இன்மை - எதிர்மறைப் பன் புப்பெயர்.

உகுக. அத்திட்ட உறை யரைச்சுற்றி வாழினும்
பத்தெட் டெடைமை பலருள்ளும் பாடெய்து
மொத்த குடிப்பிறந்தக் கண்ணுமொன் றில்லாதார்
செத்த பிணத்திற் கடை.

(இ - ன்.) அத்த இட்ட உறை - செத்திரம் பொருத்திய ஆடைவை [காலையாவந்திரத்தை], அரை சுற்றி வாழினும் - இடைமீலே கட்டிக்கொண்டு வயிர்வாழ்த்தாலும் [தாமதமொழிந்தாலும்], பத்த எட்டு உடைமை - பத்தாயி னும் எட்டாயினும் பொருள் உடைத்தாயிருத்தல், பலருள்ளும் பாடு எய்தும் - பலசனங்களுள்ளும் பெருமையை யடைதும்; ஒத்த குடி பிறத்தக் கண்ணும் - (உடைத்தாதுமறிப்புகு) ஏற்ற உயர்குலத்திற் பிறந்தாலும், ஒன்று இவ்வா னர் - சிவியும்பொருளில்லாதவர், செத்த பிணத்திற் கடை - வயிர்நீங்கிய உடம் ஈடுபி பிணத்தினும் கடைப்பட்டவரான; (அ - து.)

சந்தியாவியிருத்தாலும், நிதிநாயினுக்கு செல்வமிருத்தால்தான் ஒருவனைப் பலரும் பெருமைப்படுத்தினார்கள்; உயர்ந்தருகத்திற் பிரத்திருத்தாலும் நிதி தும் பொருளில்லாதிருத்தால், ஒருவனை எவரும் வட்டியுக்குச் செய்வாரில்லை என உலகவியல்பு கூறியவாறு. பிணத்தின் காயினும் அந்திமகிரியைகளில் செல்வ சாரங்கள் வேர்கின்றன; செல்வமில்லாதவரைபோ எந்தவிதத்திலும் உபசரிப்பா ரில்லை யென்பார், 'பிணத்திலும் கடை' என்றார். "கொடித கொடித வறமை கொடித" என்றார் ஓவையையாரும். பன் உன்றும் பாடு எனப் பிரித்து, பலரும் கருதும் மதிப்பு என்னுமாம்.

வறமையின் இழிவைக் கூறவார், செல்வத்தின் உயர்வையும் உன் கூறி னார். வாயினும், உம் - இழிவுகொடுப்பு. பலருள்ளும், உம் - முற்று. பிரத்தக் கண்ணும், உம் - உயர்வுகொடுப்பு. தறவின் காலநாயவன் திரும் தரித்தல் மாபு. இனி, அத்த இட்ட கூற என்பதற்கு - கூறல் திறந்த துணிபென்றும் பொருளுக்கொள்ளலாம். 'அத்த' என்றது - இவ்விருபொருளையு முடையதா தில், "அரைப்பட்டிகைப்புத் துன்னமுமகைச்சொல்லும், செந்திரமும் மிவை தெரியில் அத்தென்ப" என்றும் பிங்கலநிகையினும் அறிக. [இதில் துன் னம் - கூறல், ஒன்றோடொன்று - இசைத்தல்.] பாதிபென்னும் பொருள் தரும் அவையென்பது - இங்கே, உடம்பின் மத்தியபாகத்திற்கு ஆகுபெயர். பத்து எட்டி - அப்பொருளுக்கு எண்ணவையாகுபெயர். இவற்றின்பின் ஐய வும்மைகள் செய்யுள்விதார்த்தால் தொக்கன வென்க. பாடெய்தும் - பெரு மைபெறுதற்குக் காரணமாகென்க; உபசாரவழக்கீது. 'செத்த' என வேன் டாதவந்த அடைமொழி, பிணத்தின் பயனின்மையை கன்னுவின்க்கும். செத்த, சா - பருதி. கடை - கடைபர்; பண்பாடுபெயர். 'பதருள்ளும்' என்ற பாடத்திற்கு - அசாரமானவருளாயினு மென உரைக்க. (உ)

உஉஉ. நீரினு தன்னிது நெப்பென்பர் நெய்யினும்

பாரு மறிவர் புகைதுட்பந்—தேரி

னிரப்பிடும்பை பாளன் புகுமே புகையும்

புகற்கரிய பூழை துழைத்து.

(இ - ன்) : நீரினும் - (எல்லாப்பொருள்களினும் தட்பமாயுள்ள) நீரைக் காட்டிலும், நெய் - நெய்யை, தன்னிது என்பர் - தட்பமானது என்ற (பாவமும் அறித்து) சொல்வார்கள்; நெய்யினும் - அந்நெய்யைக்காட்டிலும், புகை தட்பம் - புகையினது தன்னிதாயிருக்கும்பின்மையை, பாரும் அறிவர் - எல்லோரும் அறிவார்கள்; தேரின் - ஆலோசித்தறித்தால், இரப்ப இறும்பை ஆளன் - இரத்தவையினை துன்பத்தை யுடையவன், புகையும் புகற்கு அரிய பூழை - (அதிதட்பமான) அத்தப்புகையும் உட்புகுதற்கு முடியாத துவாரத்தின், துழைத்து புகும் - துழைத்து செல்வன்; (எ - த.)

யாசகன் மிகவும் நெய்யாகென்ன அவனது இழியைக் கூறியவாறு - 'புகையும் புகுதற்கு அரிய பூழை துழைத்துபுகும்' என்றது, எவ் அநிகரமென்கீழ் யாச வருணித்துக் கூறியது.

ஏ - தேற்றம்; நற்றசையுமாம். உம்மைகள் மூன்றாம் - இழிவுநிறப்பு; அவற்றின் தன்மைவைப் காட்டுதலால். இவற்றில் தன்மை பென்றதா, மிகச்சிறிய தனாவியும் தழைத்தேற்ற நெய்மைவை. துன்பத்துக்குச் சாரணமானதைத் துன்பமென்றதா, உபசாரவழித்த. இனி, இரப்பினும்பை - இரப்பினுலாவிய துன்ப மென்றமாம். நிரப்பு எனப் பதம்பிரித்த, வறுமைத்துன்பமெனப் பொருள்சொன்னியும் அமைபும்; நிரப்பு - வறுமைவாதனை, “செருத்தன், சொன்றதபோல நிரப்பு”, “நிரப்பினான், வாதொன்றன் சண்பாடரிது” எனத் திருக்குறளினும் காண்க. எல்லாப்பொருள்களும் நிரம்பியிருத்தலாக் குறிக்கும் ‘நிரப்பு’ என்னும் முதவியினிந்த சொழிற்பெயர், அதிமறைவிலக்கியையால், பொருளொன்ற மில்லாமைவைப் குறிக்கு மென்க. பூழை - புழை பென்பதன் தீட்டல்.

(௨)

உயிசு. சல்லோங் ருபர்வலாமேற் காந்தன் மலராக்கார்
செல்லாவாஞ் செம்பொறி வண்டினன்—சொல்லிக்
கலாஅற் கினிகுடியுன் கானக நாட
வினாஅஅர்க் கில்லைத் தமர்.

(இ - ன்.) சொல்லு - சொல்லுகனிலே, கலால் - கந்தனாக்கொண்டு, கினி - கினிகளை, குடியும் - (நினைப்புவாண்டாப்பவர்) அதுபுதுட்டெற்ற குடும்பான, காள் அகம் - காட்டினிடத்தையுடைய, நாட - நாட்டையுடைய அரசனே!—செல்லுக்கு உயர் வலாமேல் - கந்தனாக் கனாந்தன் உயர்ந்த மலையின்மேலே, காந்தன் - காந்த்செருத்தன், மலராக்கால் - பூப்பூவாவிட்டால், செம்பொறி வண்டு இனம் - செந்த உடற்புன்னிகளையுடைய வண்டுகளின் கூட்டங்கள், செல்லா ஆம் - (அவற்றினிடத்தப்) போகலாம்; (அதபோலவே), இவர்க்கு - பொருளில் காதலர்க்கு, தமர் இல்லை - (விருப்பி வரும்) இனத்தவர் உணராதார்; (எ - று.)

காந்தன் பூவாதபோது வண்டுகள் அதனிடம் செல்லாமையோல, ஒருவன் செல்லமுடையனாகாதவிடத்து அவனிடம் உறவினர் வாராரென்பதாம். இந்நினைத்தனென்றதைப் பிறமலர்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்னலாம்.

எடுத்துக்காட்டுவமையினி. முன்னிரண்டடி - உபமானவாக்கியம்; இறுதி யடி - உபமையவாக்கியம். தனிச்சொல்லோடு உறுய மூன்றாமடி - ஆடுமூண் ணியை. மருதமலையாவிய அச்சாட்டை அடுத்ததன்ம முல்லை குறிஞ்சி நிலங்களின் மாட்டினை உறுவார், ‘சொல்லிக் கலாற் கினிகுடியுன் கானகநாட்’ என்றார். “மணி நீரு முன்னுது மலையுமணிநிறத், காடு முடைய தான்” எனக் கூறப்பட்ட நீரான் நிலவான் மலையான் காட்டான் என்னும் காலவகையான்களுள் மலையான் காட்டான்களின் அமைதியை ‘சொல்லிக் கலாற் கினிகுடியுன் கானகநாட்’ என்றதனும் உணர்த்தியு ரொனச் சொன்னது மொன்றா.

சல்லால் - கலால் எனச்செய்யுள்விசாரத்தால் தெரிகது. சல்லால் என் பதற்கு - இரத்தினங்களை வென்று பொருள்கொண்டால், செல்லக் நிறப்பவ விசக்கும். காள் - காலகம் என்னும் கடமொழியின் திரிபு; அன்பெடை

இரண்டும் - செய்யுளோசை நிறைப்பன. “செருஅஅச் வாழிய செஞ்சு” என்ற திருக்குறளிற்போல, இலாஅஅக்கு என்பதில் ஈரளபெடுத்தது; மரத்திரை மரன்குஉஉ௦ - ஆம் பாட்டின் உரையையப் பார்க்க. தாம் - தம்மவர்; தாம் - பருதி, முதல் குறுகினது-வினாயம். ஒங்கு உயர் - ஒருபொருட் பன்மொழி பெயர்தல் சொன்னாயம். (க)

உருசு. உண்டாய போழ்தி னுடைந்துழிக் காகம்போற்
 றுண்டா பிரவர் தொருபுவே—வண்டாய்த்
 திரிதருங் காலத்துத் தீதிவிரோ வென்பா
 ரொருவரு மிவ்வுலகத் தில்.

(இ - ள்.) உடைந்த உழி - (உடம்பு உயிர்த்திசை) நெதர்தவிடத்து, காகம்போல் - அனலில்லாத காகக்கைள் (அதனைத்தின்பதற்கு அவ்விடம் வந்து சேர்தல்) போல, உண்டுஆய போழ்தின் - (ஒருவர்க்குச் செல்வம்) உண்டான பொழுதில், ஆயிரவர் - ஆயிரம்பேர், தொண்டு - அடிமையாய், தொருபு - வந்து கூடுவார்களே; (அவ்வொருவர்தாமே), வண்டு ஆய் திரிதரும் காலத்து - வண்டைப் போன்று (பலவிடத்தும் உணவின்பொருட்டி) அலைந்துகாலத்தில், தீது இவிரோ என்பார் ஒருவரும் - (அவரை நோக்கி ‘தீ’ துன்பமில்லாம விரும்பினீரோ?’ என்று கேட்கும் விசாரிப்பவர் ஒருவரும், இ உலகத்து இல் - இத்த உலகத்தில் இல்லை [அரிய சொற்படி]; (ஈ - து.)

இழிவுதோன்ற, பிறப்பொருளை உண்ண விரும்பி அப்பொழுதுமாத் திராம் ஒழுவருகின்ற தூர்க்குணமுடைய பலர்க்குப் பிணம்பிடுகின்றதின்னுங் காகக்கையை உகமைஉழிஞர். இங்கே செல்வத்துக்குப் பிணம் உகமையாவது, அதன் நிலையில்லாமையை விளக்கும். வண்டுடன் பூக்களுள்ள விடக்கனி செல்வத் தேடிச்சென்று அணைந்த பலபூக்களிலு முள்ள தேனை உட்கொள்வது போல, இரப்பவர் கொடையாளிகளுள்ள விடக்கனிலெல்லாத் தேடிப் பலதிக் குகளிலுஞ் சென்று அணைந்த அவர்களிடமுள்ள பொருளைப் பெற்று உண்ணும் இரத்தம்நொழிவின் இயல்பை விளக்க, ‘வண்டாய்த் திரிதருங்காலத்து’ என்றார், உகமையாய்.

போழ்தின், இன் - ஏழனுருபு. உடைத்துழி - உடைத்தவுழி: பெயசைச் சந்தின் அகாவீறு தொகுத்தல். ‘உடைத்துழி’ - எதிர்தாலவினைபெச்சமுமாய். காகம் - வடசொல்; கா என்று சுத்துதல்பற்றி வழங்கும் பெயர். ஆயிரவர் - எண்ணாய்ப்பிறத்த பலர்பாற்பெயர். தொருபு - பலர்பால் முற்று. ஈ - தேற்றம். ஆய் - உகமையுருபு. செல்வமில்லாத காலத்தில் யோசகேடகமும் விசாரிக்கும் ஒரு வனது உயர்வு விளக்குதற்கு, ஈரியாடைப்பன்மையாகக் கூறினா சொக்க. (ச)

உருசு. பிறத்த ருண்மாயும் போரண்கை மாயுஞ்
 நெறத்ததன் கல்விபு மாயுன்—சுறக்கருவி
 கன்மேற் கழுஉன் கணமலை கன்னாட
 கின்மை தழுவப்பட்ட டார்க்கு.

(இ - ன்.) சமீபம் - ஒவ்வொன்றும், அருவி - நீராவிகள், கல்மேல் - கற்களின் மேல் (விழுந்து), கழுமம் - (அச்சத்தினால் மூடப் போகிச்) சத்தி செய்தற் றிடமான, கணம் - உடம்புமாயி, மலை - மலைகளையுடைய, கல் - கற்களையுடையவை!—இவ்வமை தருவப்பட்டார்க்கு - வறுமையால் அடையப் பட்டவர்களுக்கு,—பிறந்த குலம் மாயும் - (அவர்கள்) பிறந்த கற்களின் பெரு மையும் அழியும்; பேர் ஆண்மை மாயும் - கற்கள் ஆண்மைக் குணங்களும் அழியும்; கற்கள் தம் கல்வியும் மாயும் - (எல்லாப்பொருளிலுஞ்) கற்கள் அவர் களது கல்வித்திறமையும் அழியும்; (எ - து.)

பொருளில்லாதார்க்குக் குடிப்பிறப்பு முதலிய மேன்மைகள் இருந்தாலும் அவர் கெடுப்பையா னென்பது கருத்து. ஆண்மை - பார்க்காம மென்றவது, அறிவு நிறை ஒப்புச் சடைப்பிடி பென்னும் ஆண்குணம் காங்கு மென்றவது சொல்ல.

மழையில்லாத காலத்தும் வறறுதலில்லாத கீர்ப்பெருக்கத்தின் அமைதியை அக்காலத்திற்குக்கூறி அதன்வளத்தைத் தெரிவிப்பார், 'சமீபமாகிய காலத்திலுள்ள கணமலைகளுடன்' என்றார். கழுமம்-கழுமம் என்பது விவரிக்கப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லியவையெனவே. கணம் - வடசொல். காலத்திற்கு கண்மை - நிலவளம் கீர் வளம் முதலிய பலவளங்களே முடைமை. அடைமொழி கொடாமற் பொதுப் படக்கூறியால் அச்சொற்கள் பெரும்பாலும் கெடுப்பையே குறிப்பது மரபாதலால், 'பிறந்த குலம்' என்றது - உயர்குலமாயிற்று; குடிப்பிறப்பு, குடிக்கமுடைமை, குணசகலி, அறிவுடையான், கத்தமல் என்பன காண்க.

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பம் கொள்ளும், பிறந்த கல்விப் பெரும்புனை விடுவம், காணாவி ளையு மாணெழில் கிடைக்கும், பூண்முலை மாதொடு புறம் சடை சிறத்தும், பசிப்பினி பென்னும் பாலி" என்ற மணிமேகலையையும், "தொல்லைவுச் சோறுத் தெருக்குத் தொலைபாசு, கல்லா வென்று களை" என்ற திருக்குறளையும், "கன்னு மினமையு கல்லாவின் கீழ்ச்சலம்" என்ற நாகமணிச் சூழலையும், "மானம் குலம் கல்வி வண்மை பறிவுடைமை, தானத் தவ முயர்ச்சி தானாண்மை—தேனின், கிவந்தசொல்லியர்மேற்காமுதலத் பத்தம், பிவந்திடப் பறத்த போய்" என்ற நல்வழியையும் இங்கே அறிக. (இ)

உருக. உள்குப் பசியா துழைகளைச் சென்றார்கட்
குன்றா ரிருந்துமொன் றுற்றதா—துன்றா
கிருந்துயிர் கொன்னே சழிபாது தான்போய்
கிருந்திவ னாதலே நன்று.

(இ - ன்.) உள் - உயிர்நிலைகள், உள் - கிருத்த, பசியால் - பசியினாலே, உழை - தன்னிடத்தை, களை - கிருப்பி, சென்றார்க்கு - வந்து அடைந்தவர் களுக்கு, உள் ஊர் கிருத்தம் - ஊர்க்குள்ளே கிருத்தம், ஒன்று ஆற்றுவான் - ஒருதலையுஞ்செய்யமாட்டாத வரிபவன், உள் ஊர் கிருத்த - அந்த ஊரிலுள்ளே கிருத்த, உயிர் - தனது உயிர்வாழ்க்கை, குன்றாது சழிபாது - வீணாகச் சழிபா மல், தான் போய் கிருத்தினான் ஆதலே - தான் (வேதவந்திக்குப்) போய் (குறைய னுக்கு) கிருத்தானியாவதே, என்று - கல்லது (எ - து.)

தன்னிடம் பரிந்துவந்தவர்க்கு உதவிசெய்யப்பட்டாத தரித்திரன் ஓர் ஊர்க்குள்ளே இருந்த குடித்தனஞ்செய்தலுக்காட்டிலும் எங்கேயானும்பொய்ப் பிச்சையெடுப்பது கல்லது என்பதாம்; எனவே, “இன்னுமையெவ்வாள் இர வெழுத” என்றபடி யாசனஞ் புறப்படுவது எல்லாவற்றினும் துன்பத்தருவ தென்பது பிரதித்தம்; அதனினுங்கீழ்ப்பட்டதானும் பொருளில்லாமையே என்பது கருத்தது. இதனும், இரத்தாயினும் பொருள்சேர்த்தல் வேண்டுமென்பது போதரும். பொருளுள்ளவன் ஊரினுள் இருந்து பிறர்க்கு உதவுதலுக்கு செய்வானு ளும், பலர்க்கும் பயன்படுதல் கடும்; பொருளில்லாதவன் ஊரினுள் இருத்தும் எனக்கும் பயன்படாள் எனப் பொருளில்லாதானது பயனற்ற தன்மையை விளக்கியவாறு.

உக - மிருதியுணர்ந்தும் உரிச்சொல், கசை என்ற பெயர்ச்சொல் - கசைநி என அளபெடுத்த, கசைத்த என்ற வினைபெச்சத்தின் பொருளைத் தந்தது; ‘உளவாசநி யுள்ள துணையாகச் சென்றார், வளவாசநி யின்னு முளேன்’ என்ற தீருத்திரனிற்போல; இது செய்யுளோசைகுறைவாதவிடத்துவந்த சொல் விசையனமெடை. ஊரினது உள் - உள்நூர்; முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை; இது, இலக்கணப்போலியின்பாற்படும். அது - பிறர்க்குப் பயன்பட்டத்தக்க உள்நூரிவிருத்தலிந்தருதியை விளக்கும். உயிர் - உயிர்வாரும் நானுக்கு இருமடியாகுபெயர். ஒருவன் பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் தன்னிடம் ஒருபொருளை விரும்புவந்தவர்க்கு உதவுதலே யாதலால். அதுசெய்யாது விடுதலை ‘உயிர்சொன்னேகழித்தல்’ என்றார். விருத்த - புதுமை; பண்புப்பெயர்; புதி யனாகச் செல்பவன், விருத்தினன். ஆற்றாதான் என்பது - அதிகாரத்தால். செல்ல மில்லாதவ னென்றதாயிற்று.

இனி, இப்பாட்டுக்கு “இரத்தலி னின்குது மன்ற நிரப்பிய, தாமே தயிவ ருணம்” என்ற தீருத்திரனின் கருத்தோடுஒப்ப, உள்நூரிவிருத்தும் பரியால் வந்த வர்க்கு ஒன்றைத்தராமல் தானே உண்பவன் அம்மானஞ்செய்தலினும் இரத் தலே கல்லது என்றும் பொருளுகாக்க இடமுண்டு. (க)

உரு. நீர்மையே பன்றி நிரம்ப வெழுந்ததன்

உர்மையு மெல்லா மொருங்கிழைப்பர்—உர்மையின்

முல்லை பனைக்கு மெயிற்றூப் நிரப்பென்று

மல்ல லடையப்பட்ட டார்.

(இ - ன்.) உர்மையின் - உர்மையையுடைய, முல்லை - முல்லையருப்பின் நெப்பை, அனைக்கும் - அழியச்செய்கின்ற, எயிற்றூப் - பற்களையுடையவனே! நிரப்பு என்றும் - உறுமையென்றித, அல்லல் - துன்பத்தால், அடையப்பட்ட டார் - சோப்பப்பட்டவர்க்கு, நீர்மையே அன்றி - (தமது) கற்குணங்களைமாத்திர மேயல்லாமல், நிரம்ப அருந்த - பூர்ணமாய்ச்நெந்துநிறித, தம் உர்மையும் - தமது அறிவின் துட்பந்தையும், எல்லாம் - மற்றவர்கள் நெப்புக்க எல்லாவற் றையும், ஒன்று - ஒருசேர, இழைப்பர் - இழைத்துவிடுவார்கள்; (எ - து.)

பொருளிலாதானுடைய கற்குணம் முதலியவை விளக்க என்பது கருத்தது.

நீர்மைபு என்ன வகைதான் உயர்வுநிறப்பாசவாவது பிரிநிலையாவது சொன்ன. உயர்மையும், உயர் - இறந்ததழுவியசச்சம். ஒருங்கு - எஞ்சாமையுப் பொருந்தும் இடைச்சொல். உயர்மை, வெண்மை, அழகு இவற்றில் முயல்மை நிறும் பல் இறந்த தென்பார், 'உயர்மையின் முயல்மையுக்கு மெய்து' என்றார். முயல் - அந்நிலைக்கு, முயலாதுபெயர் - அல்லல் - இங்கே, துன்பத்திற்குக் காரண மென்றபடி. நிரப்பென்னும் அல்லல் - காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப் பட்டது. 'எல்லா மொருக்கிழப்பர்'—'அங்கம் ஸூதிரம் தரிதர்ப்ப,' என்பர் வடநூலார். (எ)

உதர. இட்டாற்றுப் பட்டொன் நிரந்தவர்க் கார்த்து
முட்டாற்றுப் பட்டு முயன்றுள்ளார் வாழ்தலி
னெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமணியிற் கைநீட்டித்
வெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று.

(இ - ன்.) இட்டி - அற்பமான, ஆறு - (வறுமையின்) வழியிலே, பட்டு - அடிப்பட்டு, ஒன்று - (யாதாயினும்) ஒருபொருளை, இரந்தவர்க்கு - யாநிந்தவர் க்கு, ஆற்றது - கொடுக்கமாட்டாமல், முட்டி ஆறு பட்டு - சந்தையான வழி யிலேபொருத்தி, முயன்று - (தன்னைப்பா துணைத்துக்கொள்ளுதற்குமாத்திரம்) பிர யத்தனப்பட்டு, உயர் - வயினுள்ளே, வாழ்தலின் - வாழ்தலைக்காட்டிலும், கெடு ஆறு சென்று - தூரமான வழியிலே போய், நிரை மணியில் - வரிசையா யுள்ள வீடுதோறும், கை நீட்டித் - (பிச்சையாங்குதற்குக்) கையை நீட்டிநிற, கெடு ஆறு வாழ்க்கையே - கெட்டவழியில் வாழ்தலே, என்று - எல்லதாம் (எ - து.)

இப்பாட்டில் அமைத்தது இவ்வகைத்தின் ஆறும்பாட்டின் கருத்தே யாகலும், ஒவ்வொருபாட்டும் ஒவ்வொருவாற் பாடப்பட்டதானால் உரியது உதரமாக நென உணர்க.

இட்டி என்பது - நிறமையென்னும் பொருளாதலால் "ஆதரணவிட்டிதாயி னுள் கெடல்லை" எனத் திருக்குறளிலும், "இட்டிகைப்பின்னாகேன்வர்" எனத் திருச்சித்தவிர்த்தத்திலும் காண்க. இட்டி ஆறு - நிறியதானவழி; எனவே, எவிய வறுமையெனப்பயிற்று. முட்டி ஆறு - விருத்திமானவழி; எனவே, இதவும் வறு மையாம். இட்டாற்றுப்படுதல் இரந்தவர்க்கும், முட்டாற்றுப்படுதல் இரக்கப்பட் டவர்க்கும் சொன்ன. வாழ்தலின் என்று என இயையும். 'நிறைமணி' என்ற பாடத் துக்கு - பொருத்திறைந்த வீடு என்க. கெட்டவாறு என்பது - கெட்டாறு எனப் பெயரெச்சவிற தொகுத்தல்; கெட்டதும், அட்டில் என்பவற்றிற் போல. (அ)

உதர. கடவுள் செறித்ததன் கைகளால் வாங்கி
படகு பறித்துக்கொண் ட்டிக்—ருடைகலகு
வுப்பிலி வெந்தைதின் துள்ளுந்து வாழ்பலே
துப்புரவு சென்றுலந்தக் கால்.

(இ - ன்.) துப்புரவு - அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள், சென்று உலந்தக் கால் - அழித்ததழிந்தால், (அவ்வெழைகள்), கடவும் செறித்த தன் கைகளால்

முன்னே) உடகமென்னும் கைகளைக். பொருத்தியிருந்த தமது கைகளாலே, வாங்கி - (பச்சைகளிலுள்ள துறுகளை அப்பால்) தன்வி, அடகு - கைகளை, பறித்து கொண்டு - பறித்துக்கொண்டுபோய், அட்டி - சமைத்து, குடை - கலன் ஆ - (தன்செறித்த பணங்காய் தேக்கையோடு முதலிய) குடையப்பட்ட பொருள் கையோடு (வேறு பாத்திரங்களிலாவையால்) உண்கலமாகக் கொண்டு, (அவற்றில்), உப்பு இலி வெச்சை தின்று - உப்பில்லாத (அந்த)வெச்சையையப் புசித்து, உன் அந்து - மனஞ்சுக்கக்கொட்டு, வாழ்ப - வாழ்வார்கள்; (எ - து.)—எ - இரக்கம்.

இப்பாட்டு - செல்வமில்லாமையின் தன்மையைச் சொல்வதாய் இவ்வறி கார்த்தில் வைக்கப்பட்டாலும், இதனை 'செல்வநிலையாமை' என்ற அதிகாரத்திற் சேர்த்தல் மிகப்பொருத்தம்; அங்கனமிருக்கவும், இத்தாலின் காலாறுபாடல் கணையும் பப்பத்துப்பாடலையுடைய கார்பது அதிகாரங்களாக ஒழுங்குபட்ட பருக்கவேண்டி இதனை இவ்வறிசார்த்தில் வைத்தன கொள்க.

செல்வம் மரணினால் கைங்கோல இலக்கறி பறித்துச் சமைத்து உண்டு உப்புமாதிரி நேரும் வறுமை மிக்க துன்பத்தகு மென்று கருத்து.

வாங்கி என்பதற்கு - (கைகளுக்குரிய செடிகளை) கிணத்திற் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். உடகம் - பொன் மணிமுதலியவற்றுற் செய்யப்படும் ஒருகையைக் கைகளை. இதனால், அவர்கள் முன்பு கல்வெட்டுமுடையவாயிருந்தமை கன்கு புலப்படும். 'உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே' என்றபடி. அதுவகைச்சுவை குன்றும் உப்பு பிரதானமாகவால், அதுவுமில்லாத வெச்சையென அங்குணவின் இழிவை வெளியிட்டவாறு. குடை - செயப்படுபொருள்விருதி புணர்ந்த செட்டது இலி, இ - பெயர்விருதி. உன் - உடம்பினுள்ளிடத்திலே யிருக்கின்ற அசத்ததுப்பாறிய மனத்தக்கு இடகாருபெயர். துப்புரவு என்பதைத் துப்பு உரவு எனப் பிரித்து, அனுபவித்தத்தேற்ற நெப்பை யுடையவை பெண்க் காரணப்பொருள் உதக; துப்பு - அனுபவித்தல், தொழிற்பெயர். உரவு - அவிமை.

இப்புரட்டு, "பாதுடை யமிர்தம் பைம்பொற் கைத்திடைய் பாவை யன்ன, துலகு தகப்பி னல்லா ரோத்தவு லேந்து ரோக்காச், சேலடு கண்ணி கார்த்திரு மணித் துடுப்பு முன்னை, வாலு கருகிச்செய்யவைத்ததை தெய்வ மானால்" என்றுஞ் சிந்தாமனியை கிணப்பூட்டுகின்றது. (உ)

உக0. ஆர்த்த பொறிய வணிகினர் வண்டினம்

சூத்தொழி கொம்பின்மேற் செல்லாவா—நீர்த்தருவி
தாழா வுபர்நெப்பிற் தன்ருன்ற னன்னுட
வாழாதார்த் கில்லைத் தமர்.

(இ - ன்.) நீர்த்து - எல்லாதன்மையையுடையதான, அருவி - நீரருவி, தாழா - குறைவுபடாத, உபர் நெப்பின் - மேலான நெப்பையுடைய, தன் - குவிர்ச்சி யான, குன்றம் - மலைகளின்வளத்தையுடைய, என் - எட - நெத்தாரட்டையுடைய அரசனே! ஆர்த்த பொறிய - (உடம்பை) நிறைந்தபுள்ளிகளையுடைய, அணி கினர்

வண்டு இனம் - அழகுமிருந்த வண்டுகளின் உட்பட்டங்கள், பூத்த குழி செம்பின் மேல் - பூப்பூத்ததீங்கின [மலரில்லாத] மரக் கிளைகளின்மீது, செல்லா ஆம்-பொரு மாட்டாவாம்; (அதுபோலவே), வாழாதார்க்கு - (செல்வமுடையாய்) உயிர்வாழாதார்க்கு, தமர் இல்லை - இனத்தவர் (எவரும்) உணராதார்; (அ - து.)'

எடுத்துக்கூட்டுவனவையன. தனிச்செவ்வூடன் உருப முன்றமுடி - ஆரே முன்னிறை. இப்பாட்டு - இவ்வதிகாரத்தின் முன்றும் பாட்டோடு ஒத்த கருத்தை யுடையது.

ஆர்த்த அன்பதைத் தனியேயடுத்து, ஒலியுடைய வென்று பொருள் உயி வண்டினத்தத்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். நீர்த்த அருவி - நீர் யுடையதாகிய அருவி பென்றது மொன்று. (சு)

உ௦ - ஆம் அதிகாரம்.—மானம்.

அக்தாவது - அப்பொழுதும் தம்நிலையினின்று தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்த உயிர்வாழாமையுமாம். உலகத்திற் பெரும்பாலும் பொருளின்மைகாரணமாக மானத்தைவிழ்த்து இரப்பது இயல்பாதலால், அந்நன்ம மானத்தைச்செடுப்பது தகுதியுள்ளது என்பார், இதனை 'இன்மை' என்னும் அதிகாரத்தின் பின்னும், 'இரவுச்சம்' என்னும் அதிகாரத்தின் முன்னும் வைத்தன ரென அறிக. மாசம் - வடசொல்.

உகஉ. திருமதுகை யாகத் திறனிலார் செய்யும்
பெருமிதம் கண்டத் கடைத்து—மெரிமண்டிங்
காணத் தலைப்பட்ட தீர்பொற் கனதுமே
மான முடையார் மனம்.

(இ - ஞ்.) திருமதுகை ஆத - (தம்மிடத்தில்) செல்வம் வலிமையுடையதாக, (அச்செருக்கினால்), திறன் இலார் செய்யும் - தக்க கற்குண யில்லாதவர்கள் செய்கின்ற, பெருமிதம் - வாய்புடவந்த நடத்தைையை, கண்டத் கடைத்தும் - பார்த்தபொழுது, —மானம் உடையார் மனம் - மானத்தை யுடையவர்களுடைய செஞ்சும், —எரி மண்டி காணீம் தலைப்பட்ட தீ போல் - எரிதல்பொருத்திச் சாட்டித் பற்றியெழுந்த அக்கினிச்சுவாலை போல, கனதும் - கொதிக்கும்; (அ - து.) —அ - தேற்றம்.

செல்வச்செருக்கால் அயோக்கியர் எல்லாகடந்த நடத்தையில், மானிக ளுக்கு மனவருத்தமுண்டாம் என்றபடி. பெருமிதம் - மிதத்தினும் விஞ்சியது என்க; மிதம் - எல்லை. எரி - முதனிலைத்தொழிந்பெயர். (சு)

உகஉ. என்பா யுதினு மியல்பிலார் பிஞ்சென்று
தம்பா ரொப்பொர தம்முடையார்—தம்பா
கொய்யாமை முன்னுஞ்ஞாரு மொன்மை யுடையார்க்
குறையாரோ தாமுற்ற ரெய்ய்.

(இ - ள்.) தம் உடைபார் - தமது மானத்தைத் தம்சாக்கும் இயல்புடையவர்;—எஃகு ஆய் உருமும் - (பொருளில்லாமையால் உணர்வுடைபாரம் தம் உடம்பு) எல்லாபுறத்திராமாதிச் சைவவதாயிருந்தாலும், இயல்பு இவர் பின் சென்று - கருணையில்லாதசெல்வாத பின்னே போய், தம் பாடு உணரப்படுக - தமதுவருத்தத்தைக் கூறுவார்களோ? [கருள்]; தம் பாடு - தமது வருத்தத்தை, உணராமல் - தாம் சொல்லாமலிருக்கையிலே, முன் உணரும் - முன்னே (குறிப்பினால்) அறிந்து உதவத்தக்க, ஒன்மை உடைபார்க்கு - கூறியவையுடையவர்களுக்கு, தாம் உற்ற கோய் - தாம் அடைந்த துன்பத்தை, உணராரோ - கூறுகிறார்களோ? [கூறுவர்]; (எ - று.)

மானிகள் எவ்வளவுதாழ்த்தியுமையினும் தமது வருத்தத்தைத் தகாதவர்க்குக் கூறார்: ஏனெனில்,—அவமானமேயன்றிப் பயனில்லாமையால்; தக்கவரோடு கூறுவார்களே: ஏனெனில்,—தாம்கூறுவதிலும் அவர்கள் தாமசரே அறிந்துகொள்வாராதலாலும், அவர்களிடம் கூறுவதிற் பயனுண்மையாலும் என்பது கருத்தது. “இரத்தது மீதலே போலும் கர்த்தல், கணவிலும் தேற்றதார் மாட்டு”, “இரப்ப னிரப்பாரை யெல்லா யிரப்பிற், கரப்பா ரிரவையி னென்று” என்ற தீநக்துறக்கனாலும் லோபினிடம் தமது குறைகூறுதல் குற்றமும், உதாரணமுன்னவரிடம் கூறுதல் குற்றமன்மையுள் காண்க. “ஒட்டார்பின் சென்றெருவன் வாழ்தலி னாங்கிலையே, கெட்டா னெனப்படுதல் என்று” என்பது தீநிபாதலால், உடம்பு இறக்கவரினும் மானிகள் தம்மைவிடமுன் தன்மையார் பின்போய்த் தமது துன்பத்தைக் கூறாவார். ஒருவர் கருத்தை அவர் உருமலே அவர்களுடைய முகம் என் முதலியவற்றின் குறிப்புக்கொண்டு அறிவது விசேஷமாகலால், ‘உணராமல் முன்னுணரு மொன்மை’ எனப்பட்டது.

உணராரோ - இரண்டு எதிர்ப்புற உடன்பாடு உணர்த்திற்று. உணராமல் - எதிர்ப்புறவினையெச்சம்; மை - விருதி. “சரம்பெருத்து கல்குந்தாராயினும்” என்றத்போல, ‘என்பாயினும்’ என்றார். பின் - இக்கே, இடம். “செல்வையெய்யி னியல்பாரும் தீயவை, பல்லவர் தூற்றும் பழியாரும்” ஆதலால், எற்குணம் ‘இயல்பு’ எனப்பட்டது. முன் - காலமுன். (உ.)

உரு. பாமாயி னெய்யில்லன் காட்டுதல் தாமாயிற்
காணவே கற்பழியு மென்பார்போ—குணிப்
புறக்கடை வைத்தீவர் சோறு மதனான்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) யாம் ஆயின் - நாமானால், எம் இல்லம் காட்டினும் - (வரும் விருத்தினர்க்கு) மது வீடுமுழுதையுள் காண்பிப்போம்; தாம் ஆயின் - செல்வச் செஞ்சுருடைபவர்களானால், காணவே கற்பு அழியும் என்பார் போல் - (தமது வீட்டைப் பிறர் உட்புகுத்து) பார்த்தமாதிரித்திலே அதன்உறுதி செடுமெனக் கருதுவார்போல, காணி - (பிறர்க்குத் தமது வீட்டைக் காட்டிக்) உச்சப்பட்டு, புறக்கடை வைத்த - (அவர்களே வீட்டு) வெளியிடத்திலேயே இருத்தி, சோறும் நன - உணவையும் கொடுப்பார்கள்: அதனும் - ஆகையால், செல்வர் தொடர்பு

மறந்திடுக - (மானமுடைபவர்) செல்வச்செருக்குடைபாரைப் பின்பொடர்நிலை மறந்துவிடக்கடவன்; (அ - து.)

செல்வச்சன் பிரரை விட்டினான் வாலிடாமெக்குச் சாரணம் அவர்கள் பார்த்தால் தமது விட்டின் வலிமை அழிந்துவிடுமென்றும் சருத்த என்று கற்பித்துக் கூறினது, ஏதும்நினைப்பேற்றவனாயின்பார்படும்.

‘யாமாயினெயில்லவ்காட்டுதம்’ என்றது, கவிச்சுற்று; இது - உலகத்தில் செல்வச்செருக்கில்லாத தம்போலியர் வந்த விருத்தினரை உண்ணேயழைத்துப்போய் உபசரிக்கும் கல்விப்பை விளக்கும். சத்பு - கல்வித்தன்மை, கடைப்புறம் - புறக்கடைபென முன்பின்னாகமாயிவது - இவ்வகைப்போலி; வெளிவாயிவென்று பொருள். சோறும் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு; அது உண்ணேயுதது இடுதல் தருதியேயன்றிப் புறத்திலேயுதது நதல் தருதியன்றென்பதைக் காட்டும். மறந்திடுக - விவங்கோன்; இடு - துணிவுப்பொருளுணர்ந்துத் துணைவினை. தொடர்பு - அதுசாரண. இனி, இல்லம் என்பதற்கு - இடவாகுபெயராய் மனைவியென்றும், சத்பு என்பதற்கு - பதிவிரதாதருமமென்றும் உரைப்பாரு முள். போல் - ஒப்பில்போலி; உவமப்பொருள்சருவதன்று; இங்கு, தற்குறிப்புப்பொருள் தருவது. (க)

உச்ச. இம்மையு நன்றா மிபனெறியுந் கூகவிடா தும்மையு நல்ல பயத்தலாற்—செம்மையி னுனக் கமழும் கதுப்பினாய் நன்றேகான் மான முடைபார் மதிப்பு.

(இ - க்.) வானம் - கண்டாரிப்புழுது, செம்மையின் - கன்றாக, கமழும் - நறமணம் வீசப்பெற்ற, கதுப்பினாய் - உத்தரையுடைபவனே! மானம் உடைபார் மதிப்பு - மானமுன்னவர்களது பெருமை, இம்மையும் - இவ்வுலகத்திலும் [இப்பிறப்பிலும்], கன்று ஆம் - (புகழைவினைத்தலால்) கல்லதாகும்; இயல் கொறியும் கைவிடாது - (கல்லோர்கள் செல்லத்தக்க) நிபரவையுறியையும் விட்டு நீங்காததுபற்றி, உம்மையும் - மறமையிலும், கல்ல பயத்தலால் - நெத்த புண்ணியப் பயங்களை உண்டாக்குதலால், (அத்த மானம்), கன்றே - (மறமையுக்கும்) கல்லதே; கான் - (இதனை நீ) அறி; (அ - து.)—அ - தேற்றம். ‘கான்’ என்பதையும் - தேற்றமுணர்ந்துவ தென்னலாம்; முன்னியைகையென்பாரு முள்.

மதிப்பு - பிரரால் கன்றமதிக்கப்படுதல். இம்மையும், உம்மையும் என்ற உம்மைகள் - முறைபே எதிரதும் இறத்ததும் தழுவிவ அச்சம். இயல் கொறி - வினைத்தொகை; இதன்மேல் உள்ள உம்மையும் - எச்சப்பொருளுதே. கல்ல - பெயர். கதுப்பு - சேபோலமுறாம். கன்னத்தினுந் கண்டாரி அணிவதுண்டு. மானம் உடைபார் - மானக்கொடாதவருமாம்.

“புகழின்ருந் புத்தேன்காட் டிய்பாதுதல் என் மந்து, இவ்வுலகார்பின் சென்று நின்” என்ற நீதிக்குறளினால், மானக்கொடுதல் இம்மை மறமை விரண்டு பயங்களைத் தாது தாகுமாது காண்க.

இனி, இப்பாட்டு - மானமுடையவர்கள் பிறரைமதிக்கும் மதிப்பு இம்மைக்கும் எல்லதாம்; இயல்பாகிய ஒழுக்கசெறியையும் கைவிடாதுமீதும்; மறமைக்கும் எல்ல இன்பங்களை யுண்டாக்கும்; ஆகலால், எல்லதாம் என்றும் பொருள்படும்.

‘இசைசெறியுன் கைவிடாது’ என்றும் பாடம்.

(ச)

உசு. பாவமு மெனைப் பழியும் படவருவ

சாயினுஞ் சான்றவர் செய்கலார் சாத

லொருநா னொருபொழுதைத் துன்ப மவைபோ

லருநவை பாற்றது வின்று.

(இ - ள்.) பாவமும் - (மறமைக்குத்) தீவினையும், எனை பழியும் - மந்தை (இம்மைக்கு) உலகவித்தினையும், பட - உண்டாகும்படி, வருவ - தேர்ந்தித காசி யங்களை, சான்றவர் - (எற்குண நற்செய்கைகளால்) நிறைந்த பெரியோர், சாயினும் - (அவற்றைச் செய்யாவிட்டால் தமக்கு) மாணம் தேர்வதாயிருந்தாலும், செய்கலார் - செய்யமாட்டார்கள்; (எனினும்),—சாதல் - இறத்தல், ஒருநாள் ஒருபொழுதை துன்பம் - இறக்கிற ஒருநாளிலே இறக்கிற அங் வொருபொழு தில் மாந்திரமே (அனுபவித்துக்கழிவின்ற) துன்பமாகும்; அவைபோல் - அந்த இழிதொழில்கள்போல, அரு நவை ஆற்றதல் இன்று - (உயிருள்ள வனவும் அழி யும்படி) அருமையாகிய மிக்க துன்பங்களைச் செய்தலில்லை; (எ - று.)

பாவம் - பாவம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. முதலடியில், உம்மைகள்- என்னுப்பொருளான. வருவ - பெயர். சாயினும், உம்மை - இழிவு நிறப்பு; அது “சாதலினின்றொத்தலில்லை” எனச் கூறப்படுகிற மாணவேதனினின் மிக்க கொடு மையை விளக்கும். ‘சாயினும்’ என்றும் பாடம் பொழுதை - ஐயீற்றுடைக் குற்றதாம். எதுவனம்.

“பரம்பராணபரித்யாகோ மொஹபரிஹட்டமம் - ம்ருத்யுன் ஸ்வாத்மணிக் தூகம் மாஹபஞ்சோதிசோதிசே” என்னும் வடதுல் மேற்கோள் துக்கு அறிபத் தக்கது. (இ)

உசு. மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்ப வுருளெல்லாஞ்

செல்வ ரெனினும் கொடாதவர்—எல்கூர்ந்தார்

எல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரைபரே

செல்வரைச் சென்றிரவா தார்.

(இ - ள்.) மல்லல் - (பலவுகை) வளப்பங்களையுடைய, மா ஞாலத்து பெரியபூமியிலே, வாழ்பவருள் எல்லாம் - உயிர்வாழ்பவர்களுக்கெல்லாரானும், செல் வர் எனினும் கொடாதவர் - தனவாங்கனாயிருந்தாலும் தானஞ்செய்யாதவர்கள், எல்கூர்ந்தார் - தரித்திரரோடாவார்; எல்கூர்ந்தக்கண்ணும் - வறுமையை யடைந்த விடத்தும், செல்வரை சென்று இரவாதார் - பொருளுடையாரிடம்போய் அவரை யாபொதவர், பெரு முத்தரைபரே - (பெருஞ்செல்வருடைய) பெருமுத்த ரைபொன்னும் பிரிவுவைப் போப்பவரே யாவர்; (எ - று.)

இச்செய்யுள்செய்த ஆசிரியர்காலத்தில் பெருஞ்செல்வத்தினராய்ச் சிறந்த பெருமூர்த்தரையென்பவரொருவர் இருந்தனராதல் வேண்டும். இப்பெயர், இத் தாவின் இருபதாம் அதிகாரத்தில் பத்தாவது செய்யுளிலும் “பெருமூர்த்தராய் பெரிதுவந்தியுள், அருணச்சோரூர்வர் கயவர்” எனச் சுறப்பட்டுள்ளது.

செல்வம்படைத்ததன்பயன் பிறர்க்குக்கொடுத்தலே யாதலால் அதனைச் செய் யாதவர் வறியவரும், செல்வமில்லாமைபின் காரியமாகிய இரத்தல் இவ்வாமை யால் இரவாதவர் செல்வமுடையவருமாகச் சருதப்படுவ ரென்க.

“மல்லல் வளனே” என்ற நோல்கூப்பியுத்தரல், மல்லல் என்பது - வள மென்றும் பொருளுணர்ந்துவதோ ருரிச்சொல்லாதனை யறித. மா - மஹா என் னும் வடமொழியின் விதாரம்; இது - பெருமைபாசிய குணத்தை யுணர்த்தலால், தமிழில் வரிச்சொல்லின்பாற்படும்.

வறுமைக்காலத்திலும் பிறரிடம்போய் இரவாமல் மானத்தைக்காப்பது கலம் என்ற சருத்துப் புலப்படுதலால், இப்பாட்டு இவ்விதிகாரத்தராயிற்று. (க)

௨௬௭. கடைபெலாங் காய்ப்பி பஞ்சமற் றேனை
பிடைபெலா மின்னாமை பஞ்சம்—புடைபாந்த
விற்புருவ வேனெடுங் கண்ணாய் தலைபெல்லாஞ்
சொற்பழி பஞ்சி விடும்.

(இ - ள்.) புடை பாந்த - பக்கங்கனிலே பரவிய, வில் புருவம் - விற்போல் வளைந்த புருவங்கனையும், வேல் செடு கண்ணாய் - வேலாயுதம்போன்ற சீண்ட கண்களையு முடையவனே! கடை எனாம் - அநமர்கன் யாவரும், காய்ப்பி அஞ் சம் - (வயிற்றை) வருத்தினின்ற பசிக்குப் பயப்படுவார்கன்; எனை - (அவர்கனி னும்) வேறுபட்ட, இடை எனாம் - மத்திமர்கன் யாவரும், இன்னாமை அஞ்சம். துன்பத்திற்குப் பயப்படுவார்கன்; தலை எல்லாம் - உத்தமர்கனோ எனில், சொல் பழி அஞ்சிவிடும் - (உலகத்தாருடைய) சொல்லால் வருகின்ற பழிக்குப் பயப் படுவார்கன்; (எ - று.)

லோகாவாதத்தால் மானக்கேடு உளதாமென்று அஞ்சுவர் மேன்மக்க ளென்று சருத்து. “செல்வி, னாரியவானின்புறாடங் கிழைல்லாம் தத்தம், வரிசை யா னின்புறாட மேல்” என்றபடி கீழ்மக்கள் மாண அமைகனங்களைச் சருதாமல் கிடைத்த உணவுமாத்நிரத்தால் உலுப்பவரும், மேன்மக்கள் அங்கனமன்றி அவ மாணக்குநி துமில்லாமல் மாணமேமுழுதுமுண்டாக மிழ்ப்பவரு மாதலால் ‘கடை பெலாங் காய்ப்பியஞ்சம்’ என்றும், ‘தலைபெல்லாஞ்சொற்பழியஞ்சிவிடும்’ என் றும், தற்காலத்துப்பயனாகிய பசிக்குதலையும் எக்காலத்தும் பயனாகிய புசுழ்வியை தலையும் தேரக்கியல்லாமல் அரசர் முதலியோரால் தேரக்கூடிய மாணதண்டனை முதலிய துன்பங்கட்குப் பயந்து திச்செயலொழித்த கற்பெயல்புரியு மியங்குனீர் இடைப்பட்டகாரதலால் ‘இடைபெலா மின்னாமை பஞ்சம்’ என்னுங் கூறிலுத். “சாதலினின்றுததிலை” என்றதனூல் இன்னாமை இறத்தலுமாம்.

பொருளால் உயர்நிலைப்பலர்பாலாயினும், சொல்லால் கடை இடை தலை என்பன பால்பகா அகிநிலைப்பெயராதலால், 'அஞ்சம்' என்னுஞ் செய்யுமென் முத்தைக் கொண்டன; இவ்வையமன்றி, செய்யுமென்முற்றுப் பலர்பாலுக்கு உரிய தாசரிமை உணர்ச்சி. மற்ற - அசைநிலைபெயருவது, விரிவாந்தென்குவது சொன்ச. புருவத்துக்கு வில் உவமை - அசைந்தவடிவிலுள் மாத்திரமேயன்றி ஆடவரை வகுத்துதலானுமாம். புருவம் - ப்ரு; என்னும் வடமொழியின் சிறை வெண்பர், வடமொழியில் இதன் இரண்டாம் வேற்றமை - ப்ருவம் என நிற்கும்.

"அவ்ருத்தேர்ப்பவமய்யாசாம் மநீயாசாம்மாணுத்பயம் - உத்தமமாசாத்தமர்த் யாசா மவமாசாத்பாம்பயம்" என்பது, இப்பாட்டிற்கு நேரான வடநூல்மேற் சொன்.

(எ)

௨௬௮. கல்லர் பெரிதணிபர் கல்குந்தா ரென்றெண்ணிச்
செல்வர் சிறுசோக்கு சோக்குகாரற்—கொல்ல
னுலியுதுந் தீயேபோ னுன்கனனுங் கொல்லோ
தலையாய சான்றோர் மனம்.

(இ - ள்.) 'கல்லர் - (இவர்) கண்ணையுடையவர், பெரிது அணிபர் - மிகவும் கருணைசெய்யத்தக்கவர், கல்குந்தார் - வறுமையடைந்தவர், என்ற - என்று இவ்வாறுகூறி, என்னி - அவமதித்து, செல்வர் - தனவான்கள், சிறு சோக்கு சோக்கும் கால் - (பிறரை) அற்பப்பார்வைவாய்ப் பார்க்கும்போது, —தலை ஆய சான்றோர் மனம் - உத்தமர்களுகிய பெரியோரது கெஞ்சம், கொல்லன் உலை ஊதம் தீயேபோல் - கருமான் உலைக்களத்தில் ஊதியெழுப்பும் கெடுப்புப் போல, உன் கனனும் - உன்னை சொத்கும்; (எ - து.)

கொல் னு இரண்டும் - அசைநிலை; 'இடைச்சொற்கள் வேண்டிய பல பொருளை விளக்கும்' என்ற வடமொழிநியாயத்தால், இங்கே இவ்விடைச் சொற்களுக்குத் தேற்றப்பொருளுரைத்தனும் பொருத்தம். கல்லர், பெரிதணி யர், கல்குந்தார் என்பன - இங்கே இரக்கத்தாற்சொல்லுஞ் சொற்களால் வென்றும், இரக்கநியாற்சொல்லுஞ் சொற்களா மென்றும் அறிக; அது, சிறுசோக்குசோக்குதலால் உணரப்படும்: ஆனதுபற்றியே, சான்றோர்மனம் கனல்வதாயிற்று. கோபத்தை யடக்குதலும் சான்றோரியல் பாதலால், அந்நிலை வெளிக்காட்டாது 'உன்கனனும்' என்றார். சிறுசோக்கு-அலட்சியமாகப்பார்த்தல்; கொல்லன் - இரும்பைச்சொல்லுதல்பற்றிவந்த பெயர்; கொல்லுதல் - மிகஅடித் தல். தீயே. எ - அசை; உயர்வுசிறப்புமாம். மனம் - மகன்; வடசொல், கால் - காலம்; விசாரம்.

(அ)

௨௬௯. கச்சிபார்க் கியாமை நானன்று நானாறு
மச்சத்தா னாறுத னானன்று—மெச்சத்தின்
மெல்லிய ராகித்தம் மெலாபார் செய்தது
சொல்லா திருப்பது நான்.

(இ - ன்.) கச்சியார்க்கு - (தம்மை) விரும்பி வந்தவர்க்கு, ஈயாமை - (அவர் வேண்டிய பொருளைக்) கொடாதிருப்பது, காண் அன்று - காணாமல்; காண் காரும் - தினந்தோறும், அச்சத்தால் - (அஞ்சவேண்டிய காரியங்களுக்கு) அஞ்சதலால், காணாதல் - வெஞ்சுதலும், காண் அன்று - காணாமலாதது: (தாம்), எச்சத்தின் - (செல்வக்) குறைகையுடைய, மெல்லியர் ஆகி - அந்நபர்களுடையிருக்கையில், தம் மேலாபார் செய்தது - தம்மினும்மேலான செல்வவாண்கள் தமக்குச்செய்த எளிமையை, சொல்லாது இருப்பது - (பலர்க்குஞ்) சொல்லி வெளிப்படுத்தா திருப்பது, காண் - காணாமல்; (எ - து.)

ஆட்கயில்லாத செல்வவாண்கள் தம்மிடத்துச் செய்த அவமதிப்பைப் பிராநியச் சொல்லாதிருத்தலே, மாணத்துக்கு உரிய காணாமல் எல்லாகாண்கள் கவினுஞ்சிறக்கு மென்பது கருத்து.

காணுவது - லஞ்சுறு. கச்சியார் - இறந்தகால வினையாலானையும்பெயர்; எச்ச - பகுதி. காணுள் - அடுக்கு, தொறுப்பொருளது; உம்மை - மூற்றுப் பொருளது. ஆகி - ஆக; எச்சத்திரிபு. இனி, பின்வாக்கியத்துக்கு - செல்வத்தில் தாம்குறைபட்டவராயிருக்கையில் தம்மினும் மேலானவர் தமக்குச்செய்த உபகாரத்தைப் பலரும் அறிய எடுத்துக்கூறி ஊறிபாராட்டாம விருப்பது வெட்சத்திற்குக் காண மெனப் பொருளுரைத்தலும் தருதியாம். (க)

100. கடமா தொலைச்சிய காணுறை வேங்கை
யிடம்வீழ்ந்த துண்ணு திறக்கு—மிடமுடைய
வானகம் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்
மாண மழுங்க வரின்.

(இ - ன்.) கடமா - காட்டுப்பசுவை, தொலைச்சிய - கொன்ற, காண் உறை வேங்கை - காட்டில்வெள்கின்ற பெரும்புலியானது, இடம் வீழ்த்த உண்ணாது இறக்கும் - (தான்கொல்லும் பிராணிகளுள் தனது) இடப்பக்கத்தில் விழுந்ததைத் தின்னாமலிருத்தே சாகும்; (அதுபோலவே), விழுமியோர் - நெப்புள்ள பெரியோர், இடம் உடைய - செல்வத்தையுடைய, காண் அகம் கை உறினும் - அவர்க்கெலோகத்தினிடம் கைகசமாகக் கிடைப்பதாகுதலும், மாணம் அழுங்கவரின் - (தமது) மாணம் கெட வருவதாயிருத்தால், வேண்டார் - (அத்தச் சுவர்க்கவின் பத்தையும்) விரும்பாள்; (எ - து.)

மாணக்குறைவு வருவதாயிருத்தால் எப்படிப்பட்ட நெப்புடையதையும் விரும்பார் அறிவுடையோர் என்பது கருத்து. பாரக்கொழும்கள் புவிக்குத் தான் இறக்கும்படியேந்த பசியைத் தீர்த்தற்கு இன்றியமையாத உணவேயவையினும் இடப்பக்கத்தில் வீழ்த்ததை எடுத்து உண்ணாமையுடையபாற்போல, மிகவிரும்பத்தக்க நெப்புடைய பொருளேயவையினும் மாண்கெட வருவதைச் சிறிதும் விரும்பாமை மாணிகளுக்கு இயல்பென்க. எடுத்துக்காட்டுமையானது. உபமாணத்தால், உபமேயத்தில் 'உயிர்ப்பர் மாணம் வரின்' என்ற குணமும் பெரியோரிடம் உள்ளதாக விளங்கும்.

பெருமிதமுடையபுலி மிகப்பரிதாபம் தனது இடப்பக்கத்தில் வீழ்த்தை உண்ணாததாலையும், வலப்பக்கத்தில் வீழ்த்தையே உண்ணாததாலும், அத்தகைய புலி மனவுறுதியுடையார்க்கு உவமைவாதலாலும், அது பரிணமப்படுவதால் வலியாததாலும், “சமீபத்தே விடம்பட வீழ்த்தை, வந்தவனுக்கு தனி வழிகாட்டி, பெருமையிடாமைபுலம்பு கேட்டெழுந்திருக்கிறிருந்தால் கல்வலம்படுக்கும், புலிபரித்தன்ன மெலிவினன்னத், தானுடையான்கேண்மை யோ, கிணைந்தவை துவளையோ” எனப் புறநானூற்றிலும் காண்க.

உடமா என்பதை - உடம் ஆ என்றவது, உடம் மா என்றவது பிரித்து, காணப்பெயராகப் பொருள்கொள்க; உடம் - காமி, ஆ - பசு, மா - விலக்கு. உடமா என்பதற்கு - கண்ணமத்தையுடைய பாணியெனப் பொருள்கொள்ளுமொன்று. இடம் - செவ்வமாதலி “இடனில்பருவத்த மொப்புவாவித் கொல் கா”, “இடமில்லாக்காலம்” எனத் திருக்குறளிலும் காண்க. இனி, இடமுடைய என்பதற்கு - விசாலமான இடத்தையுடைய எனப் பொருள்கொள்வது முனர். தொலைச்சிய, தொலைச்சு - பருதி; இது - தொலைவென்பதன் பிறவின; தொலைச்சதல் - குறியச்செய்தல். உம் - உயர்வுபெற்று. மாணம் மழுக்க என்றும் பிரிக்க இடமுண்டு. (எ)

நக - ஆம் அதிகாரம்.—இரவச்சம்.

அக்தாவது - இரத்தற்கு அஞ்சதல் ஒருவரிடம் சென்று ஒருபொருளை யளிப்பது தமது மானங்கெடுவதற்குக் காரணமாக மாந்தால், மானமுடையார் அந்த இரத்தல்தொழில் செய்வதற்கு அஞ்சவர் என்ற காரணம்பற்றி, இது மானம் என்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது. திருக்குறளாலும், பரிமேலழகர் ‘இரவச்சாவது - மானத்தீர வரும் இரவிற்கு அஞ்சதல்’ என்று உறுபதம் காண்க. இரவச்சம் என்ற தொடர் - வேற்றுமைப்புணர்ச்சி, காண்காமவேற்றுமைத்தொகை; இரத்தலை அஞ்சதல் என இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகையாகவும், இரத்தலினின்ற அஞ்சதல் என ஐந்தாம்வேற்றுமைத் தொகையாகவும் விரிப்பினும் அமையும். இரவு அச்சம் என்ற இரண்டு சொற்களும் - தொழிற் பெயர்கள்.

பொருளைச் சம்பாதித்தற்கு உரிய கல்வழியின் பலவற்றில் இரத்தல் ஒன்றாகக் கொள்ளத்தக்கதன்று என்ற சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வநிசாரம் பொருட்பாடுக்குப் பொருத்தவதாயிற்று; பிறவற்றிற்கும் இன்னாமே கண்டுகொள்க.

உசக. எம்மாலே பாவநிக் கல்குச்சுந்தா ரெஞ்ஞான்றும்
தம்மாலா மாக்க மிலகொன்று—தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ தாமும்
தெருண்ட வறிவி னவர்.

(இ - ள்.) ‘இ கல்குச்சுந்தா - இந்த அறிபவர், எம்மாலே ஆவர் - எம்மாலேயே செல்வமுடையவராவர் (இதுவேயன்றி), எஞ் ஞான்றும் - எப்பொழுதும்,

தம்மால் ஆம் ஆட்சம் இவர் - தமது முயற்சியைச் சம்பாதிக்கும் பொருளுடையவரல்லர்,' என்று - என்று எண்ணியும் சொல்லியும், தம்மை மருண்ட - தம்மைத் தாமே (மேலானவராக) மயங்கின, மனத்தார்பின் - மனத்தையுடையவர் எனப்பின்னே, தெருண்ட அறிவினவர் தாமும் - தெளிந்த அறிவுள்ளவர்களும், செல்பவோ - (இர்த்தத்துச்) செல்வார்களோ? [செல்லார்;] (எ - த.)

‘பிறர்க்கு வேண்டுகளை கொடுக்கவேண்டுகை எமது கடமை’ என்ற சொன்னால், ‘எய் கொடுத்தால்தான் இத்தத் தரித்திரர்க்குப் பொருளுண்டேயொழிய அவர்களுடைய சொத்தமுயற்சியால் ஒருதலால் கிடைப்பது’ என்ற இரப்பவர் என இவற்றும், தம்மைப் பெருமைபாராட்டியும் செருக்குச் கொள்ளுகின்ற அற்புதனிடத்த விவேகிகள் பாசகத்திற்காகச் செல்லமாட்டார் என்பதாம்.

எடவுள் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருமூலமாய் பிணம் கற்பித்திருந்தவால், ‘எம் கொடுக்கிறோம்’ என்று நினைப்பது அறிவின்றமையாய்; ஆதலால், அங்ஙனம் நினைப்பவர் ‘மருண்ட மனத்தார்’ ஆவர். “இவற்றை என்னாது ஈவாக்காணின் மிழித்த உன்மம், உன்னால் உட்ப்பது உடைத்து” எனத் திருக்குறளிலுண்டிய படி, வருகிற பாசகர்களை அமைதித்த இழிவு சொல்லாமல் என்னுமித்த இனிமையுடைய வேண்டியபொருள் கொடுப்பவரே பாசிக்கப்படத்தக்கவரென்றும், அங்ஙனம் இவ்வாதாரிடத்தப்போய் ஒருபொருளை இரத்தினைப்பற்றி அஞ்ச வேண்டுமென்றும் கூறிவதாயிற்று.

தம்மால் - செல்வச்செருக்கினால் தம்மை உயர்த்தல்பற்றிவந்த தன்மைப் பன்மை. எ - பிரிவினை. ஆவர் - ஆச்சமடைவர், பின் - இடைச்சொல்; இங்கே இடப்பொருளது. ஓ - எதிர்த்தை. தாம் - அனை, உம் - உயர்வுறப்படி. (எ)

௨௫௨. இழித்தக்க செய்தொருவ ஞாவுணவிற
பழித்தக்க செய்வான் பசித்த நவரேரு
விழித்திமைக்கு மாத்நினை பன்றே வொருவ
னழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு.

(இ - ஂ.) ஒருவன்—, இழித்தக்க செய்த - இழிவுக்குக்காரணமாகிய செய்கைகளைச் செய்து, ஞாவுணவின் - ஸீதிரிசம்ப உன்னுதலுக்காட்டினும், பழித்தக்க செய்வான் பசித்தல் - பழிக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்வதனாலுய் பசியொழுகத்தல், நவரேரு - குத்தமாரேருமோ? [ஆகாது]; (எனினால்),—ஒருவன் அழித்த பிறக்கும் பிறப்பு - ஒருமனிதன் அழித்த (மதபடி)பிறக்கிற பிறப்பு, விழித்த இமைக்கும் மாத்நினை அன்றே - (முடினாகண்ணைத்) திறந்த இமை கொட்டுதலாகிய அனவுடையதன்றே ? (எ - த.)

‘மானத்தை விட்டாயினும் உயிரைப் பாதுகாக்கவேண்டும்’ என்பாரது சொன்னையை இதில் மறக்கின்றார். இந்த உடம்பு போனாலும், வேறு உடம்பு கிடைப்பது அறிதென்ற நினைக்கவேண்டாம்; கன்மூடித்திறக்கும் ஒருமாத்நினைப்பொழுதினுள்ளே இவ்வுயிர் வேறுஉடம்பைச் செருங்க ஆதலால், இவ்வுடம்பைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டென்ற மானத்தைவிட்டு இரந்து பிழைத்தலினும், ஈனக்கெடாமல் பட்டினியாயிருந்து உயிர்விடுவதே கலம் என்பதாம். ‘இவ்வ

சந்தை வற்புதத்தாற்பொருட்டு, இவ்வாறு உயிஞ்சு. உயிச்சுட்டு இயல்பாய் வுதிநி பிறப்பு வருமென்றும், திவ்யவீரனா உடம்பைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு திவ்யவீரன் புறம்பெறும் மானத்தைத் தாக்கலானதென்றும் உயிர்ப்பாது; “பாவ முயேகிப்பயிரியும் படவருவ, சாதினாது சாந்தன் செம்மைத் சாதம், ஒருவரானபொருளைத் தன் ப மனவெய்தம், அருமை யாத்தா வித்த” எனச் சித் மானமென்றும் அநிவாரத்தில் வந்ததும் காண்க.

இயித்தம், பழித்தம் - இயித்தஞ்சுத்தம், பழித்தஞ்சுத்தம் என வந்தாய்வெத்தமையத் தொகையாக விரியும்; இயி, பழி - முன்னினைத்தொழித் பெய்ச்சன். ஆ - நிகுப்பியுண்டாக மாத்திரை - மாத்திரை அன்னும் உடமொழி யின் திரிபு. “இயல்பெழு மாத்திரை மொடி மாத்திரை” என்றும் நன்குணவார். அன்றோ - நெத்தம். அழித்த என்பது, எதுகை என்கி, அழித்த என வயித் தம் வினாம் பெற்றது; இவ்வாறுவெயித்த எனப் பிறவினையாகவும் சொன்ன னாம். விழித்தமையக்கு மாத்திரைபன்றோ - இயைத்த விழித்தின்ற பொருதா யிருக்கு மென விழுதி பிரித்தம்கட்டினுமாம்; உறக்கிச் சைவியிக்கும் அனவன் றோ? என்ற உணர்ப்பினும் அமைபும்.

“உறக்குவது போனது சான்றோ உறக்கி, விழிப்பது போனும் பிறப்பு” என்ற திருக்குறையையும், “பிறத்தன் சாதன பிறத்தன் பிறத்தனும், உறக்கனும் விழித்தனும் போன்ற தன்மையின்” என்ற மன்கிமெகலையையும் இங்கே அறிக.

முன்னிரண்டடியிற் உயிர பொருளைப் பின்னிரண்டடியிற் காரணம் காட்டி சிதம்பிதனும், எதுவனீ. பின்னிரண்டடியின் உபமான உபமையென்கு ளுப்பியதைச் சொன்னது, காட்சியனீ. (உ)

உக. இவ்வாறு எந்தா விரவு துணிக்தொருவர்
சென்னாரு மன்னித் தொழி—புன்ன
வகம்புருமி துண்துமி எண்பவாம்பாட் டன்ன
முன்புருத வந்துமெய் மெல்.

(இ - க்.) இவ்வாறு - பொருளின்வாறு, எந்த ஆ - காரணமாக, இரவு துணிக்த - வரப்பாது கிச்சுவித்த, ஒருவர்—, தொ - தொ - (இரத்தன்கெ) அற்பவழியின், சென்னாரும் அன்ன - போனமனம் இருக்கமாட்டார்; (துண்தும்), புன்ன - தருவிக்கொன்றோ, ‘அம் புருமின் - (எமது) விட்டிக்கு வாகுக்கன்; உண்துணின் - புரியுக்கன்’, வன்பவாம்பாட் அன்னன் - என்ற சென்னத்தன் மையரிடத்தன்னமம், (பிரதிடத்த), மெல் - மென்னமக்குவாருவையோ, முன் புருதம் ஆத்தமெய் - முன்னாட்டிச் சென்னாம்பு பொறுப்பார்போர் [பொருள் என்றபடி]; (அ - த.)

உறத்தின் மன்கிதக்கு வதமையாக இரக்கும்படி நேத்தனும் உறக்கி, அப் படி நேத்தனும், சைவியித்தும் செந்து இரவாமம், பாசனா மனமுறத்து முகமன்கித் இன்னொத்தொகை வி ஆகிக்கும் தன்னம் அன்னவரிடமே சென்ன மெனோ என்பதாம்.

சத்த - சத்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு: சத்த - கிழக்கு: இங்கே சாணத்திற்கு இலக்கணம்; 'மூலம்' என்பதுபோல. கச்சத்தென்னும் வடசொல் லின் திரிபாகக் கொண்டு, பற்றுக்கோடுணப் பொருளுரைத்தது மொன்று. செல்லாரும், உம் - இழிவுகொடுப்பு. செல்லாரும் அல்லச் செல்லவே செல்வர்; இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாட்டை யுணர்த்திற்று. ஓசாரம் - எதிர்மறை 'மேல்' - மேலோர்; பண்பாடுபெயர்; இது, பொருளால் உயர்நிலைப்பலப்பாலா யினும், செல்லால் பால்பகா அகிலிணப்பெயராதலால், 'ஆற்றம்' என்னும் வினையைக் கொண்டது. ஒருவர் என்பது - பகுதியை வேக்குமிடத்து ஒருமை பெயராயினும், விருதிபற்றிப் பலப்பால் முற்றையே கொள்ளும். 'அசம்புகுதம்' என்றும் பாடம்.

(௧)

௩௦௪. திருத்தன்னை நீப்பினும் தெய்வஞ் செறிநு
முருத்த மனத்தோ பெயர்வுள்ளி னல்லா
வருத்தஞ் செறிக்கு மறிவினார் பின்சென்
றெருத்திறைஞ்சி நில்லாதா மேல்.

(இ - ள்.) தன்னை—, திரு - இலக்குமி, நீப்பினும் - கைவிட்டாலும், தெய்வம்—, செறிநும் - கோபித்து வருத்தினாலும், உருத்த மனத்தோடு - (சோர்வில்லாமல்) ஊத்துக்கொண்ட மனத்தோடு, உயர்வு உள்ளின் அல்லல் - (தன்) மேன்மையை நினைத்தலேயல்லாமல், —மேல் - மேன்மைக்குணமுடையான், —அருத்தம் செறிக்கும் அறிவு இவர் பின் சென்ற - (நாகைத்தன்மையில்லாமல் வேபத்தாற்) பொருளைச் சேர்த்துவைக்கும் அறிவேனென ஈட்டித்திற் போய், வருத்த இறைஞ்சி நில்லாத - தலைகுனிந்து நித்கமாட்டான்; (அ - தி.)

வறுமையும் மீறும் பலதன்பங்களும் சேர்த்தாலும் கைநியத்தைவிடாமல் தமது மேன்மையையே எண்ணிப் பெரிபோர்கள் இவாதிருப்பச்சொன்னறி, வேபிடைமப்போய்த் தலைவனாகி நித்கமாட்டான் என்பதாம்.

செல்வம் சம்பாதித்ததற்குப் பிரயோஜனமாகிய தான் அனுபவித்தல் பிரக்ஞக் கொடுத்தல் என்ற இரண்டும் சிறிதும்இல்லாமல் செல்வத்தை வருத்தி மேன்மேலுக்குச் சேர்த்து எவர்க்குத் தெரியாமற் பத்திரப்படுத்திப் புதைத்துவைத்து அழிபவர் பொருளின்பலனை அறிவாதவாதலால், 'அருத்தஞ் செறிக்கும் அறிவினார்' எனப்பட்டனர். "பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்துவைத்துத், கேடுகெட்ட மானிடரோ" என்றார் ஓனவையாரும். திரு - செல்வத்துக்கு உரிய தலை; "சல்லா னுட்படிந் தானே பெருகும் செலும்பொழுதில், கண்டனவுக் கனுகுச் செலும்" ஆதலால், செல்வம் ஒழிதலை 'திரு நீப்பின்' என்றது.

'தன்னை' என்பதை 'செறிந்' என்பதோடுங் கூட்டுக. உள்ளின் - வினை பெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மையுடையது. தெய்வம் - வாய்வினை. வருத்த - பிடரி. ஆம் - அரை.

(௨)

௩௦௫. சாவாத தின்னன்னிற் கண்ணன்துர் கண்ணு
மிரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—பிரவினை
யுன்னுஞ்சா துன்ன முருகுமா லென்கொலோ
கொன்னுஞ்சாற் கொள்வார் குறிப்பு.

(இ - ன்.) காவரத - (யாசகர்க்குப் பொருளை) ஒளிக்காத [உன்னதைக்கொடுக்கின்ற], தின் அன்பின் - உறுதியான அன்பையுடைய, என் அன்னாரை னும் - (தம்) கண்ணையொத்த மேலோரிடத்தும், இரவாது வாழ்வது - யாசகரு செய்யாமல் வாழ்வதே, வாழ்க்கை ஆம் - (ஒருவர்க்கு) கல்வாழ்க்கையாம்; இரவினை உன்னும் எல் - யாசித்தலாகிய தொழினை நினைக்கும்பொழுதே, உன்னம் உருகும் - மனம் கலாந்து அழிந்துபோகின்றது (அப்படி யிருக்க), கொன்னும் எல் - (பிறரிடத்துத் தாம் ஒருபொருளை இரந்து) பெறும்பொழுது, கொன்னார் குறிப்பு - (அக்கனம்) பெற்றுக்கொள்பவரது மனம், என்னொலோ - எப்படியு பட்டதாமோ; (எ - று.)

லோபிகளல்லாதவரும், மனமொத்த அன்புள்ளவரும், கன்போலச் சிறந்த ஒரு மானவரிடத்தும் இரக்கக்கூடாது; ஏனென்றால், —இரத்தலென்பதை நினைக்கும்பொழுதே மனம் அழிகிறது; இரந்து பொருள்பெறும்போது, மனம் என்ன நிலைதான் அடைபடுமோ? என்பதாம். ஏதுவனீ. இனி, ‘என்னொலோ கொன்னும்கல் கொன்னார் குறிப்பு’ என்பதற்கு - பிறர் வரும்பிச் சம்பாதித்த பொருளைத் தாம் ஒருமூலத்திலுமின்றி யாசகமாப்ப் பெறுபவரது எண்ணம் என்னவோ? என்றும் கருத்துக்கொள்ளலாம்: அந்த எண்ணம் இவ்வுத்தக்க தென்றபடி.

“காவரது உவந்தியுள் கண்ணன்னார் கண்ணும், இரவாமமே யோடியுதும்”, “இரவுள்ள வுள்ள முருகுள் காவுள்ள, உன்னது உயிற்றிச் செலும்” என்ற நீருக் குறங்குகி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

என் அன்னார் - உறுப்புக்களிற் சிறந்த கன்போல, மனிதரிற்சிறந்த உத்தம கொன்ச. உம் - உயர்வுகொப்பு. குறிப்பு - தொழிற்பெயர். உன்னம் - அகத்து உறுப்பு. (இ)

கூ0க. இன்னு வினையக வினிய பொழிசென்று தன்னையே தானிரப்பத் தீர்வதம்—கெண்ணகொல் காதல் கவற்று மனத்தினுற் கன்பாழ்ப்பட் டேதி லவரை யிரவு.

(இ - ன்.) ‘இன்னு - துன்பங்கள், இனைய - (மெக்கு வந்து) பொருத்தக்கட வன: இனிய - இன்பங்கள், ஒழிச - (மம்மைவிட்டு) சீக்கக்கடவன,’ என்ற - என்ற என்னி, தன்னையே - தன் மனத்தையே, தான் பிரப்ப - தான் பிரப்பச் செய்வதிலுள் [திருப்பதிப்படுத்தவதனும் என்றபடி], தீர்வதற்கு - சீக்கிப்போ கும்படியான வறுமையாக, காதல் கவற்றும் மனத்தினுல் - பொருளாகக் கவ னப்படுத்தும் மனத்தோடு கூடி, என் பாழ்ப்பட்டு - (துன்பத்தாகி) கெண்க் பொலிவிழக்கப்பெற்று, எதிலவரை இரவு - அபவரை - யாசித்தல், என்னை கொல் - என்னப்பன் கருதியோ? (எ - று.)

இன்பம் துன்பம் என்பன மனத்தின் குண மாதலாக, இன்பத்ததைத் துன்ப மும்போலவும், துன்பத்தை இன்பம்போலவும் என்னி மனத்திற் திருப்பியுடல் துவிட்டாய், வறுமைத்துன்பம் சீக்கிவிட்டத்தக்கதற்கு? அப்படி மம்மாலேயே சீக்கத்தக்க ஒன்றை ஒழிப்பதற்காக மெது மனத்தைப் பண்படுத்தாமல் புண்படுத்த

திப் பொருளாசையால் ஒடுங்கிப் பிறரைப் போய் யாசிப்பது சிறிதும் அவசிய மில்லாத தென்பதாம். இவ்வாறு மனத்தால் தன்பம் இன்பமாகப் பாவிக்கப்படு தல் உருதலும், “வைத்தனை யிச்சொல்லாகச் சொல்வானு னெப்பெய்த, சேரென்று உழை மதிப்பானு—மூழிய, கைப்பதனைக் கட்டியென் றுண்பானு மிம்முவர், மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார்” என்பது சொண்டு அறிக. இன்பம் தன்ப மாகப் பாவிக்கப்படுதல், இளமைநிலையாமை யாக்கைநிலையாமை செவ்வம்நிலை யாமை முதுவியலத்தரை உணர்ந்தலால் இனிது உடும்.

கவற்ற - கவல் என்பதன் பிறவினை. பாழ்படுதல் - வாடுதல். கன் பாழ் பட்டு என்பதற்கு - அறிவழித்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காதல் - காத தல்: (மனத்தை) வருத்துவது என்கிற காரணம்பற்றி ஆகைக்குப் பெயராயிற்று. இரப்ப எனப் பிரித்து - தன்மனத்தையே தான் வேண்டிக்கொண்டால் எனி னும் அமைபும். (க)

100௭. என்றும் புதிபார் பிறப்பினு மிவ்வுலகத் தென்று மவனே பிறக்கலான்—குன்றின் பாப்பெல்லாம் பொன்னொழுதும் பாயருவி நாட விரப்பாரை டுள்ளார் மகன்.

(இ - ன்.) குன்றின் பாப்பு எனாம் - மனைகளினுடைய பார்த்த இடங்களி லெல்லாம், பொன் ஒழுகும் - பொன் ஒழிந்திருக் காரணமான, பாய் அருவி - வினாவாக வருகின்ற அருவிசேனையுடைய, நாட - நாட்டையுடைய அரசனே!— இ உலகத்த - இந்தப் பூலோகத்தில், என்றும் - எப்பொழுதும், புதிபார் பிறப்பி னும் - புதிபாராய் மனிதர்கள் பிறந்துகொண்டிருக்கின்றும், இரப்பாரை என்னா மான் அவனே - பாசகர்களை இசுழாத மனிதனே, என்றும் பிறக்கலான் - எப் பொழுதும் பிறவாதவன்; (எ - று.)

இரப்பவரை அவமதியாமல் ஆதரிக்கும் இயல்புடைய உத்தமமனிதனே புதிதுபுதிதாய் மேனிமேலும் மனிதர் பிறத்தற் கிடமான இவ்வுலகத்தில் தான் பிறவாமல் எந்தியடைவன் என்பதாம். இரப்பவரையிசுழாத மனிதனைப் பிறக் கக் காண்கிறோமியில்லையென அருமைபாராட்டிக் கூறியதாலையும் உரைகொள்ள லாம்.

இச்செய்யுள், யாசன்க்கு அவ்விரத்தல் தொழிலில் உண்டாகிற அச்சத்தை உன்னபடியறித்து மனமிரங்கி அவர்கட்குத் தானஞ்செய்யும் தன்மையுடையவ னைப் புழித்த உறுதலாகிய சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வதிரைத்தில் உலகச்சப்பட்ட தென்க. ‘இது இரவச்சமானது எப்படியென்னில்,—இந்த உலகத்தில் இரக்கு மவனை இசுழாதவர் யாருமில்லை பென்றவாருதலால், நீயாவது உடம்பினி னிலும்பி இவற்றிக்கு இடக்கொடாமல் அவ்விரப்பினையுஞ் சிறிதே தவிர வேண்டு மென்பதாம்’ என்பது, பழையபுரா.

மருதநிலையாகிய அச்சாட்டை அடுத்தவன் குறிஞ்சிநிலத்தின் மாட்டினமையையும் அங்கிருந்து பொன்றி அடித்துக்கொண்டு பெருகுகின்ற சீரென்னம் நிலை வளத்திற்குக் காரணமாய்ச் செந்திருத்தலையும் உறுவார், ‘குன்றின் பாப்பெல்லாம் பொன்னொழுதும் பாயருவி நாட’ என்றார்.

இவ்வகத்த என் தும் பிறக்கலான் என்றதனால், முத்திபெறவென்பது பெறப்படும்; மீனாவகையாக முத்தியைப் பெற்றவர் மீண்டும் இவ்வுப் பிறத்த விவரணென்பது, துல்துணியு; அப்படிப்பட்ட உயர்ச்சியும் உதாரணமுள்ள வறுக்குக் கிடைக்கு மென்றவாறு.

பாப்பு - பாத்த இடத்தக்குத் தொழிலாகுபெயர். ஒழுதும் - பெயசொச்சம், காரியப்பொருளது; 'கோய்நீரும் மருத்து' என்ற விடத்தப் போல. இனி, ஒழுதும் என்ற தன்வினைக்கு - ஒழுதும் எனப் பிறவினைப்பொருள்கொண்டு, பொன்னைச் சொழிக்கிற என்று உரைப்பினுமாம். அவனே, ஏ - பிரிநிலை. மகனாவன், அவன் - முதல்வெற்றமைச் சொல்லுருபு. (ஏ)

உருஅ. புறத்துத்தன் வினையை கவிய வகத்துத்தன்
என்னுள நீக்கி கிறீஇ பொருவனை
பீய பெனக்கென் திரப்பானே லந்நிலையே
மாயானே மாற்றி விடின்.

(இ - ன்.) புறத்த - வெளியிலே [உடம்பிலே], தன் இன்மை தனது வறுமை, கவிய - வருத்த [தன்மேனியைப் பொலிவுதிக], (அதற்காக), அகத்த தன் கல் னுள்ளம் நீக்கி கிறீஇ - மனத்தில் தனது கல்ல அறிவைத் தன்னி (அறிபாணையை) நிலைநிறுத்தி, ஒருவனை - (செல்வமுடைய) ஒருத்தனை, எனக்கு ஈயாய் என்று இரப்பானேன் - 'எனக்கு (ஒருபொருளைக்) கொடுப்பாய்' என்று (ஒருவன் சென்ற) யாடுப்பானானால், மாற்றிவிடின் - (அந்தச் செல்வமுடைய வன் இவ்வென்ற) மறத்தவிட்டால், அ நிலையே - அங்கிடத்திலேயே [அப்பொழுதே], மாயானே - (அங்கிடப்பவன்) இறத்தபொருளாட்டானே? (ஏ - து.)

வறுமை காரணமாக உடம்பு வருத்தநிலை உணர்விறத்த ஒருவனிடம் போய் யாடுக்கிறபொழுது, அவன் இவ்வென்று சொன்னால் அந்த யாசகன் மாணவேதனைபடைவானே! என்று இரங்கித் கூறியபடியாம். “இரப்பவர் சொல்லாடப் போகு முயிர்” என்றார் திருக்குறளிலும். உடம்பை வருத்தகிற வறுமையைத் தொலைக்கும்பொருட்டு யாடுப்பது, அவ்வுடம்பை இவ்வாறு மாணவேதனைக்கு உணர்ச்சி யிட வருத்தநலாய் முடிதலால், இரப்பது பெருமை; அதற்கு அஞ்சவேண்டும் என்பது, இவ்வுத் போத்த பொருள். மாணக்கெட்டு இரத்தம் விரும்பிய பொருள்பெருது ஈனானால் மறக்கப்பட்டவனுக்கு உண்டாகும் அவமானத்தினும் அவனது மாணமே மேல் என்ற கருத்தும் கொள்ளலாம்.

இனி, உடம்பை வருத்தகிற வறுமையை வெழிக்கும்பொருட்டு ஒருவன் இரக்கத்தனியானானால் அந்நிலை அப்பொழுதே இறத்த அவ்வுடம்பைவிட்டு அவ்வுழியால் உடம்பைப்பற்றிய வறுமையை ஒழிப்பது கலமென்று கருத்தக் கொள்ளவும் இடமுண்டு; இக்கருத்துக்கு, அ நிலையே - (வறுமை உடம்பை வருத்தகின்ற) அப்பொழுதே, மாற்றிவிடின் - (இரக்கமுடையவன் அதனால் வருத்தப்படுகின்ற உடம்பை) ஒழித்தால், மாயானே - (அவ்வுறுமை) நீக்கமாட்டானே? என்று பதவுரை கொள்.

வைய - இங்கே, பிறவினைப் பொருளது. ஈயாய் - எவ்வொருமை; ஆய் - விருதி. 'ஈ' - இழிந்தோனோன்றல்வினை; "ஈ தா கொடு வெணுமூன்று முறையே, பிழிந்தோ கொடுப்பான் மிக்சோ னிரப்புகை" என்றார் நன்னூலார். அங் கியையே, ஏகாம் - தேற்றவகையால் வினைவுருறிக்கும். மாயாதே, ஓகாம் - இரக்கமும், மிகவுமாம். ஒருவனை இரத்தல் என இயையும்.

முதலடியில் 'புறத்து', 'அகத்து' என மாறப்பட்ட சொற்கள் வந்தது, நோக்கமுடையன. (அ)

௩௦௬. ஒருவ ரொருவரைச் சார்ந்தொழுக லாற்றி
வழிபடுதல் வல்லுத லல்லாற்—புரிசுழிந்து
செய்யிரோ வென்னுறு மென்னுஞ்சொற் கின்னாறே
பையத்தான் சென்று நெறி.

• (இ - ள்.) ஒருவர்—ஒருவரை - மற்றொருவரை, சார்ந்த ஒழுகல் ஆற்றி - சேர்ந்த (அவர்களுக்கிடையே) நடத்தலைச் செய்து, வழிபடுதல் - (அவரிடம் தாம்)வணக்கத்தோடுருத்தலை, வல்லுதல் அல்லால் - வல்லவராயிருப்பது முறை மையே யல்லாமல்,—பரிசு அழித்து - பெருமை செட்டி, என்னுறும் செய்யிரோ என்னும் - '(எனக்கு) ஏதாயினும் (உதவி) செய்யமாட்டார்களோ?' என்று இரத்தசெய்துகின்ற, சொற்கு - சொல்லிக்காட்டினும்,—தான் பைய செல் லும் நெறி - தான் துன்பமுண்டாகப் போகும் வழி, இன்னாறே - இனிமையாக இராதா? (எ - று.)

ஒரு வரிபவன் தன் வறமையை நீக்குதற்பொருட்டிச் செல்வமுடையவனை யடைந்து அவனிடம் தக்கபடி நடந்து வணக்கத்தோடு இருத்தல்செய்யத் தக்கதே யன்றி, மானமிழந்து அவனிடம் ஒரு பொருளாகும் இரத்தல் கூடாது; அப்படி இரத்த உண்டு இனிது உயிர்வாழ்வதிலும் வறமையால் வருத்தப்பட்டிக் கொண்டு கால்கழித்தலே மேல் என்பதாம்.

இச்செய்யுளில், மானமழிந்து இரத்தலிலுள்ள குற்றத்தினால், வறமையி னால்வருத்தி நடத்தற்குக் குணங்குறியுள்ளது, அகமலச்சீயணியாம்; இது, நடமொழியில் உல்லாசாலங்கார மொழிபடும்; ஒன்றன் குணத்தினாலாவது குற்றத்தினாலாவது மற்றொன்றற்குக் குணமாகவது குற்றமாகவது உண்டாதலைச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்.

தான் ஒருவனைச் சார்ந்திருக்கையில், தனது குறிப்பை யறித்து அவனை ஏதாவது உதவியெய்தால் அங்குதலியை ஏற்றுக்கொண்டாலும் கொள்ளாமல்; வாய்நிறந்து இரப்பது இழிவு என்பது, இதனூற் போந்த பொருள். பையத் தான்செய்தும் நெறி இன்னாறே என்பதற்கு - மெல்லத் தான் இவ்வைத்தெனிட் டுத் தறவறத்துக்குப் போய்த் தவஞ்செய்யும் வழி இனிபதன்றோ? என்று உரைப்பாரா முனர்; அங்குரை, தவத்தைத் தாழ்த்துபெற்றிச் சொல்வதாய் முடித லால்; தகுதியுண்டென விடுக்க.

வல்லுதல் என்ற தொழிற்பெயரில், வல் - பகுதி; இது - வன்மையென் னும் பண்பினடி வினைச்சொல்தன்மைப்பட்ட தாதல் வேண்டும். செய்யி -

முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று; உடன்பாட்டு ஏவற்பன்மை யாகவுங் கொள்ளலாம். ௨ - வினா. சொற்கு - காண்காம் வேற்றமை, எவ்வாறு பொருளது. இன்னுதே, ஏகாம் - வினாவகையால் எதிர்மறைப்பொருளை யுணர்த்தி, 'இரண்டு எதிர்மறை ஓர் உடன்பாட்டை யுணர்த்தும்' என்ற நியை யத்தால் உடன்பாட்டுப்பொருளைக் குறித்த, தேற்றக்கருத்தை விளக்கும்; 'ஐய - துண்ப்பொருளை யுணர்த்தும் 'ஐய' என்பத னடியாகப் பிறத்த வினையெச்சம்; ஐயம் [துன்பம்] என வருவையுங் காண்க. (க)

கூக0. பழமைகத் தாகப் பசைந்த வழியே

கிழமைதான் யாதானுஞ் செய்க—கிழமை

பொரு அ ராவென்னிற் பொத்தித்தந் நெஞ்சத்

தருஅச் சுவெதோர் தி

(இ - ன்) பழமை கத்து ஆக - பழைய பயிற்சி காரணமாக, பசைந்த வழியே - (ஒருவர் மந்தெருவாப்பக்கல்) அன்புகொண்டவிடத்து, (அவர்), கிழமைதான் யாத ஆனும் செய்க - யாதவிலும் ஒரு தக்க உதவியைச் செய்யக்கட வார்; அவர் கிழமை பொருள் என்னின் - அவர் (அப்படி) தக்க உதவியெய்யுந் தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போவாராயின், (அது), தம் நெஞ்சத்து - தமது மனத்திலே, பொத்தி - பதித்து, அரு - நீக்காமல், சுவெது - எரிக்கும்படியான, ஓர் தி - ஒரு தீயாகும்; (எ - து.)

வறுமையடைந்தவர் அவ்வறுமைநீக்கப் பிறரிடம் சென்று இரத்தலாதுண்டா கும் மானபங்கத்திற்கு அஞ்சிப் பழைய கண்பரிடம் அன்போடு சென்றால், அவர்கள் தம்மால் இயன்றமட்டில் உதவி செய்யக்கடவர்; அவ்வாறு உதவியொன் றும் செய்யாமற்போனால், அது, அடைந்தவர்களுது மனத்தை மிகவும் வருத்தச் செய்யும் என்பதாம்.

பின்னிரண்டடிகளில் உபமான உபமையக்க: கு ஐக்கியம் [ஒற்றுமை] கூறி யுள்ளது, கூட்டியணியாம்.

பழமை - நெனவொது பழையவாராகத் தன்மை. பொருஅர், அருஅ - செய்யுனொகை நிறைக்கவந்த உயிரனபெடைகள். கிழமை - உரிமை, உரிய உதவிக்குப் பண்பாடுபெயர். கிழமை பொருஅர் அவர் என்னின் என்பதற்கு - தாம் உரிமை பற்றிச் செய்த உதவியை வந்தவர் ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனால் என்று உணர்ப்பாரு முனர்; அவ்வுரை, அதிசயத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டதன் றும். புறத்தையே கூடுந் தீயினும் வேறுபாடு தோன்ற 'ஓர் தி' என்றொன்ற லாம்.

இவ்வதிகாரத்துப் பாடல்களிற் கெவற்றைச் செய்தவர்கள், கண்டவரிடத் தும் போய் மானக்கட இரத்தலை முழுவுதும் இவழித்து, பழக்கமுடையவரை அடைத்து அவரை குறிப்பித்தி செய்யப்படும் உதவியை ஏற்றுக்கொள்ளுதலை ஒருவாறு உடன்படுங் கருத்துடைபர் எனக் காண்க. (க0)

ஐந்தாவது பொது வி ய ல்.

அரியல் "முதலியவற்றை அடங்கா தொழித்தவற்றின் இயல்பைப் உறும்
பிரிவு என்பதாம். அத்தன்மை அவையறிதலென்னும் இவ்வதிகாரமொன்றைத்
உறப்படுதலாக், ஓர்திகாரம்தானே ஓர்பலவாண்மை அறித.

உஉ - ஆம் அதிகாரம்.—அவையறிதல்.

சபையின் தன்மையை அறிதல்; அக்தாவது - சபையில் உள்வவர்களது
கல்வி சேர்விகளின் தகுதிகளை துட்பமாக அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி தான்
அங்கு நடத்தல். இரவுச்சத்தத்தும் அவையறிதலுக்கும் சமீபமான சம்பந்த
மிக்கியானாலும் மானத்தைப் பாதுகாப்பவர்க்கு இரவுச்சம்போலவே அவையறி
தலும் இன்றியமையாததென்றே காரணம்பற்றி, இரவுச்சத்தின்பின் வைக்கப்
பட்டது. இரப்பது அவமானமடைவதற்குக் காரணமாகதுபோல, சபையறி
யாமற் சென்று நடத்தலும் மானக்கேட்டுக்குக் காரணமாகுதல் கான். அவை -
பைபா என்னும் வடமொழியின் பிரிபு; சபை, சவை, அவை எனக் கான்.
அவை என்பது - அவையிறுக்காரது குணங்களுக்கு ஒத்தடியாகுபெயர்.

உஉஉ. மெய்ஞ்ஞானம் கோட்டி. பூதழ்வழி விட்டாங்கோ
ரஞ்ஞானம் தந்திட்டதுவான் ஐந்தத்துழாய்க்
ஐந்தஞ்ஞானம் கொண்டொழுகும் காரி வானமுன்
சொன்ஞானஞ் சேரா விடல்.

(இ - க்.) மெய் ஞானம் - உண்மையான அறிவைபுடைய, கோட்டி - சபை
யிலே, உறத் வழி - சேரும் முறைமையை, விட்டு - நீக்கி, ஆங்கு - அங்கிடத்
திலே, ஓர் அஞ்ஞானம் தந்திட்டி - அறிவில்லாமையுக்கு விரிபொரு வார்த்தை
வைக் கொண்டுவந்த (எடுத்தல்) சொல்லி, அது - அந்த அஞ்ஞானவார்த்தை
வையே, ஆங்கு - அச்சபையிலே, அற - டிருதியாக, துழாய் - பாப்பி, கை
ஞானம் கொண்டு ஒருகும் - அற்பமான அறிவைக்கொண்டு நடக்கின்ற, கார்
அறிவு ஆன முன் - பழிச்சுப்புகும் அறிவைபுடையவர்களின் முன்பு, சொல்
ஞானம் - (புழித்த) சொல்லத்தக்க (தமது) ஞானத்தை, சேரவிடல் - (ஒரு
வர்) தளவிடக்கூடார்; (எ - து.)

சென் விடுகென்கின் சபையிலே போய்த் தாம் அடக்கமாக இருந்து அவர்
கன் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்வதை விட்டு, அங்கே தமது அறிவில்லாமையுக்கு
விரிவு ஒரு பேச்சை வெளியிட்டு அதனையே முாட்டுத்தனமாய் க்நாயிக்கவும்
தொடங்குவர்; அப்படிப்பட்ட மூடர்களின் முன்னிலையில் விடுகென்க் தமது
நிறத்த மொழியை உறுதிப்படுத்திச் சொல்லாமல் விட்டிடவேண்டும் என்பதாம்.
"புல்லவையுட் பொச்சுத்தஞ் சொல்லத்த கல்லவையுள், கங்குசெனக் சொல்லு
வர்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

இச்செய்யுளில் ஒரே பொருளுள்ள 'ஞானம்' என்ற சொல் பன்முறை வந்தது, சொற்பொருட்பிசுவநிலையனியாம்.

மெய்குஞானத்தோட்டி - சபையினுள்ளாத தத்துவசான்றிஞானம், சபையின்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது; உபசாரவழிக்கு. அஞ்ஞானம் - அஞ்ஞானம்; வடசொல். கைஞ்ஞானம், கை - நெறமை. பழியைக் கருகிறமுடையதென்று வருணித்தல் விமரபாதலால், அத்தன்மையை இங்கே பழிக்கப்படும் அறிவின் மேல் ஏற்றி, 'காரிவு' என்றார். (ச)

உருக. நாப்பாடஞ் சொல்லி நயமுணர்வார் போற்செறிக்குந்
நீப்புலவற் சோர் செறிவுடையார்—நீப்புலவன்
தோட்டியுட் குன்றக் குடிபழிக்கு மல்லாக்காற்
குறுப்புடைக் கொள்ளா வெழும்.

(இ - ன்.) நா பாடம் சொல்லி - வாய்க்குவந்த பாடங்களை எடுத்துச்சொல்லி, நயம் உணர்வார் போல் - எல்ல தூற்பொருள்களை அறிபவர்போல (ந் தன்னைக் காட்டி), செறிக்கும் - (கட்டஞ்) சேர்க்கும்தன்மையுள்ள, நீ புலவன் - தகுதியுடைய புலவனை, செறிவு உடையார் சோர் - அடக்கமுள்ள நற்புலவர்கள் சோ மாட்டார்கள்; (எனினும்),—நீ புலவன் - அந்த இழிகுணமுடைய புலவன், தோட்டியுள் - சபையிலே, குன்ற - (கேட்பவர்தன்மை) வருத்தும்படி, குடி பழிக்கும் - (நற்புலவர்களின்) குலத்தை நிக்நிப்பான்; அல்லாக்கால் - அப்படியல்லா விட்டால், தோன் புடைக்கொன்றா எழும் - தோன்றாத தட்டிக்கொண்டு (சொன் டைக்கு) எழுந்தான்; (எ - து.)

வாய்க்குவந்ததைச் சொல்லித் தன்னைப் படித்தவனுடன் பிறர்மயங்கும்படி காட்டி. இந்த ஆடம்பரத்தால் சனங்களைக் கட்டியிடுகிற டம்பத்தன்மையுள்ள போலிப்புலவனிடத்து அடக்கமுடையோர் சென்று பேசுதல் தகாது; எனின் னால்,—அவன் அங்கே தனக்குத் தோன்றியபடிபெய்காது சொல்லுகிற சொல் லுக்கு இவர்கள் ஏதாவது தக்க ஆரோபங்குசொன்னால், அதற்கு ஏற்ற உத்தரவு சொல்லமாட்டாமையால் அவன் கோபங்கொண்டு இவர்கள் குலத்தைப்பற்றிப் பழித்துப்பேசுவானது தடுப்பவரான: அல்லது, கோபாவேசத்தால் சண்டைக் குக் கெம்பினாலுல் கெம்புவான் என்பதாம்.

முன்னிரண்டடிகளிற் கூறியுள்ள விஷயத்தைப் பின்னிரண்டடிகளிற் காரணங்காட்டி நிறுவிவது, எதுவுனியாம்.

இங்கே 'பாடம்' என்றது, கெட்டுருவாய்த் தனக்குத் தெரிந்த விஷயம் என்றபடி. செறிக்கும் என்பதில் பகுதியாகிய செறி என்பது - தன்வினை பிற வினை இரண்டுக்கும் பொது; இங்கே பிறவினைக்கு வந்தது: செறிபும் என்றது, செறிக்கும் என வலியுக்கேதே, பிறவினைக்குறி. புலம் - அறிவு; அல்லது, புலமை- கல்வித்தேச்சி; அதாவது - பலவேதங்களைப்பாட்ட துணுதல்களையெல்லாம் ஒருங்கேகொண்ட போதிவுடைமை; பாண்டத்தியம்; அறிவையுடையவன் புல வன். புலவற்சோர் - உயர்நிலையில் இரண்டாம் வேற்றுமையுடைய தொக் கது; உயர்நிலைப்பெயரின் ஈது விவரமாயிற்று இரண்டாம் வேற்றுமைச்

சிறப்புவிதியால். புலவன் பழிக்கும், எழும் - செய்புமென்றது ஆண்பாறுக்கு வந்தது. புடைச் சொன்னா - புடைத்தலைக்கொண்டு; புடை - முதலிலைத் தொழிப்பெயர். (உ)

1635. சொற்றாற்றுக் கொண்டு சிறுத்தெழுதல் காமுதாவர்
சற்றாற்றல் வன்மையுந் தாந்தேரார்—சற்ற
செலவுகாக்கு மாறறிபார் தேர்ப்பு தறிபார்
பலவுரைக்கு மாந்தர் பலர்.

(இ - ன்.) சொல் தாது கொண்டு - சொற்களாகிய முட்டுகொல்சொன் கொண்டு, சிறுத்து எழுதல் காமுதாவர் - தினவுகொண்டு (வாதுஞ்செய்ய) எழுந் திருத்தலை விரும்புவார்களாய்,—சற்ற ஆற்றல் வன்மையும் - (பிறாது) படித்த சாமத்தியத்தையும் (பேசுதல் முதலியவற்றிலுள்ள) வல்லமையையும், தாம் தேரார் - தாம் அறிபாதுவாய்,—சற்ற - (தாம்) அறிந்தவைகளை, செல - (பிறர் மனத்திற்) புகும்படி, உரைக்கும் ஆறு அறிபார் - சொல்லும் வழியை அறிபா தவர்களாய்,—தேர்ப்பது அறிபார் - (வாதப்போரில் தாம்) தோல்வியடைதலை யும் அறிபாதுவர்களாய், பல உரைக்கும் - அநேகவார்த்தைகளை (வீணாகச்) சொல்லுகிற, மாந்தர் - மனிதர்கள், பலர் - (உலகத்திலு) அநேகர் (இருக்கின்ற குரங்கள்); (எ - று.)

உலகத்திலு அற்புதமானமுடையவர் பலர், சபையில் தாரும் ஏதாவ தொன்றை எடுத்துச்சொல்லி வாதுஞ்செய்து பிறரோடு மாறுசொன்னவெண்டு மென்று மிக்க விரும்பப்படுகொண்டு இளம்புவார்கள்; அவர்கட்கு, தம் எதிரில் வாதுஞ்செய்யவாது படிப்பும் சாமத்தியமும் பிரசங்கசக்தி முதலியனவும் தெரியா; தமக்குத்தெரிந்த விஷயங்களையும் ஒருங்குபடச்சொல்லத் தெரியாது; தாமத ஆகப்பட்டு எடுத்துக்கொண்ட வாதுத்தில் பிறரால் தமது சொன்னை தேற்றப்போனால் அதுவுத் தெரியாது; மேன்மேல் எதையாவது சொல்லித் தொண்டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட பயனில்சொல் பாராட்டுத் தன்மையான சபைக்கு உரியவரல்லர் என்பதாம்.

தாம் செய்யத் தொடங்கும் வாதுப்போர்க்குத் தமது சிந்தறிவுடைய சொற் களைய ஆயுதமாக அவர்கள் கருதுதலால், 'சொல்தாற்றுக்கொண்டு' என்றார்; உருவகம். தாது+கொண்டு=தாற்றுக்கொண்டு; செடித்தொடர், வேற்றுமை னில் தகவொற்று இரட்டிற்று. சிறுத்தல் - சொரிதல்; இங்கே, உபசாரவழக் காய், அதற்குக்காரணமாகிய தினவின்மேல் சிந்தறு: இனி, சிறுத்து - கோ பித்து என்றுமாம். 'துணத்தெழுதல்' என்ற பாடத்துக்கு - வினாத்துவினாபுத லென்ன, காமுதாவர், காமுத - பகுதி; இது, காமுத என்பதன் வினாம். சற்றாற்றல் - சற்றவாற்றல் என்பதன் தொகுத்தல். தேர்ப்பது - தோல்வித்தான மெனப்படும். (க)

1636. சற்றதூஉ யின்றிக் கணக்காபர் பாடத்தாற்
பெற்றதாம் பேதைபோர் சூத்திர—மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு ஈனாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டிவிடும்.

(இ - ள்.) சற்றதூஉம் இன்றி - (தான்) படித்தது நிறிதுமில்லாமல், கணக் காயர் பாடத்தால் - பன்னிக்கூடத்திற் படிப்பவர்களுது வாய்ப்பாடத்தைச் சேட்டு அதுகூகி, பேதை - மூடன், ஓர் சூத்திரம் - ஒருசூத்திரத்தின் மூலபாடத்தை, பெற்றது ஆம் - பெற்றவனுவன்; (அப்படி பெற்றிருவான்), மற்று - பின்பு, அநினை-அச்சூத்திரத்தை, எல்லாரினிட புக்கு - எல்லவித்துவான்களுடைய சபை யிற் போய், காணாது சொல்லி-வெட்சப்படாமற்சொல்லி, தன் புல் அறிவு காட்டி விடும் - தனது இழிவான அறிவை வெளிப்படுத்திவிடுவான்; (அ - து.)

மூடன் ஆசிரியரை வழிபட்டு முறையேசல்லிகத்தகாமல் எல்லிச்சர்ணுகளிற் சற்கும் மாணுக்கர் வாய்ப்பாடத்திற்காக வாய்விட்டுப் பலமுறை உருச்சொல்லும் பொழுது சேட்டு யாதாவிலும் ஒரு சூத்திரத்தைமார்த்திரம் தான் தெரிந்துகொள் வானாயின், அவ்வளவோடு இராமல், படித்த பெரியோர்க்க்கூட்டத்திற் போய்க் கூச்சமில்லாமல் அச்சூத்திரத்தை அகாரகுறையாகக் குழறித் தனது அஞ்ஞா னத்தை வெளியிடுவான் என்பதாம்.

பேதைபயர்களின் தன்மையைச் சபைபடக் கூறியிருத்தலால், இச்செய் புள் - தன்மைநன்றிச்சியனியாம். இது, வடமொழியில் ஸ்வபாவோக்தி எனப்படும்.

கன்குடிப் படித்தவனுக்கு, ஏதாவது ஒன்றைச் சபையிலே எடுத்துச் சொல்லும்பொழுது தவறுபடுமோ வென்ற காரணம் மிகுதியாக உண்டாகக்கூடும்; அது சற்றநியாதவனுக்கு இல்லை யாதலால், 'காணாதுசொல்லி' எனப்பட்டது. அறிவுடைபோரது சபையில் அறிவில்லாதவன் போனாலும் மெனனமாக இருக் தால், அவனது அஞ்ஞானம் எல்லோர்க்கும் வெளிவிளங்காது; அவ்வாறு அடங்கி யிராமல் "தனது தன்வாயாற் செடும்" என்றபடி தன்வாயாகத் தனது பேதை மையைப் புலப்படுத்தாதலால், 'சொல்லித் தன்புல்லறிவு காட்டிவிடும்' என்றார்; "சற்பன ஆழந்நூர் எல்லிக் கழகத்தான், செந்கயின் ஸுத்தைவா யக்காதல் - மத்துத்தம், வல்லுரு வஞ்சன்மி னென்படுவ மாபதவை, புல்லுரு வஞ்சவ போல்" என்றதை இங்கே அறிக.

சற்றதூஉம், உம் - இழிவுநிறப்பு; இன்னிணையனபெடை. சற்றதூஉயின்றி என்பதற்கு - வான்முறையால் எல்லாசிரியரிடம் படித்ததொன்று மில்லாமல் என்றும், கணக்காய்பாடம் என்பதற்கு - ஊபத்தியாயர் பிறர்க்குச்சொல்லிக் கொடுக்கிற பாடத்தினால் என்றும் ஊபப்பாரு முன். பேதை - அறிவின்கமை; பேதைமையென்னும் பண்பினடி; 'அறிவில்லாதவனுக்குப் பண்பாருபெயர். அறிவேவெயினுடைய இழிவு விளக்க, 'பெற்றது' என அகற்றினவாக் கூறினார்; "வெப்பினு முயர்வினுக்கு நிறப்பினுக்கு செறவிலும், இழிப்பினும் பால் தீனை யிழுக்கினு மியல்பே" என்பது காண்க. கூல்திரம் - வடசொல். கணக்கு ஆயர் - கணக்கை ஆய்ந் துடையவ கொண்க; கணக்கு - என்னும், எழுத்தும்.

'எல்லாவைப்புக்கு' என்றும் பாடம்.

(சு)

போன்று - தனியார்போலத் உடம்பயுடைய அந்தவேசையாக்கது மனத்தை யோத்த, பார்த்தும் அறிதற்கு அரிய - எவர்க்கும் அறிவதற்கு அருமையானவை; (எ - து.)

சான்றிதழ்களின் மூலபாடத்தையும் அதன் பதவுரையையும் அறிதல், வினை மனனிரைச் சேர்த்தல்போலப் பலர்க்கும் சலபசாத்தியமாகும்; அவற்றின்சாரமான பொருளையும் ஆழ்த்துதலுத்தையும் அறிதல், அவ்வேசையாதாகுத்தின் வினைமை போல பாவர்க்கும் எனினில் அறிபமுடியாதவை என்பதாம்; உவமையணி மூலபாடம்படித்தலோடு நித்தரமல் பொருளையும் கருத்தையும் துட்பமரக அறிவுத்தன்மையுடையவரே, சபைக்குத் தக்கவர்; அப்படியறிபாதவர் தக்கவரால் என அகிரைத்துக்கு ஏற்பக் கருத்துக் கொள்க.

பெறுவது - எதிர்காலவினைபாலினையும்பெயர்; சூதியொருமை. எனிய அரிய - பண்டியாய்ப்பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்புமுற்றுக்கள். மற்ற - வினை மாற்ற. தனிக் - மேனிக், மென்மை செம்மை அழகுகளில் உவமை. புரை - உவமவுருபு; வினைத்தொகை.

போன்றியார்க்கும் - குற்றியலிசாம், அலகுபெறவில்லை; மேனியருள்ளும் போன்றியார்க்கும் என்று சிப்பிரித்தால், அலகுபெறும். (எ)

கக. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருடெரிபா ருய்த்தக மெல்லா நிறைப்பினு—மற்றவற்றைப் போற்றும் புலவரும் வேறே பொருடெரிந்து தேற்றும் புலவரும் வேறு.

(இ - ஞ்.) புத்தகமே - புத்தகங்களை மாத்திரமே, சால தொகுத்தும் - மிகுதியாகச் சேர்த்தும், பொருள் தெரியார் - (அவற்றின்) பொருளை அறிபாதவர்களாய், உய்த்த - (அவற்றைத்) கொண்டுவந்த, அகம் எல்லாம் நிறைப்பினும் - விழுமுழுவதும் நிறைத்தனளும், அவற்றை போற்றும் புலவரும் வேறே - அப்புத்தகங்களைப் பாதுகாக்கும் புலவர்களும் வேருளவரே பொருள் தெரிந்த - (அவற்றின்) அர்த்தங்களை அறிந்து, தேற்றும் - (பிரர்க்கும்) அறிவிக்கும், புலவரும் - அறிவுடையோரும், வேறு - வேருளவரே; (எ - து.)

புத்தகங்களை மிகுதியாகச்சேர்த்ததனாலே எவரும் புலவர்களாக மாட்டார்கள்; அவற்றின் பொருளைத் தாம் அறிந்து பிரர்க்கும் போதித்த வினங்கச் செய்பவர்களே புலவர்களாவர் என்பதாம். 'அவற்றைப் போற்றும் புலவரும் வேறே' என்றது, அவர்கள் புத்தகபரிபாலகராகவே மதிக்கப்படுவார்கள் என்றபடி. புத்தகங்கள் சேர்த்த வைத்தவனுக்குப் பயன்படாமல் படிப்பவர்க்கே பயன்படுக, செல்வம் சேர்த்தவைத்தவர்க்குப் பயன்படாமல் அனுபவிப்பவர்க்கே பயன்படுதல்போலக் கொள்க. புத்தகபரிபாலகரைப் புலவனென்றது, இவழிச்

புத்தகம் - புத்தகம்: வடசொல்: எ - பிரிவினை. மற்ற - வினைமாற்ற. புலவர் வேறு—வேறு என்பது, இருவினை ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்புவினைமுற்றுப் பகர்ப்பத மாதலால், புலவர் என்ற உயர்வினைப்பவர்க்கு எழுனாய்க்குப் பயனிலையாய் நின்றது. மூன்றும் அடிவினான் பிரிவினை யேனாத் தைப் பிரித்து காண்காம் அடியோடு உட்டிசை. (அ)

கூடக. பொழிப்பகல துப்பதா லெச்சயிர் நான்நிற்
கொழித்தலைத் காட்டாதார் சொற்சன்—பழிப்பி
னிரையாமா சேர்க்கு னெடுங்குன்ற நாட
வுணையாமோ துவிற்று நன்கு.

(இ - ன்.) பழிப்பு இல் - குற்றமில்லாத, நிறை ஆமா.. உட்டமாயிவ காட்
டுப்பசக்கரை, சேர்க்கும் - (தம்மிடத்திலே) சேர்ச்செய்திற, நெடுங் குன்றம் -
உயர்ந்த மலைநிலையுடைய, நாட - (பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—
பொழிப்பு - பொழிப்புணையும், அகலம் - அகலவுணையும், துப்பம் - துப்பவுணை
யும், எச்சம் - எச்சவுணையும், இ நான்நிற் - (ஆகிய) இந்த நான்குவகையுணை
களாலும், கொழித்த - கங்குச ஆராய்ந்த, தால் அகலம் - ஒரு துவினுடைய
விளிவான பொருள்களை, காட்டாதார் - எடுத்துச் காட்டாதவர்களுடைய, சொற்
சன்—, துவிற்று - ஒரு துணுக்கு, கங்கு உரை ஆமோ - நெத்த உணையாகுமோ?
[ஆக எந்தபடி]; (எ - து.)

ஒரு துணுக்கு உரைஉறுமிடத்த, அகவுணை நான்குவகைப்படும்; பொழிப்
புணை, அகவுணை, துப்பவுணை, எச்சவுணை என. பொழிப்புணையாவது - மூல
பாடம் காட்டுதல், பதப்பொருள் சொல்லுதல், உதாரணம் காட்டுதல் என்பன.
அகவுணையாவது - தான் உரையிடப்பருந்த துவினும் பிறதுவினும் உள்ள
பொருள்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமை ஈய்க்கணப்பற்றித் தானே பல ஆட்சே
பங்களை எடுத்துக்காட்டுதல். துப்பவுணையாவது - ஏற்ற காரணங்களினால் தக்க
சமாதானங்கூறி அந்த ஆட்சேபங்களைப் பொழித்தல். எச்சவுணையாவது - இங்
னாம் ஆட்சேப சமாதானங்களைத் தெரிந்ததற்கு செய்யப்பட்ட பொருளை உரைத்
தல். இவற்றை “பொழிப்பே வகலம் துப்ப மெச்சமெனப், பழிப்பில் குத்திரம்
பன்னல் காங்கே,” “அவற்றை, பாடம் கண்ணழிவு உதாரண மென்றினை,
காடித் திரிபில வாகுதல் பொழிப்பே,” “தன்னால் மருங்கினும் பிறதால் மருங்
கினும், தன்னிய கடாவின் புறத்தோன்றும் விசற்பம், பன்னிய வகல மென்ம
னார் புலவர்,” “எதுவி லுங்கலை தடைத்தல் துப்பம்,” “தடைத்துச் சொன்
பொருள் எச்சமாகும்” என்னுஞ் குத்திரங்களா ளுணர்ச்சு. இனி, பதங்களின்
பொருளை அறியுங்கொம்படி உறுவது பொழிப்புணையென்றும், பதப்பொருள்
முதலியவற்றை நிபாயக்காட்டி விரித்துச்சொல்வது அகவுணையென்றும், மூலத்
தின் சுவமான பொருள்களைக் கருத்துக்கொண்டு தன்னிதானே எடுத்துரைப்பது
துப்பவுணையென்றும், துவிற்சொல்லப்படாதொழிந்த விஷயங்களைப் பிறதால்
மேற்கோள்கொண்டு எடுத்துச்சொல்வது எச்சவுணையென்றும் கொள்ளுதலும்
ஒன்றாம். இங்னாம் பலவகையாலும் துப்பொருளை விவரமாக விளக்கிக்காட்டா
தவர்களுடைய உரைகள் நெப்பில்லாதன என்பது, இப்பாட்டினர் கருத்தாக. இங்
வாறு உரைஉறுத்தக்கவர்களுே சமைக்கு வரிபவர் என அதிகாரத்தோடு சம்பந்
தம் காண்க.

புல் நீர் கிழல் முதலிய வளங்களைத் காட்டுப் பசுக்களுக்கு அக்காரிகளினுக்கு
செழிப்பைத் தருதலால் அவற்றைத் தம்மிடம் வந்து சேர்ச்செய்கின்றன என
நிலைச்சிறப்பைக் கூறியபடி.

அகலம் - அகன்றிருத்தலையுடைய உகைக்குத் தொழிலாகுபெயரும், தட்பம் - தன்மைமையுடைய உகைக்குப் பண்பாகுபெயரும், எச்சம் - எஞ்சியதைத் தெரிவிக்கும் உகைக்குத் காரியமாகுபெயருமாம்; எஞ்சியது மிச்சமுடையது; மறைத்தலிற்றது. 'பொழிப்பு அகலம் தட்பம் எச்சம்' இச்செய்தவென, 'இம் கைக்கு' என்ற தொகை பெற்று வந்தது. பழிப்பு இல் உகையென இயைப்பினும் அமைபும் ஆமோ, ஓ - எதிர்மறை. (க)

உஉ0. இறப்பிற் பில்லா ரெனத்ததால் கற்பிதனஞ்
சொற்பிறகைக் காக்கும் கருவிபரோ—கிற்பிறந்த
நல்லறி வாளர் நவின்றது நெற்றந்தார்
புல்லறிவு தாமறிவ தில்.

(இ - ன்.) இல் பிறப்பு இல்லார் - உயர்வுடையிற் பிறத்த வில்லாதவர், எனத்த தால் கற்பினும் - எவ்வளவு சான்றிதன்களைப் படித்தாலும், பிறர் சொல்லி காக்கும் கருவிபரோ - பிறகுடைய சொந்தனை (இசுழாமல்) காத்தற்கு உரிய (அடக்கம் முதலிய) சாதன முடையவராவரோ? [ஆகா]; இல் பிறந்த நல் அறிவாளர் - உயர்வுடையிற் பிறந்த நல்ல விவேகிகளோ, நவின்ற தால் நெற்றந்தார் புல் அறிவு - (பெரியோர்க்கு) சொன்ன சான்றிதன்களை அறியாதவர்களுடைய அற்புத்தியை, தாம் அறிவது இல் - தாம் கவனித்த அறிவதயில்லை [அறியாதவர்போல் உபேகையுடையிருப்பர் என்றபடி]; (எ - து.)

உயர்வுடையிற்றவாதவர் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும், சபையிற் பிறர் பேசும் போது உண்டாகும் குற்றங்களை இசுழாமல் அடக்கிவைத்திற் அடக்கமான குணத்தையுடையவ ராவார்; உயர்வுடையிற்றவரோ, சபையிற் பிறர் பேசும் போது அதிலுள்ள குணங்களை மாத்திரம் கொடுப்பார்களேயெனியக் குற்றங்களைத் கருத்தைச் செலுத்தவேமாட்டார் என்பதாம்.

"இறப்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை வியல்பாகச், செப்பமு காணு மொருங்கு" என்பது முதலாகத் திருக்குறளிற் கூறியபடி உயர்வுடையிற் பிறந்தவர் இயற்கையில் நெருணமுடையவராயிருத்தலையும. அக்குடிப்பிறவாதவர் அக்குணமில்லாதவராயிருத்தலையும் கூறகிற இப்பாட்டு, பிறர்குற்றத்தை எடுத்து இசுழாமல் அடக்கி வைக்கும் உயர்வுடையிற்றவர்களை சபைக்கு உரியவர் என்ற சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டதென அறிக.

பஞ்சகொண்டு இவ்முத்த துத்கப்படும துல்போலச் சொற்கொண்டு நெருத்த அமைக்கப்படுதலாலும், மாம் முதலியவற்றின் கோணைத் திர்த்துச் செப்பஞ்செய்தற்குக் காரணமாகும் எந்ததுல்போல மனத்தின் கோணைத் திர்த்துச் செவ்வைசெய்யுஞ் சாதனமாதலாலும், துல் என்பது - உணமையாகு பெயராய்ந்த காரணக்குறியாம். 'கற்பினும், உம் - உயர்வுகொப்பு. 'சொல் பிற கைக்காலும்' என்பதில், உருபு பிரித்தக் கூட்டப்பட்டது. கருவிபரோ, ஓ - எதிர்மறை. நவின்ற, நவில் - பகுதி. (ஈ)

ஆறுவது

பகையியல்.

மனிதர்கட்கு உட்பகைபோல மீன்று அழிக்கத்தக்க புல்லறிவாண்மை முதலிய இழிகுணங்களைப் பற்றிக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். புல்லறிவாண்மையும், பேதைமையும், சீழ்மைபும், சயமையும் தம்மையுடையவரைச்செடுக்கும் பகைகளைப்பது வெளிப்படை.

கூ. - ஆம் அதிகாரம்.—புல்லறிவாண்மை.

இது, அற்பமான அறிவை ஆளுதல்மை யென விரியும்; அக்தாவது - தான் சிற்றறிவுடையவருக்குத் தன்னைப் போலிவுடையவாக மதித்து, உயர்ந்தோர் கூறும் உறுதிச்சொற்களைக் கொள்ளாமை. புண்மை + அறிவு = புல்லைவிட; அல்லுழிப்புணர்ச்சி, பண்புத்தொகை. அறிவாண்மை - இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. ஆண்மை, ஆன் - பகுதி, மை - பண்புப்பெயர்விருதி. சபைக்கு உரியவரல்லாதவர் புல்லறிவான சாதலாலும், சபையினியல்பை யறிபாமை புல்லறிவாண்மை யாதலாலும், இவ்வறிவோம் அனைவரறிதலின்பின் னைக்கப் பட்டது.

கூ.க. அருளி னறமுரைக்கு மன்புடையார் வாய்ச்சொற்
பொருளாகக் கொள்வர் புலவர்—பொருளல்லா
வேழை பதனை யிகழ்த்துரைக்கும் பாதகனை
முறை சுவையுணரா தாக்கு.

(இ. ஈ.) அருளின் - (உயிர்சுளித்தது) அருளையினால், அறம் உரைக்கும் - தருமங்களை எடுத்துச்சொல்லுகிற, அன்பு உடையார் - அன்புள்ளவர்கள் என, வாய் சொல் - வாயிலிருந்து வருஞ் சொல்லு, புலவர் - அறிவுடையோர், பொருள் ஆக கொள்வர் - பயன் தருவதாக எடுத்துக்கொள்வர்; அறிவு - அச்சொல்லு, பொருள் அல்லா வேழ - ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாத சிற்றறிவுடையவன், பால் கூழ் சுவையை முறை உணராது ஆங்கு - பாத்சொந்தினதருமியை அசப்பை அறிபாததபோல [பயனறிபாதனாலும்], இகழ்த்த உரைக்கும் - தாழ்த்தப் பேசுவான்; (எ - த.)

அருள் அன்பு முதலிய சத்துணங்களையுடைய பெரியோர்க்குத் சொந்தனை விடுவதெனச் சிற்றபொருளாக மதிப்பார்க்கு, அறிவேவெனினோ, அவற்றின்சிறப்பை யறிபாமை இகழ்குள் என்பதாம். பின்னிரண்டடி - உவமைவகை. “சல்லா கொருகளைக் காரணம் காட்டினும், இல்லாமற் குன்றும் அறநுணர்நல் - சல்லாய், சறவெல் நிறைபுருக்க னாய்ப்பினும் முறை, பெறுமோ சுவையுணருமாறு” எனப் பிரித் கூறியதன் காரணம். ‘அசப்பையறிபுமோ அடிமெனச் சுவை’ என்பது, ஸூரோழி.

அருளாவது - ஒரு சம்பந்தம் காணாமலல்லாமல் இயல்பாக எல்லாவிடங்களிலும் செல்லும் கருணை என்றும், அன்பாவது - உறவுமுறை நெருக்கம் முதலிய சம்பந்தமுடையோரிடத்து உண்டாகும் விருப்பம் என்றும் வேறுபாடு அறிக. "அருளுென்றும் அன்பின் குழவி" என்ற தீருகீதருமை. அருளுக்கு அன்பு காணாமல்தான் விளங்கும். 'காப்' என வேண்டாத உறிலுள், அவர்கள் காப் எப்பொழுதும் பயனுள்ள சொற்களையே பின்பிற்றின தெனத் தாம்வேண்டியதன் நிறப்பை முடித்ததற்கு; இங்னாம் அவையியில்லாத பதத்திற்குத் தக்க பயன்கொள்ளுதலை வடதுவார் தாற்பாய் மென்பர். எழை - அறிவாகிய செல்வ மில்லாதவர்; "அறிவின்மை பின்மைமுளின்மை பிறிதின்மை, இன்மையா லவையா தலகு", "அறிவுடையா செல்லா முடையா ரறிவிலா, சென்னுடைய ரேனு மிலர்" என்ற தீருகீதருகியையும், "தன்னுணர்வின்மை வறுமை பகிது டைமை, பண்ணப்படுகின்ற பெருஞ்செல்வம்" என இத்தலில் வந்ததையும் காண்க. உழைச் சுவை உணராத - உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது; உழி னுடைய ருளி பென உருபுமயக்கமாகவு் கொள்ளலாம். கூழ் என்பது - இங்கே, இழிவான உணவு என்றித பொருளை யுணர்ந்தாமல், உணவென்னுமாத்திரமாய் பின்றது. ஆங்கு - உணவுருபு.

(ச)

உகடி. அவ்விப மில்லா எறத்தா றுகைக்குத்தாற்
செவ்விப எல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கலார்
கவ்வித்தோ நின்னுங் குணங்கர்சாய் பற்சோற்றிங்
செவ்வி கொளறெற்றா தாங்கு.

(இ - ன்.) தோல் கவ்வி தின்னும் - (அகத்தமும் சாமந்ததமான)தோலை (காபாற்) கொவித்தின்னும் இயல்புள்ள, குணங்கர் காய் - புணையர்களுடைய ணங்கர், பால் சோற்றின் செவ்வி கொளல்பாலோடுகூடிய சோற்றினது கல்லா ருளியக்கொள்ளுதலை, தேற்றாது ஆங்கு - அறிவாதவிதம்போல, - அவ்விபம் இல்லார் அறத்த ஆறு உணர்ச்சும் கால் - பொருளையில்லாதவர் தருமமார்ச் சத்தை எடுத்துச்சொல்லும்பொழுது, (அவந்தை), செவ்விவர் அவ்வார் - கல் லறிவுடையால்லாதவர், செவி கொடுத்தும் கேட்கலார் - காதுகொடுத்துக் கேட்க லும் மாட்டார்; (எ - று.)

சுருத்த, வெளிப்படை. அணி - மேற்கூறியதே.

அவ்விபம் - மந்தைத் தீக்குணங்கட்கும் உபலகடினும். இரண்டாமடியி னுள்ள 'செவ்வி' என்பது - அதிகாரத்திற்கு ஏதப, கல்லறிவாகித்த. செவ்வு முடையவாத காயாயின் கல்லுணவு உண்ணக்கூடும்; அப்படிப்பட்டவையல்ல என்பதை விளக்க, 'குணங்கர்சாய்' என்றார். செவ்வி - கல்ல சுவைக்குப் பண் பாருபெயர். தேற்றாது என்பதை, கீழ்ப்பாட்டில் 'உணராத' என்பதுபோலக் கொண்க. அவ்விபம், கவ்வி என்பன - ஓவ்விபம், கொவி என்பவற்றின் போலி வெண்ப்படு.

(உ)

௩௩௬. இமைக்கு மணவிற்தம் மின்னுவிர்போ மார்க்க
மெனைத்தானுந் தாங்கண் டிருந்துந்—தினைத்துனைபு
சன்றி புரிகல்லா நானின் மடமாக்கண்
பொன்றிலென் பொன்றாக்கா லென்.

(இ - ள்.) இமைக்கும் அளவில் - கண்ணாடித்திறக்கும் பொழுதினுள்ளே
தம் இன் லயிர் போம் - தமது இனிமையான லயிர் நீங்கிப் போகும்படியான,
மார்க்கம் - வழியை, எனைத்தானும் - எல்லாவகைகளானும், தாம் கண்டு இருத்தும்.
தாம் அறிந்திருத்தும், தினை துணையும் சன்றி புரிகல்லா - திணையவையினும்
சல்லகாரியத்தைச் செய்யாத, காண் இல் மடம்மாக்கண்-வெட்டியில்லாத நெற்றி
வுடைய சணக்கன், பொன்றில் என் - இறந்தால் வரும் கஷ்டமென்ன? பொன்
ருக்கால் என் - இறவாதிருந்தால் வரும் இலாபம் என்ன? (ச - த.)

எனைத்தானும் - பிரதியையும், அதுமாகம், ஆகமம் என்னும் பிரமாணங்
கெல்லாவற்றினும் என்றபடி. லயிர் உடம்பில் தினைத்திராததன்மையை அறிந்
திருத்தும் தமது வாழ்க்கையில் சல்லகாரியஞ்செய்யாத புல்லறிவாளர்களால் உல
கத்திற்குச் சிறிதும் பயனில்லை யென்பதாம்.

இமைக்கும் அளவு - ஒருமாத்திரைப்பொழுது. சன்றி - சல்லகாரியத்துக்குப்
பண்பாடுபெயர். இனி, சன்றிபுரிகல்லா - (பிறர்க்கு) உதவி செய்யாத என்ற
மாம். செய்யவேண்டிய சந்காரியங்களைத் தாம் சிறிதும் செய்யாத ஒழிவதற்கு
மனம் உடனத்தனும், 'காணில் மடமாக்கண்' என்றது. காண் - காணும்; முதுகணிகத்
தொழிற்பெயர். காணாத - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுக்குதல். மடம் -
அறிவாமை; இங்கே அதிகாரத்திற்கு எந்தப் புல்லறிவாயிற்று. மாக்கண் - பருத்
தறியில்லாத மனிடர். மா - விலக்கு; இதன் பன்மையாய், மாக்கண் என அவி
வேகெட்டு வழுக்குவதுபோதும் அவர்க்கும் லயிரினும் இனியது வேறு இல்லா
யாதலால், 'இன்னுவிர்ப்' எனப்பட்டது.

'இன்னுவிர்ப் போமாந்தை' என்றும் பாடம் உண்டு.

(௧)

௩௩௭. உளநான் லெவா துவிரர்க்கேம மின்றுந்
பலர்மன்னுந் தூற்றும் பழிபாற்—பலருள்ளும்
கண்டாரோ டெல்லா நகரா தெவனொருவன்
தண்டித் தணிப்பகை கோள்.

(இ - ள்.) உள நான் - (லயிர்க்கு உடம்போடுகடி) வாழ்த்துள்ள காக்கன்,
லெ - லெவாம்; லயிர்க்கு - (அப்படிச் லெவாழ்க்கையுடைய) லயிர்க்கு, ஏமம் -
(உடம்புவிட்டுப்போக கொட்டாமற் செய்யக்கூடிய) காவல், இன்று - இன்மை;
(அந்த அந்நப ஆயுள் காணும்), பலர் தூற்றும் பழி - பலபேர் வெளியிட்டுக் கூறும்
பழிச்சொற்கள், மன்னும் - மிகுதியும்; (இப்படியிருக்க), ஒருவன்—, பல
ருள்ளும் - (உலகத்தினுள்ள) பலபேர்களுள்ளும், கண்டாரோடு எல்லாம் - கோரிட்ட
வெல்லாரோடும், கசாது - (இனிமையாகக் கூடிவாழ்த்து) மகிழாமல், தண்டி -
எவரோடும் கூடாமல் விலகி, தனி - தனிபாயிருத்த, பகை கோள் - (பிறரோடு)
விரோதம் பாராட்டுதல், எவன் - யாதுபயன்செய்தி? (ச - த.)

அற்புதமாயும் அவற்றுள் பல இடைபூதங்களும் இயல்பாக வுடைய மனிதர்கள் பலபதிக்கு இடமான உலகத்தில் தம்மை எவரும் பழிக்க வொண் ணாதபடி எல்லாரோடும் சலந்து மகிழ்ந்து வாழாமல் தனிப்பட்டு கின்று பகை பாராட்டுவது ஆற்புத்தி என்பதாம்.

பகைபாராட்டாமலிருத்தல் என்னும் காரியத்துக்குத் தக்காரணங்களான அற்ப ஆயுள் முதலியவற்றைப் பெற்றிருத்தும் மானிடரிடத்த அக்காரியம் தோன்றாமையக் கூறியது, கௌரவாயச்சியணி; இதனை வடநாலார் விசேஷோக்தி என்பார்.

உள - உள் 'ஆல்' மூன்றாம் - ஈற்றகை. ஏமம் - சேமம் என்ற வட மொழியின் சிதை வெண்பர். கண்டார் என்பது - தம்மை வந்து கண்டவர்களையும், தம்மாற்றாணப்பட்டவர்களையும் குறிக்கும். கவாஅது - அவபெடை, செய்யு ளோகை சிதைப்பது எவன் - அகிறிணைப்பொதுக்குறிப்புமுற்று; இதில், 'அன்' விருதி - உயர்நினைபாண்பாலன்ற. தனி - தனித்து; பகுதியே வினைபெச்சத் தன்மைப்பட்டது. "வரிப்பிணைபந்து" என்றவிடத்த 'வரி' என்பது போல. பகை - பகுதல்; வேருதல். (ச)

௩௨௫. எய்தி யிருந்த வவைமுன்னர்ச் சென்றென்னி
வைதா னொருவ னொருவனை—வைப
வயப்பட்டான் வானா ிருப்பானேல் வைதான்
வியத்தக்கான் வாழு மெனின்.

(இ - ள்.) எய்தி இருந்த - (பலபேர்) கூடியிருந்த, அவை முன்னர் - சபை யின் முன்னிலையிலே, ஒருவன்—, சென்ற—, ஒருவனை - மற்றொருவனை, என்னி - அவமறித்து, வைதான் - திட்டினான்; வைப - (அவ்வாறு) திட்டிகையில், வயப்பட்டான் - திட்டப்பட்டவன், வானா இருப்பானேல் - (எதிரில் திட்டாமல் பொறுத்தக்கொண்டு) சுமமா இருப்பானாகுதல். (பின்பு), வைதான் வாழும் எனின் - திட்டினவன் (வாழான், அன்னமானாத) வாழ்ந்துள்ளாருத்தல், விய தக்கான் - ஆச்சரியப்பட்டத்தக்கவன் ; (எ - று.)

அற்புதமின்னானொருவன் ஒரு சபையிற் போய்க் காரணமில்லாமல் ஒருவனைத் திட்டிகையில், அப்படித் திட்டப்பட்டவன் அதைப்பொறுத்துக் கொண்டு சுமமா இருத்தான். திட்டினவன் வாழமாட்டான்; ஒருவன் வாழ்வா னாயின், 'அது அதிசயிக்கத்தக்கது என்பதாம். இதனால், புல்லறிவாளர்க்குப் பிறாலன்றித் தம்மாலேயே இம்மையிலேயே பெருக்கிற்கு தேர்தல் விளக்கப் பட்டது.

வயப்பட்டான் - வைபப்பட்டான் என்பதன் முதற்போலி: இனி, கசம் என்னும் வடமொழி வயம் எனத் திரிந்ததாகக் கொண்டு, வைதற்கு வசப்பட்ட வன் அதாவது - தன்னைப் பிறன் திட்ட உண்பட்டவன் எனினும் அவையும், விய - முதலினைத் தொழிநபையர் வியத்தற்கு என கண்டாம் தேற்றமையத் தென்கை. வானா - தொழிலின்மையை புணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல். (இ)

கூகக. மூப்புமேல் வாராமை முன்னே பறவியைப்பை
பூக்கி பதன்சண் முபலாதா—தூக்கிப்
புறத்திரு போகென்னு மின்னஞ்சொ ளில்துட்
டொழுத்தையாற் கூறப் படும்.

(இ - ஂ.) மூப்பு - சித்திதனம், மேல் வாராமை முன்னே - செருங்கிவாரா
திருத்தற்கு முன்னமே, அறம் விரிவைய - தருமசாரியத்தை, ஊக்கி - செய்
யத்தொடங்கி, அதன்சண் - அகவிஷயத்தில், முபலாதான் - முயற்சிசெய்யாத
வன்,—இவ்வன் - (தன்) வீட்டில், தூக்கி - தன்சுப்பட்டு, 'புறத்து இரு - வெளி
யிலே இரு; போரு - (இவ்விடம்விட்டுப்) போ', என்னும் - என்சிற, இன்னு
சொல் - இனிமையில்கூட [சமீபு] சொந்தனை, தொழுத்தையால் வேலைக்காரி
யாலும், கூறப்படும் - சொல்லப்படுவான்; (எ - து.)

உடம்பை ஒடுக்குகிற முதுமைப்பருவம் வருவதற்கு முன்னமே, இடம்
பொரு ளேவல்சன் ஸ்வாதினமாக இருக்கும்பொழுதே, ஒருவன் மறுமைக்கு
உதவிபாதத் தருமங்களைச் செய்துவைத்துச் சொன்னவென்றும்; ஏனெனில்,—
முதுமைவந்தபொழுது, இவன்சொன்னபடி எவரும் கடவாமல் வேலைக்காரியும்
அலட்சியஞ்செய்வன் என்க; அன்றியும், தருமஞ்செய்யாத புல்லறிவானனை எவ
ளானரும் இசுத்தல், இயல்பு.

தொழுத்தையால் என்பதில், இழிவுசிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்
கது. தொழுத்தை - தொழும்பு எனப்பதன் பெண்பால். (க)

கூக௭. தாமேயு மின்புறார் தக்கார்க்கு நன்றாற்று
மோஞ்சார் நன்னெறியுஞ் சேர்கலார்—தாமயங்கி
யாக்கத்துட் டீங்கி யவத்தமே வாழ்நாரிப்
போக்குவார் புல்லறிவி னார்.

(இ - ஂ.) புல் அறிவினார் - அற்பபுத்தியுடையவர்,—தாமேயும் இன்பு
உருர் - (செல்வத்தை அதுபவித்துத்) தாமாவினும் இன்பமடைபார்; தக்கார்க்
கும் என்று ஆற்றார் - (அறிவொழுக்கங்களில்) தகுதியுடையவர்கட்குத் தானஞ்
செய்யவும் மட்டார்; எம் சார் - (வயிர்க்குப்) பாதுகாப்பாகப் பொருத்திய, எல்
செறியும் - எல்ல தருமவழியையும, சேர்கலார் - அடையமாட்டார்; தாம் மயங்கி -
(உடம்பு செல்வம் முதலியவற்றின் கிரியைல்லாமையை அறிபாமல்) தாம் மயக்
கக்கொண்டு, ஆக்கத்துத் தூக்கி - செல்வத்திலேயே ஒன்றித்தோன்றாமல்
இருத்த, வாழ்நான் - (மது) ஆயுளை, அவத்தமே போக்குவார் - வீணாவே
செறிப்பர்; (எ - து.)

புத்தியினர் செல்வத்தைத் தாமும் அதுபவிப்பாமல் தானதருமமுஞ் செய்வா
மல் மது காலத்தை வீணே செறிப்பார்கள் என்பதாம்.

உம்மைகள் மூன்றாம் - எச்சப்பொருளான; அவற்றில், முத்தியது - பிரதிய
வற்றை வேக்கி எதிர்த்தழுவிவதும், பிரதியது - முத்தியவற்றைவேக்கி இறத்
தது தழுவிவதும், இடையிதன்னது - இரண்டையும் வேக்கி இறத்ததும் எதி

தாம் தழுவிவதுமாம். எமம் - எதுவும், தாங்குதல் - இங்கே, தொழிலுதல். வாழ்வான் - முக்காலமும் கருதும் வினைத்தொகை, தானம் பெறுதற்கு உரிப சந் பார்த்திரம் போக்கியபோ யாதலால், 'தக்கார்த்தம் கங்குந்தார்' என்றார் அவன் என்ற பெயரின்மேல் அந்த அம் என்ற சாரியைகள் சேர்ந்து அவதந்தம் என நின்ற தென்னலாம்; தனியே ஒருபெயருமாம். (எ)

உஉடி. நெருகாலை பேதமக்குச் செல்வழி வல்சி
பிறுதிருகத் தோட்கொப்புக் கொள்ளா—நிறுதிருகிப்
பின்னறிவா மென்றிருக்கும் பேதைபார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா பாம்.

(இ - க்.) நெருகாலையே - இளம்பிராயத்திலேயே, தமக்கு செல் வழி வல்சி - தமக்கு (இறந்தபின்பு) போகும் மறுமையிடத்துக்கு உரிய (தருமமாவிய) சோந்தை, இறுக இறுக - மிகவும் அழுத்தமாக, தோக் கோப்பு கொள்ளார் - தோளிந்தட்டிய மூட்டையாக அமைத்துக்கொள்ளாதவர்களாய், இறுகி இறுகி - (பொருளில்) மிகவும் கிச்செனவாகி, பின் அறிவாம் என்று இருக்கும் - (தரும விஷயத்தைப்பற்றிப்) பின்பு பார்த்துக்கொண்டோம் என்றிருக்கிற, பேதைபார் - புல்லறிவாளர், கை காட்டும் - (மாணசாலத்திலே பேசு கா எழுவையால் தம்) கையாற் குறித்து உருவங்காட்டுகிற, பொன்னும் - பொன்னுருண்டையும், புளி விள எய் ஆம் - புளிப்புச்சுவையுள்ள விளங்காயாரும்; (எ - த.)

இடம்பொருளுகைகள் தமக்கு அநீனமாக இருக்கும்பொழுதே மறுமைக்கு உதவியாகத் தருமஞ்செய்யாமல் பின்பு பார்த்துக்கொண்டோமென்று விட்டுப் பணத்தைச் சேர்த்தவைக்கும் புத்தியினர், மாணசாலத்தில் தமது வாயடைத்துப் போனபொழுது தக்கவர்க்குத் தானஞ்செய்யக்கருதித் தாம் முன்பு பத்திரப் படுத்திவைத்தவன் பொன்னிரை எடுத்துக்கொண்டிருக்கும்படி மனைவியிடக்கருத விடையார்க்குக் கையால் அப்பொருட்டிசைவினையைக் காட்டினால், அவர்கள், அங் குறிப்பையறிவாயினவரோ, அச்செய்தத்தை இவர்க்காகச் செலவுசெய் இளைக் காயையாலோ, இவர் புளிவிளங்காய் வேண்டுகெண்டிருர் என்று சொல்லி அது கொண்டுவிருவர் என்பதாம். புல்லறிவாளர் செய்வம் அவர்க்குப் பயன்படாமற் போம்; பிறர்க்குப் பயன்படாமற்போதலும் உண்டு என இதில் விளங்கும்.

"கையாற் பொதித்திரையே காட்டக் கூந்தல்கொண்டோன் காட்டான், ஸ்ரீயர் விளம்பழமே பெண்டின்நீ காந்ததற்குப் பருமன் நென், செங்கோ கெனச் சிறந்தான்போற் நெருகாட்டினையாற் குறித்தவெல்லாம், பொய்யே பொருளுகையாமுன்னே கொடுத்தண்டல் புரியின்கண்டி", "வேற்றுமரில்லா துமருர்க்கே செல்லினும் வெருண்டிப்போல, வார்த்துண்கொள்ளா தடிபுறத்தி லுயர்போ யல்லீர்போதும், உத்தங்கொண்டோடத் தமியே கொடுகெறிக்கட் செல்லும்போழ்தின், ஆற்றுகுண்கொன் லீ எழுவா தறிவொன்று மியிரோபோ தும்" என்ற சிவகசித்தாமணிச் செய்யுள்களும், "மாப்பதன் முன்னே வகைப் பட்ட கல்வினையை, ஆய்வின்நிச் செய்யாதார் பின்னை வழிநினைத்து, கோய்கொன் பொழுதி னறஞ்செய்வார்க்கானுமை, காப்பாளித் தந்தானு வாத" என்ற பழ நொழித் செய்யுளும் இங்கு அறிபத்தக்கவை.

இதெறிக - இறக இறக என்பதன் தொகுத்தல். இதெறிக - இதெறிகி என்பதன் தொகுத்தல்; அடுக்குகள் - மிகுதிப் பொருளான. அறிவாம் - தனித்தன்மைப்பான்மை. பேரையார் - அறிவில்லாதவர்; அறிவார்த்தால், புல்லறிவாளர்மேல் நின்றது. பொன்னும்—உம் - உயர்வுநிறப்பு. வின+தாய் = வினங்காய்; மாப்பெயர்முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது. (அ)

உ.க. வெறுமை பிடித்தும் விழுப்பினிப் போழ்து
மறுமை மனத்தாரோ யாதி—மறுமையை
வையந்த யனைத்தானு மாற்றிய காலத்துச்
செந்தியார் செற்றறிவி னார்.

(இ - ஂ.) நெ அறிவினார் - புல்லறிவுடையவர்கள்.—வெறுமைபிடித்தும் - செல்லமில்லாதவரெல்தினும், விழு பினி போழ்தும் - மிகுத்த வியாதி வந்தகாலத் தினும், மறுமை மனத்தாரோ ஆதி - மறுமைக்கு உரிய தருமத்தைச் செட்டித் தருமத்தையுடையவர்களாய், —ஆற்றிய காலத்து - (தரித்திரத்தன்மையும் கோபும் இல்லாமல் தீனத்ததைச்) செப்பக்கூடிய காலத்தில், மறுமையை - மறுமைக்கு உரிய தருமத்தை, ஐந்தை அனைத்து ஆளும் - நெகடுகளையாவினும், செந்தியார் - தீனக்கமட்டார்; (எ - து.)

அற்புத்தியுடையார், தாம் தரித்திரப்படும்பொழுதும் வியாதியுறபவிக் கும்பொழுதும் மாத்திரமே தருமசெந்தையுடையவர்களாய், அத்தனப்பங்களில்லாத காலத்தில் செந்தியும் அச்செந்தையில்லாதவராவிருப்பர் என்பதாம்.

வெறுமையாவது - அதுபவிக்ப்படும் பொருள் எதுவு மில்லாமை. விழு - விழும் என்ற உரிச்சொல்லின் விசாரம். விழுப்பினி என்பதற்கு - துன்பத் தருகிற கோடுவன்றும் பொருள்சொன்னவாம்; “விழாமுத் தீர்மையுத் நெப்பு மிடும்கையும்” என்பது நோக்கப்போயும், மறுமை - இறத்தின் வரும் தீன; இங்கே, அத்தரு உரிய எல்லினைக்கு ஆகுபெயர். ஐந்தை - சீழ்வந்த ‘தீன’ என்பதுபோல, நெமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவதோர் அளவை. (க)

உ.க. என்னோமற் றிவ்வுடம்பு பெற்று மறநினையார்
கொன்னோ கழிப்பார் தம் வாழ்காரை—பன்னோ
வளவிறந்த காதற்றம் யாருயி னன்னார்
கொன்னிழைக்குங் கூற்றமுங் கண்டு.

(இ - ஂ.) (வெகத்தித் புல்லறிவாளர்கள்), இ உடம்பு பெற்றதும் - (தருமம் தீனச் செய்தற்கு ஏற்ற) இந்த மானுடதேவத்தைப் பெற்றிருத்தும்,—அவவு இறந்த காதல் - வாய்ப்புடந்த அன்பையுடைய, தம் ஆர் உயிர் அன்னார் - தமது அருமையான உயிரைப்போற்ற உறவினரை, கொள இழைக்கும் - (தாம்) எடுத்தக்கொண்டுபோதற்கு (கொண்டிய முயற்சியை)ச் செவ்விற, கூற்றம் - யுமனது செய்கை, கண்டும் - (தாம்) பார்த்திருத்தும், அன்னோ - ஐயோ! அறம் தீனவார் - தருமத்தைச்செய்யச் சருதாதவராய், தம் வாழ்காரை கொன்னோ கழிப்பார் - தமது ஆயுளை வீனாகக் கழிப்பவர்கள்; என்னோ - இது என்ன அறிதி! (எ - து.)—மற்று அரை, வினைமாற்றமாம்.

“அரிதரித மன்னிடாத வரித” என ஒவ்வையாகி உயிர்ப்படி கெடத்தற் கரியதாய் எந்தவிதமான சேரிப்பெறுதற்குத் தக்கதாயுள்ள மனிதனாகிய தமக்கு முற்பிறப்பின் கல்விநாயகர் கெடத்திருந்தும் பலர் தருமஞ்செய்யாமல் வீணை னவன்சுழித்தற்கு என்ன காரணமோ? தமது மனைவி மக்கள் முதலிய மிக்க அன்புவைத்தந்திடமான சுற்றத்தார்க்கென்று சேர்க்கப்பட்ட செல்வத்தைச் செலவுசெய்யக்கூடாதெனச் சகுதுவாராயின், அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையில்லாத தென்பதை உலகத்தில் அதுபவசித்தமாகப் பிரதிபலிப்பு பிரமாணத்தால் காணக் கூடுமே என்பதாம். யார்க்காகப் பொருள் சேர்க்கப்படுகிறதோ அவர்களும் நிலை யில்லாதவராதலால், செல்வத்தைச் செலவுசெய்து தானப்பயனாகல் எந்தவிதையப் பெருமை புத்திருந்தைவு என்ன

என்றே, அன்றே என்பன - சழிவிரக்கப்பொருள் விளக்கும். பெத் தும்—உம் - உயர்வுகொடுப்பு. சொன் - பயனில்லாமையுணர்ந்துகொள் இடைச் சொல். உத்தம் - (உடனடியாகவே) உறுபடுத்தவது; அவ்வது, (ஆயினும்) பகுப்பது எனச் காணப்பெயர். சொன் - உயிர்சொன்ன. ஆளுவானான் - உயிர் போல இன்றியமையாதவராகப் பாவிக்கப்பட்டவர். உத்தமம் கண்டு - உம்மை மாறுதல். (௧௦)

௩௪ - ஆம் அதிகாரம்.—பேதைமை.

அகதாவது - யாதொன்றையும் அறியாமையு முழுமூடத்தனம். செ அறிந்த செ அறியாமையாகிய புல்லறிவாண்மைக்குப் பின் யாதும் அறியாமையாகிய பேதைமை வைத்தற்கு இவையுடையதாக வந்திச. இச்சம்பந்தம் தோன்ற, திருக்குறளிலே புல்லறிவாண்மையின் முன் பேதைமை வைக்கப்பட்டவாறும் காண்க. பேதைமை புல்லறிவாண்மை என்ற இரண்டையும் மயக்கத்தின் வகை யென்றார் பரிமேலழகர். பேதைமை - பண்புப்பெயர்.

௩௫ கொலைஞ் சூலியெற்றித் தீமடுப்ப வாகை
நிலையறிவா தநீர் படித்தாடி யற்றே
கொலைவல் பெருங்குற்றம் கோட்பார்ப்ப விண்ணை
வலியகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு.

(இ - ள்.) கொலை வல் - கொன்றுதன்மொழிவிலே வல்ல, பெருங் குற்றம் - பெரிய யமன், கொள் பார்ப்ப - (தம் உயிரைச்) கொண்டுபோகுஞ் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஈண்டை வலியகத்து - இவ்வுலகவாழ்க்கையாகிய வலியினிடத்திலே, செம்மாப்பார் - மிகக் கனித்திருப்பவரது, மாண்பு - தன் மையானது.—கொலைஞன் - கொலைசெய்பவர், உலக எதிரி - உலக சீர்ப்பாத திரத்தை அறிப்பின்மேல் வைத்து, தீ மடுப்ப - கெடுப்பை மூட்டி எரிக்கையில், ஆமை - (அப்பாததிரத்தில் இடப்பட்ட) ஆமை, நிலை அறியாத - (தனக்கு வந் திருக்கிற அபாய) நிலைமையைச் சிறிதும் உணராமல், அ சீர் படித்த ஆடி அந்த - அக்ஷணத்திலே முழுவி நிலையாடுகிறபோதும்; (எ - று.)—மிகக் பேதைமை வென்றபடி.

ஆமைமைச் சமைக்கத் தீமூட்டியவிடத்த அது அறிவில்லாமல் உலையிரில் விசையுருவதுபோல, தம்உயிரைக்கொள்ள யமன் ஐத்தனூறுருக்கையில் மனிதர் கள் உலையாழ்க்கையில் மிழ்வது அறிவில்லாமையே என்பதாம். “வெறியைப்பென் னனத்தே வேளையன் பானி, முறியார் கதற்கண்ணி முன்னர்த்தனக்க, மறிஞன குண்டன் மன்னுமெழிச்சி, அறிவுடையான்கணிக்” என்ற செய்யுளை இங்கு ஒப்பிடுக. மாணத்தையுஞ் சி மறுமைகந்திக்கு உரியமுயற்சியெய்க வென்றவாறு. ‘நாண்டவன்’ என்ற உருவத்தை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த உவமையானி.

ஆடி - ஆடினால் என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. நாண்ட - ஐயீற்றடைக் குத்தகாம். தம்மை கல்வழிச்செல்லவொட்டாது பத்தப்படுத்தவால், சம்சா ரத்தை ‘வன்’ என்றார். செம்மாப்பார்—செம்மா - பருதி; இது - இதுமா, அவமா, சோகா என்பன போல ஒருசொல். பெருமையென்னும் பொருள் தரும் ‘மாண்பு’ என்னுஞ் சொல் - இங்கே எதிர்மறையிலக்கணப்பாய், இழிவான தன் மைக்கு வந்தது. (க).

நா.உ. பெருங்கட லாடிய சென்ற ரொருங்குட

தேனாக பவிந்தபி னுடுது மென்றற்ற

விற்செய் குறைவினை நீக்கி பறவினை

மற்றறிவா மென்றிருப்பார் மாண்பு.

(இ - ன்.) ‘இல் செய் குறைவினை நீக்கி - குடும்பத்துக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்குறைவினெல்லாம் தீர்த்து, மற்ற அறம் வினை அறிவாம் - பின் தருமகாரியஞ்செய்ய ஆலோசிப்போம்,’ என்று இருப்பார் - என்று கருதி வினோ கால்கழிப்பவாறு, மாண்பு - தன்மையானது,—பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார் - பெரிய சமுத்திரத்தின் தீராததற்குப் போனவர், தன ஒருக்கு உன் அவிந்த பின் ஆடுதம் என்று அற்ற - ‘(இக்கடலின்) ஒலி முழுவதும் ஒரு சேர அடம் இனப்பின்பு தீராமெனம்’ என்று காத்திருந்தார்போலும்; (எ - து.)

கடலின் ஒலி ஒலாதவாறுபோல, சமுதிரத்தின் காரியமும் எந்தும் குறை தீர முடியாததால், அந்தப்பின்பு செய்வோமென்பது பேரமைமை பெண்பதாம். “தினாவலித்த தீரட லாகா லுணாப்பார், உணாவலித்தொன்றஞ்சொல் வில்லா- அணாசாய்ச், செய்துமா மென்னினு மாசா துணாவாபாத், செய்தவர்க்கே யாகுத் திரு” என்ற செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. உவமையானி.

ஒருக்கு, உன் - ஒருபொருட்பன்மொழி; இரண்டும், எஞ்சாமைய் பொரு ளுணர்த்தும் இடைச்சொற்கள். என்ற - என்றால் என்னும் எச்சம் திரித்தது. மற்ற - விசையாமல் என்றவாறு. அறிவில்லாதவர்களின் தன்மையை ‘மாண்பு’ என்றது, பிறகுநிபுடையவையால், அவர் கருத்தை எடுத்துக்காட்டிப் பரிணைக்கு செய்தபடியாம். (உ).

நா.உ. குலத்தவன் கல்வி குடிமைமூப் ஸபந்தம்
விலங்காம லெய்திபக் கண்ணு—கலஞ்சாரந்த
மையது தொய்தி குறை மறிபாமை
செய்யினைப் பார்த்தோற்றி னோர்,

(இ - ன்.) குலம் - உயர்கூடிப்பிறப்பும், தனம் - விசைவொழுக்கமும், கல்வி - படிப்பும், குடிமை - (செல்வத்தாலாகும்) குடித்தனவாசனமும், மூப்பு - பிராய முதிர்ச்சியும், ஐத்தம் - (ஆதிப) இவ்வைத்தம், விலக்காமல் - தவறாமல், எப்தி வக்கண்ணும் - (குறுவனுக்கு) கேர்ந்த விடத்தும், (அவன்), கலம் சான்ற - பெருமை மிக்க, மை அது தொல் சீர் - குற்றமில்லாத பழமையான சிறப்பையுடைய, உலகம் - (மறுமையில் அடையத்தக்க சுவர்க்கம்) மோகமும் என்னும்) உலகங்களின் தகுதியை, அறிவாமை - அறிவாதிருப்பது, —செய் இவா பால்சோற்றின் கேர் செய்வில்லாத வெண்ணிறமான சோற்றிற்குச் சமமாய்; (எ - து.)

சோறு சத்தமாய் வெண்ணிறம் கல்லபக்குவம் சாசமுடைமை முதலிய சிறப்புக்களோடு உழயிருந்தாலும் செய்வில்லாவிட்டால் அது “செய்வில்லாவுண்டி பாழ்” என்றபடி இசழப்படுவதுபோல, குலம் முதலியவை குறுவனுக்கு அமைத்திருந்தாலும் மறுமையில் கல்லுலகம் பெறுதற்கு எந்த முயற்சியை அறிவாத பேதைமை இசழப்படுமென்பதாம். உவமைவாணி.

கேர் - உவமைவழி. தவமாவது - மனம் பொறியழிபோகாமல் கித்தந்த பொருட்டி விசைக்களால் உணவு சுருக்குதல் முதலியன. குடிமை - பண்புப் பெயர். முதலடியிற் பெயர்ச்செய்வென், ஐத்த என்னும் தொகை பெற்றது. தொல்சீர் - பண்புத்தொகை; தொன்றுதொட்டு வந்த புது முன்ச. உலகமறிவாமை - உலகத்தோரோடு ஒப்பகுமுகும் ஒழுக்கத்தை உணராமை எனினும் அமைபும்; “உலகத்தோடொட்ட வொழுக்கம் பலகற்றுங், கல்லா ரறிவிலாதார்” என்பது காண்ட. ‘செய்விலா’ என்பது - சோற்றுக்கு அடைமொழி. பால்சோறு - பால்போன்ற சோறு; இவ்வுவமைத்தொகை, வெண்ணிறமுடைய சோறென்ற மாதிரியாய் கின்றது. (க)

கூக்சி. கண்ணனி கல்ல உடையாய மாக்களிற்
சொன்னனி தாமுணரா வாயினு—மின்னினியே
கிற்ற சிருத்தல் கிடத்த விவக்குதலென்
துற்றவர்க்குத் தாமுதவ லான்.

(இ - ன்.) சொல் - (பிறர்சொல்லுஞ்) சொந்தனை, கனி - கங்குல, தாம் உணரா ஆயினும் - தாம் (கேட்டு) அறிந்தசொன்னமட்பாவானுளும், —உத்தவர்க்கு - (தம்மை) அடைத்தவர்க்கு, இன்னினியே - (அவர்கள் தம்மிடம் வந்த) அத்தத்தப்பொழுதிலே, கித்தல் - (மேலே) கித்தலும், இருத்தல் - (மேல்) உட்காருதலும், கிடத்தல் - (மேல்) படுத்தலும், இவக்குதல் - (மேலே) கட்டத்தலும், என்று - என்ற காரியங்க்கு, தாம் உதவலான் - தாம் (இடமாவ) உபயோகப்படுதலாலே, —கல் - கந்தன், கடை ஆவ மாக்களின் - சீழ்ப்பட்ட மனிதர் கணக்காட்டினும், கனி கல்ல - மிகவும் கல்லவை; (எ - து.)

பிறர் சொன்னதைத் தாம் அறிவாத தன்மையில் சூட்டினும் கல்லும் சமமாயினும், உத்தவர்க்கெல்லாம் கித்தலும் உட்காரவும் படுத்தவும் கட்டவுமாய்ப் பணவாது விரும்பியபடியெல்லாம் பயன்படுகிற கல்வினும், பிறர்க்கு எந்த விதத்தினும் உதவாத பேதையார் சீழ்ப்பட்டவர் என்பதாம்.

உபமேயத்தினும் உபமானத்திற்குச் சிறப்பைவிளக்கியதனும், வேற்றுமையுடன் ஒன்றுக்கும் உதவாமையாகிய உபமேயத்தினது குற்றத்தினால் உபமானமாகிய கல்லுக்கு மேன்மையைக் கூறியுள்ளது, அகமலச்சீயணி; இவ்வான் டனிகளும் பாலும் நீரும் கலந்தாற்போல [வேறுபாடுதோன்றாது] கலந்தவற் றது, கலமையணி. பரிசுரக்கவைய தோன்றக் கூறியவாறு.

சனி - மிகுதியுணர்ந்தும் உரிச்சொல்; இது - இரண்டாம் அடியில் முழு வதும் என்ற பொருளில் வந்தது. இன்னினியே - இப்பொழுதே என்றபடி; இனி இனி என்ற இடைச்சொல்லொன்றின் தொகுத்தல்; கீழ் 'பாக்கைநின்பாமை' என்ற அதிகாரத்தினும் "இன்னினியேசெய்க அறவின—இன்னினியே" என வந்தது காண்க. மூன்றாம் அடியில், சித்தம்முதலிய பெயர்ச்சொல்வெண் தொகைபெருது வந்தது. மாக்கினி, ஐந்தாமுருபு - எவ்வப்பொருளது, இப் படி உபமான உபமேயசம்பந்தத்தில் வரும் எவ்வப்பொருளை 'உறழ்பொருவு' என்பர். (ச)

நூலு. பெறுவதொன் றின்றியும் பெற்றானே போலக் கறுவுகொண் டேலாதார் மாட்டுக்—கறுவினாற் கோத்தின்னா கூறி யுரைபாக்கார் பேரதக்கு நாத்தின்னு கல்ல சரித்தது.

(இ - ன்.) பெறுவது ஒன்று இன்றியும் - (தன்னுத்) பெறப்படும் பயன் நிதிதம் இல்லாதிருத்தும், பெற்றானே போல - ஒருபயனைப் பெற்றவன்போ லவே, எலாதார்மாட்டும் - தாதவர்க்கிடத்தினும், கறுவுகொண்டி - கோபம் கொண்டி, கறுவினாள் - சனியாத அக்கோபத்தினால், இன்னா - துன்பத்தருளு சொந்தனை, கோத்த - தொடர்ச்சிப்படுத்தி, கூறி - சொல்லி, உரைபாக்கால் - (அச்சொந்தனின் பொருளை) விளக்குதலுக்கு செய்வாவிட்டால், பேரதக்கு - அறிவில்லாதவனுக்கு, கல்ல சரித்தது - கல்ல தினவானது, கா தின்னும் - காக்கை வகுத்துவது (போலும்), (அ - து.)

ஒருபயனுயில்லாமலே மிக்க வளக்கத்தோடு எப்படிப்பட்டவர்க்குமே பகை மையாராட்டி சித்தனைச்சொந்தனை தாதனமாகக் கற்பித்துச்சொல்லி விவரிக்கா விட்டால், மூடனுக்குத் திருப்தியில்லை பெண்பதாம்.

அறிவில்லாதவர் இயல்பாகப் பிறர்மீது பழிமொழிகளைக் கூறுதற்கு, (தற்குறிப்பேற்றவுருபுகொடாமல்) காதினவுதின்னுதலைக் காரணமாகக் கற்பித் துக்கூறியது, உய்த்துணரோருத்தந்திப்பேற்றவணி.

பெற்றானே—எ தேற்றம். கறுவு - முதனிலைத்தொழிப்பெயர். எலாதார் மாட்டும் - செவ்வம் அதிகாரம் பெருமை முதலியவற்றுல் தம்மினும் மேம்பட் டவரிடத்தும் என்றபடி. உறுதல் உரைத்தல் என்பவற்றை ஒருபொருட் பன் மொழியாகவும் சொன்னாம். பெற்றான்போல - பெறுபவன் போல; தானியு பற்றி எதிர்க்காலம் இறந்தகாலமாக வந்த காலவருவமைதி. 'காத்தின்னும் கல்ல சரித்தது' என்றது- பரிசுரக்கவையை விளக்குவது. இதில், "உண்டத்தூரிய வல்லாப் பொருளை, புண்டனபோலக் கூறுமாபோ" என்ற வறுவறுமநீ ரிஞ்சு தலையும் காண்க. (இ)

௨௩௬. தங்கண் மாரில்லார் பின்சென்று தாமவரை
பெங்களன் வணக்குது மென்பவர்—புன்சென்மை
நற்றனிர்ப் புன்னை மல்குந் கடற்சேர்ப்ப
சற்றின்கிளிக் கையிழந் தற்று.

(இ - ன்.) கல் தனிர் புன்னை - அழகிய தனிர்களையுடைய புன்னைமரங்கள்,
மல்கும் - பூக்கப்பெற்ற, கடல் சேர்ப்ப - கடலின் துறைமுகத்தை யுடைய
(பாண்டிய) ராசனோ!—தங்கள் மாபு இல்லார்பின் - தம்மிடத்த (அடக்கம்
முதலிய) கல்லொழுக்கம் இல்லாதவர்களிடத்திலே, தாம் சென்று—, அவரை
எம்மண் வணக்குதும் - அவர்சேவை எம்மிடம் வணங்கியிருக்கச்செய்வோம், என்ப
வர் - என்று சொல்பவர்களது, புல் சேன்மை - சூழிவான சேர்க்கை, கல் கிள்ளி
கை இழந்து அற்று - கல்லகக்கிள்ளிக் கையைப் போக்கிக் கொண்டதுபோ
லாம்; (அ - து.)

இயல்பிலே நிறிதும் கற்குணகத்தெய்க்கை வில்லாதவரை அடக்கிச் சுவா
தினாஞ்செய்யப் பிரயத்தனப்படுவது, அசாத்தியமும் தீங்குவிளைப்பதுமாய்க் கல்
கைக்கிள்ளத்தொடங்கிக் கைச்சேவைபுண்டாக்கிக்கொள்ளுதலாய் போலுதலால்,
பேதைமை யென்பதாம். “கற்கிள்ளிக் கையுத்தர ரில்” என்றார் பழமொழி
யினும். இனி, ஒருக்கமில்லாத பேதைமையின், அவராலும் தாம் கல்வழிப்படுத்
தப்படாமையோடு, தம்மை கல்வழிப் படுத்த முயல்பவர்க்கு மிக்க துன்பத்தை
யுஞ் செய்வார் என்றும் கருத்துக்கொள்ளலாம். உவமைவாய்.

புன்சென்மை யென்றது, இங்கே ஒருகணிக் கிணைத்தை. மூன்றாம் அடி-
பாண்டியரோடிகுள் செய்தல்விடச் சிறப்புச் உறும். புன்னை - அச்சிலத்திற்கு
வரிய மரம். சேர்ப்பு - செய்தனிலத்த ஊரின் பெயர். (அ)

௨௩௭. ஆகா தெனிது மகத்துமைப் புண்டாகிற்
போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும்—பாதுந்
கொடாஅ ரெனிது முடையாரைப் பற்றி
விடாஅ குலகத் தவர்.

(இ - ன்.) ஆகாது எனினும் - (தமக்கு உண்ணக்கிடத்தல்) இல்லையா
யினும், அசத்து செய் உண்டு ஆகின் - நகுபாத்திரத்தினுள் செய்குருக்கு
மாலும், ஏறும்பு - ஏறும்புகள், போகாது - (அபபாத்திரத்தை விட்டு) நீங்காமல்,
புறம் சுற்றும் - வெளிப்பக்கத்திற் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்; (அது போல),—
யாதும். கொடார் எனினும் - ஒருநிறிதுபொருளையும் கொடாதவர்களானும்,
கொடையாரை - செல்லமுன்னவர்களே, உலகத்தவர் - உலகத்தினுள்ள சனங்கள்,
பற்றி - சேர்க்குது, விடார் - விட்டுநீங்கவேமாட்டார்; (அ - து.)

உப்புருத்து செய்வை உண்ணக்கடாமவிரும்பும் அப்பாத்திரத்தை
ஏறும்புகள் ஆகையினால் விடாமற் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல, தம்மிருப்பத்
தின்படி ஒருபொருளும் பெறக்கடாமவிரும்பும் செல்லமுடையாரைப் பேதை
கள் ஆகையினால் விடாமற் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதாம். எந்ந்
துக்கத்திலேவெல்லாம்.

செவ்வழுவையவை 'உடையார்' என்பதும், செவ்வயில்லாதவை இல்லார்' என்பதும் - வழக்கு; "உடையார்முன் இல்லார்போல" எனத் திருத்தறவினா காவக. அனபெடை யீண்டும், செய்யுளோசைகிறைப்பன. பின்னிரண்டடியில், அனபெடை ஒன்றி வந்தது, அனபு என்னுள் தொடை.

௩௩௩. கல்லவை நாடொறு மெய்தா மறஞ்செய்யா
ரில்லாதார் கிபாதொன்று மீசலா—கொல்லா
மினியார்தோன் சோர ரிசைபட வாழார்
முனியார்கொ ழும்வாழு நான்.

(இ - ன்.) (முடர்கண்),—காந்தொறும் - தினத்தொறும், கல்லவை - நற் குணத்தெய்வகவின, எய்தார் - அடையார்கண்; அறம் செய்பார் - தருமஞ் செய்பமாட்டார்கண்; இல்லாதார்க்கு - எழைக்கரு, யாததன்றும் நகலார் - எதையும் கொடுக்கமாட்டார்கண்; எல்லாம் இனியார் தோன் சோரர் - குணஞ் செய்கனிலெல்லாம் இனியாரான தம்மினையியாத தோன்களைச் சேரமாட்டார்கண்; இசை பட வாழார் - சீர்த்தியுண்டாக வாழமாட்டார்கண்; (இப்படிப்பட்ட வர்), தாம் வாழும்-காண் எல்லாம் முனியார்கொல் - தாங்கள் பிழைத்திருக்கும் காவகவினெல்லாம் வெறுக்கமாட்டார்களா? (எ - து.)

அறம்பொருளினப்பங்களைத் தாம் அடையாமலும், பிறர்க்குத் தானதருமம் கன்செய்த இம்மைக்குப் புசமும் மறுமைக்குப் புண்ணியமும் பெருமலும் வீண் காவகத்திற்கு அறிவில்லாதார்க்குத் தம்வாழ்களையில் வெறுப்பில்லாமலிருப்பது விவக்கத்தக்க தென்பது கருத்து; இதில், அவர்கள் இருத்தலும் இறத்தலும் சம மென்பதும் தொனிக்கும். 'இனியார்தோன் சோரர்' என்றதற்கு - வினையினி னைச் சேர்வர் என்று கருத்துக் கொண்க.

கல்லவை என்றது, கல்வி கேள்வி சீதிகழியின்பொருள்சேர்த்தல் முதலி யவற்றை. கல் அவை எனப் பிரித்து, நெய்த சபையைச் சோமாட்டார்கண் எனினும் அமையும். எய்தார் என்ற எதிர்ப்பைமுற்றில், எய்து - பகுதி; (அம் பெரித்தாரொன்ற பொருளில், எய் என்னும் பகுதியின்மேற்பிறந்த உடன்பாட்டி முற்றும்.) சீர்த்தி, இவ்வறத்திவையுணாதார்க்கு இம்மைப்பயனுய் இவ்வுலகில் கிழைத்த வினபெறுவ தாதலால், இசைபடவாழ்தல் இறுதியிற் உறப்பட்டது; திருக்குறளில் 'புழை' என்னும் அதிகாரம் இவ்வறவியலின் இறுதியில் வைக் கப்பட்ட வாதம் காவக. கொல் - வினையுணையால், இறுதியின்க்கும்.

இல்லாதார்க் கிபாதொன்றும் - இங்கே குற்றியலிசைம் அலகுபெறவில்லை; 'சேரும் தனையும் நெறவின் குற்றியலிசை உகாங்கலும் அனபெடையும் மெய் பெழுத்தும் அலகுபெருது கிற்கும்.' இல்லாதார்க் என்ற தோகாணப்பீரின் முன் பா என கேள்வருதல் பொருத்துமே யன்றி, கிபா என கினை வருதல் வெண்டினர்க்கு ஒவ்வாமையை அலகிட்டுக் காவக. (அ)

௩௩௪. விழைந்தொருவர் தம்மை விடப்ப பொருவர்
விழைந்திலே மென்றிருக்கும் செண்கை—தழைந்தார்
பாப்பினாரும் வைபம் பயப்பினு மின்னாநே
பாய்ல மில்லாதார் மாட்டு.

(இ - ன்.) ஆய் கலம் இல்லாதார்மாட்டி - ஆராய்ந்தருடைய எல்லையு இல் லாத மூடர்களிடத்தில், ஒருவர் விழைந்த தம்மை விவரப் - (பாசாரினும்) ஒருவர் (அந்த) விரும்பித் தம்மைக் கொண்டாட, ஒருவர் விழைந்திருவம் ஈன்று இருக்கும் - (அக்கனம் கொண்டாடப்பட்ட) மந்தருருவர் (காம்) விரும்பமாட் டோமென்று ஏதற்கொன்றாதிருக்கிற, கேண்மை - நெனசமானது, - தழங்கு ரூல் - முழங்குகின்ற ஒலியையுடைய, பாய் திரை - பாய்ந்துவருகிற அகலையு டைய கடல், குழ் - குழித்த, வையம் - பூமிமுழுவதையும், பயப்பினும் - தரு வதாரிவந்தாலும், இன்னது - (சான்றோர்க்கு) இனிமையாயிராது; (எ - று.) - எ - தேற்றம்.

தம்மைவிரும்பி வலியவந்து நெனத்தவரைத் தாம்நெனையாத மூடர் களின் சேர்க்கை, எவ்வளவு பயன் தருவ தானாலும், திருப்திசாமானதன்று என்பதாம். தம்மை ஒருவர்விரும்பாவினும், தாமாத வலியப்போய்ச் நென தெத்தல் பெரியோரிடத்தாயின் பின்பு இனிமைதருவதாம் என்பது தோன்ற, 'இன்னுதே ஆய்கலமில்லாதார்மாட்டி' என்றார்.

பாய்திரை - அன்மொழித்தொகை பென்றவது, அகட்பயித்த நினைவாகு பெயரொன்றவது கொள்ளத்தக்கது. பயப்பினும், உம் - உயர்வுகிறப்பு; இது - ஒருபயினைபுத் தாமாமதோன்ற நின்றது. ஆய் கலம் - நெய்த எற்குணமுமாம். கேண்மை - இங்கு, ஒருதலைச்செய்கை; எதிர்மறையில்க்கணையால், போலிச் செகை மென்றவாதமாம். தழங்குரூல் என்பது - தழங்குரூல் என்று வினாப் பட்டது; "தழங்குரூல் முரகிற் சாறறி" என்றார் சீவகசிந்தாமனியாரும். (க)

௩௪௦. கற்றனவும் கண்ணகன்ற சாபனு மிற்பிறப்பும்
பக்கத்தார் பாசாட்டப் பாடெய்துந் தானுரைப்பின்
மைத்துனர் பங்கி மருந்திற் தணிவாத
பித்தனென் றென்னப் படும்.

(இ - ன்.) கற்றனவும் - (ஒருவன்) கற்ற கல்விசெலும், கண் அகன்ற சாப னும் - (அவனிடத்த) மிகுதியாகவுள்ள மென்மைக்குணமும், இங் பிறப்பும் - (அவனது) உயர்குழப்பிறப்பும், (என்னும் இவைபெயல்வாம்), பக்கத்தார் பா சாட்ட - அபலர் கொண்டாட, பாடு எய்தும் - பெருமைபெறும்; (அக்கனம் இல்லாமல்), தான் உரைப்பின் - (தன்செயி முதலிய தெர்ப்புக்கினை ஒருவன்) தானு எடுத்துச்சொன்னால், மைத்துனர் பங்கி - (அவனுக்குப்) பலமைத்துனர் ஏற்பட்டி, (அவர்களால்), மருந்தின் தணிவாத பித்தன் என்று என்னப்படும் - மருந்தினுத் பரிசுரிச்செய்யாத அபத்தியமுடையவ னென்று (அவன்) இவழப் படுவான்; (எ - று.)

தன்நெய்ப்புக்கினைப் பிறர்குறிஞத் பெருமையுண்டு; அக்கனையின்றி அறி வில்லாமையால் தற்புகழ்ச்சிசெய்பவன் பரிசுசத்தத்தே பாத்நிசமாவன் என் பதாம்; "தன்னை விவப்பிப்பான் தற்புகழ்தல் நிச்சுடர், என்னிற் சொரித்த னார்த்தற்குல்" என்றார் பிறரும்.

இங்கே 'ஹத்தான்' என்றது, பரிசாசுருசெய்பவர்களை; அவர்களே பரிசுரித்தற்கு உரியவராதலால். ஹத்தான் - மனைவியின் உடன்பிறந்தவனும் அத்தைமகனுமாம். பாராட்டல் - பார் ஆட்டல் எனப் பிரித்து, பூமியில்வழங்கச் செய்தலெனக் காரணப்பொருளுரைப்பர். தனியாத என்பது - பித்தற்கு அடைமொழி. "சாயல் மென்மை" என்னும் நோல்காப்பியச் சூத்திரத்தால், சாயல் என்பது - ஐம்பொறிகளாலும் தகரப்படும் பலவகை மென்மைகளையும் உணர்த்துவதெனச் ஊர்ச்சொல்லாத ஐணர்சு. (80)

கூடு - ஆம் அதிகாரம்.—கீழ்மை.

அகிலாவது - கீழ்மக்களது தன்மை. இது - புல்லறிவாண்மை பேசுதலும்களின் காரிய மாதலால், காரணகாரியமுறைமைப்பற்றி, அவற்றின்பின்மைக்கப்பட்டது.

கூசக. கப்பி கடவதாச் காலத்தன் வரப்பெயினும்
குப்பை கிளைப்போவாக் கோழிபோன்—மிக்க
கனம்பொதித்த தூவிலிரித்துக் காட்டினும் கீழ்தன்
மனம்புரிந்த வாதே மிதும்.

(இ-ள்.) கால - (உணவுவேண்டிய) காலத்திலே, கப்பி - தானியத்தைக் கடவது ஆ - போதுமான அளவினதாக, தன் வாய் பெயினும் - தனது வாயிற் (பிறர் கொண்டு வந்து) போகட்டாலும், குப்பை கிளைப்பு ஓவா - (தன் இயல்பான) குப்பைகெதல்தொழிலு லீங்காத, கோழி போல்—, மிக்க கனம் பொதித்த - மிக்க மனமை பொருத்தின, தூவ் - சாத்திரங்களின் பொருளை, விரித்து காட்டினும் - (அறிவுடைபார் வந்து) விவரமாகத் தெரிவித்தாலும், கீழ் - கீழ்மகன், (தன் தாக்குணத்தை விடாமல்), தன் மனம் புரிந்த ஆதே மிதும் - தன் மனம் விரும்பினபடியே மிக்ஞ்செல்வான் [வரம்புகடத்து கடப்பான்]; (எ - து.)

தன்முயற்சியில்லாமல் எல்லபொருள் கெடத்தானும் சீயதை விடாமையு, கோழிக்குப்போலக் கீழோர்க்கு இயல்பு என்பதாம். உவமையுணர்.

கப்பி - கொய். கால - உதயகாலமுமாம். கிளைப்பு - தொழிற்பெயர். ஓவா - ஈதுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்; ஓவு - பகுதி; இது ஒருவு என்பதன் மருஉ எனப்படும். தூவற்கு மிக்க கனம் - நெகிழ் உறதிப்பொருள்களைக் கூறதல். இழிவுதோன்ற, 'கீழ்' என அகிலிணையாத் கூறினார்; இது - கீழ்மகனுக்குப் பண்பாகுபெயர். (81)

கூசக. காலாய கொண்டு கசடற்றார் தஞ்சாரத்
குழாது போவா மெனவுரைப்பிற்—கீழ்தா
துறக்குவா மென்றெழுந்து போமாமகி தன்றி
மறக்குமா மற்றொன் துரைத்து.

(இ - ன்.) 'சாழ் ஆய சொண்டு சசு அந்ருத்தம் சால் - உறுதியான துத் பொருத்தான அறித்த குற்றம் நீக்கினவர்களான பெரியோர்கள் பக்கலில்' தாழாது போவான் - தாமதமில்லாமல் சென்று சேர்வோம்', என உரைப்பின் - என்றசொல்லி (த் தெரிந்தவனெனவுண் கூட) அழைத்தால், - சீழ் - சீழ்மகன், - உறக்குவான் என்று - 'தாக்குவோம்' என்றசொல்லி, எழுத்து போம் - (அங் விடம்விட்டி) எழுத்திருத்த போய்விடுவான்; அகித அன்றி - அதுவும்வாயிட் டால், மற்ற ஒன்று உரைத்து - வேறுபாடாயினும் ஒருகாரணத்தைத் தற்பித் துக்கறி, மறக்கும் - மறத்துச்செல்வான்; (எ - து.) - 'ஆம்' இரண்டும், 'தான்' என்பதும் - அகசகன்.

தெரிந்தவிடத்தில் எல்லவையுள்ளதே தேட்பதற்குப் போவோமென்று ஒரு வன் வலியவந்து உட்பிட்டானும், சீழ்மகன் பாடாயினும் தடைசொல்லி மறத் துப்போவான் என்பதாம். தக்கவரறிந்தியணி எல்லவானது தன்மை மற்ற விரையும் எல்லவனுக்குத்தப்போல, செட்டவனது தன்மை மற்றவிரையும் செட் டவனுக்குதல் என இதில் விளங்கும்.

ஆய - இதத்தாலப் பலவின்பால் வினாவாலுண்புபெயர். சொண்டு அந்ரு சொ இவையும. போவாம், உறக்குவாம் - முன்னரிவைய உட்படுத் திய தன்மைப்பன்மைகள்; சீழும் சாணும் என்க; "ஆம் ஆம் என்பன முன்னரிவ யாலாயும், ...தன்னெடு படுக்குத் தன்மைப் பன்மை" என்பது காண்க. உறக்கு வாம் என்பதைத் தனித்தன்மையாலுண் சொன்னவாம். அகித என்பதன் ஆய் தம், இங்கே மெய்ப்போல ஒலித்தது; உயிர்போல ஒலியாமைய அளவிட்டுக் காண்க. ஒன்று - ஒருகாரணத்துக்கு எண்ணவனவாகுபெயர். உறக்குதல் தாமச குணத்தின் காரிய மாநலல், அதுவே இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. (உ.)

உருபு பெருகடை தாம்பெறினும் பெற்றி பிழையா
தொருகடைய சாகுவர் சான்றோர்—பெருகடை
பெற்றத் கடைத்தும் பிறங்கருவி நன்குட
அந்ரு மொருகடை சீழ்.

(இ - ன்.) பிறங்கு - விளக்குகிற, அருவி - மலையருவிசெய்யுடைய, எல் - சிறத்த, கடை - (பாண்டிய) கட்டிடையுடைய அரசனே!—சான்றோர்—பெரியோர், பெரு கடை தாம்பெறினும் - மிக்க செல்வத்தைத் தாம் பெற்றதும், பெற்றி பிழையாது - தம்நிலப்பாவிப பெருமைக்குணம் மாறாமல், ஒருகடையப் ஆருவர் - (எப் பொழுதும்) ஒருகடைசெய்யப்பட்ட கடத்தையுடையவரான்; சீழ் - சீழ்மகன், —பெரு கடை பெற்றத்தகடைத்தும் - மிக்க செல்வத்தை அடைந்தவிடத்த, ஒரு கடை அந்ரு ஆம்—(முத் திபகடைக்கு வேறுபட்ட) ஒருகடையை வல்லவனென; (எ - து.)

எண்ணவு செல்வம் வந்தானும் மேலொது குணம் மாருது; சீழோர் செல் வம் வந்தமாத்திரத்தே குணம் மாறிவிடுவர் என்பதாம்.

கடை - செல்வமாகுதலை "கடை வழி பொழுக்கம் செல்வம்" என்ற நிகண் டுணதும் அறிச. பலவிடக்களினும் உட்ப்பதபற்றி, கடை பென்பது - செல்வத் திற்குக் காணப்பெயர்போதும்; இனி, பெருகடை என்பதற்கு - பெரிய சிறப்பு

என்ற உணர்ப்பாகு முன். பெற்றதடைத்து - எதிர்காலவினைபெச்சம். உம் இசைநிறை. வந்த - வல் என்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புமுற்று. ஆம் அகச. கீழ்மனைது இழிவு தோன்ற, 'கீழ் வந்து' என அகிறிணையாத் கூறினார்.

கூசு. திரிபாயினைத் தோ பாயினுஞ் செய்தான் துண்டீற்
பரிபாயித்தா வுள்ளுவர் சான்றோர்—பரிபாயித்
தென்றுஞ் செயினு மிலங்கருவி நன்னாட
நன்றில் நன்றறிபார் மாட்டு.

(இ - ள்.) இலங்கு - விளங்குகிற, அருவி - மலையருவிசரிபுடைய, கல் - நெத்த, காட - (பாண்டிய) காட்டையுடைய அரசனோ—திரிபை அனைத்து ஏ ஆயினும் - திரிபென்னும் நெய்தலானியத்தின் அளவையானும், செய்த என்று - (குருவன்) செய்த உபகாசத்தை, உண்டால் - (தாம்) அனுபவித்தால், (அதனை), சான்றோர் - பெரியோர், பரிபை அனைத்து ஆ - பரிமாத்தல்வனவு பெரிதாக, உள்ளுவர் - திரிப்பார்க்கு; என்றும் - எப்பொழுதும், பரிபை அனைத்து - பரிமாத்தல்வனவு பெரிதாக உபகாசத்தை, செயினும் - செய்தானும், என்று அறிபார் மாட்டு - செய்கின்றியறிபாதவர்க்கிடத்தில், என்று இல - (அவ்வுபகாசங்கள்) நெப்பில்லாதவராம்; (அ - து.)

தமக்குப் பிறர்செய்த நெய்தலுபகாசத்தையும் பெரியதாக நினைப்பது, சான்றோரியல்பு பெரிய உபகாசத்தையும் ஒருபொருளாக நினைபாமலிருப்பது, கீழ்மக்கள் தன்னும் என்பதாம். “திரிபைத்தனை நன்றி செயினும் பரிபைத்தனைபாக், கொள்வர் பான்நெயிவார்” என்ற திருக்குறளையும், அதன் உரையில் பரிமேலழகர் ‘திரிபை பரிபை என்பன - நெய்மை பெருமைக்கும் காட்டுவன சில அளவை’ என்று கூறியதையும் அறிக. பரிபைப்பது - மரப்பெயராய்ப் பெருமை குறிக்கும். (சு)

கூசு. பொற்கலத் தூட்டிப் புறத்தரினு நாய்பிற
செச்சிற் கிமைபாது பார்த்திருக்கு—மச்சிர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொணினுங்கீழ் செய்யுள்
கருமங்கள் வேறு படும்.

(இ - ள்.) பொன் கலத்து - பொன்னுத்தெய்து பார்த்தித்தில் (வைத்துக் கொண்டு), ஊட்டி - (எல்லாநகரை) உள்பித்தது. புறத்தரினும் - (குருவன்) பாதுகாத்துவந்தானும், நாய்—, பிறர் செச்சிற் - அயலார் (உள்ளேநிற்கி) எச்சிற்செத்தற்கு, இமைபாது - கண்ணொட்டாமல், பார்த்திருக்கும் - (கிடைத்தெழுமயத்தை) எதிர்பார்த்திருக்கும்; அச்சி - அத்தன்மைபாக,—பெருமை உடைத்து ஆ கொணினும் - நெய்புள்ளவனாக (ப் பிறர் தன்மைநித்த) எத்தற்கொண்டானும், கீழ் செய்யும் கருமங்கள் - கீழ்மக்கள் செய்யும் காரியங்கள், வேறுபடும் - (பெருமைக்கு) வேறுபட்டவனாக இருக்கும்; (அ - து.)

கல்லுணவுகளைக் கொடுத்த மேன்மைப்படுத்தினதும் இழிவான உணவை எதிர்பார்த்திருப்பது நாய்க்கு இயல்பாற்போல, பெருமைகொடுத்துக் கொள்

வித்தாலும் இழிவான காரியங்களைச் செய்வது, கீழ்மக்களிடம் என்பதாம். இப்பாட்டை இவ்வகிசாரத்தின் முதற்பாட்டோடு ஒப்பிடுக. இப்பாட்டில், 'சீ' என்பது - உவமைபுருபு; இவ்வவமைபுருபு வந்துவிட்டதனால், இது எடுத்துக்காட்டுமையையளிப்பவரது உவமையையேயாகும்.

கீழ்மக்களது இழிவு தோன்ற, 'உடைத்து' என அகற்றினாயாற் கூறினார். உம்மைகள் - உயர்வுபெற்று. ஊட்டி—உன் என்பதன் பிறவினையான ஊட்டு - பகுதி; உண்மையும் பகுதி முதல் கீண்டு, 'டு' என்னும் விருதி உடையது. புறம் தரின், புறத்தா - பகுதி; இது ஒருசொல். (உடைத்துபோக) எஞ்சியது, எச்சில்.

கூசக. சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோ
செக்காதுஞ் சொல்லார் மிகுதிச்சொ—லெக்காது
முத்திரிமேற் காணி மிகுவுதேற் கீழ்தன்னை
யிந்திராளு வெண்ணி விடும்.

(இ - ஂ.) சக்கரம் செல்வம் - பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆளுவதாயிப் பெருஞ்சிறப்பை, பெறினும் - (தாம்) பெற்றாலும், விழுமியோர் - மேலோர், உகாலும் - எப்பொழுதும், மிகுதி சொல் - வாய்ப்புடைய வார்த்தையை, சொல்லார் - சொல்லமாட்டார்கள்; அகாலும் - எப்பொழுதாயினும், முத்திரிமேல் காணி மிகுவுத என - முத்திரியென்னுஞ் சிறிய அளவின்மேல் காணியென்னுஞ் சிறிய அளவு செல்வம் மிகுவுதானால், கீழ் - கீழ்மக்கள், தன்னை—, இத்திரன் ஆ எண்ணிவிடும் - தேவெத்திரனாக விளங்குவிடுவான்; (எ - து.)

மேலோர் பெருஞ்செல்வம் வந்தாலும் வாய்ப்புடைய நடவாள்; கீழோர் சிறிதுபொருள் மிகப்பெற்றாலும் தம்மை மிகச் சிறந்தவராக மதித்துப்பெருமை பாராட்டுவர் என்பதாம்.

மேலோரினும் கீழோர்க்கு உன்னை வேறுபாட்டைக் கூறிய இதில், உபமான உபமையத்தன்மையும் தோன்றுவதால், இச்செய்துன் வேற்றுமையையாயும்; (சிறுபான்மை பரந்ததத்தையும் [பரந்ததம் - சொல்லவேண்டிய விஷயம்] உபமானமாகக் கூறுதலும் உண்டு;) இவ்வாறே மேல்வருத்தும் இவ்வாறே சொன்-

சக்கரம் - மண்டலம்; இங்கே, பூமண்டலத்துக்குச் சொன்னப்பட்டது; இனி, ஆங்குச்சக்கரத்தை உலகமுழுவதும் செறுத்தும் சக்கரத்தித்தன்மை என உரைப்பினும் அமையும். சக்கரன் செல்வம் எனப் பிரித்து - இத்திரனது செல்வமென்றும், சக்கரபுதரணியான திருமாவனது செல்வ மென்றும் பொருள் சொன்னுதலும் ஒன்று.

உம்மைகள் மூன்றனும், முத்திரை - உயர்வு பெற்று; பித்திரை - இழிவு பெற்று; இடையினுள்ளது - முற்றுப்பொருளது. முத்திரியென்பது - மிகச் சிறிய அளவைக்கும், காணியென்பது - அளவின் மிகை ஓர் சித்திரனையும் காட்டப்பட்டன. காணி - அறுபத்தாறாய்க்கில் ஒன்று. முத்திரி - அதுவாய்க்கில் ஒன்று. 'காணியேல் முத்திரி மிகுவுதேல்' எனச் சொன்னவாற்றிப் பொருள் சொன்னினும் அமையும். சக்கரம், இத்திரன் - வடசெருகன். (க)

௩௪௭. மைதீர் பசம்பொன்மேன் மாண்ட மணியழுத்திச்
செய்த தெனினுஞ் செருப்புத்தன் காந்தோபா
மெய்திய செல்வத்த ராயினும் கீழ்க்கிரைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

(இ - ன்.) மைதீர் - குற்றமற்ற, பசம் பொன் மேல் - பசுபிறமான நெத்த
பொன்னின்மேல், மாண்ட மணி அழுத்தி - மாட்சிமைப்பட்ட இரத்தினங்
களைப் பதித்து, செய்தது எனினும் - செய்யப்பட்டதாயினும், செருப்பு—, தன்
காத்கே ஆம் - ஒருவனது காலிற் கொள்ளுதற்கே உரியதாம்; (அதுபோல)—
எய்திய செல்வத்தன் ஸ்திரீயும். பொருத்திய செல்வமுடையவர்க ளானாலும்,
கீழ்க்கிரை - கீழ்மக்கிரை, செய் தொழிலால் - (அவர்கள்) செய்யும் இழிதொழில்க
ளால், காணப் படும் - (இவர்கள் கீழ்மக்களென்று அறியக்கூடும்; (எ - து.)

மாசற்ற பசம்பொன்மேல் விளைபுர்த்த இரத்தின மிகைத்த செருப்பே
யானாலும் காலிற் கொள்ளுதற்கே யாவதுபோல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவு செல்
வம் பெற்றாலும் கீழ்ப்படியில் வைக்கத்தக்கவரோயன்றி மேற்படியில் வைக்கத்
தக்கவரல்லர் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டவேண்டியன.

எய்திய செல்வத்தர் - செல்வமெய்தியவர் என விருதியிளித்துக் கூட்டினும்
அமையும். காண என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, படும் என்ற
வினைமுற்றோடு முடித்து, காணுதல் படு மென்க. இனி, காணப்படும் என்பதை
ஒருசொல்வாகக்கொண்டு, தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப்பொருள்பட்டி ஐம்பால்
முவிடத்துக்கும் பொதுவான தென்பாரு முளர். காந்தோ, ஏ - பிரிவினையோடு,
இழிவுசிறப்பு. (எ)

௩௪௮. கடுக்கெனச் சொல்வற்றாங் கண்ணோட்ட மின்று
மிடுக்கென் பிரர்மாட் வெக்கு—மிடுத்தெத்து
வேக முடைத்தாம் விறன்மலை நன்னாட
வேருமா மென்னுமான் கீழ்.

(இ - ன்.) விறல் - பெருமையுள்ள, மலை - மலைகளையுடைய, கல் கடை -
நெத்த (பாண்டிய) காட்டையுடைய அரசனோ!—கீழ் - கீழ்மகனது தன்மை,
கடுக்கென சொல் வற்ற ஆம் - கடுமையாகப் பேசுவல்லதாம்; கண்ணோட்டம்
இன்று ஆம் - தாஷினிய மில்லாததாம்; பிரர்மாட்டு இடுக்கென் உவக்கும் - அப
வாரிடத்து உண்டான துன்பத்திக்கு மகிழும்; அடுத்த அடுத்த வேகம் உடை
த்து ஆம் - அடிக்கடி கோபாவேசமுள்ளதாம்; ஏனும் ஆம் - (கண்டவிடத்தும்)
செல்வதாம்; என்னும் ஆம் - (பிரகாரத்) தாஷிக்குமாம்; (எ - து.)—இப்பாட்
டில் உள்ள 'ஆம்' என்னுஞ் சொற்கள் ஐத்தம் - அசை.

கடுமையாகப் பேசுவதும், வாரிடத்தும் தாஷினியம் பாசனமையும்,
பிறர்க்கு வேரோடு துன்பத்துக்குச் சந்தோஷிப்பதும், 'காணாவின்றி மேன்
மேற்போபமுடையதானும், பயனில்லாமற் பலவிடத்தும் திரிதனும், பிரகாரத்
தாஷிப்பதும் கீழ்மக்களியல்பு என்பதாம். தன்மைநினைவியன.

செய்தென - செய்வைக்குறிப்பிடைச்சொல். சொல்என்பதை - முதலிலுந் தொழித்பெயரென்றவது, சொல்ல என்பதன் தொகுத்தென்றவது செய்து- 'சென்றோட்டமாவது - தன்றோடு பவின்றனைச் சண்டால் அவர் உறியன மறுக்கமாட்டானை; இஃது - அவர்மேற் சென்சென்றவழி கிழ்வதானின், அப் பெயர்த்தாவிற்று' என்பது, திருக்குறள் பரிமேலழகருரை. தொல்லைப்பெய வுரையில் கச்சினார்க்கினியர் 'இடுக்கண் என்பது - மலர்ந்தோர்க்கமின்றி மை யந்தோர்க்கம்பட வரும் இரக்கம்' என்றதனான், இடுக்கண் என்பது - இடுக்குகண் என்பதன் விசேஷமாய், கண்இடுக்குதற்குக் காரணமான துன்பத்திற்குக் காரணப் பெயராக மென அறிக. அடுத்த அடுத்த—அடுத்த - பண்ணப்பொருளது. மனைக்கு விறல் - மழைபெய்யாமல் வறத்தாலத்தினும் தன்னைச்சேர்த்த உயிர் கட்கு சீர்வளத்தைக் கொடுக்கும் கொடையும், அளவுசெய்யப்படாத பலவகைப் பொருளையுடையதாதலும், கால்வகையான்களுள் ஒன்றாக இயல்பில் அமைதலும் முதலியன. ஏழமாம் என்றமாம் - பிறரிடம் வலிபச்சென்று அவரை யிழ்வா னெனினுமாம். என்றமாம் ஏழமாம் என மாற்றிக்கட்டி, (எவரிடத்தும் நில்லா மல்) இகழ்த்தசெல்வான் என்று உரைப்பாரா முனர். (அ)

ஈசக. பழைய ரிவரென்று பண்ணுப்பின் னிற்பி
துழையினிய ராகுவர் சான்றோர்—விழையாதே
கண்ணுயிர்த்து செய்தற் கண்கடற் தண்ணீர்ப்ப
வெண்ணுவர் சீழா யவர்.

(இ - க்.) கன் உயிர்த்தும் - தேனை வெளிவிடுகின்ற, செய்தல் - செய்தற் பூச்சியையுடைய, கண்கடல் தன் சேர்ப்ப - ஒலிக்கின்ற கடலினது குளிர்த்த துறைமுக்கத்தையுடைய (பாண்டிய) ராசனோ—பின் தித்பின் - (ஒருவர் தம்) பின்னே வந்துகின்றால்,—சான்றோர் - மேலோர்,—இவர் பல் கான் பழையர் என்று - இவர்கள் பலகான் பழையன சொற் கருதி, உழை - அவர்களிடத்தில், இனியர் ஒருவர் - இனிமையான விருப்ப முடையவராவர்; சீழ் ஆயவர் - சீழ் மக்களோ, விழையாதே - (அப்படி தம்பின்வந்து கின்றவர்களை) விரும்பாமலே, என்னவர் - அவமதிப்பர்; (எ - த.)

ஒருவன் தம்பிடம் வந்தவரையும் மேலோர் பழையரினேதொகக் கொள்வர்; சீழோர் அங்ஙனது சொன்னார் என்பதாம். பழையர் இவர் என்று பல் கான் பின் தித்பின் - இவர் கமக்குப் பலகாராகப் பழக்கமுடையவரென்று எண்ணிப் பின்சென்று கின்றால் என்றும் உரைக்கலாம்.

பழையர் - பழமைபெண்ணும் பண்பினையுடைய பிறத்த பலப்பாற்பெயர்; பண்புப்பெயர் ஈதுபோய் இடைஅகரம் ஐயாயிற்று. செய்தல் - சேர்ப்புக்கு அடைமொழி. (க)

ஈடு. சொப்புற் கொடுத்தும் குறைத்தென்னும் தீற்றினும்
கவையம்பூண் கண்ண தெருவண்ட—கவையுட
னெய்திப் செல்வத்த ராயினும் சீழ்க்கைச்
செய்தொழிலாற் கணைப் படும்.

(இ - ன்.) ஐய - அரண்மனை! கேள் - கேட்பாய்: என்றும் - எண்ணினும், கொய் புல் குறைத்து கொடுத்த - அறுக்கத்தக்க புல்லை அறுத்து (த் தின்ன)க் கொடுத்த, தீற்றினும் - (சமுவுதல் முதலியவற்றால்) சுத்தப்பண்ணினாலும், நெருண்டை - நெய் எடுத்துக், வையம் பூன் கல்லா - தேரைப் பூண்டு இழுக்க மாட்டாவாம்; (அதபோல), எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்க்கை செய் தொழிலால் காணப்படும்—; (எ - து.)

இப்பாட்டின் பின் இரண்டடி - இவ்வதிகாரத்தின் எழும்பாட்டிலும் வந்தனவது; வெவ்வேறு ஆகிரியர்க்கும் இவ்வாறு நெயர்வாய்மை பொருளோடு சொல்லும் ஒற்றுமைப்படுவது இயல்பு; இதனை, சமஸ்கிருதத்தில் வேறு வேறு புலவரால் பாடப்பட்ட வெவ்வேறுபாடுகளிலும், மணிமேகலையிலும் வெவிடத்துக் காணலாம். இவ்வாறு, பழமொழியாக வழங்குவது சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன வென்றாலும், சமஸ்கிருதத்திலுள்ள பூர்த்திசெய்யப்பட்டன வென்றாலும் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

எவ்வளவு மேன்மைப்படுத்தினாலும் நெருந்துகள் தேரையிழுக்கமாட்டாவை போல, கீழ்க்காலும் தக்க காரியங்கட்கு உதவார் என்பதாம். எடுத்துக் காட்டுவனமையணி.

கொய் புல் - விளைத்தொகை; பக்குவமான புல் என்றவாறு. தீற்றுதல் - சுத்தப்படுத்தல்; இனி, தீற்றினும் என்பதற்கு - தின்பித்தாலும் என்றும் பொருள்சொன்னாலும்; பிறவினையில், உன் என்னும்பகுதி 'டு' என்னும் விருதி பெற்று முதல்நிலை ஊட்டு என வந்தால்போல, தின் என்னும் பகுதி 'று' என்னும் விருதிபெற்று, முதல்நிலை தீற்று என வந்த மெய்க்; "தீற்றுதோராய் கட்டால் கல்ல முயல்" எனப் பழமொழியிலும் காணலாம். வையம் - தேராதனை "வையம் பற்றிய மக்கைய கொண்ணினர்" எனக் கம்பகாமராமணத்திலும் காண்க. குண்டைபென்பது - பால்பண அகிரினைப் பெயராதலால், பூன்சல்லா என்னும் எதிர்ப்பாலைப் பணவீன்பால் முந்தைக் கொண்டது. வையம் - பெரும்பண்டியுமாகும். (அ)

உக - ஆம் அதிகாரம்.—கயமை.

அகிலவது - மேல் இயல்புக்கு வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் உறப்பட்டுள்ள சற்குணங்கள் யாவும் யிலாய முடிகின்ற தன்மை; கயமை - மூடத்தன்மை. கீழ்க்கையென்னும் முன்னாய அதிகாரத்தின் கீழேயுள்ள தன்மை முத்தம் உறப்படாமையால், அந்நினைவு கயமை யென்று வேறு பெயரிட்டு அங் அதிகாரத்தைச் சாச வைத்தார்.

உக. ஆர்த்த கிறிஸ்து காண்டிசாய ராபினும்
காத்தொம்பித் தம்மை படக்குப—மூத்தொறுவ
தீத்தொழிலை கன்றித் திரிதன் நெருவைபோற்
பொத்தொர் புல்லறிவி னார்.

(தி - ன்.) ஆர்த்த அறிவினர் - (கல்விசெய்தவர்களுக்கும்) கிறித்தவ அறிவை யுடையவர், — துண்டு இனியர் ஆயினும் - வயதிற் சிறியவராயிருந்தாலும், காத்த லும்பி - (மது ஐம்பொறிசொல்லும் தீய புலன்களின்வழியே செல்லவொட்டாத) தடுத்தப் பாதுகாத்த, தம்மை —, அடக்குப - அடக்கிப்பொழுதச் செய்வர்; புல் அறிவினர் - அந்நமசிப அறிவையுடையவர், — மூத்தொறும் - வயது முதிருந் தொறும், நீ தொழிலே கன்றி - தீயசெயல்களிலேயே உழன்ற வருத்தி, திரித்த - (ஒருபயனுமின்றித்) திரித்த, எருவை போல் - கொறுக்கையைப் போல, போத்த அருள் - உந்துவையாயிருப்பது நீக்கமாட்டார்; (எ-து.)

அறிவுள்ளவர், வயதிற்சிறியவரானும் [இளமைமுதற்கொண்டே] இத்திரியக் கட்டு வசப்பட்டுத் தீயகாரியங்களைச் செய்யாமல் செய்தற்கு உரிய கல்ல காரியங் களையே செய்த அடக்கமுடையவராயிருப்பார்; அறிவில்லாதவரோ, அப்படியுந் தித் தமது ஆயுள்முழுவதும் தீத்தொழில்களையேயெய்து வின்கால்களழிப்பர் என்பது கருத்தது. கொறுக்கை எவ்வளவுகாலஞ்சென்றாலும் மேல்தோற்றத்தில் தடித்திருந்தும் உந்துகைநீக்காதவாறுபோல, அறிவில்லாதவரும் எவ்வளவுவயது சென்றாலும் மேல்தோற்றத்தில் தடித்த உருவத்தினாலாய் கல்லோரைப்போலத் தோன்றினும் உண்டே குற்றமுடையவராயிருக்கும் தன்மை நீக்கா கொள்க. அங் வாய் இருப்பது தருதியன்ற என்பதாம். உலகையென. இனி, எருவை என் பதற்கு - கழுசென்று பொருள்கொண்டு, அறிவில்லாதவர் கழுசென்னும் பறவை போலக் குற்றம் நீக்கா கொள்ளும் உணர்ச்சியை: கழுசு குருகுவதுமுடைய பற வைவென்பது பிரதிபலிப்பு.

தம்மைக் காத்த ஓம்புதல் - மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாமல் கல்லதற்கையே செய்து தம்மை காத்ததுக்கு ஆளக்காமல் பாதுகாத்துக்கொள் ளுதல். போத்த - பொத்த என்பது எதுகைகோக்கி கீட்டல் விவரம் பெற் றது; பொத்த - குற்றம். இனி, 'துணியென்று பொருள்படும் பொத்த என்னும் மொழி வலித்தலும் கீட்டலும் பெற்றுப் போத்த என்று ஆயிற்று' என்பாரும் உளர். மூத்தொறும்—மூ - முதுவரிசைத்தொழித்பெயர்; அன்பெடை, குறில் கெடுவான இன்னிசையனபெடை. தீத்தொழிலே கன்றுதல்—தீயதொழில்களையே செய்த தழும்புபடுதல். திரித்த, தா - துணைவினை. 'ஆத்தவறிவினர்' என் தும் பாடம்.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி—கரிசாற்சொழன் மிக்க இளமைப் பரு வத்திலேயே முடிசூட்டப்பட்டு அரசாசனத்தொடங்கிய காலத்தில் முதியவர்கள் அலிசைக்குறித்த 'இவன் அறிவுகிரம்பாத இளமையுடையான்' என இழைத்த உற, அந்நமசிபுணர்ந்த அங்வாசன் கரைத்த மயிலைத் தந்திலையில் முடித்துக் கொண்டு முதுமையப்பருவத்துக்கு உரிய ரேவையும் பூண்டு சபைக்கு வந்து அம்மு தியவன் மகிழும்படி ஒழுங்காக விபவசாஸிசாசனை செய்த தியாயமான தீர்ப்புச் சொல்லினை நென்பதைக் குறிக்கும்; "உணர்முடிவுகளுணர்வையோ நென்ற, கரைமுதுமக்க ளுறப்ப - கரைமுடித்துச், சொல்லான் முறைசெய்தான்சொழன்" என்னும் பழமொழிச்செய்யுளை நினைப்பூட்டுகின்றது.

'திரியுத் தெரிவைபோல்' என்பதும் பாடம்.

கூக. செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழிது மென்றும்
வழும்பறுக்க கில்லாவாந் தேரை—வழும்பில்கிர்
தூல்கற்றக் கண்ணு நனுக்கமொன் றில்லாதாந்
தேர்சிற்றும் பெற்றி பரிது.

(இ - ள்.) தேரை - தவிரகன்,—என்றும் - எங்கனும், செழும் பெரும்
பொய்கையுள் வாழிதும் - செழிப்பான [நீர்நிறைந்த] பெரிய குளத்தில் வாழ்ந்
தாலும், வழம்பு அறுக்கவில்லா ஆம் - (தமது உடம்பின் மேலுள்ள) வழ
வழப்பான அழுக்கை நீக்கிக்கொள்ளமாட்டாவாம்; (அதபோல),—தனுக்கம்
தூன்று தில்லாதார் - துட்புத்தி சிறிதமில்லாதவர், வழம்பு இல் சீர் -
குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய, தூல் - சாந்திரங்களை, கற்றக்கண்ணும் -
கற்றப்பழகினாலும், தேர்சிற்றும் பெற்றி - (அத்தனாகளின் உண்மையிப்பொ
ருள்) ஆராய்ந்தறியுந் தன்மை, அரிது - (அவர்க்கு) இல்லையாகும்; (எ - று.)

தவிரகன் பெரிய நீர்நிலையித பலகாலம் வாழ்ந்தாலும் தமது உடம்பின்
மேலுள்ள மாணசக் கழுவிக்கொள்ளமாட்டாமையோல, மூடர்கன் பெரியதூல்
களிற் பலகாலம் பயின்றுளும் தமது அறிவாமைக் குற்றம் ஒழித்து அவற்றின்
உண்மையான கருத்துக்களை துட்பமாக அறியுந் தன்மை யில்லாதவராவர் என்ப
தாம். எடுத்துக்காட்டிலையுடைய. உடம்பழுக்கை நீக்கிச் சுத்தப்படுத்தும் ஆத்
மனுடைய நீர்விருந்து அழுக்கு நீங்காத தவிரபோல, பணையும் எவ்வழிப்
படுத்தித் திறமுடைய தூல்களிற் பழகியும் பக்குவப்பாது சீழமக்களுடைய
மனமென்பது கருத்து.

“இடம்பட மெய்க்குணான் சுற்பீது மென்ற, மடக்காத சென்று மடக்கார்
—தடக்கண்ணு, டுப்பொடு செய் பால் தயிர் காயம் பெய்ததனுங், கைப்பரு பேய்ச்
கணாயின் காய்” என்ற து போன்றது, இச்செய்யுள்.

தூல் - உண்மையானபெயர். தனுக்கம் என்னும் பண்புப்பெயர், இங்கு
துட்பமான அறிவுக்கு ஆகுபெயர். (உ)

கூக. கணமலை கன்னாட கன்னின் ரொகுவர்
குணனையுள் கூறற் கரிதாந்—குணனழுக்கக்
குற்ற முழையின்று கூறுஞ் சிறிபவர்கட்
செற்ற வியன்றதோ நா.

(இ - ள்.) கணம் மலை எல் னாட - உட்பமாகிய மலையினையுடைய எல்ல
காட்டின் அரசனே!—கன் இன்று - எதிரி வில்லாமல் [புறத்தில்]
இருந்து, ஒருவர் குணன் அயம் - பிறரொருவரது கற்குணங்கையும், கூறற்கு
அரிது - எடுத்துக்கொள்வதற்கு (காவெழுதல்) அருமையாயிருக்கும்; (அக்க
றிருக்க), உழை சின்று - (ஒருவரது) எதிரில் சின்றுகொண்டு, குணன் அழுக்க -
(அவரது) கற்குணங்கை அழியும்படி, குற்றம் கூறும் - குற்றங்கையே எடுத்த
துப் பண் அறிய)க் கூறுகின்ற, சிறிபவர்கட்கு - அப்படித்தியையுடைய சீழோர்
க்கு, நா - காக்கு, எற்குக் இயன்றதோ - (தகையிருக்கலாமல்) எப்பொருளாத்
செய்யப்பட்டதோ? (அறிவோம்); (எ - று.)—ஆல் - கற்றகை,

ஒருவரது நெருங்கைப் புறத்திற் கூறவது சாதாரணமாயினும் அவர் யாதலின்போலென்று அஞ்சவேண்டியிருக்க, அவ்வாறன்றி ஒருவரது எதிரில் வின்றுகொண்டு அவரது நெருங்கையொழித்தற் நீக்குவார்களைவிட அவர் எடுத்துக் கூறுகின்றார்களே; அவரது காக்குத் தகையினுற்செய்யப்படாமல் அதோ ஒரு சென்றிய பொருளாற் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று எவ் வியத்தா கூறிவனாறு. பெரியோர்க்குப்போல அவர்க்கும் காக்குத் தகையாற்செய்யப்பட்ட தாயின் அவரும் பிரதது நெருங்கையினை எடுத்துக் கூறுவதென்பதில் குற்றம் எனக் கூறவொன்பது, சூழிப்பெச்சம்.

பின்னோ 'உறுதிவந்து' என வந்ததனால், முன்னோ 'எண்ணிந்து' என்பதற்கு - எதிரிலன்றிப் புறத்திற் எனக் கூறவேண்டியதாயிற்று. இவ்வு - இன்றி பென்றும் எதிர்ப்புறத்திற் புறத்தினையெச்சத்தின் திரிபு என வின்று என்று பிரித்து, எதிரில் வின்றுகொண்டு எனக் கூறுவதிற் பொருட் றெப்பின்மை யாக.

(க)

நூலு. கோடேர் தலைக்குற் பெண்டிர் தம் பெண்ணிர்மை

செடியர் போலச் செபதெற்றார்—கூடிப்

புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணிர்மை காட்டி.

மதித்திறப்பர் மந்தை யவர்.

(இ - ள்.) கோடு எந்து அகல் அக்குல் பெண்டிர் - பச்சைகள் உயர்ந்து அன்ற அக்குலையுடைய குலமகளிர், தம் பெண் தீர்மை - தமது பெண்தன்மையை, செடியர் போல - (தமக்குப் பணிவிடைசெய்யும்) பிங்கியர் போல இருந்து, செயல் - அவர்களாக்கு செய்தகொள்ளுதலை, தேற்றார் - அறிவார்; மந்தையவர் - வேசையர்களாலெனில், புது பெருக்கம் போல - புதிய தீர்வென்போல, தம் பெண் தீர்மை - தமது பெண் தன்மையை, மதித்து காட்டி - (அவர்களாக்கு செய்தகொள்வதனால் தம்மைக் கண்டவர்) எங்கும்மிக்கும்படி வெளிக்குக்காட்டி, கூடி-(ஆடவரோடு) சைந்து, இறப்பர் - எடப்பார்கள; (எ-று.)

குலமகளிர் அவர்களாகினாலும் தம்மை மதிக்கச்செய்து பிறரிடத்துப் பொருள்பறிப்பதில்லை; வேசையரோ அவ்வாறுசெய்வார்; அதுபோல, போக்கியர் தமது நெருங்கையினை வெளிக்குக்காட்டி விவக்கச்செய்வாமல் அடக்கியிருப்பார்கள்; அயோக்கியரோ மிக்க மேன்மையுள்ளவர்போலத் தம்மைத்தாமே வெளிக்கு காடித்துக்காட்டி வஞ்சித்துப் பிறரிடம் பொருள்பறித்துக்கொள்வார்கள் என்பதாம்.

ஃ உபமானத்தைக்கூறி உபமேயத்தைப்பெறவைத்ததனால், சீர்திருமொழிதலாகி. இவ்வுவமையால், சீழ்மக்கள் டம்பத்தன்மையினிற் கருத்துள்ளவரென்றும், மேன்மக்கள் வெளிபாடம்பாத்திற் கருத்துள்ளவரென்றும் கொள்ளுதலாகி.

புதுதீர்ப்பெருக்கு, தாவளும் ஆற்றினது பழுவெள்ளத்தையும் அடித்துக் கொண்டு செவ்வதுபோல, பாத்தையர் தாம்செய்த செய்வாறு செய்வம் முழு வதையும் பறித்துக்கொண்டு பிரித்துசெய்வவொன்பது உட விந்தது; ஆகவின்,

புதுவெள்ளம் அவர்க்குத் தொழில்பற்றிய உண்மை. பின்னே 'மந்தையவர்' என வந்ததனால், முன்னே 'பெண்டிர்' என்பது - குலமகனினால் குறித்தது. மதித்து - மதிக்கச் செய்து; தன்னினை பிறவினைப் பொருளது. (ச)

உகக. தனிரமேலே நிற்பினும் தட்டாமற் செல்லா

வுளிரீரர் மாடுதா அபவ—ரணிரீரர்கள்

கென்னாதுஞ் செய்பா ரெனைத்தானுஞ் செய்படுவ

பின்னாக்கு செய்வார்ப் பெறின்.

(இ - க்.) அபவ - கீழ்மக்கள், —தனிரமேலே நிற்பினும் - (மிசவும் மெதுவான) தனிரின்மேல் கின்றாலும். தட்டாமல் - (ஒருவர்) தட்டித்தள்ளாமல், செல்லா - இறங்கிப்போகமாட்டாத, உளி ரீரர் - உளியின் தன்மையையுடையவராவர்; (இன்னும் அவர்கள்), அளி ரீரர்க்கு - (பிறந்துவந்ததைக் கண்டு இரங்கும்) அருளியே இயற்கைக்குணமாகவுடைய பெரியோர்க்கு, என் னுமும் செய்வார் - சிறிய உபகாசத்தையுஞ் செய்யமாட்டார்கள்; இன்னாக்கு செய்வார் பெறின் - (தமக்குத்) தன்புஞ்செய்பவரைப் பெற்றால், எனைத்த ஆனும் செய்படுவ - (அவர்க்கு) எவ்வளவு பேருதவியையுஞ் செய்வார்கள்; (ச - த.)—மாது, இ - நந்தை.

உளியானது மெதுவான பொருளினும் தாமெசெல்லாமல் ஒருவர்தட்டித் தன்னியின்னரே செங்குதுபோல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவு சிறியதொழிவினும் பிறர்வையாமல் பிரவேசித்தமாட்டார்; நற்குணமுடையோர்க்கு ஒருதலையும் செய்வார்; அடித்து வருத்தம் கொடுப்போர்க்கு எல்லாவற்றையும் கொடுப்பார்கள் என்பது அருத்தது. முன்னிரண்டி - உவகையணி.

"கிடிக் கருமஞ் செய்வைத்த பின்னரும், முட்டா தவரை விவக்கொளல் வேண்டுமால், தொட்டகான் மாழ்க்குத் தனிரமேலே நிற்பினும், தட்டாமற் செல்லாதா" என்ற பழமொழிச் செய்யுள் இங்கு கோக்கத்தக்கது. "பெற்றார் பிறந்தார் பெருகாட்டார் பேருலகி, ஹற்கு குகந்தா கொளவேண்டார்—மற்றோ, சிரண்டுகொடுத்த விடுவ சிபாரே, சாணம் கொடுத்தாளுத் தாம்" என்னும் கல்வழியோடு இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டுகளை ஒப்பிடுக. "வாய்வைத்துத் கொல்லச் சுப்பதாம் கீழ்" என்றார் கீழ்.

அளிசீரர் - அருளியே இயற்கைக்குணமாகவுடையவர்; அவ்வது, பிறர் அளிக்கும்படியான [இரங்கும்படியான] இயல்புடையவர். "இன்னாக்கு செய்வார்க்குச் செய்ப' என்றது, குலக்கணியால், அவர்பற்றித்தக்கொள்ள இவர் இழப்பொன்பதைக் குறிக்கும். செய்வார்ப்பெறின்—"இயல்பின் வினாயம்." ( )

உகக. மலிகல முன்னும் குறவன் பவந்த

வினாநில முன்னு முழுவன் சிறந்தொருவர்

செய்தான் தன்னுவர் சான்றோர் உபந்தனின்

வவததை யுன்னி விடும்.

(இ - க்.) குறவன்—, மலிகலம் - (தனக்கு உதவவிடமாடுவ) மலிகலி என வந்ததை, உன்னும் - கிறைத்துக்கொண்டிருப்பான்; உழவன் - உழுது

பயிர்செய்பவன், பயிற் - (தனக்குப்) பயன்சொடுக்கும் தன்மையுள்ள, வினை நிலம் - வினைஞ்ற நிலத்தை, உங்கும் - வினைத்துச்சொண்டிருப்பான்; சான்றோர் - (எவ்விதெவ்விதமான) பெரியாரியினோர், ஒருவர் செய்த என்று (தமக்குப்) பிறரொருவர்செய்த உபகாரத்தை, நெத்து உங்குவர் - நெப்பாச வினைத்துச்சொண்டிருப்பார்; கயம் - கயவன் [தீழ்மகன்], தன்னை வைத்ததை - (பிறகுருவன்) தன்னைத் திட்டியதையே, உன்னிவிடும் - (மறவாமற்) கருதிச் சொண்டிருப்பான்; (எ - து.)

குறவனுக்கு மனையிற் பழக்கமாதலால், அவன் அந்தமனையின் வளத்தையே கருதுவான்; அவ்வாறே உழவன் தனக்குப்பயன்செய்தும் வினைநிலத்தின் வளத்தையே கருதுவான்; சான்றோர் திணைத்திணை என்றியையும் பிணைத்துணையாகப் பாவித்துப் பிறரைப் பெருமைப்படுத்தாமையே மேற்கொண்டவ ராதலால், தமக்குப்பிறர்செய்த என்றியையே கருதியிருப்பர்; இம்முயுக்கும் இத்தம் குணம் நன் பழக்கமாயிருப்பதுபோல, கீழோன் “கைநல்லதன்றே மறப்பதுஎன்று” என்னும் நீதிப்படியன்றி “தூர்த்தநினை, யுள்ளத்தானுள்ளி யுரைத்தார யூர் கேட்பத், துணைத் துணைமுட்டிமான் தீழ்” என்றவாறு தன்னைப் பிறர் திட்டியதையே மறவாமற் கருதிச்சொண்டிருப்பது அவனுக்கு இயற்கை யென்பதாம்.

இங்குச் சான்றோரையும் உடன்கூறியது, தீழ்மகனது இழிவு தோன்றற்கு; அவனை ‘கயம்’ என்று அகிறிணையாக்கூறியதும் இதுபற்றியே. குறம் - சாதிப்பெயர்; அந்நிணையுடையவன் குறவன்: குறிஞ்சிநிலத்தில் வாழ்பவன் உழவன் உழுதல் தொழிலுடையவன்; மருதநிலத்தில் வாழ்பவன். நெத்து உங்குவர் என இயையும். நெத்து - நெத்து; எச்சத்திரியு. குறவன் உங்கும் - செய்யுமென்றதற் ஆண்பாதுக்குச் சென்றது. (க)

கூற. ஒருவன்றி செய்தவர்க் கொன்றி பெழுந்த
பிழைதாதுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்
கெழுதாது என்றிசெய் தொன்றுநீ தாயி
கெழுதாதுத் தீதாய் விடும்.

(இ - ள்.) சான்றோர் - பெரியோர்,—ஒரு வன்றி செய்தவர்க்கு - (தமக்கு) ஒருநிலையைச் செய்தவர்திறத்தில், ஒன்றி எழுந்த - இடைவிடாது தொடர்ச்சியாகத் தோன்றிய, பிழை தாது - தாதுநிறத்தினையானாலும், பொறுப்பர் - (தமக்கு முன்பு அவர்செய்த என்றியைக் கருதிப்) பொறுத்துக்கொள்வர்; கயவர்க்கு - தீழானவர்க்கோவெனின்,—எழுதாது வன்றி செய்த - (ஒருவர் முன்பு) எழுதாது உபகாரங்களைச் செய்த, ஒன்று நீது ஆயின் - (பின்பு அவர்செய்தது) ஒரு அபகாரமாகுமானும், எழுதாது - (முன்செய்த) அந்த எழுதாது வன்றி கரும், நீது ஆய் விடும் - நியனாவாதே தோன்றும்; (எ - து.)

பெரியோர் தமக்கு முன்னே ஒரு கன்மை செய்தவர் பின்னே பல நினைகளைச் செய்தாலும் முன்செய்த அந்த ஒருகன்மையைக் கருதிப் பல நினைகளையும் பொறுப்பர்; அப்போரவெனின் அவ்வாறன்றி ஒரு நினைவைக் கருதிப் பல

சன்மைகளையும் மறப்ப சென்பத சருத்த. இவ்வாறிருப்பது அவாவரியற்கை யென்பதாம். 'எழுததும் நீது ஆய்விதும்' என்றது, அவ்வெழுதது என்றிகளும் சீழ்மக்களால் மறக்கப்படுமென்பது பற்றியாம். திரிபுராவடி உதவி பரிபாச னாகக் கொள்ளப்படுதலினால், அவ்வொரு சன்மையே அந்நிமைகளையெல்லாக் செடுக்குமென்க.

"ஒன்றுதவி செய்வினு மவ்வதவி மறவாமற், பின்னையவர் செய்வினு பொறுத்திடுவர் பெரியோர், என்றி பலவாக வொருகவை புரிவோனும், சன் றிடுவதன்றி முதலவர் திரிபாரோ" என்ற விவரிப்புக்காரர் பாரதமும் இச் சருத்தகூடயதே. "கொன்றன்ன வின்கு செயினு மவர்செய்த, வொன்றன் தன்னக் செலும்" என்னும் சீழ்க்குறைய இங்கே முன்னிரண்டாகனோடு ஒப் பிடுக.

'தது,' 'எழுதது' என்பன - மிகப்பல சென்பதற்குச் சாத்தியவாறு. செய்வார்க்கு - சாக்கன்குருபு கோடற்பொருளதாகாமல் இடப்பொருள தாய் நிற் தலால், உருபுமயக்கம். எழுததும் சீது - பன்மையொருமையக்கம். (அ)

௩௩. ஏட்டைப் பருவத்து யிற்பிறத்தார் செய்வன

மோட்டிடத்துஞ் செய்யார் முழுமக்கள்—மோட்டை

வயிரஞ் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பன்றி

செயிர்வேழ மாகுத வின்ற.

(இ - ள்.) வான் சன்னாய் - வான்போன்ற சன்செய்யுடையவனோ!— இவ் பிறத்தார் - உயர்குடியிற் பிறத்தவர்கள், 'ஏட்டை பருவத்தும் - பொருளின்மை யால் தளர்ச்சி யுண்டானகாலத்தினும், செய்வன - செய்யும் கத்காரியக்களை, முழு மக்கள் - மூட்கள், மோட்டிடத்தும் - (பொருளுடைமையால்) உயர்ந்தநிலையில் நின்றகாலத்தினும், செய்யார் - செய்யமாட்டார்கள்; (எதுபோலவெனின்),— கோட்டை - (தனது) தத்தக்கனில், வயிரம் செறிப்பினும் - பூண் கட்டினாலும், பன்றி—,செயிர் வேழம் ஆகுதல் இன்று - கோபிக்குத்தன்மைவுள்ள யானையைப் போலப் போர்செய்யவல்லதாகுதல் இல்லை; (அ - து.)

பன்றியின்பதற்குஞ் யானைத்தத்தத்திற்குச் சட்டுவதுபோலப் பூண்கட்டி னாலும் அது யானையாகாதபோல, சீழ்மக்கள் மிக்க செல்வம் பெற்றாலும் மேன்மக்கள் வறுமைக்காலத்திற் செய்யுணவும் கத்காரியக்கள் செய்யமாட் டார்க்கு என்பதாம். பன்றியுணமை, சீழ்மக்கள் தங்கட்கு எவ்வளவு பெருமை வந்தாலும் தங்கட்கு உரிய இழிகுணம் சீக்கொன்பதை வற்புறுத்தும். எடுத் துக்காட்டுமையணி.

சீழ் சேக, சரச - ஆம் சலிகளோடு இச்செய்யுள் ஒப்புறாக்குத.

ஏட்டை - வறுமை. மோடு - உயர்ச்சி. பிறத்தயின்பு சன்விசந்தம் முதலிய அருந்தொழிவ்களால் சிறிதும் தளராதிருத்தல்பற்றி, மூடகை 'முழுமக்கள்' என்றார்; உடம்பினுற் குறைவில்லாதவ சென்றபடி கோடு - பல். கோட்டை - உருபுமயக்கம்.

(அ)

௩௫௬. இன்றாது மிர்நிலையே பாது மினிச்சிதிது
நின்றாது மென்று நினைத்திருந்—தொன்றி
யுரையின் மகிழ்ந்துதம் முன்னம்வே ருகி
மகையிலையின் மாய்ப்தார் பலர்.

(இ - ன்.) 'இன்று ஆதம் - இன்றைக்குச் செவ்வமுடையவாராவோம்; இந்நிலையே ஆதம் - (அன்றி) இப்பொழுதே செவ்வமுடையவாராவோம்; இனி நிதிது நின்ற ஆதம் - இனிமேல் சிலகாலங்கழித்தச் செவ்வமுடையவாராவோம்,' என்று நினைத்த - என்று சிந்தனை செய்தகொண்டி, இருந்து - (அறஞ் செய்பாமலே) காலங்கழித்து, ஒன்றி உரையின் மகிழ்ந்து - இவ்வாறு மேன்மேற்சொல்லாதவினூற் சந்தோஷித்து, தம் உன்னம் வேறு ஆகி - (தாம் நினைத்த படியெல்லாம் கோராமையால் இதுதலில்) தமது மனம் மாறப்பட்டு, மகை இலையின் - தாமகையிலே போல, பலர் - அகேசர், மாய்ப்தார் - பயனின்றியே அழிந்தார்கள்; (எ - று.)

தாம் உன்னகாலமெல்லாம் செவ்வத்தையே எதிர்பார்த்து மனோராச்சியஞ் செய்தகொண்டி நிதிதுத் தருமஞ்செய்யாமற் காலங்கழித்துத் தாம் நினைத்தபடி ஒன்றும்கிடையாமையால் மனமழிந்து இறந்தவர் பலர் என்பது கருத்து. இதனும், "என்பது கோடி நினைத்தென்னுயவன்" என்றபடி வீண்கற்பனையும், டம்பமாய்ப் போதலும் கீழோர்க்கு இயற்கையென்பது பெறப்பட்டது. உவகையணி.

முதலிற் செழிப்பாயிருந்து பிறகு காசடைவில் இருந்தவிடத்திலேயே அழிதலில் ஸயங்குந் தாமகையிலே உவமை. மகை - தாமகை' பெண்பதன் முதற்குறை. இனி, மகை என்பதற்கு - மான் என்றே கொண்டு, மான்கள் மேய்த்துநின்ற இனப்போல இருந்தவிடத்தெரியாமல் அழிந்தார் என்று கவித்த பொருள்கூறுவாகு முனர்; திண்பதற்குமுன் செழிப்பாய்க் காணப்பட்டிப் பிறகு சொகுபடுமதெரியாமல் அழிவதில் உவமை, உரையின், ஐந்தனுரூபு - ஏதப் பொருளது. ஆதம் - தன்மைப் பன்மைமுற்று.

'இன்னினியே' என்றும் பாடம். முதலடி - ழந்தமேனின்.

(க)

௩௫௭. நீருட் பிறந்து நிறம்பலிய தாவியது
மீரங் கிடையகத் தில்லாகு—மொரு
நிறைப்பெருஞ் செவ்வத்து நின்றக் கடைத்து
மறைப்பெருங்க லன்னு குடைத்து.

(இ - ன்.) நீருட் பிறந்து - தன்னீரில் உண்டாகி, நிறம் பசியது ஆயினும் - பசிய நிறமுடையதாயிருந்தாலும், கடை - சடையானது, அகத்து - தனதுஉள்ளிடத்தில், நாம் இங் ஆகும்-நாயில்லாததாலும்; (அதுபோல),—நிறை பெரு செவ்வத்து நின்றக்கடைத்தும் - நிறைத்தன்ன பெரிய செவ்வத்தில் இருந்தாலும், அறை பெரு கல் அன்னு - பாறையாகிய பெரியகல்லிப்போன்றவன் கிள [மணியினருதலில்லாதவகை], உடைத்து - உடையதாயிருக்கின்றது, (இங் லவகம்); (எ - று.).

எப்பொழுதும் தண்ணீரிற் கிடந்தாலும் உன்னியில்லாத சடைபோல எப் பொழுதும் செல்வத்திற் பழகினாலும் இனருதலில்லாததன்னெஞ்சமுடையமூடர் இவ்வுலகத்திற் பலர் உண்டி என்பது கருத்த. எடுத்தக்கூட்டுவனையாயி.

மனத்திற் றாமாவது - இரப்பவர்க்கு ஈதல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான தவையதாகியினியம். ஒறும் - அகசகிசை; இனி, முன்னிண்பனீமை வினைமுற் றாய், கீர்அறியும் என்றமாம். நிகறப்பெருஞ்செல்வம் - இனி வேண்டா மென்று திருப்திப்படுதற்குக் காரணமான மிக்க செல்வம்; வினைத்தொகையில் வலி யிப்பாசுவெண்டியது, எதுகை எயம் கோக்கி நிகறப்பெரு என வலிமிக்க தென்ச. இனி, முதனிலைத்தொழிற்பெயராக நிகறதையுடைய பெருஞ்செல்வ மெனினுமாம். அகற - கற்பாறற.

“வைகறு கீருட் கிடப்பினும் கல்லிற்று, மெல்லென்றல் சால விரிதரு மகி தேபோல், வைகறு கல்லறம் கேட்பினும் கீழ்கட்குக், கல்லினும் வல்லென்று கெஞ்ச” என்ற அறநெறிச் சாத்தோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது, இச் செய்யுள். (30)

ஏழாவது

பன்னெறியியல்.

அகிதாவது - ஒன்றோடொன்று சம்பந்தமில்லாத பலவகைப்பட்ட கீதி களைச்செல்லும் இயல் என்று பொருள். பல+தெறி=பன்னெறி; பலஎன்பது பிரிதவா அளரம் கெட்டது. இத்தலை அதிகாரவகைச்செய்த பதமனார் பத்துச்செய்யுள்வீதம் கொண்ட அதிகாரங்களின் மேற்பட்ட செய்யுள்சிற பெடுத்தத் தனியே ஓரதிகாரமாகிப் பொருட்பாலின் இறுதியில் வைத்தன ரென்க. இத்த ஓர் அதிகாரம்தானே ஓரிலானமை அறிக.

௭௭ - ஆம் அதிகாரம்.—பன்னெறி.

இதன் பொருள் முதலியன முற்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

௭௭௭. மறைநிலைக்கு மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பா யிழைவினக்கு நின்றிமைப்பி னென்றும்—விழைதக்க மாண்ட மனைபாநீர் பில்லாதா னில்லகை வரண்டற் கரியதோர் காடு.

(இ - ள்.) மறை நிலைக்கும் மாடம் ஆய் - மேகம் தவறும்படியான உப ரிணையுடையதாய், மாண்பு அமைந்த காப்பு ஆய் - நிறப்புப்பொருத்திய காவலை யுடையதாய், இழை வினக்கு நின்ற இமைப்பின் - ஆபாணங்கள் வினக்குப் போல நிறுபெற்ற விளங்கினாலும்,—விழை தக்க - விரும்பத்தக்க, மாண்ட மனைபாநீர் - (கற்றாண்களால்) மாட்சிமைப்பட்ட மனைவியை, இல்லாதான் -

பெற்றில்லாதவனது, இல்லம் - வீடானது, —என் ஆம் - என்னபயனுடைய தாம்? (அது), காண்டந்தரு அரியது ஓர் கால - கண்களாற் காண்பதற்குஞ்ஊடாது [மிசர்சொடிய] ஒருகாலிபோலும்; (எ - து.)

என்னவடி சிவன்செய்யுடையதாயினும் கல்லமணியானில்லாத வீடு தெரி தும் பயன்படாது என்பதாம்.

மழைநீராக்ருமாடம்—மேகத்திற்கும் மாடத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக் கச் சம்பந்தங்கற்பித்துக்கூறியது, தொடர்புபர்வுதவிநீயணி; இதனை வடநா ளார் ஸம்பந்தாச்சயோகீதி பெண்பர். இது, மாடத்தின் உயர்வை விளக்கும்.

இங்கு 'மாடம்' என்றது, மேல்நிலை [உயர்வை]வைக் குறிக்கும். மாண்பு மைந்த காப்பு - கண்களமுதலியோர் உட்புகழுமாயாதபடி உறுதியாகச் காவல் செய்ப்படுதல். இழைவிளக்குகின்ற இமைத்தல் - செல்வச்செய்யுடையக் குறித் தும். இழை - இரத்தினங்கனிழைத்துச் செய்யப்படுவதென ஆபாணத்திற்குச் காண்குறி. இனி, இழைவிளக்கு வின்று இமைப்பின் என்பதற்கு - தூய்நீரி கனிவாகிய விளக்குக்கள் எப்பொழுதும் பிரகாசித்தாலும் என்று பொருள் கூறுவதிற் செப்பின்மை பறிச. விளக்குக்கள் பிரகாசிப்பது, வீட்டிற்கு மண்களக் குறி பெண்பர். மணியாக் கற்குண கற்செய்கையில்காதவனாயின் உறவினர் விருத்தினர் முதலியோர் அத்துசேர்த்தரு இடமில்லையாதலால், அங்வீடு, மிகச் சொடிய காலிபோன்றதாரு மென்க.

“மணியாட்சி யில்லாக்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை, பெணியாட்சித் தாயினு மில்”, “இல்லதெ னில்லவன் மாண்பானு னுள்ளதெ, னில்லவன் மாணுக் கடை”, “இல்லம் காத்திருக்க வில்லாத தென்னிலை, யில்லாரு மில்லானே யாமாயி - னில்லான், வலிவிடத்த மாற்ற முகாக்குமே வங்கில், புவிவிடத்த தாருப் பிறும்” என்னுஞ் செய்யுக்கள், இங்கு ஒப்பு கேக்கத்தக்கன. (எ)

உதக. வழுக்கெனைத்து மில்லாத வான்வாய்க் கிடத்து
மிழுக்கினைத் தாம்பெரு காயி—விழுக்கெனைத்துஞ்
செய்குருப்பாணி தெறிதேபச் சென்மொழியார்
கையுருப் பாணி பெரிது.

(இ - ஞ்.) (மகனார்),—வழுக்கு எனைத்தும் இல்லாத வான்வாய் கிடத்தும் - குத்தம் தெரிதுமில்லாத வானின் காவலி விருத்தும், இழுக்கினை தாம்பெருர் ஆயின் (உம்) - (சற்பொழுக்கத்தினின்றது) தவறுதலைத் தாம்பெருதவாளுளும், —அ சென் மொழியார் - இனிகையாகப்பேசுஞ் சொந்தனைபுடைய அம்மகனார், இழுக்கு எனைத்தும் - தெருத்தத்தையாயினும், செய்குரு - செய்காமல் தட் கையப்பாதகத்த, பாணி - காவல், தெறிதே - தெரியதேயாம்; கை உரு பாணி - கைமொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளாத [சற்பழித்த] காலமே, பெரிது - மிகப் பெரியதேயாம்; (எ - து.)

இது, பெரும்பான்மையாக மகனாரியத்தை கூறியபடி. இயற்கையிற் கற் பொழுக்கமில்லாத மகனாரைக் கடுக்காவலில்வைத்தாலும் அவர்கள் பெரும்பாலும்

இழிவானவாரியங்களுைய செய்வர் என்பதாம்; “நிறைவாக்குங்காப்பெய்வன்செய்யும் மகனீர், நிறைவாக்கும் காப்பே தலை” என்றார் சிறுத்தவனிலும்

வாட்டாவலவாத - வானாயுதத்தைக் கையிலெடுத்தியவர்களைத் தாக்கப்படுதல்; வான்போன்ற கொடிய சாவ லெனினுமாம். உம் - உயர்வுநிறப்பு; இரண்டாமடியில் அங்குமமைபை உட்டிக்கொள்க. அங்குமமை - மகனீர் காவல்காக்கப்பட்டிச் சிறிது குற்றஞ்செய்ததற்கும் இடமில்லையாயினும் அவர் மனம் நியழியித் செல்லுதலே பெரும்பாண்மையென்பதை விளக்கின்றது. ‘இழுவினைத் தாம் பெறுவாரின்’ என்று பாடமோதுவாகு முனர். அப்பொழுது, மகனீர் கடுங் காவலிற் றெட்டும் சிறிது குற்றஞ்செய்வாரின், கற்பில்லாதவிய காலம் பெரிய தாகவும் அவ்வாறு தவறாத காலம் சிறியதாகவும் ஆய்விடுமென்று கருத்துக் கொள்க. ‘இழுக்கு’ என்றது, கற்பினின்ற தவறுதலை. பாணி - பொழுது; “வேண்டிய யமயஞ் செவ்வி யேவ்வையே பொழுது பாணி, காலை கொள்பதமே போழ்து, காலப்பெய ரீகார்த்தாகும்” என்பது, நீதிமே. (உ)

௩௮௩. எறிபென் நெதிர்திற்பான் கூற்றஞ் சிறுகாலை

யட்டில் புனாதா னரும்பிணி— யட்டதனை

புனாதா யுதவாதா னில்வாழ்பே யிம்மாவர்

கொண்டாணக் கொல்லும் படை.

(இ - ள்) எறி என்று எதிர்திற்பான் - (தனது கணவன் கொண்ட போது ‘என்றினை’ அடி’ என்று சொல்லி எதிர்த்துநிற்பவன், கூற்றம் - (அவனுக்கு இறுதியுய்த்தரும்) யமன்போல்வான்; சிறு காலை - உதயகாலத்தில், அட்டில் புனாதான் - மடைப்பள்ளியில் (சமையல்செய்ய) தழைப்பாதலன், அரும்பிணி - (மருத்தினால் தணிந்ததற்கு) முடிபாத வேர்ப்போல்வான்; அட்டதனை உண்டி. உதவாதான் - தான்சமைத்த பொருள்களை உணவாகக் (கணவனுக்கு) இடாமல் தானே உண்பவன், இல் வாழ் பேய் - வீட்டில் கெட்டுக்கொண்ட பேய்போல்வான்; இ மூவர் - இந்த மூவரும், கொண்டாண கொல்லும் படை - (தம்மை) கொண்ட கணவரை உயிர்வாங்கும் ஆயுதம் போன்றவராவர்; (எ - று.)

கணவன் கோபித்த ஏதானதும் சொன்னால் எதிர்த்துநிற்பதும், உணவிற்கு உரிய காலத்தில் சமைக்கத்தொடங்காமையும், கணவன் விரும்பியபோது உணவிடாமையும், அக்கணவனைக் கொல்வதற்கு ஒப்பாகுமென்பது கருத்தது.

“கூற்றமே, யில்லிருந்து தீக்கொழுளுவான்” என்றவாறு தனது தீக்குணத்தினால் கணவன் ஒடுங்கி உயிரொழிந்ததற்குக் காரணமாதல்பற்றி அப்படிப்பட்ட மனைவியை ‘கூற்றம்’ என்றும், காலமறிந்து உணவிடாமையால் அவனுக்கு விபாதிகேதத்தற்குக் காரணமாதல்பற்றி அவனை ‘அருமயினி’ என்றும், கணவன் பரிசைய கோக்காமல் தானே உண்பதுபற்றி அவனை ‘பேய்’ என்றும் உருவகப்படுத்திக்கூறினார். அத்தகைய மனைவியைப் பேயாக உருவகஞ்செய்தது, “பேயைப் பிறப்பிற் பெரும்பசியும்” என்றவாறு பிறப்பினோக்காமல் தன் பரிசையே தீர்க்கும் தன்மைவென்றது குறித்ததற்கு. காட்டில்நிரியும் பேயினும் வேறுபாடு தோன்ற, ‘இல்வாழ்பேய்’ என்றார். இத்தகைய மூவரானும் கணவாது உயிர்வருத்த மாநலால், அவரை ‘கொண்டாணக்கொல்லும்படை’ என்றே கூறினார்.

தெய்வம் - உதயகாலம்; 'சித்தஞ் தெய்வமே' என்றார் பெரியாரும். மூன்றா
மடியின் சுற்றில் முற்றம்மை உட்டிக. அட்டில் - அட்டவில் என்பதன் தொகுத்
தல். அட்டில் - சமையல்செய்யுமிடம். அட்டனை உண்டி உதயகாலம் என்ப
தற்கு - தான் சமையத்தை நீ உண் என்று இடாதவன் என்று பொருளுரைப்
பினுமாம்; உண்டி - உண்ணுதி; முன்னிலையொருமைமுற்று. (௨)

௩௨௪. அடிபெணக் கேட்டுங் அடியான் வெடிபட
வார்ப்பது கேட்டு மதுதெனியான்—பேர்த்துமோ
நிற்கொண் டுனிதிரூஉ மெழுதுத லென்பவே
அற்கொண் டெறியுந் தவறு.

(இ - ஈ.) (ஒருவர்),—அடி என கேட்டும் - ('இவ்வாழ்க்கையை) நீக்கி
விடு' என்று (பெரியோர்) சொல்லக் கேட்டும், அடியான் - நீக்காவதாய்,—
வெடிபட - (தலை) வெடித்துப்போம்படி, ஆர்ப்பது - (சாப்பதை டொண்டொண்
என்று) ஒலிப்பதை, கேட்டும் - கேட்டபிறகும், அது தெனியான் - இவ்வாழ்க்கை
இத்தன்மையதெனத் தெரிந்துகொள்ளாதவனாய்,—பேர்த்தும் ஓர் இவ் சொண்டு-
மறுபடியும் ஒரு மனையரினக் கட்டிக்கொண்டு, இனிது இருவும் - சந்தோஷமா
விரும்பின்ற, எழுதுதல் - மயக்கமானது,—எல் கொண்டு எறியும் தவறு - எல்லை
பெடுத்துத் தன்மேல் தானே எறித்தகொள்ளும் குற்றம் போல்வதாகும், என்ப -
என்று கூறுவர், (அறிவுடையோர்); (எ - று.)

சுற்றுவனங்களும் புத்திரபாக்கியமு மில்லாதிருத்தாலும் மனைவியை விடக்
கூடாததலாலும் மணஞ்செய்தபின் இவ்வாழ்க்கையிற் பல துன்பங்களுண்டாத
லாலும், துணையிலே அகலிவ்வாழ்க்கையை விட்டித் தறவறம் பூண்பாபென்று
பெரியோர் எத்புத்திசொல்லவும் விடாமல், ஒரு மனைவி இறத்தபோனபிறகு
யாக்கை நிலைமையையும் இவ்வாழ்க்கையிற் சிறிதும் இன்பமில்லாமையையும்
பிரதிபக்யமாகக்கண்டும் மனத்தெனியாதவனாய் ஒருவர் மற்றொருத்தியை மணஞ்
செய்துகொண்டு மகிழ்த்திருப்பது, தன்னைத்தானே எல்லாவெறித்துக்கொள்வது
போன்ற பெருங்குற்றமாகுமென்பதாம். உலகமெல்லாம், தவறாமல் தனக்குத்தானே
நாசத்தை விளைவித்துக்கொள்கின்றென்பது பெறப்படும்.

அடி—கீழ் - துறவு - க ஆகு செய்புனிற் கூறியதைக் காண்க வெடிபட -
அச்சமுண்டாக எணினுமாம். ஆர்ப்பது - இவ்வுஞ்ச் சாப்பதையின் ளுமை.
இருவும் - இருவும் என்னும் பெயர்க்கும் விசாரப்பட்ட சொல்லியைப்ப
பெடை எழுதுதல்=எழுதுதல்; இன்பமில்லாததை இன்பமுள்ளதுபோலக்
கருதி மயக்குதல். (சு)

௩௨௫. தலைபே தவமுயன்று வாழ்த லொருவர்க்
கிடையே யினியார் கட்டடங்கல்—கடையே
புணராதென் றெண்ணிப் பொருணாசையாற் றம்மை
புணரார்பின் சென்று நினை.

(இ - ஈ.) ஒருவர்க்கு—,—தனம் முயன்று வாழ்தல் - தவத்திற்கு வரிய
ஒழுக்கங்களில் முயற்செய்த உயிர்வாழ்வது, தலைபே - முதன்மையான செய்

கையே [உத்தமமாகும்]; இனியார்சன் தங்கல் - கற்குணசந்தெய்க்கையுடைய மனவியருடன் கூடிவாழ்தல் [இவ்வறவாழ்த்தையிற் பொருத்ததல்], இடையே - கடுக்கையானது [மத்தியமாகும்]; புணர்து என்று என்னி - கிடையாதென்று கிணத்தம், பொருள் கையால் - செவ்வத்தினிடத்த ஆகையினால், தம்மை உணரார்பின் - தமது குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றை அறியாதவரின் பின்னே, சென்ற கிண - போய் கிற்பது, கையே - கடைப்பட்டதே [அதமாகும்]; (அ - து.)

மனிதர் தறவறம்பூண்டு தவஞ்செய்த வாழ்வது முக்கியமானது; இவ்வியாயின் கற்புடைமனையிப்போடு இவ்வறத்தில் வாழ்வாவது வேண்டும்; இவ்வியாண்டில்லாமல் பொருணாகையினால் வேபிசனப் பின்பொடர்த்த யாசிப்பது மிகவும் இழிவு என்பது, கருத்த.

இனியார்சன் தங்கல் இடையே என்பதற்கு - கற்குணமுடையாரோடு கூடி வாழ்வதென்று உரைப்பாரு முனர். “புல்லா, அகம்புகுமி னுன்னுமி னென்பவர்மாட் டல்லன், முகம்புகுத வாத்றமோ மேல்,” “அருத்தஞ்செறிக்கு மறிவினார்பின் சென், நெருத்திறைஞ்சி கில்லாதாம் மேல்” என்று கிழ்ச் கூறியுள்ளதனால், உணராதமுடையாரிடத்த இரப்பது கல்லதென்றும், வேபிசனிடத்த இரப்பது சிவதென்றும் அறிக. (இ)

ககக. சல்லாக் கழிப்பர் தலையாயார் கல்லவை

துவ்வாக் கழிப்ப ரிடைகள் கடைக

“எனினிதுன்னோ மாரப் பெறெம்பா மென்னு

முனியினுற் கண்பா டிலர்.

(இ - ன்.) தலையாயார் - தலைமையான அறிவைமுடையோர் [உத்தமர்], கல்லா - (ஞானதல்களைக்) கற்று, கழிப்பர் - காலக்கழிப்பர்; இடைகள் - கடுவாயினோர் [மத்தியமர்], கல்லவை - தருமவழியாற்றிகடைத்த பொருள்களை, துவ்வா - அனுபவித்துக்கொண்டு, கழிப்பர் - காலக்கழிப்பர்; கடைகள் - கீழாரினோர் [அதமர்], ‘யாம் - நாம், இனிது உண்ணம் - இனிமையான உணவுகளை உண்ணப்பெற்றிலோம்; ஆர பெறெம் - (செவ்வத்தை) கிரமப்பெற்றிலோம்,’ என்னும் - என்னுகருதுகின்ற, முனியினால் - வெறுப்பினால், கண்பாடு இவர் - (இரவிலும்) தாக்கமில்லாமல் வருத்தவர்; (அ - து.)

தத்துவஞானத்திற்கு வரிய தல்களைக் கற்றுப் பொழுது போக்குவது உத்தமர்க்கொழில்; ஊழ்வினைவாற் கிடைத்தமட்டில் திருப்பியாய்ச் சகத்தை யனுபவிப்பது மத்தியமர் கொழில்; எவ்வளவு கிடைத்தாலும் திருப்பதில்லாமல் செவ்வத்திற்காக ஏக்கங்கொண்டு அவ்வது அதமர் கொழில் என்பதாம்.

சல்லா, துவ்வா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினைபெச்சம். ‘உண்ணம், ஆரப்பெறெம்’ என்பன - வெறுப்புக் குறிப்பன. கண்பாடு - கண்படு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; கண்படுதல் - கண்ணுறங்குதல்.

௩௩௭. சென்செல்லா லாய செழுமுனை மற்றுமச்
சென்செல்லே பாடி வினைதலா—வன்செல்
வயனிதைபக் காப்க்கும் வளவய தூர்
மனைதறிவு தந்தை யறிவு.

(இ - ன்.) சென்செல்லால் ஆய செழு முனை - சென்செற்களாதுண்டாயிவ
செழிப்பான முனைகள், மற்றும் - பின்னும், அ சென்செல்லே ஆகி வினைதலால் -
அந்தச்சென்செற்பயிராகவே ஆய் மேன்மேல் வினைதலினால்,—அ செல் - அப்
படிப்பட்ட சென்செற்பயிர்கள், வயல் திறைய காப்க்கும் - சழனிசன் திறையும்
படி வினைகின்ற, வளம் - செழிப்பையுடைய, வயல் - வயக்களாத் [மருதநிலத்
தாற்] குழப்பட்ட, ஊர் - ஊர்களையுடைய பாண்டியாரசனோ—தந்தை அறிவு -
தவப்பனது அறிவே, மகன் அறிவு - மனைது அறிவாகும்; (எ - து.)

சென்செல்லின் முனைவினால் அந்தசெல்லே வினைவதுபோல, ஒருருவத்திற்
தந்தை நற்புத்தியுடையனாகிவிருத்தால் அவன்மனனாகும் அவ்வாதே நற்புத்தி
யுண்டாகு மென்பதாம். தந்தையறிவே மனைது அறிவேன்ற அதுமாவித்த
அறிப்பப்படு மென்க. மனைது அறிவு இத்தகையதென்று தந்தையினறிவைக்
கொண்டு உப்த்துணரப்படுதலால், இது - ஏதுவாவே.

“தந்தையே மைத்தனாகப் பிறக்கிருன்”, “மனனுரைக்குத் தந்தைகலத்தை”
என்பன இவ்ரு கோச்சத்தத்தகன- “கோச்சியறிகல்லாத் தம்முறப்புக் கண்ணாடி,
கோச்சி யறிப வதுவேபோ - கன்கி, முனைறிவார் முன்ன மறிப வதுவே, மக
னறிவு தந்தை யறிவு” என்ற பழமொழிக்கிசெய்யுளிலும் இச்செய்யுளின் நந்தடி
பயின்றன்தது.

சென்செல் - சாலியென்னுஞ் செந்ததொரு சாதி செல். முனை - தொழி
லாகுபெயர். வினைதலால் என்பதி னுள்ள ‘ஆல்’ ஒரு - ரூபசேவதப்பொரு
ளில் வந்தது. (எ)

௩௩௮. உடைப்பெருஞ் செல்வருஞ் சான்றொருங் செட்டிப்
புடைப்பெண்டிர் மக்கனாக் கீழும் பெருகிக்
கடைக்கா தலைக்கண்ண தாகிக் குடைக்கால்போற்
கீழ்மேலாய் நிற்கு முலகு.

(இ - ன்.) உடை பெருஞ் செல்வரும் - தொன்றுதொட்டுவந்த பெருஞ்
செல்வமுடையவர்களும், சான்றொருங் - (கல்விபறிவு திறைந்த) பெரிய
வர்களும், செட்டி - (தங்கத்தகனது தீர்வை) மாரிப்போய், புடை பெண்
டர் மக்களும் - (இழிஞ்சைமுடைய) வைப்பாட்டிகளின் பிள்ளைகளும், கீழும் -
(குலம் அறிவு குணம் முதலியவற்றிற் குறைந்த) கீழ்மக்களும், பெருகி - (செல்
வத்தினால்) விருத்தியடைத்த, —கடைக்கால் தலைக்கண்ணது ஆகி - காற்புறத்தி
விருத்தவேண்டியது தலைப்புறத்தி விருப்பதாகி, (இவ்வாறு ஆதலினால்),—
குடை கால் போல் - குடையினது காம்புபோல, உலகு - உலகமானது, கீழ் மேல்
ஆய் நிற்கும் - கீழ்மையடைந்தரு உரிவது மேன்மையுடையதாக நிற்குத் தன்
மையுடையதாகும்; (எ - து.)

பரம்பரைபாசப் பெருஞ்செல்வமுடையவர்களும் இயற்கை நற்குணமுடைய பெரியவர்களும் தமது பெருமை செட்டிப்போதலாலும், குலத்தினாலும் குணத்தினாலும் மிகத் தாழ்த்துவர்கள் பெருஞ்செல்வம்பெற்றுப் பெருமைபுடன் வாழ்ந்தாலும், 'இப்படியும் மாரிவிடுகின்றதே!' என உலகவிபற்கை கோக்கிப் பிறத்த அறதாபத்தால் எடுத்துக்கூறியவாறு. "புணர்ச்சுட்குழ் கூடியத்துப் புண்ணியமோ வேறே, புணர்வதையா ரிருப்ப - புணர்விலா, வட்டும் வருதலையுமே போல்வாரும் வாழ்வோ, பட்டித் துதிவ முடித்து" என்று சீழ் கன்றியில் செல்வத்து வந்துள்ள செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. குடைக்கால்பு கவிழ்த்தப் பிடிச்சப்படுவது முற்காலத்த வழுக்கம்போலும்.

கெட்டு, பெருகி, ஆகி இவை - காரணப்பொருளையாய் வந்த செயலெனச் சங்கனின் திரிபுதன். உலகம் சீழ்மொழிவதற்கு இவையே காரணம். புடைப் பெண்டிர் - பொருள்சொடுப்பார்ப்பின் சாரும் பெண்களெனச் காரணப்பொருளாக. கடைக்கால் - அங்கு இருத்தற்குரிய பொருளுக்கு இடவாகுபெயர். (அ)

கூககூ. இனியார்தன் செஞ்சுத்து கோயுரைப்ப வர்கோய்

தணிபாத வுள்ள முடையார்—மணிவான்றி

கீழு மருவி விறன்மலை நன்றாட

வாழ்வின் வரைபாய்த னன்று.

(இ - ன்.) மணி வான்தி - இரத்தினங்களை வாரிக்கொண்டு, வீழும் - விழு கின்ற, அருவி - நீரோடைகளையுடைய, விறல் மலை - வெற்றிபெற்ற [மிகச் செந்த] மலைகளையுடைய, எல் கால - எல்லா பாண்டியநாட்டரசனே!—இனியார்- எல்லா செவ்விர, தம் செஞ்சுத்து கோய் உரைப்பு - தமது மனத்தினுள்ள வருத் தத்தை எடுத்துக்கூறியபிறகும், அ கோய் தணிபாத - அந்த வருத்தத்தை நீக்க மாட்டாத, உன்னை உடையார் - (வலிய) மனமுடையவர்கள், வாழ்வின் - உயிர் வாழ்வதைக்காட்டிலும், வரை பாய்தல் - மலையின்மீது ஏறி விழுத்து உயிர்விடு தல், என்று - எல்லதாம்; (எ - று.)

எல்ல செவ்விரது மனத்துன்பத்தை அவர் உறுமுன்னமே குறிப்பிற்று "உடுக்கையிழத்தவன் கைபோல வான்கே, வீடுக்கண்களைவதாம் கட்டி" என்ற படி நீக்கி உதவவேண்டியிருக்க, அவர் எடுத்துக் கூறியபிறகும் நீக்கமாட்டாத வலிய மனமுடையவர் உயிர்வாழாது வறுமையில் உயிர்விடுதலே எல்லதை என்பது கருத்து. என்பாது துன்பங்களைத் தணியாமல் உயிர்வாழ்வதற் பழிபாவங்கள் பெருகுதலால், அந்நினும் உயிர்வாழ்வதலே எல்லதாயிற்று. தம்மால் அத்தன் பத்தை நீக்கக்கூடாது உடாவிடனும் அந்நில் மனஞ்செல்லாத பாவிக ளென்றற்கு, 'தணிபாதவுள்ளமுடையார்' என்றார். 'இனியார் தன்செஞ்சுத்துகோ யுரைப்ப' என்றதனாலும், "தோழகுரு மேழைமையேசேல்" என்ற கிணை எட்டத் பெருந்துன்பத்தைக் குறித்தவாறு. (க)

கூககூ. புதுப்புனதும் பூக்குழையார் கட்டி மிரண்டும் விதுப்பற நாகன் வேறல்ல—புதுப்புனதும் மாரி பறவே யறுமே பவரன்பும் வாரி பறவே யதும்.

(இ - ஷ்.) புது புனலும் - புதிய நீர்வெள்ளமும், பூ குழையார் கட்பும் - அழகிய காதலியையுடைய வேஷையர்களுடைய கிரேகமும், இரண்டும் - இரண்டையும், 'விதப்பு அற நாடின - விகாசில்லாமல் [சிதானமாக] ஆராய்ந்து பார்த்தால், வேறுதல்ல - வேறுபடுவனவல்ல [இரண்டும் ஒரு தன்மையுடையனவே]; (எவ்வாறெனினி,—) புது புனல் - புதிய நீர் வெள்ளம், மாரி அற - மழை நீங்கினால், அறம் - ஒழியும்; அவர் அன்பும் - அவ்வேஷையாத கிரேகமும், வாரி அற - பொருளின் வருவாய் நீங்கினால், அறம் - ஒழிந்துபோம்; (எ - று.)

மழை அதிகமாகப் பொழியும்போது மிக்ருப்பெருகி அது கின்றமாதிரித் தில் ஒழியும் புதுநீர்ப்பெருக்குப்போல, பொருள் அதிகமாகக் கொடுக்கும்போது அன்புசுட்டி அது குறைந்தமாதிரித்தில் அன்பு குறைபுத் தன்மையுடையவர் வேஷையாதலால், அப்படிப்பட்ட வஞ்சனைக்குறையுடையவரோடு உடிப்பழகுதல் வேண்டாமென்பது கருத்து. எங்கு ஷக்ஷா: வேஷையணி. அடுத்த அதிகாரத்தின் முதற்செய்யுளும் இக்கருத்துடையதே.

இனி, விதப்பறநாடின என்பதற்கு - விருப்பமில்லாமல் ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஒருபொருளை ஆராயும்போது அதனிடத்து விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய்ந்தால்தான் உண்மை விளங்கு மென்பது, தூய்மையுடையது; "எய்த வுயர்த்த வசத்தி யொருபொருட், ணுய்த வறிவுடையார்களு னதே - சாய்வதன்க, ணுற்றதணைத் தோன்றாது முடிப்பதன்கண், குற்றமும் தொன்றக் கெடும்," "வாசம்பட்டுழித் தீயவு எல்லவார், தீரக்காய்த்துழி ஈல்லவுத் தீயவா, மோரும் வைத்தியற்கை" என்பன காண்க.

பொதுமனவிராது தன்மையைக் கூறும் இச்செய்யுள் இங்கு வைத்தது, இனிவரும் அதிகாரம் இன்னதெனத் தேர்துவாய்செய்தற்குப் போதும். (கா)

பொருட்பால் முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

காமத் தூப்பால்.

அகிலாவது - பொருளைத் துணைக்காணாமையுடையதாய் இம்மையை மாத்திரமே தருந் தன்மையையுடைய காமத்தைக் கூறும் பாகம்; ஈரமென்பது, ஒருகாலத்திலே ஒருபொருளால் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை காத்தமென்றும் ஐயம் புலன்சீரையும் அனுபவித்ததெற்புடைய காமவின்பத்தினை, பலவகைச்சுவைகளுள் இன்பச்சுவைவென்றினை மாத்திரமே இப்பாவில் மூன்று அதிகாரங்களாகும் மிகுத்துக்கூறுகின்றார்.

இந்தக் காமத்துப்பால் - கூறு - ஆம் அதிகாரம் இன்பதன்பலியென்றும், இறநி இரண்டு அதிகாரங்கள் இன்பலியென்றும் இரண்டு உப்பிரிவுகளையுடையதாய் அமைக்கப்பட்டது; "சுடையின்ப வகைதான் கருதி விருவகை, யின்பதன்ப வதிகா மொன்றே, யேனை யின்ப வதிகா யிரண்டு" என்ற பழைய உரைக்குத்திரத்தை உணர்க.

இது, பதமஞ்சால் வகுக்கப்பட்ட பாசுபாடு. சில உரையாளிகள், இத் துலின் காற்பது அதிகாரங்களுள் முதற்பதின்மூன்று அதிகாரங்களை அறத்துப் பாலாகவும், அடுத்த இருபத்தாறு அதிகாரங்களை, பொருட்பாலாகவும், இறுதியதிகார மொன்றை மாத்திரம் காமத்துப்பாலாகவும் வகுத்துக்கொண்டனர். அப்பொருட்செவித்துறை முதலாக அந்நூல்களில் இல்லாமையும், இறுதியதிகாரத்தாமத்திரமே உள்ளமையும் அவர் அவ்வாறு கொண்டதற்குக் காரண மென்பர்.

முதலாவது

இன்பதுன்பவியல்.

அகநாவது - ஒருசார் இன்பத்தையும் 'ஒருசார் துன்பத்தையும் தருவதாயிவ தன்மைமையக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். இது பொதுமகளிரின் சேர்க்கையாத லால் அவ்விரண்டு தன்மைமையுக் தருவதென்பது வெளிப்படல். ('இன்பத் துன்பவியல்' என்றும் வழங்குவது உண்டு.) இங்கு ஓர் அதிகாரம் தானே ஓரிய லானமை அறிக.

கூடி - ஆம் அதிகாரம்.—பொதுமகளிர்.

அகநாவது - தமது கலத்தைப் பொருள்கொடுப்பார் யாவர்க்கும் விப்பதல் லாமல் அத்தகு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வரையறையில்காத மகளிரது இயல்பு; அவர் ஒருவர்க்கே வாழ்க்கைப்படாமல் பொருள்கொடுப்பவர்க்கெல் லாம் வாழ்க்கைப்படுதலால், 'பொதுமகளிர்' எனப்பட்டனர். இவ்வாறு தன் மைமைய முன்னைய அதிகாரத்தின் சுற்றச்செய்யுளில் எடுத்தக்கறித் தோற்று வாய் செய்தவதனால, அதிகாரமுறைமையை அறிக.

௩௧௧. விளக்கொளியும் வேசையர் ஈட்டி மிரண்டும்
துளக்கற காதலன் வேறல்ல—விளக்கொளியு
செய்யற்ற கண்ணோ பதுமே பவான்புன்
கையற்ற கண்ணோ பதும்.

(இ - ன்.) விளக்கு ஒளியும் - விளக்கினது பிரகாசமும், வேசையர் ஈட்டும். பொதுமகளிரது அன்பும், இரண்டும் - ஆகிய இரண்டையும், துளக்கு அற காதலன் - சஞ்சலமில்லாமல் ஆராய்ந்தபார்த்தால், வேறு அல்ல - வேறுவகைப் பட்டனவல்ல [இரண்டும் ஒருதன்மையனவே], (எவ்வாறெனின்,—) விளக்கு ஒளியும் - விளக்கினது பிரகாசமும், செய் அற்றகண்ணோ - செய் வற்றிய அப் பொழுதே, அதும - நீங்கும்; அவர் அன்பும் - அந்நப்பொதுமகளிரது அன்பும், கை அற்ற கண்ணோ - கையிற் பொருள்கொடுத்தல் குறைந்தபொழுதே, அதும நீங்கிவிடும்; (அ - து.)

விளக்கின்பிரகாசம் அதில் விடப்படும் செய் வற்றியபொழுது நீங்குதல் போலவே, வேசையர்ஈட்டும் பொருள்வருவாய் அற்றபொழுதே அற்றுப்போ

மென்பதாம். இதுவும் மெய்ச்செய்யுள் போன்றதே. இதனால், உன்ஞா அன்பு பாராட்டாத பொதுமகளிரின் போகம் இனியதன்றது என்பது, உறப்பட்டது. 'வேறல்' என்பது - காரணம் உன்வனவே காரியம் கிசழு மென்றபடி.

வேணையு - வேழப்பா என்பதன் திரிபான வேணைப்பென்பதன் பன்மை. தனக்கு - தனக்கு என்ற முறையின திரிந்த தொழிற்பெயர்; தனக்குதல் - சலித்தல். கை என்பது - கைப்பெருளுக்கு ஆகுபெயர். (ச)

உளவு. அங்கோட் டசல்கு லாயிழைபா ணம்மொடு
செங்கோடு பாய்துமே பென்றான்மன்—செங்கோட்டின்
மேற்காண பின்மைவான் மேவா தொழிந்தானே
காற்காடுய் காட்டிக் கறுழ்த்து.

(இ - ன்-) அம் கோடு அகல் அல்குல் ஆய் இழைபான் - அழகிய பச்சைக் குயர்ந்த அதன்ற அல்குலையுடையவளும் ஆராய்ந்தனிர்த ஆபாணக்கலையுடையவளுமான பொதுமகள்,—சம்மொடு - சம்மொடுகூட, செம் கோடு பாய்தும் - செம்மையான மலையுச்சியில் ஏறி அதனினின்றும் (காம் இருவரும் ஒருசேர) விழுமோம், என்றான் மன் - என்று (எம்மிடத்திற் பொருள் பெறும்போது அன்புகாட்டி) உறுதியாகக் கூறினான்; காணம் இன்மையால் - (எம்மிடத்திற்) பொருளில்லாமையால், (இப்போது), செம் கோட்டின்மேல் மேவாது - செம்மையான மலையுச்சியின்மேல் ஏறியீழ்தற்கு சம்முடன்) கூடவாராமல், நால் நால் கோய் காட்டி - 'எனதுகாலில் வாதகோய்வதன்றது (அதனால் உன்வா முடியவில்லை) என்று பொய்க்காரனஞ்சொல்லிக்' காண்பித்து, கறுழ்த்து - (பொய்யாகவே) அழுது, ஒழிந்தான் - (எம்முடன்வாரா) கீங்கினான்; (ச - து.)

'கீ மலைமேல்ஏறி வீழ்ந்தாலும் நானும் உன்னுடன் விழுமேனெயன்றி உன்னைவிட்டு ஒருகணமும் உயிர்பிழைத்திரேன்' என்ற என்னிடம் பொருள் பெறும்போது அன்புகாட்டி உறுதி கூறிய பொதுமகள், இப்போது எனக்கு தேர்ந்த பெரியதொரு ஆபத்தினால் யான் மலைமேலேறி விழும்படி கோரிட, அப்போதும் அவனைப்பிரிய மனமில்லாமல் அவனை உன்வரும்படி நான் அழைத்தபோது, பொருளில்லாமையால், தனது காலில் கோய்வதற்கு காரணமாக உன்வரக்கூடவில்லை பென்று பொய்க்காரனஞ்சொல்லி அழுது என்னைவிட்டு கீங்கிப்போயினான் என்பதாம். இதனால், பொதுமகளிர் ஆடவர் மீது உன்ஞா அன்புபாராட்டாமல் உழுவலன்புடையவர்போல வெளிக்கு வடித்துப் பொருளையே பிரதானமாகக்கொண்டு வகுத்த அதனைப் பறிப்பவென்பது உறப்பட்டது. "அன்பின் விழைபார் பொருள்விழையு மாந்தொடியா, நின் சொ விழுக்குத் தரும்" என்னுள் தீருக்குறும் இங்கு கோக்கத்தக்கது. "காவரசு வேண்டும் விதஞ் சொல்லுவா ழுனை நான் பிரிந்தாந், சாவெனென்றே விருத் தொக்கவுண்பார்க்கன் கைதான் வறண்டாந், போய்வாருமென்ற நடுத்தலைக்கே குட்டிம் பூணையி" என்பதும் காண்க.

செய்யும்பெற்றபோது அன்வாறுகூறியவன் செவ்வாயில்வாதபோது தவிர விட்டானென்பதைக் காட்டினான்மன்; 'மன்' என்னும் இடைச்சொல் - ஒழி

விசைப்பொருள்த; அசையுமாம். பாய்தம், முன்னிலையை உணப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைமுற்ற; சீயும் காலும் என்ஃ இநிம், தம் - காலங்காட்டும் விருதி இனி, முன்முடிக்கு - மலையின்மீது பொருள்கிடையாமையால் உடனவராமல் உபேகித்தானேயன்றி அங்கும் பொருள்கிடைக்குமாயின் உபே கியாத உடனவருவனென்ற உறுதது மொன்ற. 'கால் சேரீய்' என்றநிம், கால் என்றத - தனது பரியாயாமாயிய வாயுவென்னுஞ் சொல்லிச் குறிப் பிட, அத - தனது பொருள்களில் ஒன்றான வாத மென்னும் கையை உணர்த் திற்று; இது - லகஷீதலகஷீத; (கம்பாயாமாயைநிம் கையாராயுமச்சத்தை "மயின்முறைக்குமம்" என்றதம், சீயக்சித்தநாணியில் புத்திசேனை "நிம் கண்ணியிப்பெயரினும்" என்றதம் இத்தன்மையனவே.) (உ)

கூடுக. அங்கண் விசம்பி னமார் தொழப்படுஞ்
செங்கண்ம லாயினு மாகமன்—றங்கைக்
கொடுப்பதொன் தில்லாணைக் கொய்தனி ணன்னுர்
விடுப்பதன் கையாற் றொழுது.

(இ - ண்.) அம் கண் விசம்பின் - அழகிய இடமாகன்ற வானுலகத்தினுண், அமார் - தேவர்களால், தொழப்படும் - வணங்கப்படுகின்ற, செம் கண் மால் ஆயினும் ஆக - வெந்தகண்ணையுடைய திருமாலையானும் ஆகட்டும், தம் கை கொடுப்பது ஒன்று இல்லாணை - தமது கையிற் கொடுக்கும்படியான பொருள் நெறுமில்லாதவரை, கொய்தனிர் அன்னுர் - கொய்தந்தக் தனிர்போன்ற உடம் பிண்கிறத்தையுடைய பொதுமகனிக், தம் கையால் தொழுது - தமதுகைகளைத் தும்பிட்டு வணங்கி, விடுப்பர் - அனுப்பிவிடுவார்கள்; (அ - ற்.)

மிகப்பெருமை அழகு முதலிய குணங்கள் வாய்த்தவராயினும் பொருளில் லாதவரைப் பொதுமகனிக் 'கீழ்கன் வருதற்கு இது சமயமன்று' என்று போக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிடுவார்களே யன்றி அவரைச் சேரா கொப்பது கருத்த. இதனால், கொடுப்பாரை விரும்பாமல் பொருள்கேய விரும்பும் பொதுமகனிகாத இராமநிபாத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டினர்.

'அமார்தொழப்படும்' 'செங்கண்' என்ற அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறிவந்தனால், திருமானுக்கு மேன்மையும் அழகுமிருதியும் கூறிவாரும், இனி, மால் என்பதற்கு - இத்திரனென்ற பொருள் உறுவாகு முன். அமார் - அமிருதமுண்டதனால் மாணயில்லாதவ கொத் தேவர்களுக்குக் காரணக்குமி. மன் - அசை. தம்மைக்கொடுப்பது என்பதற்கு - தமதுகையிற் கொடுக்கும் பொரு ளென்ற கூறிலும் பொருத்தம். (க)

கூடுக. ஆணமி னெஞ்சத் தனிரீலக் கண்ணுர்க்குத்
காணமில் லாதார் கடுவனாயர்—காணவே
செக்கூர்ந்து கொண்டாருஞ் செய்த பொருளுடைய
ரக்கார மன்னு ரவர்க்கு.

(இ - ண்.) காண - ஆலோசித்துப்பார்க்குமிடத்த, ஆணம் இல் செஞ் சத்த - அன்பில்லாத மனத்தையுடைய, அணி ரீலம் கண்ணுர்க்கு - அழகிய

சுருத்தவிராமன் போன்ற கண்ணியமுடைய பொதுமனிதர்க்கு, காணம் இல்லாதவர் - பொருளில்லாதவர், (அழகுமுதலியவற்றைத் திறந்தோராயினும்), கவி திரைவர் - விஷம்போலப் பிரியமில்லாதவராவர்; செக்கு ஊர்த்த கொண்டாரும் செக்கு ஆடுதலாகிய இழிதொழிலுடையவரானும், செய்த பொருள் உடையவர் - தேடிய செல்வமுடையவரே, அவர்க்கு - அப்பொதுமனிதர்க்கு, அக்காரம் அன்னார் - சர்க்கரைபோலப் பிரியமுடையவராவர்; (எ - து.)

பொருளொன்றினையே முக்கியமாகக்கொள்ளும் தன்மைய சாதப்பற்றிப் பொதுமனிதர் பொருளில்லாதவரை விஷத்துக்கொள்பாராகவும், பொருளுள்ளவரைச் சர்க்கரைக் கொள்பாராகவும் பாற்பா சாதலால், அவரது போகம் வெறுக்கத்தக்கது என்பதாம்.

“இழிபல நூல்க்கேதான் மூத்தோ ரிணையவர் கழியாகோயாத், கழிபவர் யாவரேனும் கண்ணிப் பட்டு செஞ்சு, மழிபவர் பொருள்கொண் டென்றாக் கெண்ணெய்போ லுள்தொட்டிப், பழிபடுபோகம் வித்பார்” எனப் பிறர் கூறியது இங்குப் பின்னிரண்டிக்கு ஒப்புரோக்கத்தக்கது.

‘காண’ என்பதை முன்னும் பின்னும் கூட்டிக்கொள்ளு; இடைநிலைநிலைகம். இனி, காண என்பதை ‘செக்கூர்த்த கொண்டாரும்’ என்பதனோடு இயைத்து, உலகத்தார்பாவரும் காணும்படி செக்கு ஆடுத் தொழில் செய்தவராயினும் என்று பொருள் கூறினும் பொருத்தம். ‘செக்கூர்த்த கொண்டானுக்கு செய்த பொருளுடையவர்’ என்ற பாடத்திற்கு - செக்கு ஆடியாவது தேடிய பொருளை யுடையவ ரென்க. கீழம் - பண்பாருபெயர். அனும் = ஆவியும்; மருஉ.

(ச)

கூ.வி. பாம்பிற் கொருதலை காட்டி யொருதலை
தெம்படு தென்சுயத்து மீன்சாட்டு—மாங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகனிர்தோள் சேர்வார்
வினங்கன்ன வென்னறி வினார்.

(இ - ன்.) பாம்பிற்கு ஒரு தலை காட்டி - (தன்னைப் பிடிக்கவரும்) பாம்புக்கு ஒருபுறத்தைக் காண்பித்து, ஒரு தலை - மற்றொருபுறத்தை, தேம் படு தென்சுயத்து மீன் காட்டும் - இனிமையொருத்திய தென்கிழை சீலையுடைய தடாகத்தினுள்ள மீனுக்குக் காண்பிக்கும் தன்மையையுடைய, மலங்கு அன்ன - விளங்குமீனாப்போன்ற, செய்யை - (பலரிடத்தும் அன்புசாட்டிக்) தொழிலுடைய, மகனிர்தோள் - பொதுமனிதரது, தோள் - தோள்களை, வினங்கு அன்னவென் அறிவினார் - மிகுத்ததை யொத்த பருத்தறிவில்லாத மூட்கன், சேர்வார் - சேர்வார்கன்; (எ - து.)

தன்னைப்பிடிக்கவரும் பாம்புக்கும் மீனுக்கும் பிடிபடக்கூடு மென்றும் ஆசையைக் காட்டி ஒன்றுக்கும அன்புடாமல் தப்பித்துக்கொண்டு செல்லுதிற விளங்குமீனாப்போலப் பலர்க்கும் ஆசைகாட்டி மயங்கும் பொதுமனிதரை அறிவில்லாதவர் சேர்வரோயன்றி அறிவுடையார் சோமாட்டா என்பதாம். பொதுமனிதர்க்கு மலங்குமீன் தொழில்பற்றிய உணமம்,

‘மலங்கன்னை செய்வகம்’ என்பது - அவரவர்க்கு வேற்றமை காட்டாமல் இனமாகச்சேர்ந்து வின்று அன்பு காட்டுதல். அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனை தெரிந்தால் அவரது இன்பம் வெறுக்கப்படுமென்பது, குறிப்பு. அவ்வஞ்சனையை அறிவமாட்டாமல் அவர்க்குநான் சேர்ப்பவரை ‘வெள்ளறியிலிடு’ என்றார். வெள்ளறியு - சாரமற்ற அறியு. வெண்மையென்பது சரணின்மையென்றும் பொருளதாய், அறியுமுதிராமையேல் கிற்பதை, “வெண்மையெனப்படுவதி யாதெனினி னென்மை, யுடையம்மா மென்னுஞ் செருக்கு” எனத் தீர்த்துவிடும், “வெண்மையுடையார் விழுச்செல்வ மெய்தியக்கால்” என இத்தாலியும், “வெண்மையில்கு பங்கெனவி மேவலால்”, “வெள்ளியையாரதல் விளம்பின” எனக் கம்பாராமையனைத்திலும் காண்க. ‘வெள்ளறியு’ என்றல் வழக்கு.

மீள்காட்டும் - காண்காம் வேற்றமைத்தொகை. ஆங்கு - அரசு (இ)

௩௭௬. பொத்ததூதர் கல்லும் புணர்பிரியா வன்றிலும்பொ
னிர்த்தலு மம்மைப் பிரியல மென்றுகாத்த
பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோ டாயினு னான்னைஞ்சே
நிற்பியோ பொதியோ நீ.

(இ - ள்.) கல் செஞ்சே - (எனது) கல்ல மனமே!—பொத்த தூதர் கல்லும் - துணைக்கப்பட்ட [உட்கொண்டப] தூதர் கோத்த இரத்தினத்தையும், புணர்பிரியா அன்றிலும் - கடியிருத்தல் பிரியாத அன்றிற்பதவைகளையும், போல - போல, கித்தலும் - எப்பொழுதும், மம்மை பிரியலம் - மம்மைவிட்டுப் பிரியமாட்டோம், என்று உரைத்த - என்று (முன்பெல்லாம்) உறுதிசெய்திருந்த, பொன் தொடியும் - பொன்னினாலாகிய வரிசையாகியுடைய பொதுமகளும், (இப்போது), போர்த்தகர் கோடு ஆயினுள் - போர்செய்துத்தன்மையுள்ள ஆட்டுக் கடலின் கொம்புபோல [மாதுபாடாயி] குணமுடையவளாயினுள்; (அவள் அவ்வாறான பிறரும்), கீ—, கித்தியோ - (அவளிடத்தில்) கிற்பாயோ? (அல்லது), பொதியோ - (என்னுடன்) வருவாயோ? (சொல்); (எ - து.)

தூதரும் மணியும் போலவும், இரட்டையாடைய அன்றிற்பதவைகள் போலவும் எப்பொழுதும் இணைபிரியாமலிருப்பேனெய்வது சத்தும் உண்ணவிட்டுப் பிரியே னென்று செவ்வமுன்னகாலத்தில் எம்பிக்கைகூறியிருந்த பொதுமகன் செவ்வம்வறண்ட இப்பொழுது சண்டைசெய்யும் ஆட்டுக்கடலின் கொம்பு பிற்பட்டு முறுக்குடன் விரைந்திருப்பதுபோல முன்னொன்னதற்கு விரோதமாகக் குணம்மாறிவிட்டான்; அவன் குணம் திரிந்தபிறகும் அவனுடன் இணங்கி நடப்பது எவ்வதன் நென்று ஒருவர் தமதுமனத்திற்கு எல்லறியுடைய வாய்பாடுடையதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக - வேகையாவழிச்செல்லாமல் மனத்தை வசப்படுத்தவேண்டுமென்பது, எழுத்தது. தூதரும் மணியும், இரட்டையன்றிற்பதவைகளும் - இணைபிரியாமல் உடனுகைதற்கு உவமம்.

அன்றிலென்பது - ஒருபதவை. அது, எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாத கித்தும். கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துபாற்றைப்பொருமல் ஒன்றையொன்று இரண்டிலுமுற்றுநாம் கித்திக்கவி

அதன்பின்பும் தன்னுணையைக் கூடாவிழன் உடனே இதத்தபடும். இதனை, உடனாவர் க்ஞெஞ்சும் என்பர். தகர்த்தோடாதல் - பின்பு திருதி தித்தல். இனி, பொத்ததததல் என்பதற்கு கடைபும் சாணைக்கல் என்ற பொருள்சொன்னு, அச்சலில் இரத்தினைக்கீழ் தேய்க்குப்போது மணதும் உடத்தேய்வதபோல, அவன் செட்டிபொழுது தானும் உடன்கெடவும், அவன் வாழ்த்தபொழுது தானும் உடனவாழவும் இவ்வாறு வஞ்சனையாகக்கொண்டென் பொதுமகளிரது மணத்தின்கைக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுவாரு முனர். பொத்தததல் - துணைப் படுத்தல். பிரியலம் - தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறைமுற்ற. பொன்னொழி வேற்றமைத்தொகையன்மொழி.

கள்ள. ஆமாபோ னக்கி யவர்கைப் பொருள்கொண்டு
சேமாபோற் குப்புறாஉஞ் சிவ்விக்க னன்பிரி
யேமார் தெமதென் திருத்தார் பெறுபடுவ
தாமாம் பலரா னகை.

(இ - ன்.) ஆமா போல் - காட்டிப்பகையைப்போல, கக்கி - (முதலில் இன்ப முண்டாகப்) பரிசெத்து, அவர் கை பொருள் கொண்டு - தம்மிடம் கூடியவர்க ளது கையிலுள்ள செல்வத்தைக் கவர்த்தகொண்டு, (பிறகு), சேமா போல் - எருதைப்போல, குப்புறம் - கவிழ்த்தபடுத்திக்கொள்ளுகின்ற, சிவ்விக்கண் - தாழ்த்தகடத்தையுடைய பொதுமகளினிடத்திற், அன்பிரி ஆசையை, ஏமா க்து - மயங்கி, எமது என்று இருத்தார் - எமக்கே உரியது என்று (மோகத்தி னால் கம்பி) இருத்தவர், - பலரால் - பலரானும், ககை பெறுப - அமைதிப்பைப் பெறுவர்; (எ - து.) - தாம், ஆம் - அசைகள்.

காட்டிப்பக உடம்பை கக்கினால் அப்பொழுது சகமாவிர்த்த பின்பு விஷம்போல மாணத்தை வினைக்கு மென்பர்; அன்றியும், காட்டிப்பக பிறர்க்கு இன்பமுண்டாம்படி முதலில் காவிரால் அவருடைய கக்கி அவர்க்குத் தம் பக்கல் கம்பிக்கையைபுண்டாக்கிப் பிறகு அவர் அஜாக்கிரதையாயிருக்கின்ற சமயம் பார்த்த முட்டிக் கொல்வது போல, பொதுமகளிரும் தம்மிடம் வந்த ஆடவரை இன்பமுற ஆவிக்கணம் முதலியவற்றைச் செய்து கம்பிக்கைகாட்டி அவர் கைப்பொருள் பறித்துக்கொண்டு அவர் ஏமாந்தசமயத்தில் உறுவுக்கு உத வாமல் படுத்திக்கொள்ளும் எருதைப்போலக் கவிழ்த்த மோசஞ்செய்தவிடுவார்; னாதலால், அவர்கள் கடித்துக் காட்டும் பொய்யன்மை கம்புகின்றவர்கள் பல ரானும் பழிக்கப்படுவார்களென்பதாம். அகவேசையாத அன்பு தந்தவர்தலில் மகிழ்ச்சியைச் செய்தாலும் பின்பு பழிப்புக்கிடமான பல நினைகளைத் தருமென் பது, கருத்து. உவமையணி.

சேமா - எருதையி விலக்கு என இருபெயரொட்டி. சிவ்வி - தாத்தை [தியொழுக்கமுடையான்.]; இனி, சிவ்விக்கண் என்பதற்கு - சிவ்வன்கி போன்ற கண்ணை யுடையான் என அன்மொழித்தொகையாகப் பொருள்கொண்டு, கவ்வி தேனான்கவிடத்திற் சென்று அநனைக் கவர்த்துநீங்குதல் போல, செவ்வமுடையாரிடத்துச் சென்று அவர்செல்வத்தைப் பறித்துக்கொண்டு செவ்வுக் தன்னு

புடையா என்று உதவாரு முன். கண் என்றது, அப்போது உங்காட்டத்தை. குப்புறதல் - குதித்தோடுதலுமாம். (எ)

கூடி. ஏமாந்த போழ்தி னினியார்போன் றின்னாய்த்
தாமாந்த போதே தகர்க்கோடா—மாடுஞ்சிற
றக்கெறிப் பெண்டிர் தடமுலை சேராரோ
செக்கெறிச் சேர்துமென் பார்.

(இ.ன்.) செம் செறி சேர்தும் என்பார்-செவ்வியவழியை [செவ்வழத்திமார்ச்
கத்தை]ச் சேர்வோ மென்று வருதுவோர்,—ஏமாந்த போழ்தின் - (ஆடவர் அவ
ரதுமோகவலையிற் செறி) மயங்கியபோது, இனியார் போன்று - அன்புள்ளவர்
சரிப்போல விருந்து, தாம் ஆர்த்த போது - (வறுமையடைந்து) தாமே இச்
சிந்துச்சென்றதாலத்திம், இன்னார் ஆய்.- அன்பில்லாதவராய், தகர் கோடு ஆம் -
ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பப்போ வாகும்படியான, மான் கோக்கின் - மான்
போன்ற பார்வையையுடைய, தம் செறி பெண்டிர் - தமக்குடைய கனவுவழியில்
தவருதுகடக்கும் பொதுமகனிருடைய, தட முலை - பெரிய தளங்களை, சேரார் -
அடையமாட்டார்கள்; (எ - த.)

காரமுன் தமதுமோகவலையிற் செறி மயங்கிய போது அவர்பொருளைப்பறிப்
பதற்கு அன்புடையார்போன்றிருந்து, அதுமுடித்தவுடன், அவர் பொருள்வற
ன்ற தாமாச விருப்பிவந்தபோது உடன்படாத மாறுபடுகின்ற பொதுமகனிரது
இன்பத்தைப் பெரியோர் விருப்பிச் சோமாட்டா என்பது, வருத்த. தாம்
விரும்பிப் பற்றும்செக்கெறிக்கு அவரது இன்பம் மறுதலையாதலின் சேரா சொன்
பதாம். “பொருட் பொருளார் புன்னலம் தோயா ருட்பொரு, னாயு மறிவின
வர்”, “பொருதலத்தார் புன்னலம் தோயார் மறிவத்தின், மாண்ட வறிவினவர்”
என்றார் திருக்குறளிலும்.

ஆர்தல் - விரும்புதல். தம்செறிப்பெண்டிர் - ஒருவருக்கும் வசப்படாமல்
தமதுமணப்போக்கின்படியை செல்கின்றவர் என்றமாம். செக்கெறி - செவ்வை
யாகிய கீட்டுகெறி. (அ)

கூடு வறுசெய் நெஞ்சந்தம் முன்னடக்கி பொண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகெட்டுத்—தேறி
பெயர்சென்று கெள்வாராகும் கொண்படுவ பார்த்துத்
தமால்லர் தம்முடம்பி னார்.

(இ.ன்.) ஒன் துதலார் - பிரகாசமான தெற்றியையுடைய பொதுமகனார்,
வறு செய் நெஞ்சம் - (பிறர்க்குத்) துன்பஞ்செய்யும்படியான தமது எண்ணத்
தை, தம் உள் அடக்கி-(பிறர்அறியவொட்டாமல்) தமக்குள்ளே மறைத்துவைத்
துக்கோண்டு, தேற -(கேட்டு) கிச்சுமென்று கம்பும்படி, மொழிந்த - சொல்லிய,
மொழி - பசுப்புவார்த்தையை, கேட்டு —, தேறி - கம்பிக்கைகொண்டு, எவர்
என்று கொள்வாரும் - (அந்தப்பொதுமகனினர்) இவர் எம்மைச்சேர்ந்தவரென்று
நினைப்பவர்களும், கொண்ப - அவ்வாறே நினைக்கட்டும்; (அந்தப் பொதுமகனார்)

யார்க்கும் - எப்படிப்பட்டவர்க்கும், தமர் அல்லர் - வரியவராகார் : தம் உடம் பினர் - (பிறர்க்கு வரிமையன்றித்) தமக்கே வரிய உடம்பையுடையவராவர்; (எ - து.)

தமதுவஞ்சினையை வெளிக்காட்டாமல் எல்லவர்களைப்போல நம்பும்படி பேச வல்ல வேகையினா நற்குணமுடையவரென்று நினைப்பவர்களை நினைக்கட்டும், அவர்கள் வாய்ப்பேச்சினால்மாதிரியும் அவ்வாறாவரோயன்றித் தமது உடம்பைப் பிறர்க்கு வசப்படுத்தாமல் தமக்கேவசமாக்கி வைத்துள்ளவரென்று கருதித்தக்கவரென்பதாம்.

(௩)

௩௧௦. உள்ள மொருவ னுழையதா வொண்ணுதலார்
கன்னத்தாற் செய்யுங் கருத்தெல்லார்—தென்னி
யறிந்த விடத்து மறிபாராம் பாவஞ்
செறிந்த வுடம்பி னவர்.

(இ - ள்.) உள்ளம் ஒருவன் உழையத ஆ - (தமது) மனம் ஒருவனிடத்தி லிருக்க, ஒன் துதலார் - விளக்கமான தெற்றியையுடைய பொதுமணிகள், கன்னத் தால் செய்யும் - கபடமாக(அன்புடையார்போன்று)செய்திட, கருத்து எல்லாம் - வினைவுமுழுவதையும், தென்னி அறிந்த இடத்தும் - தெனிவாக ஆராய்ந்தறிந்த போதும், பாவம் செறிந்த உடம்பினவர் - நிவினை மிகுதியையுடைய உடம்பை யுடையவர் [பாவிசன்], அறிபார் - உண்மையறியமாட்டார்கள்; (எ - து.)

தமதுமனம் ஒருவரேமல் தீர்க்க மந்தெருவரேமல் அன்புத்தவர்போல நடக்கும் பொதுமணிகள் த வஞ்சினக்கருத்தை நன்றாக அறித்தாலும் பாவிசுக்கு அவர்களிடே அன்புசென்றுமென்பத, கருத்த- இதனும், பொதுமணிகள் இரு மனப்பெண்டுகொண்டும், உருவுசொல் செயல்சொல் வஞ்சிப்பத அவர்க்குச் சாதி தருமென்றும் பெறப்பட்டது இங்குப் பாவம் என்றது, முற்பிறப்புக்களித் செய்த நிவினைகளால் மனம் தெனிவடையாகிருத்தலை. “இருமனப்பெண்டுகும் கன்னம் கவதல், திருவீச்சப்பட்டார் தொடர்பு” என்ற சீக்கித்யனின் கூறியவாறு பின்வருபட்ட மனமுடைய பொதுமணியிடம் பற்றுச்செல்லாதவினாலேயே அவர் நிவினையுடையாரென்று அறியப்படு மென்க. ஆம் - அசை.

(௪௦)

இரண்டாவது

இன்பவியல்.

அக்தாவத - முழுவதும் மனத்திற்கு இன்பத்தையென்கொடுக்கும் பிரிவு என்று பொருள் இது கற்புடைமணியின் சேர்க்கை யாதலின், இன்பமே தருவதென்பது வெளிப்படை. இவ்வதினாரும், அடுத்த அதிகாரமும் இவ் வியலிற் சேர்த்தவை.

அக் காமவின்பத்தான் - புணர்ச்சி பிரிவு என்ன இருவகைப்படும்; மற்றை இருத்தல் இரக்கல், ஊடல் என்பனவோ வென்றும், இத்தாவாசிரியர் பொருட்

பாருபாட்டின அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழங்குப்பற்றிக் கூறாதவால், அவ்வாறே அவற்றைப் பிரிவினிடத்து அடக்கிவை சொன்று அறிச இனிச அவற்றையே தமிழ்துண்களோடும் பொருத்தப் புணர்ச்சியை 'கைடி' என்றும், பிரிவை 'கிழி' என்றும் பெரும்பான்மையற்றி வருத்தி, அவற்றைச் சுவையிடுதி பயக்குமாறு உலககடையோடு ஒத்தனும் ஒவ்வாய்வு முடையன வாக்கிச் சொல்லுகின்றார்; அவ்வொழுக்க மிரண்டனும், கனவாவது - பிணி மூப்பு இறப்புக்க வில்லாமல் எங்கோ ஒரு தன்மைவராய் உரு நிரு பருவம் குலம் குணம் அன்பு மூதனியவற்றோடு தம்மும் ஒப்புமையுடையவாயி தலை மகளும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இல்லாமல் ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்து வருவது. கற்பாவது - கனவானத் தெய்வ மென்று உணர்வதோர் மேற்கோள்; பதிவிரதாதருமம். கொண்டவநிற் தெய்வ தெய்வமில்கை பென்றும், அவனுக்கு இன்னவாறு நீ குத்தேவல் செப்பொழுது என்றும் தாபத்தையாலும் பிரதானம் கற்பிக்கப்பட்டு இவ்வொழுக்கம் உண்டாகி தலைபெறுதலால், கற்பு எனப் பெயர்பெற்றது.

உண்மையறிவை யுண்டாக்கும் கீதிறல்களில் அப்பொருட்கெனவித்துறை சிறு இடைவிடையே கூறதல் சலிசமயமாகினை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்ச்சி. குருங்கார சாப்பிரதானமான அப்பொருட் கெனவித்துறைசிறு ஞான முண்டாதற்குக் காரணமாகிய கீதிறல்களின் கூறாதற்குக் காரணம், கருத்தின்கு தானாக் கட்டியுடிக் கருத்தின்பிப்பார்போலச் தெற்றின்பன்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைத் தாட்டி காட்டுதல் என்பர்.

௩௯ - ஆம் அதிகாரம்.—கற்புடைமகளிர்.

அக்தாவது - பதிவிரதையின் தன்மை, காணும் மடம் அச்சம் பவிர்ப்பு என்னும் மகேசுக்குணம் காண்கோடும் பாதிவிரதியத்தையு முடையவர், கற்புடைமகளிர். பொதுமகளிரது இன்பம் வெறுக்கத்தக்கது என்றதனால், குல மகளிரது இன்பம் அறத்திற்குப் பொருத்தியகாரணமாக விரும்பத்தக்கதென்பதை அறிவித்தற்கு, இது பொதுமகளிரின் பின் வைக்கப்பட்டது.

௩௯௧. அரும்பெறத் கற்பி னபிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டி ரெனினும்—விரும்பிப்
பெறுநகையாற் பின்னிற்பா ரின்மையே பேணு
நறுததல்க ணன்மைத் துனை.

(இ - ள்.) அரும் பெறல் கற்பின் - பெறுதற்கரிய பதிவிரத தருமத்தை யுடைய, அபிராணி அன்ன - இத்திராணியைப்போன்ற, பெரும் பெயர் பெரிய கீர்த்தியையுடைய, பெண்டிர் எனினும் - பெண்களாயினும், பெறும் நகையால் - (தன்னைப்) பெற்ற அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால், விரும்பி - விரும்பப்படுகோண்டு, பின் கிறபார் இன்னமையே - தனது பின்னே கிற்கும் ஆடவ ரில்லாமையாகிய கற்குணத்தையே, பேணும் - விசேஷமாகக்

சொண்டொழுதுத் தன்மைபுள்ள, தது ததலான் - அழகிய சொற்றிையுடைய பெண்ணே, என்மை துணை - (தனது கணவனுக்கு) என்மை பொருத்திய துணை யாவான்; (எ - து.)

மிகச்சிறந்தவனாயினும், தன்னைச் சோவேண்டுமென்ற விருப்பங்கொள்ளும் பாபுருஷர்க்குச் சிறிதும் இடங்கொடாத ஒழுதுபவனே, தனது கணவனுக்கு உற்ற துணையாவ னென்பதாம். பெண்ணின் குறிப்பை நோக்காமல் எவனும் ஒருத்தியின் பின்னே கிழகமாட்டா னாகையால், 'பின்னிற்பார்' என்றார். அயிராணி - தேவேந்திரன் மனைவி. இவன் இங்கே உவமை உரியதற்குத் தாரணம், ஒருவன் புதிதாக இத்திரிபதவிபெற்றுத் தன்னை விரும்பி யனுகொள்ளுமோ போதும் தனது பழைய கணவனாகிய இத்திரிணியை யன்றி அவனை விரும்பாத சற்புகெளியில் கிள்ளு னாதவன். 'பெரும்பெயர்' என்பது, பெரும்புகழ்; அதாவது - தான்வாரும் ஊரார் சற்புகடமைவால் தன்னைப் புகழ்ந்து உதவது. சற்புகடையமனைவி தான் பிரிந்த குலத்தார்க்கும் புருஷ குலத்தார்க்கும் சந்தி யுண்டாக்குதலால், அத்தகைய பெண்ணைப் பொதுவாக 'தது ததலான் என்மைத் துணை' என்ற சொல்லினுமாய், இத்தன்மையை, "சற்பு மெய கணங்குறது மா தரைப், பெற்றுனோர் த மரபும் பெருத்தவச், சற்பினுக்கொண்ட காதலனருவிரிச், சுற்றம் யாவச் துதக்கத்தி னெய்துமால்" என்றுஞ் செய்யுளால் அறிக (க)

௧௧௩. குடகீரட் டென்னு மிடுக்கட் பொழுதும்
கடனீ ரறவுண்ணுங் கேனீர் வரினும்
கடனீர்மை கையாளுக் கொன்றா மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யான்.

(இ - ன்.) குடம் நீர் அட்டி உண்ணும் இடுக்கன் பொழுதும் - ஒருகுடத்தா னீரைச் சாப்பிடு உண்ணும்படியான [நீரைப்பெயன்றி உண்பதற்கு வரிய பொரு ளொன்றும் அகப்படாத] வறுமைத்தன்பம் வந்தகாலத்தும், கடல் நீர் அற உண் ணும் கேனீர் வரினும் - கடலின் நீரை வற்றும்படி உண்ணத்தக்க [மிசை பெருங் கடையான] சுற்றத்தார் வந்தாலும், கடன் நீர்மை - தனது கடமையாகிய குணங்களைப்பே, கைகூறு ஆ கொள்ளும் - ஒழுக்க நெறியாகச் சொன்னுமின்ற, மடமொழி மாதர் - இராமரான இன்சொற்சிறையுடைய பெண்ணே, மனை மாட் சியான் இவ்வறவாழ்க்கைக்குத்தக்க பெருகையுடையவனாவான்; (எ - து.)

சுற்றத்தவர் பலர் வந்தாலும் தனது கணவன் வறுமைப் பட்டானும் மனஞ்சொராத தனது கடமைகளைத் தவருது உட்குதுபவனே இவ்வாழ்க் கைக்குரிய மனைவியாவ னென்பதாம். அவருக்குக் கடமையான - துறந்தவரை உபசரித்தலும், விருந்தோம்பலும், சுற்றத்தழுவுதலும், வறியவரிடத்தா அரு ளுடைமையும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்களைத் தேர்ந்த காப்பாற்றிவைத் தலும், உண்டி சமைத்தல் வலைமையும், உபகாரஞ்செய்தலும் முதலியவையாம் இடுக்கன் என்பது, அத்தகுத் தாரணமான வறுமையைக் குறித்தது; உபகாரவ ழுத்த. முதலடி - வறுமை மிகுதியையும், இரண்டாமடி. உறவினர் மிகுதியை யும் குறிப்பன.

(உ)

நக. நாலாறு மார்புப் பணிசிறிதா பெப்புறது
மேலாறு மேலுறை சோரிது—மேலாறு
வல்லாளாய் வாழ்மார் தற்புடைய மான்செறி
னில்லா எமர்ந்ததே பிள்.

(இ - ன்.) நால் ஆறும் ஆறு ஆய் - நான்கு பக்கங்களிலும் வழியையுடையதா
கியும்,—பணி சிறிது ஆய் - மிகச்சிறியதாயினும்,—அ புறனும் - எல்லாப்பக்கங்
களிலும், மேல் ஆறு - மேல்வழியினின்றும், மேல் - தன்மேல், உறை சோரினும்—
மறைசீர் பெருகி வழிந்தாலும், மேல் ஆய - சிறந்த தருமத்தினால், வல்லாள் ஆய் -
(செய்ய) வல்லவனாய், வாழும் ஊர் - நான் வாழுகின்ற ஊரிலுள்ளார், தன் புற
மும் - தன்னைப் புறமும்படியான, மான் செறி - மாட்சிமைப்பட்ட பதிலாதா
தருமத்தைபுடைய, இல்லாள் - மனைவி, அமர்ந்ததே - பொருத்தப்பெற்றதே,
இல் - வீடாகும் ; (அ - து.)

நான்கு பக்கங்களிலும் வழியையுடையதானதும், மிகச்சிறியதானதும், மிக்க
வறமைக்காலத்திலும் தனது கல்லொழுக்கத்திற் சிறிதும் குறைபாடு புலத்
பெற்ற கற்பினையுடைய மனைவி பொருத்தப்பெற்றதானதும், ஒருவீட்டிற்கு
கல்லிலக்கணம் மென்பதாம்.

பணிசிறிதாய்—“இடம்படவீட்டெல்”, “செருக்கத்திற் பெருக்கவாழ்” என்ற
பன் னான்க. அப்புறனும் மேலாறு மேலுறை சோர்தல் - கிட்டின் கட்டுக்
கோப்புக் குணத்த மறைசீர் ஒருகப்பெறத்தல் : இவ்வாறு உரியது, வறமை
மிகுதியைக் குறித்ததற்கு. வாழும் ஊர் தற்புடையதாய்—“தந்தைத்தத் தற்கொண்
டாத் பேணித் தகைசொன்ற, சொந்தத்தத் சோர்விலைப் பெண்” என்றன
தீருத்தனின் பரிமேலழகருவரையில் ‘தன்மாட்டுப் புழுவாவது - வாழும் ஊர் கற்
பால் தன்னைப் புழுவது’ என்றது நான்க. இதனால், எவ்வளவு வறமைக்
காலத்திலும் தனக்கு உரிய கல்லொழுக்கத்திற் குறைபாடு கற்பொழியில் சிற்ப
வனே சிறந்த பெண் என்றதாயிற்று. (க)

நக. கட்டுவியான் காதலன் காதல் வகைபுனைவா
னாருடைய னாள் நானியன்பிது—நாட்டி
விடனறிந் தாடி. பிணிதி னுணரு
மடமொழி மாதான் பெண்.

(இ - ன்.) கட்டு இனியான் - கண்ணுக்கு இனிய உருவமுடையவனாகி
யும்—காதலன் காதல் வகை புனைவான் - (தனது) கணவனது ஆகையின்படி
தன்னை அணங்கரித்துக்கொள்பவனாகியும்,—கட்டு உடையான் - அச்சமுடைய
வனாகியும், ஊர் நான் இயல்பினால் - வளரிலுள்ளார்க்கு [பிரிவிடத்தில்] காணல்
கொள்ளுத் தன்மையுடையவனாகியும்,—கட்டு - (தனது கணவனிடத்த) அஞ்சி,
இடம் அறிந்த - சமயமறிந்து, வகை - (அவருக்கு) பிணங்கி, ‘இனிதின் உண
கும் இன்பமுண்டாய்ப்படி உடனே அறிந்த வகைப்படுத்தி, மட மொழி மாத
நான் - கட்டியின்பது இன்னொருவன் புடையவனாகியு மிருப்பவனே, பெண் -
மனைவியானான்; (அ - து.)

முக்கிரோட்டம் கடுகிப்படி முதலிய துர்க்குணங்க ளில்லாமல் பார்ப்பதற்கு
நீதியை தேற்றமுடன், தனது அணைய லிகெட்டிப் புறத் தன்னை யாங்குகரித்துக்கொள்
ளுதலும், செய்யத்தகாத காரியங்களில் அஞ்சி விவருதலும், பாபகுரூபிடத்தில்
காணக்கொள்ளுதலும், உடம்பையும் உடம்பையும் உரிய சமயங்களிற் கொள்ளு
தலும் - எற்புடைய மனைவியின் குணங்க் கொண்டதாம்.

ஊர்காணியல்பினால் என்பதற்கு - தான் வாழும் ஊரி லுள்ளார் தன்னைக் கண்டு வெட்கமடைபுழப்படியான செத்த கல்லொழுக்கமுடையா னெனினுமாய் உவப்பிற்கு ஏதுவாதலால் 'இடனறித்து ஊடி' என்றும், அஞ்ஞடனாத் தனனித் துக்கொள்ளாமல் கீட்டித்தால் வெறுப்பைத்தரு மாதலின் 'நீனறிதினானும்' என்றும் கூறினார். ஊடலாவது இன்பநிலையில் அக்வின்பத்தை யிருவிக்கு மாறு ஆடவர்கீது மகனிக் கோபித்தல். இங்ஙனம் வினையாட்டுவகைபாற் கலவி யிற் கொள்ளும் பிணக்கு, புலவி யெனவும் படும். பரணையகலுற மென்பது, இதற்கு ஏற்ற வடமொழி. இதன் முதிர்ந்த நிலைமை, தனி யெனப்படும்.

“ஊடக வுணர்ச்சிப் புணர்ச்சி விவகாரம், கடிபார் பெற்ற பயன்”, “ஊழிப் பெறுகுவன் கொல்லோ துதல்வையாப்பன், கடிவிற் குருன்றிய அப்பு” என்னுள் திருத்தரவர்கள் இங்குச் சுவைக்கத்தக்கன. (ஈ)

கூ.டி.சி. எஞ்ஞான்று மெங்கணவ ரெந்தோண்மேற் சேர்ந்தெழிது
மஞ்ஞான்று கண்டேடம்போ னுணுதுமா—லெஞ்ஞான்று
மென்னை தெழீஇயினர் சொல்லோ பொருணடைபாற்
பண்மார்பு சேர்ந்தொழுக வார்.

(தி - ஷ்.) எ ஞான்றும் - எந்தவாரும், எம் கணவார் - எமது தலைவார், எம்
தோன்மேல் சேர்ந்த எழினும் - எம்முடைய தோன்மையில் அணைந்து எழுந்தா
றும் [நினைத்தோறும் உடி இன்பமனுபவித்தாறும்],—அ ஞான்ற - (புதிதாக
மணஞ்செய்தவொண்ட) அக்காலத்தில், கண்டேம் போல் - (யாம்) கண்டது
போல, காணாதும் - (அவரிடம் இப்பொழுதும்) காணாமையின்கேறும்; (இங்
வரது இருக்க),—அ ஞான்றும் - எந்தவாரும், பொருந் கணியால் பொருகாணா
யால், பல் மாப்பு சேர்ந்த ஒருமுனார் - பலரது மாப்புநனை (ஒருகால்) சேர்ந்த
உட்கின்ற பொதுமகனார், செழிநிலினர் - (அத்தப்பலரிடத்தும்) வரியாவிரிநு
கின்றனார் என்ன சொல் ஓ - இது என்ன தன்மைபோ! (எ - று.)

எாம் எமது சனாபரிடத்தில் அப்பொழுதும் கூறப்படுகினதும் அவரை முதலிற் கண்டபோது எவ்வாறு காணினோம் அங்ஙனமே இப்பொழுதும் காணவேண்டியிருக்கின்றது; இப்படியிருக்க, பொதுமனிதர் பொருளாசையற்ற பலபுருஷர் ஒங்கொருவர் சேர்ந்தாலும் அப்பொழுது சிறிதும் காணாமல் அங்ஙாடவரைச் சொந்தமாகக் கையாளுகின்றோம்! இது என்ன! என்று ஒருவரும்கண்ட பொதுமனிதரின் காணாமல்வையை சேர்ந்த வியத்த கூறியவாறு, பொதுமனிதரப்போல காணாமல்வாமல் குலமனிதர் நடவடிக்கைகள்.

செழிப்பினர் - செழுவினர் ; சொல்லிவைப்பென... ஆம், சொல், (9)
தகைகள்.

கூக. உள்ளத் துணர்வுடையா றெதிய தூலற்குல்
வள்ளன்மை பூண்டான் க னென்பொரு—டென்னிய
வாண்மகன் கையி லயில்வா னானத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

(இ - ன்.) வள்ளன்மை பூண்டான் - நடைத்தன்மையை 'மேற்கொண்டவனிடத்தி லுள்ள, ஒன் பொருள் - மிகச் செல்வமானது, உள்ளத்து உணர்வு உடையான் மனத்தில் கல்லறிவுடையவன், ஒதிய - சுற்றறிந்த, தூல் அற்ற - துணைப்போதும்; நான் உடையான் - நானுமுடைய குலமகன், பெற்ற - அடைந்தான், நலம் - அழகானது, தென்னிய ஆண் மகன் - தேர்தெடுக்கப்பட்ட [மிகச்சிறந்த] வீரபுருஷனது, கையில் - கையிலுள்ள, அயில் வான் அனைத்த - கூரிய வானாயுதத்தைப்போதும்; (ச - து.)—ஆம், அரோ - நற்றகைகள்.

இயற்கையிற் கொடைத்தொழிலுடையானுக்குக் கையிற் பொருள் இருந்தால் அது விவேகமுள்ளவன் சுற்றறிந்த தூல்போலப் பயன்படும்; இயற்கையில் நானுமுடையவனுக்கு அழகு இருந்தால் அது சுத்தவீரன்மையிலுள்ள ஆயுதம் போலப் பயன்படு மென்பதாம். இவ்வாறு கூறினாராயினும், சுற்புடைமகளிர் அதிகாரப்பட்டு கீழ்வால், முதல் மூன்று பொருள்கள் உபமானமும், நற்றது உபமையுமெனச் சொன்னதல் தகுதி. இதற்கு இனாம், முதலடியிலுள்ள 'அற்ற' என்பதை இரண்டாமடியிலும் 'ஒன்பொருளற்ற' என்ற கூட்டிப் பொருள்சாண்க. சுற்புடைய குலமகனுக்கு தேர்ந்த அழகானது - தெளிந்த அறிவுடையான் என்ற தூல் போலவும், கொடையாளிக்குக்கிடைத்த செல்வம் போலவும், சுத்தவீரன் கையிற் பிடித்த ஆயுதம்போலவும் பெருமையையு மென்பது, சுருத்தது. நான் என்பது - மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் மந்தை மகடுவக் குணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

இவை ஆறு செய்யுள்களானும், சுற்புடை - மகளிர்க்கு வரிய இயற்கை நற்குணங்கள் பொதுவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டன. (க)

[உணர்ப்போய்வந்த நன்மகன் பன்னிரித்தாளுகத் தலைமகன்
சொல்லுவது]

கூக. ஒருக்கொன்னுஞ் செக்கொன்னுந் துணிப் பதக்கென்
ஒருகுகொப்பச் கொண்டாளு முா—ஒருகுகொவ்வா
நன்னுதலார்த் தேர்ப்பந்த வரைமாள்ப வீரடா
தென்னையுந் தோய வரும்.

(இ - ன்.) வான் - சிற்றறிவுள்ளனொருவன், ஒருக் கொள்ளும் - சுதந்த கொள்ளையும், செம் கொள்ளும் - வெந்த கொள்ளையும், ஒருக்கு ஒப்ப - (இவ் வீரன்டந்தமுள்ள வேற்றமைவைச் சுருகாத) ஒரு சிவாக, துணி பதக்கு என்ற . (ஒன்றற்குச் சிறப்புக்கொடாமல்) துணிப் பதக்கு என்னும் ஒரே அனவாக, கொண்டான் ஆம் - வாங்கிக்கொண்டானும்; (அதுபோலவே),—ஒருக்கு ஒவ்வா - முழுமையும் ஒத்திராத, நல் தகவார் - அழகிய செற்றியை

புடைப பொதுமகனினா, தோய்த்த - அனுபவித்த, அவை மார்பன் - மனை போன்ற மார்பையுடைய (எனது) கணவன், நீர் ஆடாது - க்ஷராக்ரு செய்யாமல், என்னையும் தோய வரும் - (குலமகனாகிய) என்னையும் அனுபவிக்கவருகின்றான்; (இது என்ன அநீதி!) (எ - று.)

தலைவனும் தலைவியும் ஒரு படுக்கையிலே உறவிருத்தவிடத்தா றுவினிடத் துப் பிணங்குதற்குக் காரணமில்லாதிருக்கவும் காதல் கைம்பிருதலால் தட்ப மாகிய ஒருகாரண மிருக்கிறதாக உட்கொண்டு அதனை அவன்மேலே ஏற்றி அவன் பிணங்குதல் என்பது, இத்தகையதின் போக்கு.

பருத்தரிலில்லாத காட்டுப்புறத்தானெருவன் கருங்கொன் செங்கொன் என்னு மிரண்டனது வேறுபாடு கருதாமல் இரண்டையும் ஒரே விலைக்கு ஒரே யளவாக வாங்கிக்கொண்டாற்போல, பொதுமகனையும் குலமகனையும் வேற்றுமை கருதாது எனதுதலைவன் பொதுமகனைப் புணர்த்தபடியே என்னையும் அனுவிக்கவருவது தகுதியன்றென்று பிணங்கிக்கூறினா னென்பதாம். பொதுமகனின் உண்ணியனுபவித்ததனாலும், அவர்மிச்சமாகிய கிணது மார்பினைப் பொருத்தே னென்பது, சூழிப்பு. “பெண்ணியலா சொல்லாகும் கண்ணிற் பொதுவுன்பார், கண்ணோன் பார்த்த கின்மார்பு” என்ற கிருகீதமும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இதனால், தனது கணவன் செய்த அக்கிரமத்தையும் கற்புடை மகனின் பொறுத்துக்கொள்வா னென்பதும், கீராதபாவது வந்தால் சோலாமென்று தமது தாய்மையுடனமையும் கூறியவராகும்.

உபமானத்தில் கருங்கொன்னையும் செங்கொன்னையும் ஒருக்காராகக் கருதியமை கூறியதனால், உபமேயத்தில் பொதுமகனிர்க்கு உரிய தாழ்வுவாயு, குல மகனிர்க்கு உரிய உயர்வுவாயும் கருதாமை வெளிப்படும். “ஒருங்கொன்வா கன்னுதலார்” என்றது, கற்பு வான் முதலாகிய கற்றணங்கனில்லாமையால், பொது மகனிர்க்கு உள்ளது பெண்ணுவிருக்கும் தன்மைமாத்திரமே பெண்ணும் கருத்தால். தானி, பதங்கு - முகத்தலையைப் பெயர்க்க. தானி - கன்னுமாரக்கால்; பதங்கு-இரண்டுமாரக்கால். ‘ஆம்’ என்பது - இங்கு அலட்சியத்தோன்ற கின்றது; “வைத்தோடுஞ்சிறை கற்போயை, வைத்தோ னின்னுயிர் வாழ்வானும், பொய்த்தோர் வில்லிகன் போவாராம், இத்தோ டொப்பதி யாதுண்டே” எனக் கூற வாய்மைத்திறமும், “அண்ணியானவரு மிருவாரம் முதலணித்த தக்கையாள் கணவராம்” என்பது முதலாக விஸரிப்புக்கார்ப்பாசத்திலும் வருவன கண்க. ‘அரைமார்பின்’ என்றும் பாடம். கன்னுதலார்த்தோய்த்த - “இயல்பின் விவரம்.” அரைமார்பு - உத்தமவிலக்கணமாகிய கோடுகையுடைய மார்பு எனினுமாம். (எ)

[தலைவனது பிரிவுணர்ந்திய பாணனை நோக்கித் தலையி ருத்திதுக் கூறியது]

கூறுதி, கொடியவை கூறுதி பாணனீ கூறி

எழுபைய விட்டொதுக்கிச் சென்று—துறவி

விடக்கண் ணினையம்பா முரற் கதனும்

வலக்கண் ணினையாரக் குரை.

(இ - ன்.) பாண - பாணனே!—கொடியவை உருதி - கொடுமைவாண்
சொந்தனை (எம்மிடம்) சொல்லாதே; (என்னிடம்,—) யாம்—, ஊர்து - தலை
மேலுக்கு, தடியின் இடக்கண் அணையம் - உடுக்கையினது இடப்பக்கத்தைப்
போலப் பயன்பாடாகிடுக்கின்றதும்; அதனும்—, நீ கூறின் - (அப்படியப்பட்ட
சொந்தனை) நீ சொல்வதாயிருந்தால், லபய அடி விட்டு துறக்கிச் சென்ற - (நீ)
மெதுவாக இவ்விடம்விட்டு அப்புறம்போய், வலக்கண் அணையர்க்கு - (அந்த
படுக்கையின்) வலப்பக்கத்தைப்போலப் பயன்படும் மகளிர்க்கு, உரை -
சொல்லுவாயாக; (ச - து.)

ஒருத்தி, தனது தலைவன் பிரிந்து பாத்தையரிட்டுச்செல்வதைப் பாணன்
என்னிடம் வந்துகூற, அது கேட்கப் பொருமல் 'பயன்பாடா என்னிடம் நீ
இதனைச் சொல்லவேண்டாம், பயன்படும் பாத்தையரிடம் சொல்' என்ற வரும்
நிகழ்ந்தது. அன்றை நேரத்தில் பாணன் தனது தலைவனின் படுக்கையைப்
போலப் பயன்பாடாகிடுக்கின்றதும்; அதனும்—, நீ கூறின் - (அப்படியப்பட்ட
சொந்தனை) நீ சொல்வதாயிருந்தால், லபய அடி விட்டு துறக்கிச் சென்ற - (நீ)
மெதுவாக இவ்விடம்விட்டு அப்புறம்போய், வலக்கண் அணையர்க்கு - (அந்த
படுக்கையின்) வலப்பக்கத்தைப்போலப் பயன்படும் மகளிர்க்கு, உரை -
சொல்லுவாயாக; (ச - து.)

பாணன் - பாட்டுப்பாடுகின்ற ஓர் இழிகுலத்தான்; இவன், தலைவன்
தலைவியருக்குத் துறச்செல்வது உண்டி. 'பாணன் - கொஞ்சென்றிச்சேயிருக்கப்
பண்ணுச் சொந்திரமொழியுடையான்' என்பர். உடுக்கையர்க்கு வலப்பக்கம் அடி
படுக்கையும், இடப்பக்கம் அடிபடாமையும் கருதி இவ்வுயமை கூறப்பட்டது.
என் - அடிக்குமிடம். உருதி - எவ்வொருவரையும் பெரிர்மறைமுற்ற

இவ்வறிவார்த்து நற்றுச்செய்யுள் இங்கு சேர்க்கத்தக்கது. (அ)

‘பாத்தையரிடமிருந்துவந்த தலைமகனே நீ புலவர்களைவிடக் காரணம் யாது?’
என்ற நோய்க்குத் தலைவி சொல்லியது.]

கக. சாய்ப்பறிக்க நீர்நிசழம் தன்வய லுரன்மீ
நீப்பறக்க நொந்தேனும் பாரணமற்—நீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருத தன்சார் தணிபகல
நொக்கி யிருந்தேனும் யான்.

(இ - ன்.) சாய் பறிக்க - சோலையைப் பிடுங்கிப்பெறத்தொழிந்ததிக், நீர்
நிசழம் - தன்னீர் கிடைத்த விளக்கப்பெற்ற, தன் வயல் - குளிர்ச்சியான
சமுனிகன் குத்தி, ஊர்ன் மீது - ஊர்வனையுடையவனான (எனது) தலைவன்
மேல், (கடியிருத்தலவர்த்தி), நீ பறக்க - ஈயானது பறக்கும்போதும், நொக்
தேனும் - பொருமல் மனம்வருத்தியவனும், பாரணம்—; (அத்தலைவன் என்னைப்
பிரிந்துசென்ற காலத்திற்), நீ பறக்க - கொழுப்புப்பொறி பறக்கும்படி, முலை
தாக்கி பொருத - (பொதுமணிகர் தமது) தனக்கினால் தாக்கிப் போர்செய்த
[தழுவி இவ்விடம்வந்ததிக்], தன் சாந்து அணி அகலம் - குளிர்ச்சியான கல
வைச் சந்தைத்தையவனிடம் (அத்தலைவனது) மார்பை, நொக்கி இருந்தேனும் -
பார்த்துப் பொறுத்திருந்தவனும், யான் - யானே; (ச - து.)

கடியிருக்கையில் எனது தலைவன்மேல் ஈரானது பந்தாலும் சபியாமல் அன்புசொண்டிருந்தவனும் நான், பிரிந்ததால் துடிக்கையால் தமது முனை நெருங்கியபுல்லி யின்பமனுபவித்த அந்தலைவனது மார்பைக் கண்டு நோந்து நிற்பவனாக நானே பென்ம ஒருதலைவி வகுத்திருக்கிறான் என்பதாம் இதனால், குலமகனின் தமதுதலைவர் பொதுமகனாகக் கடியவழியும் அவரை அடைபெற்று செய்பாதிருக்கவேண்டுமென்று கூறிடவாறு.

சாப் - ஒருவகைக்கோரை. 'சாய்ப்பறிக்க நீர் திரைத் தண்டையல்' என்றது, நீர்வன மிகுதியைப் குறிக்கும். மன் - அகசு. சொத்தேன், இருத்தேன் - வினைபாலிணையும் பெயர்ச்சன். (க)

[தலைவி பாடலுரை வேதனம்:]

1060. அரும்பவிழ் தாரினு னெம்மருளு மென்று
பெரும்பொய் யுறையாதி பாண—அரும்பின்
கடைக்கண் ணாபநா முந் கதனா
விடைக்கண் ணாபநா பர்த்துரை.

(இ - ள்.) பாண - பாணனே!—'அரும்பு அவிழ் தாரினுள் - பூவரும்பு உள் மலரப்பெற்ற மரணியை வளரித்த தலைவன், எம் அருளும் - எமக்கு அருள்செய்வான்', என்று—, பெரும் பொய் உறையாதி - பெரிய பொய்வார்த்தைதனைச் சொல்லாதே; (எனினால்,—) நாம்—, ஊர்த்து - தலைவனுக்கு, கருப்பின் கடைக்கண் அணியம் - அரும்பினது கடைசியிலுள்ள கணுக்களைப் பொத்திருக்கின்றோம்; அதனால்—, (இப்பேச்சை), இடைக்கண் அணியார்த்து உரை - (அச்சுருப்பினது) இடைபிழைகள் கணுக்களைப்போத்த பர்த்தையார்க்குச் சொல்லவாறு; (எ - று.)

தலைவனைப் பிரித்துசென்ற பர்த்தையைக்கடிவந்த தலைமகன் மீண்டும் தலைமகனிடம் வருமனையில், அவன் செய்தியை அறிந்த சினங்கொண்ட அவன் வரவை ஏதற்குக் கொள்ளாது மறுக்க, அதனால் வருத்தமுற்ற தலைமகன் அவர்க்குச் சமாநானங்கூறி அவனைக் கோபத்தணித்தற்பொருட்டு ஒருபாணனை அவன்பக்கம் அனுப்ப, அவன் அங்கனமே வந்த தலைவினைப்போக்கி 'நீ மறுத்த வால் சினதுதலைவர் சினமினைக்கு வரக் கூடுகின்றார்; அவர் சினப்பிது மிக்க ஊதலையுடைய' என்பன போன்ற சில வயப்புறாவினை எடுத்துக்கூற, அது கேட்ட தலைவி அவனைப் பரிசுதித்த வெருண்டு கூறிவது இதுவென அறிவ.

அரும்பின் கடைக்கணுக்களைப்போன்ற அவனுக்கு உருகுதலத்தான் எம்மிடத்தில் தலைவன் அன்புடையவனுய்ந்நா கொண்டு பொய்சொல்லாதே; அரும்பின் இடைபிழைகள் கணுக்களைப் போன்ற அவனுக்கு உருசியிருத்தான் பர்த்தையரிடம் இப்பேச்சைச் சொல்லு பென்று பாணனை கோக்கித் தலைவி கூறிவது இது. அரும்பின் கடைக்கணுக்களில் இனிப்பின்மையும் இடைக்கணுக்களில் இனிப்புண்மையும் வெளிப்படை. (எ)

40 = ஆர் அநீகாரம்.—காமநதலியல்.

அக்தாவது - காமவிச் பத்திற் பகுதியைச் குறித்துச் சொல்லுகின்ற பிரிவு என்பதாம். ததனுதல் - குறித்துக்கூறதல் இழிதனமுதலுப பாத்நதய னன்றிக் குலமாளிரது இங்ஙம் நெத்தலால், அதனை இவ்வகிவரத்திற் நெப் பித்துக் கூறுகின்றன சொற் அரிசு. அதிசயமுதறமையும் இதனால விசங் கும். இனி, இயல் என்பதற்கு - இலக்கண மென்று சொன்னோ, இன்ப முறைமை யைக் கூறும் இலக்கண மென்றும் பொருள் கூறுவர்.

[தலைமகந்த யாதிச்யோத்த தோழி தலைமகன் புலவிகீகக் சொல்லியது.]

கூகக. முயங்காக்காற் பாயும் பசிலமற் தாடி
புயங்காக்கா னுப்பின்குங் காமம்—உயங்கோத
நிலாந் திகாபலிக்கு நீங்கழித் தண்டசர்ப்ப
புலாபு புலப்படுதா காது.

(இ - ள்.) உயங்கு - விசங்குகின்ற, ஓதம் - கடலானது, நிலா - நிலையா யிராமல், திகா அலைக்கும் - அலைகளால் மோதுகின்ற, நீ - கழி - கீண்டகழி களினது, தன் - குளிர்த்த, சர்ப்ப - கணையயுதலு அசனே!—முயங் காக்கால் - உடா விட்டால், பசில பாயும் - (பிரிவுத்துன்பமிதழியால்) நிற வேறபாடு (உடம்பில்) மிக்குப்பரவும்; ஊடி உயங்காக்கால் - ஊடல் சொண்டு வருந்தாவிட்டால், காமம் உப்பு இன்று ஆம் - காமதாசர்ச்சி இன்பமுடையதா காத; (ஆதலால்), புலா புலப்பது முதலிற் கூடிப் பிரகு ஊடுவது, தர் ஆதா- (காமதாசர்ச்சியில் குறியுண்டாதற்கு) ஒருவழியாம்; (அ - து.)

தலைவனும் தலைவியும் உடாவிட்டால் உடம்பிற் பசில யுண்டாகின்றதர் ஊடல்சொன்னாமல் எப்பொழுதும் சேர்ச்சிதவிருத்தால் காமத்திற் குறியுண்டாத விடிலா; ஆதலால், கூடுவதும் ஊடுவதும் காமதாசர்ச்சிக்கு அழகு என்பதாம். “உப்பமைத்தற்குற் புலவி”, “தனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமம், களியுங் கருக்காயு மின்று”, “ஊட னுணர்ந்தல் புணர்ந விவைகாமம், கூடியார் பெற்ற பபம்” என்றும் தீர்த்துண்க கூடுகோக்கச்சகன.

உயில் கோதல் - வழிமயித்திற் கூறுதல் புலவி - புலத்தல்; ஊடுதல். பசில - தலைவியைப்பிரிந்த துன்பத்தினால் தலைமகனது உடம்பி னுண்டாகும் நிறவேறபாடு. உப்பு என்பது - இங்கு இனிமையென்றும் பொருளில் வாதது. உடறுவர், உடலை ‘கூட்டு’பாடு’ என்றும், ஊடலை ‘கிட்டு’கூட்டி’ என்றும், விப்பாணப்பந்த ‘மகாதகம்’ [மிக்க இனிமை] என்றும் கூறுவர். இங்கு ‘பசில’ என்பது - துயிலின்மை, உடம்புமொலிதல், எல்லாவற்றிலும் வெறுப்பு முதலிய வற்றிற்கும் உபலகுகும். மற்ற - அசு.

(ச)

[பருவங்குகுே துற்றனாகிய தலை நோழிகுக் சொல்லியது.]

கூகக. தம்மமர் காதலர் தார்கு முணியகலம்
விம்ம முயங்குந் துணையிலலர்த்—இம்மெனப்
பெய்ப வெழிவி முழங்குந் திணைபெயல்லா
செய்த வறைத்தன்ன நீர்த்து.

(இ - ன்.) தம் அமர் காதலர் - தம்மிடத்து விருப்பமுடைய தலைவரது, தார் மூழ் அணி அசைம் - மாலையையணிந்த அழகிய மாலைப், விம்ம முயற்சும் - (மகிழ்ச்சியினால்) பூரிக்கும்படி தழுவுதற்கு வரிய, துணை - தலைவனான இவ் வளர்க்கு - இவ்வாறு [தலைவனாப்பிரிந்த] மகளிர்க்கு, — இம்மென - இம்மென் னும் துணையோடீ, பெய்ய - மழைபொழியும்படி, எழிலி முழங்கும் - மேகங்கள் வர்ச்சிக்கின்ற, திணை எல்லாம் - திக்குக்களிலெல்லாம், (அம்முழக்கம் அவர்க்கு), செய்தல் அரைந்து அன்ன கீர்த்த - சாப்பறையடித்தாற்போன்ற தன்மை யுடையதாம்; (எ - து.)

மிகுதியும் வருத்தத்தகு மென்பதாம். கர்க்காலத்திலே மீண்டு வருவே னென்று காலக்குறித்தப் பிரித்தசென்ற தலைமகள் அக்காலம் வந்தும் வாராத தனும், காலத்தொகைத்த தலைமகள் ஆற்றாத வருத்தித் கூறியது இது. சேர் தற்கு வரிய காலத்தில் தனது தலைவனைச் சேர்ப்பெருது வருத்தம் ஆற்றுகையு மும், எவ்வகைத் தாபத்தைப் பூர்த்திக்கவல்ல கீர்கொண்ட மேகம் தனது நிலைமை மாறி இப்பொழுது தன்னை வருத்துகின்ற கொடுமையும் தலைவி இரங்குதற்குக் காரணமாயின வென்க. கர்க்காலத்து மேகமுழக்கம் - காமோத்திபடப்பொருள் ளளில் ஒன்று. இம்மெனல் - ஒலித் குறிப்பு. செய்தல் - சாப்பறை. (உ)

[தலைமகள் சேல வுடையபாணமையத் தலைமகன்துத் தொழி கொள்ளினாள்.]

௩௨௧. கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவி யொடுக்கிப்
மம்மர்கொண் மாலை மலையின்று பூத்தொடுப்பான்
கைம்மாலை விட்டுக் கறுத்தா றெனையெல்லார்க்
கிம்மாலை பென்செய்வ தென்று.

(இ - ன்.) கம்மம் செய் மாக்கள் - கம்மியத்தொழிலுச்செய்கின்ற மகளிர் [கம்மாளர்], கருவி - (தமது) ஆயுதங்களை, ஒடுக்கிப் - (கொளியில்லாமல்) அடக் கச்செய்த, மம்மர் கொண் மாலை - மயக்கத்தைக்கொண்ட மாலைப்பொழுதில், மலர் ஆய்ந்து பூ தொடுப்பான் - மலர்களை ஆராய்க்கெடுத்த அவதூறுக்கொண்டி மறையொடுப்பவனாகிய தலைமகள், — துணை இவ்வளர்க்கு - தலைமனைப்பிரிந்த மகளிர்க்கு, இ மாலை என் செய்வது - இந்த மலர்மாலை யாது பயன்படும்? என்று—, கை மாலை விட்டு - தனதுகையினான் மலர்மாலைகளைப் போகட்டு, கறுத்தான் - மனக்கலங்கி யழுதான்; (எ - து.)

தலைமகள் மாலைப்பொழுதில் எல்லமலர்களை மாலையாகத் தொடுத்தும்பொழுது தலைமகள் பிரித்தசெய்வதைத் தொழியால் அறிந்து அவனைநோக்கி 'எனது கையகனுக்கென்று அன்பொடுகட்டும் இம்மலர்மாலை அவரில்லாதபோது கெற் றும் பயன்படாதே!' என்று மனக்கலங்கி யழுதனனெனத்தொழி தலைமகன்க்குக் கூறியது இது. "காலையரும்பிப் பசலெல்லாம் போதவி, மாலை முககு மிக் கோய்" என்றபடி சேர்க்கைக்கு வரிய காலமாகிய இரவின் தொடக்கமான மாலைப்பொழுது, பிரித்தார்க்கு அத்தயகா யிருவிக்கு மென்க. இதுபற்றியே, 'மம்மர்கொண் மாலை' என்றார். மம்மர் - காமக்கஷிப்பு.

கம்மாள் பகல்முழுதும் வேலைசெய்த மானப்பொழுது கந்தவுடன் வேலைபொழிவ மாதலின், மானப்பொழுதுக்கு 'கம்மஞ்செய் மாக்ஷன் கருவி பொருத்திய' என்றும் அடைமொழி கொடுத்தப்பட்டது; "ஓங்கக்ஷணம் கொலையுட்கு புன்செய்தல் மானப்பொழுது" என்று பின்வருவதும் இது போன்றே. இது, பகலெல்லாம் வகுத்தி வேலைசெய்தல் கம்மியதும் வேலையை நிறுத்தித் தய்ப்தம் ஈயவியரிடம் செல்லுதல் என மென்பதைக் குறிக்கும். (௧)

[வினாழுத்தி யீக்கட நலையகல் பாகத்தெட்பத் சொல்லியது.]

௩௨௪. செங்கடர் கோக்கித் தொரிக்ஷன் கொண்டீர்

மெய்வீர ஞாழ்தெழியா விம்மித்தன்—மெய்வீரவி

ஞாழ்வைத்து கங்குற்ற மெய்ஞாழ்வோ லந்தோதன்

ஞெய்வைத் தவினமேற் கிடத்த.

(இ - க்.) (எனது தலைவன்),—செங் கடர் கோக்கி - (செங்கடையகோக்கி) செங்கடையின் குளியினப் பார்த்து, தென் அரி கண் கொண்ட நீர் - தெழிய செங்கடையினையுடைய (தனது) கண்ணின் கிணத்த நீரை, மெய் விரன் - (தனது) மெய்விய காவிரன்வரன், ஞாழ் தெழியா - மூலதனையவா. [அருக்கடி] எடுத்த எழித்த, விம்மி - அழுது, தன் மெய் விரனின் - தனது மெய்விய விரன்வரி ஞாழ், கை வைத்த - (கைப் பிரித்த சொந்த) கைவிரை கண்கிடங்கொண்டே, தவினமேன் - பகல்கையில், தன் தோள்வைத்து கிடத்த - தனதுதோளையே தலை பரிணயாகக் கொண்டு படுத்த, கங்குற்றம் என்னும் சொல் - கமதுகுற்றம்விரை விரைத்து வகுத்துவரோர் அந்தோ - ஐயோ! (எ - த.)

ஒருநிலையன் தனது தலைவியைப் பிரித்தசொந்த வினாழுத்தி யீக்கட வகுக்கையில், 'எனது காதலி மானப்பொழுதில் கைப் பிரித்தசொந்த இத்தனை காலையின வென்றும், விவரவில் வருவேனென்றும், இவ்விரன்வரனது சொந்த வென்றும் சொல்லிக்கொண்டு எனது குற்றம்விரை கெடுத்தித்த வகுத்துவரோ!' என்று இரங்கிப் பாடுவோர் கூறியது இது.

பிரித்த தலைவன் யீக்கடவருவது மானக்கால மாதலின் 'செங்கடர் கோக்கி' என்றும், தலைவன் தாக்குறித்தபடி யீக்கடவரது கீட்டகத்தையிற் பிரித்தசொந்த கைவிரைத் தன்விரன்வரன் தலைவன் என்னுமா காதலின் 'மெய்விரனின் கை வைத்த.....என்னுங்கொன்' என்றும் கருதித் கூறிய சொற்க. விவரப் சொந்த சொல்கடர் ஆற்றுவை காவிக்ஞகதலாக் அகத் இறத்துபடுவ காதலன் கங்குப் பழினைத்திடு மாதலின், அந்தரும்கப்பே தோடுவகுத்தவேண்டுமென்ற குறிப்பு. தொரிக்ஷன்கொண்டீர் - விரை காவற்றின் தலைவிரைக் கூடப் பெருகு வகுத்தகிஞகதலுத்தி வண்டாவது; இவ்வி. இரகைக்கப் பட்டித்த கங்கு விரன். அழகை காவற்றிக்கொண்டு ததும்புகின்ற நீர் என்றும் பொருள்வருவாய் இது. அழகை கண்ணுதலை விரைத்து வகுத்தியகைத் குறிக்கும். கைவிரைத் சொல்லியபாற்றல் வந்தகவிரன்வரன். அந்தோ - இரகைக்குறித்தகவிரன் கொன். செங் கடர் என்பவரை, அகத்தகிஞகதலுத்திவினாழுத்தி குளியினையுடைய

ஸ்ரீராம!—என் மூன்ற லட்சையானும் மூன்றுபகன்சிறையுடைய பெரியானும், என்மையும்—என காவல்-படிகையுடைய இராகுவென்று;) சீ.பமும், என் ஈந்தையார் - என்னைப்பெற்றதாயும், பிழைத்தத - (எனக்கு) பிழை செய்தத, என் - யாது' [தஞ் மயிசு]; பொருத்தபின் - கொஞ்சினித்தது ஆகையாக, பாந்தனும் - (என ... சிறைகள், என்ந்த பொருள் கொதி வாந்தமும்) (எனக்கு பிழைப்பதத ; ப. ம.)